

HOA THANH THÂN

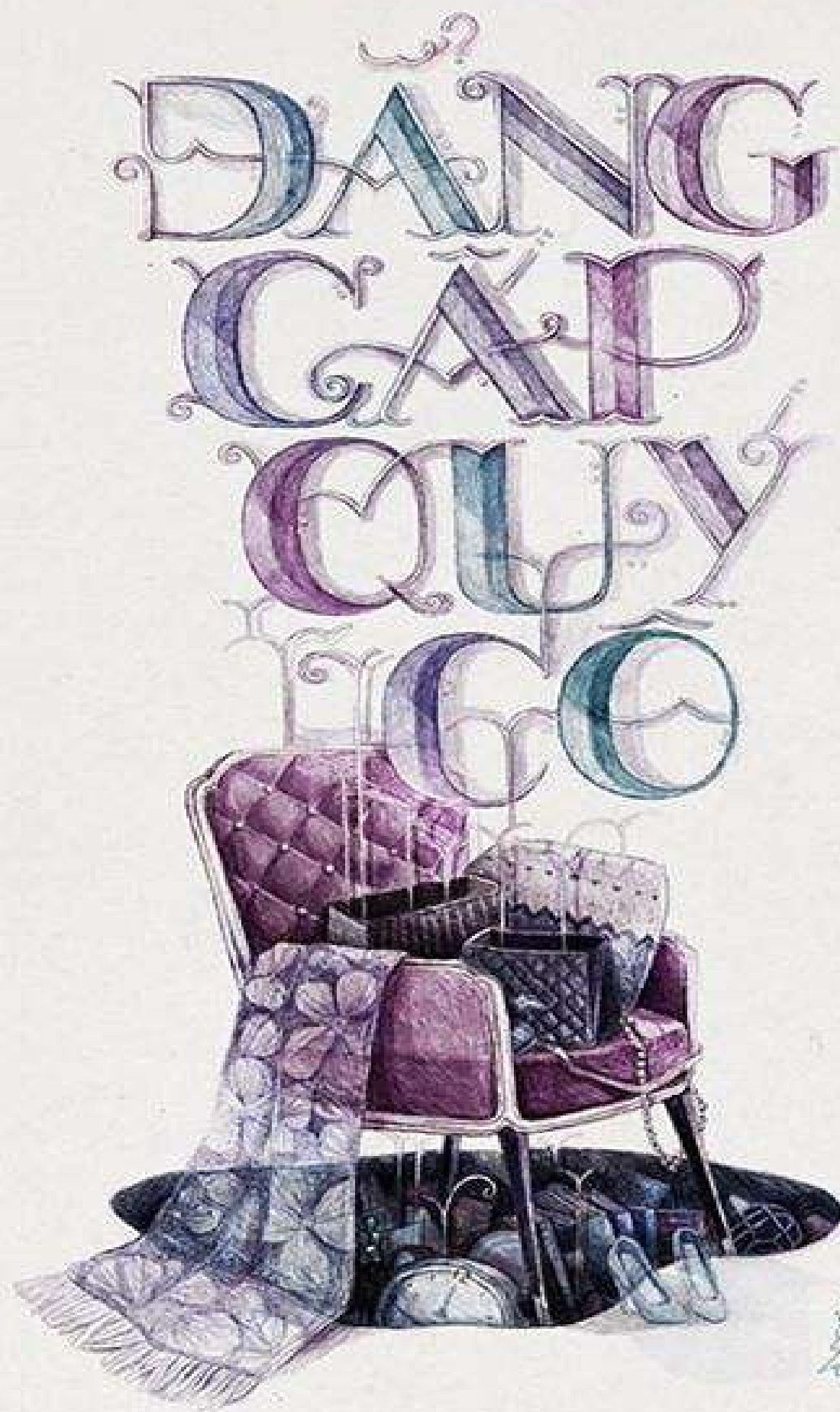

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Sống Có Ước Mơ

Chương 2

Chương 3

Chương 4: Tin Tức Nóng Hổi

Chương 5: Tin Tức Nóng Hổi

Chương 6: Tin Tức Nóng Hổi

Chương 7: Tin Tức Nóng Hổi 4

Chương 8: Valentine 1

Chương 9: Valentine 2

Chương 10: Valentine 3

Chương 11: Valentine 4

Chương 12: Màn Cầu Hôn Trá Hình 1

Chương 13: Màn Cầu Hôn Trá Hình 2

Chương 14: Màn Cầu Hôn Trá Hình 3

Chương 15: Màn Cầu Hôn Trá Hình 4

Chương 16: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 1

Chương 17: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 2

Chương 18: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 3

Chương 19: Thỏ Peter Của Chúng Ta 1

Chương 20: Thỏ Peter Của Chúng Ta 2

Chương 21: Nguy Cơ Mất Việc 1

Chương 22: Nguy Cơ Mất Việc 2

Chương 23: Bản Kế Hoạch Pk

Chương 24: Bản Kế Hoạch Pk 2

Chương 25: Trở Về Bên Nhau

Chương 26: Trở Về Bên Nhau 2

Chương 27: Tin Đồn

Chương 28: Họa Vô Đơn Chí
Chương 29: Họa Vô Đơn Chí 2
Chương 30: Họa Vô Đơn Chí 3
Chương 31: Họa Vô Đơn Chí 4
Chương 32: Là Thù Là Bạn?
Chương 33: Là Thù Là Bạn? 2
Chương 34: Là Thù Là Bạn? 3
Chương 35: Là Thù Là Bạn? 4
Chương 36: Chung Thủy Suốt Đời

Mục lục

Chương 1: Sống Có Ước Mơ

Chương 2

Chương 3

Chương 4: Tin Tức Nóng Hổi

Chương 5: Tin Tức Nóng Hổi

Chương 6: Tin Tức Nóng Hổi

Chương 7: Tin Tức Nóng Hổi 4

Chương 8: Valentine 1

Chương 9: Valentine 2

Chương 10: Valentine 3

Chương 11: Valentine 4

Chương 12: Màn Cầu Hôn Trá Hình 1

Chương 13: Màn Cầu Hôn Trá Hình 2

Chương 14: Màn Cầu Hôn Trá Hình 3

Chương 15: Màn Cầu Hôn Trá Hình 4

Chương 16: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 1

Chương 17: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 2

Chương 18: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 3

Chương 19: Thỏ Peter Của Chúng Ta 1

Chương 20: Thỏ Peter Của Chúng Ta 2

Chương 21: Nguy Cơ Mất Việc 1

Chương 22: Nguy Cơ Mất Việc 2

Chương 23: Bản Kế Hoạch Pk

Chương 24: Bản Kế Hoạch Pk 2

Chương 25: Trở Về Bên Nhau

Chương 26: Trở Về Bên Nhau 2

Chương 27: Tin Đồn

Chương 28: Họa Vô Đơn Chí

Chương 29: Họa Vô Đơn Chí 2

Chương 30: Họa Vô Đơn Chí 3

Chương 31: Họa Vô Đơn Chí 4

Chương 32: Là Thù Là Bạn?

Chương 33: Là Thù Là Bạn? 2

Chương 34: Là Thù Là Bạn? 3

Chương 35: Là Thù Là Bạn? 4

Chương 36: Chung Thủy Suốt Đời

ĐẰNG CẤP QUÝ CÔ

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sống Có Ước Mơ

Giai điệu du dương của tiếng đàn oóc-gan bao trùm khắp không gian, linh thiêng và trang trọng. Ánh mặt trời xuyên qua những tấm kính sắc sỡ trên mái vòm Gothic, lấp lánh soi rọi hình ảnh nữ hoàng mặc chiếc váy trắng dài năm trượng^[1], đầu đội vương miện trân châu đang ngồi trên ngai vàng.

[1] 1 trượng = 3,33m theo đơn vị của Trung Quốc.

Nữ hoàng từ từ quay lại, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt mang đậm nét phương Đông.

Cô, Lâm Hiểu Khiết, chính là nữ hoàng mà vạn chúng đang chăm chú dõi theo.

Cô mỉm cười nhìn về phía sân khấu, nơi có những hoàng tử người mẫu đến từ nhiều nơi trên thế giới. Họ để trần, khoe nửa thân trên cường tráng quyến rũ đầy mê hoặc, và tiến về phía cô.

Tiếng đàn oóc-gan bỗng dừng im bật, thay vào đó là những tiết tấu sôi động của Lady Gaga.

Hiểu Khiết ngây ngẩn, mắt chớp chớp, một vị hoàng tử đẹp trai tuấn tú mỉm cười rạng rỡ bước lại gần cô, các hoàng tử khác theo ngay sau anh. Trên bờ vai trần, cùng một vị trí của họ đều có dấu ấn, cô nhìn thật kỹ thì phát hiện đó là quốc kỳ các nước, có Nhật, Anh, Đan Mạch...

Chỉ còn cách cô vài bước chân, các hoàng tử bỗng dừng lại, chậm chậm giơ tay ra phía trước, để lộ những chiếc đồng hồ quý giá. Hiểu Khiết kinh

ngạc, thì ra họ là những người mẫu biểu diễn trong show thời trang đồng hồ. Cô không nhìn được cười. Loáng một cái, người mẫu đi đầu tiên, cũng là anh chàng đẹp trai nhất đã đứng ngay cạnh cô, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng ấm áp.

Hiếu Khiết cong môi, đứng lên để chào đón họ. Các chàng người mẫu đẹp trai bế cô lên cao, tựa như những vì sao đang vây quanh mặt trăng. Ai ngờ trong chính giây phút đó, nụ cười hạnh phúc bỗng cứng đờ trên gương mặt Hiếu Khiết. Những nam người mẫu này thật đáng sợ, đầu họ hói hết rồi, tóc cũng trắng xóa...

Trời ơi! Tại sao lại thành những ông chú trung niên khủng khiếp nơi văn phòng chứ? Trời ạ! Sao lại là họ? Hoàng tử của cô đâu?

Phía đầu sân khấu, ngai vàng bỗng hóa nồi lửa. Cô trừng trừng nhìn ngọn lửa bốc cháy phừng phừng, cô không muốn làm vật hiến tế đâu!

Không! Không! Không!

Hiếu Khiết dồn hết sức giãy giụa, ai cứu cô với!

Tiếng chuông di động xa xa vang lên...

“A...” Hiếu Khiết kêu lên thảm thiết, khổ sở ngồi dậy, lại ngã oạch một cái khỏi giường.

Áo nã lắc lắc đầu, ôi, thì ra là nằm mơ, bức nhất là giấc mộng đang đẹp thế chợt biến thành ác mộng, tất cả các hoàng tử ngời ngời đều biến thành những lão chủ quán hói đầu, ước chết đi được!

Đồng hồ báo thức trên bàn đang phát nhạc của Lady Gaga, cô cau mày, giơ tay tắt đi, bò lên nằm ườn tiếp. Hôm qua làm việc suốt đêm, giờ cô mệt mỏi, bả hoải, chỉ muốn ngủ.

Yên tĩnh chưa nổi hai giây, tiếng chuông báo thức chói tai từ điện thoại lại vang lên. Hiếu Khiết mắt nhắm mắt mở quờ tay lên bàn tìm kiếm mà mãi không vớ được điện thoại. Cô nhanh chóng mất hết kiên nhẫn, quyết định trùm chăn kín đầu, mặc kệ nó.

“Hiếu Khiết, dậy đi! 8 giờ 40 rồi đấy!” Giai Nghi vừa gọi vừa đẩy cửa phòng đi vào, lập tức kéo tấm chăn ra khỏi Hiếu Khiết, sau đó kề sát vào tai cô bạn mà kêu: “Lâm Hiếu Khiết, dậy mau! Sắp muộn giờ làm rồi!”

Hiếu Khiết vẫn giả vờ chết.

Giai Nghi thô bạo lôi thẳng cô ra khỏi giường. Hiếu Khiết nửa mơ nửa tỉnh, điệu bộ rất thảm hại, rên rỉ: “Để tớ ngủ thêm chút nữa, năm phút thôi...”

Giai Nghi không cho cô cơ hội, tiếp tục la: “Sắp muộn thật rồi! Nếu tháng này bị cắt thưởng chuyên cần thì tiền đi du học của cậu...”

Vừa nghe đến hai chữ ‘du học’, Hiếu Khiết lập tức bật dậy lao ngay vào nhà tắm.

Căn phòng thật bừa bộn, Giai Nghi nhìn khắp lượt rồi tiện tay xếp gọn những bản báo cáo đang vứt lung tung trên bàn lại, “Thay quần áo nhanh lên, tớ đợi cậu dưới phòng khách nhé!”

“Ừ...” Hiếu Khiết mồm ngậm bàn chải, ra khỏi nhà tắm, lúng búng đáp.

Đi về phía tủ quần áo, cô kéo cánh tủ ra, vừa đánh răng vừa bần thần trước đồng y phục bên trong.

Cô, Lâm Hiếu Khiết, một nhân viên bình thường, đã quần quật ba năm tại trung tâm thương mại Hải Duyệt. Mặc dù mỗi sáng đều phải trải qua cuộc đấu tranh “ba không của OL[2]”: không muốn thức dậy, không biết phải mặc gì, không ngày nào thoát khỏi trạng thái “Blue Monday[3]”,

nhưng ba năm qua cô luôn tin tưởng, nhất định sẽ có cơ hội để mình thể hiện bản thân, thay đổi cuộc đời.

[2] Viết tắt của Office Lady, nữ nhân viên văn phòng.

[3] Thứ hai là ngày bắt đầu tuần mới, thường khiến người ta buồn vì đã qua cuối tuần.

Hiếu Khiết lấy ra vài bộ quần áo, đứng trước gương ướm thử. Cạnh gương dán rất nhiều mẫu phối đồ đang thịnh hành được cắt xuống từ tạp chí, cô nhìn các bức hình, rồi lại nhìn bộ quần áo đang cầm trên tay, do dự hồi lâu không biết nên mặc bộ nào.

Điều đầu tiên trong quy tắc sinh tồn tại nơi công sở, tức “ba phải của OL”, thứ nhất: phải đoán được ý sếp. Đến đây cô chợt nhớ lại bài học hồi trước...

Ngày đầu tiên đi làm, cô diện chiếc váy One Piece kết hợp giày búp bê, vừa bước vào văn phòng đã đụng ngay phải mặt sếp. Cấp trên soi từ trên xuống dưới, phán: “Đi làm chứ có phải đi thi hoa hậu đâu, ăn mặc diêm dúa thế làm gì? Vừa đi làm đã nghĩ hết giờ đi chơi với bạn?”

Nghe theo lời răn dạy của sếp, hôm sau cô đóng nguyên bộ quần áo nghiêm chỉnh. Vừa vào đến văn phòng, sếp lại chăm chú nhìn cô rồi phê bình: “Trung tâm thương mại chúng ta là công ty dịch vụ, mặc quần thể thì ra thể thống gì? Phải mặc váy!”.

Được thôi, cô sai, cô sửa...

Ngày thứ ba, Hiếu Khiết mặc một chiếc sơ mi kết hợp với quần váy, rốt cục vẫn không qua được mắt sếp: “Lâm Hiếu Khiết! Váy không ra váy, quần không ra quần, muốn khác người hả?!”

Chà, ý sắp còn khó đoán hơn cả thị trường chứng khoán, cứ tưởng nhân lúc thị trường xuống thì mua vào, ai ngờ sau đó còn xuống nữa...

Hiếu Khiết chọn một chiếc áo len và váy hoa họa tiết nhỏ, vừa mặc xong, liền nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập. Giai Nghi đang hét âm lên: “Lâm-Hiếu - Khiết!”

“Được rồi, được rồi, đến ngay đây!” Hiếu Khiết cào cào mái tóc, với tay lấy túi rồi nhanh chóng lao ra cửa, trong lòng không ngừng cầu nguyện, “Chúa ơi, xin người hãy phù hộ cho con hôm nay không bị sắp bắt lỗi. Và cả đề án Patek Philippe sẽ được thông qua thuận lợi nữa nhé!”

Giờ cao điểm, trên đường toàn xe là xe, tiếng còi ô tô inh ỏi liên hồi.

Hai cô gái chen mãi mới lên được xe bus. Hiếu Khiết lúc này vẫn không quên công việc, cô đeo tai nghe để liên lạc, kẹp laptop mini, tay lướt bàn phím không ngừng như đang đánh đàn với tốc độ chóng mặt, chẳng mấy chốc đã sửa xong nội dung văn bản.

Điều thứ hai trong quy tắc sinh tồn tại nơi làm việc của OL chính là: phải tận dụng hết thời gian, phát huy hết tinh thần bạch tuộc tám xúc tua, cùng lúc hoàn thành tám công việc.

Đến trạm xe bus, Hiếu Khiết và Giai Nghi lại chen xuống xe, rồi vội vàng chuyển sang tàu điện ngầm. Vào ga ra ga, cả hai ráo nhanh bước bộ. Trên vỉa hè, trong dòng người tấp nập, Hiếu Khiết bước thoải mái bằng đôi giày đế bằng, uyển chuyển và nhẹ nhàng nhanh chóng vượt qua tất cả để tiến về phía trung tâm thương mại Hải Duyệt gần đó. Cô đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ trên tòa nhà cao tầng, 9 giờ 20 phút.

Điều thứ ba trong quy tắc sinh tồn của OL: phải học cách vượt tường. Thời điểm quẹt thẻ chính là bức tường của chúng ta, hàng ngày đều phải quẹt thẻ vào phút cuối cùng trước giờ bắt đầu làm việc. Như thế là vượt tường một cách hoàn hảo, an toàn, đẹp mắt!

Cô nghiêng đầu nhìn sang Giai Nghi, “Còn 10 phút nữa, phải chạy thôi!”

Giai Nghi nắm chặt bàn tay, “Ừ, chạy thôi!”

Dường như tất cả những người đang trên đường đi làm đều bị thức tỉnh bởi câu nói của Hiếu Khiết, không ai bảo ai, đồng lòng co giò chạy. Thành phố Đà Bắc mới tràn đầy sinh lực làm sao.

Bước chân vào quảng trường của trung tâm thương mại Hải Duyệt, nơi nơi ngập trong không khí Giáng sinh.

Từ hành lang, ngẩng đầu lên là thấy những ruy băng rực rỡ được trang trí trên trần nhà, mỗi ruy băng viết một khẩu hiệu. Chính giữa sảnh trung tâm đặt một cây thông trắng lệt cở lớn, có treo rất nhiều những món quà xinh xắn. Trong quảng trường, nhìn đâu cũng thấy đồ Giáng sinh, những chiếc chuông vàng, những chiếc tất Santa Clause, những bông hoa tuyết trắng...

Toàn bộ nhân viên xếp ngay ngắn thành hai hàng, tập trung ở tầng một để tham gia bồi dưỡng nghiệp vụ, lịch sự cúi người một góc 90 độ, đồng thanh hô to theo hiệu lệnh của người phụ trách: “Kính chào quý khách, rất hân hạnh được đón tiếp.”

Hiếu Khiết thoáng liếc qua, trong lòng nén tiếng thở dài.

Mới sáng ngày ra, trung tâm thương mại đã tràn đầy nhiệt huyết vui vẻ “hân hạnh đón tiếp”... Nhưng bầu không khí này chỉ thuộc về khách hàng mà thôi. Còn nhân viên thì phải cúi đầu cười đáp lễ, hy vọng ngày hôm nay trôi qua bình yên.

Cô và Giai Nghi bước thoăn thoắt về phía Hải Duyệt, đẩy cửa bên, đi vòng qua chỗ huấn luyện, chạy thẳng về phía thang máy chuyên dụng dành cho nhân viên.

“Đỉnh”, thang máy đến rồi, Hiếu Khiết và Giai Nghi bước nhanh vào văn phòng, thời gian phải quẹt thẻ là 9 giờ 30. Quẹt xong, đồng hồ trên máy hiển thị 9 giờ 31 phút, cả hai thở phào nhẹ nhõm, đập tay vào nhau, mỉm cười. Như thế là vượt tường một cách hoàn hảo, an toàn, đẹp mắt rồi đấy!

Hiếu Khiết vừa đặt túi xuống chỗ ngồi, công việc bận rộn đã ào tới. Photocopy, in ấn, kiểm tra các nội dung photo và in ấn... Đây là sự khởi đầu cho một ngày làm việc của cô. Còn Giai Nghi thì bận mang mười mấy cốc cà phê chia cho từng đồng nghiệp trong phòng. Chốc chốc lại nghe thấy tiếng than thở:

“Mệt chết mất!”

“Biết sao được, ai bảo mấy ngày sau Giáng sinh lại là lễ hội năm mới chứ. Đây là dịp lễ quan trọng nhất của công ty, toàn mời khách VIP mỗi năm tiêu dùng trên nghìn vạn Đài tệ.”

“Này, em vẫn thư ời!” Bỗng nhiên có một đồng nghiệp gọi Hiếu Khiết, đưa cho cô một tờ danh mục, “Em gọi điện thoại cho các nhà cung cấp này để xác nhận thực phẩm và đồ điểm tâm dùng cho lễ hội năm mới, cả những tặng phẩm bốc thăm do nhà tài trợ cung cấp nữa...”

“Vâng!” Hiếu Khiết đáp lại đầy nhiệt tình.

Cô vừa quay người, Giai Nghi liền chạy tới hồ hởi: “Cho tớ xem với.”

Hai người lật lật tờ danh mục, chỉ nghe Giai Nghi khe khẽ kêu lên kinh ngạc: “Ồ, giải nhất là một chiếc mô tô Ducati phân khối lớn! Làm VIP sướng thật!”

Hiếu Khiết thì không thấy có gì đáng ngạc nhiên: “Ngốc lắm, mức tiêu dùng của các VIP này tại công ty đủ mua cho họ đến mười chiếc Ducati ấy chứ!”

Vừa dứt lời, trưởng phòng đã cầm văn bản đi vào văn phòng.

Anh ta quét đôi mắt sắc bén nhìn khắp lượt các nhân viên cấp dưới đang bận rộn làm việc, cảm thấy rất hài lòng, sau đó mới gọi: “Mọi người tập hợp!”

Chưa đầy 30 giây, toàn bộ nhân viên của phòng kinh doanh nhanh chóng trình tự xếp thành một hàng đứng trước trưởng phòng.

Trong tay cầm văn bản, sếp mỉm cười nhìn từ trái sang phải, từ phải sang trái rồi mở miệng: “Cuộc họp buổi sáng của các phòng ban vừa kết thúc, cấp trên thông báo một tin tốt lành. Lễ hội năm mới sẽ mời siêu sao Bạch Quý Tinh chụp ảnh quảng bá cho công ty, địa điểm là London. Phòng kinh doanh chúng ta phải cử một đại diện đi cùng Bạch Quý Tinh.”

Trưởng phòng vừa dứt lời, đưa ánh mắt chờ đợi về phía mọi người, nhưng ngược hoàn toàn với những gì anh ta nghĩ, ai cũng người này nhìn người kia, không nói gì cả, im phăng phắc. Đến trưởng phòng cũng không biết phải tiếp lời thế nào, như vậy là sao?

Anh ta cất giọng đầy hồ hởi và khoa trương để thu hút đám nhân viên, “Ôi, các khoản ăn ở vé máy bay đều miễn phí, ngoài ra còn có tiền thưởng công tác. Tốt quá, ngày 16 xuất phát, ngày 26 mới về, cùng đón Giáng sinh với một siêu sao... Cơ hội tốt như vậy phải biết nắm bắt!”

Lúc này mọi người không thể im lặng nữa, những lời oán trách than thở vang lên không ngớt.

“Nào có tốt đẹp thế, kẹt đúng vào ngày Giáng sinh!”.

“Giáng sinh đương nhiên phải tụ tập bè bạn rồi, ai thèm sang Anh tặng ca?”

Trưởng phòng nghe vậy liền hắng giọng để át mấy tiếng thở than đó, “Có ai đi không? Ai muốn đi...” Chợt đổi tông, quát lên, “Đứng ra đây!”

Tất cả mọi người đều phản ứng rất nhanh, dường như cùng lúc lùi lại một bước, chỉ còn Hiếu Khiết và Giai Nghi chưa hiểu rõ chuyện gì nên không kịp lùi, đứng ngây ra phía trước.

Những đồng nghiệp phía sau hai cô cười thầm.

Hiếu Khiết và Giai Nghi nhìn nhau không biết phải làm gì.

Trưởng phòng rất hài lòng, mỉm cười, “Tôi đã nói mà, cơ hội ra nước ngoài tốt như thế, có khi còn phải tranh nhau võ đầu ấy...” Anh ta dừng lại, nhíu mày, làm bộ khó xử, “Nhưng chỉ có một tiêu chuẩn thôi, tronghai cô ai sẽ đi?”

Hiếu Khiết thoáng chốc liếc thấy biểu cảm khó xử của Giai Nghi, bèn cắn răng giơ tay: “Tôi đi!”

Trưởng phòng vỗ tay cười: “Rất tốt, vậy là cô đi nhé, hy vọng cô sẽ mang vinh quang về cho phòng kinh doanh chúng ta! Được rồi, không còn việc gì nữa, mọi người làm việc của mình đi.”

Trưởng phòng vừa dứt lời, mọi người nhanh chóng tản đi hết.

Giai Nghi nhìn Hiếu Khiết đầy ngạc nhiên, chuyện này thật khó tin.

Hiếu Khiết mím môi không mở miệng, bước vào phòng trà nước.

Giai Nghi mang ánh mắt ngạc nhiên đó đi theo Hiếu Khiết, vội kéo bạn lại: “Ai cũng biết đi London là việc chẳng hay ho gì, một người phải làm việc của bốn người, đến ngày Giáng sinh cũng mất, sao cậu lại đồng ý đi hả?”

Hiếu Khiết lấy nước từ bình lọc, từ tốn trả lời: “Tớ đương nhiên biết việc đó chẳng có gì hay ho, nhưng tình huống ban này, nếu không phải tớ đi thì sẽ là cậu. Không phải cậu đã hẹn Tiểu Mã về miền Nam gặp bố mẹ chồng rồi ư, tiện thể đón Giáng sinh luôn còn gì? Lẽ nào...” Cô quay đầu lại cố tình trêu chọc, “Ồ, hay cậu sợ gặp bố mẹ chồng? Sao không nói sớm, tớ chờ phải đi London.”

Mặt Giai Nghi đỏ bừng, lắc đầu nguây nguẩy giải thích: “Không phải như thế.”

Hiếu Khiết nói: “Tóm lại cũng không phải việc gì to tát, chỉ là một chuyến công tác thôi mà. Cậu cũng biết lúc nào tớ cũng muốn du học ở London, nhưng đi làm ba năm rồi mà vẫn chưa thực hiện được. Nhân cơ hội này tìm hiểu trước xem sao, tiện thể thăm thú cảnh đẹp London luôn.”

Giai Nghi thở dài: “Đấy mà là đi thăm thú à, bị phái đi làm nô lệ thì có...”

Hiếu Khiết nhấp một ngụm nước, lấy lại tinh thần: “Mà thôi, gì thì gì, đi London làm nô lệ còn khá hơn ở công ty làm tạp vụ! Cậu nghĩ thử xem, miễn phí các khoản ăn nghỉ vé máy bay, lại còn được cả tiền thưởng, cũng không tệ như tưởng tượng nhỉ.”

Giai Nghi cảm động đến mức hai mắt đỏ hoe, ôm Hiếu Khiết nghẹn ngào: “Cảm ơn cậu... Cảm ơn cậu, Hiếu Khiết.”

Hiếu Khiết vỗ về cô bạn, nhoèn miệng cười dịu dàng.

Máy bay cất cánh với những âm thanh ầm ù, Hiếu Khiết dựa lưng vào ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, những quần thể kiến trúc càng lúc càng xa dần, lòng buồn man mác. Công việc là vậy, lúc nào cũng phải đối diện với những việc mình không muốn làm. Thôi thì London, ta đến đây!

London, bên bờ sông Thames.

Dòng sông trong vắt xinh đẹp mấy trăm năm qua vẫn lặng lẽ uốn khúc chảy xuôi.

Người ta có thể thu hết vẻ đẹp ban đêm của London khi ngồi tại một quán cà phê ngoài trời bên bờ sông Thames. Dù cảnh đêm có mờ ảo, dòng sông vẫn mãi dập dìu sóng biếc làm lòng người say mê.

Dưới ánh mặt trời chói chang, trước ống kính, Bạch Quý Tinh trong bộ lễ phục thanh lịch liên tục pose hình một cách chuyên nghiệp. Nhiếp ảnh gia bấm máy liên tiếp, bắt bằng được những khung hình đẹp nhất.

Hiếu Khiết với vai trò trợ lý vẫn không thoát khỏi cái bóng của một nhân viên tạp vụ. Cô đeo túi to túi nhỏ, một tay giơ tấm phản quang, tay kia cầm chiếc áo khoác, cứ hoa hết cả mắt đứng như thế dưới ánh mặt trời chói chang.

Nhiếp ảnh gia thỏa mãn xem lại những bức ảnh trong máy, “OK, xong rồi, về thôi.”

Nụ cười xinh đẹp trên gương mặt Bạch Quý Tinh phút chốc tan biến, quay lại vẻ lạnh lùng.

Hiếu Khiết nghe thấy tiếng hô của nhiếp ảnh gia, mới định thần lại đã nhanh chóng cầm áo khoác chạy về phía Bạch Quý Tinh, khoác cho cô ta rồi giương ô che nắng.

Cô lễ phép: “Cô Quý Tinh vất vả rồi.”

Đương nhiên Bạch Quý Tinh chỉ xem cô như không khí, đến nhìn cũng chả thèm, cao ngạo đi vào khu vực nghỉ ngơi. Hiếu Khiết đúng là tự làm mình bề mặt, chỉ biết bấu môi rồi quay sang giúp các nhân viên khác thu dọn.

Lúc này người quản lý Amy hớn hở đi về phía Quý Tinh, “Vất vả vất vả.”

Bạch Quý Tinh lạnh lùng nhìn Amy: “Chụp xong rồi, thời gian còn lại tôi muốn đi loanh quanh một chút.”

Amy mỉm cười: “Đương nhiên không vấn đề gì, đợi lát nữa tôi bảo lái xe...”

Cô chưa nói hết câu đã bị Bạch Quý Tinh cắt ngang, “Không cần lái xe theo. Yên tâm, đây là nước Anh, không ai nhận ra tôi đâu. Khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, tôi muốn đi một mình.”

Amy do dự giây lát mới gật đầu, “Thôi được, nhưng cô đừng về khách sạn muộn quá đấy.”

Bạch Quý Tinh phớt lờ, quay người bỏ đi.

Amy nhún nhún vai, bước về phía Hiếu Khiết, “Phiền cô đi mua cho mỗi nhân viên ở đây một cốc cà phê nhé, cô Quý Tinh mời.”

“Vâng, tôi đi ngay đây!” Hiếu Khiết vội gật đầu, đi tới quán cà phê gần đó, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Sao đến Anh rồi mà mình vẫn phải làm tạp vụ nhỉ...”

Hiếu Khiết từ trong quán ra, cầm bao nhiêu cốc cà phê, thận trọng từng bước, chỉ sợ sẽ làm rơi rớt.

Tập trung toàn bộ tinh thần vào mấy cốc cà phê trên tay, cô không biết đằng sau có một bóng đen đang tiến gần về phía mình. Bỗng nhiên, bóng đen giật chiếc túi xách của cô rồi co cẳng bỏ chạy. Một tên cướp khác thấy đồng bọn đã cướp được đồ bèn nhanh chóng rời đi theo. Hiếu Khiết hốt hoảng, lấy hết sức hét lên: “Cướp! Cướp!”

Cô không để ý đến mấy cốc cà phê trên tay nữa, lao mình đuổi cướp.

Thang Tuấn đang ngồi ung dung trong quán cà phê, bên cạnh để chiếc ba lô, trước mặt anh là quý cô White, một Hoa kiều với gương mặt thuần Á Đông.

Chốc chốc, Thang Tuấn lại nhìn về phía đoàn chụp ảnh xa xa, cầm tờ một bảng Anh, gấp gấp chơi.

“Chỉ có vật tốt mới có thể bảo tồn và tự nâng cao giá trị.” Tờ tiền trong tay Thang Tuấn từ một bảng biến thành 50 bảng.

White nheo mắt, cảm thấy vô cùng thú vị.

“Nền kinh tế của khu vực EU đang đi xuống, các trang trại rượu ở Pháp đang ồ ạt bán cổ phiếu, giờ rất thích hợp để đầu tư.” Thang Tuấn nhìn White, mỉm cười, “Thêm vào đó, điều kiện phong thổ năm nay của Pháp rất ổn, là thời điểm tốt nhất để sản xuất rượu nho, chúng ta chỉ cần nhân lúc này mua vào...”

Thang Tuấn vừa nói vừa để tờ 50 bảng xuống bàn rồi đặt tay lên. Bàn tay xoay nhẹ, tờ tiền như có phép thuật bỗng xếp thành hình cánh quạt, một tờ 50 bảng biến thành mười tờ.

“Là có thể thu được lợi nhuận lớn.” Thang Tuấn nhìn White, mỉm cười đầy quyến rũ, “Không biết quý cô còn thấy có vấn đề gì nữa không?”

“Có...” White nhìn anh, đôi môi mỏng gợi cảm nhẹ nhàng thốt ra một tiếng: “Anh.”

Thang Tuấn thoáng ngạc nhiên, hơi nhúm mày.

White cười thật phong tình: “Chọn người thay mình đứng ra đầu tư, nếu không đủ hiểu tính cách anh ta thì làm sao có thể tin tưởng được?”

Thang Tuấn lại mỉm cười mê hoặc.

“Sau khi quý cô quyết định đầu tư, tháng tới chúng ta có thể cùng sắp xếp một chuyến khảo sát trang trại rượu ở khu vực Bordeaux.” Thang Tuấn nho nhã nghiêng người về phía trước, nhìn sâu vào mắt White như muốn phóng một dòng điện khiến người ta phải say đắm. “Đến lúc đó, em sẽ còn rất nhiều thời gian để tìm hiểu về anh...”

Bỗng một người lạ mặt nhảy ra.

“Túi xách của em...” Đang ngồi nói chuyện với Thang Tuấn, White dồn hết sự chú ý vào anh, không ngờ bản thân cũng trở thành mục tiêu của bọn cướp.

Thang Tuấn không nói hai lời, đứng bật dậy lao theo tên cướp, chỉ vài bước thôi đã đuổi kịp hắn. Không hề khách khí, anh tặng hắn một cú đấm trời giáng. Tên cướp ăn đau, đành vứt lại chiếc túi hàng hiệu rồi bỏ chạy.

Anh nhặt chiếc túi lên, đang chuẩn bị rời đi thì một phụ nữ hỗn hển lao đến trước mặt, cô ta gào to: “Cướp! Làm ơn giúp tôi giữ hắn lại! Làm ơn đi!”

Nhưng chẳng có ai giúp cô cả, chỉ biết giương mắt nhìn hai tên cướp leo lên chiếc xe hơi đến đón chúng phía trước.

“Làm thế nào bây giờ? Trong túi đó có rất nhiều tài liệu quan trọng...” Cô khổ sở đến phát khóc.

Thang Tuấn mím môi, chau mày nhìn cô gái.

Đúng lúc này, một người đi xe máy vừa dừng lại. Thang Tuấn nhét chiếc túi của White vào tay Hiếu Khiết, lôi trong túi ra tờ 100 bảng đưa cho người lái xe, dùng tiếng Anh giao tiếp với anh ta, “Tôi mua chiếc xe này.” Anh lại

chỉ về phía White và nói với Hiếu Khiết, “Đưa giúp tôi cho quý cô White đang ngồi ở quán cà phê đằng kia.”

Thang Tuấn nhảy lên xe, nhẹ nhàng vào số, chiếc xe máy phi như tên bắn theo hướng chiếc xe hơi.

Hiếu Khiết cầm chiếc túi xách của quý cô White, lo lắng nhìn bóng lưng anh rời đi.

Thang Tuấn rất thông thuộc địa hình ở London. Anh phóng qua các ngõ phố, mắt không rời khỏi từng chuyển động của chiếc xe hơi. Một lát sau, chiếc xe của bọn cướp đã bị Thang Tuấn dồn về phía bờ sông Thames, không còn đường thoát, cả ba tên chỉ còn cách dừng lại.

Thang Tuấn mỉm cười theo thói quen, ngồi trên xe chống một chân xuống đất, mắt không rời khỏi đám cướp.

Lúc này đã rất nhiều người qua đường tập trung quanh bờ sông, họ đều nín thở theo dõi cuộc đối đầu giữa Thang Tuấn và ba tên cướp.

Bỗng một tên lao về phía anh, Thang Tuấn không chút do dự đẩy mạnh chiếc xe máy về phía hắn. Tên đó né tránh, liên tục lùi sau, không hề biết mình đã lùi đến rìa bờ. Lùi thêm bước nữa, hắn ngã nhào xuống sông, nước bắn lên tung tóe.

Thang Tuấn hơi cau mày, anh khinh khỉnh nhìn tên cướp đang chơi với dưới nước.

Cùng lúc, những tên còn lại lao về phía Thang Tuấn, nhưng chỉ cần vài chiêu nhanh gọn anh đã hạ gục bọn chúng.

Người đứng xem vỗ tay cổ vũ Thang Tuấn, anh cảm ơn đáp lễ rồi quay sang hỏi hai tên đang nằm sõng soài dưới đất: “Chiếc túi bọn mày cướp đâu?”

Tên lái xe hỗn hển đáp: “Ồ... chỗ Andy...” Rồi chỉ tay xuống sông.

Thang Tuấn quay đầu lại, thấy tên cướp bị ngã xuống nước đang quẫy đạp, tay vẫn ôm chặt chiếc túi xách nữ, gào lên tuyệt vọng: “Help...”

Thang Tuấn cau mày hỏi: “Ở đây có phao cứu sinh hay vật gì nổi được không?”

Người đứng xem nhìn nhau, có người đưa ra cái bình PET.

Nhìn thấy tên cướp dưới sông mỗi lúc một mất sức, tay giơ lên cao, từ từ chìm xuống, Thang Tuấn buột ra câu chửi thề: “Shit!”.

Hiếu Khiết bắt taxi cũng vừa đến nơi. Cô bước xuống xe, tay ôm chiếc ba lô của Thang Tuấn, vội vã lao đến.

Cô nhìn thấy anh liền hấp tấp hỏi: “Đồ của tôi đâu?”

Tất cả mọi người đều chỉ về phía chiếc túi đang đập dềnh dưới sông.

Hiếu Khiết không khỏi ngao ngán, phải làm thế nào bây giờ? Cô đến bên bờ, mắt không rời khỏi chiếc túi, lòng như lửa đốt. Tiếc là cô không biết bơi, nếu không đã chẳng do dự mà nhảy xuống rồi. Làm sao đây? Làm sao đây? Phải làm sao đây...

Hiếu Khiết lo lắng sốt ruột như kiến trên chảo lửa, bỗng ai đó từ sau đẩy cô một cái, cơ thể mất thăng bằng, đổ về phía trước.

“A!” Hiếu Khiết hét lên thảng thốt, rơi tõm xuống nước,

Thang Tuấn chẳng biết nói sao nữa, anh thở dài, đành cởi áo khoác, mặc nguyên chiếc sơ mi trắng nhảy ào xuống sông, tư thế mới đẹp làm sao.

“Trời ơi! Không lẽ... không lẽ mình sẽ chết ở London?” Hiếu Khiết ôm chặt chiếc ba lô của Thang Tuấn, ra sức giãy giụa, từng đợt sóng không

ngừng đánh về phía cô, phủ lấp cô.

Hiếu Khiết cứ ôm khư khư chiếc ba lô của người con trai kia. Túi của cô đã rơi xuống nước rồi, cô không thể để mất luôn chiếc túi này. Dần dần cô thấy mọi thứ trở nên mơ hồ, toàn thân mất hết sức lực, cơ thể từ từ chìm xuống. Chính trong giây phút sắp bị dòng sông bao bọc, loáng thoáng cô nhìn thấy một bóng người đẹp đẽ lao xuống, vội vàng bơi về phía cô...

Bên bờ sông Thames, một hàng rào bảo vệ được dựng lên, xe cứu thương đỗ ngay gần.

Người thi hành công vụ lần lượt lập biên bản với Thang Tuấn và ba tên cướp. Lát sau mấy tên đó đã phải cho tay vào còng, bị áp giải lên xe cảnh sát.

Hiếu Khiết co ro run lẩy bẩy đứng bên cạnh, môi cô tím ngắt, mặc dù đã khoác trên mình chiếc chăn len nhưng vẫn không ngăn nổi những luồng gió lạnh buốt đang từng cơn thổi đến.

Thang Tuấn đi về phía cô, thấy cô vẫn ôm khư khư ba lô của mình, không khỏi buồn cười.

Hiếu Khiết vừa nhìn thấy anh liền rớt rít: “Cảm ơn anh đã cứu tôi... À, đây là ba lô của anh, xin lỗi, ướt hết cả rồi...” Vừa nói vừa đưa trả đồ.

Thang Tuấn cầm lấy ba lô, đồng thời đưa chiếc túi xách đang chảy nước ròng ròng cho Hiếu Khiết, cười nói: “Chúng ta coi như hòa nhé.”

Hiếu Khiết đau khổ đến mức không thể nhếch môi nổi. Cô lập cập mở túi, kiểm tra bên trong. May quá, giấy phép chụp ảnh và giấy phép mượn địa điểm vẫn chưa bị nước làm hỏng, cô khẽ thở phào.

“Lạnh quá, quần áo đều ướt hết rồi!” Hiếu Khiết rét run lên.

Thang Tuấn lại gần, lấy áo khoác phủ lên người cô gái, ân cần hỏi: “Tôi giúp gì được không?”

Hiếu Khiết ngược mắt lên, ở vị trí ngược sáng, cô cảm thấy như mình đã gặp được thiên thần đẹp nhất trên thế gian.

Cả hai nhanh chóng thay quần áo sạch rồi dạo đến một cửa hàng tạp hóa theo phong cách Phục Hưng.

“Anh thích cái gì? Tôi mua tặng anh, đền ơn cứu mạng.” Hiếu Khiết chân thành.

Thang Tuấn trêu cô: “Đền ơn cứu mạng thì phải lấy thân báo đáp, đây là điều cơ bản ai cũng biết mà?”

Hiếu Khiết bĩu môi: “Có mơ anh cũng đừng nghĩ đến nhé.”

Thang Tuấn bật cười, cô gái này dễ lừa thật đấy. Gương mặt Hiếu Khiết đỏ bừng, lúc này mới biết là bị trêu.

Cả hai đi tới gian hàng có bày các loại đồ chơi hình con thỏ, mắt Hiếu Khiết bỗng sáng bừng: “Thỏ Peter!”

Thang Tuấn vô cùng ngạc nhiên, “Cô cũng thích thỏ Peter à?”

“Đúng thế! Anh cũng vậy? Sao trùng hợp thế nhỉ? Anh là người con trai đầu tiên thích thỏ Peter mà tôi gặp đấy!” Hiếu Khiết kinh ngạc vô cùng, lắc lắc chũm trong tay, “Chúng mới đáng yêu làm sao. Oa, con này năm nay chỉ sản xuất có hạn! Tôi còn tưởng không mua được nữa chứ.”

Hiếu Khiết lật lật xem mác, lặng lẽ quy đổi cái giá ghi trên đó sang Đài tệ, không khỏi bị sốc.

“Đắt quá...” Cô lầm bầm.

Thang Tuấn nhìn thấy, chọn trên quầy một cái móc chìa khóa, vung vẩy trước mặt Hiếu Khiết, “Yên tâm đi, tôi không bắt cô phải mua thử Peter đâu, tặng tôi chiếc móc này là được rồi.”

“Ngại quá...” Hiếu Khiết đặt lại thử Peter lên giá, đầy tiếc rẻ cầm chiếc móc chìa khóa trong tay Thang Tuấn, đi về phía bàn thu ngân.

Cả hai ra khỏi cửa hàng, Hiếu Khiết theo sau Thang Tuấn, chốc chốc lại ngoái lại nhìn chú thử dễ thương.

Thang Tuấn thấy cô cứ vương vấn mãi, không khỏi buồn cười: “Đừng tiếc nữa, tôi mời cô đi ăn món kem ngon nhất Anh Quốc.”

Lòng dạ Hiếu Khiết vẫn đang quanh quẩn bên mấy chú thử Peter, hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì. Thang Tuấn vừa cười vừa kéo tay cô tiến về phía trước.

Hiếu Khiết ngồi trên băng ghế ở công viên, quan sát mấy đứa trẻ người bản xứ đang cầm bóng bay chạy nhảy trên đường. Được một lát, Thang Tuấn cầm hai cây kem tới, đưa cho cô, “Tôi biết thời tiết rất lạnh, nhưng kem ở cửa hàng này là ngon nhất nước Anh, không thể không thưởng thức.”

Hiếu Khiết nhìn Thang Tuấn, cười nhận cây kem, “Cảm ơn.” Cô liếm thử một miếng, cái lạnh ở đầu lưỡi buốt đến tận xương, cảm giác buốt giá như trượt từ cổ họng vào tới tim luôn, khiến tâm trạng vui vui, quên hết mọi chuyện không vui trước đó.

“Sao? Chắc giờ cô thấy nước Anh cũng không đến nỗi nào phải không?” Thang Tuấn cười.

“Ý anh là gì?” Hiếu Khiết hỏi lại.

Thang Tuấn chân thành đáp: “Tôi hy vọng lần đầu tiên cô đến Anh sẽ có những kỷ niệm tốt đẹp chứ không phải là hồi ức bi thương.”

Giây lát, Hiếu Khiết chẳng biết phải mở miệng thế nào, cô xúc động nhìn Thang Tuấn: “Cảm ơn... À đúng rồi! Đến bây giờ tôi vẫn chưa biết tên anh. Nghe giọng thì anh là người đại lục phải không?”.

Thang Tuấn gật gật đầu, “Tôi là người Thượng Hải, tên là Thang Tuấn.”

“Thang Tuấn.” Hiếu Khiết nhớ kỹ cái tên này, “Tôi là người Đài Loan, tên là Lâm Hiếu Khiết.”

“Đã đến London rồi cô có muốn tôi đưa đi chơi đâu không?” Thang Tuấn đề nghị.

Mắt Hiếu Khiết sáng rực, “Thật hả? Thực ra tôi rất muốn tham quan đội vệ binh hoàng gia Anh, công viên Hyde Park, đại giáo đường Westminster, trung tâm thương mại Harrods, cả một vài học viện thiết kế nổi tiếng nữa...”

Thang Tuấn ngạc nhiên, “Học viện thiết kế? Để làm gì?”

Hiếu Khiết gật đầu: “Thực ra tôi làm nhân viên văn thư ở công ty được ba năm rồi, không muốn tiếp tục thế này nữa, muốn làm gì đó cho tương lai của mình. Tôi rất thích thiết kế, cho nên mới tính như vậy, biết đâu có thể tham gia được một khóa học ngắn hạn.”

Chỉ cần nói đến mơ ước, ánh mắt Hiếu Khiết toát lên sự tự tin. Thang Tuấn mãi ngắm gương mặt thanh tú của cô mà thần ra.

“Anh thì sao? Thế nào anh lại đến nước Anh?” Hiếu Khiết tò mò.

Câu hỏi đơn giản thế mà bỗng nhiên Thang Tuấn không biết phải trả lời thế nào, anh nghĩ một lát rồi đáp: “Tôi á... Đến giúp bắt cướp, thi thoảng xuống sông Thames bơi, đến công viên Hyde Park cho bồ câu ăn. Tôi bận lắm đấy.”

Hiếu Khiết khinh khinh, “Hi, hóa ra anh là kẻ du dân rồi việc.”

Thang Tuấn không phản bác, “Đúng vậy, nhưng cô không cảm thấy, trước khi tìm ra chuyện thực sự muốn làm, thay vì cứ bận việc không đâu, làm một du dân nhàn rồi vẫn tốt hơn sao? Cô có dám khẳng định cuộc sống của cô rất có ý nghĩa không?”

Phút chốc, Hiếu Khiết không biết phải nói thế nào.

“Lải nhải mãi như thế làm gì? Chủ đề tế nhật này chấm dứt ở đây thôi!” Thang Tuấn nhanh chóng chuyển đề tài, “Lát tôi đưa cô đi thăm những nơi cô vừa bảo nhé.”

Hiếu Khiết cười, cô vui vẻ ăn tiếp, trên môi còn dính ít kem trắng. Điều bộ liếm môi của cô thật đáng yêu, khiến anh phải ngẩn ngơ.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí ấm áp, Hiếu Khiết vội đứng dậy nghe máy.

“Lâm Hiếu Khiết, cô đang ở đâu?! Không mau về mà làm việc đi à?!” Tiếng một nhân viên trong đoàn hét lên.

“Vâng, tôi về ngay đây.” Hiếu Khiết cúp điện thoại. Cô vô cùng hoảng hốt, mãi vui mà suýt quên mình là một em gái tạp vụ. “Xin lỗi, tôi phải về làm việc.” Dứt lời chạy đi luôn, được vài bước, cô quay đầu nói với Thang Tuấn, “Anh yên tâm, tôi sẽ không từ bỏ ước mơ của mình đâu. Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại!”

Thang Tuấn nhìn theo bóng dáng khuất dần của Hiếu Khiết, trong lòng dâng lên một xúc cảm khó tả như có một viên đá vừa rơi xuống mặt hồ yên ả, làm gợn lên những đợt sóng lăn tăn.

Trong công viên, từng đàn bồ câu đang vỗ cánh, bay càng lúc càng cao...

Hai ngày sau, Hiếu Khiết đáp máy bay về sân bay Đào Viên. Lại một lần nữa, máy bay cất cánh, phát ra những âm thanh ầm ù, cô ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, dòng sông Thames nhỏ dần nhỏ dần, lòng lại dâng lên nỗi buồn man mác.

Cảnh vật đã thay đổi nhưng tâm trạng vẫn như xưa.

Trung tâm thương mại Harrods, tháp London, đồng hồ Big Ben, công viên Hyde Park...tất cả đều chưa kịp đặt chân tới. Cũng may, Hiếu Khiết đã nuốt được vài ngụm nước sông Thames, coi như là có cơ hội thưởng thức chút nước trời Tây rồi mới phải về...

Tại nơi xuất cảnh, Hiếu Khiết ngao ngán nhìn túi to túi nhỏ hành lý chất đầy trên xe đẩy, một cảm giác chán nản khó thốt thành lời. Lần sau đi đâu, cô sẽ chỉ xách theo một va li quần áo mà thôi.

Hít sâu lần nữa, Hiếu Khiết cúi người, chuẩn bị xách đồ, chợt chiếc xe đẩy bị ngoại lực rất mạnh xô vào, hành lý trên đó phút chốc rơi hết xuống đất.

“A...!” Hiếu Khiết nhìn đồ đạc dưới chân, phần nộ muốn xạc cho kẻ vô văn hóa kia một trận.

Cô phát điên lên mất! Rốt cục thì tên nào bất lịch sự như vậy? Đi đường mà không mở mắt à? Cô tức giận ngẩng lên nhìn người vừa gây ra va chạm, là một anh chàng có vóc dáng cao gầy, rất đẹp trai.

“Ê! Cái anh này...” Hiếu Khiết đang muốn trút giận, ai ngờ chàng trai chẳng hề có ý định dừng lại.

Anh ta không chút ý thức được hành vi bất lịch sự của mình, cứ như thế vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục đẩy xe đi.

“Trời, sao lại có thằng cha bất lịch sự như thế hả? Xô vào người ta còn không xin lỗi, đẹp trai thì có gì ghê gớm? Đáng ghét!” Hiếu Khiết vừa mắng vừa xếp lại hành lý.

Mãi sau cô mới thu dọn được đồ đạc và li, rời khỏi sân bay, về đến nhà cũng gần nửa đêm.

Lúc đầu cứ tưởng từ Anh trở về thì sẽ được nghỉ ngơi một hai ngày, thế nào mà trời vừa sáng, Hiếu Khiết đã phải xách túi đến công ty. Cô vừa bận rộn làm bảng tên cho khách VIP vừa ngáp lên ngáp xuống. Cái số đúng là đáng hơn cả hoàng liên.

“Vừa về đã bị bắt đi làm, mệt lắm phải không? Lẽ ra trưởng phòng phải cho cậu nghỉ một ngày để điều chỉnh múi giờ hăng chứ.” Giai Nghi nhìn cô xót xa.

Hiếu Khiết nhún vai, “Nếu trưởng phòng có cho nghỉ tớ cũng không nghỉ, hôm nay là lễ hội năm mới, những ai tăng ca thì được nhận lương gấp đôi. So với việc đón năm mới trên tivi thì tớ thà đến đây kiếm tiền còn hơn, thế này rất thực tế.

“Cậu nói cũng phải.” Giai Nghi gật gù.

Lúc này trưởng phòng cầm bản kế hoạch bước vào, nhìn thấy Giai Nghi bèn sai: “Cô đi thu dọn phòng họp đi, lát sẽ có cuộc họp, chuẩn bị sẵn trà và cà phê nhé.”

Giai Nghi nghe lệnh đứng lên đi làm luôn.

“Viết dài thế, tất cả đều vô ích, chẳng có sáng kiến nào ra hồn. Văn phòng bao nhiêu người mà không nghĩ ra nổi một kế hoạch khả thi để xả hàng bia ở siêu thị? Toàn những kẻ vô dụng, bại nào!” Tiếng than thở của sếp tuy rất nhỏ nhưng Hiếu Khiết đứng cách đó rất gần vẫn có thể nghe thấy.

Cô dừng tay, kéo ngăn kéo của mình, do dự nhìn kế hoạch xả hàng bia Chú Hề vào dịp năm mới mà cô đã chuẩn bị từ trước. Có nên nắm bắt lấy cơ hội này?

“Lâm Hiếu Khiết, ngâm hộ tôi cốc mỳ để ăn trưa nhé.”

“Vâng, trưởng phòng.” Suy nghĩ của Hiếu Khiết bị gián đoạn bởi mệnh lệnh của sếp. Cô định thần lại, ngoan ngoãn vâng lệnh trước.

Nhìn bản kế hoạch, Hiếu Khiết quyết định cầm nó theo với cốc mỳ tôm, vào phòng trà nước. Vừa bóc gói gia vị mỳ, vừa chờ cho nước sôi, cô nhớ lại việc ban nãy trưởng phòng than thở về kế hoạch kinh doanh.

Lật lật bản kế hoạch trong tay, ác ma với thiên sứ trong lòng đang giao chiến, Hiếu Khiết do dự, không biết có nên đưa bản kế hoạch của mình ra không. Bản kế hoạch mà cô đã thức mấy đêm để viết, nếu không đưa thì làm sao có cơ hội thực hiện? Nhưng nếu đưa thì liệu trưởng phòng có để mắt tới...

Ấm đun nước bắt đầu kêu, nước sôi rồi. Cô kẹp bản kế hoạch dưới nách, đổ nước vào mỳ, đầu óc vẫn miên man mãi.

Nếu không đưa thì suốt đời này mình sẽ phải ở đây nấu mỳ tôm. Ôi, cơ hội vốn dĩ phải do mình tự tạo ra mà, thử một lần xem sao!

“A!” Cứ mãi nghĩ đến bản kế hoạch kinh doanh nên sơ ý làm bỏng ngón tay, Hiếu Khiết quyết định thử.

Cô bê mỳ tôm vào văn phòng, đặt lên bàn của trưởng phòng. “Sếp, mỳ của anh đây.”

“Cảm ơn.” Trưởng phòng gật đầu, cầm lấy cốc mỳ rồi tìm tìm vật gì đó.

Hiếu Khiết sau một lát ngấp ngừng thì mím chặt môi, hai tay giơ bản kế hoạch kinh doanh, lễ phép cúi người chìa về phía trưởng phòng, “Sếp, đây...”

“Cảm ơn, cô thật chu đáo.” Trưởng phòng phấn khởi, tiện tay cầm bản kế hoạch kinh doanh, đập lên cốc mỳ tôm.

Hiếu Khiết ngẩn người, lòng đau thắt. Sớm biết thế này cô đã chẳng lấy ra rồi...

Trưởng phòng thấy Hiếu Khiết cứ đứng ngẩn trước mặt, lấy làm lạ, “Còn có việc gì nữa hả?”

Hiếu Khiết cắn cắn môi, gom hết dũng khí: “Sếp, đây... Sau lễ hội năm mới, chẳng phải có hoạt động xả hàng bia đầu xuân sao? Tôi thấy mỗi người trong phòng chúng ta đều đang rất nỗ lực, tôi cũng hy vọng có thể giúp được gì đó.”

Trưởng phòng rất vui, “Ồ, tốt tốt, đi Anh một chuyến về suy nghĩ tích cực hơn rồi đấy.”

Hiếu Khiết đang muốn trình bày nội dung chính thì một quản lý tầng lầu đi vào, “Trưởng phòng Vương, gian hàng bán comple ở tầng sáu đang thiếu người, anh cử ai đó sang giúp được không?”

Trưởng phòng không ngần ngại quay sang nhìn Hiếu Khiết, cô đành cắn răng xung phong: “Vâng, để tôi đi hỗ trợ!”

Trước khi đi cô còn quay lại nhìn trưởng phòng một lần nữa. Lúc này mỳ đã ngâm xong rồi, anh ta nhắc bản kế hoạch kinh doanh mà cô đưa ra, tiện tay ném luôn vào thùng rác bên cạnh, bắt đầu gắp mỳ ăn.

Trong giây phút đó, mặt Hiếu Khiết bỗng trở nên trắng bệch.

Cái mà trường phòng vứt đi không phải là tờ giấy lộn dùng để đậy mỳ tôm, mà đó là tâm huyết suốt bao đêm của cô...

Cố nén nỗi đau trong lòng, Hiếu Khiết lặng lẽ rời đi.

Gian bán comple lớn thế mà chỉ có Hiếu Khiết và một nữ nhân viên nữa trông coi. Cô nhân viên đó chỉ ngồi không bấm điện thoại.

Hiếu Khiết lặng lẽ hít một hơi thật sâu, bắt đầu cẩn thận chỉnh lại các khuy áo, khăn tay, cà vạt.

Một người đàn ông đã lớn tuổi bước vào gian hàng. Ông ta đội chiếc mũ Feroda, mặc bộ quần áo vải lanh giản dị, ngắm nghía bộ đồ manơcanh đang khoác, dường như muốn tư vấn.

Hiếu Khiết tưởng nhân viên sẽ ra đón tiếp ông, nhưng cô ta lại cố tình làm như không thấy. Cô phân vân giây lát rồi nhanh chóng nở nụ cười thật tươi bước tới chào hỏi, “Chào bác, bác có cần cháu giúp không ạ?”

Người đàn ông gật đầu: “Tối nay tôi phải tham gia một hoạt động rất quan trọng, gặp gỡ nhiều bạn bè cũ.”

Hiếu Khiết cũng gật gù, hỏi thăm một cách thân thiện: “Có phải bác tham dự lễ cưới con cái không?”

Vị khách hơi ngạc nhiên rồi thở dài: “Ấy, được thế đã tốt! Hai thằng con trai của tôi... Chậc, đến bây giờ vẫn như trẻ con, suốt ngày gây rối thôi, ai mà dám lấy chúng chứ!” Ông nói xong cũng cười.

“Không vấn đề gì, để cháu xem bộ comple nào phù hợp với bác nhé.” Hiếu Khiết nhìn cách ăn mặc của vị khách, để ý thấy ông đeo một chiếc đồng hồ thể thao chống nước, dáng người cũng mực thước, “Thưa bác, bác giữ được phom người rất chuẩn, chắc hàng ngày bác đều tập thể thao, kiểu

comple mới ra này hẳn sẽ phù hợp với bác đấy ạ. Nó giúp nổi bật vóc dáng, kiểu cách cũng rất thời trang!”

Vị khách xua tay: “Ai còn muốn ngắm vóc dáng của một lão già hơn 60 chứ!”

“Sao lại không ạ! Bác tuy có tuổi nhưng còn phong độ lắm, dáng lại thẳng đẹp, đặc biệt chiếc đồng hồ bác đeo được rất nhiều bạn trẻ ưa chuộng, cho nên cháu nghĩ, bộ comple kiểu mới này rất hợp với bác.”

Vị khách lúc đầu còn nhú mày, giờ có vẻ xuôi tai: “Vậy thử kiểu cô giới thiệu xem thế nào.”

Người đàn ông vừa đi vào phòng thử đồ, nhân viên gian hàng bèn kéo Hiếu Khiết lại thì thụt: “Ông ta sẽ không mua đâu! Mấy ông khách kiểu này tôi gặp nhiều rồi, nhìn là biết mấy lão keo kiệt, chỉ muốn vào trung tâm thương mại hưởng chút gió điều hòa thôi!”

“Đừng nói thế mà.” Hiếu Khiết khẽ cười, “Khách hàng đâu phân đẳng cấp. Quan trọng là mỗi vị khách ghé thăm đều có thể trở thành khách hàng tiềm năng.”

“Tôi muốn tốt cho cô thôi, hiểu không? Đêm nay là giao thừa, còn nhiều việc phải làm lắm. Không chừng lát nữa cô lại phải đi giúp chỗ khác nữa ấy.”

“Đừng lo!”

Lúc này, cửa phòng thay đồ đã mở, Hiếu Khiết vội đi đến.

“Cũng được đấy chứ! Trước đây tôi toàn phải đặt thủ công thôi, không ngờ bây giờ mấy lão già như tôi cũng mặc được comple may sẵn.” Vị khách vừa soi gương ngắm nghía vừa gật gù.

ĐẰNG CẤP QUÝ CÔ

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hiếu Khiết cầm vài kiểu nơ, cà vạt, kẹp cà vạt đến để người đàn ông ướm thử, “Cà vạt là phụ kiện bắt mắt nhất của comple, nếu là cổ sơ mi truyền thống thì thắt kiểu cà vạt gì cũng hợp. Còn với cổ áo bác đang mặc thì thắt nơ sẽ phù hợp hơn, trông vừa thời trang vừa hiện đại, sẽ làm nhiều người phải chú ý đấy ạ. Có lẽ chúng ta không phát minh ra được những thứ mới, nhưng chỉ cần thay đổi quan niệm, cách nhìn hay lối suy nghĩ, thì những thứ cũ cũng sẽ mang giá trị mới. Bác xem này, kết hợp với nơ, nhìn bác như trẻ ra đến 20 tuổi, trông nhanh nhẹn hơn rất nhiều ạ.”

Vị khách cảm thấy thoáng kinh ngạc, không ngờ một cô gái trẻ thế này mà lại suy nghĩ thấu đáo vậy, ông nhìn cô vẻ tán đồng: “Tôi lấy hết chỗ này.”

Hiếu Khiết gói đồ, đưa túi cho ông, cô cúi người một góc 90 độ, cung kính tạm biệt khách.

Lúc này người quản lý lại bước vào, “Lâm Hiếu Khiết, siêu thị Bách Duyệt ở tầng một đang cần một người giúp, cô xong việc rồi thì qua phụ giúp một tay đi.”

Hiếu Khiết ngẩng cao đầu, nở nụ cười chuyên nghiệp, “Vâng.”

Trên tầng thượng đang tổ chức bữa tiệc mừng năm mới, không khí rất nhộn nhịp, các vị khách thượng lưu với phục trang là lượt, thơm phức mùi nước hoa sang trọng, nói cười nhỏ nhẹ, nho nhã. Bỗng có tiếng động cơ ầm ầm dội đến, tất cả mọi người lập tức đưa mắt về phía phát ra âm thanh đó.

Giây lát, không khí như bị đóng băng, mọi người dồn hết sự chú ý vào chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú đang cười trên chiếc mô tô nơi lối vào.

Trong tiếng kêu kinh ngạc của đám đông, chàng trai vặn ga, cho xe lượn một vòng khắp sảnh tầng thượng, rồi lái lên sân khấu, lướt qua tất cả, khựng lại và dựng chân chống đầy kiêu hãnh.

Đúng lúc này, một màn pháo hoa rực rỡ tỏa sáng trên sân khấu, chàng thanh niên vẫy tay mỉm cười trước ánh mắt ngưỡng mộ và tiếng hò reo.

Hội trường đâu đâu cũng nghe thấy tiếng trầm trồ của nữ khách mời:

“Oa, đẹp trai quá đi mất!”

“Đúng thế! Ước gì giải nhất sẽ là Cao Tử Tề chứ không phải là chiếc mô tô đó...”

Chàng thanh niên đẹp trai khiến cả hội trường phải chú ý chính là con trai ông chủ trung tâm thương mại Hải Duyệt-Cao Tử Tề. Bất kể anh đi đến đâu cũng khiến cho phụ nữ, dù đã kết hôn hay chưa, đều phải mê mẩn như mất hồn.

Cao Quốc Thành chẳng còn biết phải nói sao nữa, ông chỉ biết lắc đầu trước đứa con trai luôn nghĩ ra những trò quái gở này.

Tử Tề nhanh nhẹn đưa mũ bảo hiểm cho Thiên Thiên luôn đi cùng mình, anh kéo áo gió, để lộ bộ comple bên trong được may rất khéo léo, tao nhã đi xuống sân khấu trong ánh mắt dõi theo của mọi người.

Chợt có tiếng vỗ tay vang lên, đầu tiên chỉ là của ai đó trong góc hội trường, sau rồi lan dần ra và tràn ngập khắp cả không gian.

Tử Tề lấy một ly sâm panh từ nhân viên phục vụ, nâng ly tỏ ý chúc mừng với các vị khách rồi uống cạn.

Anh tiến về phía quầy buffet sang trọng, vung vẩy chiếc chìa khóa xe, đặt vào tay Cao Tử Hào gần đó, “Trả anh này.” Tiện thể lấy luôn ít đồ, vừa ăn vừa nói chuyện với bố mình.

Cao Quốc Thành hỏi: “Sao đến muộn thế?”

Tử Hào bực bội, đứng bên cạnh thêm dầu vào lửa, “Vì chiếc Dutica chứ gì? Cảm ơn em nhé, Tử Tề! Cái mặt đẹp trai của em ít nhất cũng giúp chúng ta giữ chân được các nữ khách hàng!” Mấy cô gái đứng cạnh cứ đưa nhau nhìn trộm Tử Tề, khiến anh ta vô cùng ghen tị.

Tử Tề mở miệng: “Phải rồi, giữ được trái tim của nữ khách hàng, chắc doanh thu của trung tâm thương mại Hải Duyệt sẽ không tăng trưởng âm nữa đâu nhỉ?”

Tử Hào thấy Tử Tề không nể mặt mà đề cập tới mức doanh thu, cơn giận càng được thề: “Hừ, kinh doanh thì phải quan tâm đến toàn cục, chứ còn chỉ đủ năng lực ứng phó với nữ khách hàng thì e là chưa đủ đâu.”

“Anh nói không sai, nếu Hải Duyệt có một nhà kinh doanh giỏi, nhất định sẽ phát triển không ngừng, vươn lên mạnh mẽ, chứ không như bây giờ...”

Cao Quốc Thành cau mày tỏ vẻ không hài lòng: “Chưa đầy một giờ nữa là hết năm cũ rồi, anh em các con không thể hòa thuận bên nhau vài phút sao?”

Dứt lời Cao Quốc Thành giận dữ bỏ đi.

Tử Tề và Tử Hào nhìn nhau, rồi quay đầu đi chỗ khác không nói gì nữa.

Bữa tiệc đón năm mới chính thức bắt đầu, Tử Tề liên tục chúc rượu các vị khách VIP, hết ly này đến ly khác. Thiên Thiên đứng cạnh, lo lắng nhìn ông chủ của mình.

Tử Tề cố kiềm chế sự khó chịu trong người, khi không có ai chú ý, anh lặng lẽ rời khỏi hội trường vào phòng vệ sinh.

Lát sau, có mấy tiếng nôn ọe vọng ra. Thiên Thiên đứng đợi ở ngoài, nghe thấy những âm thanh đấy cũng muốn nôn theo.

“Boss, tửu lượng của anh không tốt, đã vậy còn hiếu thắng, lần sau để tôi uống thay anh nhé?” Cậu không kiềm chế được buột miệng.

Tử Tề nói lỏng cà vạt, tháo hai khuy áo trên cùng, kiệt sức đứng dựa vào tường: “Uống rượu tiếp khách là điều kiện cơ bản, muốn trở thành ông chủ lớn thì phải có bản lĩnh này. Tôi không muốn thua ông anh tôi. Ọe...” Nói đến đây lại chúi đầu vào bồn cầu nôn tiếp.

Thiên Thiên vỗ liên hồi vào lưng anh, rồi đưa giấy cho anh.

“Không sao.” Tử Tề khoát tay, vịn vào tường đứng dậy, mỉm cười yếu ớt nhìn Thiên Thiên.

“Boss, sao cứ phải ép mình thế?” Thiên Thiên nhìn điệu bộ của anh, vô cùng lo lắng.

Anh nửa đùa nửa thật đáp: “Đẹp trai mà.”

Thiên Thiên sắp bị anh làm cho tức chết mất, cái người này sao chẳng bao giờ chịu nghiêm túc, “Anh ngồi đây nghỉ một lát đi, đợi tôi...”

“Cậu về nhà đi! Tôi nôn xong thấy dễ chịu hơn rồi!” Tử Tề ra khỏi nhà vệ sinh, vịn vôi nước rửa mặt.

Thiên Thiên vẫn thiếu yên tâm, “Không cần tôi đưa về thật?”

“Không cần. Tôi muốn đi loanh quanh một chút, cậu cứ về trước đi!” Tử Tề lắc đầu, lấy lại vest của mình từ tay Thiên Thiên.

Anh cầm áo, dạo trong trung tâm thương mại không một bóng người. Trung tâm đã đóng cửa nên các quầy hàng được phủ bạt hoặc chằng dây khóa lại. Anh bước lên thang cuốn, lang thang trong đêm tối ở đây, không biết từ lúc nào anh đã xuống đến siêu thị tầng một.

Cả tối ngồi xếp lại những hàng hóa sắp hết hạn sử dụng, Hiếu Khiết mệt đến nỗi chân tay muốn rũ rời. Cuối cùng thì cũng đóng cửa, cô có thể nghỉ phút chốc rồi.

Tắt một nửa số đèn, siêu thị vắng tanh bỗng trở nên vô cùng lạnh lẽo, chỉ có âm thanh phát ra từ radio trong điện thoại của cô.

Giọng nói của người dẫn chương trình, chợt trở nên sang sảng giữa không gian yên tĩnh, “Các bạn thân mến, năm cũ sắp qua rồi, chúng ta sắp tạm biệt năm 2011, đón chào một năm mới đến. Ở thời khắc đặc biệt này, hãy nhường chỗ cho party...” Ngay sau đó là ‘Get the party start’ qua giọng ca của Pink vang lên.

Hiếu Khiết lấy chai sâm panh mà cô giấu trong tủ lạnh ra, tự rót cho mình một ly, vừa thưởng thức vừa nhún nhảy nhẹ nhàng theo điệu nhạc. Cô cho một viên đậu phộng muối sắp hết hạn vào miệng, hương vị ngon ngoài sức tưởng tượng.

Đang lúc cao hứng, thấy siêu thị không một bóng người, Hiếu Khiết chợt thấy vô cùng trống rỗng. Bên tai vang lên lời Thang Tuấn: “Cô có dám nói cuộc sống của cô rất có ý nghĩa không?”

Ý nghĩa? Cuộc sống của cô đúng như anh nói, từ trước đến nay dường như chẳng có ý nghĩa... Cuộc sống như thế, không phải là thứ mà cô muốn. Thứ cô muốn...

“Chín, tám, bảy, sáu...” Người dẫn chương trình trong radio đang đếm ngược, giọng nói sang sảng làm cho Hiếu Khiết bừng tỉnh.

Cô nâng ly rượu lên trước mặt, hét to: “Lâm Hiểu Khiết, photocopy! Lâm Hiểu Khiết trà nước! Lâm Hiểu Khiết cô đơn đón năm mới! Happy New Year! Năm nay ta nhất định sẽ chiatay những cô Lâm Hiểu Khiết vô dụng ấy, tự tặng cho mình một món quà lớn!” Đây mới chính là thứ cô muốn.

“Bốn, ba, hai, một.”

Tiếng pháo nổ vang rền chào đón năm mới đến. Pháo hoa rực rỡ giữa không trung, làm bầu trời đêm Đài Bắc rực sáng như ban ngày.

Hiểu Khiết nhìn ra cửa sổ, lại rót cho mình một ly sâm panh, quét mắt khắp siêu thị lạnh lẽo, rồi lại hướng về phía pháo hoa rực rỡ bên ngoài, đẹp đấy nhưng mà ngăn ngủi quá, cuộc sống của cô không thể mãi như thế được.

Cạn ly sâm panh, mặt Hiểu Khiết bắt đầu đỏ ửng, cô chệnh choáng tự hứa với bản thân: “Lâm Hiểu Khiết, trong năm nay nhất định phải thoát khỏi cuộc sống của một nhân viên tạp vụ! Phải rời khỏi phòng kinh doanh! Phải dừng cảm liều mình đến Anh! Phải thoát khỏi cuộc sống tồi tệ không thể chấp nhận được hiện nay!”

Xác định được mục tiêu của mình, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, liên tục tự rót rượu.

Một mình đón năm mới thì sao?

Ngày này sang năm nhất định cô sẽ là một Lâm Hiểu Khiết cừ nhất!

Cô cầm lấy điện thoại, bắt đầu vào mạng tìm kiếm: thuê nhà du học Anh.

Một lát sau, trên màn hình điện thoại xuất hiện hết ảnh này đến ảnh khác về các căn hộ chung cư xinh đẹp ở London, từng căn từng căn lướt qua

trước mắt. Những bông hoa hướng dương khổng lồ, những bức tường trắng có sơn những quả bóng bay màu xanh dương, phòng ở tầng trên, trần nhà cao treo nhiều bóng đèn thủy tinh, dưới sàn trải một tấm thảm lớn hình lá cờ Anh, cạnh tivi có một chú lính chì đồ chơi khoác áo đỏ đội mũ đen...

Cô căng mắt nhìn, tâm trạng bỗng trở nên rất phấn chấn, “Ô, nơi này tuyệt quá! Còn có cả thỏ Peter nữa!” Trong căn hộ kiểu Anh có một tủ trưng bày thỏ Peter, hai mắt Hiếu Khiết sáng rực, “Tuyệt quá đi mất! Mà đây rồi!”

Cô nuốt từng ngụm sâm panh lớn rồi bày tỏ đầy hạnh phúc: “Tao thích mà quá đi, thỏ Peter ạ!”

Không biết từ lúc nào Hiếu Khiết uống hết cả chai sâm panh, đã ngà ngà say. Cô nghe tiếng nhạc trong điện thoại bèn vui vẻ hát theo, bỗng nảy ra ý tưởng, đẩy cả xe bia lại, vừa hát vừa bắt đầu xếp chồng các lon bia lên thành hình Kim Tự Tháp.

Âm nhạc càng lúc càng sôi động, giọng cô cũng càng ngày càng lớn. Dù sao thì trong siêu thị cũng có mỗi mình cô, nếu có hét đến vỡ họng cũng chẳng ai nghe thấy.

“Công trình hoàn tất!” Chẳng mấy chốc cô đã đặt lon bia cuối cùng lên đỉnh tháp. Đứng ngắm nghía tháp bia trước mặt, Hiếu Khiết rất hài lòng, vui mừng đặc ý, cô bắt đầu nhảy chân sáo.

Tử Tề nghe thấy tiếng hát đầy vẻ phóng túng, nhướng nhướng đôi lông mày, tò mò dò dẫm qua các giá xếp, bước về phía ấy. Tiếng hát sôi nổi càng lúc càng gần, qua giá hàng cuối cùng, anh nhìn thấy một cô gái mặc đồng phục công ty, tay cầm chai bia, múa hát say sưa.

Ngũ âm[4] không hoàn hảo, thậm chí vài âm còn hơi kỳ lạ, nhưng có vẻ khá hợp với từng bước nhảy của cô, khiến Tử Tề thấy vô cùng đáng yêu.

[4] Hệ thống âm nhạc có năm nốt trong phạm vi một quãng tám, thường gặp ở âm nhạc dân gian (Từ điển Tiếng Việt, TTTD, 2011)

Hiếu Khiết đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, hoàn toàn không chú ý đến người ở đằng sau, cô xoay hông, cảm xúc đang lúc cuồng nhiệt. Đứng đến đoạn cao trào, quay đầu lại thì bắt gặp một người đàn ông lạ mặt đứng ngay sau lưng, cô giật mình sợ hãi hét lên: “Anh là ai?!” Nhảy lùi lại phía sau vài bước, không ngờ lại đụng phải tháp bia, “A...!”

Tử Tề vội quăng chiếc áo trên tay xuống, nhảy về phía trước định kéo Hiếu Khiết lại, nhưng không ngờ lại trượt chân, khiến cả hai cùng ngã oạch. Hai người nằm sõng soài trên trăm lon bia. Trong tích tắc, Tử Tề đã chèn mình xuống dưới, lấy thân làm nệm cho cô gái.

Anh đau đớn: “Tiểu thư à, xin cô đứng dậy mau cho... Lưng tôi sắp gãy rồi!”

Giờ Hiếu Khiết mới phát hiện, nãy giờ mình đang đè lên một người đàn ông lạ mặt. Cô vội nhích người ra, không nén nổi ngạc nhiên: “Sao anh biết tôi tên là Hiếu Khiết[5]?”

[5] Trong tiếng Trung, “tiểu thư” [xiǎo-jie] và “Hiếu Khiết” [xiǎo-jié] phát âm gần giống nhau.

Tử Tề lấy lon bia dưới lưng mình ra, nhăn nhó: “Cô không phải tiểu thư, lẽ nào cô là đàn ông à?”

Hiếu Khiết lúc này mới phát hiện ra là mình nghe nhầm, thì ra anh ta gọi hai chữ “tiểu thư”. Cô nhìn anh bối rối. Khuy áo sơ mi của anh bung ra, tay áo xắn cao, trông thật phong cách, ở anh toát ra một vẻ đẹp hào nhoáng. Cô cứ nhìn chăm chăm vào người đàn ông này, đây là người tuấn tú nhất mà cô từng nhìn thấy. Nhưng sao trông anh ta cứ quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi. Cô bậm môi nghĩ nghĩ.

Thấy ánh mắt như mất hồn của Hiếu Khiết, Tử Tề bỗng giật mình, vội cúi xuống cài lại khuy áo sơ mi.

Bỗng Hiếu Khiết chỉ thẳng vào anh hét lên: “A, là anh! Cái kẻ bất lịch sự ở sân bay!”

Tử Tề lập tức gạt tay cô: “Đừng có nhận linh tinh, tôi không phải người mà cô có cơ hội quen biết đâu.” Anh nhặt vest lên, phúi phúi vài cái, tính bỏ đi.

Chợt Hiếu Khiết hét to: “Đợi một lát!”

Tử Tề dừng bước, quay đầu tò mò nhìn người phụ nữ trước mặt, cô ta đang chống tay vào nạnh lườn anh đầy tức giận.

“Tôi làm ở đây hơn ba năm rồi, đã đi qua tất cả các phòng ban, sao chưa bao giờ gặp anh?! Bây giờ tôi trình trọng thông báo cho anh biết, làm người phải biết phép lịch sự, chưa kể mọi thứ bị đổ xuống cũng có phần trách nhiệm của anh, ít nhất anh cũng nên giúp tôi khôi phục chúng về trạng thái ban đầu chứ!” Hiếu Khiết tức giận, bất chấp tất cả, hùng hổ vọt về phía trước, túm lấy cổ áo Tử Tề kéo trở lại.

Khuôn mặt tuấn tú của Tử Tề bỗng trở nên rất khó coi, anh lạnh lùng: “Cô mà biết tôi là ai thì nhất định sẽ phải hối hận...”

Hiếu Khiết không nhịn nổi bèn gõ vào đầu anh ta một cái, “Anh mà biết anh đã gây sự với ai thì mới phải hối hận đấy! Còn nữa, anh mà dám tiết lộ ra ngoài những gì anh vừa nhìn thấy tôi sẽ cho anh...” Cô làm động tác diệt khẩu, “Nhanh giúp tôi một tay xếp chúng lại đi.”

Tử Tề ngạc nhiên nhìn Hiếu Khiết, bỗng nhiên cảm thấy cô gái này có gì đó rất thú vị, bất giác ngồi xuống nghe lời mà phụ giúp.

“Ấy, không phải xếp thế, anh phải xếp thành hình vuông bên ngoài, sau đó xếp dần vào trong.” Hiếu Khiết vừa nói vừa làm mẫu cho, “Làm như anh lúc này, xếp từ trong ra ngoài sẽ rất dễ bị nhầm đấy. Mỗi tầng của tháp bia đều có số lượng cố định, chỉ cần xếp sai một tầng, bất kể thừa một lon hay thiếu một lon, tháp bia đều sẽ trở nên kỳ quặc.”

Tử Tề không tán đồng: “Xếp tháp bia mà cũng phải dạy?”

“Đương nhiên. Biết cách sẽ tốt hơn là mò mẫm chứ. Lần đầu tiên tôi xếp cái này cũng giống anh, xếp từ phía trong ra, kết quả mất hai ba tiếng đồng hồ. Sau này xếp thêm vài lần, phát hiện ra cách xếp tháp bia chỉ cần hai mươi phút là đã xong rồi. Nhưng xếp xong một cái cũng chưa được, còn nhiều tháp bia phải xếp lắm.” Hiếu Khiết than thở, “Tại sao siêu thị của công ty chúng ta lại tẻ nhạt thế nhỉ? Cái gì mà lễ hội bia chứ, chỉ là xếp rất nhiều tháp bia mà thôi.”

Tử Tề cười nhạt: “Siêu thị cũng chỉ là siêu thị, có gì thú vị?”

Hiếu Khiết nhìn Tử Tề, xì một tiếng đầy coi thường: “Thật đúng là không biết sáng tạo gì cả. Lễ hội, đương nhiên sẽ có các chú hề rồi. Anh xem, chỗ đó có thể đặt một chiếc thùng gỗ sồi, xung quanh xếp đủ các loại bia, một chú hề đứng cầm lon bia...” Cô bắt chước bộ dạng tung hứng chú hề, “Ném như thế này này. Sau đó một chú hề khác có thể đi xe đạp, mang bia mời các khách hàng uống thử. Chỗ trống kia nữa, tổ chức chơi ném bowling bia được, dùng các lon rỗng làm bóng, ai ném đổ tất cả các lon bia ba lần liên tiếp sẽ nhận được một thùng bia. Trang trí thêm đèn neon, vài chú hề kéo đàn phong cầm, vài chú khác đánh trống...”

Tử Tề càng nghe càng thấy kinh ngạc, trong đầu hiện lên vô vàn các màn biểu diễn của những chú hề trong buổi lễ hội mà Hiếu Khiết vừa miêu tả.

Hiếu Khiết lầm bầm: “Các bạn nhỏ không uống được bia, có thể xem chú hề biểu diễn, cũng có thể tham gia trò chơi, như thế siêu thị sẽ tràn ngập tiếng cười, thế mới thực sự là lễ hội chứ...”

Tử Tề nhìn Hiếu Khiết đầy ngạc nhiên vì những sáng kiến ấy, anh tò mò nhìn chiếc phù hiệu gắn trên áo cô: Trương Tư Mẫn.

“Vẫn còn ba cái tháp bia nữa phải xếp, anh không được lười đâu đấy...”
Hiếu Khiết ngáp một cái rõ to.

Tử Tề chỉ mỉm cười, tiếp tục xếp tháp bia.

Ngày hôm sau, nhân viên quét dọn đang đẩy xe vệ sinh thì giật mình khi nhìn thấy Hiếu Khiết đang nằm cuộn tròn trong chiếc xe chở hàng của siêu thị, bà khom người vỗ vỗ Hiếu Khiết.

“O?!” Hiếu Khiết mơ mơ tỉnh tỉnh he hé mắt, mọi thứ trước mặt vẫn rất mờ mông lung. Sao lại có ba cô nào ở đây thế này? Dần dần khuôn mặt người ta hiện lên rõ ràng hơn, còn đang giơ tay huơ huơ trước mặt cô.

Cô đã tỉnh, giật mình nhảy phắt dậy, “A, sao tôi lại ngủ thế này?”

Nhân viên quét dọn lắc lắc đầu không nói gì, lẳng lặng đẩy chiếc xe vệ sinh đi tiếp.

“Lạ thật, mình ngủ từ lúc nào ấy nhỉ? À, tháp bia!” Hiếu Khiết ngẩng đầu, phát hiện mấy cái tháp đã được xếp xong, không thiếu một cái nào.

Cô đảo mắt về đồng hồ ăn vặt tối qua, chỗ uống rượu vang... Cả siêu thị đã được thu dọn rất sạch sẽ.

“Lẽ nào thực sự có ai đó giúp mình? Hay là mình đang nằm mơ?”

Đầu cô rất đau, như muốn vỡ tung ra. Hiếu Khiết gắng nhớ lại những việc xảy ra tối qua, nhưng mãi mà vẫn không nhớ được điều gì, đành gắng

gượng trèo ra khỏi xe đẩy hàng hăng.

Hiếu Khiết mệt mỏi trở về nhà, ngồi thừ lên sofa.

Giai Nghi thấy bộ dạng mệt mỏi của cô, áy náy hỏi: “Về rồi à? Xin lỗi, tối qua để cậu phải tăng ca một mình, nằm mơ một mình...”

Hiếu Khiết nghi hoặc không hiểu, “Nằm mơ cái gì?”

Giai Nghi đưa cho Hiếu Khiết một cốc cà phê. Hiếu Khiết cầm lấy nhấp một ngụm, tiện tay bật chiếc laptop đang đặt trên bàn.

Giai Nghi nói: “Cậu quên rồi à? Nửa đêm cậu gọi điện cho mình, nói là cậu đang ngồi xếp thập bia cùng với một anh chàng rất đẹp trai, còn kể là lên mạng tìm một căn phòng ở Anh nữa.”

Hiếu Khiết nghe thấy này, suýt chút nữa thì phun ngụm cà phê trong miệng ra. Cô cười, không dám tin lắm: “Sao có thể thế được? Tớ nói mơ nhiều thế à?”

Cô vừa nói vừa đăng nhập vào MSN, một cửa sổ tin nhắn xuất hiện yêu cầu kết bạn, tên hiển thị là Tom. Cô ngây người, ai vậy?

Hiếu Khiết nghĩ ngợi một lát, vẫn quyết định thêm Tom vào, ngay sau đó có một tin nhắn được gửi đến, “Muốn thuê phòng của tôi à?”

Cái gì? Thuê phòng?

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, trong đầu nhanh chóng hiện lên hình ảnh tối qua nhìn thấy trong điện thoại. Những bông hoa hướng dương khổng lồ, những bức tường trắng có sơn những quả bóng bay màu xanh dương, phòng ở tầng trên, trần nhà cao treo nhiều bóng đèn thủy tinh, dưới sàn trải một tấm thảm lớn hình lá cờ Anh, cạnh tivi là một chú lính chì đồ chơi khoác áo đỏ đội mũ đen.

Hiếu Khiết không khỏi giật mình, cô ấp úng: “Hình như tớ thực sự đã lên mạng tìm phòng...”

Giai Nghi trêu chọc cô: “Không ngờ cậu uống say rồi làm việc vẫn hiệu quả đấy. Có điều cậu định đi Anh thật à?”

Hiếu Khiết gật đầu lia lịa, “Đúng thế, tớ đã hạ quyết tâm rồi.”

“Cậu biết không? Có nhiều lúc tớ thực sự ngưỡng mộ sự dũng cảm của cậu. Cố lên, Lâm Hiếu Khiết!” Giai Nghi ngáp một cái rõ to, “Tớ không thể phấn đấu cùng cậu nữa, hôm nay tớ làm ca tối, tớ đi nằm một lát đây.”

“Ừ, mau đi nghỉ đi.”

Giai Nghi đi rồi, chỉ còn lại một mình, tin nhắn của Tom như nhảy múa trước mắt cô. Hít một hơi thật sâu, Hiếu Khiết gõ hai chữ: “Đúng vậy.”

Lát sau, tin nhắn nữa xuất hiện, “Nhưng tôi vẫn chưa quyết định sẽ cho cô thuê, trừ khi cô trả lời tôi vài câu hỏi.”

Hiếu Khiết đọc tin nhắn, hồ nghi bèn gõ: “Lẽ nào thuê phòng cũng phải phỏng vấn sao?”

Bên kia hiển thị, “Là chủ nhà thì không có quyền lựa chọn người thuê phòng? Nghe nhé, câu hỏi thứ nhất, cô cảm thấy tôi là người như thế nào?”

Hiếu Khiết ngây người một lúc rồi gõ, “À, thấy nhà anh có nhiều thỏ Peter như thế, anh hẳn là...” Cô định gõ mấy chữ “một người đàn ông nữ tính” nhưng thấy không hợp, vội xóa đi sửa thành “người rất có power.”

“Cô muốn nói tôi là kẻ dã man?”

“Không phải không phải! Ý tôi là anh rất nho nhã lịch sự.”

“Ha ha, câu hỏi thứ hai, cô định đến Anh làm gì?”

Hiếu Khiết trả lời một cách rất chân thành, “Tôi muốn đến Anh học tập, nâng cao tri thức kỹ năng.”

Tom đáp lại, “Nói dối, do bị bỏ rơi chứ gì?”

Hiếu Khiết hơi sững sốt, vội gõ, “Không phải thế đâu!”

Tom lại viết: “Ý tôi là cô bị công ty bỏ rơi, cảm thấy hàng ngày mình toàn phải làm việc vất, chạy đi chạy lại, không có tiền đồ gì cả.”

Hiếu Khiết ngó người, gửi bộ mặt “làm sao anh biết” vào cửa sổ chat.

“29 tuổi rồi, cũng không còn trẻ nữa, chắc là không hài lòng với công việc mới quyết định từ bỏ mọi thứ để đến Anh học, muốn vươn tới một cuộc sống mới. Có điều, rủi ro cũng lớn đấy.”

Hiếu Khiết đọc tin nhắn của vị chủ nhà này, cảm thấy hơi bức mình. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, ra sức gõ: “Để đạt được điều mình muốn, mạo hiểm một chút không đáng sao? Vừa nhìn đã thấy ngay anh là người không biết thế nào là ước mơ rồi!”

Một lúc lâu không thấy Tom nhắn lại, Hiếu Khiết bắt đầu lo lắng, tự lẩm bẩm: “Chết cha, khéo mình chọc giận người ta rồi.” Cô bèn gửi bộ mặt lo lắng vào cửa sổ chat.

Chương 3

Lát sau, cửa sổ chat rung rung, cô nhìn thấy câu trả lời: “Ok. Cô đã qua bài kiểm tra rồi. Khi nào cô đến?”

Hiếu Khiết hết sức ngạc nhiên: “Í? Qua rồi? Tôi có thể sang London rồi?”

“Đúng vậy. Cô muốn học ở trường nào? Có cần tôi tư vấn không?”

“Quyết định đi Anh của tôi khá đột ngột, nên tôi vẫn đang nghĩ...”

“Ngoài yêu cầu giảm giá, cô có yêu cầu gì khác với căn phòng cho thuê không?”

Hiếu Khiết nghiêng đầu, “Các yêu cầu khác... À, nếu có thể lắp thêm một chiếc rèm cửa màu sữa, đặt thêm vài chậu hoa ngoài cửa sổ nữa thì càng tuyệt vời. Như vậy mỗi sáng thức dậy có thể nhìn ra ban công, trong lòng sẽ cảm thấy khoan khoái dễ chịu.”

Bên kia gửi đến một bộ mặt cười, Hiếu Khiết thấy vô cùng sung sướng.

Sắp đi Anh rồi, cuối cùng cũng được thực hiện mơ ước rồi.

Văn phòng kiểu mở, không gian thoáng đãng thoải mái, không có những vách ngăn cứng nhắc, diện tích tuy không lớn lắm, nhưng cũng có ban công, ngoài ban công là một vườn hoa nhỏ, trồng vài cây cảnh giản dị.

Hai mắt Tử Tề thâm quầng, ngáp to, vươn vai, cả người đau nhức. Thiên Thiên thấy vậy vội hỏi: “Boss, tối qua anh lao động chân tay à?”

“Đừng hỏi nữa! Tài liệu tôi yêu cầu cậu tìm đâu?” Tử Tề khẽ vặn người, nhìn tập tài liệu trên tay, cau mày nhìn Thiên Thiên đứng bên cạnh, “Tôi chắc chắn Trương Tư Mẫn mà tôi nhìn thấy không phải là Trương Tư Mẫn này.” Tờ lý lịch trên tay anh có dán ảnh hồ sơ của một phụ nữ đậm đà.

Thiên Thiên cười: “Có thể chứ! Tôi cũng cảm thấy lạ sao tự nhiên boss lại sinh hứng thú với một bà già?”

Tử Tề nói: “Cho nên cậu hãy tìm ra cho tôi một Trương Tư Mẫn ngoài 20, dáng vẻ mảnh mai, khuôn mặt thanh tú đi!”

Thiên Thiên miễn cưỡng đáp: “Nhưng cả siêu thị Bách Duyệt chỉ có mỗi một Trương Tư Mẫn đây thôi!”

Tử Tề cau mày: “Thôi, cậu làm việc không hiệu quả cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi, còn cái kế hoạch kinh doanh cho lễ hội bia...”

Thiên Thiên vội vàng: “Tôi đã sửa xong và gửi email cho anh rồi ạ!”

Tử Tề cầm bản lý lịch của Trương Tư Mẫn, lại chau mày, cái cô Trương Tư Mẫn mà anh muốn tìm rốt cuộc ở đâu?

Tại phòng kinh doanh, Hiếu Khiết mang tâm trạng vui vẻ, bê một khay toàn đồ uống. Cô cầm một ly cà phê đến bên trưởng phòng, lấy tờ đơn xin thôi việc ra mà không khỏi cảm thấy hồi hộp.

Đúng lúc này, trưởng phòng bỗng lên tiếng: “Ồ, tôi cũng đang có việc muốn nói với cô đây. Thư ký gọi điện đến, bảo cô đến phòng làm việc của chủ tịch.”

Hiếu Khiết đầu óc mông lung, “Phòng làm việc của chủ tịch?”

Trưởng phòng đáp: “Đúng thế, mau đi đi.”

Hiếu Khiết vô cùng bối rối, đành cất tờ đơn lại, rời đi.

Cô lo lắng đi lên tầng trên. Thư ký chủ tịch nhìn thấy cô, mỉm cười thân thiện và dẫn cô vào văn phòng chủ tịch.

Hiếu Khiết nhìn thấy một người đàn ông đứng tuổi đang ngồi trên ghế, cô tưởng mình nhìn nhầm, ông trông quen quá, hình như cô đã gặp ở đâu rồi... Lát sau cô trợn tròn mắt, chính là vị khách đến mua comple đây mà.

Cao Quốc Thành vẫy tay bảo thư ký ra ngoài, ngồi trên ghế sofa, nhìn Hiếu Khiết mỉm cười: “Chúng ta lại gặp nhau, cháu ngồi xuống đi.”

Hiếu Khiết ngồi xuống vị trí đối diện Cao Quốc Thành, cô thấy thật khó tin: “Thì ra bác chính là chủ tịch công ty... Xin lỗi bác, cháu không nhận ra ạ.”

Cao Quốc Thành bật cười: “Ha ha, không sao. Số người trong công ty nhận ra ta không nhiều, ta thường ở miền Nam, chỉ khi nào có hội nghị quan trọng mới đến thôi. Mà những hội nghị lớn như thế những nhân viên như cháu đâu có được tham dự, cho nên không nhận ra ta cũng là điều dễ hiểu.”

“Vâng...”

“Có biết vì sao ta tìm cháu không?”

Hiếu Khiết lắc đầu, không hiểu chuyện là thế nào.

“Ở ngành này, chuyên môn chỉ là cơ bản, phải phục vụ làm sao để làm khách hàng có cảm tình và nhận được sự tôn trọng mới là nhân viên sáng giá nhất. Ngày hôm đó, biểu hiện của cháu tại gian hàng comple đã cho ta thấy những điều đó, cho nên ta muốn nói chuyện nhiều hơn với cháu.” Cao Quốc Thành nhìn tập tài liệu trong tay, “Trong hồ sơ của phòng nhân sự là cháu đã làm việc ba năm ở phòng kinh doanh rồi, đúng không?”

Hiếu Khiết gật đầu, “Vâng ạ.”

“Tốt. Vậy cháu hãy cho ta biết trong ba năm làm việc tại Hải Duyệt, cháu nhận được những gì? Nói bất kỳ điều gì cũng được.” Cao Quốc Thành chuyển sang tư thế ngồi thoải mái, chờ đợi câu trả lời của Hiếu Khiết.

Cô hơi bối rối rút tờ đơn xin thôi việc ra: “Kỳ thực, trong suốt ba năm làm việc ở Hải Duyệt, cháu chỉ ở phòng kinh doanh hỗ trợ cho các cửa hàng làm tốt các công việc thường nhật.” Hiếu Khiết đưa mắt nhìn Cao Quốc Thành, thành thật đáp, “Tức là pha cà phê, photo, in ấn, thay ca, làm các công việc tạp vụ, văn thư... Nói thẳng ra, cháu chỉ là một nhân viên thừa, có cũng được không có cũng không sao, sự tồn tại của cháu cũng không giúp được gì cho công ty cả.”

Cao Quốc Thành hỏi lại: “Như thế nào mới được gọi là giúp được cho công ty?”

Hiếu Khiết nghĩ một lát rồi nói: “Các trung tâm thương mại hiện nay thường áp dụng hình thức giảm giá, tặng quà để kích thích khách hàng tiêu dùng. Bước tiếp theo sẽ là làm cho người tiêu dùng có thể sắm sửa được các mặt hàng mà ở Hải Duyệt hay các trung tâm thương mại khác đều có, nhưng cũng có thể mua những sản phẩm mà ở Hải Duyệt có nhưng các trung tâm thương mại khác không có, cung cấp cho khách hàng những dịch vụ đặc biệt, không đụng độ. Như thế mới có thể khiến cho tất cả mọi người đều ủng hộ thương hiệu Hải Duyệt.”

Cao Quốc Thành gật gù tỏ ý tán đồng, ông bắt đầu cảm thấy cô gái đang ngồi trước mặt bề ngoài đơn giản mà lại có tư duy sắc sảo.

Hiếu Khiết nói tiếp: “Tuy nhiên phòng kế hoạch marketing của đa số các trung tâm thương mại, bao gồm cả phòng kế hoạch marketing của Hải Duyệt, đều chưa thoát khỏi vỏ bọc hiện giờ, đây là điều rất đáng tiếc.”

Cao Quốc Thành cười. “Nói hay lắm, thế cháu có cách gì?”

Hiếu Khiết ái ngại đáp: “Cháu vẫn chưa nghĩ ra được cách thức cụ thể. Thực ra... hôm nay cháu vốn định sẽ gửi đơn xin thôi việc.”

Cao Quốc Thành ngạc nhiên.

Hiếu Khiết tiếp tục: “Cháu dự định sang Anh học hỏi, sau này sẽ quay trở lại Hải Duyệt...”

Cao Quốc Thành nhìn Hiếu Khiết đầy vẻ quan tâm: “Đến lúc cháu học xong trở về, nhất định sẽ có rất nhiều cơ hội để lựa chọn, tại sao lại muốn quay lại?”

Hiếu Khiết đáp một cách rất chân thành: “Hải Duyệt là công ty tổng hợp tốt nhất ở Đài Loan. Cháu muốn trở thành một nhân viên marketing có năng lực sáng tạo mạnh nhất ở một trung tâm thương mại hàng đầu!”

Cao Quốc Thành không ngừng mỉm cười, cảm thấy cô gái Hiếu Khiết này thật thú vị. “Nếu cháu đã có nhã ý cho Hải Duyệt của chúng ta một cơ hội, vậy ta cũng muốn tặng cháu một cơ hội!”

Hiếu Khiết không hiểu.

Cao Quốc Thành cười nói: “Vừa rồi cháu đã nói rất nhiều suy nghĩ về phòng marketing, bây giờ ta hỏi cháu, cháu có muốn sang làm việc tại phòng kế hoạch marketing không, có muốn dùng năng lực của cháu để thay đổi Hải Duyệt không?”

Hiếu Khiết nhìn Cao Quốc Thành không dám tin đây là sự thật.

Trong căn hộ vắng tanh, Hiếu Khiết nằm sõng soài trên tấm thảm ở phòng khách, bên cạnh cô là hành lý và một tấm vé máy bay đi Anh.

Cô bò lên ghế sofa, rúc mặt vào trong gối, suy nghĩ về những thách thức sắp tới mình sẽ phải đối diện.

Mọi việc khó tin quá, đúng lúc cô chuẩn bị sang Anh, bỗng nhiên nhận được sự đánh giá cao của ngài chủ tịch, chuyển cô vào làm tại phòng kế hoạch marketing. Tất cả xảy ra cứ như trong mơ, mà cho đến tận bây giờ cô vẫn chưa thực sự tỉnh lại.

Cô lẩm bẩm: “Ôi, cứ gửi email cho Tom báo không đi hăng vậy.”

Hiếu Khiết ngồi trước máy tính, mở hòm thư, nhận được một email mới, là của Tom, tiêu đề là “Một email từ người chủ nhà tương lai.”

Cô mỉm cười, mở email, giọng Tom vang lên, “Tôi đã tìm cho cô một vài trường học rồi, đảm bảo cô xem xong sẽ cảm động rút nước mắt!”

Cô ngạc nhiên nhìn xuống phía dưới email, bức ảnh của từng ngôi trường hiện ra.

“Nếu cô muốn học về thiết kế, học viện Davis chắc chắn sẽ là lựa chọn hàng đầu, tại đây ngoài việc học về thiết kế đồ họa, còn có thể tìm hiểu thêm về lĩnh vực thiết kế thương mại..”

Cô kéo con chuột xuống, bức ảnh một trường học khác.

“Hoặc cô có thể lựa chọn học viện Milan, chương trình học thiết kế thời trang ở đây đứng đầu Anh Quốc, hơn nữa lại rất gần nhà chúng ta, cô chỉ cần đi bộ là đến rồi.”

Đọc email Tom gửi, Hiếu Khiết cảm động không nói nên lời, một dòng nước mắt nóng hổi không ngăn nổi chảy xuống hai gò má, “Tom, sao anh lại tốt với tôi như vậy...?”

Cô sụt sịt mũi, viết email trả lời: “Sorry, Tom, tôi không thể đến London được rồi...”

Ngày mới, Hiếu Khiết mặc trang phục công sở, ôm một thùng carton đựng các vật dụng văn phòng, trên tay cầm theo quyết định chuyển công tác, đứng tại cửa vào phòng kế hoạch marketing.

Cô nhìn khắp văn phòng, nội thất được trang trí rất hiện đại lịch sự, hoàn toàn khác với phòng làm việc trước đây, rất phong cách, cá tính. Cô cảm giác, dường như mọi ngóc ngách ở đây đều tỏa sáng, lòng tràn ngập hy vọng.

Hít một hơi thật sâu, quét mắt một lượt, Hiếu Khiết phát hiện mọi người rất bận rộn, không ai rảnh rỗi để ý đến cô. Gom dũng khí, cô tiến về phía một cô gái đang miệt mài gõ văn bản, phù hiệu cô ta đeo ghi “Sarah”.

Hiếu Khiết do dự lên tiếng, “Cô ơi...”

Sarah không ngẩng đầu lên: “Mới đến?”

Hiếu Khiết ngạc nhiên vội vàng đáp: “Vâng, tôi là Lâm Hiếu Khiết, hôm nay bắt đầu đến làm việc.”

Sarah hoàn toàn không có thời gian để tâm đến cô, chỉ thẳng vào vị trí ngồi sát cửa, “Chỗ đó!”

Hiếu Khiết thoáng bối rối, lí nhí “Cảm ơn...”

Theo hướng Sarah chỉ, cô nhìn thấy một chỗ ngồi còn trống gần cửa ra vào, bèn đi về phía đó.

Đặt mọi thứ trên tay xuống, Hiếu Khiết tò mò nhìn mọi người trong phòng, ai ai cũng đều đang rất bận rộn.

Cô bắt đầu bài trí lại chỗ ngồi của mình, lấy từ thùng carton ra vài món đồ mộc mạc, mấy thứ đồ chơi nhỏ giúp làm giải tỏa áp lực, cô còn dán các bức ảnh, áp phích phong cảnh Anh Quốc lên vách ngăn, sắp xếp ngay ngắn

lại các văn phòng phẩm, rồi lấy từ trong thùng ra một chiếc nệm lưng đặt ra phía sau.

Cô vừa dọn dẹp lại chỗ ngồi, vừa tận hưởng không khí làm việc bận rộn của văn phòng mới, “Oa, phòng kế hoạch khác hẳn phòng kinh doanh...”

Bỗng chiếc đồng hồ trên tường kêu “kính koong”, kim đồng hồ đang chỉ 9 giờ 30 phút.

Tất cả mọi người ngưng trong giây lát nhìn lên đồng hồ, sau đó dừng các công việc đang làm lại. Hiếu Khiết không hiểu chuyện gì xảy ra, thấy tất cả mọi người đều cầm tài liệu lên, cứ như thể đã được báo trước, cùng nhau lao về phía cửa ra vào xếp thành hàng một. Cô giật mình hoảng sợ, mặc dù cảm thấy hơi nghi ngại nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng vào vị trí cuối cùng của đội ngũ.

Những giây sau đó, chỉ nghe thấy tiếng những bước chân, một người đàn ông trực đầu đi đôi giày da đen bóng loáng xuất hiện ở cửa, đi ngay phía sau ông ta là trợ lý Ngải Lâm.

Người đàn ông trực đầu khoác trên mình một bộ quần áo rất thời trang, vừa dũa móng tay vừa cẩn thận kiểm tra hình dạng móng có đối xứng hay không.

Tất cả mọi người đồng thanh hô to: “Giám đốc Joe!”

Joe đi vào văn phòng như đại vương đang đi tuần. Bỗng ông ta dừng lại, chau mày. Tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, đoán chừng xem là chuyện gì.

Một chiếc thùng rác hơi lộ ra ngoài, Joe lấy chân đẩy nó vào dưới ghế, đẩy đến vị trí mà ông ta cảm thấy hài lòng mới gật gù và tiếp tục bước tiếp.

Mọi người thở phào, nhưng ngay sau đó lại như bị vật gì chẹn họng.

Joe nhìn Anna, “Giải nhất của hoạt động khai trương cửa hàng đại lý cấp một Gucci là gì?”

“À, nhà tài trợ cho giải nhất vẫn đang trong quá trình đàm phán, đây là bảng danh mục các giải thưởng khác ạ.” Anna chìa bản kế hoạch trong tay cho ông ta, đồng thời tiến hành báo cáo sơ bộ.

Joe cầm lấy bản kế hoạch, liếc mắt.

“Ai hỏi cô các giải thưởng khác chứ?” Ông ta tiện tay ném bản kế hoạch xuống, nghiêm giọng, “Hiệu quả công việc của cô cũng thấp như cái cổ áo của cô vậy.”

Mọi người trong phòng nghe thấy đều đưa mắt liếc nhìn về phía Anna, tỏ ý thương hại, hôm nay cô mặc một chiếc áo len cổ chữ V khoét sâu.

Paul đứng bên cạnh tự giác chìa ra bản kế hoạch của mình, “Đây là chủ đề chúng ta hợp tác với tạp chí Vogue trong tháng tới, quyết định hoạt động chủ yếu là ‘Mùa hoa xuân lãng mạn’, chúng ta dùng hoa để làm nổi bật không khí đón năm mới.”

Joe ngắt lời không hề khách khí, “Năm nào cũng là hoa? Ý tưởng của anh biến thành chất béo tích hết lại rồi hả?” Ông ta vứt bản kế hoạch của Paul sang bên cạnh.

Paul tái mét, co rúm người lại.

Daniel, Sarah, George đứng ở phía sau nhìn thấy Joe đang tiến về phía mình, cũng muốn chìa bản kế hoạch của mình ra. Joe không thèm đưa tay ra nhận, ông ta đang mài dũa móng tay, chỉ đưa mắt liếc mấy bản kế hoạch: “Mấy thứ này chỉ mới thấy bìa đã không chấp nhận được rồi, khỏi cần phải báo cáo.”

Nét mặt của nhân viên lúc này đều trở nên khó coi.

Joe lại mở miệng: “Với các kế hoạch, tôi chỉ có hai yêu cầu, trước tiên là ý tưởng sáng tạo, sau đó là chi tiết, nhưng ngay cả ý tưởng tôi cũng chưa thấy đâu.”

Hiếu Khiết định cầm Quyết định chuyển công tác trên bàn mình lên, không ngờ tay bị trơn, tờ quyết định bị bay ra ngoài. Cô hốt hoảng định chạy lên nhặt lại thì bị người đàn ông trực đầu vô tình dẫm lên tờ lý lịch, trúng vào tấm ảnh của cô dán trên đó.

Cô ngược mắt lên nhìn vị giám đốc nghiêm khắc, lòng thầm nghĩ: “Đây đúng là một điềm báo chẳng lành rồi...” Vội vàng nhặt quyết định chuyển công tác lên đưa cho ông ta, “Giám đốc, hôm nay tôi bắt đầu đến làm việc... Tôi là Lâm Hiếu Khiết...”

Joe nhìn bản lý lịch của cô, vẫn còn dấu vết chân vừa bị ông ta giẫm lên, sắc mặt không chút biểu cảm, cầm lấy tờ quyết định chuyển công tác đưa cho trợ lý Ngải Lâm đằng sau: “OK, tôi biết rồi! Mọi người vẫn còn thời gian để sửa lại bản kế hoạch. 15 phút nữa chúng ta sẽ tập trung ở phòng họp, thảo luận kế hoạch hoạt động cho Tết âm lịch.”

Joe không hề quay đầu lại, ông ta bước thẳng về phòng làm việc của mình.

Cửa phòng làm việc vừa khép lại, bầu không khí tĩnh lặng như được phá tan, các nhân viên lại trở về chỗ ngồi của mình cặm cụi viết.

Hiếu Khiết nhìn mọi người, tim cô cũng giật thon thót theo.

15 phút sau, không thiếu một ai tập trung tại phòng họp.

Joe ngồi trong cùng bàn họp, trước mặt đặt bản kế hoạch của năm nhân viên, trợ lý Ngải Lâm ngồi bên cạnh để ghi biên bản. Các nhân viên khác theo trình độ chuyên môn lần lượt ngồi vào vị trí, George, Anna, Paul, Sarah, Daniel, và cuối cùng là Hiếu Khiết.

Ngồi cạnh Hiếu Khiết là Daniel, Daniel dáng người cao to cường tráng, cho nên cô cứ phải thay đổi tư thế luôn, lúc nhoài người ra phía trước, lúc lại dựa ra phía đằng sau để tìm cho mình góc nhìn phù hợp mới thấy được Joe.

Joe vừa đưa tay lật nhanh các bản kế hoạch, vừa thao thao bất tuyệt đưa ra các ý kiến.

Một lúc lâu sau, cả phòng họp trở nên hoàn toàn yên lặng, Joe nhìn khắp lượt, đang định tuyên bố giải tán cuộc họp, bỗng nhìn thấy một cánh tay giơ lên ở góc phòng. Ông ta chau mày, lạnh lùng hỏi: “Có vấn đề gì?”

Lúc này, Hiếu Khiết từ phía sau Daniel thò đầu ra, ấp úng hỏi: “Thưa... thưa Giám đốc, xin hỏi tôi phải làm việc gì ạ?”

Joe nhìn nhìn sang Ngải Lâm, hỏi: “Có công việc gì có thể giao cho cái cô... cái cô bị vết chân kia không?” Ông ta thực sự không nhớ được tên cô.

Mọi người nghe ông nói “cái cô bị vết chân” thì thấy rất buồn cười, nhưng do Joe trọc đầu đang ở đó nên cố gắng kiềm chế.

Hiếu Khiết rất bối rối.

Ngải Lâm giở tập tài liệu trên tay kiểm tra rất nhanh, sau đó đáp: “Hiện nay chỉ còn phần thiết kế cho tủ kính trưng bày lễ Valentine vẫn chưa có người phụ trách.”

Joe bèn quyết: “OK, việc thiết kế tủ trưng bày cho ngày lễ Valentine sẽ giao cho cô!”

Ông vừa dứt lời, Hiếu Khiết vừa mừng vừa lo, “Vâng, tôi sẽ cố gắng.”

Joe nhìn tất cả mọi người không một chút biểu cảm, hỏi: “Có vấn đề gì không?”

Mọi người không ai trả lời, ông ta mới tuyên bố: “OK, giải tán cuộc họp.”

Joe đứng dậy, đi ra khỏi phòng, những người khác cũng vội vã rời đi sửa lại bản kế hoạch của mình, chỉ còn lại một mình Hiếu Khiết, đắm chìm trong niềm vui sướng bởi “được trọng dụng”, cô tự tin mỉm cười mãn nguyện.

Quay trở về văn phòng, Hiếu Khiết tỉ mỉ đối chiếu lại các số liệu, càng nhìn cô càng chau mày lại.

Ngài Lâm đến chỗ cô ngồi, cầm văn phòng phẩm đưa cho cô, “Đây là con dấu chữ ký và đồ dùng của cô.”

Hiếu Khiết lật giở các số liệu về tủ kính trưng bày cho lễ Valentine của những năm trước, giở đến phần bản vẽ thiết kế và ảnh thành phẩm, lăm bẫm một mình: “Đây chuyện tình nhân, đồng hồ tình nhân, nhẫn tình nhân, áo tình nhân...”

Ngài Lâm tiếp lời: “Tủ trưng bày cho ngày lễ Valentine thông thường đều bày những thứ này.”

Hiếu Khiết lại giở đến bản vẽ thiết kế và ảnh của hai bản kế hoạch khác nhau, cô thấy hơi lúng túng: “Thiết kế của năm 2010 sao lại giống hệt thiết kế của năm 2011?”

Ngài Lâm đáp: “Không giống nhau! Màu sắc khác nhau, ngoài ra kiểu dáng sản phẩm cũng khác nhau.”

Anh ta nhìn mấy bức ảnh kẹp trong hai bản kế hoạch, ngay đến tư thế của các manơcanh trong hai bức ảnh cũng giống nhau, chỉ có màu sắc phong nền phía sau là khác. Năm 2010 là màu hồng phấn, năm 2011 là màu tím hồng. Kích cỡ của đồ trang sức kim cương trên người manơcanh cũng khác, nhưng các nhân tố bài trí khác cơ bản đều tương đồng.

“Hai cái tủ kính này rõ ràng là một cặp song sinh, chỉ có sản phẩm khác nhau, cách bố trí cũng có hơi thay đổi một chút mà thôi.” Hiếu Khiết lại lật giở đến bản kế hoạch năm 2009, chỉ có màu sắc và sản phẩm là hơi thay đổi, “Cái này cũng vậy.” Cô nhìn Ngải Lâm đầy hiếu kỳ.

Ngải Lâm cười gượng gạo, “Cô mới đến nên không biết, thời điểm diễn ra lễ Valentine thường trùng với dịp Tết âm lịch, thời gian trưng bày ngắn, kinh phí thấp, cho nên hầu như đều dựa trên các thiết kế có sẵn, cùng lắm là thay đổi chút ít thôi.”

Anna ngồi bên cạnh vỗ tay gọi Ngải Lâm: “Ngải Lâm, qua đây một chút.”

Ngải Lâm quay sang nói với Hiếu Khiết: “Xin lỗi, tôi phải đi làm đây, cô cố gắng lên nhé!”

Sau khi Ngải Lâm đi rồi, Hiếu Khiết tiếp tục lật giở các bản kế hoạch khác, đúng như những gì Ngải Lâm nói, năm nào cũng giống năm nào. Cô chau mày nhăn nhó. Xem ra, nhiệm vụ đầu tiên của cô cũng không hề đơn giản như cô tưởng tượng.

Chương 4: Tin Tức Nóng Hổi

Trung tâm thương mại Hải Duyệt, đại sảnh, thang máy đang đi xuống. Tử Tề chuẩn bị lên tầng trên để gặp bố, không ngờ từ đằng xa lại thấy ông anh trai Cao Tử Hào rảo bước về phía này. Mỗi lần gặp Tử Hào, hai anh em đều khó tránh khỏi lời qua tiếng lại, lại thêm chuyện trước kia bị Tử Hào đá ra khỏi Hải Duyệt, anh vẫn thấy khó chịu. Tử Tề không muốn đụng mặt anh ta, trước khi bị phát hiện liền tránh mặt.

Anh đẩy cánh cửa của lối thoát hiểm, định đi lên thì chợt một trang giấy ở đâu bay xuống. Tử Tề dừng lại một lúc, đưa tay bắt lấy, anh nghe có tiếng ca véo von vọng từ trên lầu. Cái kiểu hát sai nhạc sai điệu này hình như anh biết, quen thuộc lắm.

Không nén nổi tò mò, Tử Tề bất giác tìm kiếm nguồn âm thanh.

Cầu thang bộ không mấy sáng sủa, ánh nắng xuyên qua những tấm kính, lấp loáng trên lối đi, nhảy múa trên lưng Hiếu Khiết. Cô cầm hộp cơm, ngồi một mình ở bật thềm nghiên cứu đồng tài liệu, vừa nghe nhạc vừa chăm chú phác thảo thiết kế. Trước mặt chợt xuất hiện một tờ bản vẽ, cô giật nảy mình, kéo tai nghe xuống, vội ngẩng lên, khuôn mặt tuần tú quen thuộc xuất hiện trước mắt.

“Tiểu thư tháp bia siêu thị!” Tử Tề không ngờ lại tóm được cô gái mà anh đang muốn tìm.

“Công tử tháp bia bất lịch sự!” Hiếu Khiết ngẩn người nhìn Tử Tề, dáng người rần rỏi, bộ comple vừa khít càng khiến anh trông thời thượng và tao nhã, cô ấp úng: “Thì ra buổi tối hôm đó không phải là mơ...”

Tử Tề vui vẻ: “Cuối cùng tôi cũng tìm thấy cô rồi!”

Hiếu Khiết hỏi lại vẻ bức bối: “Tìm tôi làm gì?”

Trong giây lát Tử Tề không biết phải đáp thế nào, anh lúng túng: “Ừ nhỉ, tôi tìm cô làm gì chứ?”. Anh cau mày, bỗng nói: “Sao lúc nào cô cũng tạo ra loại âm thanh ồn ào vậy hả? Cô đang làm gì đây?” Liếc tập bản vẽ tủ kính trưng bày bên cạnh Hiếu Khiết, anh cười nhạt, “Lại thay túi Prada thành nhãn Tiffany, coi khách hàng mù hết rồi, cô không cảm thấy mấy cái tủ kính này quá tẻ nhạt à?”

Hiếu Khiết bức mình, buông bút xuống, “Anh nghĩ tôi thích hả? Nhưng tủ kính trưng bày cho dịp Valentine chỉ dùng trong thời gian rất ngắn, ngay sau đó sẽ chuyển sang kế hoạch mùa xuân, thêm việc thiếu kinh phí, chỉ được phép sử dụng bối cảnh và đạo cụ của những năm trước. Tôi làm được gì chứ? Từ bỏ mơ ước du học Anh, chọn ở lại đây làm việc, cứ nghĩ đến chuyện chỉ có thể lấy cái thiết kế của năm ngoái năm kia rồi thay màu sắc là tôi đã cảm thấy thật vô dụng rồi.”

Tử Tề nhìn Hiếu Khiết, trách móc: “Người tiền nhiệm chọn phương án đơn giản nhất là cô được quyền tìm cho mình lý do chẳng cần cố gắng? Tôi thấy cô đâu có lý do gì để mà ảm ức, cô đã cố hết sức đâu! Buổi tối hôm đó cũng vậy, tháp bia mới xếp được một nửa cô đã lăn ra ngủ. Chính tôi phải thức đến sáng để giúp cô xếp nốt, còn thu dọn sạch sẽ nữa!”

Hiếu Khiết vô cùng sùng sốt.

Tử Tề tiếp tục: “Không cam tâm thì đừng từ bỏ, không chấp nhận nổi thì thay đổi! Hoặc là chứng minh năng lực, hoặc là im lặng và chấp nhận thực tế!”

Hiếu Khiết nhìn Tử Tề, cô bị anh nói đến mức không biết phải phản bác thế nào.

Tử Tề kết thúc: “Đường dễ đi là đường đổ dốc. Thất bại thì chấp nhận được, nhưng thất bại mà chưa phấn đấu thì viện cớ cũng bằng không!”

Dứt lời anh bỏ đi, để lại một mình Hiếu Khiết vẫn còn ngơ ngác.

Cô trầm tư giây lát, cảm thấy cái tên công tử bất lịch sự đó nói cũng có lý, liền cúi đầu cắm cúi vào các bản thiết kế, nhưng cô vẫn không nghĩ ra chút ý tưởng nào. Đau đầu quá đi mất! Cứ coi như không theo các thiết kế cũ thì cũng phải nghĩ ra cái gì mới chứ.

Hiếu Khiết cầm điện thoại lên, thấy Tom đang online, bèn gửi cho Tom một icon “L”.

“Đang phiên nào à?” Tom bất ngờ xuất hiện.

Hiếu Khiết nhìn tin nhắn của Tom trong điện thoại, khổ sở hỏi: “Về tủ kính trưng bày cho dịp Valentine của trung tâm thương mại, không biết phải làm thế nào bây giờ.”

Tom gửi lại một icon mỉm cười, hỏi: “Đã bao giờ cô thử nghĩ xem tại sao lại có ngày Valentine chưa? Tại sao nhất định phải tặng quà vào dịp Valentine, phải ăn nhà hàng?”

Hiếu Khiết nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: “Bởi cứ đến dịp này, tất cả các cửa hàng hoa, nhà hàng, trung tâm thương mại đều giảm giá.”

Tom gửi đi một icon biểu thị hài lòng: “Đúng vậy! Cho nên quan trọng là, cô phải làm thế nào để bán ‘lễ Valentine’, khiến khách hàng mua được tình yêu, công ty thu được lợi nhuận, cả người mua và người bán đều có lợi?”

Hiếu Khiết dường như đã vỡ ra điều gì đó, nhưng vẫn còn rất mơ hồ.

Tom lại viết: “Tủ kính trưng bày là bộ mặt của các trung tâm thương mại, trung tâm thương mại nào cũng phải có, nhưng, cô phải làm sao để tủ của cô không chỉ bán được sản phẩm mà còn phải thu hút mọi người?”

Hiếu Khiết im lặng.

Tom gợi ý: “Hãy cứ nghĩ về mẫu chốt này trước đã nhé, cố gắng lên!”

Hiếu Khiết nhìn chăm chăm vào tin nhắn của Tom, thần thờ hồi lâu.

Sau một ngày bận rộn cuối cùng Hiếu Khiết cũng về đến nhà, bất ngờ nhận được một gói quà.

Từ từ bóc ra, chiếc đầu của thỏ Peter dần hé lộ. Cô vui sướng reo lên: “Là thỏ Peter! Là may sao! Đúng là may rồi! Chúng ta thực sự có duyên với nhau đấy!”

Giai Nghi cũng vui lây: “Thỏ Peter cậu thích nhất đây mà!”

Hiếu Khiết xúc động: “Cậu biết không, khi ở Anh tớ đã nhìn thấy bạn thỏ này rồi, muốn mua lắm nhưng mà đắt quá! Tom, anh thật tốt với tôi!”

Giai Nghi trêu: “Nghe cậu kể mà tớ cứ có cảm giác anh chàng Tom như đi guốc vào bụng cậu ấy, nếu không thì làm sao hiểu cậu đến vậy chứ?”

Hiếu Khiết mở tấm thiệp nhỏ bên trong hộp ra, trên đó viết: “Nếu cô đã không thể đến Anh, tôi đành phải để chú thỏ Peter này mang một vài đặc sản nước Anh đến cùng cô làm việc, giúp cô cảm nhận được nét đẹp của London. Nhưng nếu điều này khiến cô muốn từ bỏ công việc để đến Anh thì tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé.”

“Đặc sản gì cơ?” Bấy giờ Hiếu Khiết mới để ý một tập ảnh trong hộp, cô cầm lên.

Tấm đầu tiên là cầu tháp London. Thỏ Peter đưa hai tay ra như thể đang đỡ chiếc cầu đặc biệt đằng xa. Trên tấm ảnh có một dòng chữ nhỏ: Cầu tháp London, không được sập!

Tấm thứ hai là khung cảnh của Westminster. Thỏ Peter đang cầm chiếc đĩa kỉ niệm lễ cưới của hoàng tử William và công nương Kate. Trên tấm ảnh viết: Cô Kate của tôi đang ở đâu?

Tấm thứ ba là học viện thiết kế Davis. Thỏ Peter đang đứng bên khung cửa sổ có sơn sọc đỏ sọc trắng, đầu đội cuốn sách, mắt nhìn về phía ống kính giơ tay chào. Trên tấm ảnh viết: Jesse, phải gọi tôi là anh đấy nhé!

Tấm thứ tư là tháp London. Thỏ Peter đang cầm quốc kỳ Anh trên đỉnh tháp.

Tấm thứ sáu là công viên Hyde Park. Thỏ Peter đang cười ngửa với mấy đứa trẻ, chú ta kéo cương thật oai phong lắm liệt.

Tấm thứ sáu là chiếc xe bus hai tầng sơn đỏ chạy ban đêm. Thỏ Peter đang thư thái ngồi trên xe thưởng ngoạn phong cảnh phố phường.

Tấm thứ bảy là gánh xiếc Piccadilly. Thỏ Peter bắt chước điệu bộ dương cung bắn tên của thần tình yêu Cupid.

Hiếu Khiết ngăm đi ngăm lại từng tấm hình, hai mắt không biết từ lúc nào đã đỏ hoe, cô lầm bầm trách móc: “Trời ạ, ghét quá đi thôi. Tom, anh hại tôi lại muốn sang Anh rồi.”

Giai Nghi cười: “Chủ nhà của cậu đáng yêu thật đấy. Chỉ tiếc là anh ta không gửi ảnh bản thân, tớ thực sự muốn biết trông anh ta thế nào!”

Hiếu Khiết cũng không nén nổi tò mò: “Ừ nhỉ, đến bây giờ tớ cũng chưa biết anh ta trông ra sao.” Cô ôm thỏ Peter vào lòng, mỉm cười hạnh phúc.

Giai Nghi nói: “Dù sao thì vẫn phải cảm ơn người ta đã, cuối cùng cậu cũng cười rồi! Tớ phải qua chỗ Tiểu Mã bây giờ, một mình cậu ở nhà chiến đấu với cái thiết kế tủ kính trưng bày dịp Valentine không vấn đề gì chứ?”

Hiếu Khiết đáp: “Không vấn đề gì, tối nay có nó ở bên tớ rồi!”

“Thế thì tốt, tớ đi đây, bye bye.” Giai Nghi rời đi luôn.

Hiếu Khiết bế thỏ Peter lên, vui vẻ hôn chụt một cái: “Ha, mày thật đáng yêu. Ghen tị với mày quá, đi bao nhiêu nơi, tao càng muốn đến Anh hơn rồi...”

Cô ngẫm chú thỏ, rồi lại đưa mắt sang tập ảnh, bỗng điều gì đó lóe lên trong óc, lời Tom như văng vẳng bên tai, “Đúng vậy! Cho nên quan trọng là, cô phải làm thế nào để bán ‘lễ Valentine’, khiến khách hàng mua được tình yêu, công ty thu được lợi nhuận, cả người mua và người bán đều có lợi?”

Hiếu Khiết chợt tỉnh ngộ, reo to: “Tôi hiểu rồi! Quan trọng không phải là sản phẩm, mà là khiến cho những ai trông thấy chiếc tủ trưng bày đều nhớ tới điều hạnh phúc, muốn bước vào trung tâm thương mại.”

Cuối cùng cũng có phương hướng, cô hôn chú thỏ Peter một cái, vội vàng lôi hết tài liệu liên quan đến thiết kế tủ kính, ngồi vào máy tính làm việc.

“Xin chào tất cả mọi người! Kế hoạch cho tủ kính trưng bày dịp Valentine năm nay tôi dự định sẽ kết hợp sản phẩm với các câu chuyện cổ tích, nhấn mạnh vào tính hấp dẫn quyến rũ. Chủ đề là: Vào dịp lễ Tình yêu, các nàng công chúa sẽ ăn vận thật lộng lẫy để đem lại sự nhạc nhiên thú vị cho chàng hoàng tử của mình. Công chúa Bạch Tuyết ngồi đợi hoàng tử sẽ mặc chiếc váy phòng mà hoàng tử yêu thích nhất, công chúa ngủ trong rừng chờ hoàng tử đến cứu sẽ được bố trí nằm trên chiếc giường giải ga cao cấp, công chúa Lọ Lem sẽ mang một đôi giày cao gót, nhắc hoàng tử nhớ đến

đôi chân gợi cảm của nàng...” Trong phòng họp, Hiếu Khiết đứng trên bục, tự tin diễn đạt về ý tưởng thiết kế này, “Trên đây là ý tưởng lần này của tôi!”

Các đồng nghiệp mở to mắt, ngạc nhiên nhìn Hiếu Khiết.

Máy chiếu vẫn đang chạy bản tóm tắt kế hoạch mà cô đã thức suốt đêm để làm. Cô đứng trên bục, hai mắt thâm quầng, chờ đợi nhìn mọi người.

Cô lo lắng hỏi: “Các anh chị thấy thế nào ạ?”

Anna cho đây là ý tưởng rất hay nhưng lại không muốn thừa nhận, “Cũng được đấy.”

Hiếu Khiết nhận được sự cổ vũ của đàn chị Anna, phấn khởi hơn hẳn.

Daniel lên tiếng đả kích: “Có điều, hoàn thành được trong một thời gian ngắn không?”

Hiếu Khiết chân thành đáp: “Cho nên tôi cần sự giúp đỡ của tất cả mọi người.”

Nhưng họ vừa nghe thấy cần giúp liền tính bài rút lui ngay.

“Trời ạ, tôi vẫn chưa làm xong kế hoạch đào tạo cho nhân viên bán thời gian.” Dứt lời, Daniel vội vàng bỏ đi.

“Tôi chợt nhớ ra một việc, giám đốc Joe muốn tôi lên kế hoạch bàn ăn năm mới cho bốn người mà tôi vẫn chưa làm xong.” Paul nhanh chóng chuồn đi.

“Ngại quá! Hôm nay là ngày phải nộp bản dự toán cho phòng kế toán, tôi phải đi hầu hạ thần tài đây” George tiếp bước.

“Bên phòng kinh doanh tìm tôi họp về kế hoạch sale off mỹ phẩm vào dịp Valentine, thật sự xin lỗi nhé.” Sarah rời khỏi văn phòng.

“Buổi trưa rồi à? Tôi có hẹn đi ăn với nhà cung cấp.” Anna cũng ra ngoài.

Tất cả đều bỏ đi hết, Hiếu Khiết ngồi một mình trên ghế, thất vọng vô cùng. Chợt một ly cà phê được đặt trước mặt, cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Ngải Lâm.

“Đừng trách họ.” Ngải Lâm liếc hình ảnh trên màn chiếu, “Ý tưởng thiết kế của cô thực sự rất hay, chỉ tiếc là mọi người trong phòng đều đang bận rộn với kế hoạch cho dịp Tết âm lịch. Tủ kính trưng bày...” Cô ấy xua tay, “Đại khái thôi, không cần phải tốn nhiều công sức thế đâu.”

Ngải Lâm nói rồi đi luôn, Hiếu Khiết càng thất vọng, nhìn những ý tưởng tuyệt đẹp ấy.

Tại sao vậy? Rõ ràng mọi người đều cho rằng đây là một thiết kế không tồi, vậy tại sao đều không muốn góp sức để biến nó thành thực hiện?

Đại khái thôi... Có mà “đại khái” là đại khái đấy.

Trong phòng trà nước, tiếng Giai Nghi oang oang vang lên:

“Tớ xin cậu đấy, làm thế nào mà một mình cậu hoàn thành được toàn bộ việc bài trí? Máy đồng nghiệp mới của cậu sao có thể đang tâm làm thế chứ?” Giai Nghi cảm thấy bất bình thay cho Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết lại mặc kệ, lặng lẽ pha cà phê tan.

Giai Nghi lo lắng: “Vừa không có ai giúp lại cũng chẳng có kinh phí, tớ thấy chỉ cần bố trí như trước đây là được rồi, mà ngay cả khi cậu cứ làm theo cách cũ cũng chẳng ai phàn nàn gì.”

Hiếu Khiết không đồng tình: “Tớ biết mọi người đều nghĩ vậy, nên mới càng không muốn đi theo lối mòn. Nếu chỉ đơn thuần là copy thiết kế cũ từ các năm trước, vậy thì việc tớ ở lại để làm việc còn có ý nghĩa gì nữa.”

Giai Nghi ngập ngừng: “Nhưng mà... chỉ có một mình thì cậu tính thế nào?”

“Ai bảo tớ chỉ có một mình, tớ còn có cậu mà!” Hiếu Khiết năn nỉ cầu xin, “Giúp tớ lần này đi!”

“Tớ?” Giai Nghi kinh ngạc.

Hiếu Khiết vừa khuấy cốc cà phê vừa mỉm cười đầy bí hiểm.

Một lát sau, hai cô bưng cà phê vào văn phòng của phòng kinh doanh.

Giai Nghi nói to: “Mọi người ơi, nhìn xem ai qua này?”

Các đồng nghiệp trong phòng nhìn thấy Hiếu Khiết, bèn không tiếc lời: “Hiếu Khiết, tôi nhớ cà phê của cô quá.”

“Tôi biết rồi. Có ngay đây, cà phê của các chị đây.” Hiếu Khiết tươi tắn đưa cà phê đến cho từng người.

Một cô nàng hỏi thăm: “Thế nào? Sang phòng kế hoạch có thích không? Nếu cần giúp gì thì cứ nói nhé!”

Hiếu Khiết cười nói: “Thật ạ? Thế thì tốt quá! Thực ra tôi rất cần mọi người giúp một việc!”

Tất cả chợt sững lại nhìn nhau, chưa đầy ba giây sau mỗi người nhìn sang một hướng rồi tản ra, trở lại chỗ ngồi, giả vờ như rất bận rộn.

Giai Nghi thấy thế, không vui nói: “Này này, mọi người làm thế có hơi quá đáng không vậy!”

Hiếu Khiết không bận tâm, cô từ từ lôi trong túi áo ra mấy tờ giấy, đọc từng tờ, “Hiếu Khiết, làm ơn mua giúp tôi cơm sườn nhé! Hiếu Khiết, thứ sáu này có thể đổi ca cho tôi không? Hiếu Khiết, tôi có hẹn với bạn trai rồi, làm thay ca này cho tôi nhé? Hiếu Khiết, máy fax hết giấy rồi, phải bổ sung giấy! Hiếu Khiết, có danh mục mới rồi đây, chiều nay nhớ đi lấy nhé!” Cô đọc một hơi những yêu cầu mà trước đây các đồng nghiệp này đã từng nhờ mình. Sau đó cô giở tập giấy lên, “Vẫn còn nhiều lắm, còn chưa kể đến những việc mọi người nhờ qua tin nhắn, điện thoại hoặc trực tiếp đâu đây. Trước đây tôi luôn giúp đỡ mọi người, bây giờ tôi cần mọi người giúp đỡ, lẽ nào không có ai muốn giúp sao?”

“À thì...” Ai nấy đều tỏ vẻ lúng túng khó xử, nhìn nhau, cảm thấy thoáng xấu hổ.

Giai Nghi lên tiếng: “Thưa cả phòng, cô ấy không phải là người qua đường, cô ấy là Hiếu Khiết, người mà gần ba năm nay đã luôn giúp đỡ chúng ta, đây là lần đầu tiên cô ấy cần được mọi người giúp, lẽ nào lại giả như không nghe thấy? Hơn nữa việc mà Hiếu Khiết cần giúp, đối với mọi người chỉ là việc rất nhỏ chứ không phải việc gì khó khăn.”

Hiếu Khiết lôi bản vẽ tủ kính trưng bày ra, trải nó lên bàn, khẩn thiết trình bày: “Tôi mong mọi người hãy giúp tôi hoàn thành tủ kính trưng bày cho dịp Valentine năm nay! Đây không phải là việc khó, tôi tin sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của mọi người.”

Giai Nghi bèn quay sang nói với một đồng nghiệp: “Chẳng phải lát nữa chị sẽ đến tìm chủ gian hàng Chanel để làm việc sao, nhân thể lấy giúp Hiếu Khiết một đôi giày cao gót được không?” Cô lại quay sang hai đồng nghiệp khác, “Tôi nhớ chiều nay hai người phải đi kiểm tra tất cả các quầy hàng, vậy nhìn thấy những món đồ phù hợp thì mang về giùm Hiếu Khiết nhé.”

Nhìn đôi mắt thâm quầng trên gương mặt đầy vẻ mệt mỏi của Hiếu Khiết, bất giác cảm thấy xấu hổ, tới lúc đó mọi người mới đến bên bàn xem bản thiết kế tủ kính trưng bày của cô, bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Giai Nghi và Hiếu Khiết nhìn nhau, Giai Nghi giơ ngón tay ra hiệu mọi việc đã OK, cả hai mới thực sự vui mừng.

Tại khu vực tủ kính trưng bày của trung tâm thương mại Hải Duyệt, mấy thợ trang trí đang mài miết bố trí bối cảnh.

Hiếu Khiết cầm bản thiết kế đứng giám sát, vừa hướng dẫn nhân viên phòng kinh doanh hoặc mang dùm hàng hóa tới, hoặc giúp thay quần áo cho các manơcanh. Ai nấy đều rất bận rộn.

Joe trọc đầu và Ngải Lâm bước ra khỏi trung tâm thương mại, đến lối dành cho người đi bộ, Joe trọc đầu vẫn đang chăm chú chỉnh sửa móng tay, Ngải Lâm bên cạnh bỗng “Oa!” lên, khiến Joe trọc đầu phải giật mình.

“Sao tự nhiên lại hét ầm lên thế hả?” Joe trọc đầu vuốt vuốt ngực, đưa mắt theo hướng chỉ của Ngải Lâm, đó là phía tủ kính trưng bày, ngay lập tức ông cũng kêu lên đầy kinh ngạc, “Oa!”

Trong tủ kính, bối cảnh mới hoàn thành được một nửa-những câu chuyện cổ tích đầy màu sắc: khu rừng của công chúa Bạch Tuyết, chiếc xe bí ngô của Lọ Lem, căn phòng của công chúa ngủ trong rừng... Mặc dù tủ trưng bày vẫn chưa hoàn chỉnh, nhưng ý tưởng thì vô cùng sáng tạo tinh tế.

Joe trọc đầu dừng dũa móng tay, khuôn mặt căng thẳng từ từ giãn ra thành tán thưởng, ông gật gù khen ngợi.

“Làm ơn xin tránh ra một chút!” Hai nhân viên của phòng kinh doanh bê chiếc giường đi vào, kê giường vào trong tủ kính.

Joe trọc đầu nghiêng người, chau mày. Ông và Ngải Lâm đi về phía tủ kính, thấy mấy nhân viên phòng kinh doanh đang bận rộn phía trong đó, nét mặt sa sầm hẳn, hỏi Ngải Lâm: “Phòng chúng ta có nhiều người thế?”

Ngải Lâm đáp: “Dạ, người của phòng ta đều đang bận rộn với kế hoạch cho dịp Tết âm lịch, cho nên Hiếu Khiết nhờ mấy người bên phòng kinh doanh sang bố trí giúp.”

“Nhờ được người phòng khác sang một cách vô điều kiện?” Joe trọc đầu đưa mắt về phía Hiếu Khiết đang đứng chỉ dẫn, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, “Cô gái này nhất định không hề đơn giản.”

Đài Bắc đã vào đêm, trung tâm thương mại đã đóng cửa, trên đường cũng không còn ai. Tử Tề vừa lái xe chậm chậm, vừa đeo tai nghe nói chuyện điện thoại. “Được, xếp lịch cuộc họp với siêu thị Matsuzaka vào ngày mai cho tôi.”

Theo yêu cầu của bố, cuối cùng anh quyết định vào làm việc tại siêu thị Bách Duyệt, nhưng việc này lại khiến Tử Hào không vui. Anh nhớ lại chuyện sáng nay, Tử Hào hùng hổ xông vào văn phòng của anh, thái độ giống như đi hỏi tội.

Vừa vào đến phòng anh ta đã hỏi ngay: “Bố thực sự muốn mày vào Hải Duyệt sao?”

Anh lắc đầu, “Chính xác thì bố muốn em vào siêu thị Bách Duyệt, chứ không phải trung tâm thương mại Hải Duyệt.”

“Bách Duyệt là công ty con của Hải Duyệt!” Tử Hào không quan tâm là siêu thị hay trung tâm thương mại.

“Anh nói cũng phải. Vậy thì đúng rồi đấy, bố muốn em vào Hải Duyệt.” Tử Tề rất vui lòng hòa theo cách diễn đạt của Tử Hào.

Tử Hào châm biếm: “Tao cứ tưởng mày giỏi rồi, không thềm để tâm đến công ty tập đoàn của gia đình, ai ngờ bây giờ lại quay về.”

Tử Tề xoa xoa hai bên huyệt thái dương, “Đúng thế. Mang những kiến thức chuyên biệt trở về giải quyết mấy vấn đề nhà trẻ, em cũng thấy đau khổ.”

Tử Hào bịchọc giận, “Đừng tưởng mày làm cố vấn bên ngoài là muốn làm mưa làm gió trong công ty, về nhà rồi còn muốn làm ông tướng à!”

“Em hiểu rất rõ vị trí của mình, anh trai!” Anh gọi anh ta một tiếng “anh trai” nhưng Tử Hào vẫn không nghĩ như vậy.

Anh ta cay nghiệt rít lên: “Tao sẽ làm cho mày phải hối hận vì đã quay lại!”

Nhìn Tử Hào bỏ đi, vẻ mặt Tử Tề tuy bình tĩnh nhưng trong lòng lại rối như tơ vò. Vì tài sản, anh trai lúc nào cũng đề phòng bố, không để cho bố can thiệp vào các công việc của Hải Duyệt. Bố không muốn Hải Duyệt sẽ bại dưới bàn tay của Tử Hào nên đã sắp xếp anh vào siêu thị Bách Duyệt, hy vọng anh có thể từng bước làm nên chuyện. Anh không thể phụ lòng bố mình được.

Xe đang di chuyển từ từ trên đường, lúc đi qua trung tâm thương mại Hải Duyệt, từ đằng xa, anh nhìn thấy mặt tiền trưng bày rực rỡ được bố trí hoàn chỉnh.

Công chúa Bạch Tuyết mặc một chiếc váy phòng của Prada, nằm trong chiếc quan tài thủy tinh, màu sắc hài hòa, thật ảo mộng...

Sau lớp kính là những giấc mơ cổ tích, khiến anh không thể không dừng xe lại, bước nhanh lên đường đi bộ, mắt không rời khỏi không gian trước mặt.

Trong không gian ấy, Lọ Lem đang mang một đôi giày cao gót của Chanel, đứng bên cạnh chiếc xe ngựa bí ngô, cô bé quàng khăn đỏ choàng trên mình một chiếc áo khoác của Hermes, tay xách một giỏ táo đi về phía ngôi nhà gỗ, nàng tiên cá ngồi trên tảng đá ven biển, trên cổ đeo chuỗi dây chuyền kim cương, Aladin và công chúa với phong cách Trung Đông, ngồi trên tấm thảm da cừu của Kashmir bay về phía sa mạc và lâu đài...

Nhìn mặt tiền trưng bày đã hiện thực hóa giấc mơ trước mặt, anh thực sự hài lòng và tán thưởng. Đi dọc về phía cuối, phần bối cảnh người đẹp ngủ trong rừng, một vài chi tiết vẫn chưa xong, Tử Tề ngạc nhiên khi phát hiện Hiếu Khiết vẫn đang đứng điều chỉnh manơcanh.

“Mày dính vào cho tao nhờ đi!” Hiếu Khiết gắng hết sức gấn cánh tay bị gãy của manơcanh lên, dùng keo cường lực rồi mà năm lần bảy lượt vẫn thất bại. Cứ tưởng được rồi, nhưng buông tay ra là lại rơi ngay xuống ngay.

“Trời ạ!” Cô cầm cánh tay gãy đó, lo lắng vô cùng.

“Cô không thể yên lặng nổi một phút hả?”

“A...Giật cả mình! Sao anh lại ở đây?” Một chiếc túi nilon bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, khiến Hiếu Khiết giật nảy mình, ngẩng đầu lên mới nhận ra Tử Tề.

Tử Tề nói: “Tôi ở lại công ty tăng ca mấy ngày nay rồi, vốn định về nhà ngủ bù, nhưng lại bị âm thanh quái quỷ của ai đó gây chú ý. Cô làm tốt đấy chứ, mang đến cho người ta một cảm giác rất tươi mới!” Anh cười, lấy cà phê từ túi nilon ra đưa cho cô.

Hiếu Khiết rất ngạc nhiên, cái tên vừa khó chơi lại vừa khó ưa này khen mình, nhưng được anh ta công nhận cũng vui thật đấy.

“Cảm ơn.” Hiếu Khiết đón lấy cốc cà phê, không cần thận thế nào xô phải con manơcanh.

Thấy manơcanh sắp đổ, Tử Tề đưa tay ra đỡ, vô tình làm cánh tay còn lại cũng gãy nốt.

Cả hai hét lên: “A!”

Mỗi người cầm một cánh tay gãy, đưa mắt nhìn nhau, cùng bật cười.

Tử Tề đề nghị: “Tôi sửa cho!”

“Không cần đâu.” Hiểu Khiết ái ngại, định lấy lại cánh tay anh đang cầm.

Tử Tề cố ý giơ cao cánh tay đó lên, “Công chúa mắt thâm, nhìn cái mặt cô xem, giống hệt tôi đây này. Mấy ngày không ngủ rồi hả? Nghỉ một lát đi, uống cà phê cho tỉnh táo hăng. Cánh tay này bị gãy cũng có phần trách nhiệm của tôi, để tôi giúp cô gắn lại.” Anh giật lấy cánh tay Hiểu Khiết đang cầm, lệnh cô ngồi xuống.

Hiểu Khiết mở nắp cốc cà phê, nhấp từng ngụm một, hỏi Tử Tề: “Ê, rốt cuộc anh ở bộ phận nào vậy? Tại sao lần nào tặng ca tôi đều gặp anh thế?”

“Tôi ở bộ phận nào không quan trọng, chỉ cần cô đừng tặng ca rồi gây rắc rối thì chắc chắn sẽ không gặp phải tôi!” Tử Tề cầm hai cánh tay manơcanh, quan sát chỗ bị gãy.

Hiểu Khiết nhìn anh, lòng đầy nghi hoặc.

Người gì mà kỳ quái, lần nào làm thêm giờ cũng gặp phải anh ta là thế nào? Anh ta cũng giống cô, vì lý tưởng nên phải nỗ lực hết mình?

Cô dựa lưng vào chiếc giường kê đệm Simmons cho người đẹp ngủ trong rừng, mệt mỏi nhắm nháp cà phê, xem Tử Tề đang cố gắn hai cánh tay của manơcanh.

Tử Tề tiện miệng hỏi: “Sao cô lại nghĩ ra chủ đề về những câu chuyện cổ tích vậy?”

Hiếu Khiết cười: “Là con gái, ai chẳng từng tưởng tượng mình là một nàng công chúa, mong ước được diện chiếc váy bông lộng lẫy, sở hữu đôi giày thủy tinh, sống hạnh phúc vui vẻ mãi mãi với chàng hoàng tử yêu mình say đắm. Dù ngày Valentine chỉ là một chiêu trò của các nhà kinh doanh, nhưng vẫn cho chúng ta một cơ hội tuyệt vời để chia sẻ những điều ngọt ngào với người mình yêu.”

Tử Tề đang cho keo cường lực vào chỗ gãy chốt sừng lại, thần thờ đối diện với manơcanh.

Hiếu Khiết nhìn anh, bối rối hỏi: “Sao vậy?”

“Tôi đang nghĩ, tại sao công chúa luôn gặp rắc rối? Công chúa ngủ trong rừng bị phù thủy độc ác nguyên rủa, công chúa Bạch Tuyết bị hoàng hậu hãm hại, Lọ Lem bị dì ghẻ ngược đãi... Tối nay lại thêm một cô nữa, công chúa mắt thâm phải thức đêm chuẩn bị cho cửa sổ trưng bày dịp lễ Valentine!”

Hiếu Khiết mệt mỏi ngápto, “Nếu công chúa không gặp rắc rối thì hoàng tử lấy có gì để anh hùng cứu mỹ nhân?”

Tử Tề nói: “Lẽ nào tình yêu đích thực cứ phải nhảy qua lửa mới được? Hoàng tử thật đáng thương, trong mắt các cô công chúa, anh ta chỉ là người thu dọn bãi chiến trường.”

Hiếu Khiết không đáp, Tử Tề quay đầu nhìn mới phát hiện cô đã gục đầu vào giường ngủ gật, cốc cà phê trong tay mới uống được một nửa.

Anh lại gần, vỗ vỗ vào vai cô, “Này, cô đừng ngủ chứ, tính bắt tôi tăng ca giúp nữa hả?”

Hiếu Khiết nửa mơ nửa tỉnh rên rỉ: “Ừm...”

Tử Tề nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, không biết phải làm thế nào, chỉ có thể lăm bằm: “Cô đâu phải công chúa của tôi...” Nhưng lần nào anh cũng phải làm anh hùng cứu nàng mỹ nhân này.

Đành bế cô lên, không ngờ lại làm cốc cà phê trong tay cô hất vào người. Anh hơi buông tay theo bản năng, đánh rơi cô xuống giường, cà phê từ vai chảy xuống tay áo, bàn tay, phần ngực... Trông anh lúc này thật thảm hại. Chẳng còn cách nào khác, anh phải cởi áo sơ mi ra, đặt sang một bên. Cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, lại phát hiện sàn gỗ và ga giường đều bị dính cà phê.

Anh chửi thầm: “Chết tiệt!”

Chương 5: Tin Tức Nóng Hổi

Tử Tề kiểm một miếng giẻ ướt lau vết cà phê dính vào tấm ga, rồi tìm máy sấy khô. Đèn trong gian trưng bày bỗng nhấp nháy liên hồi, lúc sáng lúc tối. Anh ngẩng đầu nhìn mấy cái bóng, mệt mỏi than: “Cho tao xin, đừng chơi tao nữa...”

Anh bỏ máy sấy tóc và miếng giẻ ướt đấy, đứng lên giường, giơ tay điều chỉnh bóng đèn. Dây điện chột phát ra tia lửa, Tử Tề bị điện giật, toàn thân mềm nhũn. Anh ngã ụch xuống chiếc giường êm ái, vắt ngang người Hiếu Khiết đang say ngủ.

Toàn bộ dây đèn trong gian trưng bày tắt ngấm.

Nhân viên bảo vệ trực đêm cầm đèn pin đi tuần, nhìn thấy cửa ẩn vào gian trưng bày vẫn mở nhưng bên trong tối om, mới càu nhàu trách móc: “Về hết rồi mà không thèm đóng cửa.”

Người bảo vệ tiện tay đóng cửa, khóa lại rồi rời đi.

Trời sáng dần, con phố yên tĩnh cũng dần trở nên tấp nập.

“Nhìn này nhìn này, giờ cả showcase cũng chui được vào qua đêm!”

“Anh kia trông quen lắm, có phải là ngôi sao nào không nhỉ?”

“Hình như là con trai ông chủ nào ấy... Ơ thế cô gái là ai?”

Vài người qua đường hiếu kỳ, chỉ trỏ về mặt tiền trưng bày, có người còn cười khúc khích.

Tử Tề bị điện giật hôn mê và Hiếu Khiết vẫn ngủ say sưa, không biết gì cả. Cô gối đầu lên cánh tay anh một cách rất tự nhiên, anh vòng tay ôm cô, tư thế quá đôi thân mật, không khác gì một đôi tình nhân yêu nhau nồng thắm. Như vậy rất phù hợp với khung cảnh được thiết kế bên trong tủ trước, người đẹp ngủ trong rừng và hoàng tử.

“Có phải sắp xếp không? Biểu diễn bằng người thực?”

“Chà, trung tâm thương mại Hải Duyệt sáng tạo thật!”

Người qua đường to nhỏ bàn tán, họ lấy làm hứng thú, thi nhau lôi điện thoại ra chụp.

Còn Hiếu Khiết, trong lúc mơ mơ màng màng khê he hé mắt, những tia sáng lấp lánh trước mặt như trong giấc mơ, rồi những khung cảnh trang hoàng mỹ lệ... Cô đang nằm trên một chiếc giường công chúa xinh đẹp. Khê động dậy, trước mặt là bộ ngực của một người đàn ông.

Cô tự lẩm bẩm: “Đây là mơ sao? Thơm quá. ấm áp quá...” Hiếu Khiết rúc đầu vào lồng ngực Tử Tề, cọ nhẹ nũng nịu.

Ánh sáng cứ chớp nháy liên tiếp lại liên tiếp, ánh mặt trời sao mà tẻ nhạt thế, cứ nhấp nha nhấp nháy mãi? Cô bỗng bừng tỉnh, bây giờ mới nhận ra cái ánh sáng làm mình nhức mắt ban nãy không phải là ánh mặt trời mà là ánh đèn flash của máy ảnh.

Hiếu Khiết mở to mắt, liếc ra ngoài gian trưng bày, đám đông tập trung rất đông, trong đó còn có cả phóng viên giải trí, họ chăm chăm nhìn cô như thể đang nhìn động vật trong vườn bách thú.

Cô vô cùng ngạc nhiên, muốn nhồm dậy, không ngờ đang có một cánh tay vòng qua eo mình. Cúi đầu ngó, đó không phải tay mình... Đầu óc bỗng trở nên trống rỗng.

Tử Tề bị Hiếu Khiết đánh thức, anh lơ mơ mở mắt ra, vẫn giữ nguyên tư thế đang ôm cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hiếu Khiết lấy sức vùng đứng lên, hét thất thanh: “A”

Tử Tề bối rối, bị cô đẩy, ngã xuống giường.

Đầu óc anh rối tinh, ngồi trên sàn, tức giận quát: “Cô làm cái gì vậy hả?!”

“Anh anh anh... Anh cời áo làm gì!”

Tử Tề mới kịp định thần, anh cúi xuống nhìn bản thân, ánh đèn flash bên ngoài nháy liên tục, khiến anh cảm thấy rất lóa mắt. Quay ra thấy đám đông mới hiểu được rằng mình đang rơi vào hoàn cảnh nào. Anh hốt hoảng nhảy lên giường.

Hiếu Khiết cuống quýt vớ chiếc túi nilon dưới đất lên che mặt, Tử Tề vội rút chiếc ga trải giường của công chúa, trùm lên đầu cả hai.

Anh cho tay vào túi quần tìm kiếm, nhỏ giọng: “Có tôi ở đây, đừng lo lắng quá. Điện thoại đâu?”

Chợt bên ngoài có người reo lên: “Tôi nhớ ra rồi! Đó là Cao Tử Tề, con trai chủ tịch tập đoàn Hải Duyệt!”

Lời này lọt vào tai Hiếu Khiết, cô thẳng thốt nhìn anh, “Anh là...Cao Tử Tề?”

Tử Tề lúng túng: “Vấn đề này đợi đến khi chúng ta ra khỏi đây thì thảo luận tiếp đi!”

Hiếu Khiết nhắm tới cánh cửa ngầm, đẩy mãi mới phát hiện bị khóa. Cô phát điên, đập mạnh cánh cửa, “Mở ra! Có ai ở đó không?”

Tử Tề ngăn Hiếu Khiết lại, “Đừng hoảng, cô càng hoảng đám săn ảnh càng thấy thú vị! Bình tĩnh lại đã, bây giờ có rất nhiều người đang tụ tập ngoài kia, bảo vệ sẽ phát hiện ra ngay thôi.”

Hiếu Khiết hoảng sợ vô cùng: “Trong tình huống này anh bảo tôi bình tĩnh kiểu gì?”

Tử Tề đảo mắt khắp bốn phía, mím môi cương quyết: “Đằng nào cũng bị nhốt rồi, vậy thì chỉ còn một cách...” Anh bế ngang người Hiếu Khiết, nhắc bổng cô lên.

Cô kêu một tiếng, kinh ngạc nhìn anh.

Tử Tề hết sức trấn định: “Cứ xem như chúng ta đang diễn hoàng tử và công chúa ngủ trong rừng đi.”

Hiếu Khiết quan sát người đàn ông này, ánh đèn flash vẫn nhấp nháy không ngừng bên ngoài, đột nhiên cảm thấy không có gì đáng phải lo ngại. Cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, mỉm cười ngọt ngào.

Tử Tề quay lại đối diện với đám đông, trên mình vẫn khoác tấm ga giường sang trọng, hai tay bế Hiếu Khiết như một hoàng tử vừa trải qua khó khăn gian khổ để cứu công chúa.

Khán giả đi đường chợt chìm trong không gian cổ tích, họ bị rung động bởi khung cảnh lãng mạn này.

Tử Tề dịu dàng nhìn Hiếu Khiết, nhập vai thành thực, y hệt một cặp diễn viên trong gian trưng bày. Anh đặt Hiếu Khiết lên giường, nằm xuống bên cạnh cô, hơi miễn cưỡng dụ giọng: “Em ngủ thêm chút nữa đi!”

Hiếu Khiết khép mắt lại trong vòng tay Tử Tề, tim cứ đập thình thịch. Cô thoáng ngược lên, thấy anh vẫn rất thản nhiên, bỗng không còn quá sợ hãi nữa.

Trong phòng họp, tivi đang phát chương trình bản tin, hiện đang đưa hình ảnh Tử Tề cởi trần ôm Hiếu Khiết nằm ngủ trong cửa sổ trưng bày.

“Con trai chủ tịch tập đoàn Hải Duyệt-Cao Tử Tề đã qua đêm với một nàng công chúa ngủ trong rừng! Với cảnh tượng hai người ôm nhau say ngủ quên hết nhân tình thế thái như vậy, chúng ta có thể đoán được đêm qua trong cửa sổ trưng bày này đã diễn ra một trận ‘đại chiến’ ác liệt...” Giọng phóng viên đầy phấn khích.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt căng thẳng. Chỉ có Cao Quốc Thành cảm thấy ngạc nhiên, mỉm cười nghĩ bụng việc xảy ra khá thú vị.

Thiên Thiên thấy Tử Tề im lặng, biết cuộc họp sẽ diễn ra chẳng mấy dễ chịu.

Tử Hào cười nhạt, phá vỡ không gian yên tĩnh, “Con trai ông chủ tập đoàn Hải Duyệt, Cao Tử Tề đúng là nhân vật quan trọng, vừa trở về đã lên truyền hình rồi! Cái cô công chúa ngủ trong rừng đó rốt cuộc là người của bộ phận nào vậy?”

Chiếc bấm móng tay của Joe trượt đầu bị chệch, cắt nhầm một miếng móng nhỏ, ông ta khẽ e hèm, mặt mũi nhăn nhó: “Là người của chúng tôi, tôi sẽ...”

Tử Tề cắt ngang lời ông. “Lỗi của tôi. Hôm qua cô ấy bài trí đến tận đêm khuya, là do tôi cứ đòi giúp đỡ.”

“Chà chà, hoàng tử đi tán gái, còn biết hạ cố chạy tới giúp sắp xếp trưng bày cơ đấy?” Tử Hào khích bác. Anh ta liếc nhìn Tử Tề, lộ rõ vẻ đắc ý, được thể nghiêm khắc đả kích, “Là tổng giám đốc, vì danh tiếng của tập

đoàn Hải Duyệt, chúng ta cần nhanh chóng có hình phạt thích đáng. Kính mong ngài chủ tịch ra quyết định.”

Mọi con mắt đều dồn về Cao Quốc Thành, vậy mà trước sau ông vẫn không tỏ thái độ, chẳng ai hiểu ông đang nghĩ gì. Vị chủ tịch cứ nhìn chăm chú vào mấy tập tài liệu báo cáo, bỗng nhiên mở lời: “Người ta bàn tán thế nào về mặt tiền trưng bày của dịp Valentine năm nay?”

Trợ lý trả lời: “Tính tới thời điểm hiện tại, số lượng người truy cập và sao chép các bức ảnh chụp mặt tiền trưng bày này trên facebook và blog đã vượt quá 5 triệu người, 95% là bình luận tích cực. Quan trọng nhất, lượng khách hàng đến trung tâm thương mại Hải Duyệt hôm nay đã tăng gấp đôi.”

Nghे xong báo cáo từ trợ lý, nét mặt Tử Hào cứng đờ, Cao Quốc Thành lại khề gật đầu tỏ ý hải lòng. Thiên Thiên thở phào nhẹ nhõm. Tử Tề mặc dù không có thái độ gì, nhưng rất dễ nhận ra anh đang cố nén nụ cười nơi khóe miệng.

Trợ lý tiếp tục: “Thậm chí còn có khách hàng phản ánh, hy vọng chúng ta mở cửa phía công chúa, để họ vào trong chụp hình lưu niệm. Các sản phẩm được trưng bày trong đó cũng được rất nhiều khách hàng hỏi thăm, đặc biệt là chiếc ga trải giường bằng sợi tơ tằm.”

Cao Quốc Thành khen: “Rất tốt.”

Tử Hào vội xen vào: “Chủ tịch, chúng ta không nên dung túng cho hành vi hủy hoại danh tiếng của Hải Duyệt...”

Cao Quốc Thành ngắt lời anh ta, “Vậy anh đưa biện pháp giải quyết vấn đề đi!” Ông quay sang Tử Tề, “Đây là lỗi do anh gây ra, anh định sẽ xử lý như thế nào?”

Tử Tề đã có chuẩn bị, từ tốn đáp: “Bây giờ mà giải thích thì không khác nào đổ thêm dầu vào lửa, chi bằng chúng ta hãy cứ để giới truyền thông đồn

thời. Đêm trước ngày Valentine, công tử nhà giàu yêu một nhân viên văn phòng, đây có thể coi là câu chuyện hoàng tử và Lọ Lem phiên bản hiện đại. Dòng tít lớn này có thể giúp trung tâm thương mại Hải Duyệt tiết kiệm không ít chi phí quảng cáo.”

Thiên Thiên đưa mắt sang Tử Tề tỏ ý tán đồng.

Cao Quốc Thành chau mày, vẫn đang suy nghĩ về giải pháp của Tử Tề. Tử Hào lại mỉa mai: “Vậy hóa ra công ty còn phải cảm ơn chú đã giúp công ty tiết kiệm chi phí quảng cáo? Hừ, cứ coi như chú muốn trốn tránh trách nhiệm đi, cần gì phải làm thế?”

Tử Tề đáp: “Tổng giám đốc, Lâm Hiểu Khiết-một cái tên rất đời bình thường nhưng chỉ chưa đầy ba tiếng ngủ đã lên trang nhất Yahoo. Chúng ta cứ để kệ truyền thông chính là biện pháp tốt nhất biến nguy cơ thành cơ hội!”

Tử Tề và Tử Hào đối đầu giằng co.

Cao Quốc Thành nói với Tử Hào: “Thôi được rồi! Mặc dù Tử Tề không đúng, nhưng anh là tổng giám đốc, trước tiên nên nghĩ cách để giải quyết vấn đề, đừng bốc đồng làm việc theo cảm hứng.”

Tử Hào bị Cao Quốc Thành khiển trách, cảm thấy bất bình nhưng cũng không dám hé răng.

Cao Quốc Thành đưa ra quyết định, “Giám đốc Joe, sau này toàn bộ tin tức truyền thông giao cho Lâm Hiểu Khiết với tư cách là người phát ngôn của công ty trả lời!”

“Vâng.” Joe cúi đầu đáp.

Tử Tề bất ngờ, còn Tử Hào thì chẳng vui vẻ gì. Tất cả mọi người đều im lặng, Tử Hào rất muốn phản bác nhưng anh ta chẳng nghĩ ra được biện pháp

cụ thể hơn.

Cao Quốc Thanh đưa mắt sang Tử Hào và Tử Tề, thấy con trai cả vẫn chưa hết tức giận, ông bèn quay sang giáo huấn con trai thứ, “Tử Tề, sau này làm việc gì đều phải chú ý đến hành vi của mình, không được gây tổn hại đến danh tiếng công ty.”

“Con thật sự xin lỗi, ngài chủ tịch.”

Cao Quốc Thành nói: “Anh tự tìm cách giải quyết dòng tín chim sẻ biến thành phượng hoàng đi. Việc khai trương lại siêu thị Bách Duyệt sẽ giao cho anh và Tử Hào đảm nhiệm.”

Tử Tề đáp “Vâng.”

Không còn việc gì nữa, Cao Quốc Thành đứng dậy ra khỏi phòng họp.

Thiên Thiên thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cửa ải khó khăn đã vượt qua rồi.

Trong đầu Tử Hào chợt nảy ra một ý tưởng, khoe miệng để lộ nụ cười nham hiểm, anh ta giả nhân giả nghĩa lên tiếng: “Hãy tổ chức lễ khai trương siêu thị Bách Duyệt vào ngày Valentine đi, như thế cũng phù hợp với kế hoạch marketing vào dịp này của Hải Duyệt, phát huy hiệu quả $1+1>2$, thấy thế nào?”

Tử Tề nghe vậy, lúc đầu hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức hiểu ra. Anh khẽ nhếch mép, nhưng không phát biểu thêm.

Thiên Thiên mạnh miệng tranh luận: “Khai trương siêu thị vào ngày Valentine vừa không có mặt bằng vừa không có khách hàng”

Tử Hào nói: “Vậ à? Tôi chỉ có ý tốt thôi mà.” Anh ta quay sang Joe trọc đầu, “Giám đốc Joe, kế hoạch khai trương lại siêu thị Bách Duyệt giao cho

cô Lộ Lem ấy phụ trách đi!”

Joe trọc đầu đáp, “Vâng.”

Tử Hào cố tình cạnh khóe: “Tôi rất hy vọng các người có thể biến cái nguy cơ này thành cơ hội thành công!” Dứt lời, anh ta đặc ý rời khỏi phòng họp.

Sau khi tất cả lần lượt đi hết, Tử Tề như sắp kiệt sức, anh ngồi trên ghế, day day hai bên huyệt thái dương.

Thiên Thiên sốt ruột: “Boss, anh không có ý kiến gì ư?”

Tử Tề hỏi lại: “Ý kiến thế nào?”

Thiên Thiên không biết phải trả lời ra sao.

Lúc này, điện thoại đổ chuông báo tin nhắn mới, Tử Tề cầm lên đọc, là từ Quý Tinh, “Anh bất cẩn vậy, bị bắt quả tang là qua đêm với phụ nữ ở nơi công cộng? Anh yên tâm, em không tin những lời của giới truyền thông đâu. Có điều, họ theo anh cả một ngày, đã hiểu làm một ngôi sao không dễ dàng gì rồi chứ? Thông cảm cho công việc của em chưa?” Tử Tề nhìn tin nhắn, cười khố sở.

Hiếu Khiết đi vào phòng làm việc, đồng nghiệp tỏ vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng cứ thi thoảng lại liếc nhìn, đến mức cô cảm thấy bối rối. Cô cũng chỉ có thể giả vờ như không biết, về chỗ ngồi của mình và bắt đầu làm việc.

Trên màn hình máy tính của mọi người, cửa sổ group chat trên MSN lóe sáng liên tục.

Daniel: “Không biết cô ta làm cách nào mà mỗi chài được Cao Tử Tề, cao tay thật, tôi phải đi học cô ta vài chiêu mới được.”

Anna: “Ghen ty quá, được trải qua đêm xuân với Cao Tử Tề! Sớm biết thế này tôi đã nhận công việc thiết kế cửa sổ trưng bày rồi.”

Paul: “Cao Tử Tề nhất định không thật lòng đâu, khỏi phải ghen ty.”

Joe trọc đầu bước vào văn phòng, ai nấy lập tức dừng group chat, cầm cúi làm việc.

Joe đưa mắt sang Lâm Hiểu Khiết, “Lâm Hiểu Khiết, vào đây.”

Cô dè dặt thưa: “Vâng.”

Mọi người lại liếc trộm Hiểu Khiết, lộ rõ vẻ thích thú, họ sắp được xem một màn kịch hay ho đây.

Joe trọc đầu ngồi trong đó, bôi cao bạc hà lên trán, rồi lại ngửi tinh dầu cho tinh thần tỉnh táo, lông mày ông ta chau lại, tay day liên tục huyệt hai bên thái dương.

Hiểu Khiết lo lắng đứng quan sát ông ta.

Joe trọc đầu bỗng thở dài, Hiểu Khiết sẵn sàng chịu trận rồi.

Ông ta mở miệng: “Cô em vết chân, lúc nãy tại cuộc họp, ngài chủ tịch đã tuyên bố, sau này cô sẽ đảm nhiệm vai trò là người phát ngôn của trung tâm thương mại Hải Duyệt.”

“Dạ?” Kết quả bất ngờ này khiến Hiểu Khiết ngây cả người, cô không dám tin hỏi lại, “Người phát ngôn? Nhưng giám đốc Joe, tôi làm gì có kinh nghiệm.”

Joe trọc đầu nói: “Tôi chỉ hỏi cô một câu, cô có muốn làm phát ngôn viên không?”

Hiếu Khiết thoáng do dự, cảm thấy có lẽ mình không làm được, bối rối đáp: “Làm phát ngôn viên...tôi...”

Joe trọc đầu ngắt lời: “Trước khi quyết định hãy suy nghĩ cho kỹ. Cơ hội ngàn năm mới có chứ không phải cứ muốn là được, nếu để tuột mất chắc chắn cô sẽ phải nuối tiếc.”

Hiếu Khiết suy nghĩ một lát, hạ quyết tâm, “Tôi muốn làm.”

Joe hăng giọng, không để Hiếu Khiết nói thêm, ông bắt chước phóng viên đặt câu hỏi: “Xin hỏi ý tưởng thiết kế cho mặt tiền trưng bày dịp Valentine lần này của trung tâm thương mại Hải Duyệt là gì?”

Hiếu Khiết hoàn toàn không có sự chuẩn bị trước, hoang mang ấp úng trả lời: “À...là...chính là công chúa đợi hoàng tử, sau đó một người...sau đó...”

Joe trọc đầu trợn mắt, “Nhiều từ thừa quá. Xin hỏi ý tưởng để anh Cao Tử Tề và cô Lâm Hiếu Khiết nằm trong gian trưng bày của công chúa ngủ trong rừng do đâu mà có?”

“Chuyện này...” Hiếu Khiết không biết phải đáp thế nào.

Joe trọc đầu điên tiết quát, “Cô nghĩ thế nào thì cứ nói thế. Không được do dự.”

Hiếu Khiết ấp úng: “Tôi... Chuyện này rất phức tạp... Giám đốc, tôi xin lỗi, đột ngột quá, tôi cần thời gian để chuẩn bị.”

Joe trọc đầu nhìn điệu bộ của Hiếu Khiết, chỉ biết thở dài. Sau khi bình tĩnh hơn mới góp ý: “Hãy nhớ rằng tất cả các vấn đề phức tạp đều phải được đơn giản hóa, lúc trả lời không được ấp a ấp úng, phải tự tin lên! Đối diện với giới truyền thông, mỗi câu cô phát ngôn đều đại diện cho trung tâm

thương mại Hải Duyệt! Lần này tôi sẽ bảo Ngải Lâm chuẩn bị sẵn văn bản, trước hết cô cứ dựa vào đó mà nói, chắc cô cũng biết đọc theo chứ hả?”

Hiếu Khiết gật đầu, “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Joe trọc đầu sửa: “Không phải cố gắng hết sức, mà là nhất định làm được! Còn nữa, mấy hôm tới ăn ít thôi, lên ống kính phải đẹp, cô phải giảm ba cân nữa. Được rồi, ra ngoài đi!”

Cái gì? Phải giảm cân? Chẳng qua chỉ làm phát ngôn viên chứ có phải làm ngôi sao đâu.

Hiếu Khiết thở dài nặng nề, lui ra ngoài.

Nước Anh, trên đường cao tốc, Thang Tuấn đang ngồi trên một chiếc taxi hiệu Volkswagen màu đen chỉ có ở London. Anh tựa vào cửa sổ, nhìn dòng xe cộ tấp nập đi lại như mắc cửi bên ngoài. Thời điểm buồn chán không biết làm gì, anh cầm điện thoại vào blog của Hiếu Khiết.

Bài viết mới nhất của cô đã đăng, tiêu đề là “Đợi hoàng tử trong lễ Valentine”.

Công chúa Bạch Tuyết, nàng Lọ Lem, cô bé quàng khăn đỏ... từng bức ảnh chụp mặt tiền trưng bày lần lượt hiện ra trước mắt Thang Tuấn.

Anh vừa xem vừa gật gù tán thưởng, “Bravo...”

Đang cười tí mắt, kéo trang web xuống dưới, nụ cười trên mặt chợt cứng đờ.

Bức ảnh cuối cùng là hình chụp gian trưng bày Tử Tề ôm Hiếu Khiết. Bên dưới dòng chữ: “Tôi không phải công chúa, nhưng bất ngờ gặp được một chàng hoàng tử, như đang nằm trong một giấc mơ cổ tích. Không biết hoàng tử thực sự của tôi bao giờ mới xuất hiện đây?”

Anh hơi chau mày lại.

Biển chỉ dẫn trên đường cao tốc viết “Airport”, taxi ra khỏi đoạn đường giao nhau, sân bay đã ở gần ngay trước mặt.

Hiếu Khiết và Giai Nghi đang ngồi ăn cơm tại nhà ăn nhân viên, trên tivi đang phát chương trình trả lời phỏng vấn mà Hiếu Khiết là phát ngôn viên của công ty.

Giai Nghi khen: “Thể hiện cũng khá đấy!”

Hiếu Khiết nói: “Đây là nhờ ống kính không quay cả người thôi, chân tứ lúc đó lấy bấy không tả được.”

Hai cô đang vui vẻ chuyện trò về buổi phỏng vấn, điện thoại của Hiếu Khiết bỗng đổ chuông. Cô nhắc máy, cất giọng ngọt ngào, “A lô?”

Đầu dây bên kia có vẻ mất kiên nhẫn, “Tôi là Cao Tử Tề, cô đang ở đâu?”

Hiếu Khiết bất ngờ, sao anh ta lại biết số di động của cô?

Cô khẽ đáp: “Nhà ăn nhân viên.”

Tử Tề ra lệnh: “Mười phút, đến ngay chỗ đu quay.”

“Vì s...” Hiếu Khiết còn chưa hỏi hết, Tử Tề đã cúp máy.

Giai Nghi tò mò: “Ai vậy?”

Hiếu Khiết nhìn điện thoại, thật kỳ quặc: “Cao Tử Tề.”

Giai Nghi ngạc nhiên: “Anh ta tìm cậu làm gì? Thế nào anh ta lại có số của cậu À! Hai người không phải thực sự...” Giai Nghi ám muội nhìn cô bạn.

Hiếu Khiết trừng mắt: “Cậu hoang tưởng đấy à, chắc là công việc của siêu thị Bách Duyệt thôi!” Cô vội ăn nốt chỗ sa lát rồi nhanh chân rời đi.

Chiếc đu quay phải chứa được mấy chục người nổi bật giữa quảng trường. Tử Tề ngồi trên một con ngựa gỗ, nét mặt căng thẳng. Anh thấy Hiếu Khiết đang chạy đến.

“Có chuyện gì vậy?” Hiếu Khiết hồn hển hỏi.

Tử Tề nghiêm giọng nói: “Tin tức mới nhất, lễ Valentine của trung tâm thương mại Hải Duyệt sẽ tổ chức tại đây. Hôm đó còn mở một phố ẩm thực ở tầng hầm nữa.”

Hiếu Khiết lập tức kêu lên: “Thế thì chẳng phải mọi người sẽ qua phố ẩm thực hết sao?”

Tử Tề gật đầu, “Đúng vậy, Tử Hào cố tình, nhằm gây khó dễ cho buổi khai trương của siêu thị Bách Duyệt.”

Hiếu Khiết mím môi, “Xảo quyết!”

Tử Tề ngồi trên con ngựa gỗ, ra hiệu bảo Hiếu Khiết ngồi cạnh, nói tiếp: “Tôi hy vọng cô có thể nghĩ ra một đối sách tốt. Những ý tưởng thiết kế cửa sổ trưng bày dịp Valentine và chú hề cho lễ hội đón năm mới của cô đều rất hay. Thử nói xem, cô nghĩ thế nào về lễ khai trương siêu thị Bách Duyệt vào ngày Valentine?”

Hiếu Khiết lúng túng đáp: “Từ khi đến công ty làm việc, mỗi năm vào dịp Valentine, tôi toàn ở lại công ty tăng ca với Giai Nghi. Dịp này...kinh nghiệm của mấy người có tiền như anh hẳn phải phong phú hơn tôi chứ!”

“Tôi?” Tử Tề cười khố, “Bạn gái ư, cô ấy chưa bao giờ đón Valentine với tôi.”

Hiếu Khiết thoáng bất ngờ, thì ra Tử Tề đã có bạn gái rồi. Nhưng một người đàn ông vừa đẹp trai vừa giàu có như anh, có bạn gái rồi cũng là điều bình thường.

Tử Tề nhìn đu quay khổng lồ đang được bảo dưỡng phía xa, nỗi khổ tâm khó nói dâng lên. Valentine năm nào cũng vậy, chưa bao giờ anh được cùng cô ấy thưởng thức một bữa tối dưới ánh nến lung linh, chưa bao giờ được cùng cô ấy trải qua một đêm tình yêu lãng mạn.

Trời đã về đêm, máy bay hạ cánh.

Thang Tuấn kéo hành lý, bước ra từ cửa chính sân bay, vẻ tuấn tú khôi ngô của anh khiến biết bao cô gái không thể không quay sang liếc trộm.

Một chiếc ô tô cao cấp đã đợi sẵn, lái xe nhìn thấy Thang Tuấn, lập tức mở cửa. Anh mỉm cười gật đầu với lái xe, ngồi vào trong gọi điện cho mẹ, “Mẹ, con đến Đài Bắc rồi. Vâng, con đã xem tài liệu của các trung tâm thương mại mẹ gửi. Mẹ yên tâm đi, con sẽ đánh giá cẩn thận, tại hội nghị cấp cao của các trung tâm thương mại chắc chắn sẽ tìm cho mẹ một mối làm ăn tốt. Ok, bye bye.”

Thang Tuấn cúp điện thoại, nhìn chiếc móc chìa khóa thả Peter ngoắc trên túi xách, anh khẽ mỉm cười, rồi nói với lái xe: “Khoan đến khách sạn đã, tôi muốn đến một nơi trước.”

Một lát sau, xe dừng lại trước tòa trung tâm thương mại Hải Duyệt. Thang Tuấn xuống xe, biết trung tâm thương mại đã đóng cửa, có đôi chút thất vọng.

Đúng lúc này, Hiếu Khiết và Giai Nghi bước ra từ cửa bên, họ vừa hết giờ làm việc.

Thang Tuấn bắt gặp Hiếu Khiết, vui mừng định qua chào hỏi, nhưng thấy cô đi với bạn nên ngại ngần đứng sang một bên chờ đợi.

Tiểu Mã của Giai Nghi đến đón, cô vẫy tay tạm biệt Hiếu Khiết rồi đi theo bạn anh.

Còn lại cô đơn một mình, Hiếu Khiết vừa đi trên phố vừa nhắn tin, không biết từ lúc nào trời bắt đầu mưa lất phất.

Thang Tuấn giơ ô lên, chậm chậm theo sau cô, rất muốn tiến thêm vài bước. Chợt có tiếng chuông báo tin nhắn MSN, anh vội lôi điện thoại ra, là tin nhắn từ Hiếu Khiết: “Tom, thật ngưỡng mộ, bạn bè tôi đều tìm thấy hạnh phúc của mình, tôi sắp quên cảm giác yêu đương rồi.”

Thang Tuấn mỉm cười, quyết định chưa lại gần cô vội, nhắn tin trả lời cô: “Tôi nghĩ, khi gặp được người mình thích, trái tim sẽ đập rất nhanh, thậm chí đầu óc cũng chẳng thể nghĩ được gì nữa, chỉ muốn gặp người ấy thì nhất định sẽ gặp được thôi.”

Lập tức Hiếu Khiết đáp, “Nếu có một người như vậy, khiến tôi luôn phải dõi theo, chắc tôi sẽ không cô đơn như thế này.”

Thang Tuấn để ý thấy một cửa hàng bán kem trên đường, lại gửi một tin nhắn, “Hay là ăn một cây kem cho đầu óc tỉnh táo hơn? Mặc dù sẽ không ngon như kem ở Anh, nhưng cũng làm cô khá hơn đấy.”

Hiếu Khiết ngẩng lên, mỉm cười bước về phía quán kem bên đường, mua cho mình một chiếc. Thang Tuấn đứng ngay phía sau cô, nhìn cô ăn mà thấy vui vẻ.

Hiếu Khiết gửi tin tới, “Hình như có dễ chịu hơn rồi.”

Chương 6: Tin Tức Nóng Hổi

Mưa càng lúc càng lớn, cô đứng dựa vào chiếc cột dưới mái hiên. Một chiếc xe ô tô đang bon bon tới, dừng ngay bên cạnh Hiếu Khiết, có cô gái chạy từ phía sau tới, ngồi lên xe, tặng anh chàng cầm lái một nụ hôn nhẹ.

Hiếu Khiết nhìn hai người xa lạ mà ngưỡng mộ, khẽ thở dài. Cô vừa đi về phía trạm xe bus, vừa gửi tin nhắn, “Đài Bắc đang mưa to lắm, giá như có người yêu lái xe đến đưa tôi về nhà thì tốt quá.”

Thang Tuấn nhận được tin nhắn, đứng đợi đèn chuyển xanh trước vạch sang đường, do dự không biết có nên đi tìm Hiếu Khiết hay không.

Cô lại gửi tiếp một tin nhắn, “Lúc còn trẻ, thích một người thật dễ dàng. Nhưng đời rồi lại thấy bắt đầu một tình yêu khó lắm nếu không biết ngày mai sao. Bắt đầu quan tâm xem đối phương có năng lực hay không, có giúp đỡ được mình trong công việc hay không. Phụ nữ đều rất thực tế nhỉ?”

Thang Tuấn trả lời, “Nhưng mà khi tình yêu thực sự đến, liệu còn nghĩ được nhiều như thế?”

Hiếu Khiết đáp, “Không biết nữa.”

Một chiếc xe bus chạy lại, Hiếu Khiết ngẩng đầu lên nhìn.

Thang Tuấn gửi đi một tin nhắn thăm dò, “Nếu có một người con ti có thể mang đến cho cô cả tình yêu và công việc, còn sẵn sàng bất chấp mọi thứ để thổ lộ với cô, cô có nhận lời không?”

Đèn chuyển sang màu xanh, anh nhìn thấy Hiếu Khiết cởi áo khoác trùm lên đầu tránh mưa, xếp hàng chuẩn bị lên xe bus. Thang Tuấn thoáng

cuống quít.

Hiếu Khiết gửi tin tới, “Nếu như có một người con ti tốt như vậy, tại sao anh ta lại chọn một người bình thường như tôi?”

Anh đọc tin nhắn, vui mừng ngẩng lên, sai bước về phía cô, gọi lớn: “Hiếu Khiết!”

“Hiếu Khiết!” Cũng một tiếng gọi lớn hơn vang lên, là Giai Nghi.

Hiếu Khiết quay đầu nhìn về hướng bạn. Xe của Tiểu Mã vượt lên xe bus rồi dừng lại, Giai Nghi thò đầu khỏi cửa sổ, vẫy tay: “Mưa to quá, để bọn tớ đưa cậu về nhà luôn.”

Hiếu Khiết vui sướng chồm áo khoác, giẫm qua các vũng nước chạy về phía ô tô.

Thang Tuấn cầm ô nhìn Hiếu Khiết biến mất trước mắt, định kêu tên cô mà không sao mở miệng được. Anh thấy cô vui vẻ ngồi vào xe của Tiểu Mã, cho đến khi xe của Tiểu Mã đã đi khuất, anh vẫn đứng ngây tại chỗ cũ.

Thang Tuấn phì cười, anh và Hiếu Khiết chỉ còn cách nhau vài bước chân. Cúi đầu xuống nhìn điện thoại, anh viết, “Trong mắt mọi người, có thể cô rất bình thường, nhưng những điều bình thường nhỏ nhất ấy lại có thể làm rung động trái tim hoàng tử. Hoặc cũng có thể, hoàng tử ở ngay bên cạnh nhưng cô vẫn chưa phát hiện .”

Ánh trăng đan xen ánh đèn giữa dòng xe cộ tấp nập, cảnh đêm Đài Bắc lộng lẫy như trong mộng. Tử Tề và Quý Tinh ngồi trong xe, cùng thưởng thức khung cảnh bên ngoài.

Tử Tề nhìn Quý Tinh đầy âu yếm, cô hỏi: “Anh có thích nhà hàng tối nay không?”

Tử Tề đáp: “Cũng không tồi.”

Quý Tinh kể: “Lần trước họp với nhà sản xuất, em đã ăn ở đây. Em thấy rất được nên cứ muốn tìm dịp nào đó rủ anh đến lần nữa.”

Tử Tề cười: “Không phải lấy lòng anh. Em sợ cánh nhà báo chụp được, nên không thích ăn tối bên ngoài mà.”

Quý Tinh nói: “Ăn ở nhà rồi gọi đồ ăn nhanh xung quanh, luẩn quẩn cũng chỉ có mấy quán, em sợ anh sẽ chán!”

Tử Tề cảm nhận được sự quan tâm của Quý Tinh, dịu dàng với cô: “Ngày Valentine là ngày siêu thị Bách Duyệt khai trương lại, em đến giúp anh nhé. Sau khi hoạt động đó kết thúc, chúng ta cùng đón Valentine.”

Quý Tinh chột sững người lại, “Hôm đó em có hoạt động rồi, mà cũng là hoạt động của Hải Duyệt.”

Tử Tề vô cùng bất ngờ: “Người đại diện dịp Valentine của Hải Duyệt là em? Sao anh không nghe nói gì hết vậy?”

Quý Tinh trả lời: “Trước khi anh gọi cho em, chính là lúc em đang bàn về kế hoạch hợp tác này.”

Tử Tề ngập ngừng một lát, “Chỉ mới bàn thôi mà, vẫn chưa ký phải không? Em có thể nói với quản lý là muốn ký với anh, có được không?”

Quý Tinh rất khó xử: “Amy có lẽ sẽ không chấp nhận đâu...”

Tử Tề chau mày lại, anh nhìn cô khó hiểu: “Tại sao?”

Quý Tinh vô cùng bối rối: “Một đằng là mặc váy dạ hội làm người đại diện cho hoạt động Valentine của trung tâm thương mại, một đằng là mặc tạp dề tham gia hoạt động khai trương của một siêu thị. Tử Tề, phía công ty...”

“Phá lệ vì anh không được à? Em biết rõ mối quan hệ giữa anh và anh tì, đây là lần xuất quân đầu tiên của anh tại Hải Duyệt, nó rất quan trọng với anh.”

“Tử Tề, đừng làm khó em, em mong anh hãy đứng ở vị trí của em mà suy nghĩ.”

“Anh nghĩ cho em còn chưa đủ sao? Từ lúc chúng ta quen nhau đến giờ, lúc nào cũng là anh chịu nhường bước. Hẹn hò cũng phải phù hợp với thời gian em thông báo, những nơi công cộng không cần thiết thì không đến, mỗi lần gặp nhau đều mỗi người một xe, nhớ có chạm mặt ngoài đường thì xem như người lạ, ngay cả đi dạo trên phố cũng phải người đi trước người đi sau. Anh tôn trọng công việc của em, tôn trọng sự nghiệp của em. Anh biết em phải duy trì hình tượng hoàn hảo của một nữ thần. Nhưng đã bao giờ em đứng ở vị trí của anh để nghĩ chưa?”

Quý Tinh cảm thấy Tử Tề đang vô cùng bất mãn. Cô cũng tỏ vẻ không vui, “Ngay từ lúc theo đuổi em, anh nên biết sẽ gặp phải những vấn đề như vậy chứ!”

Tử Tề dịu giọng, “Anh là con người, anh cũng có lúc mệt mỏi. Tình yêu không thể chỉ có sự nhường nhịn, mà cần phải hài hòa. Giữa hai chúng ta, việc cho đi không thể cứ mãi từ một phía được, cho và nhận phải từ cả hai phía.”

Quý Tinh nhìn người yêu, mặc dù rất hiểu nỗi ấm ức của anh, nhưng cô không muốn nhượng bộ. Cố tình vẻ không quan tâm, “Nếu anh thấy chán mối quan hệ này rồi thì chúng ta hãy kết thúc đi!”

Tử Tề ngạc nhiên, vô cùng đau lòng, “Đây chính là cách em giải quyết vấn đề ư?”

Quý Tinh bậm môi: “Anh biết là em không thể thỏa hiệp mà.”

Tử Tề định nói thêm gì đó nhưng lại không biết phải nói gì. Một lúc lâu sau, anh hạ quyết tâm, buồn bã lên tiếng: “Anh hiểu ý em rồi. Cứ vậy đi, chúng ta chia tay thôi.”

Quý Tinh không dám tin đây là sự thật, không ngờ anh quả quyết đến thế.

Tử Tề mở cửa ô tô, bước thẳng xuống xe, đi vào xe mình rồi lái vụt đi.

Cô thẳng thốt dõi theo chiếc xe của anh, chợt thấy vô cùng hoang mang.

Bực dọc quay về văn phòng, Tử Tề đóng sầm cửa lại. Thiên Thiên đang lướt web, nghe tiếng đóng cửa bèn quay lại nhìn, cảm thấy tâm trạng boss đang không tốt.

Tử Tề ngồi trên ghế sofa, chau mày không nói lời nào.

Cậu định mở miệng nhưng thấy nét mặt anh thật khó coi, đành im lặng rồi tiếp tục lên mạng.

Tử Tề liếc thấy bức hình dựng Quý Tinh, càng thêm bực bội, nghiêm giọng lệnh Thiên Thiên: “Vứt cái này đi!”

Thiên Thiên quan tâm: “Anh vừa cãi nhau với cô chủ à?”

Tử Tề điên tiết: “Bảo cậu vứt thì cứ vứt đi!”

Thiên Thiên ngoan ngoãn ôm tấm hình các-tông định bỏ đi, Tử Tề trông thấy màn hình máy tính, ngạc nhiên hỏi cậu: “Cái gì đây?”

Thiên Thiên lập tức giải thích, “Không phải tôi lướt web chơi đâu, tôi chỉ lấy tên boss làm từ khóa tìm kiếm thôi mà.”

Là blog của Hiếu Khiết, trong đó có một bài viết mang tiêu đề “Đợi hoàng tử trong lễ Valentine”. Anh kéo con chuột xuống phía dưới, công

chúa Bạch Tuyết, nàng Lọ Lem, cô bé quàng khăn đỏ... Từng bức hình chụp mặt tiền trưng bày lần lượt xuất hiện, sắc mặt anh bỗng trở nên khó coi. Thiên Thiên quyết định lánh đi một lát.

Tử Tề nhìn hình ảnh minh họa trong blog của Hiếu Khiết, thái độ dần bình tĩnh trở lại. Sau đó, anh nhìn thấy bức ảnh chụp tủ kính trong đó anh đang ôm Hiếu Khiết, phía dưới bức ảnh có viết: “Tôi không phải công chúa, nhưng bất ngờ gặp được một chàng hoàng tử, như đang nằm trong một giấc mơ cổ tích. Không biết hoàng tử thực sự của tôi bao giờ mới xuất hiện đây?”

Nhìn hình ảnh của mình và Hiếu Khiết trong blog, Tử Tề bất giác nhớ lại lần đầu tiên gặp cô. Khi đó cô uống rượu say, lăm bắm một mình: “Các bạn nhỏ không uống được bia có thể xem các chú hề biểu diễn hoặc tham gia các trò chơi. Cả siêu thị sẽ tràn ngập tiếng cười, thế mới thực sự là lễ hội chứ...”

Sau đó, sự việc gian trưng bày xảy ra, trợ lý của bố anh báo cáo về phản ứng thị trường: “Tính tới thời điểm hiện tại, số lượng người truy cập và sao chép các bức ảnh chụp mặt tiền trưng bày này trên facebook và blog đã vượt quá 50 triệu người, 95% là bình luận tích cực. Quan trọng nhất, lượng khách hàng đến trung tâm thương mại Hải Duyệt hôm nay đã tăng gấp đôi.”

Rồi Quý Tinh không hài lòng nói với anh: “Ngay từ lúc theo đuổi em, anh nên biết sẽ gặp phải những vấn đề như vậy chứ! Nếu anh thấy chán mối quan hệ này rồi thì chúng ta hãy kết thúc đi!”

Một loạt sự việc xảy ra trong mấy ngày qua lần lượt lướt qua óc, nét mặt Tử Tề trở nên trầm tư,

“Không hẳn chỉ có một lựa chọn...” Anh khẽ mỉm cười.

Trong một phòng họp của trung tâm thương mại Hải Duyệt, Hiếu Khiết đứng chính giữa diễn thuyết, ánh đèn flash nhấp nháy liên tục.

Cô bình tĩnh: “Sau Tết âm lịch sẽ là ngày Valentine, trung tâm thương mại Hải Duyệt tổ chức hoạt động ‘Tình yêu dưới ánh trăng’, mời ngôi sao quốc tế nổi tiếng Bạch Quý Tinh tham dự. Buổi tối ngày Valentine, quý khách chỉ cần giữ lại cuống vé đu quay là có thể tham gia hoạt động bốc thăm trúng thưởng. Những cặp tình nhân may mắn sẽ được siêu sao Bạch Quý Tinh đích thân to tặng cặp nhẫn tình yêu tượng trưng cho sự chúc phúc của thần Cupid và thắt dây tơ hồng. Nhiệt liệt chào đón quý khách đến với trung tâm chúng tôi!”

Xong xuôi, Hiếu Khiết định rời đi, các nhà báo lại chen lên, hướng toàn bộ micro đến trước mặt cô. Hơi sững sốt, tuy nhiên vẫn phải nở nụ cười chuyên nghiệp, “Các nhà báo còn có thắc mắc gì về hoạt động này nữa ạ?”

Người thứ nhất hỏi: “Xin cho biết cô và anh Cao Tử Tề cũng sẽ tham gia hoạt động này chứ?”

Hiếu Khiết thoáng bất ngờ, nhưng ngay lập tức đáp: “Ngày Valentine cũng là ngày khai trương của siêu thị Bách Duyệt, e không tiện tham gia.”

Người thứ hai: “Vậy các bạn dự định sẽ mừng ngày Valentine như thế nào?”

Cô cảm thấy câu hỏi của nhà báo hơi kỳ quặc, bèn trả lời theo cách hiểu của mình: “Hoạt động trong buổi lễ Valentine của siêu thị Bách Duyệt và trung tâm thương mại Hải Duyệt đều được giới thiệu rất chi tiết trên catalogue và các phương tiện truyền thông!”

Joe trọc đầu này giờ vẫn đứng trong góc, thấy buổi họp báo có xu hướng đi lạc chủ đề, lập tức cùng với Ngải Lâm xuất hiện giải vây.

“Cảm ơn giới truyền thông, buổi họp báo hôm nay đến đây là kết thúc. Cảm ơn các bạn.” Joe trọc đầu đứng phía trước, kết thúc chủ đề đang nói, nhưng dường như cánh nhà báo chưa chịu bỏ cuộc.

Người thứ ba cố hỏi: “Lúc bị chụp hình trong mặt tiền trưng bày, cô và Cao Tử Tề đã chính thức đặt quan hệ chưa?”

“Hả?” Hiếu Khiết sững người, nhìn nhà báo đặt câu hỏi, lúng túng khó xử.

Joe trọc đầu cũng bất ngờ, quay sang nhìn Ngải Lâm, cô nhún vai tỏ ý không biết.

Nhà báo thứ nhất lại hỏi: “Nếu anh Cao Tử Tề lấy hết can đảm để tỏ tình với cô, cô có đồng ý không?”

Hiếu Khiết vội giải thích, “Tôi nghĩ mọi người đã nhầm rồi! Quan hệ giữa tôi và anh Cao Tử Tề chỉ là hợp tác công việc chứ không có bất kỳ mối quan hệ nào khác, càng không có chuyện quan hệ qua lại với nhau.”

Nhà báo thứ nhất lại nói: “Nhưng anh Cao Tử Tề vừa trả lời trên blog của cô.”

“Anh ta thấy blog của tôi? Anh ta viết gì vậy?” Hiếu Khiết cực kỳ bất ngờ, bây giờ mới hiểu nguyên nhân blog tự nhiên có số lượng người truy cập lớn vậy.

Chợt một giọng nói đầy cuốn hút vang lên, “Muốn biết anh viết gì sao không trực tiếp hỏi anh?”

Tất cả đều quay đầu lại, nhìn thấy Tử Tề xuất hiện phía sau đám đông.

Blog bị phát hiện, gương mặt Hiếu Khiết nóng bừng lên khi nhìn thấy Tử Tề, tự nhiên cô ngượng quá.

Tử Tề mỉm cười bước tới, cánh nhà báo lần lượt nhường đường cho anh. Trong ánh đèn flash, anh ung dung đẩy tự tin tiến về phía cô.

Hiếu Khiết cứ đứng ngây , ngạc nhiên lúng túng.

“Có nhất thiết phải sửng sốt vậy không, Lâm Hiểu Khiết?” Tử Tề đứng trước mặt cô, ung dung hỏi.

Hiểu Khiết không đáp, rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì?

Joe trọc đầu và Ngải Lâm đứng bên cạnh, thấy khó hiểu nhiều hơn là kinh ngạc. Cánh nhà báo thi nhau vây quanh, đèn flash nháy không ngừng.

Tử Tề bỗng mở lời: “Thực anh cũng rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao anh lại để ý đến em.”

“Anh... để ý đến tôi? Chúng ta ...thân lắm sao?” Hiểu Khiết nghi ngờ.

“Chúng ta không thân?” Tử Tề cố tình dừng lại, “Đã qua đêm với nhau hai lần, cả hai lần đều xảy những chuyện mà anh không thể quên được.”

Những lời này vừa dứt, nhà báo lập tức lao xao bàn tán, còn Hiểu Khiết thì rất bối rối.

“Có lẽ em không biết, hai đêm đó đặc biệt với anh thế nào đâu. Từ trước đến nay chưa ai dám to gan xử sự với tôi như vậy, lần đầu tiên qua đêm với cô ấy, Hiểu Khiết đã khiến tôi ê ẩm khắp mình mẩy tới tận hôm sau, tay cũng không giơ lên nổi.” Tử Tề cố ý, làm như rất ám muội.

“Chỉ là xếp tháp bia thôi mà, thật đấy!” Hiểu Khiết vội vàng giải thích. Cô không hiểu, tại sao anh lại nói như vậy, “Mối quan hệ giữa chúng tôi thực sự rất trong sáng.”

“Có thể đối với em thì nó rất trong sáng, nhưng với anh, dáng vẻ say ngủ của em đêm ấy khiến anh nhớ mãi.” Tử Tề mỉm cười với Hiểu Khiết, “Lúc ngủ bên cạnh anh, em thật đáng yêu. Em sẽ ngáy, sẽ nói mơ, sẽ chau mày, khiến người ta không thể không lo lắng cho em, muốn vì em mà làm gì đó.” Vừa nói anh vừa chạm nhẹ lên gương mặt cô, dồn hết tình cảm hỏi, “Thực sự em không có chút suy nghĩ nào khác về anh à?”

Từng khoảnh khắc lần lượt hiện trong đầu Hiếu Khiết. Cô không biết phải nói sao trước dáng vẻ quá đỗi chân thành của anh, “Tôi...”

Tử Tề thổ lộ: “Ở bên em, anh cảm thấy rất tự tại, rất thoải mái. Anh muốn nói với em rằng. anh thích em, thích chính con người chân thành này của em.”

Cô nhìn anh, không dám tin những gì đang diễn .

Tử Tề cười mỉm: “Anh quan tâm đến em, anh lo em không thể hoàn thành việc xếp tháp bia trong siêu thị đúng thời gian quy định; anh quan tâm đến em, lo gian trưng bày mà em thức suốt đêm thiết kế sẽ không kịp hoàn thành. Bây giờ anh có thể hiểu được nỗi lòng của chàng hoàng tử trong câu chuyện ‘Người đẹp ngủ trong rừng’ rồi. Khuôn mặt của người con gái khi ngủ có thể khiến người đàn ông phải mê mẩn, đặc biệt khi cô gái đó lại là người mình yêu.”

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt hóng chuyện giữa hai người.

Hiếu Khiết xúc động đến mức nói năng rất lộn xộn, “Tim tôi sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, chân cũng run lảo đảo. Một người con gái bình thường được gặp hoàng tử, tỉ lệ đó có lẽ chỉ là một phần nghìn thôi; hoàng tử đem lòng yêu thương Lộ Lộ, tỉ lệ đó có lẽ còn phải đến một phần nghìn vạn mất...”

“Anh đã chia tay với người bạn gái cũ rồi, bây giờ anh chỉ muốn em trả lời một câu...” Tử Tề trước con mắt chứng kiến của đám đông, thừa thắng xông lên, trù mẩn hỏi, “Em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

Má Hiếu Khiết nóng bừng, toàn thân mềm nhũn, không biết phải đáp sao.

“Anh vẫn đang đợi lời đáp của em.” Tử Tề lại nói.

Những lời động viên của Tom ủa tới:

“Nếu có một người con ti có thể mang đến cho cô cả tình yêu và công việc, còn sẵn sàng bất chấp mọi thứ để thổ lộ với cô, cô có nhận lời không?”

“Trong mắt mọi người, có thể cô rất bình thường, nhưng những điều nhỏ nhất ấy lại có thể làm rung động trái tim hoàng tử. Hoặc cũng có thể, hoàng tử ở ngay bên cạnh nhưng cô vẫn chưa phát hiện .”

Cô nhìn vào ánh mắt chân thành của người đàn ông trước mặt, hít một hơi thật sâu, rồi gật đầu.

Tử Tề mỉm cười, cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi Hiếu Khiết. Cô thoáng bất ngờ, một xúc cảm mềm mại, một luồng hơi nóng ấm, cứ như đây không phải là thật. Trong lòng dâng lên một cảm xúc ngọt ngào khó tả.

Cánh nhà báo có mặt chẳng dễ gì chớp được một cơ hội như thế này, tức khắc thi nhau chớp ảnh.

Mãi sau môi của hai người cũng tách , Tử Tề trùi mền nhìn Hiếu Khiết.

Nhà báo đưa micro đến trước mặt anh: “Thưa anh Cao, xin hỏi cảm giác hiện giờ của anh như thế nào?”

Anh đưa mắt sang cô, cô ý đáp thật bí hiểm: “Chiếc hôn này còn ngọt ngào hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.”

Tất cả mọi người đều há hốc miệng.

Màn hình LCD từ đầu phố tới tầng điện máy gia dụng của trung tâm thương mại đều phát cảnh Tử Tề và Hiếu Khiết hôn nhau, thông tin nóng hổi này trong giây lát đã truyền đi khắp nơi.

Hai nhân vật chính đang song bước bên nhau trong Hải Duyệt, không khí vừa bồi hồi vừa ngọt ngào vẫn bủa vây xung quanh họ.

Hiếu Khiết cứ cúi gằm mặt ngó mũi chân, bước bộ nhẹ bằng. Im lặng một lúc khá lâu, cuối cùng cô không kiềm chế được nữa, bèn lên tiếng: “Em cảm thấy chúng ta đang tiến triển quá nhanh, cả hai đều chưa hiểu nhau lắm...”

Tử Tề gật gù, “Em nói có lý. Xin chào, anh tên là Cao Tử Tề, cao 1m80, thuộc cung Bọ Cạp, có tiền tiết kiệm vượt quá tám con số, hai ngôi nhà ở Đà Loan...”

Hiếu Khiết ngắt lời anh, “Ý em không phải là giới thiệu những nội dung thường được viết trong mấy tờ báo lá cải ấy. Em nghĩ chúng ta nên bắt đầu từ tình bạn trước.”

Tử Tề mỉm cười dịu dàng: “No! Anh cảm thấy chúng ta nên bắt đầu bằng cách thường xuyên hẹn hò. Dù sao thì kết quả là như nhau, làm bạn trước hay làm bạn ti trước, theo anh cũng không vấn đề gì!”

“Nhưng...” Hiếu Khiết vẫn cảm thấy bất thường.

Tử Tề nói: “Không kịp rồi, tin tức đã được phát! Nếu như bây giờ em hối hận, anh có thể tiết lộ cho em biết là mọi thứ sẽ loạn hết cả lên! Tối nay tan tầm anh đến đón em, chúng ta cùng đi ăn tối.”

Hiếu Khiết ngạc nhiên. “Í... hôm nay không được rồi. Em phải đi siêu thị mua đồ. Tháng này đến phiên em trực nhật, tủ lạnh, giấy vệ sinh và bữa tối, đều do em phụ trách xử lý.”

Tử Tề cười: “Vậy thì hẹn tối mai, chúng ta vừa ăn vừa thảo luận về kế hoạch cho buổi khai trương của siêu thị, cả việc công lẫn việc tư giải quyết một thể luôn!”

Hiếu Khiết bĩu môi, “Xem anh là người công tư bất phân!”

Tử Tề lắc đầu, “Đừng quên đấy, hết giờ làm anh sẽ đón em!” Dứt lời, anh thản nhiên rời đi, khiến Hiếu Khiết chẳng kịp phản đối.

Nhìn theo bóng anh, cô chỉ biết mỉm cười.

Tử Tề bước lên thang cuốn xuống tầng dưới, điện thoại đổ chuông, là Bạch Quý Tinh. Anh liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn quyết định nghe, “Có việc gì?”

Bạch Quý Tinh rất bức bối: “Em xem tin tức rồi, anh có ý gì?”

Tử Tề trả lời lạnh tanh: “Tin tức thế nào thì ý anh là như thế.”

Quý Tinh phản nộ: “Em không tin, anh không thể yêu cô ta được, anh chỉ đang lợi dụng cô ta mà thôi.”

Tử Tề hạ giọng: “Anh thừa nhận, lúc này anh chỉ thích cô ấy ở bên cùng làm việc, và lợi dụng cô ấy để quên em. Nhưng em có dám đảm bảo là anh sẽ không yêu cô ấy không?”

Quý Tinh quả quyết: “Em đảm bảo, bởi vì anh vẫn còn yêu em.”

Tử Tề nói: “Bây giờ chắc là vậy, nhưng anh nhắc để em nhớ, muốn quên một mối tình, chỉ có hai cách: thời gian và người yêu mới. Sau này anh còn phải dành nhiều thời gian để bồi dưỡng tình cảm với cô ấy nên không phiền em phải bận tâm.”

Quý Tinh mím chặt môi, oán hận: “Anh thật nhẫn tâm!”

Tử Tề thở dài, thật lòng nói: “Anh không nhẫn tâm, người nhẫn tâm chính là em. Em đừng quên, chính em là người lựa chọn chia tay. Em cứ tiếp tục làm nữ thần của tất cả mọi người đi! Anh sẽ cho em thấy, là người

phụ nữ của riêng anh sẽ hạnh phúc hơn trở thành nữ thần của tất cả mọi người.” Dứt lời, không đợi Quý Tinh đáp, Tử Tề dứt khoát cúp máy.

Tiếng tút tút trong điện thoại khiến Quý Tinh vừa mất mát vừa tức giận, cô sức đập tay vào vô lăng ô tô.

Trong quán bar, Thang Tuấn mặc áo phong quần jean, ngồi bên quầy, nhàn nhã thoải mái nghịch điện thoại chơi game. Tivi trong quán đang phát chương trình tin tức, “Trước dịp lễ Valentine, người phụ trách siêu thị Bách Duyệt-Cao Tử Tề đã công khai tình yêu!”

Thang Tuấn vừa nghe thấy ba chữ Lâm Hiểu Khiết vội ngẩng đầu lên nhìn, màn hình dừng đúng khoảnh khắc Tử Tề và Hiểu Khiết hôn nhau. Anh mở tròn mắt kinh ngạc.

Đăng nhập qua điện thoại vào blog của Hiểu Khiết, anh nhìn thấy bài viết mới nhất của cô: “SOP[1] của Lọ Lem”

[1]SOP: Standard opeting procedure-tạm dịch là ‘quy trình điều hành tiêu chuẩn’.

Bức hình này Hiểu Khiết và Tử Tề đang nhìn nhau say đắm.

Thang Tuấn nhìn chăm chăm vào hình chụp, trong lòng đắng chát, mọi thứ đều xáo trộn.

“Người ta cho rằng Lọ Lem thật may mắn vì gặp được hoàng tử. Nhưng ai cũng biết trước khi gặp hoàng tử, Lọ Lem đã phải lau nhà rất lâu, lao động vất vả một thời gian dài. So với những cô công chúa không cần phải đổ mồ hôi cũng có được hạnh phúc, ít nhất Lọ Lem đã cố gắng thì hoàng tử mới nhận . Cho nên, những cô Lọ Lem vẫn chưa gặp được hoàng tử, đừng từ bỏ mơ ước, rồi một ngày, các bạn cũng sẽ tìm thấy hoàng tử của riêng mình.”

Một loạt các bức hình được cắt ra từ video, những hình ảnh đầy ngọt ngào, kết thúc là cảnh hai người hôn nhau.

Thang Tuấn buồn bã thầm thì: “Chúc mừng em, đã tìm thấy hạnh phúc của mình...”

Anh nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt cô trên blog, lòng trống rỗng.

Buổi tối hôm đó, Hiếu Khiết mặc một chiếc váy ngắn thời tng, đứng bên đường đợi Tử Tề như đã hẹn. Chẳng bao lâu, anh lái xe đến, cô ngồi vào, mở miệng: “Hôm nay chỗ em có nhà tổ chức party, có lẽ không qua được.”

Tử Tề nói: “Nếu vậy thì đến nhà anh!”

Hiếu Khiết ngạc nhiên, ngần ngại hỏi: “Có tiện không ạ?”

Tử Tề trêu chọc: “Yên tâm, đừng quên kinh nghiệm qua đêm với nhau của chúng ta rất phong phú! Lần này là để thảo luận về sản phẩm mới của siêu thị. Em có thể tin anh.”

Hiếu Khiết gật đầu, “Em tin anh.”

Tử Tề cười: “Vậy mình đi mua chút đồ ăn cho bữa tối ở nhà anh nhé?”

Hiếu Khiết tự nhiên đáp: “Đăng nào cũng thảo luận về sản phẩm mới của siêu thị, chỉ bằng chúng ta qua siêu thị để tìm cảm hứng, tiện thể mua chút thức ăn về em nấu cho anh nhé.”

Tử Tề rất ngạc nhiên, “Em biết nấu cơm?”

Chương 7: Tin Tức Nóng Hổi 4

Hiếu Khiết tự tin: “Mặc dù không thể giải bằng A Cơ[2], nhưng mấy món thường ngày không làm khó em được đâu!”

Cơ.

Tử Tề mỉm cười, chậm chậm lái xe đi.

Chẳng bao lâu sau, hai người đã tới một siêu thị nông sản tươi.

Tử Tề đẩy xe hàng, ngang qua một kệ bày rượu vang, anh khẽ chau mày phàn nàn, “Sao đến một chai rượu ngon cũng không có nhỉ?”

Lúc này, một người đàn ông mặc comple mỉm cười rạng rỡ tiến về phía anh. “Xin chào, anh là Cao Tử Tề phải không?”

Tử Tề và Hiếu Khiết dừng bước, hiếu kỳ nhìn người đàn ông.

Tử Tề lên tiếng: “Xin hỏi ông là...?”

Ông ta chìa danh thiếp ra, “Tôi là giám đốc siêu thị nông sản tươi này, trước đây chúng tôi có gửi cho anh bản kế hoạch, muốn mời anh làm cố vấn, không biết anh đã xem chưa?”

Hai chân mày thoáng nhíu vào, Tử Tề nhớ lại bản kế hoạch ngày trước đã bảo Thiên Thiên vứt đi. Cậu ta ngoan ngoãn nghe lệnh, cho cái bản kế hoạch không phù hợp với tiêu chuẩn đó vào thùng rác.

Anh mỉm cười rất lịch sự, nói thẳng: “Tôi chưa xem.”

Sắc mặt giám đốc siêu thị bỗng trở nên khó coi.

Tử Tề lại tiếp: “Cho nên tôi phải đích thân đến đây, thế này có ý nghĩa hơn nhiều so với việc xem bản kế hoạch.”

Ông ta lập tức gật đầu lia lịa.

Tử Tề đẩy xe hàng đi tiếp, Hiếu Khiết mỉm cười nhìn ngài giám đốc rồi vội vã theo sát Tử Tề. Cô lén liếc anh, càng thêm ngưỡng mộ thái độ đối với công việc ấy.

Hai người đi qua giá đặt catalogue hàng giảm giá, Hiếu Khiết tiện tay lấy một quyển. Đúng lúc đó, một đôi tình nhân đẩy xe hàng ngang qua, họ rất quần quít, giống như cô và Tử Tề vậy. Cô lại nhìn trộm anh, hết thấy sao như một giấc mơ.

Tử Tề phát hiện Hiếu Khiết lén nhìn mình, cố tình đùa cô, “Đang nhìn cái gì đấy?”

“Không có gì... Chỉ là...” Hiếu Khiết vội quay đi chỗ khác, giả vờ chỉ vào chỗ bán dưa hấu giảm giá, “Anh xem này, dưa hấu giá đặc biệt, 45 tệ một quả, còn rẻ hơn các sạp bên ngoài, lại để được lâu, không mua thì tiếc lắm!” Cô cười tíu mắt, chạy lại ôm một quả đặt vào trong xe đẩy.

Tử Tề chau mày: “Anh chỉ mua cherry nhập khẩu thôi.” Anh đặt quả dưa hấu vào vị trí cũ, thay thế bằng một hộp cherry nhập khẩu.

Hiếu Khiết lấy lại hộp cherry, liến thoắng rằng: “Xin anh đấy, hàng giảm giá đặc biệt là dưa hấu, đương nhiên phải mua dưa hấu chứ! Anh có biết kiểm tiền rất cực không hả?”

Tử Tề nhìn cô chăm chăm, bất giác chế nhạo: “Em là bà cô già hả? Tính toán so đo thế! Hôm nay anh trả, yên tâm đi.”

Hiếu Khiết lắc đầu: “Không thể tiêu hoang như thế được. Thời buổi kinh tế khó khăn, người có tiền như anh đừng làm thiên hạ nghĩ tiền dễ kiếm lắm.

Lời Hiếu Khiết khiến Tử Tề chợt lóe lên một ý tưởng, anh vội hỏi lại cô, “Em vừa nói gì?”

Hiếu Khiết khệ nệ ôm quả dưa hấu đặt lại vào xe đẩy, “Em nói là tiền rất khó kiếm, dưa hấu được giảm giá đặc biệt thì hãy mua dưa hấu đi!”

Tử Tề lắc đầu: “Không phải câu đó, câu khác kia.”

Hiếu Khiết trừng mắt, “Tiền của mấy người có tiền như anh dễ kiếm lắm.”

“Đúng thế, không sai chút nào? Đây chính là cái mà siêu thị Bách Duyệt cần!” Tử Tề đẩy phấn khích, lấy hộp cherry trên giá bỏ lại vào xe đẩy.

Hiếu Khiết không hiểu, “Anh vẫn lấy cherry nhập khẩu?”

Tử Tề xua xua tay nói: “Không phải, là muốn kiếm tiền từ người có tiền.”

Anh lật giở cuốn catalogue siêu thị, “Mấy quyển catalogue này đối với chúng ta căn bản không có giá trị tham khảo, đối với những người có tiền, tiền không phải vấn đề, cái mà họ cần...” Anh chau mày suy nghĩ, nắm chặt quyển catalogue, cần cái gì hiện giờ anh vẫn chưa nghĩ ra.

Hiếu Khiết tiếp lời: “Sự tiện lợi? Thương hiệu? Đúng sở thích? Sự đặc biệt? Sự cần thiết?”

Tử Tề cân nhắc, “Hãy mix tất cả những cái này lại.”

Rất nhanh, Hiếu Khiết lóe lên một ý tưởng. “Đúng yêu cầu!” Ngay lập tức, cô tiếp tục, “Các bà các cô thường thích tới những chợ truyền thống,

hoặc các siêu thị giá trung bình. Trước đây em có xem qua một số liệu, cho rằng nhóm khách hàng tiềm năng của mười năm tới sẽ là dân văn phòng thu nhập cao và những cặp vợ chồng trẻ chưa có con. Họ thích những đồ ăn tinh tế vừa tiện lợi vừa nhanh chóng. Mà nhóm khách hàng tiêu dùng lớn nhất của trung tâm thương mại Hải Duyệt hiện nay, cũng chính là những OL và các quý phu nhân trẻ tuổi.”

Tử Tề nói: “Cho nên chúng ta cần phải đưa ra những sản phẩm phù hợp với họ, khách hàng sẵn sàng bỏ ra nhiều tiền hơn một chút để mua được đúng sản phẩm mình cần!”

Hiếu Khiết phấn khích: “Ý của em cũng là thế đấy!”

Hai người nhìn nhau cười. Tử Tề đưa cuốn catalogue cho Hiếu Khiết, “OK, mua đồ về nấu ăn đã, về nhà chúng ta vừa ăn vừa nghĩ tiếp!”

Về đến nhà Tử Tề, anh quẹt thẻ mở cửa. Hiếu Khiết hơi hồi hộp bước vào trong.

“Dép ở bên cạnh, phòng bếp phía này, dụng cụ em cứ dùng tự nhiên. Thiên Thiên thi thoảng cũng đến làm vài món nên nồi niêu bát đĩa đều đủ cả.” Tử Tề xách túi đồ mới mua, vừa nói vừa xỏ dép, vào phòng bếp.

Hiếu Khiết thay giày, ôm quả dưa hấu vào theo, bắt đầu nấu nướng.

Một hồi sau, cô nấu xong bốn món nóng sốt. Bưng đĩa thức ăn ra, bày xếp bát đĩa ngay ngắn lên bàn phòng khách, “Em nấu xong rồi, nhà anh không có gạo, ăn tạm thế này vậy!”

Tử Tề ngồi trên sofa, chăm chú theo dõi trận golf trên kênh thể thao. Nghe thấy tiếng Hiếu Khiết, anh bèn đặt điều khiển tivi xuống, ngồi vào cầm dưa ăn từng món, chốc chốc lại tỏ ý khen ngợi.

Hiếu Khiết ngồi bên cạnh, hồi hộp hỏi: “Thế nào?”

Tử Tề cười đáp: “Có hương vị của mẹ.”

“Có vẻ không giống một lời khen...” Hiếu Khiết bĩu môi, nghĩ đến điều gì đó, lại nói: “Thức ăn còn thừa em đã chia thành từng phần nhỏ để trong tủ lạnh, anh muốn ăn bao nhiêu thì cho vào lò vi sóng quay lại nhé. Dưa hấu em cũng cắt thành từng miếng vừa miệng, khi nào ăn thì lấy ra, rất thuận tiện.”

Lại một ý tưởng nữa lóe lên trong đầu Tử Tề: “Đúng thế, thuận tiện! Nếu chúng ta cung cấp thực phẩm đủ nấu cho một người, có lẽ sẽ kích thích nhu cầu mua hàng của những người còn độc thân.”

Hiếu Khiết vui vẻ: “Một bữa ăn hạnh phúc cho những FA, gọi là khẩu phần hạnh phúc được không nhỉ? Chúng ta sẽ bán kèm một cuốn sách dạy nấu ăn đơn giản và các loại gia vị cần thiết, giúp họ khỏi băn khoăn về việc thức ăn thừa nữa.”

Tử Tề gật đầu, “Hay lắm, ngày mai chúng ta lập tức tiến hành biên tập thực đơn hạnh phúc với phong cách tinh tế, không giảm giá, chuyên để kiểm tiền của những người giàu.”

Hiếu Khiết trêu chọc: “Họ cũng giống anh mà, sao phải vội vàng làm thịt người ta thế?!”

Giọng điệu của cô khiến Tử Tề bật cười.

Hiếu Khiết để ý thấy một tập tài liệu của trung tâm đặc sản đặt trên bàn trà: “Đây là tài liệu của hội nghị cấp cao các trung tâm thương mại ngày mai ạ?”

Tử Tề đáp: “Ừ. Ngoài việc khai trương siêu thị Bách Duyệt, gần đây còn phải chuẩn bị việc này nữa. Từ bắc tới nam, toàn bộ đặc sản tiêu biểu nhất Đài Loan, chúng ta phải đi trước một bước, trở thành đại lý độc quyền. Nếu

như các trung tâm thương mại khác muốn tham gia, chúng ta cũng đã đi trước một bước.”

Hiếu Khiết khâm phục, tiện tay cầm tập tài liệu lên xem, cô hỏi: “Như thế cũng thêm một lượng khách hàng đáng kể đó.”

“Anh cũng nghĩ vậy.” Tử Tề mỉm cười.

Hai người tiếp tục thảo luận.

Ngày khai mạc hội nghị cấp cao các trung tâm thương mại, Thang Lan bản lĩnh hơn người cùng các lãnh đạo khác tập trung tại trung tâm thương mại Hải Duyệt. Thang Tuấn bộ dạng nhớn nhợ, hai tay nhét túi quần, đứng tận cuối đoàn. Thang Lan quay lại lờm cậu con trai, anh mới ngoan ngoãn đi lên phía trước. Cao Quốc Thành đóng bộ comple truyền thống dẫn đầu đoàn, phía sau ông là Tử Tề, Tử Hào và các nhân viên trong công ty, cùng đi về phía thang máy.

Hai bên gặp nhau trước cửa thang máy, chào hỏi và khách sáo vài câu qua lại.

Thang Tuấn liếc Tử Tề đứng ở giữa, anh ta chắc chắn là người nổi bật nhất trong đoàn người.

Cửa thang máy mở, mọi người lần lượt đi vào.

Trong phòng họp lớn của Hải Duyệt, lãnh đạo cấp cao của các trung tâm thương mại đều có mặt.

Thang Tuấn ngồi cạnh Thang Lan, vừa lơ đãng nghe báo cáo, vừa nghịch điện thoại.

Tử Hào đứng trên bục: “...Trên đây là những trọng điểm kinh doanh của Hải Duyệt trong năm 2012. Về kế hoạch kinh doanh siêu thị Bách Duyệt thì

xin mời người phụ trách-anh Cao Tử Tề lên báo cáo.”

Nghe đến tên Cao Tử Tề, Thang Tuấn ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn anh một cái, sau đó lại xuống ngay lập tức.

Tử Tề đầy tự tin đứng lên, cầm tập tài liệu bước về phía bục. Tử Hào không giấu được vẻ khinh thường lúc em trai đi qua.

Tử Tề hăng giọng, vũng vàng bắt đầu: “Kính thưa các vị khách quý, trước khi bắt đầu báo cáo, tôi muốn hỏi quý vị một câu trước, các vị có biết sau khi Đài Loan mở cửa cho phép du khách từ Đại Lục sang du lịch đã tạo ra bao nhiêu giá trị sản lượng không?”

Tử Tề đưa mắt khắp một lượt, lúc này, Thang Tuấn hờ hững trả lời một cách tùy ý: “Ngoại hối thu được tương đương 110 tỷ Đài tệ.”

Tử Tề quay sang nhìn Thang Tuấn, hơi bất ngờ vì người đó có thể trả lời ngay được.

“Đúng vậy, cảm ơn anh. Khách Đại Lục đến Đài Loan, ngoài việc mua các hàng hóa cao cấp, bình quân mỗi người sẽ bỏ ra khoảng một vạn Đài tệ để mua các đặc sản nổi tiếng của Đài Loan. Chỉ riêng loại bánh dứa, giá trị sản lượng đã tăng lên 60 lần. Do đó...” Tử Tề nhấn nút điều khiển từ xa, trên màn chiếu xuất hiện một tiêu đề rất lớn – Dự án trung tâm đặc sản Đài Loan tại Hải Duyệt.

Thang Lan đọc được tiêu đề này, tỏ ý tán đồng, quay sang định thảo luận với Thang Tuấn thì phát hiện anh hoàn toàn lơ đãng, không tập trung. Bà tức giận cầu Thang Tuấn một cái, khiến anh đau nhói.

Thang Tuấn nhìn Thang Lan giả bộ ngây thơ, bà lại nhìn anh với vẻ trách móc. Chẳng còn cách nào khác, Thang Tuấn đành miễn cưỡng lắng nghe báo cáo của Tử Tề.

Tử Tề nói: “Do đối tượng cung cấp chính là khách du lịch từ Đại Lục, siêu thị Bách Duyệt tiến hành dự án trung tâm đặc sản Đài Loan, sẽ tập trung bán những đặc sản nổi tiếng ở tất cả các vùng miền trên khắp Đài Loan, trong đó các loại trà nổi tiếng sẽ là sản phẩm chủ đạo, được bán với giá thành cao.”

Thang Tuấn đánh giá rất tốt ý tưởng của Tử Tề, quay sang Thang Lan, thấy bà hơi ngả về phía trước, lắng nghe báo cáo của Tử Tề một cách thích thú. Anh lặng lẽ cúi xuống, liếc điện thoại, avatar MSN của Hiếu Khiết hiển thị offline.

Anh nhìn chăm chăm như mất hồn vào hình đại diện của cô, “Không biết Hiếu Khiết đang làm gì...”

Hiếu Khiết ở văn phòng, đang nói chuyện điện thoại với xưởng in.

“Catalogue của khẩu phần hạnh phúc phải loại giấy tráng nhập khẩu, các trang phải nặng, trông tinh tế một chút. Được rồi, vậy anh định bao giờ gửi tới?” Hiếu Khiết ghi chú nội dung quan trọng vào sổ tay, “Vâng. Làm ơn gửi trực tiếp đến phòng kế hoạch marketing, cảm ơn!”

Hiếu Khiết cúp máy, gõ lại thông tin vào máy tính, điện thoại của cô bỗng đổ chuông. Không kịp nhìn kỹ xem số của ai gọi đến, cô đã ấn nút nghe ngay, “A lô, xin chào, tôi là Hiếu Khiết.”

Đầu dây bên kia lên tiếng: “A lô, xin chào cô Lâm, tôi là phóng viên của báo ‘Tintức Sisson’, tôi họ Hoàng.”

Hiếu Khiết sững sốt, sao lại là nhà báo?

Cô hỏi: “Vâng, có chuyện gì ạ?”

Nhà báo nói: “Nghe nói cô phụ trách việc khai trương siêu thị Bách Duyệt, xin hỏi hôm đó có dự định tiến hành hoạt động gì đặc biệt không?”

Hiếu Khiết nghe câu hỏi, tinh thần bỗng trở nên phấn chấn, cô vui vẻ trả lời: “Đương nhiên là có, chúng tôi sẽ thiết kế những xuất cơm hộp gọn nhẹ gồm những món ăn hạnh phúc.”

Nhà báo lại hỏi: “Những xuất cơm gọn nhẹ có kèm hoa quả chứ? Ví dụ như, dưa hấu?”

Hiếu Khiết cười: “Có kèm hoa quả đó.”

Nhà báo tiếp tục: “Nghe nói hôm qua có người nhìn thấy cô mua dưa hấu giảm giá trong siêu thị nông sản tươi, xin hỏi vì sao cô lựa chọn dưa hấu?”

Hiếu Khiết không cần suy nghĩ đáp luôn: “Vì rau quả trong đó rất tươi ngon, hơn nữa gần đây dưa hấu được trồng nhiều nên vừa rẻ vừa ngon.”

Lúc này điện thoại nội bộ trên bàn reo lên, cô vội nói: “Xin lỗi, tôi có một cuộc gọi khác, anh chờ chút nhé.”

Hiếu Khiết nhắc điện thoại nội bộ lên, “A lô, thiết kế màu sắc món ăn có vấn đề ạ? Được rồi, tôi đi xử lý ngay đây.” Cô vội vã quay sang di động, “Ngại quá, tôi có việc bận phải đi bây giờ.” Sau đó vội vàng cúp máy.

Trong nhà hàng buffet, Thang Tuấn ngồi đối diện với Thang Lan, hai mẹ con đang dùng bữa.

Thang Lan ngẩng đầu liếc Thang Tuấn một cái, “Về hội nghị cấp cao các trung tâm thương mại sáng nay, con nghĩ thế nào? Có đề án nào hợp tác được không?”

Thang Tuấn đáp: “Con thấy cũng bình thường.”

“Lúc họp, con không hề chú ý.” Nhìn điệu bộ nhớn nhoe của con trai, Thang Lan bỗng thấy rất buồn, “Con biết đấy, sức khỏe của mẹ càng lúc

càng xấu. Như thế này bảo mẹ làm sao có thể yên tâm giao Spirit Hoàng Hải cho con đây?”

Thang Tuấn bật cười, “Mẹ, cái chiêu giả bệnh này không có tác dụng với con nữa rồi, dù gì đi nữa, con cũng không muốn tiếp quản Spirit Hoàng Hải đâu. Món cá hồi hun khói này ngon lắm, mẹ có muốn ăn thêm không?”

“Mỗi lần nhắc đến vấn đề này con đều tìm cách lảng tránh, rốt cuộc con tính sao?” Thang Lan thấy Thang Tuấn chuyển chủ đề, dùng dùng nổi giận.

“Phụ nữ quản lý việc trong nhà, đàn ông làm việc ngoài xã hội, mọi việc ở nhà mẹ và chị phụ trách là được, con thích ra ngoài tự xây dựng sự nghiệp.” Anh thản nhiên.

“Hừ, lần này con vấp ngã, nợ mẹ những bảy triệu bảng Anh, còn không chịu ngoan ngoãn?”

“Mẹ, đây là hai việc khác nhau, lập nghiệp khó tránh khi lời khi lỗ, con nhất định sẽ trả tiền cho mẹ mà.”

“Mẹ hỏi lại lần nữa, con thực sự không muốn trở về Spirit Hoàng Hải phải không?” Thang Lan cố kiềm chế, đưa ra tối hậu thư.

Thang Tuấn vẫn không thay đổi, quả quyết: “Vâng ạ.”

Thang Lan nhìn anh, không những không tức giận mà lại còn mỉm cười, “Được lắm, con trưởng thành cứng cáp rồi, không coi sự nghiệp của gia đình ra gì. Bây giờ không muốn tiếp quản gia nghiệp, mẹ sẽ khiến con vĩnh viễn khỏi cần tiếp quản nữa.”

Thang Tuấn sững sốt nhìn mẹ, không hiểu tại sao.

Thang Lan dứt khoát: “Coi như mẹ không có đứa con trai như con, toàn bộ những thứ con có được từ mẹ bao gồm tài sản, cổ phiếu, tiền mặt, thẻ tín

dụng...mẹ sẽ thu lại hết. Con hãy biết trân trọng số tiền mà con đang có trong tay.”

Thang Tuấn vô cùng bất ngờ, “Mẹ, trên người con chỉ còn lại 200 tệ thôi.”

Thang Lan nói: “Vây vừa hay, giúp con cảm nhận được cuộc sống của một ‘đứa trẻ mồ côi’ là như thế nào. Bắt đầu từ bây giờ, giống tất cả mọi người, con sẽ phải gọi ta là chủ tịch Thang, làm việc bên cạnh ta với tư cách là trợ lý đặc biệt để trả hết khoản nợ bảy triệu bằng Anh.”

Thang Tuấn thấy mẹ kiên quyết, hiểu mẹ không nói đùa, đành chấp ứng: “Con biết rồi, thưa chủ tịch Thang...”

Anh chưa dứt lời, một bản tin trên tivi đã thu hút sự chú ý của hai mẹ con. Quay đầu xem, tiêu đề bản tin viết là “Lâm Hiếu Khiết đã thừa nhận sản phẩm của siêu thị Bách Duyệt không tươi mới.”

“Buổi tối hôm qua, có thông tin cho biết đã gặp người phụ trách siêu thị Bách Duyệt Cao Tử Tề và người yêu Lâm Hiếu Khiết tay trong tay xuất hiện tại siêu thị nông sản tươi để mua đồ, họ đi bên nhau rất thân mật. Khi nhà báo tìm đến Hiếu Khiết để xác nhận, Lâm Hiếu Khiết nói rằng thực phẩm trong siêu thị nông sản tươi còn tươi hơn cả thực phẩm của siêu thị Bách Duyệt, cho nên hai người mới chấp nhận đi xa như vậy. Trước đây siêu thị Bách Duyệt đã từng vì bán đậu phụ quá hạn mà bị người tiêu dùng kiện, xem ra sản phẩm của siêu thị Bách Duyệt thực sự có vấn đề.”

Thang Tuấn cau mày lại, bắt đầu thấy lo lắng cho Hiếu Khiết.

Thang Lan cảm thấy việc này thật không thể tưởng tượng nổi, tỏ vẻ nghiêm nghị, “Trước ngày khai trương mà tin xấu lại bị lan truyền, e rằng cô gái Lâm Hiếu Khiết sẽ không được yên đâu, chẳng biết Bách Duyệt sẽ xử lý chuyện này thế nào nữa.”

Thang Tuấn bỗng hạ quyết tâm, nói: “Mẹ...chủ tịch, con quyết định chấp nhận điều kiện của ngài, đồng ý làm trợ lý đặc biệt, nhưng con có một yêu cầu.”

Với đôi mắt sắc bén, Thang Lan nhìn con trai từ đầu đến chân, thấy con trai tỏ thái độ không chịu nhượng bộ, bà khẽ mỉm cười.

Trong phòng làm việc, Joe trọc đầu như ngồi trên đồng lửa, quảng tờ báo buổi chiều lên bàn, tiêu đề trang nhất là “Lâm Hiểu Khiết đã thừa nhận sản phẩm của siêu thị Bách Duyệt không tươi mới.”

Ông tức giận quát: “Lúc đầu tôi cứ nghĩ cô cũng có chút đầu óc, ai ngờ đầu óc cô chỉ để trang trí! Siêu thị Bách Duyệt sắp sửa khai trương trở lại, cô còn để xảy ra rắc rối như thế này!”

Hiểu Khiết oan ức, cô giải thích: “Tôi không nói như vậy, tôi chỉ nói là dưa hấu của siêu thị nông sản tươi vừa rẻ vừa tươi...”

Joe trọc đầu ngắt lời cô, nghiêm giọng: “Cô là phát ngôn viên truyền thông, lẽ nào không biết khi giao tiếp với nhà báo phải rất thận trọng sao? Chỉ cần cô bất cẩn nói sai một từ, bọn họ cũng có thể vin vào đó mà thổi phồng lên!”

“Tôi xin lỗi...” Hiểu Khiết cúi đầu nhận lỗi.

Joe trọc đầu thở dài thườn thượt, ngồi phịch xuống ghế, lấy chiếc bấm móng tay ra sức dũa.

“Out!” Ông ta quát.

Hiểu Khiết dè dặt: “Có cần viết một bài gửi cho giới truyền thông không ạ?”

Joe trọc đầu mất hết kiên nhẫn, điên tiết quát: “Im mồm! Cô đứng ở đây chỉ làm lãng phí oxi mà thôi!”

Hiếu Khiết không còn biết mở miệng sao, thấy giám đốc Joe chau dùm mày lại mà rất thất vọng, cố gắng kiềm chế không khóc, lặng lẽ rời khỏi văn phòng. Tất cả mọi người đều đang nhìn cô đặc ý. Tự dặn bản thân phải mạnh mẽ lên, Hiếu Khiết ra khỏi phòng làm việc của bộ phận kế hoạch.

Cô ngồi ở cầu thang lối đi bộ, hai mắt đỏ hoe, lúc này điện thoại từ Tử Tề gọi đến. Cô bắt máy, “Tử Tề, em xin lỗi...”

“Đừng khóc, việc này cứ để anh xử lý, không phải lo đâu.” Giọng Tử Tề hơi lạnh lùng.

Cô sụt sịt, gật gật đầu.

Tử Tề ngồi trong văn phòng, dịu dàng nói với Hiếu Khiết: “Anh sẽ không trách em, đằng nào chuyện cũng xảy ra rồi, đừng để bị người ta đem ra làm trò cười, em hiểu không? Yên tâm, từ nhỏ anh đã bị anh trai đối xử như vậy nên quen rồi, vấn đề này chỉ còn con thôi, anh sẽ xử lý. Anh sẽ gọi lại cho em sau nhé, bye bye.”

Anh cúp điện thoại, mặt không chút biểu cảm, nhìn Quý Tinh đang đứng trước mặt. Thiên Thiên run run đứng ngay phía đằng sau cô.

Quý Tinh nghe hết những lời Tử Tề an ủi Hiếu Khiết, lòng cảm thấy trống rỗng, “Tử Tề, em biết anh giận em, em thực sự muốn giúp anh, anh không cần em nói chuyện với cánh nhà báo à?”

Tử Tề bình thản: “Việc nhỏ này không dám phải làm phiền cô Bạch.”

“Em có thể giới thiệu cho anh một vài nhà báo thâm niên, nhờ họ giúp anh làm rõ việc này.” Bị từ chối nhưng Quý Tinh vẫn chưa bỏ cuộc, cô nắm lấy tay anh, “Một mình anh chống trội vất vả quá.”

Tử Tề thấy cô chân thành cũng hơi mềm lòng, nhưng anh vẫn gạt tay cô: “Ý tốt của em anh xin nhận, nhưng anh không phải chỉ có một mình. Thiên Thiên.”

Cậu chàng lập tức đáp, “Vâng thưa boss.”

“Tiền cô Bạch về đi, ngoài ra giúp tôi gửi một thông báo, tuyên bố tôi chính thức nhận lời mời của siêu thị nông sản tươi.” Tử Tề đứng dậy, cố tình quay lưng lại Quý Tinh, lật giở cuốn sổ danh thiếp tìm lại tấm danh thiếp của giám đốc siêu thị nông sản tươi.

Thiên Thiên ngạc nhiên, “Anh muốn làm cố vấn cho siêu thị nông sản tươi?”

Tử Tề ừ một tiếng, rồi tiếp: “Nhân tiện anh vào Recycle Bin lấy lại cho tôi cái bản kế hoạch mà họ đã gửi trước đây nhé.”

“Vâng.” Thiên Thiên bối rối nhìn Bạch Quý Tinh, “À ừm... Cô Bạch, xin mời.”

Quý Tinh không tin đây là sự thật. Tử Tề cố tình không quan tâm đến cảm xúc của cô, nhắc điện thoại bấm gọi theo số liên lạc trên danh thiếp.

“Cao Tử Tề, em chỉ muốn nói cho anh biết, nếu muốn trở thành người điều hành của Hải Duyệt, anh cần một người bạn gái có thể giúp đỡ anh trong sự nghiệp.” Dứt lời, Quý Tinh đứng dậy rời khỏi văn phòng, không thèm quay đầu lại.

Nơi cầu thang bộ, Hiếu Khiết đang vô cùng chán nản. Cô ngồi trên bậc thềm, cúi đầu nhắn tin cho Tom.

“Tom, tôi không hề cố ý, nhưng tôi gây ra chuyện nghiêm trọng cho công ty rồi. Giờ nên làm thế nào?”

Chẳng bao lâu, điện thoại báo có tin nhắn, Tom trả lời, “Đừng lo, sẽ sớm có người giúp cô giải quyết thôi, hãy tin tôi.”

Hiếu Khiết đọc xong, lăm bằm tự nhủ: “Nếu đơn giản thế thì tốt quá. Chuyện cần đối diện vẫn phải đối diện thôi. Lâm Hiếu Khiết cố lên.”

Lấy lại tinh thần, cô đứng dậy, ra khỏi chỗ cầu thang bộ.

Chương 8: Valentine 1

Hiếu Khiết thấy Joe trọc đầu đang vội vã chạy về phía trước, thầm thắc mắc, bèn chủ động theo sau. Qua chỗ rẽ, cô nhìn thấy một đám đông tập trung, cánh nhà báo thi nhau chụp ảnh

Định thần nhìn kỹ, thì thấy người đang bị cánh nhà báo vây quanh chính là Tử Tề.

Tử Tề cầm micro, đồng dục đối mặt với cánh phóng viên: “Vốn dĩ siêu thị nông sản tươi đã gửi lời mời tôi làm cố vấn kinh doanh, tối qua tôi mới đến siêu thị để tiến hành khảo sát thực tế. Tôi thực sự phản đối việc truyền thông bôi nhọ siêu thị Bách Duyệt.”

Hiếu Khiết nhìn Tử Tề, trong óc lại hiện lên lời Tom: “Đừng lo, sẽ sớm có người giúp cô giải quyết thôi, hãy tin tôi.”

Cô thấy thực sự ngạc nhiên, Tom liệu sự như thần, mà lần nào cũng chính xác, “Sao Tom lại biết được nhỉ?”

Cánh nhà báo lần lượt đặt câu hỏi.

Người thứ nhất: “Nếu là đi khảo sát, vậy tại sao cô Lâm Hiếu Khiết cũng có mặt?”

Người thứ hai: “Anh đến siêu thị nông sản tươi thực sự là vì việc công ư? Có chứng cứ gì không?”

Tử Tề từ tốn lấy bản kế hoạch của siêu thị nông sản tươi ra, “Siêu thị nông sản tươi cách đây vài tuần đã bàn bạc mời tôi làm cố vấn kinh doanh. Thời điểm trước đó tôi cũng đã công bố về mối quan hệ giữa mình và Lâm

Hiếu Khiết, hôm đó cô Lâm chỉ đơn thuần là đi khảo sát chung với tôi mà thôi.”

Hiếu Khiết nghe được Tử Tề đang nói đỡ bản thân, vô cùng cảm động.

Đoạn, Tử Tề đã thấy Hiếu Khiết trong đám đông, anh mỉm cười động viên cô, rồi nói tiếp: “Chuyện lần này là vấn đề kinh doanh giữa các siêu thị, cô Lâm Hiếu Khiết là nhân viên của trung tâm thương mại Hải Duyệt, truyền thông có thắc mắc sao không đến hỏi tôi mà lại đi làm phiền cô ấy, còn cố ý xuyên tạc phát ngôn của Hiếu Khiết, tôi cũng cảm thấy thực sự phẫn nộ.”

Hiếu Khiết kinh ngạc, đứng yên tại chỗ, hai tay bịt miệng mà nước mắt lăn dài xuống hai bên má.

Joe trọc đầu đứng ngay cạnh, lạnh lùng nhắc nhở: “Cô nên vui mừng khi có một người bạn trai tốt như vậy, hy vọng lần này sẽ kết thúc một cách êm đẹp. Lát nữa vào phòng làm việc của tôi một lát.”

Hiếu Khiết gật đầu, vẫn dõi theo Tử Tề đang hùng hồn phát biểu, trong lòng rất cảm kích anh.

Tom đứng hện đến trung tâm thương mại Hải Duyệt, anh đang chuẩn bị đi thang máy lên tầng trên, bỗng nhìn thấy phía trước có tập trung một đám đông, tò mò anh dừng chân lại, nhìn thấy Tử Tề đang phát biểu với giới báo chí.

“Tôi xin nhắc lại, sản phẩm của siêu thị Bách Duyệt lúc nào cũng được kiểm tra quản lý chất lượng nghiêm ngặt, nếu có thắc mắc gì liên quan đến siêu thị, các vị có thể hỏi tôi bất kỳ lúc nào. Nhân đây tôi cũng ngỏ lời xin lỗi cô Lâm, vì công việc của tôi mà cô ấy bị ảnh hưởng lớn như vậy, cũng hy vọng sự việc này đến đây là kết thúc.”

Tom sững người, không ngờ Tử Tề có thể vì việc này mà tổ chức cả một buổi họp báo.

Anh quay đầu lại, bắt gặp Hiếu Khiết đứng trong đám đông, trông cô rất cảm động. Tom thở phào, cười đau khổ. Xem ra Hiếu Khiết không cần đến sự bảo vệ của anh rồi.

Tại bộ phận kế hoạch, Hiếu Khiết đi vào phòng làm việc của Joe, ông mỉm cười nhìn cô, sau đó đưa một bản kế hoạch có tiêu đề “Dự án hợp tác Song Hải.”

Joe трọc đầu nói: “Mặc dù vấn đề của Bách Duyệt đã được giải quyết, nhưng cô không thể cứ thế coi như không có chuyện gì được. Tôi cho cô một cơ hội để lập công chuộc tội.”

Hiếu Khiết gật đầu, tâm trạng bối rối khi nãy giờ đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều, “Vâng, tôi nhất định sẽ làm thật tốt.”

“Trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải ở Thượng Hải nhận thấy kế hoạch triển lãm hàng nghệ thuật cao cấp lần này rất thành công, cũng muốn trở thành đại lý nhập khẩu các sản phẩm mỹ nghệ bằng thủy tinh của Lưu Viên Đài Loan, cô hãy cùng người phụ trách dự án bên Spirit Hoàng Hải tiến hành khảo sát.”

Hiếu Khiết giở bản kế hoạch ra, phần người phụ trách đề: “Spirit Hoàng Hải: Thang Tuấn”, cảm thấy cái tên này rất quen, hình như đã nghe thấy ở đâu đó rồi, nhưng lúc này không thể nghĩ ra, khẽ chau mày lại.

Lúc này, có tiếng gõ cửa, là Ngải Lâm, “Thưa giám đốc, người phụ trách dự án bên Spirit Hoàng Hải đã đến.”

Hiếu Khiết ngẩng đầu lên, thấy người đứng sau Ngải Lâm mà tròn mắt kinh ngạc.

Thang Tuấn mỉm cười, giơ tay chào Hiếu Khiết, sau đó quay sang Joe, “Chào ông, tôi là trợ lý đặc biệt của chủ tịch Thang, tên là Thang Tuấn, xin ông chỉ bảo thêm.”

Hiếu Khiết vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô không dám tin vào mắt mình. Thang Tuấn còn nháy mắt với cô.

Joe trọc đầu cúi xuống mở ngăn kéo, không để ý đến ánh mắt đưa qua đưa lại của hai người. Ông cầm một chiếc chìa khóa ô tô đưa cho Hiếu Khiết, “Đây là chìa khóa xe của công ty, ngày mai cô cùng với anh Thang đến bảo tàng Lưu Viên để tiến hành khảo sát, hai ngày một đêm, cứ xem như vừa là đi công tác vừa là đi nghỉ, tạm thời lánh mặt mấy hôm.”

“Vâng.” Hiếu Khiết nhìn thấy chìa khóa ô tô, có hơi lúng túng nhưng vẫn đưa tay ra nhận.

Joe trọc đầu nói với Thang Tuấn: “Nếu có vấn đề gì anh cứ tìm Lâm Hiếu Khiết giúp đỡ nhé.”

Thang Tuấn cười: “Cảm ơn giám đốc Joe.”

Hiếu Khiết và Thang Tuấn rời khỏi phòng làm việc của Joe trọc đầu.

Cô mỉm cười nhìn anh: “Sao anh lại tới Đài Loan, còn trở thành trợ lý đặc biệt của chủ tịch Thang tại Spirit Hoàng Hải nữa chứ?”

Thang Tuấn đáp: “Nói ra thì dài lắm. Đơn giản là tôi nợ chủ tịch Thang một khoản tiền lớn, bây giờ phải đi làm kiếm tiền nuôi thân.”

Hiếu Khiết bật cười, “Nhưng mà chúng ta có duyên thật. Đài Loan bảo nhỏ cũng chẳng nhỏ, vậy mà gặp lại nhau.”

Thang Tuấn cũng cười: “Đúng thế, cho nên cô phải biết trân trọng tình hữu nghị giữa hai ta đấy.”

“Lần trước ở Anh, anh làm hướng dẫn viên cho tôi, lần này đến Đài Loan...” Hiếu Khiết lắc lắc chiếc chìa khóa trên tay. “Tới lượt tôi đưa anh đi chơi nhé.”

Thang Tuấn gật đầu. “Được thôi, chỉ cần đừng bắt tôi nhảy xuống sông thì việc kiểu gì cũng được.”

“Sáng mai chúng ta gặp nhau tại cổng vào công ty Hải Duyệt, sau đó sẽ xuất phát nhé. Bye bye, ngày mai gặp lại.” Hiếu Khiết khoác ba lô lên, mỉm cười tạm biệt Thang Tuấn, đang chuẩn bị rời đi thì bất ngờ bị gọi giật lại.

Cô dừng bước nhìn anh, Thang Tuấn mở miệng nhưng mãi không thốt ra tiếng.

Cuối cùng anh nói: “Ừm... Tôi với cô là bạn bè đúng không?”

Hiếu Khiết ngáp ngừng một lát rồi gật đầu.

“Cô đã nghe có câu ‘hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệt lạc hồ?’[1], Lẽ nào bạn tốt gặp nhau, cô không thấy vui mừng ư?” Thang Tuấn nói.

[1] Đây là một câu trong sách Luận ngữ của Khổng Tử, đại ý là “Có bạn từ phương xa đến thăm, chẳng phải là điều vui mừng hay sao?”

Hiếu Khiết sững sốt, “Hả?”

Thang Tuấn nói tiếp: “Tôi không thông thạo ở đây, ngộ nhờ lái xe taxi bắt cóc tôi thì làm thế nào?”

Hiếu Khiết cứ tưởng Thang Tuấn đang đùa, “Anh nói quá rồi đấy.”

Thang Tuấn tỏ ra ỉu xiu, cố tình làm bộ buồn bã, “Ôi... Khi ở Anh, tôi phi xe motor đuổi cướp giúp cô, lại còn vì cô mà nhảy xuống sông Thames, sau còn mời cô ăn kem nữa! Cô chưa nghe thấy chuyện hạc trắng trả ơn à?

Bây giờ chính là cơ hội trả ơn tốt nhất của cô đấy. Đừng có bảo là tôi không cho cô cơ hội nhé.”

“Nhưng mà...” Hiếu Khiết ngập ngừng.

Thang Tuấn lôi cả Joe trọc đầu ra uy hiếp: “Giám đốc Joe của các cô cũng nói rồi, ‘Nếu có vấn đề gì anh cứ tìm Lâm Hiếu Khiết giúp đỡ nhé’. Xét cả công lẫn tư, cô phải đón tiếp tôi chu đáo mới phải chứ.”

Hiếu Khiết không biết phải đáp lại thế nào, đành nhượng bộ, “Ok, đi thôi.”

“Vậy thì xin cảm ơn vì sự đón tiếp.” Thang Tuấn đắc thắng đi theo Hiếu Khiết.

Cô ngồi vào ô tô, định khởi động cho xe chạy, nhưng không biết tại sao xe bỗng nhiên lùi lại phía sau, suýt chút nữa thì đâm vào tường.

Thang Tuấn sợ hãi, “Sao cô lại cài số lùi thế?”

Hiếu Khiết vội vã phanh gấp, hít một hơi thật sâu, chuyển sang cài số tiến. Cuối cùng xe cũng chạy được, nhưng cô vừa lơ là, lại nhấn chân ga quá đà, làm đầu xe đâm thẳng vào cái cột phía trước.

Nghe tiếng cô hét toáng lên, Thang Tuấn vội bảo: “Mau phanh lại!”

Xe dừng sịch giữa bãi đỗ xe, Thang Tuấn ngồi lên ô tô, chán nản: “Trình độ lái xe thế này thì ai dám ngồi xe cô chứ?”

Hiếu Khiết ngại ngùng: “Cho nên tôi mới không dám đưa anh về... Tôi định sẽ tự luyện tập một mình trước đã.”

“Xem chừng ngay cả việc lái xe ra khỏi bãi cũng là cả một vấn đề với cô rồi.” Thang Tuấn tỏ thái độ không tin tưởng.

Hiếu Khiết căng thẳng nắm chặt vô lăng. Bị anh nói trúng tim đen, thực sự thì đưa được xe ra khỏi bãi là một rắc rối lớn với cô. Sợ chết mất!

Thang Tuấn lo lắng, “Thả lỏng một chút đi.”

Hiếu Khiết cuống quýt: “Không được, lâu lắm rồi tôi không lái xe, chẳng thể nào thả lỏng được.”

Thang Tuấn khuyên: “Cô càng căng thẳng càng dễ xảy ra chuyện...”

Anh chưa nói xong, Hiếu Khiết đã đạp mạnh vào phanh, hai người đổ ập về phía trước, rồi giật trở lại.

Một chiếc xe chậm chậm lái qua xe hai người.

Hiếu Khiết vượt ngục, “A...Nguy hiểm quá, trong bãi đỗ xe mà lái nhanh vậy!”

Rõ ràng người ta đi rất chậm..

Thang Tuấn nhìn sang Hiếu Khiết, thở dài chán nản: “Người nguy hiểm chính là cô ấy! Thôi, trước khi đến viện bảo tàng Lưu Viên ngày mai, có lẽ chúng ta phải tập lái xe trước.”

Trên đường phố Đài Bắc, xe cộ qua lại tấp nập.

Hiếu Khiết nắm chặt vô lăng, căng thẳng nhìn luồng giao thông, chốc chốc lại hét ầm lên.

Thang Tuấn vừa nắm chặt tay tay cầm trên cửa sổ, vừa hướng dẫn. “Nhấn mạnh chân ga vào!”

Hiếu Khiết phản đối, “Tôi không muốn tăng tốc!”

Thang Tuấn hỏi lại: “Tốc độ cho phép ở Đài Bắc chỉ có 20km/h thôi hả? Xe đạp còn nhanh hơn cô, lái chậm thế có khi còn nguy hiểm hơn!”

Hiếu Khiết vô cùng căng thẳng, cô nuốt nước bọt, kim đồng hồ chỉ tốc độ nhích dần lên từng tí một.

Thang Tuấn liếc gương chiếu hậu, “Tốt, bây giờ hãy quan sát các xe hai bên, nếu thấy không vấn đề gì thì ra làn đường chạy tốc độ cao đi.”

Hiếu Khiết lo lắng: “Tốc độ cao? Cần thiết không? Lái chậm trên làn này cũng được mà, dù sao cũng đâu vội.”

Thang Tuấn dọa, “Mau bật xi nhan xin đường, chuyển sang làn đường tốc độ cao, nếu không tôi sẽ thông báo với giám đốc Joe là cô không muốn hợp tác với tôi đấy.”

Hiếu Khiết vội kiến nghị: “Đây là hai việc khác nhau mà?” Cô cẩn thận nhìn gương chiếu hậu, bật xi nhan, xoay vô lăng định bụng chuyển làn, bất chợt bị tiếng còi xe phía sau làm giật mình, lại lùi lại.

“Anh thấy đấy, tôi đã bảo là không được mà.” Cô trách móc, “Thông thường chẳng phải người ta đều tập xe ở công viên hoặc triền đồi ư? Tại sao tôi phải tập ở nơi có nhiều xe cộ nhất thế này?”

Thang Tuấn đáp: “Cách luyện tập tốt nhất là trực tiếp ra đường, cô cứ tập ở mấy nơi không có xe thì 100 năm thì vẫn không dám tham gia giao thông. Thử chuyển làn một lần nữa đi, vượt cái xe phía trước mặt ấy.”

Hiếu Khiết lo lắng nhìn Thang Tuấn, anh cũng nhìn cô gật đầu cổ vũ. Bấm môi, hít một hơi thật sâu, Hiếu Khiết đạp chân ga, vượt lên đi song song với chiếc xe bên phải.

Thang Tuấn khuyến khích: “OK, vượt nó đi.”

Hiếu Khiết quyết tâm, “Hậu quả thế nào tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy, anh thắt dây an toàn chưa?”

Thang Tuấn đáp: “Tôi tin cô có thể làm được. Go!” Miệng nói thế, nhưng vẫn vô ý thức nắm chắc tay cầm.

Hiếu Khiết đạp mạnh chân ga, vượt qua chiếc xe bên phải, sau đó lại tạt về làn đường chạy tốc độ chậm.

Thang Tuấn ngạc nhiên: “Good! Thành công rồi! Give me five!”

“Yeah!” Hiếu Khiết rất vui, đập bàn tay phải vào tay anh một cách tự nhiên.

Hai tay vừa đập vào nhau xong, đầu xe bỗng nghiêng lệch, quay ngang giữa đường, các xe phía sau không ngừng bấm còi píp píp...

Tiếng còi dọa Hiếu Khiết giật bắn, không biết phải xử lý thế nào. Thang Tuấn vội tóm lấy vô lăng, xoay giúp cô, đưa xe trở về làn đường phía cũ, chiếc xe bên cạnh lướt qua xe họ. Hiếu Khiết định thần trở lại, nhấn mạnh chân phanh, trong phút chốc cô đổ ập vào Thang Tuấn.

Cho xe đỗ lại bên đường, Thang Tuấn quay sang nhìn cô, gương mặt họ sát gần nhau...

Thang Tuấn lo lắng hỏi: “Cô vẫn ổn chứ?”

Hiếu Khiết nắm chặt vô lăng, không dám buông tay, vẫn chưa kịp hoàn hồn, tim vẫn đập thành thịch.

Thang Tuấn sốt sắng, giơ tay hươ hươ trước Hiếu Khiết, “Sợ đến gần cả người rồi à?”

Hồn về, chợt phát hiện gương mặt tuấn tú của Thang Tuấn đang ở rất gần mình, Hiếu Khiết ngại ngùng đáp: “Tôi không sao.”

Thang Tuấn biết cô xấu hổ, bèn mỉm cười, trở về chỗ ngồi, vỗ vai an ủi cô, “Nghỉ một lát vậy.”

Hiếu Khiết nói: “Cảm ơn anh, vừa rồi là lần thứ ba anh cứu tôi.”

Thang Tuấn cười khỏ: “Đúng ra là lần thứ tư ấy. Uống nước không?

Anh đưa chai nước cho cô, Hiếu Khiết nhận lấy uống ừng ực, nước từ chỗ khoe miệng tràn ra, rơi xuống áo.

Thang Tuấn lấy giấy ăn, nhẹ nhàng lau cho cô. Cô ngượng nghịu đoạt lấy tờ giấy tự lau, thấy anh cứ nhìn mình chăm chăm, bèn giơ chai nước lên: “Anh uống không?”

Thang Tuấn lắc lắc đầu, mỉm cười.

Cô vận nắp chai lại, hít một hơi thật sâu, “Tôi có một thỉnh cầu.”

Thang Tuấn tò mò: “Gì vậy?”

Cô van nài, “Không tập nữa được không?”

Nụ cười trên khuôn mặt Thang Tuấn vụt biến mất, “Đương nhiên không được, lát nữa lên cầu cao tốc tập tiếp.”

Hiếu Khiết sững sốt, “Hả? Tại sao?” Nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn khởi động xe.

Màn đêm buông xuống, sao trên trời đã lên lấp lánh.

Hiếu Khiết cho xe dừng lại dưới đèn đường, vẫn chưa hết hãi hùng, đứng ở sau xe nhìn Thang Tuấn đang lom khom làm gì đó.

“Vì sự an toàn của chúng ta, nên dán cái này vào xe.” Anh cẩn thận dán miếng đề can “Baby in Car” vào đuôi xe.

Hiếu Khiết thắc mắc: “Nếu cầu an thì nên dán bùa mới phải chứ?”

Thang Tuấn đáp: “Có miếng đề can này thì các lái xe khác sẽ kiên nhẫn hơn với cô, không nhấn còi giục hoặc đâm vào đít xe nữa.”

Hiếu Khiết không hiểu. “Tại sao lại là Baby in Car?”

Thang Tuấn nói: “Chẳng lẽ lại dán Pet in Car?” Anh xoa xoa đầu cô, khiến tóc cô rối tung rồi thản nhiên bỏ đi.

Hiếu Khiết nhìn miếng đề can, lăm bằm: “Baby in Car... Baby... Nhất định là chế nhạo tôi như trẻ con hả?”

Cô lườm Thang Tuấn, anh chỉ phá lên cười ha ha.

Sáng hôm sau, Thang Tuấn đứng ngoài khách sạn đợi Hiếu Khiết. Một lúc sau, cô lái xe của công ty từ từ đi tới, dừng lại trước anh.

Hiếu Khiết vui vẻ nhấn còi, “Lên xe đi.”

Thang Tuấn liếc một cái, không yên tâm đề nghị: “Tôi thấy, hay cô xuống xe đi, để tôi lái sẽ ổn hơn!”

Hiếu Khiết vui vẻ gật đầu, “Thế thì cung kính không bằng tuân lệnh.” Tốt quá, cô sợ lái xe chết đi được.

Thang Tuấn ngồi vào ghế lái, “Mặc dù là tôi phụ trách lái xe, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đến Đài Loan, việc đường xá giao cho cô đấy.”

Hiếu Khiết vỗ tay lên ngực, “Anh yên tâm, tôi đã mua cái này.” Cô lôi bản đồ ra, rồi lôi thêm bánh sandwich và đồ uống từ chiếc túi đặt dưới chân, “Cả cái này nữa.”

Thang Tuấn cười: “Xem ra tôi chọn đúng người rồi.”

Hiếu Khiết nhìn anh, ù ù cạc cạc. “Chọn đúng người?”

Thang Tuấn mỉm cười, “Không có gì, xuất phát thôi!”

Anh tiêu sái vào số, nhấn ga lái đi.

Không khí buổi triển lãm văn hóa nghệ thuật cao cấp tại Hải Duyệt vô cùng náo nhiệt. Trước cổng được đặt nhiều lồng hoa, biển quảng cáo treo trên cổng còn đề là: “Khách hàng có hóa đơn thanh toán trên một vạn tệ sẽ được miễn phí vận chuyển đến sân bay.”

Rất đông người vào triển lãm, ngắm nghía những sản phẩm mỹ nghệ làm bằng thủy tinh được chế tạo vô cùng tinh tế. Nhân viên hòa trong dòng người tấp nập, nhiệt tình giới thiệu về những sản phẩm mỹ nghệ lưu ly.

Tử Tề và Thiên Thiên rất bận rộn, từ sáng sớm đã đến đây. Thiên Thiên liên tục chụp lại cảnh dòng người đông đúc bước vào triển lãm.

Cao Quốc Thành và Thang Lan đi thang cuốn xuống tầng dưới, phía sau là Tử Hào cùng các cổ đông, nhân viên của Hải Duyệt.

Nhìn dòng người đông đúc, Thang Lan bèn không tiếc lời: “Chủ tịch Cao, triển lãm hôm nay mới mở cửa đã thu hút được bao nhiêu người, quả nhiên thành công như ngài dự đoán.”

Cao Quốc Thành cười đáp: “Ha ha, đâu có. Thực ra ngành công nghiệp sản xuất hàng thủ công mỹ nghệ cao cấp Đài Loan vốn đã có tiếng từ lâu mà chưa được quảng bá rộng rãi. Hải Duyệt chúng tôi chẳng qua chỉ cung cấp một địa điểm để giới thiệu những sản phẩm này cho nhiều người được biết thôi.”

Chủ tịch Cao rất đắc ý khi được chủ tịch Thang đánh giá cao, ông cười sáng khoái trong khi Tử Hào đứng ngay sau lại tỏ vẻ khó chịu,

Lúc này, Tử Tề và Thiên Thiên bước về phía đoàn người Cao Quốc Thành và Thang Lan, Tử Tề chào: “Bố, chủ tịch Thang.”

Cao Quốc Thành khen Tử Tề: “Ha ha, lần này con làm tốt lắm.”

“Cảm ơn bố.” Tử Tề nói.

Tử Hào liếc trộm Tử Tề với ánh mắt chẳng vui vẻ gì. Tử Tề cảm nhận thấy, lạnh lùng nhìn lại, khẽ mỉm cười đắc thắng.

Cao Quốc Thành quay sang Thang Lan: “Cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi, tôi đã đặt một phòng riêng ở nhà hàng, mời cả đoàn cùng qua đó dùng bữa trưa.” Rồi bảo Tử Tề, “Lát nữa lên ăn cơm luôn chứ?”

Tử Tề từ chối, “Triển lãm vừa mở cửa hôm nay, con muốn ở lại để theo dõi tình hình.”

“Rất chu đáo.” Cao Quốc Thành gật gù tán thưởng, ông lại quay sang đoàn người, “Chúng ta lên tầng trên trước vậy.”

Cao Quốc Thành mỉm cười cùng Thang Lan rời đi.

Tử Hào bước được hai bước thì quay bước đi về phía Tử Tề, đứng trước mặt anh nói: “Lần này chú thể hiện không tồi đâu! Xem ra chú rất phù hợp với những nơi quý quái cả ngày không nhìn thấy mặt trời như tầng hầm thứ hai này.”

Tử Tề mỉm cười khinh miệt, ung dung đáp: “Biết làm sao được, tổng giám đốc mãi vẫn chẳng có cách nâng cao doanh số tổng thể của Hải Duyệt, làm em trai tổng giám đốc, trở về nghĩ cách giúp anh mình tăng lượng khách hàng cũng là lẽ đương nhiên mà.”

Tử Hào vô cùng phẫn nộ, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh trở lại.

“Đừng vui mừng quá.” Anh ta chỉnh lại áo cho Tử Tề, “Dù chú có xuất sắc, ưu tú thế nào chẳng nữa thì cũng chỉ là đang làm thuê kiếm tiền cho tôi! Trung tâm thương mại Hải Duyệt, trước sau gì cũng thuộc về Tử Hào này! Hơn nữa, bây giờ chú nên cầu nguyện để ngày Valentine tới, khi siêu thị Bách Duyệt khai trương cũng có nhiều người như thế này đến đi.”

Bị chạm vào chỗ đau, nhưng Tử Tề vẫn bình tĩnh đáp: “Từ tầng một trở lên đã đủ làm cho tổng giám đốc phải lao tâm khổ tứ rồi, những việc từ tầng một trở xuống nhất định tôi sẽ làm tốt. Và, trung tâm thương mại Hải Duyệt chưa chắc đã thuộc về anh!”

“Xem ra chú vẫn chưa hiểu rõ vị trí của mình.” Tử Hào cười lạnh, nhìn xung quanh, ghé sát vào tai Tử Tề khiêu khích, “Mày có biết doanh thu của siêu thị Bách Duyệt chiếm bao nhiêu phần trăm trong lợi nhuận thuần của Hải Duyệt không? 5%. Với con số đó mà muốn đấu với tao?”

Tử Tề nhếch mép, “Anh yên tâm, tất cả mới tạm thời thôi. Ai mà không biết Hải Duyệt dưới sự lãnh đạo anh minh của tổng giám đốc đã sớm thương tích đầy mình? Em sẽ làm bố hiểu trong hai anh em ta, ai mới là người phù hợp nhất để tiếp quản công ty.”

Tử Hào tức tối trợn mắt với Tử Tề, “Tao sẽ không để mày cướp đi cái thuộc về tao đâu!”

Tử Tề ung dung: “Siêu thị Bách Duyệt chỉ là bước đầu tiên! Sẽ nhanh lắm, tầng một, tầng hai, tầng ba, tầng bốn... Tôi sẽ từng bước vào văn phòng của tổng giám đốc!”

Tử Hào cố giữ nụ cười tự tin trên mặt, nhưng bàn tay lại từ từ siết chặt. Anh ta vẫn mạnh miệng: “Chú cứ thử đi! Tôi tuyệt đối không để cho chú cơ hội đó đâu.”

Tử Tề nói: “Vậy anh chống mắt lên mà xem nhé!”

Tình thế giữa hai anh em vô cùng căng thẳng. Tử Hào quay lưng bỏ đi, Tử Tề mỉm cười đắc thắng. Giám đốc Joe gật đầu chào Tử Tề rồi lập tức chạy theo Tử Hào.

Tử Hào mặt mũi sa sầm, nhanh chóng nghĩ cách đối phó, nghiêm giọng ra lệnh, “Lập tức chuẩn bị bài viết gửi cho tất cả các trang báo, quảng bá thật rộng rãi hoạt động ‘Tình yêu dưới ánh trăng’ vào dịp Valentine này. Tôi muốn tất cả khách hàng phải ở bên ngoài để tận mắt chiêm ngưỡng sức hút của Bạch Quý Tinh, không ai thêm bước vào siêu thị cả.

Chương 9: Valentine 2

Joe gật đầu, “Vâng thưa tổng giám đốc.”

Tử Hào lạnh lùng nhếch mép, nhanh chóng mất hút.

Anh trai đi rồi, Tử Tề và Thiên Thiên ở lại triển lãm, dạo vòng quanh kiểm tra tình hình bán hàng.

Thiên Thiên bỗng nhận được một cuộc điện thoại, sau đó có vẻ thấp thỏm, “Boss, trước anh có đặt một chai rượu vang Petrus, định sẽ cùng... cô Bạch mừng lễ tình nhân? Nhưng, hai người... à rồi. Tôi quên chưa báo hủy, giờ rượu được gửi đến rồi ạ.”

Cậu ta thấy sắc mặt Tử Tề không ổn lắm. bèn vội vàng bổ sung, “Anh yên tâm, tôi không để boss phải thiệt đâu. Tôi sẽ nghĩ cách trả lại, nếu không được thì tôi cũng có thể tự...”

Tử Tề cười lạnh, “Chẳng phải cậu cố tình không trả lại chai rượu đó, hy vọng tôi sẽ nói ‘Thiên Thiên, chai rượu vang giao cho cậu đấy, uống hết cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy nó nữa’?”

Thiên Thiên sửng sốt, đau lòng thốt lên: “Này, lúc đầu tôi vốn định nói là tự tìm người bán lại. Nhưng boss đã đưa ra phương án giải quyết này, tốt hơn là... Anh sẽ nói thế chứ?”

Tử Tề giơ ngón tay lên, “Ba chữ!”

Mắt Thiên Thiên sáng rực, hưng phấn hí hửng: “Ba chữ? ‘Không vấn đề’?! Trời ơi, boss, anh đối với tôi tốt quá.” Cậu chàng chấp tay lại, làm điệu bộ cầu nguyện, nhìn Tử Tề cảm kích.

Tử Tề xoa trán, “Thiên Thiên, năng lực của cậu không tốt lắm, tôi biết; nhưng đến khả năng điền chữ vào chỗ trống cũng kém vậy? Ba chữ là ‘Đừng có mơ’!”

Anh trờng Thiên Thiên khiến cậu ta lúng túng.

Tử Tề nói: “Đem chai rượu vang đó tặng cho giám đốc của siêu thị nông sản tươi, coi như chúc mừng cho sự hợp tác tương lai.”

Thiên Thiên lại hỏi: “Thế boss định chuẩn bị quà Valentine gì cho cô Hiếu Khiết?”

Tử Tề hơi ngạc nhiên, hoàn toàn chưa nghĩ đến vấn đề này, lại nói: “Đó là ngày siêu thị khai trương.”

Thiên Thiên bĩu môi: “Lễ tình nhân đầu tiên ít ra cũng cần một món quà chứ. Boss, không ngờ anh kém cỏi thế.”

Tử Tề trầm ngâm, tặng hay không tặng?

Bước chân vào trung tâm thương mại, anh bị thu hút bởi biển quảng cáo cho ngày Valentine tại quầy hàng cao cấp: “Hãy để cô gái của bạn trở thành người phụ nữ lộng lẫy nhất trong Valentine.”

Tử Tề dừng bước, những bộ quần áo, những chiếc túi xách và những đôi giày cao gót sang trọng được trưng bày đầy rẫy, lời Thiên Thiên văng vẳng bên tai: “Lễ tình nhân đầu tiên ít ra cũng cần một món quà chứ. Boss, không ngờ anh kém cỏi thế.”

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng anh quyết định sẽ tặng một món quà, thế là bước vào quầy hàng. Mua quà xong Tử Tề lái xe rời đi, qua ngã tư, lúc đợi đèn xanh đèn đỏ, bất ngờ nhìn thấy Bạch Quý Tinh trên màn hình lớn bên đường, cô đang trả lời phỏng vấn.

Phóng viên hỏi: “Cô Bạch dự định sẽ đón Valentine năm nay thế nào?”

Quý Tinh mỉm cười tao nhã: “Valentine năm nay, trung tâm thương mại Hải Duyệt có một hoạt động là ‘Tình yêu dưới ánh trăng’, tôi sẽ đón Valentine với mọi người ở đó.”

Phóng viên lại hỏi: “Nếu trong tương lai, bạn trai cô mong muốn được cùng đón Valentine với cô, cô sẽ làm thế nào?”

Tử Tề nhìn chăm chăm Quý Tinh trong màn hình, rất muốn biết câu trả lời.

Quý Tinh cười thật rạng rỡ, “Nếu tôi có bạn trai, đương nhiên sẽ tình nguyện vì anh ấy mà bỏ hết công việc. Vào ngày Valentine, còn việc gì quan trọng hơn ở bên người mình yêu chứ? Tôi rất mong chân mệnh thiên tử sẽ sớm xuất hiện.”

Tử Tề nhìn nụ cười giả tạo ấy, bất giác bực bội vô cùng. Anh giễu cợt: “Xem ra, tôi không phải là chân mệnh thiên tử của em rồi.”

Tiếng còi phía sau bấm liên hồi, nhắc Tử Tề đèn đã chuyển màu, anh cố kìm nén cảm xúc, nhấn ga phóng đi.

Không lâu sau, Tử Tề gọi cho Thiên Thiên, “Tôi đây, tôi muốn tìm Hiểu Khiết, cậu kiểm tra giúp tôi xem tối nay cô ấy ở đâu. Nếu tối nay có việc gì thì cậu xử lý giúp tôi. Ừ, cứ thế đã.”

Bảo tàng Lưu Viên nằm ở khu vực vùng núi phía bắc, menh mông một màu xanh mướt, các công trình kiến trúc vừa đẹp mắt vừa độc đáo.

Thang Tuấn và Hiểu Khiết dừng xe lại, thật thư thái ngắm nhìn phong cảnh trước mắt. Lúc này, giám đốc bảo tàng ra cửa đón Hiểu Khiết, “Cô Lâm, chào mừng cô đến với Lưu Viên.”

Hiếu Khiết đáp: “Xin chào giám đốc Trương. Hôm qua tôi có đề cập trong điện thoại, trung tâm thương mại Hải Duyệt chúng tôi muốn hợp tác với trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải để mang các tác phẩm của Lưu Viên đến Thượng Hải, cho nên hôm nay tôi đưa người phụ trách của Spirit Hoàng Hải qua thăm quan.”

Thang Tuấn thân thiện bắt tay giám đốc bảo tàng: “Chào ông, tôi là Thang Tuấn, trợ lý đặc biệt của chủ tịch trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải ở Thượng Hải. Hôm nay làm phiền ông giới thiệu các tác phẩm của quý công ty.”

Giám đốc nhiệt tình đáp: “Hoan nghênh hoan nghênh, có cơ hội đưa các tác phẩm của Lưu Viên đến Thượng Hải là niềm vinh hạnh của chúng tôi, xin mời vào trong.”

Dưới sự chỉ dẫn của giám đốc Trương, Hiếu Khiết và Thang Tuấn theo bước ông, thưởng thức nét kiến trúc vừa hiện đại vừa trang nhã của bảo tàng. Các sản phẩm mỹ nghệ làm bằng thủy tinh được trưng bày trên bệ, vị giám đốc lần lượt giải thích ý nghĩa của từng tác phẩm.

Hai người đều nhận thấy các sản phẩm được chế tác rất tinh xảo, màu sắc phong phú, không ngớt lời khen ngợi. Khi dừng chân trước một sản phẩm mang màu lục lam, ông giám đốc mở miệng: “Đây cũng là một trong những tác phẩm tiêu biểu của Lưu Viên chúng tôi-‘Đình viện thâm thâm[2]’, có khắc hoa văn chim phượng hoàng.”

[2] Tạm dịch là “sân viện hun hút.”

Thang Tuấn cúi xuống, quan sát tỷ mỉ tác phẩm này, “Có phải con phượng hoàng đang ngậm chiếc khuyên cửa bằng đồng theo truyền thống Trung Quốc không? Thảo nào mà đặt tên như thế, rất phù hợp.”

Nghe thấy Thang Tuấn nói ra được dụng ý thiết kế, ông giám đốc vô cùng khâm phục: “Đúng vậy, anh Thang có khả năng đánh giá nghệ thuật

đấy, mắt nhìn rất chuẩn.”

Thang Tuấn mỉm cười đắc ý. Hiếu Khiết ngơ ngác nhìn tác phẩm “Đình viện thâm thâm” một lúc lâu mà vẫn chưa hiểu thế nào. Thang Tuấn lại cảm thấy vẻ mặt cô lúc đó thật đáng yêu.

Giám đốc Trương bèn giải thích: “Chiếc khay đồng trông thì nhỏ bé nhưng tạo nên cảm giác xuyên suốt một quá trình lịch sử tang thương. Phía sau cánh cửa, phảng phất là cả một ngôi nhà rộng lớn khắc hẳn dấu vết thời gian. Bởi vậy tác phẩm mới mang cái tên này.”

Hiếu Khiết bỗng nhiên hiểu ra, “Ồ, những phẩm màu lục giống rừng trúc yên tĩnh. Đẹp quá!”

Ông giám đốc gật gù: “Đúng thế, muốn đạt hiệu quả chế tác như vậy cần phải có kỹ thuật thủ công điêu luyện và sáng tạo. Tiếp theo đây, bảo tàng chúng tôi sẽ sắp xếp để hai vị khách quý tham gia một trải nghiệm, thổi tạo bình thủy tinh. Xin mời đi lối này.”

Ông giám đốc dẫn Thang Tuấn và Hiếu Khiết đi về phía khu chế tác.

Trong phòng, ngọn lửa của lò nung đang cháy phừng phừng. Những người thợ ở đây đều cầm chiếc ống dài. Hiếu Khiết và Thang Tuấn tập trung cao độ, quan sát các khối thủy tinh lỏng từ các ống dài trong tay người thợ dần biến hình, thành một chiếc bình thủy tinh xinh xắn. Hai người vỗ tay thích thú.

Hiếu Khiết thán phục: “Giỏi quá!”

Người thợ thủy tinh ngượng ngùng cười: “Anh chị làm thử xem nào, nhớ bí quyết tôi tiết lộ lúc nãy nhé.”

Người thợ đưa chiếc ống dài đã dán khối thủy tinh lỏng cho Hiếu Khiết. Cô nắm chặt chiếc ống, nó có vẻ nặng, tay cô khẽ run run. Hít một hơi, cô

há miệng lấy sức thổi, khối thủy tinh giống như viên kẹo bông từ từ to lên thành hình tròn, rồi phía dưới dài ra, trông như hình người cao cao gầy gầy.

Hình dáng kỳ quặc của nó khiến Hiếu Khiết thoáng nản lòng, “Chán quá, thất bại rồi.”

Thang Tuấn nhìn chiếc bình thủy tinh hình người, mỉm cười: “Tiểu thư à, chúng ta mới rời Đài Bắc có nửa ngày, cô đã thấy nhớ bạn trai rồi hả?”

Hiếu Khiết ngớ ra: “Tôi... Không phải thế, sao anh lại nói thế?”

Thang Tuấn chỉ chiếc bình hình người, trêu chọc: “Vừa cao vừa gầy, không phải Cao Tử Tề thì là ai?”

Hiếu Khiết nhìn lại tác phẩm của bản thân, xấu hổ vội phủ nhận, “Anh đừng có nói linh tinh, giống Cao Tử Tề chỗ nào nào?”

Thang Tuấn giả vờ như thật, chỉ chiếc bình thủy tinh: “Dáng người giống, cái đầu cũng trông rất giống.”

Hiếu Khiết gạt phăng, “Làm gì có!”

Người thợ vội đứng ra hòa giải, “Không sao đâu, có thể thử vài lần mà.”

Hiếu Khiết gật gật đầu, người thợ cho cô một viên kẹo cao su vị dâu tây: “Ăn kẹo đã, thả lỏng một chút, vừa nãy cô căng thẳng quá?”

“Cảm ơn bác.” Hiếu Khiết tiện tay đưa chiếc ống dài cho Thang Tuấn, còn mình thì nhận kẹo, bỏ vào miệng.

Thang Tuấn cầm chiếc ống dài, nhìn chiếc bình thủy tinh hình người, bỗng chau mày nói với nó: “Ta cảnh cáo nhà ngươi, nếu nhà ngươi dám bắt nạt Hiếu Khiết, chắc chắn ta sẽ cho ngươi một trận.”

Hiếu Khiết hơi ngạc nhiên, định mắng Thang Tuấn một trận, nhưng lòng lại dâng lên một cảm giác rất lạ.

Người thợ thủy tinh xử lý hết mấy chỗ bị hỏng trên chiếc bình thủy tinh hình người, sau đó lấy một khối thủy tinh lỏng khác dán vào chiếc ống dài, đưa cho Hiếu Khiết: “Nhớ phải thổi từ từ, luồng hơi phải nhẹ, đều.”

Hiếu Khiết gật đầu, gắng sức giữ chiếc ống dài. Thang Tuấn thành lĩnh giờ tay ra đỡ chiếc ống từ phía sau, thoát trông như đang ôm cô vậy.

Cô hơi sững người, đưa mắt liếc anh.

Thang Tuấn qua loa giải thích hành động này: “Chắc chắn chiếc ống rất nặng nên lúc này cô mới thổi vội vàng như thế. Nào, cứ thổi từ từ thôi.”

Hiếu Khiết quan sát khối thủy tinh lỏng, hít một hơi thật sâu, chậm chậm thở ra. Còn Thang Tuấn thì không hề tập trung vào khối thủy tinh lỏng, anh cứ đắm vào nửa gương mặt cô mà chìm vào những suy tư.

Khối thủy tinh lỏng dần dần biến thành hình tròn, dần dần biến thành hình dáng chiếc bình thủy tinh. Hiếu Khiết phấn khích quay đầu lại, “Yeah, thành công rồi!”

Đôi môi không cần thận đụng vào môi anh.

Cả hai đều ngớ người, tròn tròn mắt nhìn đối phương, thời gian dường như ngưng lại trong giây lát. Mãi một lúc cả hai mới định thần lại, lập tức tách nhau ra như bị điện giật, bốn tay cùng buông chiếc ống dài, thủy tinh ở đầu ống rơi xuống đất, “Xoảng” vỡ tan.

Người thợ thủy tinh giật mình, lại gần hỏi: “Sao vậy?”

Hiếu Khiết và Thang Tuấn đều tỏ ra lúng túng. Hiếu Khiết bỗng câu không đầu không cuối nói: “Tôi, tôi muốn nghỉ một lát.”

Đúng lúc này, Thang Tuấn mở miệng: “Trượt tay thôi.”

Hiếu Khiết vội vàng xoay bước rời khỏi phòng chế tác, bức bối trong lòng, “Trời ạ, Lâm Hiếu Khiết, sao mà lại ngốcthế chứ?”

Người thợ thủy tinh nhìn theo Hiếu Khiết, cảm thấy hơi khó hiểu. “Cô ấy không muốn thử nữa à?”

Thang Tuấn chỉ tay vào đồng hồ, “Xin lỗi, cũng đến giờ rồi, chúng tôi phải đi check in nhà nghỉ đây. Cảm ơn bác.”

Anh nhìn theo bóng Hiếu Khiết, tay sờ lên môi, khẽ mỉm cười.

Chiếc hôn ấy, có mùi cỏ non...

Trời dần tối, màu đen bao phủ khắp cả ngọn núi, đèn của các biển hiệu nhà nghỉ được bật lên, tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Thang Tuấn và Hiếu Khiết ngồi ở sân nhà nghỉ, chủ nhà đã chuẩn bị rất nhiều món đặc sản của địa phương, bày ra đầy một bàn.

Hiếu Khiết vì chiếc hôn bất ngờ lúc nãy nên bây giờ đối diện với Thang Tuấn vẫn thấy chút bối rối.

Ông chủ nhà nghỉ trông bộ dạng thiếu tự nhiên của cả hai, bèn cười: “Hôm nay anh chị đi chơi mệt lắm phải không? Nào, thử món gà đồi của chúng tôi đi, bổ sung nguyên khí, thịt gà vừa mềm vừa dai, đùi gà mỗi người một cái.”

Ông gấp đùi gà đặt vào bát hai người. Hiếu Khiết gật đầu: “Cảm ơn ông chủ.”

Thang Tuấn lại hỏi: “Đây là rau gì vậy?”

Ông chủ đáp: “Ồ, là rau sơn tô, vừa mới hái đấy, rất tươi, có cả súp gà nấu với dầu mè nữa, dùng một chút làm ấm cơ thể nhé.”

Ông bưng bát súp lên, lần lượt múc cho hai người. Hiểu Khiết và Thang Tuấn cầm cúi ăn, không nói với nhau lời nào.

Ông chủ thấy vậy, cho rằng cả hai rất đói, “Hai đứa đói lắm hả? Cứ tự nhiên đi, tôi vào làm thêm mấy món nữa cho.”

Hiểu Khiết nói: “Không cần đâu ạ, sao ăn hết được chứ bác,”

“Đừng khách sáo, mấy khi lên núi mà, tôi còn vài món tủ nữa nhất định phải làm cho các vị ăn thử.” Dứt lời, ông chủ quay lại bếp, để mặc Hiểu Khiết và Thang Tuấn.

Hiểu Khiết bưng bát súp định húp, nhưng súp hơi nóng, cô không cần thận làm đổ. Thang Tuấn vội thu dọn giùm.

“A, xin lỗi, tôi bất cẩn quá!” Hiểu Khiết bối rối.

Thang Tuấn trêu cô: “Là bất cẩn làm đổ bát súp hay là hôn phải môi tôi?”

Hiểu Khiết không ngờ Thang Tuấn lại thẳng thắn như vậy, lúng túng đáp: “Cả hai.”

“Nếu là vậy thì để bụng làm gì.” Anh cố ý sát lại gần cô, “Bằng không tôi đành bất cẩn hôn lại môi cô vậy, mỗi người bất cẩn một lần coi như hòa.”

Hiểu Khiết bị Thang Tuấn dồn đến đường cùng, không thoát nổi, phải xuống nước nài nỉ, “Được rồi, tôi không để bụng nữa mà.”

Bầu không khí ngại ngùng dần dần được hóa giải, Hiểu Khiết đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên, hai luồng ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào hai người, cả hai quay ra nhìn, một chiếc ô tô đang đến gần, dừng ngay trước cổng nhà

ngủ. Cả Thang Tuấn và Hiếu Khiết đều tò mò, cứ chăm chăm vào chiếc ô tô. Cửa xe mở ra, Tử Tề bước xuống.

Hiếu Khiết nửa ngạc nhiên nửa vui mừng, Thang Tuấn liền tạo chút khoảng cách giữa mình và cô.

“Tử Tề!” Hiếu Khiết đứng bật dậy chạy đến bên Tử Tề, vui sướng ôm chầm bạn trai, “Sao anh lại đến đây?”

Tử Tề liếc qua Thang Tuấn: “Đến xem tình hình khảo sát thế nào. Chiều nay mọi việc thuận lợi cả chứ?”

Hiếu Khiết đáp: “Rất thuận lợi.”

Thang Tuấn bổ sung thêm: “Chỉ phát sinh việc nhỏ ngoài ý muốn thôi.”

Hiếu Khiết lườm Thang Tuấn một cái, nói với Tử Tề: “Anh ăn cơm chưa? Ngồi xuống đây cùng ăn đi.”

Tử Tề nhìn đồ ăn trên bàn vừa nhiều dầu mỡ lại là đồ rẻ tiền, bèn chau mày lại, “Ở gần đây không có nhà ăn hả?”

Hiếu Khiết không hiểu, “Mấy món này không hợp với khẩu vị của anh à?”

Tử Tề lắc lắc đầu, “Không phải thế. Chắc lái xe lâu quá nên anh thấy hơi chóng mặt, không muốn ăn lắm.”

“Ra thế, vậy anh ăn ít một là được mà.” Hiếu Khiết vui vẻ lấy cơm và thức ăn cho Tử Tề.

Anh cầm bát lên, miễn cưỡng ăn bát cơm do Hiếu Khiết xới cho.

Thấy mọi tâm tư của Hiếu Khiết đều dồn hết cho Tử Tề, trong lòng Thang Tuấn thấy thật trống rỗng, thức ăn trong miệng sao mà khó nuốt.

Anh lặng lẽ ăn nốt cơm, không mở miệng thêm.

Hiếu Khiết thấy anh im lặng, bèn múc cho anh một bát canh. Thang Tuấn nhìn cô, cười nhạt.

Sau bữa cơm, Tử Tề và Hiếu Khiết ngồi lại ở sân, ngắm những vì sao lấp lánh trên bầu trời, bốn chân đung đa đung đưa.

“Sao trên núi đẹp thật!” Hiếu Khiết ngọt ngào nhìn Tử Tề, “Thế nào lại đến đây tìm em vậy?”

“Thực ra anh...” Tử Tề chưa dứt lời đã bị Thang Tuấn cắt ngang:

“Ăn chút hoa quả đi.” Anh đang bưng một đĩa hoa quả, đứng ngay sau cả hai, “Ông chủ cắt nhiều lắm, mình tôi ăn không hết, hai người cùng ăn đi.”

Thang Tuấn đặt đĩa hoa quả lên bàn, cầm một quả quýt, thản nhiên ngồi xuống cạnh Hiếu Khiết. Anh vừa bóc vỏ quýt vừa hỏi Tử Tề: “Sao tự nhiên chạy đến đây?”

“Không có gì.” Tử Tề nhìn Thang Tuấn, quyết định sẽ kéo dài sự bất ngờ mà mình đã chuẩn bị thêm lúc nữa, quay sang Hiếu Khiết, “Catalogue giới thiệu các khâu phần hạnh phúc và mẫu bao bì đều được gửi đến rồi, anh muốn mang tới cho em xem.”

Tử Tề lấy đồ ra, ba người ngồi xung quanh cùng xem xét. Thang Tuấn đột ngột lòi điện thoại ra, bật đèn của điện thoại chiếu vào các mẫu. Hiếu Khiết giật mình, nhìn sang Thang Tuấn.

Thang Tuấn cười: “Phải dùng ánh sáng trắng, màu sắc lên mới chuẩn.”

Tử Tề liếc Thang Tuấn, thầm khâm phục sự chuyên nghiệp của anh ta.

Hiếu Khiết lên tiếng: “Xem ra cũng không đến nỗi nào, bao bì màu trắng và màu lục, hoa văn đơn giản, tạo cảm giác lạc quan, thêm yêu cuộc sống!”

Tử Tề nói: “Để nhấn mạnh đây là bữa ăn gọn nhẹ cho một người và cũng là để bảo vệ môi trường nên chọn kiểu phối màu này.”

Thang Tuấn góp lời: “Túi nguyên liệu đơn giản để nấu một bữa ăn cho một người, ý tưởng không tệ chút nào, nhất định sẽ thu hút được những đối tượng làm việc ở nhà và còn độc thân. Mặt hàng này có thể tạo ra sự khác biệt với các siêu thị truyền thống khác đấy.”

Hiếu Khiết vui mừng nhìn Tử Tề.

Cơn gió chợt thổi đến, cô hơi co mình lại, run run vì lạnh. Thang Tuấn và Tử Tề cùng lúc cởi áo khoác đưa cho Hiếu Khiết, đồng thanh: “Em mặc vào đi.” Hai người đàn ông chau mày nhìn đối phương.

Hiếu Khiết sững sốt, thấy họ căng thẳng, vội mỉm cười: “Không cần đâu. Các anh cứ mặc đi.”

Tử Tề nói: “Em cứ khoác vào, anh không lạnh.”

Thang Tuấn cũng nói: “Anh Quốc lạnh hơn Đài Loan nhiều, tôi mặc áo khoác sắp toát hết mồ hôi rồi ấy.”

Tử Tề khoác áo lên Hiếu Khiết, Thang Tuấn cũng không chịu thua khoác áo mình cho cô. Hiếu Khiết cười méo xệch, trông cô chẳng khác nào một con lật đật.

Không thể trở về Đài Bắc ngay lập tức, tối nay đành ở lại nghỉ đêm. Phòng nghỉ hết sức đơn giản, Thang Tuấn và Tử Tề cùng một phòng có hai giường đơn, mỗi người một giường.

Tử Tề kéo tấm chăn bông đang đắp lên mũi ngủ, chau mày hất nó ra. Căn phòng quá thô sơ, anh không thể ngủ được, quyết định ra ngoài đi dạo. Tử Tề nhẹ nhàng bước ra ngoài, cầm theo chìa khóa phòng.

Anh đi rồi, Thang Tuấn cũng không chớp mắt nổi.

Tử Tề ra khỏi phòng, bỗng bắt gặp bóng người có gương mặt mặt trắng bệch, cứ tưởng là ma mà hét ầm lên.

“Là em mà.” Hiếu Khiết bóc mặt nạ ra.

Tử Tề thở phào, phì cười, anh bị Hiếu Khiết dọa cơ đấy.

Hiếu Khiết hỏi: “Muộn thế này rồi sao anh vẫn chưa ngủ?”

Tử Tề đáp: “Anh mất ngủ, muốn ra ngoài hóng gió.”

Hiếu Khiết gật gật đầu.

Tử Tề lại nói: “Đi theo anh, có cái này cho em.” Anh bịt mắt cô lại, đẩy cô đi về phía sau ô tô của mình.

Hiếu Khiết hồi hộp: “Anh định cho em cái gì vậy?”

“Đợi một lát là biết ngay.” Tử Tề tỏ ra bí mật. “Nhắm mắt lại đấy nhé, không được nhìn trộm đâu.” Anh buông hai tay ra, còn hươ hươ trước mắt cô kiểm tra, bấy giờ mới chịu mở cốp xe, “Nhìn được rồi.”

Hiếu Khiết mở mắt, nhìn thấy những thứ bên trong, ngạc nhiên: “Đây là cái gì?”

Tử Tề cười: “Valentine vui vẻ. Ngày kia là Valentine đầu tiên khi chúng ta yêu nhau, nhưng hôm đó cả hai đều bận việc khai trương siêu thị, cho nên anh muốn cùng em chúc mừng sớm.”

“Tự nhiên anh chạy đến đây...là vì việc này sao?”

“Đúng vậy, mau mở quà đi.” Tử Tề giục cô.

Hiếu Khiết cẩn thận lôi từ trong túi ra một chiếc váy dạ hội hàng hiệu rất đẹp, thốt lên bất ngờ: “Cái này tặng em ư?”

Tử Tề hỏi: “Em có thích không?”

“Em thích!” Hiếu Khiết cầm chiếc váy ướm thử vào người, thấy hơi bần khoản: “Chiếc váy dạ hội đắt thế này nhưng có lẽ em không có cơ hội để mặc nó.”

Tử Tề lắc đầu: “Ai bảo không có? Em là phát ngôn viên của trung tâm thương mại Hải Duyệt và là bạn gái anh, em đã trở thành người của công chúng rồi đấy.”

Hiếu Khiết gật đầu cất váy lại, tiếp tục mở quà, một chiếc xách hàng hiệu. “Oa, đây chẳng phải là sản phẩm mới của Prada sao? Cái này mất đến mấy tháng lương của em đấy.”

Tử Tề nói: “Chiếc váy dạ hội đẹp thế đương nhiên phải đi cùng một chiếc túi xách phù hợp rồi.”

Hiếu Khiết nhìn những món quà trong hộp mà ngại ngần: “Những món quà này đắt quá.”

Tử Tề khẽ nâng cằm Hiếu Khiết, nhìn sâu vào mắt cô, chân thành nói: “Không đắt chút nào.” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. “Anh hy vọng em cảm thấy hạnh phúc, vì có anh.”

Chương 10: Valentine 3

Hiếu Khiết cảm động: “Cảm ơn anh đã làm em trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới.”

Câu nói của Hiếu Khiết khiến Tử Tề như được cứu vớt, anh mỉm cười thanh thản.

“A, chết rồi, em vẫn chưa chuẩn bị quà cho anh, làm thế nào bây giờ?”
Hiếu Khiết bỗng kêu lên, cô nhìn anh lúng túng. “Mà... anh có thiếu gì không?”

Tử Tề lắc đầu: “Anh không thiếu gì cả.”

Hiếu Khiết thoáng thất vọng.

Tử Tề bổ sung. “Chỉ thiếu một người bạn gái có thể cùng anh ngắm mặt trời mọc thôi.”

Hiếu Khiết ngẩng đầu, vui sướng nhìn Tử Tề. Ánh trăng phản chiếu trên nóc ô tô, anh quay sang nhìn cô: “Chẳng mấy khi lên núi, đương nhiên phải cùng ngắm mặt trời mọc rồi.”

Hiếu Khiết gật đầu mỉm cười, “Vẫn còn lâu mà. Chúng ta về phòng ngủ một lát đi, đợi đến khoảng 5 giờ thì xuất phát nhé.”

Tử Tề nghĩ đến chiếc chăn cũ trong phòng, vội ngăn cô lại, “Đã là mừng Valentine thì phải trân trọng từng khoảnh khắc ở bên nhau chứ, vào xe đợi cùng anh đi.”

Thang Tuấn tình cờ cũng đi ra ngoài, đứng bên ban công nhà nghỉ, trông thấy Hiếu Khiết và Tử Tề lên xe mà lòng buồn bã.

Tử Tề và Hiếu Khiết nằm song song trên ghế trước được ngả xuống, qua khung cửa sổ trên nóc xe, ngẩng đầu lên là cả một bầu trời đầy sao, họ cùng ngắm những thứ lấp lánh xinh đẹp ấy mà mỉm cười.

Hiếu Khiết đề nghị, “Nghe chút nhạc được không anh?”

Tử Tề gật gật đầu, Hiếu Khiết ngồi dậy, với tay nhấn nút radio, bài hát đang phát là “Kiss Me”:

Oh, kiss me

beneath the milky twilight

Lead me

out on the moonlit floor

(Hãy hôn em đi

dưới dải hoàng hôn màu sữa

Dẫn em

trên mặt sàn dải ánh trăng soi)

Khúc nhạc khiến Hiếu Khiết bỗng dừng nhớ tới nụ hôn bất cần ‘trao’ cho Thang Tuấn, hai má bất giác nóng ran. Cô lập tức chuyển kênh. Giai điệu nhẹ nhàng làm nền cho giọng nói vừa trầm ấm vừa thu hút của DJ. “Trong buổi tối tuyệt vời này, hãy nhớ lại một ngày của quá khứ, có phải đã từng xảy ra một vài bất ngờ nho nhỏ, khiến trái tim bạn phải loạn nhịp? Ca khúc mà chúng tôi muốn gửi đến các bạn, ‘Cho anh một nụ hôn’...”

Vừa nghe thấy từ “hôn” cô lập tức tắt luôn radio.

Tử Tề bất giác phì cười, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Hiếu Khiết. Bàn tay cô khẽ động đậy, cô thấy xấu hổ, bối rối nhìn Tử Tề.

Tử Tề nói: “Anh biết công việc của chúng ta đều rất bận, không có thời gian hẹn hò. Cũng may hàng ngày chúng ta vẫn nhìn thấy nhau ở công ty.”

Hiếu Khiết thở thê: “Về cuộc họp báo, em rất cảm ơn anh! Tất cả là lỗi của em, gây ra họa lớn như vậy.”

Tử Tề lắc lắc đầu: “Anh biết em chỉ sơ ý, anh không trách em.”

Hiếu Khiết lại nghĩ đến ‘chiếc hôn bất cần’ của mình và Thang Tuấn, áy náy không nguôi.

Tử Tề an ủi: “Đừng nghĩ nhiều nữa, hãy quan tâm đến khẩu phần hạnh phúc mà chúng ta cùng nhau nghiên cứu đi, em đã mang lại cho anh rất nhiều cảm hứng trong công việc, anh thực sự rất cần em.”

Hiếu Khiết cảm động: “bên anh thật tốt.”

“Anh cũng thấy vậy.” Tử Tề mỉm cười, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cô.

Dưới ánh sao đêm, Thang Tuấn một mình ngồi trên ghế xích đu nơi ban công nhà nghỉ, chốc chốc lại ngước nhìn bầu trời. Anh liếc về chiếc xe của Tử Tề, ngáp một cái rồi dài, lầm bầm: “Hai người kia tính không ngủ?”

Thời gian chậm chậm trôi đi, bầu trời đêm dần chuyển sang màu xanh lam, rồi từ sắc đậm sang sắc nhạt, mặt trăng và các vì sao không biết đã lặng lẽ lẩn trốn tự bao giờ. Trong xe, Hiếu Khiết và Tử Tề vẫn nằm trên ghế, các ngón tay lồng vào nhau.

Hiếu Khiết ngáp một cái: “Cuối cùng cũng đến lúc mặt trời mọc.”

Mãi không thấy tiếng Tử Tề đáp, cô quay sang, phát hiện anh đã thiếp đi rồi, lồng ngực anh phập phồng thở đều.

“Lần này anh vất vả rồi.” Cô nhẹ nhàng rút tay ra, kéo áo khoác lên cho anh.

Bất chợt cảm giác có bóng người đi qua đi lại ngoài xe, cô giật mình ngoái đầu nhìn, hóa ra Thang Tuấn đang áp mặt vào cửa sổ xe nhìn vào.

“A!”

Hiếu Khiết sợ làm Tử Tề thức giấc, nhanh chóng bịt miệng.

Thang Tuấn biết Hiếu Khiết còn thức, cũng giật mình, sau đó nhắm mắt.

Hiếu Khiết hạ cửa kính ô tô xuống, thấp giọng hỏi: “Anh làm gì thế? Dọa tôi hết hồn.”

Thang Tuấn nhòm đầu vào nhìn Tử Tề: “Hai người mới làm trò gì ấy? Có giường không ngủ lại chạy lên xe.”

Hiếu Khiết vội ra hiệu bằng tay, ý bảo anh im lặng, cô thấp giọng: “Nói nhỏ tí đi, đừng làm Tử Tề thức giấc, anh ấy mệt quá rồi.” Cô đẩy đầu Thang Tuấn ra, quay sang nhìn Tử Tề, thấy anh vẫn ngủ rất say, bấy giờ cô mới mở cửa bước xuống.

Thang Tuấn đưa cho cô một quả táo: “Ăn đi.”

Hiếu Khiết tò mò: “Táo ở đâu vậy?”

“Vừa mới hái ở đằng kia.” Thang Tuấn vừa chỉ tay, vừa ngáp.

Hiếu Khiết ngạc nhiên: “Đêm qua anh cũng không ngủ hả?”

Thang Tuấn đáp: “Đương nhiên! Mấy khi qua đêm trên núi, bỏ lỡ cơ hội ngắm mặt trời mọc sao được? Í, mặt trời xuất hiện rồi!”

Mây trắng cuộn lên phía đường chân trời mây, giữa tầng mây xuất hiện một dải ánh sáng màu vàng. Chốc lát, ánh sáng vàng tỏa khắp nơi, bầu trời chuyển dần sang màu trắng bạc.

Hiếu Khiết và Thang Tuấn đứng sóng vai nhau trước xe, quan sát mặt trời từ từ nhô lên, bên tai văng vẳng tiếng côn trùng kêu rả rích, chim chóc cũng bắt đầu cất tiếng véo von. Hiếu Khiết ăn hết quả táo, quay đầu nhìn vào ô tô, Tử Tề vẫn đang ngủ rất say, cô lại quay sang nhìn Thang Tuấn, hơi thất vọng: “Không ngờ người cùng ngắm mặt trời mọc với tôi lại là anh.”

Thang Tuấn phản đối: “Cớ gì lại thất vọng vậy chứ?”

Hiếu Khiết nói: “Con gái ai chẳng muốn ngắm mặt trời mọc với bạn trai mình.”

Thang Tuấn thoáng buồn, nhưng cố ra vẻ không thèm bận tâm, đưa mắt về Tử Tề vẫn khép chặt mắt trên ô tô: “Thật không ngờ Cao Tử Tề lại vì cô mà bỏ hết công việc chạy đến chỗ này.”

“Ừ, tôi cũng thật không ngờ anh ấy lại lãng mạn thế.” Hiếu Khiết mỉm cười rạng rỡ.

Thang Tuấn bị hút hồn vào nụ cười ấy, nỗi cô đơn trống trải làm anh bật cười khỏ, phải ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời. Sắc xanh lam nhạt, trong trẻo trong lành. Anh nhẹ giọng: “Anh bạn trai của cô cũng được đấy.”

Hiếu Khiết lè lưỡi trêu Thang Tuấn. “Là anh ấy gặp được một người bạn gái tốt thì có. Ha ha...”

Nụ cười hạnh phúc rạng rỡ trên khuôn mặt của Hiếu Khiết càng khiến cảm xúc trong lòng Thang Tuấn hỗn độn.

Tử Tề mơ mơ màng màng cảm nhận được ánh nắng, anh chói mắt tỉnh dậy, chiếc ghế bên cạnh trống không. Hơi chau mày lại, nghe thấy tiếng cười vui vẻ, anh quay đầu lại đằng sau, bên ngoài Thang Tuấn và Hiếu Khiết đang vui vẻ trêu đùa nhau. Bất giác khó chịu, Tử Tề ngồi dậy, mở cửa xe bước xuống.

Thang Tuấn và Hiếu Khiết bị tiếng mở cửa xe làm giật mình, quay lại thì thấy Tử Tề. Hiếu Khiết rạng rỡ: “Anh dậy rồi à!”

Tử Tề lạnh lùng đáp: “Sao không gọi anh dậy cùng ngắm mặt trời mọc?”

Hiếu Khiết không nhận ra vẻ bức bối của Tử Tề: “Anh ngủ ngon quá nên em không nỡ.”

Chợt nhận ra mình hơi vô lý, Tử Tề không tiếp tục chất vấn nữa. “Không sao, lần sau có cơ hội sẽ ngắm bù vậy. Thu dọn thôi, phải xuống núi rồi.”

Hiếu Khiết gật đầu, cùng Tử Tề vào trong nhà nghỉ. Trước khi vào hẳn, Tử Tề còn cố tình liếc Thang Tuấn.

Thang Tuấn vươn vai một cái, sau đó tiến sát về phía sườn núi, trước mắt là một màu xanh mướt, anh mỉm cười.

Buổi sáng mây mù vẫn chưa tan hết, cảnh vật mờ ảo. Biển mây trắng xa vẫn cuộn cuộn, tiếng côn trùng vẫn rả rích, tiếng chim hót càng véo von, mang lại cảm giác thật thư thái nhẹ nhàng.

Thang Tuấn nheo mắt nhìn bảo tàng Lưu Viên, nhàn nhạt mở miệng: “Cao Tử Tề, anh không biết mình đã để tuột mất điều tốt đẹp gì đâu.”

Ngày lễ tình nhân, khắp sảnh lớn của trung tâm thương mại Hải Duyệt được phủ một màu hồng lãng mạn. Bóng bay hồng, ruy băng hồng, những

bó hoa màu hồng, chỉ nhìn thôi đã thấy sự ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Quảng trường đu quay khổng lồ tập trung vô vàn du khách, không ít những cặp tình nhân đang xếp hàng để lên vòng quay. Con phố ẩm thực ngay cạnh đó đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, sẵn sàng đón tiếp mọi khách hàng. Ngoài ra, các chương trình khác cũng được chuẩn bị riêng cho Valentine như bói bài tình yêu, chụp ảnh tình yêu, thiệp tình yêu...

Một lễ đài nhỏ được chuẩn bị bên cạnh đu quay, là nơi sẽ tiến hành bốc thăm may mắn. Không ít đôi tình nhân thả cuống vé đu quay vào thùng phiếu ở chính giữa lễ đài.

Mọi nơi, các nhân viên bán thời gian đang phát quảng cáo của khâu phần hạnh phúc, người đi đường nhận được những quyển sổ tay được thiết kế rất tinh tế này đều tò mò giở ra xem xét.

Lễ hội Valentine vô cùng náo nhiệt khiến Tử Hào rất hài lòng, gật gù nói với Joe trực đầu đứng phía sau: “Kế hoạch cho dịp Valentine này thành công lắm. Phối hợp với sự quảng bá của Bạch Quý Tinh, lượng khách ở tất cả các tầng đều tăng lên rõ rệt. Tối nay Bạch Quý Tinh sẽ lên lễ đài bốc thăm, lúc đó hẳn là cao trào của hoạt động.”

Joe trực đầu và Ngải Lâm đều mỉm cười sung sướng.

“Tình hình siêu thị thế nào?” Tử Hào cố tình hỏi.

Joe trực đầu thoáng lúng túng đáp: “Hiện giờ xem ra vẫn chưa đâu vào đâu...”

Tử Hào mừng hùm. “Tốt quá! Cao Tử Tê, tao xem mày đấu với tao thế nào!”

Trong siêu thị Bách Duyệt, từng túi nguyên liệu để làm các món ăn hạnh phúc được đặt tại nơi dễ nhìn thấy nhất. Người trong siêu thị không đông

như ngoài quảng trường đu quay, những sản phẩm được chọn mua cũng rất ít.

Tại khu vực đồ ăn chín, Hiếu Khiết kiểm tra số lượng các túi nguyên liệu, Tử Tề cùng với chủ cửa hàng đến từng giá kiểm tra vị trí sản phẩm. Thiên Thiên đặt catalogue khẩu phần hạnh phúc được in ấn đẹp mắt lên đúng vị trí ở trung tâm thương mại.

Hiếu Khiết theo các nhân viên part-time treo móc vào xe đẩy, Tử Tề lại gần, cầm vài chiếc móc trong tay nhân viên, phụ giúp cô.

Anh nói: “Mọi người bị thu hút vào lễ hội Valentine hết rồi.”

Hiếu Khiết an ủi, “hoạt động Valentine của trung tâm chỉ diễn ra một ngày, cứ cho là lượng tiêu thụ hôm nay không như mong đợi thì ngày mai sẽ bình thường lại thôi anh.”

“Anh chỉ không quen cảm giác bị anh trai mình dẫm lên chân thôi...”
Tử Tề bất mãn.

Cao Quốc Thành, Thang Lan, Thang Tuấn và Joe trực đầu đang ngồi trên sofa. Trước mắt là các catalogue giới thiệu sản phẩm của Lưu Viên, catalogue giới thiệu viện bảo tàng và một vài bức ảnh, Thang Tuấn đưa catalogue cho khách hàng.

“Cuộc hợp tác rất thuận lợi, việc đặt đại lý cho sản phẩm mỹ nghệ thủy tinh của Lưu Viên cơ bản đã hoàn tất. Nếu lần này có phản hồi tốt, tương lai sẽ tính đến việc mở một bảo tàng Lưu Viên chi nhánh Thượng Hải.” Thang Tuấn tự tin.

Cao Quốc Thành, Thang Lan và Joe trực đầu đều gật gù tỏ ý đồng tình.

Cao Quốc Thành nói: “Đây là một ý tưởng khá táo bạo, nhưng rất đáng để thử. Tập đoàn Hoàng Hải quả nhiên nhiều nhân tài.”

Thang Lan mỉm cười.

Cao Quốc Thành lại tiếp: “Đúng rồi, hôm nay là ngày Valentine, công ty Hải Duyệt chúng tôi có tổ chức một lễ hội tại quảng trường đu quay khổng lồ, đặc biệt mời siêu sao Bạch Quý Tinh tham gia vào hoạt động gần cuối chương trình, tôi sẽ đề nghị giám đốc Joe đưa các vị qua đó tham dự, nhân thể bàn về kế hoạch hợp tác văn hóa nghệ thuật Đài Loan-Đại Lục trong giai đoạn tới.”

Thang Lan cười: “Hải Duyệt là một trong những công ty tiên phong trong số các công ty thương mại ở Đài Loan, tôi cũng đang học hỏi việc tổ chức hoạt động của công ty. Đi thôi, Thang Tuấn.”

Thang Tuấn lễ phép: “Tôi hết sức xin lỗi, chủ tịch Thang, chủ tịch Cao, tôi đã nhận lời Hiếu Khiết đi cổ vũ cho hoạt động khấu phần hạnh phúc của cô ấy rồi. Xin cáo lỗi vậy.” Dứt lời, anh đứng lên, thân thiện chào mọi người rồi rời khỏi văn phòng.

Bạch Quý Tinh mặc một bộ váy dạ hội sang trọng bước ra từ phòng họp. Cô đeo bộ trang sức được chế tác tinh xảo có giá hàng triệu Đài tệ, càng làm bản thân lộng lẫy. Tử Tề đi ngang qua, hai người tình cờ gặp mặt.

Quý Tinh quan tâm hỏi: “Tử Tề, hoạt động của siêu thị vẫn thuận lợi chứ?”

Tử Tề nhìn cách trang điểm của cô, nhếch mép châm biếm đáp: “Điều này quan trọng với em à? Bây giờ em nên vui mừng vì đã không chọn giúp tôi, không thì sao có cơ hội ăn vận xinh đẹp thế này được. Chúc hoạt động của các người thành công.” Dứt lời, anh bỏ đi mất bóng.

Quý Tinh mím môi, hai mắt đỏ hoe. Cô bặm miệng, đi về phía thang bộ, giọt nước mắt không kiềm chế nổi tuôn rơi.

Đúng lúc Thang Tuấn đi qua cửa lối thoát hiểm, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc, anh bèn đẩy cửa đi xuống tầng thăm dò. Bắt gặp Quý Tinh đang ngồi trên bậc cầu thang, gục đầu xuống khóc thút thít.

Thang Tuấn lấy khăn tay chìa trước mặt cô. Bạch Quý Tinh ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Cô không sao chứ?”

Quý Tinh lắc lắc đầu, “Tôi không sao.”

Anh chỉ hàng nước mắt trên gương mặt cô, “Lau đi, nhớ làm bẩn bộ váy dạ hội lộng lẫy này thì không hay đâu.”

Quý Tinh thoáng do dự nhưng vẫn nhận chiếc khăn, cẩn thận lau những giọt nước mắt, không để lớp phấn trôi mất.

“Cô trang điểm đẹp thế này, hôm nay lại một mình ngồi khóc ở cầu thang, có phải bị bạn trai bỏ rơi không?” Thang Tuấn hỏi.

Quý Tinh nghi ngại Thang Tuấn, dò hỏi: “Anh... không biết tôi?”

“Chúng ta từng gặp nhau à?” Thang Tuấn nhìn Bạch Quý Tinh một cách kỳ lạ, anh không nhớ mình quen cô.

Quý Tinh đáp: “Có lẽ chưa.”

“Cô xinh đẹp thế này, anh nào bỏ rơi cô đúng là chẳng có mắt.” Thang Tuấn an ủi.

Quý Tinh miễn cưỡng mỉm cười, “Thực ra là tôi đòi chia tay anh ấy, nhưng tôi hối hận rồi...”

Thang Tuấn hơi bất ngờ, không ngờ cô lại nói với mình những lời này.

“Nếu thực sự nuôi tiếc thì mau đuổi theo giành lại đi. Có ai quy định là chia tay rồi thì không thể tái hợp đâu? Cô xinh đẹp vậy, chắc chắn việc đó không thành vấn đề.” Thang Tuấn nói.

“Thật ư?” Quý Tinh mím môi, bất giác nắm chặt chiếc khăn trong tay.

Thang Tuấn gật đầu lia lịa, “Nếu là tình yêu đích thực, đương nhiên phải dũng cảm theo đuổi. Cứ đứng trợn tròn mắt nhìn tình yêu của mình trở thành một nửa của người khác, nhất định sẽ rất hối hận.”

Quý Tinh nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện đã đến giờ rồi, phải làm việc thôi. Cô mỉm cười với Thang Tuấn: “Cảm ơn anh, tôi đi đây. Tôi sẽ dũng cảm hơn!”

Thang Tuấn nhìn Quý Tinh biến mất sau cánh cửa thoát hiểm, cảm thấy mình đã làm được việc tốt.

Màn đêm buông xuống, quảng trường vòng quay khổng lồ vừa kết thúc hoạt động bốc thăm trúng thưởng, đám đông đang lần lượt ra về.

Trước cổng siêu thị Bách Duyệt có dán một tờ áp phích quảng cáo: “Thực đơn tuyển chọn của thầy A Cơ”. Thang Tuấn đứng ngay bên cạnh, cầm catalogue phát cho những người qua đường. Nụ cười rạng rỡ lúc nào cũng thường trực trên gương mặt tuần tú, khiến người đi đường không thể không dừng bước để nhận những cuốn catalogue từ tay anh.

Một nhóm các bà các cô xách rau củ quả tươi mới mua, đứng trước khu trưng bày hấp dẫn chờ đợi.

Tử Tề quan sát vẻ hân hoan ấy, lại thấy họ đã mua không ít rau củ quả, anh bất giác nhú mày.

Hiếu Khiết đeo tạp dề, phát hiện thấy thái độ khác lạ của Tử Tề, bèn lại gần hỏi: “Có chuyện gì vậy anh?”

“Chúng ta nhầm rồi!” Tử Tề chỉ túi lớn túi nhỏ dưới chân các bà các cô, “Mặc dù thầy A Cơ rất được họ mến mộ nhưng đại đa số những người phụ nữ gia đình đều quen với việc mua nguyên liệu nấu cho một nhà bốn đến sáu người. Hoạt động ngày hôm nay dù có thành công thì cũng không giúp được gì cho việc tiêu thụ khẩu phần hạnh phúc.”

Hiếu Khiết sững sờ, lo lắng hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Tử Tề đáp: “Trước tiên cứ giải quyết vấn đề trước mắt đã rồi tính sau.” Anh khuất vào một góc, bấm điện thoại hỏi thầy A Cơ đi đến đâu rồi.

Hiếu Khiết gật đầu, bước lên quầy chế biến, cất giọng trước đám đông đang tập trung phía dưới: “Thưa các vị, thầy A Cơ đang trên đường tới đây, trước khi ông xuất hiện, cho phép tôi được giới thiệu với quý vị về khẩu phần hạnh phúc của siêu thị Bách Duyệt chúng tôi.” Cô chỉ tám túi nguyên liệu trên bàn, mỗi túi là một món ăn khác nhau, “Chúng tôi đưa ra tất cả tám món ăn, giúp quý vị có những lựa chọn khác nhau!” Vừa nói cô vừa bóc túi món thịt bò ớt xanh, “Bây giờ tôi sẽ làm mẫu, đây là thịt bò ướp với ớt xanh.” Cô bật bếp, xé túi đựng dầu ăn, cho dầu ăn vào trong chảo nóng, sau đó lấy ớt xanh ở trong túi đựng nguyên liệu, “Trong túi này có ớt xanh đã bỏ hạt đủ cho một người ăn, các vị chỉ cần cắt nhỏ ra rồi xào là được.”

Cô chăm chú nấu nướng, nhưng các bà các cô ở phía dưới lại không tỏ ra hào hứng lắm, họ quay sang trò chuyện với nhau. Hiếu Khiết luôn cố gắng mỉm cười để khỏi lúng túng vì thiếu sự hưởng ứng từ đám đông, “Trước tiên chúng ta cho tỏi vào, sau đó cho thịt bò vào, xào lửa to một chút, cuối cùng cho ớt xanh...”

Một lát sau, món thịt bò xào ớt xanh đã hoàn thành. Cô xúc thức ăn ra đĩa, đưa cho nhân viên siêu thị, nhân viên lại chia vào các đĩa giấy nhỏ rồi bê xuống.

“Mời các vị dùng thử.” Hiếu Khiết trước sau vẫn giữ nụ cười thật tươi.

Các bà các cô thấy có ăn thử, lần lượt lấy các đĩa nhỏ, nhưng ăn rồi mà họ vẫn chẳng hỏi thăm về sản phẩm. Phía trước quầy vắng tanh, Hiếu Khiết vô cùng bối rối, vẫn cố nói: “Nếu quý vị thích, xin mời tham khảo.”

Các bà các cô vẫn không mua gì. Các hàng hóa cạnh đó, mọi người cũng chỉ tò mò cầm lên xem rồi lại nhanh chóng đặt lại vị trí cũ.

Hiếu Khiết chán nản nhìn Tử Tề. Tử Tề mím môi, tập trung suy nghĩ.

Bỗng nhiên, từ phía xa vang lên những tiếng ồn ào, tiếng vỗ tay hò hét, tất cả đều tò mò quay lại nhìn.

Tử Tề và Hiếu Khiết cũng hiếu kỳ nhìn theo.

Ngoài siêu thị, ồn ào tiếng vỗ tay, hò hét, ánh đèn flash nháy liên tục. Trong đám đông, rất nhiều người đang cầm điện thoại gọi bạn bè đến.

Có người nói vào điện thoại: “Bạch Quý Tinh đang ở siêu thị Bách Duyệt, chỗ tầng hầm thứ nhất của trung tâm thương mại Hải Duyệt... Xinh đẹp lắm!”

Một người khác cũng đang gọi điện, “Tớ nhìn thấy Bạch Quý Tinh rồi! Cậu mau đến đi! Ở siêu thị Bách Duyệt, chỗ tầng hầm thứ nhất í!”

Lát sau, Bạch Quý Tinh trong trang phục dạ hội, dẫn đầu một đám đông hùng hậu, ưu nhã bước vào siêu thị.

Thang Tuấn đang phát catalogue, nhìn thấy Quý Tinh, bên cạnh cô có rất nhiều người, khiến anh rất bất ngờ.

Quý Tinh lướt qua Thang Tuấn.

Anh vội kéo một người lại hỏi: “Anh này, cô ấy là ai vậy?”

Người ta không kiềm chế được trợn trừng nhìn anh. “Cho tôi xin! Đến Bạch QuýTinh cũng không nhận ra à? Cô ấy đang rất hot đấy.” Dứt lời lại hớn hở đuổi theo Bạch Quý Tinh.

Thang Tuấn dõi theo bóng Quý Tinh, lầm bầm tự hỏi: “Bạch Quý Tinh? Một nữ minh tinh sao lại vào siêu thị?” Anh cũng không nén nổi tò mò mà tiếp bước thanh niên vừa rồi.

Tử Tề sững sờ, chăm chăm vào Quý Tinh cùng đoàn người hùng hậu của cô. Hiếu Khiết kinh ngạc, Bạch Quý Tinh và đám đông đang từ từ lại gần quầy chế biến. Hiếu Khiết lắp bắp: “Là Bạch, Bạch, Bạch Quý Tinh...”

Mọi người vòng trong vòng ngoài vây quanh siêu sao, không ngừng chụp ảnh, Quý Tinh tỏ vẻ như không có ai xung quanh, đứng trước quầy, trang nhã chìa cuốn catalogue trên tay ra, nói với Hiếu Khiết: “Tôi cảm thấy khẩu phần hạnh phúc rất có ý nghĩa.” Cô quay đầu lại, đưa mắt liếc Tử Tề một cái, rồi quay sang đám đông, cőtình cầm hai túi nguyên liệu của hai món khác nhau, hỏi: “Có tổ chức hoạt động ăn thử không vậy?”

Phía dưới thi nhau chụp ảnh Quý Tinh.

Hiếu Khiết chỉ một túi, “Món này... Xin thử món này ạ! Thịt lợn sốt kiểu Bắc Kinh, rất vào cơm!”

“Món này có khó làm không?” Quý Tinh hỏi tiếp.

Hiếu Khiết trả lời: “Không khó chút nào! Chỉ cần làm theo các bước trong cuốn sách dạy nấu ăn đơn giản này là có thể hoàn thành được ngay!”

Quý Tinh đề nghị: “Nếu không khó thì tôi làm thử được không?”

Tử Tề ngạc nhiên vô cùng. Hai mắt Hiếu Khiết cũng mở to sững sờ. Thang Tuấn thì theo dõi mọi việc một cách tò mò.

“Tôi luôn muốn nấu ăn cho người mình yêu, hy vọng mong muốn này sẽ không quá khó để thành hiện thực.” Quý Tinh chẳng đợi Hiếu Khiết đáp lại đã vào chỗ chế biến.

Rất nhiều người trẻ tuổi tụ tập lại siêu thị.

Tử Tề nhú mày nhìn Quý Tinh, không hiểu cô đang nghĩ gì.

Quý Tinh hơi vụng về cho tỏi vào chảo, cầm chiếc muôi đảo đảo mấy cái, rồi cho thịt lợn vào xào. Nhiệt độ của dầu rất cao, cô lại không thạo nấu ăn lắm nên bị dầu bắn bỏng. Dù sợ nhưng cô vẫn ép bản thân mình không được hoảng hốt.

“Oa, chỗ này cũng hơi nguy hiểm đấy!” Quý Tinh nói đùa, cố làm ra vẻ như không có chuyện gì.

Tay cô bị bỏng khiến Tử Tề bất giác chau mày.

Vết bỏng làm Quý Tinh thấy hơi rát, cô mím chặt môi, không kêu thành tiếng, cuối cùng là cho hành vào chảo... Bạch Quý Tinh reo lên: “Ta đã! Thành công rồi!” Cô lấy đôi đũa ở bên cạnh, gắp một miếng, cười rất tươi.

“Ừm, thực sự rất ngon! Vào dịp Valentine, sinh nhật hoặc những ngày kỷ niệm, hãy nấu một món ăn hạnh phúc cho người mà bạn yêu thương nhé, chắc chắn sẽ giúp đối phương cảm nhận được tình cảm của bạn đấy!” Quý Tinh mỉm cười với đám đông phía dưới, sau đó cô quay sang Tử Tề, “Anh chàng đẹp trai đang chau mày đằng kia!”

Đám đông nhìn theo hướng cô, phát hiện Tử Tề.

Hiếu Khiết thoáng bất ngờ, ai dè Quý Tinh lại chọn đúng Tử Tề. Anh cũng không ngờ Quý Tinh sẽ tung ra chiêu này nên thật ái ngại khi đột nhiên được ưu ái thế này.

Quý Tinh nói: “Mặc dù hiện giờ tôi chưa có bạn trai, nhưng vào Valentine tôi rất muốn mình có thể tự tay nấu ăn cho người yêu. Phiên anh lên đây giúp tôi ăn thử món này được không?”

Hiếu Khiết kinh ngạc. Thang Tuấn hơi chau mày, lấy làm lạ.

Những tiếng hò reo không ngớt, đám đông tự động tách sang hai bên tạo thành một lối đi, Tử Tề bước về phía trước trong những ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Quý Tinh gắp một miếng, nài nỉ Tử Tề, “Anh nếm thử giúp tôi được không?”

Tử Tề nhìn Quý Tinh, không động đậy.

“Mặc dù nguyên liệu chỉ là của siêu thị nhưng món ăn chứa cả tấm lòng tôi, anh thử giúp tôi nhé.” Quý Tinh nói thêm.

Hiếu Khiết nhìn hành động giữa Tử Tề và Quý Tinh, không những không nghi ngờ gì còn cổ vũ cho Quý Tinh. Thang Tuấn quan sát mọi thứ diễn ra trước mắt, bất giác chau mày. Tử Tề dồn mọi sự chú ý vào Quý Tinh, vừa day dứt vừa đau khổ.

Đám đông dường như nín thở chờ đợi, điện thoại trên tay sẵn sàng chụp lại khoảnh khắc giữa Quý Tinh và Tử Tề.

Những vết bóng để lại trên tay Quý Tinh đập vào mắt Tử Tề, anh cảm nhận được tình cảm sâu nặng của cô ẩn chứa nơi đáy mắt, cuối cùng quyết định há miệng.

Một tràng pháo tay vang dội cả siêu thị.

Chương 11: Valentine 4

Quý Tinh mỉm cười với Tử Tề, “Trước đây tôi không biết trân trọng những gì người ta làm cho mình, chưa bao giờ nghĩ phải làm gì đó cho người mình yêu. Bắt đầu từ Valentine năm nay tôi sẽ thay đổi, sẽ học cách hy sinh vì người khác, để họ cảm thấy hạnh phúc hơn khi có tôi bên cạnh.”

Nụ cười xinh đẹp của cô khiến con tim anh phút chốc yếu mềm

Quý Tinh dịu dàng hỏi: “Đây là lần đầu tiên tôi tự tay nấu ăn, xin cho tôi biết cảm giác của anh được không?”

“Rất ngon.” Tử Tề chân thành đáp, “Hiện tại, tôi cảm thấy mình...hạnh phúc.”

Ánh mắt của cả Quý Tinh và Tử Tề đều rất thâm tình. Còn Hiếu Khiết, người không biết nội tình giữa họ, chỉ cảm thấy rất hài lòng với kết quả này. Nụ cười trên gương mặt Hiếu Khiết khiến Thang Tuấn chợt thấy lo lắng thay cô.

Quý Tinh nhận ra Tử Tề đã cảm động, cô yên tâm hơn, quay sang đám đông: “Tôi rất vui vì món ăn do tôi tự tay chế biến có thể làm một người hạnh phúc. Hy vọng món ăn này cũng có thể giúp tôi tìm lại hạnh phúc đã đánh mất.”

Khác với sự hào hứng của Hiếu Khiết, Thang Tuấn rất nghiêm túc quan sát Tử Tề và Quý Tinh, trong lòng có dự cảm chẳng lành. Anh đưa mắt sang Hiếu Khiết, cô đang đi lên bàn chế biến.

“Cảm ơn siêu sao Bạch Quý Tinh đã làm mẫu, mong cô hãy coi những túi nguyên liệu của khẩu phần hạnh phúc là lời chúc của chúng tôi, mong cô sẽ tìm được hạnh phúc của mình.” Hiếu Khiết nói.

Quý Tinh cố tình liếc qua Tử Tề, “I hope so.” Dứt lời, cô rời khỏi siêu thị.

Đám đông ùn ùn chen chúc, tranh nhau các túi nguyên liệu, Hiếu Khiết xoay như chong chóng giới thiệu sản phẩm cho khách hàng.

Tử Tề do dự, một bên là Hiếu Khiết đang bận rộn... Cuối cùng vẫn không nói lời nào đuổi theo Quý Tinh. Hiếu Khiết không phát hiện người yêu đã rời đi.

Thang Tuấn chứng kiến hết thấy, rồi lặng lẽ theo sau Tử Tề.

Quý Tinh rảo bước về bãi đỗ xe, Tử Tề đuổi kịp, đứng chặn trước mặt cô: “Tại sao lại giúp anh?”

Quý Tinh không đáp, định vòng qua anh lên xe. Lúc cô lướt qua, Tử Tề chụp lấy bàn tay cô.

“Buông em ra, em lựa chọn thế nào không phải việc của anh.” Quý Tinh nói.

“Đương nhiên là việc của anh.” Tử Tề nhìn sâu vào mắt cô, “Cho anh câu trả lời.”

“Được, để em cho anh biết. Hôm nay là lần xuất quân đầu tiên của anh tại Hải Duyệt, em biết điều này rất quan trọng với anh. Cho nên, dù em không nhận lời anh, cuối cùng em vẫn đến. Nhưng khi em nhìn thấy anh và Lâm Hiếu Khiết vui vẻ bên nhau, em đã quyết định mình phải ra đi thôi.”

“Em có ý gì?”

Quý Tinh khẽ giằng tay ra khỏi Tử Tề, “Ý em là, xin anh hãy buông em ra, lần này em thực sự quyết định sẽ rời xa anh. Cả anh và em đều biết, chia tay chỉ là lời nói lúc tức giận. Em biết anh chỉ yêu mình em, em cũng vậy. Những tưởng nếu hai chúng ta vẫn còn yêu nhau thì tình yêu này sẽ không thể kết thúc nhanh chóng như vậy, cho nên em mới cố gắng thực hiện điều mà anh muốn làm.

Tử Tề nói: “Anh biết.”

“Không, anh không biết.” Quý Tinh nhìn vào anh, chậm rãi mở miệng, “Tử Tề, anh không biết đâu, em không muốn dễ dàng tử bỏ, em muốn trở lại là người phụ nữ của Cao Tử Tề. Thế mà anh lại lấy một người con gái khác để ngăn cản em, không cho em lại gần anh, em... không đủ dũng khí để tiếp tục nữa. Hẳn vị trí bên anh thực sự không thuộc về em. Em chúc phúc cho hai người. Giữa hai chúng ta đã thực sự kết thúc rồi.” Cô quay người tính bước đi. Nỗi bi thương của cô khiến tim Tử Tề như vỡ vụn.

“Ai bảo thế?!” Anh nắm chặt bàn tay cô. Quý Tinh nhìn anh thẳng thốt.

Tử Tề kéo mạnh cô về phía mình, rút gần khoảng cách giữa hai người. Anh nhìn sâu vào mắt cô, dồn tình cảm thổ lộ: “Anh chưa định để em rời khỏi thế giới của anh.”

Quý Tinh sững sờ, chưa đầy một giây sau, môi cô đã cảm nhận được làn môi ấm áp của Tử Tề. Cô từ từ đưa tay lên, ôm chặt lấy eo anh, đáp lại anh nồng nhiệt.

Đứng một góc không xa, Thang Tuấn khá bất ngờ, anh nghe được cuộc đối thoại này, đến lúc cả hai ôm hôn nhau say đắm, Thang Tuấn nhú mày, cố gắng kìm nén cơn tức giận.

Không khí trong siêu thị Bách Duyệt vô cùng nhộn nhịp, rất nhiều người đi đi lại lại chọn lựa hàng hóa. Từ các giỏ hàng đến các xe đẩy đều chất đầy

sản phẩm, trước bàn thu ngân là hàng dài người xếp hàng. Hiếu Khiết đi vào siêu thị, vui vẻ thân thiện chào hỏi các khách hàng.

Giai Nghi đẩy một xe chở thùng carton qua.

Hiếu Khiết vội đi về phía cô, “Cậu đến rồi à? Để tớ giúp.”

Hai người hợp sức đẩy chiếc xe vào góc chất hàng bổ sung của siêu thị, lần lượt bê từng thùng xuống.

Hiếu Khiết nói: “Ngại quá! Cả cậu và Tiểu Mã đều sắp xếp xin nghỉ dịp Valentine này mà cuối cùng cậu vẫn đến đây.”

Giai Nghi nói: “Là anh ấy tự ý xin nghỉ cùng ngày với tớ đấy chứ, tớ xin nghỉ vào hôm nay là để giúp cậu mà, chẳng liên quan gì đến Tiểu Mã đâu. Tóm lại là chúc mừng cậu. Ngày đầu tiên siêu thị khai trương đã đông khách thế này rồi.”

Hiếu Khiết cười: “Hôm nay thành công thế này thì người vui nhất là Tử Tề đó. Vì ngày này, anh ấy đã vất vả một thời gian dài rồi. Cậu đã gặp anh ấy chưa? Hình như chưa nhỉ?”

Giai Nghi trêu chọc, “Tớ mới thấy anh nam chính xấu xa của cậu qua tivi thôi.”

Hiếu Khiết cười: “Nam chính xấu xa cái gì, bạn trai tớ đấy. Để tớ gọi anh ấy đến cho hai người làm quen.” Cô đưa mắt xung quanh tìm Tử Tề nhưng không thấy, chỉ bắt gặp Thang Tuấn đang đi về phía này.

Hiếu Khiết nhớ ra là Giai Nghi cũng chưa gặp qua Thang Tuấn, bèn vẫy anh, “Thang Tuấn, ở đây ở đây.”

Thang Tuấn nghe thấy, vội sai bước đi về phía cô.

Hiếu Khiết giới thiệu, “Giai Nghi, đây là Thang Tuấn, chính là anh chàng đã giúp đỡ tớ ở Anh. Thang Tuấn, đây là Giai Nghi, bạn thân của tôi.”

Thang Tuấn gật đầu, “Chào cô.”

“Chào anh!” Giai Nghi nghi hoặc, “Anh chàng Thang Tuấn ở London? Sao lại chạy đến Đài Loan?” Giai Nghi đưa mắt sang Thang Tuấn, rồi lại nhìn Hiếu Khiết thắc mắc.

Hiếu Khiết cười: “Bất ngờ không, tớ cũng ngạc nhiên lắm. Hai hôm trước đã kể với cậu là tớ đi khảo sát bảo tàng Lưu Viên với đại diện của ấy, Thang Tuấn chính là đại diện của Spirit Hoàng Hải. Lúc đầu tớ định bật mí chi tiết này, nhưng bạn quá thành ra quên mất.”

Giai Nghi mở tròn mắt, “Oa, thật hay giả vậy? Anh bay từ Anh sang Đài Loan để làm việc, kết quả gặp lại Hiếu Khiết, hai người cùng đi Lưu Viên?”

Cả Thang Tuấn và Hiếu Khiết đều gật đầu.

Giai Nghi lại thốt lên: “Oa, hai người phải có duyên lắm đây, chạy đông chạy tây lại va phải nhau.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, bật cười.

Hiếu Khiết nói: “Có vẻ chúng tớ có duyên thật.”

Thang Tuấn cười, gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, tiếng nhạc báo đóng cửa của siêu thị vang lên

Hiếu Khiết nhìn đồng hồ, “Đã 10 giờ rồi à? Bạn rộn thế này thời gian trôi đi nhanh thật.”

Giai Nghi tò mò: “Sắp đóng cửa rồi mà Cao Tử Tề vẫn mất hút, anh ta đi đâu rồi?”

“Ừ, lạ thật, Tử Tề đâu nhỉ? Tớ vừa gọi điện cho anh ấy mà không thấy nhắc máy.” Hiếu Khiết ngó nghiêng rồi lại nhìn điện thoại. Cô quay sang hỏi Thang Tuấn, “Anh thấy Tử Tề không?”

Thang Tuấn ngập ngừng: “Có...”

Hiếu Khiết hỏi: “Anh ấy đâu?”

Thang Tuấn không đành lòng tiết lộ sự thật, cuối cùng đành nói dối: “Anh ta bận tiễn khách.”

Đúng lúc này, Thiên Thiên đi tới, “Mọi người đều đang đây à? Tôi cũng đang định báo cáo kế hoạch tối nay, chúng ta sẽ tổ chức ăn mừng. Lúc đầu tôi còn tưởng tiệc ăn mừng biến thành tiệc an ủi cơ đấy.”

Giai Nghi vui vẻ: “Hay quá, lại còn ăn mừng nữa, ha ha.”

Hiếu Khiết nói: “Cậu đi cùng nhé, nhân thể tớ giới thiệu Tử Tề để hai người làm quen nhau.”

Vẻ mặt phấn khởi của mọi người khiến Thang Tuấn áy náy hơn vì lời nói dối. Thiên Thiên phát hiện Tử Tề không có mặt, bèn rút điện thoại ra gọi cho anh, vẫn không ai nhắc máy, “Kỳ lạ thật, boss không nhận điện. Thôi, chẳng lẽ kết thúc ở đây thì chúng ta qua đại lộ Thị Dân ăn mừng, đừng quên đấy! Tôi đi tìm boss đấy!”

Thiên Thiên đi rồi, Thang Tuấn không biết phải đối diện với Hiếu Khiết thế nào, anh muốn về trước, “Xem ra không còn việc của tôi nữa rồi, tôi đi trước đây.”

Hiếu Khiết giữ anh lại: “Đừng về vội, đi ăn với chúng tôi đã.”

“Chà, như vậy có tiện không?” Thang Tuấn có ý từ chối.

Hiếu Khiết cười, “Không sao đâu, hôm nay anh đã đến đây rồi, cùng đi ăn đi!”

Thang Tuấn miễn cưỡng: “Vậy cũng được.”

Hiếu Khiết mỉm cười, không hay biết nỗi khổ tâm trong lòng anh.

Trong cửa hàng thịt nướng đông đúc, trên bàn la liệt vỏ rượu rỗng. Thiên Thiên say lảm rồi nhưng vẫn cứ đòi chạm cốc Giai Nghi.

Thang Tuấn để ý Hiếu Khiết im lặng rầu rĩ, cứ nhìn mãi vào điện thoại di động. Nhớ lại hình ảnh Tử Tề và Quý Tinh ôm hôn nhau trong bãi đỗ xe, anh cảm thấy có lỗi với Hiếu Khiết. Gắp một miếng thịt đặt vào đĩa cô, “Sao không ăn gì vậy?”

Hiếu Khiết thờ người nãy giờ, cuối cùng cũng định thần lại, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Thang Tuấn: “Đâu có. Tôi không muốn ăn lảm.” Cô lại cúi đầu xuống nhìn điện thoại.

Thang Tuấn nói: “Đang đợi bạn trai à?”

“Tôi chỉ thấy rất kỳ lạ, tại sao anh ấy không xuất hiện, gọi điện cũng không bắt máy.” Hiếu Khiết buồn bã.

Thang Tuấn an ủi: “Tôi nghĩ hôm nay là ngày đầu tiên siêu thị khai trương, chắc anh ấy có nhiều việc phải xử lý.”

“Nhưng bạn thế nào thì bạn, điện thoại cũng không nhận, thật kỳ quặc...” Hiếu Khiết không vui.

Thang Tuấn biết cô lo lắng, chỉ vào Thiên Thiên: “Cao Tử Tề có kỳ quặc ra sao cũng không bằng trợ lý của anh ta nhỉ?” Anh cố tình thay đổi sự chú ý của Hiếu Khiết.

Thiên Thiên đang hát: “Tôi chưa say tôi chưa say tôi chưa say, xin anh đừng thương hại tôi.”

Hiếu Khiết ngẩng đầu nhìn, thấy Thiên Thiên đang cầm chai rượu ngâm nga.

“Không chừng Cao Tử Tề không đến cũng tốt, trợ lý của anh ta có thể thoải mái uống rượu vui vẻ! Ha ha.”

Hiếu Khiết phì cười: “Có lẽ vậy, ngày thường Tử Tề rất nghiêm khắc với Thiên Thiên.”

Thiên Thiên nghe nhắc đến tên mình, ngẩng đầu lên nhìn Hiếu Khiết, “Ai, ai gọi tôi đây?Ồ, là cô chủ mới à... Nào, uống rượu.”

Mấy chữ “cô chủ mới” thốt ra bất giác làm Thang Tuấn thấy lo lắng. Nhưng Hiếu Khiết dường như không để ý, nét mặt không thay đổi. Thang Tuấn thở phào, nói Thiên Thiên: “Cô chủ của cậu không uống được rượu, cậu trợ lý nên uống thay mới phải!”

“Đúng, chính xác, để tôi uống thay cô chủ!” Thiên Thiên giật cốc rượu vừa đưa cho Hiếu Khiết, cạn sạch một hơi.

Hiếu Khiết, Thang Tuấn và Giai Nghi không nhịn được cười trước bộ dạng say sưa bết nhè của Thiên Thiên.

Ăn uống no say, Hiếu Khiết và Thang Tuấn rời khỏi nhà hàng trước. Hai người lang thang giữa biển người trong chợ đêm Sỹ Lâm. Ven đường bày bán rất nhiều quầy quần áo, quầy đồ ăn vặt như sườn gà, bánh cuộn, bánh bao Thượng Hải... Khách khứa xếp hàng trước mỗi quầy đều rất đông.

“Nơi tôi muốn đến nhất ở Đài Loan chính là chợ đêm. Máy cuốn sách du lịch đều xếp chợ đêm Đài Loan là điểm phải thăm quan hàng đầu, tôi tò mò lắm.” Thang Tuấn ngó hết chỗ này đến chỗ khác, hiếu kỳ vào từng quầy

một, trên tay treo đầy những túi đựng đồ ăn vặt. Bỗng anh phát hiện một cửa hàng búp bê rất đông người vây quanh, bèn quay lại hỏi Hiếu Khiết, “Đây là cái gì?!”

Hiếu Khiết không nghe thấy, vẫn chau mày nhìn điện thoại.

Anh biết cô lo lắng cho người yêu. “Sao thế? Đang nghĩ đến Cao Tử Tề?”

Hiếu Khiết gật gật. “Ừm, hôm nay là lễ Valentine mà, chà...”

Thang Tuấn tiếp tục an ủi: “Anh ta biết trước hôm nay sẽ rất bận nên mấy hôm trước chả mừng Valentine với cô trên vùng Lưu Viên rồi đấy thôi.”

Hiếu Khiết im lặng.

Thang Tuấn giả vờ thản nhiên, “Được rồi, tôi hiểu hai người đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, nhưng có cần thiết phải thể hiện sự si mê quyến luyến thế này trước mặt tôi không hả? Chúng ta đi xem đám đông kia đang làm gì đi!” Anh kéo tay Hiếu Khiết.

Cả hai len lỏi vào đám đông, trong tiệm trò chơi, một đôi nam nữ đang thử kẹp lấy miếng bánh mỳ bật ra từ máy nướng.

Ông chủ hét: “Nào nào nào, đây là cơ hội cuối cùng. Hãy cố gắng gấp ngay miếng bánh mỳ khi nó bật lên, không được do dự! Một, hai, ba!”

Ông chủ thả tay khỏi chiếc máy nướng bánh mỳ, miếng bánh bật lên, đôi nam nữ lao vào cố kẹp nó, mặt đung mắt, miếng bánh liền rơi xuống đất.

Đám đông lên tiếng thở dài.

“Tiếc quá, xem ra miếng bánh mỳ này không chịu hợp tác rồi. Nhưng không sao, các bạn có thể chọn lấy một giải khuyến khích.” Ông chủ quay

sang đám người xung quanh, “Có ai muốn tham gia trò thử thách cùng chiếc máy nướng bánh mì cao cấp này không?”

Thang Tuấn bỗng giơ tay lên. “Chúng tôi chúng tôi!”

“Chúng tôi?” Hiểu Khiết sửng sốt, Thang Tuấn lại vô cùng thích chí.

Ông chủ nói: “Ồ, lại một cặp nam thanh nữ tú muốn tham gia, lại đây nào, không phải xấu hổ! Kẹp được bánh mì, đảm bảo tình cảm của hai người sẽ phát triển nhanh hơn cả tàu cao tốc.”

Thang Tuấn và Hiểu Khiết nhìn nhau, chia ra đứng ở hai đầu chiếc máy, tập trung cao độ.

Ông chủ hét: “Miếng thứ nhất.”

Tay ông rời khỏi chiếc máy nướng, miếng bánh mì bắn lên cao, Hiểu Khiết và Thang Tuấn lao vào nhưng không bắt trúng. Thang Tuấn cố tình hơi nghiêng mặt, môi suýt chút nữa đụng vào má Hiểu Khiết. Cô sửng lại, không dám cử động, chỉ sợ lại hôn phải anh.

Ông chủ tiếc nuối: “Chỉ thiếu một chút nữa thôi... Không sao, vẫn còn cơ hội, chúng ta phải biết tận dụng! Miếng thứ hai!”

Thang Tuấn và Hiểu Khiết lại tách ra. Hiểu Khiết tập trung vào chiếc máy nướng. Thang Tuấn thì khúc khích nhắm vào gương mặt cô. Một lần nữa ông chủ thả tay khỏi chiếc máy, miếng bánh mì bắn lên cao. Hiểu Khiết cố nghiêng đầu kẹp lấy nó, chẳng ngờ bị Thang Tuấn hôn trúng rồi. Cô tròn tròn mắt, không biết phải làm thế nào.

Ông chủ cười: “Ái chà, cặp tình nhân này, nếu muốn chơi trò hôn nhau thì về nhà nhé. Miếng thứ hai cũng thất bại rồi! Nhưng sẽ quen thôi, miếng thứ ba nhất định bắt được!”

“Anh quay mặt sang tôi làm gì?” Hiếu Khiết trách, Thang Tuấn lại thản nhiên cười.

Thang Tuấn nhỏ giọng: “Tôi quay lại mới quan sát được hướng rơi của cái bánh chứ, đâu cố ý đâu. Nếu như không muốn bị hôn thì bắt bánh mỳ đi.”

Ông chủ lên tiếng: “Nào, hai người vào vị trí đi, miếng thứ ba!”

Hiếu Khiết và Thang Tuấn nhìn chăm chăm vào chiếc máy nướng bánh mỳ. Ông chủ thả tay ra, miếng bánh mỳ bắn lên cao bay quá đỉnh đầu hai người, rơi xuống đúng giữa cả hai. Hiếu Khiết và Thang Tuấn cùng lao vào nhau. Ánh mắt Hiếu Khiết lướt qua Thang Tuấn, không ngờ anh lại lần nữa đối diện trực tiếp với cô, còn mỉm cười. Cô chưa kịp phản ứng, môi anh đã đặt lên trán cô.

“Lại hôn rồi!” Mọi người xung quanh hò reo phấn khích.

Hiếu Khiết tức giận bỏ đi, Thang Tuấn nhăn nhó đuổi theo, ra sức trêu chọc lấy lòng cô. Cuối cùng Hiếu Khiết cũng chịu hết nổi tính láu cá của Thang Tuấn, cô bật cười, những điều không vui bỗng chốc tan biến.

Thấy cô không giận nữa, Thang Tuấn liền kéo tay cô đến một quầy hàng khác.

Sáng hôm sau, tại phòng họp của trung tâm thương mại Hải Duyệt, cuộc họp tổng kết các hoạt động trong ngày lễ Valentine được tổ chức.

Cao Quốc Thanh rất hài lòng, khen ngợi Tử Hào, “Các báo ngày hôm nay dành tới nửa trang văn nghệ đời sống để viết về hoạt động ‘Tình yêu dưới ánh trăng’ trong ngày Valentine tại trung tâm chúng ta.”

Tử Hào đắc ý.

Cao Quốc Thành lại quay sang Tử Tề, tiếp tục khen ngợi: “Buổi khai trương siêu thị Bách Duyệt cũng rất tốt, đã chiếm hết trang nhất và trang hai của các báo giải trí.”

Tử Tề chốc chốc lại trộm nhìn Hiếu Khiết, anh khá áy náy vì thất hẹn tối qua, được bố khen ngợi anh liền mỉm cười với cô. Còn quay sang nhìn Tử Hào, anh ta lộ rõ thái độ bức bối.

Cao Quốc Thanh nói: “Cả hai đều làm rất tốt.”

Tử Hào huých nhẹ khuỷu tay ra hiệu Joe trọc đầu phát biểu. Joe nhìn những số liệu trong tay, “Do có sự thành công của hoạt động trong dịp Valentine, trên các trang bình chọn của Yahoo, Hải Duyệt đã được chọn là trung tâm thương mại yêu thích nhất với số phiếu khá cao.”

Hiếu Khiết khẽ dịch các số liệu trên bàn cho Tử Tề, anh liếc số liệu, cũng không cam chịu: “Các phiếu thăm dò trên mạng và tại quầy dịch vụ khách hàng cho thấy mức độ hỏi thăm và đánh giá của họ về khẩu phần hạnh phúc của siêu thị Bách Duyệt là cao nhất, lượng tiêu thụ của cả siêu thị trong phút chốc đã tăng thêm 30%.” Anh khẽ nhếch mép nhìn Tử Hào, mỉm cười khiêu khích, “Việc này so với lượng tiêu thụ chỉ tăng 5% của trung tâm thương mại có hơi khác biệt.”

Tử Hào chẳng thể làm gì được Tử Tề, bèn chuyển hướng công kích Hiếu Khiết, “Lâm Hiếu Khiết phát ngôn sơ suất vậy mà siêu thị khai trương vẫn có thể đạt được thành tích tốt thế này, thật đáng chúc mừng! Nhưng về sai phạm, cô Lâm cũng nên nhận phạt chứ?”

Hiếu Khiết thoáng biến sắc, thừa nhận: “Tôi xin lỗi, vì thiếu kinh nghiệm nên...”

“Tôi đề nghị cách chức phát ngôn viên của Lâm Hiếu Khiết.”

Dưới bàn, Tử Tề kéo tay Hiếu Khiết, ý bảo cô đừng nói nhiều.

Cao Quốc Thành suy nghĩ chốc lát, ngẩng đầu lên, nghiêm khắc nói: “Tôi quyết định, cô Lâm Hiểu Khiết sẽ không giữ chức vụ phát ngôn viên nữa!”

Hiểu Khiết biết rõ mình sẽ bị như vậy, chỉ là khi nghe quyết định cô vẫn cảm thấy hụt hẫng. Cố che giấu tâm trạng chán nản, cô ngẩng đầu nhìn Cao Quốc Thành, gật đầu khiêm nhường chấp nhận.

Tử Tề vẫn muốn vớt vát: “Nhưng khẩu phần hạnh phúc của siêu thị Bách Duyệt...”

“Tôi có suy xét.” Cao Quốc Thành giơ tay ngăn lời Tử Tề, ông quay sang Hiểu Khiết, “Lần này cô đã thể hiện rất xuất sắc trong kế hoạch khai trương siêu thị Bách Duyệt và đề án hợp tác Song Hải giữa chúng ta cùng Thượng Hải, giúp Hải Duyệt và Spirit thành công ký kết hợp đồng. Tôi nghĩ, những thành quả này tất cả mọi người đều dễ dàng nhận thấy. Cho nên cô có muốn đảm nhiệm vai trò chủ nhiệm dự án, đối đầu với thách thức lớn hơn sắp tới không?”

Hiểu Khiết hơi sững lại, rồi lập tức vui mừng: “Tôi chấp nhận. Lần này tôi nhất định không phụ lòng mong đợi của công ty.”

Cao Quốc Thành quay sang trêu Tử Tề, “Đừng tưởng anh hết việc, vẫn phải có trách nhiệm với Hiểu Khiết đấy nhé.”

Hiểu Khiết xấu hổ nhìn Tử Tề. Anh chỉ đáp lại cô bằng một nụ cười nhẹ, sau đó lập tức nghiêm nghị.

Bỗng điện thoại của Hiểu Khiết đổ chuông, cô nhìn màn hình, là Thang Tuấn. Do dự phút chốc, cô quyết định không nhận máy.

Trong căn phòng cao cấp của khách sạn, Thang Tuấn ngồi trên sofa chờ điện thoại, mãi không ai bắt máy. Anh lo lắng lầm bầm: “Sao lại không nghe điện vậy?”

“Mấy ngày tới ký hợp đồng với các nhà cung cấp trà của Đài Loan xong chúng ta sẽ cùng về Thượng Hải.” Thang Lan khép mắt tận hưởng sự dễ chịu của ghế massage và nhân viên xoa bóp.

Thang Tuấn ngẩng đầu lên, có vẻ không muốn thế.

Thang Lan lại nói: “Mẹ định giao kế hoạch hoạt động VIP Spirit Hoàng Hải năm nay cho con phụ trách”

Thang Tuấn ngạc nhiên: “Con phụ trách? Mẹ, đây là sự kiện trọng đại mỗi năm một lần của Spirit Hoàng Hải, không phải mẹ chỉ yên tâm khi giao cho chị thôi hả?”

Thang Lan cười: “Không giao cho con thì con lấy tiền đâu trả mẹ?”

Thang Tuấn ỉu xiu, đứng dậy xoa tay, ra hiệu cho nhân viên phục vụ ra ngoài.

Thang Lan cau nhàu: “Sao lại bảo nhân viên ra ngoài?”

Thang Tuấn bước đến trước mặt Thang Lan, tự tay massage cho bà, anh ấp úng: “Mẹ này, kế hoạch hợp tác văn hóa nghệ thuật với Hải Duyệt mà bắt đầu ấy, chắc thu về không ít đâu. Số nợ của con sẽ giải quyết được thôi mà?”

Anh cố nở nụ cười thật tươi với mẹ, bà cố tình không thấy, quay sang chỗ khác, “Chi phí massage trừ vào tiền lương của con!”

Thang Tuấn vẫn không chịu thua, tiếp tục đấm bóp tích cực, anh muốn thuyết phục mẹ, “Hoạt động VIP cứ để chị làm đi, con không muốn tranh giành với chị. Cho con ở lại Đài Bắc một thời gian nha mẹ? Con còn việc chưa xử lý xong.”

Thang Lan vẫn chẳng nhìn con trai, không đáp lại.

Thang Tuấn thất vọng.

Chương 12: Màn Cầu Hôn Trá Hình 1

Giai Nghi có thai rồi, Hiếu Khiết hạnh phúc như thể mình mới là người sắp lên chức mẹ, cứ rảnh rỗi là cô lại chạy đến bệnh viện chơi với Giai Nghi. Hôm nay công ty có việc nên Hiếu Khiết đành phải về công ty xử lý.

Vừa ngồi lên taxi, di động của cô bỗng rung lên, Tử Tề gọi.

Cô vui sướng nhắc điện thoại lên, “Tử Tề, anh hết bận rồi à?”

“Anh vừa đến văn phòng nhưng không thấy em, tối nay có thời gian đi ăn cơm cùng anh không? Anh có việc muốn nói.” Giọng Tử Tề có vẻ nghiêm túc.

Hiếu Khiết thoải mái hỏi: “Muốn chúc mừng em được thăng chức phải không? Được rồi, không vấn đề gì, em rảnh.”

“Ừ, vậy 6 giờ anh qua.” Tử Tề vốn định giải thích, nhưng Hiếu Khiết đang vui vẻ vậy anh không đành.

“Vâng, chiều gặp nhau nhé.” Cúp điện thoại, Hiếu Khiết lấy hộp phấn ra dặm lại lớp trang điểm.

Đến tối, Tử Tề dẫn Hiếu Khiết đến một nhà hàng Nhật Bản, không gian rất thoải mái, thư giãn.

Trên bàn bày các món ăn được trang trí tinh tế theo kiểu truyền thống của đất nước mặt trời mọc, Hiếu Khiết ăn rất vui vẻ. Tử Tề nhìn cô, nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Chạm cốc!” Hiếu Khiết cầm đồ uống lên.

Tử Tề miễn cưỡng mỉm cười, chạm “keng” một cái với Hiếu Khiết, “Chúc mừng em được thăng chức làm chủ nhiệm dự án.”

“Cảm ơn anh đã nói giúp em!” Mặc dù nhìn bề ngoài Hiếu Khiết tỏ ra không có chuyện gì, nhưng thực ra đến giờ cô vẫn có chút sợ hãi, “Nếu không thì em bị tổng giám đốc fire rồi.”

Tử Tề an ủi: “Đừng để ý đến anh trai anh, anh ta chỉ thích bắt lỗi của người khác thôi, bố anh tuyệt đối sẽ không fire em đâu.”

Hiếu Khiết cười khỏ nói: “Cũng khó nói lắm. Mặc dù khẩu phần hạnh phúc lần đầu ra mắt đã thành công, nhưng chúng ta nhất định phải nghĩ thêm các sản phẩm mới, thị hiếu nhanh chán lắm.”

Tử Tề gật đầu: “Đương nhiên. Anh đang hướng tới làm thêm món điểm tâm trà chiều có nhiệt lượng thấp, tăng thêm tính đa dạng của các bữa ăn.”

“Cũng rất hay, nhiều phụ nữ thích ăn đồ ngọt, nhưng lại sợ béo.”

“Đúng vậy.”

Tử Tề lặng lẽ uống, lại im lặng.

Hiếu Khiết vui vẻ gặm xiên thịt gà nướng, vừa ăn vừa khen: “Món ăn này ngon lắm, thịt rất mềm, anh cũng thử đi!” Cô đưa xiên thịt trên tay cho Tử Tề.

Tử Tề chăm chú nhìn cô, không cầm lấy xiên thịt ngay, thái độ hơi do dự.

Hiếu Khiết thắc mắc hỏi: “Có chuyện gì vậy anh?”

Cuối cùng Tử Tề cũng cầm xiên thịt, nhưng không ăn mà cứ nhìn chăm chăm vào cô.

Hiếu Khiết tròn xoe mắt không hiểu.

Tử Tề hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, cuối cùng hạ quyết tâm, “Hiếu Khiết, thời gian qua chúng ta rất vui vẻ...”

Hiếu Khiết gật đầu.

“Anh... thích mối quan hệ công việc này.” Thực sự là khó mở lời.

“Em cũng vậy.” Hiếu Khiết đồng ý.

“Mới ba tháng gần gũi bên nhau, hai bên ít nhiều hiểu nhau...” Tử Tề hít một hơi sâu, lại dừng lại.

Hiếu Khiết ngốc nghếch tiếp tục gật đầu lia lịa.

Tử Tề quyết định nói ra: “Cho nên anh muốn bàn với em một việc.”

“Chuyện gì vậy?” Hiếu Khiết nhìn anh.

“Chúng ta...” Điện thoại của Hiếu Khiết bỗng đổ chuông.

Hiếu Khiết nhìn số gọi đến, ra là Thang Tuấn. Cô xin lỗi Tử Tề, rồi quay sang chỗ khác, hạ giọng, “A lô, Thang Tuấn à?”

Giọng Thang Tuấn nghe hứng khởi lắm, “Cô biết quán thịt nướng Ganso Cheers ở đâu không?”

Đầu óc chưa kịp phân tích, Hiếu Khiết đã đáp: “Biết chứ, quán đó rất nổi tiếng.”

Thang Tuấn càng sung sướng: “Tốt quá, cô làm ơn qua chỗ này một lát được không? Tôi ăn cơm ở đây nhưng quên mang tiền...”

Hiếu Khiết ngẩn ra, không kiềm chế nổi rít lên: “Anh tìm tôi bắt thanh toán hả? Tôi đang ăn cơm với Tử Tề...” Phát hiện thấy bạn trai đang nhìn

mình, không thể không hạ thấp âm lượng, “Hơn nữa tiền đi công tác lần trước tôi ứng cho anh, anh còn chưa trả tôi đâu đấy.”

Đầu bên kia chợt im lặng hồi lâu.

Hiếu Khiết lo lắng: “A lô? A lô? A lô? Tự dưng không nói gì là sao? Anh cũng biết mình ác hả?”

Cô vừa dứt lời, giọng nói đáng thương thảm hại của Thang Tuấn lại vang lên: “Tôi đang tính rửa bao nhiêu cái vỉ nướng thì mới đủ tiền trả. Ôi chao, nghĩ lại ngày còn bên Anh, tôi nhảy xuống sông Thames lạnh buốt, bây giờ phải làm nhân viên rửa bát. Tôi có duyên với nước thì phải.”

Hiếu Khiết bất giác chau mày, vừa bực mình vừa buồn cười, “Sau này anh cứ lấy việc này ra uy hiếp thì tôi thà lấy thân báo đáp luôn cho rồi.”

Ai đó cọt nhả trả lời: “Được được! Cô lấy thân báo đáp ngay đi! Vợ ơi, mau mang ví tiền đến đây cho chồng. Vợ mà không đến, chồng ăn không hết còn phải gói mang về đấy.”

Hiếu Khiết bất lực, suýt buột chữ thề, lại nghe Thang Tuấn bổ sung: “A! Hình như tôi có số của giám đốc Joe. Thôi, để tôi nhờ ông ấy vậy.”

Hiếu Khiết lập tức đầu hàng, “OK, tôi thua rồi, tôi qua chỗ anh đây.” Cúp điện thoại, cô áy náy nhìn Tử Tề: “Ừm, em...”

Biết cô có việc, nhất thời như trút được gánh nặng, nhưng vừa nãy chưa nói rõ được chuyện giữa hai người, thật chẳng ổn chút nào. Anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Không sao đâu, có việc thì em cứ đi trước đi.”

Hiếu Khiết gật đầu e ngại, sau đó cầm túi rời đi. Chưa được hai bước, cô bỗng quay lại hỏi Tử Tề: “Mà anh định nói với em chuyện gì thế?”

Tử Tề hơi bất ngờ, cười khô khốc, “Hôm nào tiện thì bàn lại cũng được.”

Hiếu Khiết không nghĩ nhiều, quay người rời đi.

Cô vội vàng chạy đến quán thịt nướng thì lại thấy Thang Tuấn đang ngồi đằng hoàng trước một chiếc bàn đầy ắp, ung dung gấp ăn. Hiếu Khiết tức điên, làu bàu ngồi xuống trước mặt anh, thể hiện rõ thái độ vô cùng bất mãn.

Thang Tuấn cười nịnh bợ, “Đến rồi à? Ăn không tôi nướng cho hai miếng thịt cuộn rau sống? Kỹ thuật của tôi khá lắm đấy.”

“Trong người không có xu nào mà anh vẫn còn tâm trạng ngồi đây ăn uống à? Đây là cái gì? Bò Kobe?” Hiếu Khiết trợn mắt, không thể tin nổi.

“Đằng nào cũng đến rồi, ăn trước nói sau. Cô muốn ăn không? Hương vị được lắm đấy.” Thang Tuấn phớt lờ, thản nhiên gấp thịt bò lên vỉ nướng.

Hiếu Khiết hậm hực: “Đương nhiên phải ăn rồi, muốn tôi trả tiền không hộ anh à, ở đâu mà bất công thế chứ!”

Thang Tuấn bắt đầu kể lể: “Đừng cau có nữa, lúc ở Anh...”

Mới nói được non nửa, Hiếu Khiết đã nhét một miếng thịt bít miện anh. Cô trừng mắt, “Ăn thịt bò Kobe của anh đi.”

Thang Tuấn sượng rờn, vui vẻ thưởng thức miếng thịt Hiếu Khiết gấp cho. Anh cũng cuộn một miếng đưa cho cô, Hiếu Khiết không khách sáo, cho vào miệng luôn.

“Hôm nay thế nào? Ăn cơm với Cao Tử Tề thuận lợi chứ hả?” Thang Tuấn ra vẻ tiện thì hỏi thăm.

Hiếu Khiết vừa ăn vừa nói: “Trước khi gặp anh, tất cả đều thuận lợi!”

Thấy tâm trạng của cô vẫn rất tốt, Thang Tuấn có chút bất ngờ. Anh chưa chịu bỏ qua, tiếp tục hỏi: “Thế à? Cô không thấy hôm nay Cao Tử Tề khang khác à?”

Hiếu Khiết lườm anh: “Anh mới khang khác ấy! Tại sao lại chen ngang cuộc hẹn của tôi với anh ấy? Chúng tôi vừa mới chúc mừng xong.”

Thang Tuấn hỏi: “Chúc mừng gì?”

“Chúc mừng tôi được thăng chức làm chủ nhiệm dự án! Tử Tề hẹn tôi đi ăn để ăn mừng. Anh ấy đối với tôi rất tốt.” Hiếu Khiết mỉm cười hạnh phúc.

Thang Tuấn thoáng chau mày, buông một câu khó hiểu: “Đồ ngốc, cô biết khi nào đàn ông đối xử đặc biệt tốt với phụ nữ không?”

Hiếu Khiết trả lời: “Đương nhiên là khi yêu người phụ nữ đó rồi!”

Thang Tuấn sững lại, rồi cười, “Thế cô có thấy tôi đối xử với cô rất tốt không?”

Hiếu Khiết bất bình: “Anh ấy hả, cứ bám dính lấy tôi. Tốt đâu không thấy, chỉ thấy ám quẻ!”

“Ám quẻ?”

Hiếu Khiết thở dài: “Tôi cứ đi đến đâu là anh sẽ bất ngờ xuất hiện ngay cạnh, không gọi là ám quẻ thì gọi là gì?”

Biết Hiếu Khiết trêu mình, Thang Tuấn cũng đành bó tay. Chợt nhớ ra chuyện gì, anh lại nói: “Phải rồi, tại sao hôm qua Bạch Quý Tinh lại đến siêu thị Bách Duyệt quảng bá cho các cô vậy?”

Hiếu Khiết đáp: “Tôi cũng rất bất ngờ. Chắc là cô ấy muốn quảng bá giúp tất cả các hoạt động của dịp Valentine này trong Hải Duyệt.”

“Cô không cảm thấy Bạch Quý Tinh rất hấp dẫn à?” Thang Tuấn cố tình nhấn mạnh, “Đàn ông nhìn thấy cô ấy đều động lòng.”

Hiếu Khiết chột thần ra, Thang Tuấn cứ tưởng cô nghĩ ra rồi mới thăm yên chí.

“Tôi hiểu rồi! Anh...” Cô nhìn anh, cười bí hiểm, “Không phải là anh có ý với cô ấy chứ?”

Thang Tuấn kinh ngạc.

“Mau bỏ cái ý định đấy đi, tôi chẳng thể tưởng tượng nổi kiểu người đàn ông nào có thể sánh với tuýp người như cô ấy.”

Hiếu Khiết nói thật chậm, nhấn vào từng từ một, khiến Thang Tuấn không biết nói gì, chỉ có thể lăm bầm: “Người đàn ông nào sánh với cô ấy, cô không biết sao?”

Hiếu Khiết lại mở miệng: “Thích Bạch Quý Tinh cũng không sao, giấc mơ là đẹp nhất mà, chẳng có gì không thể xảy ra, giống tôi ngày trước, năm mơ chả dám tưởng tượng có ngày sẽ sánh bên Tử Tề.”

Thang Tuấn cuối cùng cũng bộc phát, anh đặt đũa xuống, nhắc nhở Hiếu Khiết một cách rất nghiêm túc, “Đừng nghĩ Cao Tử Tề hoàn hảo, nếu không cô sẽ phải thất vọng đấy.”

“Anh ghen tị với anh ấy hả? Vừa đẹp trai, vừa có tiền, vừa hoàn hảo.” Hiếu Khiết không chút khách khí.

“Đúng đấy, đúng đấy, ghen tị chết đi được! Đừng bàn về cái chủ đề mất hứng này nữa.” Thang Tuấn cố gắng che giấu nỗi lòng, cầm chén rượu lên chạm với Hiếu Khiết, “Chúc mừng cô! Được thăng chức rồi!”

Hiếu Khiết cũng nâng chén lên, “Chúc anh về Thượng Hải thượng lộ bình an, mọi việc đều thuận lợi.”

Hai người tiếp tục ăn uống, tán hết chuyện này sang chuyện khác.

Hiếu Khiết bỗng thấy tò mò về Thang Tuấn, bèn hỏi: “Rốt cuộc anh làm công việc gì vậy?”

Thang Tuấn trả lời ngay lập tức: “Trợ lý đặc biệt của chủ tịch, lần này lại mới nhận dự án mới, mấy hôm nữa tôi phải về Thượng Hải rồi.”

Hiếu Khiết hỏi: “Dự án gì vậy?”

Thang Tuấn đáp: “Chủ tịch muốn tôi phụ trách tổ chức hoạt động đặc biệt cho khách VIP của các công ty trung tâm thương mại.”

Hiếu Khiết gật gù tỏ ý đã hiểu.

Thang Tuấn nói tiếp: “Đơn giản nhất đương nhiên là tung ra các sản phẩm có số lượng hạn chế, các sản phẩm độc quyền. Nhưng tôi cảm thấy kế hoạch này bình thường quá, hơi đơn điệu, trừ phi lấy được những sản phẩm thực sự độc đáo, còn không thì chẳng thể kích thích được người tiêu dùng.”

Hiếu Khiết đồng tình: “Mỗi một hội viên VIP nhất định đều có nhiều thẻ VIP của các trung tâm thương mại khác nhau.”

“Phải nghĩ cách để biến những VIP này thành VIP chỉ thuộc về một mình chúng ta mới được. Làm thế nào để giữ chắc được các khách hàng đứng trên đỉnh kim tự tháp, biến họ thành khách hàng trung tâm của Hoàng Hải?” Thang Tuấn vò tóc suy nghĩ.

“Trung thành phải bồi dưỡng từ bé mới được! Giống thú non nhận động vật mà nó nhìn thấy đầu tiên là mẹ vậy.” Hiếu Khiết chợt nảy ra ý tưởng,

“Đừng đặt mục tiêu vào những vị khách VIP hiện tại, đặt vào các vị khách VIP ‘tương lai’ được không?”

“Vị khách VIP ‘tương lai’?”

Hiếu Khiết nói: “Hãy mô phỏng hình thức xã giao thời trung cổ, mời các đối tượng vừa thành niên hoặc sắp thành niên thuộc các gia đình là khách VIP, giúp họ tổ chức một buổi vũ hội trưởng thành, lần đầu tiên ra mắt chính thức.”

Hai mắt Thang Tuấn sáng bừng lên: “Chuyện này chắc chắn sẽ để lại ấn tượng sâu sắc!”

“Hơn nữa, với lần đầu tiên ra mắt của các vị khách VIP trẻ tuổi này, bố mẹ họ nhất định sẽ hỗ trợ hết sức để còn nở mày nở mặt chứ. Lễ trưởng thành của xã hội thượng lưu - mới nghĩ ra đó thôi tôi đã cảm thấy hoạt động này nhất định rất tuyệt rồi!” Hiếu Khiết phấn khích.

“Trong đầu tôi đang xuất hiện một nguồn cảm hứng bất tận, tôi phải về để viết kế hoạch đây!” Thang Tuấn giơ tay vẫy phục vụ, “Tính tiền!”

Phục vụ mang hóa đơn đến, Hiếu Khiết cầm lên xem mà giật nảy mình. Cô chỉ tờ hóa đơn, chất vấn Thang Tuấn, “Một mình anh ăn hết những hơn 4,000 tệ?”

“Cô cũng có ăn mà...” Thang Tuấn nhún vai làm như vô tội, “Tôi đã cố ý chọn những món rẻ rẻ rồi đấy.”

Hiếu Khiết lườm anh, cau có lôi thẻ tín dụng ra đưa cho nhân viên phục vụ.

Thang Tuấn nói: “Đừng giận mà. Lần này tôi lấy thân báo đáp cho cô là được chứ gì, trả ơn cô đã mời tôi ăn!”

Hiếu Khiết nhìn anh, mỉm cười mờ ám, “May quá, tôi cũng đang cần một cơ thể trẻ trung sung sức.”

Thang Tuấn mở cò trong bụng.

Hiếu Khiết ranh mãnh: “Giai Nghi sắp phải chuyển nhà, đang thiếu người giúp. Anh qua làm khuôn vác giùm đi, trừ vào tiền bữa ăn hôm nay!”

“Cái gì? Tôi chỉ là động vật chở đồ với cô thôi hả?” Thang Tuấn ấm ức phản đối.

Hiếu Khiết vừa ký tên vào hóa đơn, vừa cười với Thang Tuấn: “Không thì anh còn công dụng gì nữa?”

Thang Tuấn chịu thua, bất lực với cô rồi, sao người ta không thấu hiểu trái tim anh vậy?

Chia tay Hiếu Khiết rồi, Tử Tề lê cơ thể mệt nhoài trở về. Mở cửa, đèn điện trong nhà bật sáng, loa đang phát một giai điệu cổ điển. Anh kinh ngạc vào trong phòng, Bạch Quý Tinh đang ngồi trước bàn ăn, một bữa tối thịnh soạn đã được chuẩn bị sẵn.

Bạch Quý Tinh thấy Tử Tề trở về, sung sướng đi đến cởi áo khoác cho anh.

“Sao em lại ở đây?” Tử Tề không giấu nổi niềm vui.

Bạch Quý Tinh cười: “Thiên Thiên bảo tối nay anh không bận, em muốn mang đến một bất ngờ. Anh đói chưa?”

Tử Tề nhìn các món ăn trên bàn: “Anh đói rồi.”

Quý Tinh lấy một chai rượu vang, “Hôm nay em đến tham dự hoạt động của hầm rượu Avia, thấy chai Petrus này liền nghĩ ngay đến anh.”

“Lúc trước anh cũng đã định đặt chai rượu đó, muốn cùng thưởng thức với em.” Tử Tề hơi ngạc nhiên.

“Thật vậy à? Bây giờ có thể cùng anh dùng chai rượu này, tốt quá.” Bạch Quý Tinh mỉm cười, mở nút chai, rót ra hai ly.

Tử Tề đón lấy ly rượu, khẽ lắc nhẹ, đưa lên mũi ngửi, nhìn màu sắc của rượu rồi nhấp một ngụm, hương vị khiến người ta phải nghiền.

Bạch Quý Tinh nhìn anh, “Từ trước đến nay em chưa bao giờ nghĩ rằng nhìn thấy nụ cười trên gương mặt người mình yêu lại hạnh phúc thế này.”

“Trước đây thấy anh cười, em không có cảm giác gì sao?”

“Không. Nụ cười này là do em tạo ra, em đến tìm anh, em chuẩn bị bữa tối, em mua loại rượu mà anh thích. Trước đây em không biết, cảm giác nghĩ cho người khác lại tuyệt vời thế.”

Tử Tề rất cảm động, anh dịu dàng: “Chúng ta ăn cơm thôi.”

Bạch Quý Tinh ngồi xuống, gõ gõ nhẹ bàn chân, lông mày thoáng chau lại.

Tử Tề quan tâm hỏi: “Công việc mệt lắm phải không?”

Cô mỉm cười, đáp với vẻ bất đắc dĩ: “Hôm nay em đi giày cao gót nên chân hơi mỏi. Trước đây có đi giày cao gót ba ngày liền cũng không vấn đề. Sau này không phải đi giày cao gót nữa thì tốt quá, càng ngày càng dễ mệt mỏi rồi.”

Tử Tề nghe mà lòng thấy vui vui, anh nắm lấy tay cô. Bạch Quý Tinh nhìn anh, “Đừng lo cho em, nói về anh đi. Hôm nay của anh thế nào?”

“Vốn dĩ cũng rất mệt, nhưng thấy em, tâm trạng đã tốt hơn nhiều.”

“Lúc này em ngồi đây đợi anh, cứ lo tối nay anh không về, một mình ở trong căn phòng trống này cô đơn thật.”

“Anh cũng tưởng sẽ phải trở về căn nhà lạnh lẽo, không ngờ lại có một niềm vui bất ngờ.”

“Giây phút anh mở cửa ra, em bỗng ước là mỗi ngày sau khi trở về nhà đều có người mình đang chờ đợi thì tốt biết mấy, em sẽ chuẩn bị bữa tối cho người ấy, nói với người ấy rằng ‘anh vất vả quá, em rất nhớ anh’.”

Tử Tề cảm động, nghiêm túc thổ lộ: “Anh hy vọng sau này có thể cùng em sống một cuộc sống như vậy. Chỉ cần có anh và em, không cần bất kỳ ai khác.”

Trong ánh nến lung linh, hai người cứ vậy gửi yêu thương đọng đầy qua đôi mắt.

Sau khi Giai Nghi xuất viện bèn chuyển đến ở nhà Tiểu Mã, căn phòng lớn chỉ có một mình Hiếu Khiết, thật cô quạnh.

Hôm Giai Nghi chuyển đi, lúc đầu Hiếu Khiết rất vui vẻ nhưng vì câu nói của cô bạn mà bỗng nhiên bật khóc.

Giai Nghi dặn dò: “Buổi sáng đừng để bụng rỗng mà uống cà phê, buổi trưa phải nhớ ăn cơm, tối về thì đừng thức thâu đêm, cũng đừng đi ngủ muộn quá. Không được ngồi buồn một mình, nếu thực sự có chuyện đau lòng thì gọi điện cho tớ, tớ sẽ bắt taxi đến bên cậu ngay.”

Hai cô ôm nhau khóc òa, phải nhờ Thang Tuấn tách hai người ra, Hiếu Khiết mới lưu luyến trông theo Giai Nghi rồi đi cùng Tiểu Mã.

Cô thầm chúc phúc cho bạn nhưng không ngăn nổi nước mắt lăn chã rơi.

Hiếu Khiết và Thang Tuấn quay vào nhà, chân tay rã rời. Cả hai ngồi trên sofa phòng khách, uống bia và nhấm nháp đồ ăn.

Hiếu Khiết nhìn căn phòng bây giờ lại thấy buồn, “Chà, thiếu Giai Nghi, chỗ này trở nên trống trải quá.”

“Bữa trước ở quán thịt nướng chúng ta nói về cái kế hoạch WIP, tôi làm xong rồi đây.” Thang Tuấn muốn phân tán sự chú ý của Hiếu Khiết, không cho cô sầu khổ nữa.

Hiếu Khiết ngệt mặt ra, “WIP là cái gì?”

Thang Tuấn kéo cô ngồi xuống trước máy tính, đút chiếc đĩa cứng mà mình mang theo vào máy tính, mở file ra, “WIP chính là VVIP.”

Hiếu Khiết đọc sơ bản kế hoạch, gật đầu tán thưởng, “Đã là vũ hội sao không nghĩ đến chuyện tổ chức thành một đêm từ thiện, mở các hoạt động như thi khiêu vũ chẳng hạn...?”

“Thi khiêu vũ làm từ thiện?” Thang Tuấn chưa nắm được ý tưởng.

Hiếu Khiết cười: “Cho mấy người giàu cơ hội phô trương í mà! Cánh đàn ông có thể dùng hình thức đấu giá để mời được bạn nhảy yêu thích. Số tiền thu được quyên cho các tổ chức từ thiện! Như vậy hội viên VIP và WIP sẽ càng thêm đẹp mặt chứ sao.”

Thang Tuấn gật đầu lia lịa: “Hay lắm, rất thông minh!”

“Quá khen.” Hiếu Khiết không quên nhắc nhở, “Những gì tôi nợ anh trước kia coi như trả hết rồi nhé, lần sau không cho phép anh lôi chuyện ở Anh ra uy hiếp tôi nữa.”

Thang Tuấn chỉ cười, không đáp.

Hiếu Khiết sức nhớ ra chuyện gì đó, kêu lên: “À, nhắc đến Anh, phải mau xem Tom có trên mạng không?” Cô bèn đăng nhập vào MSN.

Nghe Hiếu Khiết nhắc đến mình, Thang Tuấn chột chột dạ, liếc trộm từng cử động của cô.

“Quả nhiên vẫn không online.” Nhìn avatar của Tom không sáng, Hiếu Khiết thất vọng.

Thang Tuấn giả vờ hỏi: “Cô bảo ai không online cơ?”

“Hồi trước tôi muốn du học Anh nên kết thân với một chủ nhà rất tốt tên là Tom. Sau đó, vì công việc nên tôi không đi nữa, anh ấy vẫn rất quan tâm, gửi cho tôi một món quà từ bên đó.” Cô đứng dậy, bước về chiếc tủ đặt chú thỏ Peter được Tom tặng, lấy nó ra, “Đây chính là chú thỏ Peter mà anh chủ nhà ấy gửi sang.”

Thang Tuấn cười: “Ô? Chẳng phải là chú thỏ Peter số lượng có hạn lại đắt cắt cổ chúng ta đấy sao? Xem ra cái anh chàng Tom đó ngoài việc có tâm ra thì cũng rất có tiền nữa.” Anh khoa trương khen ngợi, liếc mắt thăm dò phản ứng của Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết trề môi: “Nhưng lâu lắm rồi tôi không gặp anh ấy, hay anh ấy đã quên mất sự tồn tại của tôi rồi nhỉ?”

Thang Tuấn sững sờ, giờ mới nghĩ lại, từ hồi đến Đài Loan, lâu rồi anh không lên MSN nói chuyện với Hiếu Khiết. Anh lúng búng: “Không đâu, chắc là... chắc là gần đây anh ta bận thôi.”

Hiếu Khiết càng nghĩ càng buồn, tiếp tục uống bia, không biết đã say từ lúc nào.

“Thế cơ à? Nhưng sao mãi chẳng thấy anh ấy online.” Cô sầu não, “Có phải Tom thấy tôi phiền phức, thấy ghét tôi, nên cố ý không online?”

“Đương nhiên không phải.” Nhận ra mình trả lời hơi nhanh, Thang Tuấn vội bồi thêm một câu, “Cô thử nghĩ xem, nếu ghét cô thì tại sao anh ta lại tặng cô món quà đắt như vậy? Cho nên Tom không ghét cô đâu, chắc chắn anh ta có ấn tượng tốt về cô đấy!”

Hiếu Khiết vui vẻ: “Thật vậy hả? Anh cảm thấy Tom thích tôi?”

Mượn cơ hội để bày tỏ, Thang Tuấn đáp: “Đúng! Còn không phải là thích bình thường!”

Hiếu Khiết sung sướng: “Tốt quá rồi! Tôi cũng rất thích anh ấy!” Cô uống một ngụm lớn.

Thang Tuấn ngạc nhiên, không nén nổi tò mò muốn nghe suy nghĩ thực sự của cô. Anh bèn giả vờ như không biết gì, dò hỏi: “Tại sao cô lại thích Tom thế? Cô đã gặp anh ta đâu.”

Hiếu Khiết trả lời: “Anh ấy là người đầu tiên động viên tôi theo đuổi ước mơ! Hơn nữa, chúng tôi rõ ràng chưa gặp nhau nhưng anh ấy lại rất hiểu tôi, biết tôi cần gì, lúc nào tôi cần sự giúp đỡ nhất, anh ấy đều đưa tay ra.”

Những lời của Hiếu Khiết khiến Thang Tuấn thầm cảm thấy hạnh phúc, anh lại hỏi: “VẬY so với Cao Tử Tề, cô thấy thích ai nhiều hơn?”

“Tử Tề và Tom à, để tôi nghĩ xem.” Hiếu Khiết nghiêm túc, “Có lẽ là...”

Thang Tuấn hồi hộp, tim đập thành thịch.

Hiếu Khiết thốt ra hai chữ, “Tử Tề...”

Tim Thang Tuấn phút chốc như vỡ vụn, một nỗi thất vọng không nói nên lời dâng lên.

Ai ngờ, cô lại nói tiếp: “... Tử Tề, có lẽ còn thua vài điểm.”

Thang Tuấn không dám tin vào tai, nét mặt biểu lộ rõ tâm trạng lúc này.

Hiếu Khiết gật gật đầu, lại cầm chai bia lên tu ừng ực.

Thang Tuấn cười: “Thế này là ngoại tình tư tưởng nhỉ!”

Hiếu Khiết giơ ngón tay trỏ lên miệng: “Xuyt, anh đừng có nói với Từ Tề đấy!”

Thang Tuấn sững sờ, vẫn còn vò vĩnh, “VẬY phải xem cô dùng cái gì để bịt miệng tôi đã! Hai lần ăn thịt nướng, cộng với một lần đi xem phim nữa là ổn đấy!”

“Sắp phải về Thượng Hải rồi mà anh tính ăn của tôi hả! Được được! Những thứ ở trên bàn đây đều cho anh hết!” Hiếu Khiết gấp thức ăn nhét vào miệng Thang Tuấn, anh chấp tay đa tạ cô.

Có hai người vui đùa ẩm ỉ.

Chương 13: Màn Cầu Hôn Trá Hình 2

Ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua những ô cửa kính, tỏa những tia nắng ấm áp xuống giường.

Hiếu Khiết nhúu mày, từ từ mở mắt, nhìn cánh tay trần của mình mà vô cùng sửng sốt.

Thang Tuấn đã dậy từ sớm, nửa trên không mặc áo, nhìn cô một cách lười biếng và quyến rũ, “Chào buổi sáng, tối qua em thật nồng nhiệt!”

Hiếu Khiết choáng váng, lập tức kéo chăn ra, cô khóa thân. Cô đau khổ muốn chết, trừng mắt lên với Thang Tuấn.

Anh cười ranh mãnh, gật gật như trả lời cho thắc mắc mà cô không dám hỏi.

Hiếu Khiết nhìn mình rồi lại nhìn anh, lắp bắp: “Chúng ta... hôm qua... chuyện đó... chúng ta... chúng ta thực sự đã làm chuyện đó rồi hả?”

Thang Tuấn vẫn cười, vòng sau lưng cô, sát gần đáp: “Trong vòng 5 tiếng bắt đầu từ bây giờ, anh rất sẵn lòng giúp em lật lại ký ức.” Vừa nói anh vừa lại gần cô hơn, Hiếu Khiết có thể cảm nhận được làn da nóng bỏng của anh.

“A...!” Hiếu Khiết mở choàng hai mắt, hóa ra vừa rồi là một giấc mơ, thật đến nỗi làm cô chết khiếp!

Thang Tuấn vẫn đang nằm cạnh cô, tưởng cô gặp ác mộng, “Chào buổi sáng, tối qua cô...”

Hiếu Khiết kinh ngạc quay đầu lại, trợn mắt phát hiện Thang Tuấn ‘khỏa thân’. Không đợi anh nói hết câu, cô túm chiếc gối ôm bên cạnh quật lấy quật để vào anh.

Thì ra không phải là mơ, mà là thật...

Cô cuốn chăn vào người, nhảy xuống giường, hét toáng lên: “Đồ biến thái! Anh anh anh... giậu đồ bìm leo!”

Thang Tuấn không hiểu gì hết, cúi xuống nhìn cơ thể mình, bèn với chiếc áo gần đó khoác vào, vẻ mặt vô tội, “Rõ ràng là tối qua cô...”

Hiếu Khiết bịt chặt tai lại, lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi không muốn nghe!” Cô vơ quần áo của Thang Tuấn, giữ chặt chiếc chăn trước ngực, đẩy anh ra ngoài.

Thang Tuấn phản đối, “Đợi đã, hôm qua cô nói sẽ chịu trách nhiệm mà.”

Hiếu Khiết bối rối hét lên: “Hôm qua tôi uống say, nói gì cũng không tính!” Cô mở cửa, vứt hết quần áo và giày của anh ra ngoài, sau đó đóng chặt lại.

Thang Tuấn ôm quần áo đứng ngoài, ra sức gõ cửa, gào ầm lên: “Rõ ràng tối qua cô uống say rồi nôn lung tung lên quần áo tôi, còn nói sẽ chịu trách nhiệm giặt sạch cho tôi, sáng nay mới ngủ dậy đã trở mặt là thế nào?” Anh vừa hoang mang vừa chả hiểu tại sao lại bị đuổi.

Hiếu Khiết nghe thủng mấy lời này, thở phào, vội chạy vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, hứng nước hắt liên tục vào mặt.

Cô nhìn gương, tự an ủi: May là mọi chuyện chưa đi quá giới hạn, tất cả chỉ là một giấc mơ! Nhưng về mặt tư tưởng thì có phải là đi quá giới hạn không?

Ngồi trên nắp bồn cầu, Hiếu Khiết đau hết cả đầu, ảo não nói: “Sao mày lại mơ về cái tên Thang Tuấn ấy chứ... Không được, Lâm Hiếu Khiết, quên ngay! Quên ngay! Bạn trai mày là Cao Tử Tề, Cao Tử Tề...”

Cô nhắm mắt lại, cố thôi miên bản thân, bắt mình phải quên hết những việc xảy ra đêm qua và sáng nay. Và cứ thế cô cũng quên luôn Thang Tuấn vẫn ôm quần áo đứng ngoài cửa âm ỉ.

Trong nhà hàng tại khách sạn, Thang Tuấn vừa ăn sáng vừa cầm bản kế hoạch đã sửa xong đặt trước mặt Thang Lan.

Thang Lan lau miệng, nhìn mấy chữ ghi ngoài bì, nhìn anh, “Đêm từ thiện WIP?”

Thang Tuấn giải thích, “Chính là những hoạt động đặc biệt dành cho các khách hàng VIP mà mẹ bảo con về Thượng Hải phụ trách đấy.”

Thang Lan giở tập tài liệu ra, lướt qua vài trang rồi khen ngợi: “Ý tưởng rất hay. Thi khiêu vũ làm từ thiện, một sáng tạo trong hoạt động xã giao rất hấp dẫn, mẹ có thể tưởng tượng ra tiếng vang lớn lần này sẽ tạo dựng được như thế nào. Xem ra con ở Anh cũng không hoàn toàn lãng phí thời gian.”

“Báo cáo chủ tịch, đây không phải công lao của con.” Thang Tuấn đính chính.

“Không phải của con?” Thang Lan không tin, “Lẽ nào là của người khác?”

Thang Tuấn mỉm cười bí mật, “Đúng vậy! Nhưng mẹ mới chỉ đoán đúng một nửa!”

Thang Lan vô cùng khó hiểu.

Ăn sáng xong, Thang Tuấn hẹn Hiếu Khiết tới gặp mẹ mình.

Thang Lan đặt cốc cà phê xuống, đưa mắt quan sát Hiếu Khiết.

“Báo cáo chủ tịch, cô ấy chính là người còn lại góp phần đưa ra ý tưởng về WIP” Thang Tuấn nói.

Hiếu Khiết thắc mắc liếc Thang Tuấn, anh bèn giải thích: “Lấy ý tưởng của người khác bảo là của mình, hành động vô liêm sỉ đó tôi không làm được, cho nên hôm nay làm phiền cô gặp chủ tịch của chúng tôi.”

Thang Lan mở miệng: “Cô là Lâm Hiếu Khiết của phòng kế hoạch Hải Duyệt, phải không?”

Hiếu Khiết thận trọng gật đầu, vô cùng khẩn trương.

Thang Lan mỉm cười: “Cô không cần căng thẳng vậy. Tôi nghe Thang Tuấn báo cáo rồi. Tôi đánh giá rất cao ý tưởng sáng tạo của cô, cho nên mới muốn gặp.”

Hiếu Khiết nhìn bà, lòng vẫn thấy không yên.

Thang Lan giở bản kế hoạch ra, xem kỹ lại: “Bản kế hoạch rất hay. So với các kế hoạch cho hoạt động đặc biệt VIP trước đây tôi từng xem thì nó rất mới mẻ, tôi tin rằng mỗi một VIP tham gia hoạt động này sẽ có ấn tượng tốt đẹp.”

Hiếu Khiết khách sáo: “Cảm ơn chủ tịch. Thực ra bản kế hoạch này là do Thang Tuấn viết, tôi chỉ đóng góp vài ý kiến mà thôi.”

“Không có vài cái đó của cô thì mình cậu ta chắc chắn không thể viết ra thứ tốt thế này. Tôi làm kinh doanh nên rất thẳng tính, gặp được nhân tài ưu tú luôn muốn ‘bắt cóc’ về công ty của mình.” Bà dừng lại một lúc, nhìn Hiếu Khiết, “Cô có muốn đến làm việc tại trung tâm thương mại Hoàng Hải không? Lương hiện nay của cô sẽ vẫn giữ nguyên con số, chúng tôi trả bằng Nhân dân tệ.”

Hiếu Khiết sững sốt, thật không thể tin được.

Thang Tuấn cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng với đề nghị đó thì vui hơn nhiều. Anh nhìn Hiếu Khiết chờ đợi.

Hai bàn tay cô đan chéo vào nhau, lo lắng suy nghĩ, bắt đầu băn khoăn do dự, trong đầu hiện lên hình ảnh những lúc làm việc bên Tủ Tề. Lát sau, cô mím chặt môi, mở lời xin lỗi với Thang Lan: “Cảm ơn chủ tịch Thang, hiện giờ tôi vẫn chưa nghĩ đến việc rời bỏ công việc ở Đài Loan.”

Thang Loan thoáng bất ngờ, nhưng rất nhanh bà lấy lại tâm thế như thường, ôn tồn nói: “Không sao đâu, là do tôi mạo muội.”

Hiếu Khiết vội vàng lắc đầu giải thích: “Không phải thế đâu ạ. Được chủ tịch đánh giá cao như vậy, khiến tôi cảm thấy ái ngại.”

Thang Lan cười: “Lời mời ban này vẫn không thay đổi, nếu như cô thay đổi quyết định, lúc nào tôi cũng sẵn sàng chào đón cô gia nhập Hoàng Hải!”

Hiếu Khiết gật đầu cảm ơn, “Vâng thưa chủ tịch Thang, tôi nhất định sẽ suy nghĩ kỹ!”

“Hai người cứ nói chuyện tự nhiên đi, tôi về phòng trước.” Thang Lan cầm theo bản kế hoạch đặt trên bàn.

Bà vừa rời đi, Hiếu Khiết bèn đưa một chiếc túi giấy cho Thang Tuấn: “Quần áo của anh bị tôi nôn vào đây, tôi giặt sạch rồi!”

“Cuối cùng cô cũng nhớ hả?” Thang Tuấn nhận chiếc túi, rồi giơ tay gọi nhân viên phục vụ mang menu đến, “Cô ăn sáng chưa? Đăng nào hóa đơn bàn này cũng tính cho chủ tịch Thang, bà ấy lại đánh giá cô cao như vậy thì cứ ăn một bữa thoải mái đi, tôi nghĩ bà ấy sẽ vui vẻ thanh toán thôi.”

Hiếu Khiết lườm anh, “Đúng là chúa ăn chùa! Ăn uống của tôi còn chưa đủ, của chủ tịch nhà mình anh cũng không tha!”

Thang Tuấn biện bạch, “Cái gì mà chúa ăn chùa? Tôi là thần may mắn của cô đấy! Ở Anh cô gặp tôi, tôi cứu cô, còn cùng cô hoàn thành đề án hợp tác! Lần này không phải tôi đưa bản kế hoạch WIP cho chủ tịch Thang xem thì sao cô có cơ hội nhảy việc với ăn không uống không thế này?”

“Kể thì cũng có lý.” Hiếu Khiết gật gật đầu, khinh thường anh, “Cho nên mỗi lần gặp phải anh, bị anh ăn không uống không đến nỗi sắp tán gia bại sản đến nơi rồi.”

Thang Tuấn tức giận: “Nhưng mà, sao cô lại từ chối lời mời của mẹ... Ý tôi là lời mời của chủ tịch chúng tôi?” Lỡ lời, may mà sửa kịp.

Hiếu Khiết không mấy để ý: “Tử Tề ở Đài Loan, tôi đến Thượng Hải làm việc sao được.”

Thang Tuấn nói: “Nếu như, tôi nói là nếu như, cô không còn ở bên Cao Tử Tề nữa, cô có tới Thượng Hải không?”

Hiếu Khiết nghiêng đầu ngẫm nghĩ, gật đầu đáp: “Đương nhiên rồi! Điều kiện tốt như vậy, chỉ bị đàn mới không đi thôi!”

Lời của Hiếu Khiết như một viên đá nhỏ rơi xuống mặt hồ là trái tim anh, tạo ra những gợn sóng nhỏ lăn tăn.

Thang Tuấn cầm chiếc túi giấy quay trở về phòng, Thang Lan đang ngồi gọi điện thoại, “Cứ làm theo lời tôi, đừng thông báo vội với Thang Mẫn, mọi việc liên quan đến hoạt động VIP chờ tôi về hẵng xử lý. Cứ thế đã.”

Thang Lan thấy Thang Tuấn, lập tức cúp máy rồi quay sang hỏi anh: “Lâm Hiếu Khiết về rồi à?”

Thang Tuấn gật gật đầu, hơi bất ngờ khi mẹ ngồi trong phòng mình.

“Bản kế hoạch mẹ xem rất kỹ rồi, những ý kiến cần sửa cũng ghi hết trong đó.” Thang Lan đứng dậy, trước khi rời đi bà làm như vô tình nhắc nhở, “Thích cô bé ấy thì nhớ phải chủ động! Đừng có phủ nhận, tôi là mẹ anh đấy!”

Môi Thang Tuấn mấp máy, mẹ anh đã đi mất rồi.

Anh lầm bầm: “Mình đối với Lâm Hiểu Khiết rõ ràng thế cơ à? Tại sao chỉ có cô ngốc đó là không nhận ra?” Sao mà ảo não.

Tử Tề đang đứng trước quầy trang sức đá quý, nhìn từng hàng nhẫn kim cương lấp lánh mà hoa hết cả mắt. Nhân viên bán hàng mở tủ kính, lấy một vài chiếc nhẫn đặt lên miếng vải nhung cho anh lựa chọn. Cầm lên cầm xuống mãi, cuối cùng Tử Tề cũng lựa được chiếc nhẫn kim cương một cara được gia công rất tinh xảo, anh quay sang nhân viên bán hàng: “Gói giúp tôi cái này, đẹp mắt chút.”

Thanh toán xong, Tử Tề cầm nhẫn rời đi. Nhìn thấy một bức hình chụp Bạch Quý Tinh mặc áo cưới đặt cạnh đó, anh bất giác mỉm cười hạnh phúc.

Sau khi rời quầy bán trang sức, anh rảo bước đến cửa hàng hoa. Nhân viên cửa hàng niềm nở đưa cho anh bó hồng. Anh cúi đầu nhìn, bên trong đặt một tấm thiệp, viết người nhận là: Cô Lâm Hiểu Khiết.

Bất giác chau mày, Tử Tề nói: “Chuẩn bị lại giúp tôi một bó bách hợp.”

“Ồ, xin lỗi, tôi chuẩn bị ngay đây.” Nhân viên nhận lại bó hồng trong tay anh, đặt sang bên cạnh, sau đó lấy vài cành bách hợp và một số hoa phối cùng để bó một bó mới.

Tử Tề nhận bó bách hợp, hài lòng rời khỏi cửa hàng.

Một nhân viên bán thời gian xách thùng giấy đi vào cửa hàng hoa, thấy bó hoa hồng ban nãy vẫn trên bàn. Cậu chàng liếc thấy cái tên ghi trên tấm thiệp: “Lâm Hiếu Khiết? Chủ nhiệm bên phòng quan hệ kinh doanh đây mà.” Cậu ta cẩn thận đặt bó hoa hồng vào trong thùng giấy rồi bê hết lên xe chở hàng đỗ bên ngoài.

Hiếu Khiết vô cùng bất ngờ khi nhận được một bó hoa hồng lớn, dòng chữ trên thiệp càng làm cô vui sướng.

Trên thiệp viết: Anh biết gần đây đã lạnh nhạt em, những việc anh làm đã khiến em tức giận, hãy cho anh cơ hội để bù đắp. Tối nay em ăn tối với anh được không? Để chúng ta cùng đón ngày 10 tháng 4 quan trọng này, để tối nay sẽ trở thành ngày kỷ niệm đáng nhớ nhất trong cuộc đời chúng ta.

Hiếu Khiết nhìn tấm thiệp và bó hoa hồng, bỗng thấy khó hiểu. Ngày 10 tháng 4 là ngày gì vậy?

Lúc này loa máy tính phát ra tiếng kêu “tinh tinh”, Hiếu Khiết định thần lại, Tom vừa online. Cô sung sướng mở cửa sổ chat, gõ: Chào Tom, anh mất tích ở đâu suốt mấy ngày nay vậy, mãi mới gặp được anh!

Tom rất nhanh trả lời: Xin lỗi, dạo này bận quá, không có thời gian lên mạng.

Hiếu Khiết gõ: Tôi cứ tưởng anh không thèm để ý đến tôi nữa!

Tom đáp: Sao thế được. Dạo này cô thế nào? Có phải lại có việc đau đầu không?

Hiếu Khiết nhìn bó hoa hồng trên bàn, cười: Oa, anh giỏi thế! Lúc này tôi vừa nhận được hoa bạn trai tặng, anh ấy nói ngày 10 tháng 4 là ngày rất đặc biệt, tối nay muốn dùng bữa với tôi.

Tom: Tốt quá, định chúc mừng việc gì?

Hiếu Khiết ngồi trên ghế, nhìn cửa sổ chat trên máy tính mà thắc mắc, gò: Tôi đang nghĩ đây. Đó không phải sinh nhật chúng tôi, cũng không phải ngày gì trọng đại.

Tom: Cô có nhớ lần đầu tiên gặp anh ta là khi nào không?

Hiếu Khiết: Đương nhiên là nhớ rồi! Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau là lúc bước sang năm mới, anh ấy thức suốt đêm xếp tháp bia với tôi trong siêu thị.

Tom: Vậy hả? Hai người quen nhau hơn ba tháng rồi, thời gian nhanh thật.

Hiếu Khiết: Đúng đấy! Ba tháng, 90 ngày rồi.

Tom: Hay mừng 10 tháng 4 là thời điểm hai người quen nhau đủ 100 ngày?

Hiếu Khiết được nhắc, lấy quyển lịch bàn ra tính, lập tức cười sung sướng, gò lại: Đúng rồi! Đúng là ngày thứ một trăm! Bởi vậy nên anh ấy mới lặng lẽ lên kế hoạch? Anh ấy đã chuẩn bị một bất ngờ gì chẳng?

Cô vui vẻ đặt quyển lịch bàn về chỗ cũ, vui vẻ lấy một tập tài liệu ra xử lý, vui vẻ hát ư ư.

Máy tính bên kia, Thang Tuấn chẳng thấy gì đáng mừng, lầm bầm tự nói: “Quen nhau 100 ngày thôi mà, nhất thiết phải tốn công làm lớn thế à?”

Lúc hai người chat với nhau chỉ có Hiếu Khiết bật webcam, Thang Tuấn thấy rõ vẻ hồi hộp chờ mong của Hiếu Khiết, lại cả bó hoa và tấm thiệp trên bàn, lòng anh cứ thấp thỏm không yên. Anh thầm suy tính: Có hoa hồng, lại cả thiệp, thêm lễ kỷ niệm 100 ngày quen nhau. Nghe nói năm nay là năm cao điểm, ai nấy đều thi nhau kết hôn, Cao Tử Tề không phải sẽ...

Một đồng nghiệp cầm tài liệu đưa cho Hiếu Khiết, nhìn thấy bó hoa hồng bên cạnh, tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ. Thang Tuấn thấy tâm trạng hạnh phúc của Hiếu Khiết, càng thấy sốt ruột bất an.

Anh không yên tâm. Nếu như Cao Tử Tề thực sự muốn đẩy nhanh tiến độ, cầu hôn rồi thì... Chẳng phải anh sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội thổ lộ với Hiếu Khiết? Không được, đã để lỡ một lần rồi, lần này tuyệt đối không được do dự!

Điện thoại của Hiếu Khiết đang đặt ngay cạnh, Thang Tuấn quyết định hành động.

Di Động của Hiếu Khiết bỗng đổ chuông, cô nhìn thấy người gọi đến là Thang Tuấn thì nhấc máy.

“Tan tầm cô rảnh không? Tôi có chuyện muốn tìm cô, chúng ta gặp nhau một lát!” Giọng Thang Tuấn cấp thiết.

“Lại gọi tôi tới cửa hàng nào trả tiền cứu anh hả? Tối nay tôi bận rồi! Hẹn mai gặp nhé?” Hiếu Khiết lập tức từ chối.

“Không được! Nhất định phải là hôm nay! Tối nay trước khi đi, cô cho tôi 10 phút là được rồi.” Thang Tuấn không bỏ cuộc.

Hiếu Khiết hơi bực mình, “Nhưng tối nay tôi có việc rất quan trọng...”

Thang Tuấn không để cô có cơ hội từ chối, “Tôi cũng có việc rất quan trọng muốn nói với cô, không đến cô sẽ hối hận! 8 giờ 30, tôi đợi cô ở quảng trường trước cửa hàng Eslite! Rất nhanh thôi, tôi chỉ nói 10 phút là đủ rồi!”

Thang Tuấn qua máy tính thấy Hiếu Khiết cứ cố từ chối mình, lập tức ngồi xuống gõ vào cửa sổ chat: Tôi thấy cô nên đi. Bạn của cô nói có việc rất quan trọng mà.

Hiếu Khiết hơi do dự vì lời khuyên của Tom, bèn nói ra nỗi lo lắng: Nhưng tôi rất sợ anh ta lại lừa tôi. Trước đây mỗi lần anh ta gọi tôi đến đều là muốn tôi trả tiền hộ, không chừng lần này cũng chỉ muốn lừa tôi một bữa cơm.

Thang Tuấn lúng búng, tiếp tục thuyết phục hộ bản thân: Tôi thấy, cô nên tin anh ta!

Hiếu Khiết vẫn giữ điện thoại, thắc mắc: Tại sao?

Thang Tuấn không nghĩ ra được lý do gì cả bèn đáp bừa: Bởi vì... bởi vì chúng tôi đều họ Thang[1]!

[1] Phiên âm Hán Việt của “Tom” từ tiếng Trung là “Thang Mầu”.

Hiếu Khiết phì cười.

Thang Tuấn vội vàng bổ sung: Cho dù anh ta có lừa cô 10 lần, nhưng nhờ lần này anh ta thực sự có việc quan trọng mà cô để vuột mất thì sẽ hối tiếc suốt đời.

Hiếu Khiết đọc những lời này, thật hoang mang: Nghiêm trọng thế ư? Giữa tôi và anh ta làm gì có việc gì quan trọng đến mức nếu vuột mất sẽ hối tiếc...

Thang Tuấn mỉm cười, tiếp tục gõ: Who knows? Nếu muốn biết thì bỏ ra 10 phút đi.

Hiếu Khiết nghĩ nghĩ một lúc rồi nói vào trong điện thoại: “Được rồi! Tôi đồng ý!”

“Yes!” Thang Tuấn phấn khích kêu lên.

Hiếu Khiết nhấn mạnh, “Tôi chỉ cho anh 10 phút thôi đấy.”

Thang Tuấn hét ầm lên: “Không vấn đề!”

Hiếu Khiết mỉm cười cúp điện thoại.

“Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ, sao nhất nhất phải hẹn mình tối nay?” Cô nhún vai, không hiểu nổi Thang Tuấn định làm trò gì.

Dập máy rồi, Thang Tuấn nhìn nội dung đối thoại với Hiếu Khiết trong MSN, bỗng nhiên thấy thích thú lạ.

Thiên Thiên cầm bó hoa bách hợp mà boss giao cho đến công ty quản lý của Bạch Quý Tinh.

Một cô người mẫu đi ngang qua, Thiên Thiên gật đầu lịch sự chào cô ta. Nhìn thấy bó hoa trong tay Thiên Thiên, cô lập tức hiểu ra, “Tặng cho chị Quý Tinh đúng không?”

Thiên Thiên gật đầu.

Cô người mẫu nói: “Chị ấy đang trả lời phỏng vấn tạp chí, anh cứ đưa hoa cho tôi. Lát nữa chị ấy phỏng vấn xong tôi đưa giúp cho.”

Cậu do dự một lát, cuối cùng ngoan ngoãn giao bó hoa, “Cảm ơn cô. Bó hoa này rất quan trọng, xin cô nhất định phải đưa tận tay cô Bạch.”

Xong xuôi, Thiên Thiên quay người rời đi, được hai bước lại quay lại nhìn.

Cô người mẫu mang hoa vào phòng nghỉ, lăm băm khinh miệt: “Quan trọng đến mức nào?”

Cô ta nhìn thấy tấm thiệp trên đó liền mở ra xem, bất giác tròn tròn mắt, sung sướng như thợ săn bắt được con mồi, phấn khích thốt lên: “Oa! Đúng là của độc rồi!”

Cô ta lôi điện thoại ra, vội gửi tin nhắn khắp nơi.

Một lát sau, điện thoại của phóng viên thuộc tất cả các tạp chí đều rung lên, trên màn hình điện thoại hiển thị -

Người gửi: Nặc danh

Nội dung: Bằng chứng địa điểm tình yêu bí mật của siêu mẫu Bạch Quý Tinh

Cùng lúc, tất cả các tòa soạn dường như vỡ òa.

“Ôi, tin hot về Bạch Quý Tinh!”

“Anh cũng nhận được thông tin rồi? Tối nay nhất định sẽ rất vui đây!”

Màn đêm buông xuống, các con phố Đài Bắc vẫn tấp nập người xe qua lại.

Thang Tuấn đứng tại quảng trường trước cửa hàng Eslite, tay ôm một bó hoa hồng, sốt ruột đi đi lại lại, chốc chốc lại liếc đồng hồ. Tranh thủ lúc Hiếu Khiết vẫn chưa đến, anh đứng đối diện với chiếc cột điện gần đó tập tỏ tình.

“Hiếu Khiết... thực ra... anh thích em...” Do dự một lát, “Hình như trực tiếp quá rồi.”

Anh lại đổi cách khác, tỏ ra vừa do dự vừa phiền muộn quay sang cái cây bên cạnh: “Hiếu Khiết, em nghe anh nói... thực ra... Cao Tử Tề và Bạch Quý Tinh mới là một cặp.” Lại lắc đầu, “Thế thì nhẫn tâm quá.”

Thang Tuấn nhìn bó hồng trên tay, cứ nghĩ đến việc phải thổ lộ, bất giác vô cùng hồi hộp.

Bất chợt điện thoại đổ chuông, anh cứ tưởng Hiếu Khiết, không nhìn xem ai gọi đã nhấc máy. Đầu bên kia, giọng mẹ anh vang lên: “Con đang ở đâu đây?”

Anh nói: “Quảng trường chỗ Eslite ạ.”

Thang Lan nói: “Lát nữa đi ăn với chủ tịch Cao và mọi người bên đó, mẹ bảo lái xe tiện đường qua đón con luôn.”

Thang Tuấn ngạc nhiên, “Không phải ngày mai mới hẹn ạ?”

Thang Lan không quan tâm, “Lát gặp lại.”

Thang Tuấn vội nói: “Mẹ, giờ con đang có việc gấp. A lô? Mẹ?”

ĐẲNG CẤP QUÝ CÔ

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Màn Cầu Hôn Trá Hình 3

Thang Lan đã cúp máy từ lúc nào rồi, Thang Tuấn nhìn điện thoại không biết phải làm sao, lại nhìn đồng hồ, sốt ruột đưa mắt xung quanh, cố tìm hình bóng quen thuộc trong đám đông. Nhưng giữa dòng người đông đúc đi lại tấp nập, anh vẫn không thấy bóng dáng Hiếu Khiết đâu.

Một chiếc taxi đi về phía anh, dừng ngay cạnh quảng trường, một cô gái cúi đầu bước xuống xe, mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt. Thang Tuấn cứ tưởng là Hiếu Khiết, xúc động chạy đến gần, “Cuối cùng em cũng tới!”

Cô gái giật mình ngẩng lên, trong mắt cô thì anh chàng đẹp trai lạ hoắc trước mặt mình muốn gì đây.

Thang Tuấn thần người, thất vọng: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.” Anh ủ rũ ôm bó hoa hồng đứng sang một bên.

Bỗng nhiên, mấy người bán hàng ở khu chợ tự do vội vã đóng gói hàng hóa, xách vali da, đẩy cây treo quần áo, bắt đầu chạy tứ tung. Đèn hiệu xe cảnh sát lấp loáng xa xa. Mấy người bán hàng tản đi trốn khắp nơi, một người đâm sầm phải Thang Tuấn, làm rơi bó hoa trong tay anh. Vừa định cúi xuống nhặt thì không ngờ người phía sau đá vào nó, bó hoa bắn ra xa.

Một người khác hốt hoảng: “Xin lỗi, xin lỗi.” Trong nháy mắt tất cả chạy biến, chỉ còn lại vài người đi đường.

Bó hồng của Thang Tuấn tan tác, những cánh hoa rơi lả tả, gió lướt qua, thổi cánh hoa tung bay khắp nơi. Thang Tuấn nhìn bó hoa lúc đầu được gói cẩn thận tinh tế, chốc lát bị vùi dập, bất giác anh chau mày, lòng dâng lên một cảm giác bất an.

Thang Tuấn lôi điện thoại ra, gọi cho Hiếu Khiết, nhưng đều bị chuyển sang hộp thư thoại. Chán nản, anh cúp máy. Một chiếc xe khác từ xa đi đến, dừng xịch trước mặt anh.

Thang Lan kéo cửa kính xuống, gọi: “Thang Tuấn, chủ tịch Cao đang đợi rồi.”

Thang Tuấn lo lắng: “Thực sự con có việc rất quan trọng.”

Thang Lan nói: “Hôm nay mẹ định bàn với chủ tịch Cao về việc cử Lâm Hiếu Khiết đến Thượng Hải một thời gian.”

Thang Tuấn bất ngờ, anh bị hấp dẫn bởi ý tưởng này nhưng vẫn còn do dự. Anh năn nỉ: “Mẹ, cho con thêm năm phút nữa, việc này rất quan trọng.”

Thang Lan mở cửa xe, nghiêm giọng: “Mẹ chỉ cho con ba giây, lên xe!”

Thang Tuấn sốt ruột nhìn dòng người đi đi lại lại, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Hiếu Khiết. Khẽ thở dài, đành phải ngoan ngoãn ngồi lên xe.

Hiếu Khiết bắt taxi đi tới quảng trường trước Eslite, không ngờ giữa đường xe lại bị trục trặc. Chẳng còn cách nào khác, cô đành xuống xe, định sẽ bắt một chiếc taxi khác nhưng các xe chạy qua đều có khách rồi.

Cô lấy điện thoại ra, tìm bấm gọi Thang Tuấn, điện thoại vừa kết nối được, định lên tiếng, thì lại nghe thấy tiếng hộp thư thoại.

Cúp điện thoại, vừa để ý tìm taxi, vừa chạy tới chỗ hẹn, cuối cùng Hiếu Khiết cũng đến nơi. Một chiếc ô tô vừa rời đi, vài người đi bộ, nhưng không có Thang Tuấn.

Đảo mắt xung quanh, biết chắc mình không bỏ sót, cô tức giận gào lớn: “Thang Tuấn! Anh lại lừa tôi!”

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, những cánh hồng rơi trên đất khẽ bay lên.

Hiếu Khiết bức bối gọi cho Thang Tuấn lần nữa, điện thoại vẫn không kết nối được. Chân cô dẫm lên những cánh hoa, tìm kiếm anh khắp nơi. Đợi rất lâu mà vẫn chẳng thấy Thang Tuấn, cuối cùng cô vẫy một chiếc taxi rồi bỏ đi.

Tại nhà hàng Ái Duyệt Minh Phẩm, phòng ăn “Ánh trăng”, Cao Quốc Thành, Thang Lan, Tử Hào, Thang Tuấn và Joe trọc đầu đang dùng bữa tối, không khí cười nói vui vẻ, chỉ riêng Thang Tuấn là có vẻ rầu rĩ.

Thang Lan nâng cốc lên, “Cảm ơn sự quan tâm của chủ tịch Cao đối với chúng tôi trong thời gian qua.”

“Chủ tịch Thang khách khí rồi, lần hợp tác thật tốt đẹp, hy vọng sau này sẽ còn nhiều cơ hội để Song Hải được làm việc với nhau, đôi bên cùng có lợi.” Cao Quốc Thành khách sáo đáp.

Cả bàn cùng chén.

Thang Lan tiếp lời: “Chủ tịch Cao đã nói vậy thì tôi cũng có hai việc hơi mạo muội xin ý kiến.”

Thang Tuấn đang để điện thoại dưới bàn, lén lút nhắn tin: “Xin lỗi, tôi có việc gấp không thể...”, nhưng nghe thấy câu nói này từ mẹ mình, anh ngạc nhiên ngẩng lên, quay sang nhìn bà, tin nhắn cũng quên không bấm gửi.

Cao Quốc Thành tò mò: “Chủ tịch Thang cứ thoải mái, nếu chúng tôi giúp được nhất định sẽ không từ chối.”

Thang Lan nói: “Thứ nhất, tôi muốn mượn Lâm Hiếu Khiết đến Thượng Hải một thời gian, đảm nhận công việc cố vấn dự án cho hoạt động VIP của Hoàng Hải chúng tôi.”

Cả Cao Quốc Thành, Tử Hào và Joe trọc đầu đều vô cùng kinh ngạc.

Thang Lan lại tiếp: “Thứ hai, tôi muốn hỏi trung tâm thương mại Hải Duyệt sẽ không thấy phiền nếu chúng tôi mời Bạch Quý Tinh tham gia hoạt động của Hoàng Hải chứ?”

Cao Quốc Thành đáp: “Về phần Bạch Quý Tinh, có thể căn cứ vào tính chất hoạt động để đánh giá. Còn về phần Lâm Hiếu Khiết...”

Thang Lan mỉm cười, quay sang con trai: “Thang Tuấn, anh hãy nói rõ hơn với chủ tịch Cao đi.”

Thang Tuấn lên tiếng: “Vâng, đây là hoạt động tri ân khách hàng VIP của Spirit Hoàng Hải do tôi phụ trách. Trước đây khi lập kế hoạch, Lâm Hiếu Khiết đã đưa ra những ý tưởng rất hay, chủ tịch của chúng tôi cũng nhận thấy nó rất đáng thử.”

Tử Hào và Joe trọc đầu nhìn nhau, cả hai đều tỏ vẻ nghi hoặc.

Cao Quốc Thành hỏi: “Lâm Hiếu Khiết giúp anh làm bản kế hoạch?”

Thang Tuấn giải thích: “Chỉ là những ý tưởng cô ấy đưa ra trong lúc chúng tôi ngồi trò chuyện phiếm, nhưng những ý tưởng ấy lại mang tính khả thi cao.”

Thang Lan cười: “Tôi đã xem bản kế hoạch rồi, vô cùng hấp dẫn, cho nên tôi muốn mời Hiếu Khiết đến tham gia và cùng hoàn thành dự án này, nhân thể hai trung tâm thương mại chúng ta có thể thực hiện việc giao lưu trao đổi nhân tài.”

Cao Quốc Thành nói: “Yêu cầu của chủ tịch Thang có hơi đột xuất, hiện giờ tôi chưa thể trả lời ngay, nhưng tôi sẽ suy nghĩ kỹ. Có cơ hội, tôi cũng muốn mời cô Thang Mẫn đến Hải Duyệt để cùng giao lưu học hỏi.”

Thang Lan đáp: “Đương nhiên không vấn đề, tôi xin cảm ơn các vị trước.”

Thang Tuấn lại cúi đầu xuống tiếp tục lén gửi tin nhắn, Thang Lan lặng lẽ cầu cho thằng con một cái, anh mới định thần lại.

“Cảm ơn chủ tịch Cao.” Anh nhìn mọi người, gật đầu miễn cưỡng cười, tâm trí lại vẫn vơ ở tận đâu đâu.

Thiên Thiên mặc đồng phục của nhân viên nhà hàng Ái Duyệt Minh Phẩm, đẩy xe đồ ăn vào phòng “Ánh sao”. Trong phòng chỉ đặt một chiếc bàn tròn dành cho hai người, trên phủ một chiếc khăn trải tinh tế.

Tử Tề trong bộ comple chỉnh tề, lịch sự, hơi hồi hộp. Thấy Thiên Thiên đi vào bèn hỏi: “Việc tôi giao cậu xử lý thế nào rồi?”

Thiên Thiên nói: “Báo cáo boss, tôi đã báo với người của nhà hàng rồi! Phòng này sẽ do mình tôi phục vụ, tất cả đều không biết tối nay người được cầu hôn là cô Quý Tinh!”

Tử Tề gật đầu hài lòng.

Thiên Thiên thắp nến trên bàn ăn, “Đợi lát nữa, khoảng 9 giờ 10 phút món chính sẽ do bếp trưởng mang lên. Sắp đến giờ rồi, tôi đi chuẩn bị rượu đây.”

Tử Tề gật đầu, điện thoại của anh đổ chuông, là Quý Tinh.

“Em ở dưới này rồi, lên ngay đây.” Giọng Quý Tinh thật dịu dàng.

“Ừ, phòng ‘Ánh sao’, không cần vội, em cứ từ từ.” Tử Tề quan tâm.

Hiếu Khiết theo đúng địa chỉ, chạy lênhên khênh trên đôi cao gót, cuối cùng cũng đến được Ái Duyệt Minh Phẩm. Cô vội bước vào trong nhà hàng, thấy Thiên Thiên từ trong nhà bếp đi ra thì đuổi theo, gọi: “Thiên Thiên!”

Bất chợt nghe thấy giọng Hiếu Khiết, Thiên Thiên sợ hết hồn. Cậu ta quay lại, bắt gặp cô tươi cười đi tới, vẫy tay chào mình.

“Cô chủ, cô, đến, rồi à?” Thiên Thiên trông thì tưởng rất vui, nhưng thực ra cậu chàng đang khóc thầm. Tại sao cô chủ này cũng đến vậy?

“Từ Tề tới chưa?” Hiếu Khiết ngó quanh quất, thái độ kỳ quặc của Thiên Thiên làm cô không hiểu, “Sao cậu ngạc nhiên vậy?”

“Bởi vì...” Không tìm được lý do gì, Thiên Thiên đành bịa, “Hôm nay cô chủ đẹp quá, đẹp đến mức kinh ngạc!”

Hiếu Khiết định đi vào phòng Ánh sao, Thiên Thiên cố tình chặn trước, “Cô chủ, đây, thực ra...”

Hiếu Khiết thấy lạ.

Thiên Thiên chỉ vào bộ váy dự tiệc của cô, “Chỗ này sao lại bẩn vậy?”

Hiếu Khiết cúi xuống nhìn bộ váy đang mặc, bẩn chỗ nào?

Thiên Thiên bất đắc dĩ, hạ quyết tâm, thầm than “Tôi xin lỗi” rồi cố ý hất ly rượu lên người Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết không kịp phản ứng, hét lên.

“Trời ơi! Tôi xin lỗi! Cô chủ, cô xem tôi vụng về chưa!” Thiên Thiên đẩy Hiếu Khiết quay ra cửa, “Xin cô hãy nhanh chóng thay bộ váy khác đi. Hôm nay thực sự là ngày vô, cùng, quan, trọng đấy...”

“Hừm? Á? Được, được.” Hiếu Khiết lúng túng, hoàn toàn không làm chủ được tình hình.

“Tôi biết rồi. Chỗ boss tôi sẽ xử lý cho!” Thiên Thiên đẩy Hiếu Khiết vẫn đang ngơ ngơ ngác ngác về phía thang máy, cậu ấn nút xuống, “Cô chủ,

tôi thấy vết rượu này không giặt hết được đâu, cô mua luôn một bộ mới cho nhanh!”

Lúc này, cửa thang máy mở ra, tim Thiên Thiên sắp bay khỏi lồng ngực. May thế, trong thang máy là một đôi tình nhân đang hôn nhau say đắm, “Xin lỗi, làm phiền rồi.”

Hiếu Khiết bối rối.

“Cô nhớ ăn mặc trang điểm đẹp đẹp chút nhé! Tôi không tiền nữa.” Thiên Thiên đẩy cô vào thang máy, không cho cô cơ hội mở lời.

Cửa thang máy vừa đóng, cậu thở phào, “Tí nữa thì lớn chuyện rồi!”

Đúng lúc đó, cửa thang máy bên cạnh mở ra, Bạch Quý Tinh bước ra.

Thiên Thiên vừa nhìn thấy cô, khẽ hít một hơi, mỉm cười rạng rỡ, “Cô chủ, cô đến rồi à, tôi đưa cô vào phòng.”

Thiên Thiên dẫn trước Quý Tinh, cô đưa mắt xung quanh, bắt gặp mấy gương mặt khá quen thuộc đang ngồi ăn phía xa. Quý Tinh hạ thấp giọng hỏi Thiên Thiên: “Mấy người kia là ai vậy? Trông quen lắm.”

Thiên Thiên đáp nhỏ: “Lát nữa tôi phụ trách canh cửa, sẽ không để bất cứ ai lọt vào làm phiền cô và boss đâu.”

Quý Tinh nhẹ nhõm hơn, đi theo Thiên Thiên vào phòng ánh sao.

Thiên Thiên mở cửa giúp cô, bản thân thì đứng ngoài.

Cánh phóng viên đã đợi này giờ, nhìn thấy Bạch Quý Tinh vào phòng riêng, sung sướng cười đắc ý.

“Thật không ngờ anh lại chuẩn bị chu đáo thế này, lại còn để Thiên Thiên phụ trách mang đồ ăn lên.” Quý Tinh uyển chuyển bước tới, trù mến

nhìn Tử Tề.

“Đương nhiên rồi! Anh đã nói đây là ngày quan trọng của hai ta.” Tử Tề nâng ly sâm panh lên, “Quý Tinh, đã bao giờ em hình dung tương lai của chúng ta sẽ thế nào chưa?”

Quý Tinh sửng sốt.

“Vấn đề này quá đột ngột sao? Nhưng mấy ngày qua anh cứ suy nghĩ mãi. Em từng nói không muốn đi giày cao gót nữa, muốn có một người để em chờ đợi, hàng ngày nói với người đó ‘anh vất vả rồi, em nhớ anh’. Vậy thì, em có nghĩ đến việc công khai mối quan hệ của chúng ta không?”

Quý Tinh sửng sốt, Tử Tề vẫn đang tiếp tục về những ước vọng, “Anh sẽ không giống những người đàn ông khác, bắt em phải rời khỏi giới showbiz, trong tương lai cũng sẽ không bắt em phải ở nhà phục vụ chồng con. Ngược lại, anh hy vọng mình có thể trở thành chỗ dựa cho em trong sự nghiệp. Đương nhiên, lúc nào em thấy mệt, muốn nghỉ ngơi, chúng ta cũng có thể sống một cuộc sống bình thường như bao người. Anh muốn được cùng nắm tay em đi tiếp về tương lai.”

Nụ cười trên gương mặt Quý Tinh bất giác trở nên thật miễn cưỡng, cô thấy bất an. Tử Tề mỉm cười, thâm tình nhìn cô.

Bên ngoài, cánh nhà báo lặng lẽ vác máy ảnh đã được chuẩn bị sẵn đi về phía phòng Ánh sao.

Một nhà báo nói: “Tôi vừa nhìn thấy tiểu thư Bạch Quý Tinh đi vào, tôi muốn chào hỏi cô ấy rồi mới đi.”

“Làm gì có chuyện đó, các anh nhìn nhầm rồi! Sếp tôi có dùng bữa với cô Bạch Quý Tinh đâu.” Thiên Thiên sợ hãi, dùng xe phục vụ ngăn cánh nhà báo, không cho họ tiến sát đến cánh cửa, sau đó nói to: “Các anh là

phóng viên báo nào thế? Chúng tôi cấm chụp ảnh ở đây, yêu cầu các anh đừng làm phiền khách đang dùng cơm.”

Trong phòng, Quý Tinh nghe được ám hiệu của Thiên Thiên, mặt cô biến sắc. Hoảng hốt đứng dậy, cô nhìn khắp xem có chỗ nào trốn được không.

Tử Tề kéo bàn tay cô, “Không phải tìm.”

Quý Tinh kinh ngạc.

Tử Tề nói: “Chẳng phải em nói đã ghét việc trở thành nữ thần của tất cả mọi người rồi ư?”

Quý Tinh nhìn anh, trong ánh mắt cô thoáng chút do dự, nhưng cô lại không đoán được anh đang nghĩ gì. Tử Tề từ từ quỳ một chân xuống, thái độ dứt khoát, anh lấy từ túi áo ra chiếc nhẫn đã được chuẩn bị.

Quý Tinh vừa mừng vừa sợ.

Anh mở hộp đựng nhẫn cầu hôn, “Bạch Quý Tinh, em có đồng ý trở thành người phụ nữ của Cao Tử Tề không?”

Quý Tinh cảm động đến mức hai mắt rưng rưng, nhìn chiếc nhẫn, lòng lại do dự và day dứt.

Tử Tề không thấy cô phản ứng gì bèn tự đeo chiếc nhẫn vào tay cô.

Khi chiếc nhẫn từ từ được lồng vào ngón tay, trong đầu Quý Tinh hiện lên những ánh hào quang...

Các fans điên cuồng gọi tên cô: “Bạch Quý Tinh! Bạch Quý Tinh! Bạch Quý Tinh! Bạch Quý Tinh! Bạch Quý Tinh! Bạch Quý Tinh!” Còn cô sang trọng, mỉm cười, bước xuống lễ đài, giơ tay về phía họ trong tiếng tung hô rộn rã.

Tử Tề đứng dậy, hôn một cái vào má cô.

Quý Tinh ngấm nộ cười hạnh phúc trên gương mặt anh, rồi lại liếc chiếc nhẫn đẹp đẽ quý giá ở trên tay, lòng rối như tơ vò.

Tử Tề nắm lấy tay cô, chân thành: “Cao phu nhân thân yêu!”

Cô nhìn chiếc nhẫn kim cương, mọi thứ như một giấc mơ. Cô muốn từ chối, nhưng lại không thể thốt ra tiếng nào.

Tử Tề nói: “Chúng ta công khai tình yêu nhé! Như thế sau này sẽ không phải sợ ánh mắt người khác nữa, sẽ không phải trốn tránh nữa. Đăng nào nhà báo cũng đến rồi, hãy để họ chụp đi.”

Quý Tinh nhìn anh đi về phía cửa, rồi lại nhìn chiếc nhẫn trên tay, cuối cùng cô nghiêng rằng: “Không được!”

Bàn tay Tử Tề vừa đặt lên tay nắm, kinh ngạc quay đầu lại, cứ nghĩ là mình nghe nhầm. Thế nhưng Bạch Quý Tinh đã tháo chiếc nhẫn trên tay, bỏ vào ly sâm panh trên bàn, chiếc nhẫn từ từ chìm xuống đáy ly.

Quý Tinh hoảng hốt chạy lại ngăn Tử Tề, gương mặt cô đầm nước mắt, “Em xin lỗi, Tử Tề, em xin lỗi, em không thể nhận lời cầu hôn của anh!”

Tử Tề nhìn cô, từ ngạc nhiên dần dần chuyển sang thất vọng.

Quý Tinh vừa khóc vừa nói: “Hãy giúp em, em xin anh! Nếu bây giờ mở cửa, những thành quả mà em cố gắng bao nhiêu năm qua sẽ đều đổ xuống sông xuống biển!” Cô ôm mặt khóc.

Thiên Thiên đứng ngoài giăng co với cánh nhà báo, mấy nhân viên phục vụ khác cũng chạy đến giúp.

Cậu nghiêm giọng: “Đề nghị tôn trọng chuyện riêng tư của khách hàng!”

Cánh nhà báo kêu gào: “Sao phải bí mật như thế? Lẽ nào đang dùng bữa với bạn trai?”

Lúc này, cửa phòng được kéo ra, mọi người ngạc nhiên nhìn vào trong.

Mặt Tử Tề tái nhợt, nhìn đám đông, lạnh lùng mở miệng: “Rốt cuộc đang có chuyện gì?”

Một nhà báo nói: “Chúng tôi và tiểu thư Bạch Quý Tinh quen biết đã lâu, muốn đến chúc mừng sinh nhật cô ấy.”

Tử Tề ngắt lời, bực mình: “Anh đang nói gì vậy? Tôi không hiểu.”

“Tôi vừa nhìn thấy cô Bạch vào phòng.”

“Thật hả?” Tử Tề kéo hần cánh cửa ra.

Đám nhà báo lập tức ngó nghiêng vào, bắt chập tất cả, cầm luôn máy ảnh nháy, đèn flash chớp liên tục. Trong căn phòng ngoài một chiếc bàn tròn, một bữa tối bên ánh nến dành cho hai người, một chai sâm panh đã mở sẵn, và hai chiếc ly đã có sâm panh ra, chẳng còn gì khác.

Tử Tề lên tiếng: “Thế này các anh hài lòng chưa?”

Cánh nhà báo biến sắc, không cam tâm, nhìn khắp xung quanh, bên trong không có bất kỳ nơi nào trốn được ngoài chiếc bàn tròn đang được phủ khăn.

Đám đông nhìn chăm chăm vào chiếc bàn, muốn lại gần vén chiếc khăn trải bàn lên.

Phía dưới bàn, Quý Tinh trốn ở đó, cố gắng mím chặt môi lại, vô cùng căng thẳng.

Nét mặt Tử Tề nghiêm nghị, đứng chặn phía trước, không để ai lại gần, “Các vị muốn ở lại đây dùng cơm hay là muốn nghe lén bí mật của trung tâm thương mại Hải Duyệt?”

Một nhà báo không cam tâm, nhìn thấy hai ly rượu trên bàn, bèn nói: “Tôi muốn hỏi, ở đây bày bữa tối cho hai người, không biết ngài Cao đang dùng bữa với ai?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải thông báo với anh.” Tử Tề kiên quyết, lửa giận muốn bùng nổ.

Hai bên đối đầu gay cấn, không bên nào chịu lui. Tên nhà báo cứ chăm chăm chiếc khăn trải bàn, nghiêng răng định sẽ lật lên. Đám đông rủ nhau giơ máy lên, chĩa xuống gầm bàn. Quý Tinh sợ đến mức run lẩy bẩy, cô cắn chặt bàn tay, chỉ sợ mình sẽ bị chụp ảnh, nước mắt sợ hãi thi nhau lăn xuống.

Tử Tề sững người, vội chụp lấy cánh tay của tên nhà báo, tức giận quát: “Anh định làm gì?”

Tên nhà báo đắc ý: “Định cho tất cả mọi người biết sự thật!”

Hai người đang đối đầu, bất chợt giọng nói của Hiếu Khiết vang lên, “Có việc gì vậy? Sao nhiều người ở đây thế?”

Mắt Thiên Thiên sáng bừng, ngạc nhiên sung sướng, thảng thốt gọi Hiếu Khiết: “Cô, chủ, cuối cùng cô cũng quay lại rồi!”

Quý Tinh ở dưới gầm bàn cũng bất ngờ. Cả đám kinh ngạc, cùng quay đầu lại theo hướng Thiên Thiên. Hiếu Khiết đã thay một bộ váy mới, đi về phía phòng ăn.

“Em xin lỗi, em đến muộn, để anh đợi lâu rồi.” Hiếu Khiết nói với Tử Tề, sau đó quay sang nhìn cánh nhà báo, cảm thấy kỳ lạ, “Sao lại náo nhiệt

vậy?”

Tử Tề sững sốt, nhưng anh đã nhanh chóng che giấu sự cảm xúc, nhân cơ hội này tách tên nhà báo ra.

Thiên Thiên vô cùng phấn khởi, “Không muộn chút nào cả, cô đến rất đúng lúc.”

Hiếu Khiết đi qua đám nhà báo, đến bên cạnh Tử Tề, cô tò mò hỏi: “Họ là ai?”

Tử Tề châm biếm: “Những vị khách không mời mà đến.”

Cánh nhà báo ừ rừ, nhìn Hiếu Khiết và Tử Tề, bỗng không biết phải làm thế nào.

Tử Tề lạnh lùng: “Tôi mời bạn gái dùng bữa, không biết có chỗ nào làm phiền đến các vị, sao cứ nhất định phải xông vào? Nếu như muốn phỏng vấn chúng tôi, có thể hẹn một dịp khác, đâu nhất thiết phải chụp trộm, dùng cái thủ đoạn chẳng hay ho gì này?”

Hiếu Khiết vội giảng hòa, “Thôi nào, mọi người cùng dĩ hòa vi quý.”

“Còn chưa đi ra?” Tử Tề lạnh lùng, “Thiên Thiên, liên hệ với luật sư Lưu giúp tôi, mời ông ấy đến đây ngay lập tức.”

“Vâng!” Thiên Thiên lập tức cầm điện thoại làm động tác như sẽ gọi điện.

Cánh nhà báo thấy Tử Tề rất tức giận, như muốn dùng cả sinh mệnh để bảo vệ cho chiếc bàn nhưng cũng không muốn xảy ra kiện cáo, đành cay cú bỏ đi.

“Có chuyện gì vậy?” Hiếu Khiết tò mò, muốn được nghe giải thích.

Tử Tề khéo léo lảng sang chuyện khác: “Chỉ là hiểu nhầm thôi, em đói chưa? Bảo bếp trưởng chuẩn bị mang món ăn lên!” Anh kéo ghế cho Hiểu Khiết, để cô ngồi vào vị trí trước đó vốn của Bạch Quý Tinh.

Dưới gầm bàn, Quý Tinh mặt mũi tái mét, thấy chân của Hiểu Khiết đưa vào liền vội ngồi tránh ra. Cô quỳ xuống, thu người lại trước đôi chân của Hiểu Khiết một cách thảm hại.

Tử Tề ngồi xuống, trông vẫn chưa vui vẻ hơn.

Hiểu Khiết áy náy: “Xem ra tâm trạng của anh không tốt, vì em đến muộn à?”

Tử Tề cố nặn ra một nụ cười, “Nguyên nhân khiến anh không vui thì nhiều lắm, nhưng không có em trong đó.” Anh cầm ly rượu sâm panh trên bàn, muốn chúc rượu Hiểu Khiết, “Bất kể thế nào thì anh vẫn phải cảm ơn em, sự có mặt của em đã giúp anh một việc lớn.”

Hiểu Khiết lại hiểu là Tử Tề hạnh phúc khi mình đến đây, cô mỉm cười e thẹn, nâng ly sâm panh lên. Hiểu Khiết kinh ngạc phát hiện chiếc nhẫn kim cương nơi đáy cốc. Cô nhìn thấy chiếc nhẫn, sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Tử Tề, anh từng nói: Anh muốn bàn với em một việc liên quan đến hai ta.

Cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Hóa ra chuyện anh muốn bàn với em ở nhà hàng hôm đó... Có phải là việc này không?”

Tử Tề chưa hiểu chuyện gì. Hiểu Khiết lấy chiếc nhẫn kim cương lấp lánh ra, cười rạng rỡ, “Anh muốn cầu hôn em?”

Tử Tề sửng sốt, quên mất chiếc nhẫn dành cho Quý Tinh bị cô ta cho vào ly sâm panh.

Còn Quý Tinh dưới gầm bàn cũng kinh ngạc tới mức phải bùm miệng lại.

Hiếu Khiết vui sướng nhìn Tử Tề, chờ đợi câu trả lời của anh.

Trong phòng Ánh trăng, Cao Quốc Thành và mọi người đã dùng bữa xong, đứng lên, mặc áo khoác chuẩn bị ra về. Nhân viên phục vụ đứng bên ngoài mở cửa.

Cao Quốc Thành hỏi: “Sao lúc này bên ngoài ồn ào thế? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhân viên phục vụ đáp: “Là ngài Cao Tử Tề đến dùng bữa tối với bạn gái, phát sinh vài tranh cãi với cánh nhà báo ạ.”

Thang Tuấn nghe đến tên Cao Tử Tề, lòng lạnh băng, lặng lẽ đưa mắt ra hành lang.

Cao Quốc Thành nói với Tử Hào: “Tử Tề và Hiếu Khiết cũng đến rồi, chúng ta qua đó hỏi thăm một tiếng.”

Thang Lan nói: “Chẳng mấy khi gặp gỡ, chúng ta cùng đi nhé.”

Chương 15: Màn Cầu Hôn Trá Hình 4

Trong phòng Ánh sao, trên tay Hiếu Khiết là chiếc nhẫn, cô nhìn Tử Tề. Tử Tề cũng nhìn cô, day dứt cùng do dự. Bạch Quý Tinh ngồi dưới gầm bàn ra sức lắc đầu, lo lắng đợi câu trả lời của anh.

Hiếu Khiết ngây thơ mong chờ.

Tử Tề cuối cùng quyết định, “Đúng! Tối nay anh quyết định ngỏ lời cầu hôn người phụ nữ ngồi ở vị trí đối diện anh.”

Lời lọt vào tai Quý Tinh khiến cô khố sở vô cùng.

Hiếu Khiết bật cười, luồn chiếc nhẫn vào ngón áp út, nhận thấy nó không vừa, lỏng quá. Cô còn cố ý đeo ra đeo vào chiếc nhẫn cho Tử Tề xem, “Size lớn quá rồi, đây không phải là cỡ của em.”

Câu nói của Hiếu Khiết chạm vào đúng nỗi đau của Tử Tề, “Đúng thế! Anh ngốc quá! Hoàn toàn chưa hiểu rõ tình hình đã mạo muội muốn cầu hôn!” Anh cố ý nói cho Quý Tinh nghe thấy, “Cho dù buổi cầu hôn được sắp đặt cẩn thận đến mấy, nhưng nếu chưa hiểu tâm ý đối phương, cũng không tìm hiểu xem đối phương đang nghĩ gì, kết quả là tự gây rắc rối thôi.”

Quý Tinh nhận ra anh đang trách chính mình, cô càng mím chặt môi lại.

Hiếu Khiết thốt lên: “Trời, anh không cần nghiêm trọng thế đâu, chẳng hài hước gì cả! Thực ra anh cũng đâu đến nỗi, mặc dù lúc mặt trời mọc anh đang ngủ tít.”

Tử Tề và cô cùng bật cười.

Hiếu Khiết hơi xấu hổ, “Với đa phần phụ nữ thì một người vừa đẹp trai, vừa lãng mạn, vừa nhiều tiền như anh, căn bản sẽ là hoàng tử số một trong các hoàng tử. Mỗi ngày bên anh, em đều thấy giấc mơ này như không có thật.”

Cô xúc động, “Em hay tưởng tượng tương lai em bên anh sẽ thế nào.”

Tử Tề thoáng bất ngờ.

Hiếu Khiết mỉm cười: “Cho nên em mới là đồ ngốc! Cho dù chiếc nhẫn này không vừa, em vẫn rất vui khi được trở thành nữ chủ nhân của nó.”

Tử Tề xúc động nhìn Hiếu Khiết, không biết phải nói gì.

Quý Tinh đang ngồi dưới gầm bàn, nắm lấy bàn tay đang thông xuống của Tử Tề như cầu cứu. Anh hơi sượng người lại, nội tâm bắt đầu giằng xé.

Lúc này, ánh đèn trong phòng giảm dần độ sáng. Máy thổi bong bóng tự động thổi bong bóng ra, dưới ánh sáng này, gian phòng trở nên lung linh đầy màu sắc.

Ngoài cửa, bếp trưởng đẩy chiếc xe đồ ăn đi vào, dẫn đầu là một người đang kéo violin và một nhân viên phục vụ chịu trách nhiệm hướng dẫn.

Thiên Thiên sực nhớ ra định ngăn cản, lại nhìn thấy phía sau bếp trưởng là Cao Quốc Thành, Thang Lan và những người khác đang tiến vào, bất giác đứng ngây ra.

OMG[2] Thiên Thiên giơ tay che mắt, không dám nhìn.

[2] Viết tắt của “Oh, my God”.

Nhân viên phục vụ mở ra, mọi người theo xe đồ ăn của bếp trưởng lần lượt đi vào.

Thang Tuấn đứng sau Cao Quốc Thành và Thang Lan, nhìn thấy Hiếu Khiết đang cùng Tử Tề thưởng thức bữa tối bên ánh nến, lòng trào dâng nỗi thất vọng không tên.

Bếp trưởng đẩy xe đồ ăn đi vào, trên xe có thắp nến. Dưới ánh nến lung linh, các món ăn được bày biện tinh tế, trên còn viết: “Would you marry me?”

Cao Quốc Thành cười: “Hóa ra Tử Tề định cầu hôn Hiếu Khiết?”

Quý Tinh ở dưới gầm bàn nghe thấy Cao Quốc Thành cũng có mặt, càng thêm tuyệt vọng.

“Bố, sao bố lại đến đây?” Tử Tề ngạc nhiên định đứng lên, Cao Quốc Thành giơ tay ra hiệu anh cứ ngồi xuống.

Thang Lan lên tiếng: “Chúc mừng chủ tịch Cao.”

Thang Tuấn nhìn thấy ngay chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay áp út của Hiếu Khiết, cảm giác như đang bị một hòn đá khổng lồ đè xuống ngực.

Tử Tề càng ngạc nhiên khi phát hiện ngoài Cao Quốc Thành còn Thang Lan và mọi người đang mỉm cười đứng đó. Hiếu Khiết hơi xấu hổ, giải thích: “Chuyện này, Tử Tề vẫn chưa chính thức cầu hôn cháu!” Cô rút chiếc nhẫn ra, đặt trên bàn.

Thang Tuấn lặng lẽ thở phào.

Cao Quốc Thành vui vẻ: “Không ngờ chúng ta vẫn chưa lỡ thời điểm cao trào! Chính thức cầu hôn, ít ra cũng cần phải quỳ xuống, thế mới thể hiện được thành ý chứ!”

Tử Tề coi như đã cười trên lưng hổ, anh nhìn Hiếu Khiết đang xúc động, không biết nên làm sao cho phải.

Thiên Thiên biết boss khó xử, tay đan vào nhau bối rối, “Lần này chết chắc rồi.”

Thang Tuấn chau mày, nắm chặt bàn tay thành đấm, anh giận không thể xông lên kéo Hiếu Khiết đi.

Quý Tinh nước mắt vòng quanh, nắm chặt bàn tay Tử Tề, gào lên ở trong lòng: “Tử Tề, đừng!”

Tử Tề nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, rồi lại mở mắt ra, “Nếu như, những ai có mặt ở đây không phản đối, thì tôi xin được chính thức cầu hôn Hiếu Khiết.”

Anh vừa dứt lời, giọng Thang Tuấn vang lên: “Tôi phản đối.”

Hiếu Khiết kinh ngạc nhìn Thang Tuấn, khẽ gọi anh một tiếng, mong anh đừng làm mọi chuyện rồi lên.

Thang Tuấn bước đến trước mặt Tử Tề, đưa mắt sang Hiếu Khiết, rồi quay lại nói với Tử Tề bằng một giọng quả quyết: “Tôi hy vọng, đây là quyết định mà anh đưa ra sau khi đã suy nghĩ kỹ càng thấu đáo!”

Tử Tề và Hiếu Khiết đều thấy bất ngờ, những người khác đều nhìn Thang Tuấn với vẻ nghi ngờ, không hiểu anh có ý gì. Thang Tuấn không chùn bước, nhìn Tử Tề, “Anh có thể đảm bảo sẽ không bao giờ biến mất khỏi bữa tiệc mừng nữa? Sẽ không bao giờ tắt máy cả đêm? Sẽ không bỏ Hiếu Khiết một mình? Sẽ không nói dối cô ấy? Tất cả những việc anh làm vì cô ấy đều xuất phát từ đáy lòng?”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?” Tử Tề sững sờ, không hiểu mục đích của Thang Tuấn.

Thang Tuấn đáp: “Điều tôi muốn nói... Anh là tên khốn may mắn nhất thế giới! Những lúc quan trọng, thật đáng chết, anh đều xuất hiện rất đúng

lúc. Mặc dù tôi không thích anh, thế nhưng phụ nữ lại yêu anh, một thằng vừa cao to, vừa đẹp trai, lại nhiều tiền, hấp dẫn.”

Anh nhìn Hiếu Khiết, mỉm cười nhượng bộ, lại quay sang Tử Tề, “Cho nên tôi muốn anh đảm bảo, sẽ không để Hiếu Khiết vì anh mà rơi một giọt nước mắt. Trước mặt tất cả mọi người, anh có dám đảm bảo như thế không?”

Quý Tinh ngồi dưới gầm bàn, nước mắt giàn dụa, nắm chặt tay Tử Tề, không muốn anh đồng ý.

Tử Tề nhìn Thang Tuấn, một mặt đã cười lên lưng hổ rồi, mặt khác cũng để xảy ra cuộc đấu trí này rồi. Anh rút bàn tay Quý Tinh đang nắm ra, quả quyết trả lời: “Tôi đảm bảo.”

Thang Tuấn nhìn Tử Tề, “OK, tôi rút lại lời phản đối. Nhưng nếu anh không làm được như lời anh nói, tôi nhất định sẽ cho anh một trận!”

Hiếu Khiết cảm động đến nghẹn lời trước hành động của Thang Tuấn.

Thang Tuấn nhìn cô, dịu dàng thốt lên: “Lâm Hiếu Khiết, chúc cô hạnh phúc!”

Hiếu Khiết khẽ mỉm cười với anh, hai mắt long lanh ngấn nước.

Cao Quốc Thành lên tiếng: “Xem ra không ai có ý kiến nữa nhỉ? Tử Tề, phần còn lại thuộc về con đây.”

Tử Tề cầm chiếc nhẫn trước mặt Hiếu Khiết, quỳ một chân xuống, nói rất chân thành: “Hiếu Khiết, em có đồng ý lấy anh không?”

Hiếu Khiết nghĩ một giây, vui vẻ gật đầu, quả quyết đáp: “Em đồng ý.”

Quý Tinh nhìn thấy chân Tử Tề đang quỳ xuống đất, cô gục xuống ủ rũ, nước mắt không ngừng trào ra lăn dài trên gương mặt.

Thang Tuấn nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Hiếu Khiết mà lòng đắng ngắt.

Nhân viên phục vụ trong nhà hàng, Cao Quốc Thành, Thang Lan và mọi người đứng xung quanh đều vỗ tay mừng thay hai người. Thiên Thiên nhăn nhó, nhưng không thể đứng im.

Tử Tề và Hiếu Khiết nhìn nhau mỉm cười, nhưng ánh mắt anh vẫn lạnh lẽo về phía gầm bàn.

Thiên Thiên lái xe, cửa sổ ô tô phản chiếu vẻ mặt mệt mỏi của Tử Tề. Suốt dọc đường anh không nói gì, từ lúc rời khỏi nhà hàng anh cứ chau mày suốt như thế.

Cho đến khi nghe thấy tiếng sấm nổ ầm ầm, từng giọt mưa lớn thi nhau quất vào xe, Tử Tề mới định thần lại. Anh lầm bầm: “Mưa rồi.”

Cơn mưa xối xả nhanh chóng tạo nên những vũng nước to trên mặt đất.

Quý Tinh mang giày cao gót đứng trong mưa, chiếc dù cô đã ướt đầm từ lúc nào, lớp trang điểm trên mặt nhòe đi khiến cô càng thảm thương.

Cô đứng trước cửa nhà Tử Tề, ngóng trông mãi mới thấy ánh đèn pha chói lóa xuyên màn đêm, Quý Tinh lập tức đứng chặn trước chiếc xe.

Thiên Thiên dừng lại, lo lắng liếc Tử Tề phía sau, anh vẫn ngồi yên bất động. Quý Tinh ra sức gõ vào cửa kính, anh trầm ngâm một lát rồi quyết định xuống xe.

Tử Tề dặn Thiên Thiên, “Đỗ xe xong thì cậu về trước đi.”

Thiên Thiên lo lắng, nghĩ nghĩ rồi khẽ cổ vũ: “Boss, cố lên!”

Tử Tề gật đầu, đẩy cửa xe.

Quý Tinh nhìn anh đầy hy vọng, nhưng Tử Tề lại nhìn cô với ánh mắt lạnh đến thấu xương.

Giọng anh không còn cảm xúc: “Vừa chia tay xong lại đến nhà tìm anh là sao?”

Quý Tinh khẩn thiết: “Chúng ta cần nói chuyện.”

Tử Tề mệt mỏi: “Anh và em thực sự đã không còn gì để nói nữa, em đi đi!” Dứt lời anh quay người bỏ đi, không muốn mở miệng nữa.

Hình như cô để mất anh rồi, hoảng sợ đến nỗi không thể kiềm chế được kéo anh lại.

Tử Tề quay đầu nhìn cô, sớm biết cô sẽ níu kéo, ánh mắt anh bình tĩnh trong khi Quý Tinh rất kích động. Cô không tin anh lại không chút phản ứng gì.

“Lẽ nào... anh định kết hôn với Lâm Hiểu Khiết thật?” Cô run run hỏi.

Ánh mắt Tử Tề sắc lạnh, chậm chọc trả lời: “Đây cũng là một sự lựa chọn không tồi. Ít nhất, người ta đánh giá cao việc cầu hôn bất ngờ của anh.”

“Tử Tề, trò đùa này không thú vị chút nào.” Sắc mặt của Quý Tinh trở nên trắng bệch.

Tử Tề hất tay cô ra, “Có người lấy việc cầu hôn ra đùa ư? Hay em muốn nói, lúc này em từ chối lời cầu hôn của anh cũng chỉ là đùa?”

Quý Tinh chợt thấy bức mình, nhưng cô cố kìm nén, “Anh biết rõ hoàn cảnh của em, anh bảo em sao nhận lời anh được?”

Tử Tề ngắt lời cô, gào lên đầy kích động: “Vậy thì đừng để anh hy vọng! Đừng đối tốt với anh! Đừng nói muốn hàng ngày ở bên anh! Đừng

nói với anh em chỉ muốn trở thành Bạch Quý Tinh của duy nhất Cao Tử Tề!” Anh càng hét càng to, hai bàn tay siết chặt lại, hai mắt anh bắt đầu đỏ hoe.

“Đương nhiên em muốn! Em muốn ở bên anh. Tử Tề, em yêu anh.” Quý Tinh cũng bùng nổ.

Tử Tề tự trào: “Đúng thế, em yêu anh. Nhưng e định nghĩa về tình yêu của chúng ta khác nhau! Anh muốn một tình yêu giữa hai người, còn em lại muốn sự ngưỡng mộ và sùng bái của cả thiên hạ!”

Trống ngực Quý Tinh đập thành thịch, mắt cô đỏ hoe, nước mắt lăn chã rơi xuống. Cô ghen ngào: “Lẽ nào phải vì anh mà từ bỏ tất cả, mới thể hiện được tình yêu em dành cho anh?”

Bất giác Tử Tề không biết phải phản bác ra sao, anh chỉ biết nắm chặt bàn tay.

Quý Tinh vừa khóc vừa nói: “Lẽ nào không biết, nếu anh mở cửa cho nhà đi vào thì đã hủy hoại Bạch Quý Tinh. Anh rõ ràng biết rằng, Bạch Quý Tinh tồn tại được là nhờ những tràng vỗ tay và sự sùng bái của tất cả mọi người. Nếu Bạch Quý Tinh trở thành người bình thường, trở thành người phụ nữ của gia đình, vậy thì Bạch Quý Tinh sẽ không còn là Bạch Quý Tinh!”

Mưa càng lúc càng lớn, những giọt mưa vô tình thi nhau tạt lên họ.

Tử Tề nhìn cô, hít một hơi thật sâu, anh nói lỏng nắm tay, thở dài bất đắc dĩ, “Bây giờ anh đã hiểu được tâm trạng của em lúc đó, vì sao không cho mở cánh cửa đó.”

Quý Tinh mừng thầm, có lẽ Tử Tề sẽ tha thứ cho cô. Nhưng anh lại khổ sở tiếp tục: “Em không thể đối diện với ánh đèn flash để nói về tình yêu của

chúng ta; cũng giống anh không thể nói với bố và Hiếu Khiết rằng việc cầu hôn chỉ là một màn kịch!”

Nụ cười trong phút chốc trở nên cứng đờ trên gương mặt Quý Tinh, cô không dám tin...

Tử Tề buông tay ra, chiếc ô trên tay rơi xuống bên cạnh, anh ôm chăm lấy vai Quý Tinh, trên mặt anh không biết đâu là nước mưa đâu là nước mắt, “Anh yêu em, Quý Tinh. Nhưng chúng ta thực sự không thể quay lại nữa rồi. Chúng ta đều quá kiêu hãnh, đều không từ bỏ được cái tôi. Em muốn trở thành Bạch Quý Tinh của tất cả mọi người, anh cũng muốn là một Cao Tử Tề đầy ngạo nghễ!”

Nước mắt Quý Tinh thi nhau rơi xuống.

Tử Tề nâng gương mặt cô lên, hôn cô thật sâu, cô cũng đáp lại anh đầy tha thiết.

Chỉ là hai người đều biết, đây là chiếc hôn cuối cùng, họ hôn nhau nóng bỏng say mê, ôm chặt lấy nhau không muốn rời.

Cuối cùng, Quý Tinh không kiềm chế được mà bật khóc òa. Tử Tề cúi xuống nhặt chiếc ô lên đưa cho cô, lau những giọt nước mưa và nước mắt cho cô, “Đừng khóc nữa, chúng ta đều mệt rồi, đừng lãng phí thời gian của nhau, hãy kết thúc thế này đi.”

Quý Tinh ra sức lắc đầu. Tử Tề hôn lên trán cô, cuối cùng nhìn vào mắt cô, dịu dàng nói: “Bảo trọng! Lần sau gặp lại, chúng ta chỉ là những người xa lạ.” Dứt lời, anh đi thẳng không quay đầu lại.

Những chiếc máy bay trên đường băng đang hạ cánh hoặc cất cánh, phát ra âm thanh ầm ù chói tai.

Thang Tuấn và Thang Lan ngồi ở ghế phía sau ô tô, lái xe khởi động, rồi nhanh chóng đưa xe ra khỏi vị trí chờ đón khách của sân bay.

Thang Tuấn khó giấu nổi thất vọng, im lặng một cách khác thường. Thang Lan cũng hiểu phần nào tâm trạng của con trai, bà không muốn phá vỡ sự im lặng này.

Thang Tuấn trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật thành phố Thượng Hải vừa lạ vừa quen, trong lòng anh mọi cảm xúc đan xen lẫn lộn.

Tại cửa vào trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải Thượng Hải, Sở Sở thông minh, tháo vát trong bộ trang phục sang trọng, tay cầm kẹp tài liệu, cùng với vài quản lý cấp cao đang đứng ngoài chờ.

Chiếc ô tô màu đen sang trọng chạy vào, dừng ngay trước cổng công ty.

Sở Sở và các quản lý lập tức chạy lại đón, mở cửa xe rồi đồng thanh chào: “Chủ tịch Thang.” Mọi người đưa mắt sang Thang Tuấn tò mò, không biết anh là ai.

Thang Lan mỉm cười giới thiệu, “Trợ lý mới của tôi, Thang Tuấn.”

Mọi người đều ngẫm hiểu. Sở Sở liếc Thang Tuấn, khẽ mỉm cười. Mọi người đi thành một hàng tiến vào công ty, chốc chốc lại có giám đốc của các phòng ban báo cáo tình hình.

Trong phòng họp cao cấp, Thang Lan ngồi ở vị trí chính, Thang Tuấn, Sở Sở và các quản lý khác lần lượt ngồi xuống, Thang Lan để ý thấy vị trí đối diện bỏ trống.

Thang Lan lên tiếng: “Mấy hôm tôi không có ở đây, các vị vất vả rồi. Vừa nãy có nghe phòng kinh doanh, phòng tài vụ báo cáo, cũng không có vấn đề gì lớn. Còn dự án đêm WIP tiến hành đến đâu rồi?” Bà nhìn khắp

lượt tất cả mọi người, mắt dừng lại ở chỗ ngồi đối diện, chột nghiêm giọng hỏi: “Giám đốc sáng tạo phụ trách đêm WIP đâu?”

Sở Sở vội giải thích: “Hôm nay giám đốc không được khỏe, đi khám bệnh xong sẽ đến ngay.”

“Sao phải vất vả vậy, cứ bảo nó yên tâm nghỉ ngơi, không phải đến đâu.”

Sở Sở bèn đứng dậy báo cáo: “Vậy tôi xin phép thay mặt giám đốc báo cáo về kế hoạch của hoạt động WIP. Chúng ta sẽ dùng túi xách Louis Vuitton, là mặt hàng xa xỉ, có số lượng hạn chế để hấp dẫn đối tượng khách hàng VIP, là đối tượng chiếm 1% lượng khách hàng của Hoàng Hải.”

Đoạn, cửa phòng họp bật mở, Thang Mẫn bước vào. Cô hơi cúi người xuống, trông có vẻ vẫn không khỏe mạnh, nhưng thần sắc mạnh mẽ, phong độ không hề giảm sút.

Cô tiến về phía Thang Lan, cung kính đưa bản kế hoạch cho bà: “Tôi xin lỗi đã đến muộn. Đây là bản kế hoạch cho hoạt động WIP lần này, mời chủ tịch xem qua.”

Thang Lan cầm lấy, gật đầu.

Thang Mẫn ngồi xuống vị trí đối diện Thang Lan. Bà xem bản kế hoạch, bất giác chau mày, dừng một lát mới nói: “Kế hoạch bán các mặt hàng độc quyền có vẻ bình thường quá, không có cái mới sẽ không dễ kích thích tiêu dùng, giám đốc sáng tạo có lẽ nên đưa ra những biện pháp mang tính sáng tạo hơn.”

“Vâng.” Thang Mẫn dù không vui, nhưng vẫn khiêm nhường chấp nhận.

Những người xung quanh còn lại tỏ rõ thái độ “lại thế rồi”, họ đã quá quen với việc tranh đấu giữa mẹ con hai người phụ nữ này.

Thang Mẫn nói: “Nhưng việc bán các sản phẩm độc quyền số lượng hạn chế là phương án đã được quyết định từ trước.”

Thang Lan cười lạnh: “Nói như chị thì hình thức kinh doanh tẻ nhạt này thuộc trách nhiệm của tôi?”

Thang Mẫn từ tốn đáp: “Tôi chỉ có trách nhiệm thực hiện đúng theo phương châm mà chủ tịch đã đặt ra.”

Thang Tuấn ngửi thấy mùi thuốc súng giữa mẹ và chị gái, chỉ biết cười khổ. Sở Sở và những người khác không dám ho he nửa lời, chăm chú nhìn Thang Lan, chờ phản ứng của bà.

Thang Lan ung dung cười: “Rất tốt. Dự án WIP tôi sẽ để trợ lý mới là Thang Tuấn tham dự, giám đốc Thang chắc sẽ không ý kiến chứ?”

Thang Mẫn hơi chau mày, không hiểu mẹ mình đang định làm gì.

“Không vấn đề ạ.” Cô thấy khó hiểu, tại sao mẹ phải cố tình giả vờ coi Thang Tuấn như người lạ, nhưng vẫn hòa theo ý muốn của bà, quay sang cười với em trai: “Trợ lý Thang, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

“Vâng, giám đốc Thang.” Thang Tuấn cười khổ nhìn Thang Mẫn.

Từ khi nhận lời cầu hôn của Tử Tề, mỗi ngày với Hiếu Khiết đều là một ngày hạnh phúc. Buổi tối Tử Tề hẹn cô ra ngoài, lại còn tỏ vẻ bí mật, khiến cô càng vui vẻ.

Cuối cùng màn đêm cũng buông xuống, đèn các cửa hiệu hai bên đường bật sáng trưng, không gian còn rực rỡ hơn cả ban ngày. Cô và anh đi chậm chậm trên phố, Thiên Thiên tùm tùm đi đằng sau.

Hiếu Khiết tò mò: “Rốt cục là đi đâu anh? Em còn phải mua đồ để mai đi Thượng Hải nữa.”

“Chính là đây!” Tử Tề chợt dừng bước, nghiêng người.

Hiếu Khiết ngẩng đầu lên, ngạc nhiên khi thấy trước mắt là cửa tiệm áo cưới cao cấp. Cô há hốc miệng, không che giấu được tâm trạng xúc động và sung sướng.

Tử Tề nói: “Chúng ta đều bận, khó khăn lắm hôm nay mới có được chút thời gian, vào đây xem đi.”

“Xin chào quý khách.” Nhân viên nhiệt tình mở cửa đón tiếp.

Có người cầm album đến, nhiệt tình giới thiệu: “Chỗ chúng tôi không chỉ chụp ảnh cưới rất đẹp mà mẫu áo cưới cũng toàn là kiểu dáng độc đáo cao cấp, trông hết áo cưới thủ công. Chiếc này chẳng hạn, kiểu cổ điển rất hot trong năm nay, váy chữ A ôm dáng, khiến cho cô dâu trông sẽ càng mảnh mai duyên dáng.”

Hiếu Khiết gật đầu hân hoan, “Kiểu này có vẻ được đấy anh nhỉ.”

Tử Tề nhìn qua: “Váy cưới chỉ xem thì không biết thế nào, phải mặc thử.”

“Thế à...”

Nhân viên cửa tiệm nói nhỏ với Hiếu Khiết: “Thông thường nếu chưa đặt tiền đặt cọc thì không được thử, nhưng hôm nay là trường hợp ngoại lệ, tôi là một fan hâm mộ trong blog của chị.”

Hiếu Khiết vừa ngạc nhiên vừa sung sướng, mình cũng có fan hâm mộ?

Lát sau, nhân viên đẩy một chiếc váy cưới đến, “Mời chị vào thử đồ.”

Hiếu Khiết hơi ngượng ngùng đi theo nhân viên, rèm che được kéo lại.

Tử Tề ngồi trên sofa nhắm mắt thư giãn. Thiên Thiên thấy sắc mặt anh không tốt, nước da xanh mét liền lo lắng hỏi: “Boss, trông anh tệ quá, không sao chứ ạ?”

“Vẫn OK.” Tử Tề cố gắng gượng. Bất chợt điện thoại đổ chuông, là Quý Tinh. Thật hết chịu nổi, anh ấn nút từ chối.

Thiên Thiên liếc nhìn gian thay đồ, hạ thấp giọng: “Cô Quý Tinh gọi điện cả ngày hôm nay rồi.”

Tử Tề bực bội: “Thì sao?”

Thiên Thiên cảm thấy khó xử, “Mặc dù hôm đó cô Quý Tinh có hơi quá đáng, nhưng boss cũng đâu nhất thiết phải vội vàng kết hôn?”

Tử Tề lạnh lùng hỏi lại: “Nếu không cậu bảo tôi phải làm thế nào? Mở một cuộc họp báo tuyên bố việc cầu hôn chỉ là một màn kịch? Hay là công khai mối quan hệ với Bạch Quý Tinh, rồi cuối cùng lại bị cô ta phủ nhận mối quan hệ đó.”

Thiên Thiên á khẩu, vội tìm cách rút lui, nói: “Việc này... cá nhân tôi cho rằng, boss cứ coi như ngón tay bị buộc, không cần lo lắng. Đàn ông năm thế bảy thiệp, kiếm một cô bồ cũng là bình thường.”

Nhân viên cửa tiệm kéo rèm ra, Thiên Thiên vội dừng lời, cùng với Tử Tề quay nhìn Hiếu Khiết.

Cô mặc một chiếc váy lụa ren trắng, có đính kim cương bước ra, ngực hơi lộ, nhưng trông rất sang trọng duyên dáng, chiếc đuôi váy dài khiến cô như một nữ thần.

Đẹp quá! Thiên Thiên nhìn Hiếu Khiết từ trên xuống dưới, ngạc nhiên đến mức không khép được miệng lại, không ngừng nuốt nước bọt.

Tử Tề giờ tay che tầm nhìn của Thiên Thiên, nhưng Thiên Thiên mãi ngăm Hiếu Khiết đến độ mặc kệ xung quanh, lập tức phá bỏ tuyên ngôn trước đó: “Ôi boss, một lòng một dạ yêu một người phụ nữ mới là đàn ông đích thực.”

Hiếu Khiết xấu hổ, đưa mắt về phía Tử Tề, “Thế nào? Có đẹp không anh?”

Tử Tề mỉm cười: “Perfect!”

Thiên Thiên đứng dậy, ra sức tán thưởng, “Như nữ thần vậy! Hiếu Khiết... Không, từ bây giờ, cô chính là nữ thần của tôi!”

Hiếu Khiết phì cười, “Thiên Thiên, anh nói hơi quá rồi đấy!”

Nhân viên cửa tiệm đến bên Hiếu Khiết, “Vậy tôi đi chuẩn bị thêm bộ dạ hội để cô thử nhé.”

Hiếu Khiết gật đầu, nhân viên đẩy chiếc váy cưới rời đi.

Tử Tề đột nhiên ho một tiếng, Hiếu Khiết mới để ý sắc mặt anh không tốt. Cô lại gần: “Sao trông lại mệt mỏi thế này? Anh không sao chứ hả?” Cô lo lắng giờ tay đặt lên trán anh, cảm thấy hơi nóng bèn chau mày lại: “Anh sốt rồi!”

Tử Tề xua tay, “Không sao đâu. Mấy hôm trước bị dính tí mưa nên cảm thôi.”

“Anh sốt rồi còn ‘thôi mà’ cái gì?” Hiếu Khiết sốt ruột, quay sang Thiên Thiên: “Anh đưa Tử Tề về trước đi.”

Tử Tề gật đi: “Anh không sao, lát nữa còn phải đi mua đồ đi Thượng Hải nữa.”

Hiếu Khiết nói: “Để em tự đi mua cũng được. Anh sốt thế này còn không chịu nghỉ ngơi.”

Thiên Thiên góp lời: “Boss, thôi để tôi lên mạng đổi vé máy bay cho anh.”

Tử Tề nhìn Hiếu Khiết, “Nhưng anh không thể yên tâm để em một mình đi Thượng Hải.”

“Không sao mà, em tự lo được, anh đổi vé máy bay đi. Cứ ở lại Đài Loan nghỉ ngơi thêm vài ngày, khỏe hơn hẳn đến Thượng Hải.” Hiếu Khiết cương quyết, Tử Tề cuối cùng cũng phải gật đầu.

Thiên Thiên gật đầu nói: “Tốt rồi.”

Hiếu Khiết nói: “Anh về đi. Đừng lo cho em, lát em thay bộ váy này rồi tự bắt taxi đi mua đồ là được!”

“Đã vậy thì anh về trước đây.” Tử Tề ngoan ngoãn nghe lời, đứng dậy.

“Vâng, anh mau về nghỉ đi.” Hiếu Khiết cẩn thận dặn dò Tử Tề, nhìn theo bóng lưng khuất dần của anh và Thiên Thiên.

Cô mặc bộ váy cưới, quay lại nhìn gương, lòng tràn đầy hy vọng và hạnh phúc

Chương 16: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 1

Tử Tề mặt mũi tái nhợt trở về nhà, ngạc nhiên phát hiện Quý Tinh đang ngồi trên sofa. Anh nhăn nhó, cố kiềm cơn giận, không nhìn cô, cởi áo khoác ngoài vắt lên ghế, sau đó để thuốc lên bàn.

Quý Tinh lấy thuốc ra, xé túi thuốc định đưa cho anh. Tử Tề không thèm để tâm đến cô, tự mình xé một túi khác rồi uống cùng nước.

Quý Tinh đau khổ: “Trong mắt anh, em đã trở thành một người vô hình rồi ư?”

Tử Tề lạnh lùng nói: “Trả tôi chìa khóa.”

“Cái gì?”

Tử Tề nhìn cô, nét mặt lạnh tanh, “Trả chìa khóa nhà cho tôi, tôi không muốn mỗi lần về đến nhà lại có người lạ ở đây.”

Quý Tinh khổ sở: “Em đến đây chính là không muốn trở thành cái người lạ đó. Tử Tề, thế nào cũng sẽ có cách mà.”

Tử Tề không thèm quan tâm đến cô, nhấc điện thoại, gọi 110, chốc lát điện thoại được kết nối, “Cảnh sát phải không? Nhà tôi bị đột nhập bất hợp pháp.”

“Cao Tử Tề!” Quý Tinh nghiến răng đập điện thoại xuống. Cô cầu xin, “Anh bảo em phải làm thế nào mới được anh tha thứ đây?”

Tử Tề nhìn thẳng vào cô, cương quyết đáp: “Tôi đã nói rồi, ‘bảo trọng’ nghĩa là tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại em nữa. Để chìa khóa lên bàn,

em về đi.” Dứt lời anh đi vào phòng tắm.

Quý Tinh lao như tên bắn về phía anh, ôm chặt anh từ phía sau, hai mắt đầm nước. Cô van nài, “Tử Tề, là lỗi của em, em xin lỗi, anh đừng như thế. Em yêu anh, em biết anh vẫn yêu em.”

Tử Tề muốn đẩy cô ra, nhưng cô cứ ra sức ôm chặt lấy anh. Hơi choáng đầu hoa mắt, anh hít một hơi thật sâu, “Em tưởng chỉ có một mình em đau khổ? Nhưng tôi đã chấp nhận thực tế rồi, tôi không muốn tiếp tục đau khổ nữa, tôi cũng có quyền được hưởng hạnh phúc chứ.”

Quý Tinh lại nói: “Trốn tránh sẽ không hạnh phúc được! Anh đang tự lừa dối bản thân!”

Tử Tề cố ra sức đẩy cô ra, suýt chút nữa thì làm cô ngã xuống đất. Anh quay lại nhìn cô: “Bạch Quý Tinh, em hãy thôi đi, từ Thượng Hải về tôi sẽ kết hôn với Lâm Hiểu Khiết, giữa chúng ta thực sự kết thúc rồi.”

Quý Tinh mím môi lại, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt.

“Nếu yêu mà cả hai lại phải thỏa hiệp và chịu đựng chứ không ai chấp nhận thay đổi vì đối phương, thì tình yêu đó mãi mãi chỉ là một tấn bi kịch, chúng ta đừng lãng phí thời gian của nhau nữa.”

Anh quay người đi vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Quý Tinh nhìn cánh cửa đóng kín, hiểu rằng lần này bất luận thế nào anh cũng sẽ không quay đầu lại, cô không kiềm chế nổi nữa, bật khóc nức nở.

Trong phòng tắm, Tử Tề đứng trước bồn rửa mặt, liên tục hắt nước lên mặt. Anh chống hai tay trước bồn, ngẩng đầu soi mình, những giọt nước nhỏ vẫn đọng trên tóc, vể mặt mệt mỏi, sức lực như cạn kiệt.

Ngoài phòng khách, Quý Tinh hai mắt sững húp, vẫn đứng yên tại chỗ. Di động trong áo khoác Tử Tề đổ chuông, cô chỉ nhìn chứ không động đậy. Chuông điện thoại kêu một lúc rồi tắt, sau đó lại vang lên âm báo tin nhắn.

Cô đưa mắt về phía phòng tắm, sau đó lôi điện thoại trong áo khoác anh ra xem trộm. Trên màn hình hiển thị là của Hiếu Khiết: Anh ngủ chưa? Lát nữa em mang ít thuốc cúm đến cho anh.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Quý Tinh mỉm cười.

Cô xóa tin nhắn đó đi, để điện thoại vào túi áo khoác rồi lấy giấy ăn lau sạch nước mắt, chỉnh lại trang phục, lôi một viên an thần từ túi thuốc trên bàn đi tới tủ rượu, lấy chai vang Petrus lần trước uống dở ra.

Cô rót rượu ra hai ly, cho viên thuốc vào một ly, khẽ lắc cho đến khi thuốc tan hoàn toàn.

Quý Tinh thầm nhủ quả quyết: Kể từ giờ phút này, chúng ta sẽ không thể rời xa nhau.

Cửa phòng tắm mở ra, Tử Tề tái mét xuất hiện, thấy Quý Tinh chưa rời đi, anh lại sa sầm mặt mày.

“Sao cô vẫn còn ở đây?”

Quý Tinh trở lại với vẻ quý phái sang trọng, cầm hai ly rượu đi về phía Tử Tề, “Em hiểu rồi, chúng ta đều rất mệt rồi, hãy chia tay một cách vui vẻ đi.”

Thấy thái độ bỗng nhiên thay đổi của cô, Tử Tề thoáng nghi ngờ.

Quý Tinh lại nói: “Ly Petrus này cũng giống như mối quan hệ của chúng ta, rất mạnh mẽ, dễ say. Khi say rồi sẽ thấy lâng lâng bay bay, nhưng sau

khi tỉnh dậy có thể sẽ hơi đau đầu. Chỉ là để có được niềm vui ấy thì chút tác dụng phụ này có đáng gì.”

Tử Tề nhìn cô chăm chăm không hiểu cô muốn nói gì.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Cho nên, dù sáng mai tỉnh dậy có cảm thấy đau lòng, em vẫn hy vọng bây giờ chúng ta có thể nói tạm biệt nhau theo cách vui vẻ này.”

Đầu óc choáng nhẹ, Tử Tề có do dự, tuy nhiên vẻ thành khẩn trên gương mặt cô vẫn thôi thúc anh cầm chiếc ly, không vội uống ngay.

Quý Tinh căng thẳng nhìn anh, tim đập thình thịch.

“Hy vọng uống hết ly này, chúng ta thực sự sẽ kết thúc tất cả.” Dứt lời, Tử Tề nâng ly rượu lên, ngẩng đầu uống cạn.

Chiếc ly trên tay anh đã thấy đáy, Quý Tinh cười lạnh rồi cũng uống hết ly rượu của mình, “Chúc anh ngủ ngon và có giấc mơ đẹp.”

Cô đặt ly rượu xuống, trên gương mặt là nụ cười mê người đặc biệt chỉ Bạch Quý Tinh mới có.

Sau khi Tử Tề về rồi, Hiếu Khiết vẫn không yên tâm, tạt qua hiệu thuốc mua một lô.

Gọi cho Tử Tề một lúc rồi mà không thấy anh nghe máy, cô càng lo lắng, vội trả tiền thuốc rồi bắt taxi chạy đến nhà Tử Tề.

Đến nơi, cô đang định gõ cửa thì phát hiện cửa không khóa. Đẩy cửa bước vào, phòng khách tối om, chỉ có ánh sáng mờ mờ phát ra từ ngọn đèn trong phòng ngủ.

“Anh ngủ rồi à?” Cô bật một chiếc đèn nhỏ, để thuốc lên bàn, lấy một tờ giấy ra viết tin nhắn: Em cầm thuốc cảm đến, anh phải uống nhiều nước và

chịu khó nghỉ ngơi nhé, hẹn gặp anh ở Thượng Hải.

Cô đặt tờ giấy xuống cạnh túi thuốc, đưa mắt về phía phòng ngủ rồi bước ra cửa. Đang tính tắt đèn thì nghe thấy tiếng mở cửa từ phòng ngủ.

“Anh tỉnh rồi à?” Hiếu Khiết quay đầu, nụ cười trên gương mặt lập tức trở nên cứng đờ.

Quý Tinh đứng đó, chỉ mặc một chiếc sơ mi của Tử Tề, hàng cúc trước ngực chỉ cài hững hờ vài chiếc, đôi chân thon dài tuyệt đẹp để lộ, trông như vừa mới ngủ dậy.

Hiếu Khiết kinh ngạc, trong lòng biết bao điều muốn hỏi nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

“Tử Tề mệt rồi, vẫn ngủ.” Quý Tinh cố tình ra vẻ rất bất ngờ, đặt ngón trỏ lên miệng ra hiệu, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại.

Hiếu Khiết vừa bối rối vừa lúng túng, miễn cưỡng nặn lời, thốt lên qua kẽ răng: “Tại sao cô lại ở đây?”

Quý Tinh cười nhạt, “Rõ ràng thế này cô còn chưa hiểu? Tại sao tôi lại có chìa khóa nhà Tử Tề? Tại sao lại mặc quần áo của anh ấy? Tại sao lại uống rượu cùng anh ấy? Tại sao lại xuất hiện trước mặt cô? Câu trả lời chỉ có một.”

Hiếu Khiết không dám tin vào mắt mình, tâm trạng cô xao động, “Tôi không tin, cô lừa tôi!” Hiếu Khiết vung tay, chiếc nhẫn tuột ra rơi xuống. Nó lăn đúng đến chân Quý Tinh.

Cô ta cúi xuống nhặt lên, từ từ đeo vào ngón áp út của mình.

Hiếu Khiết tròn tròn hai mắt, chiếc nhẫn từ từ được lồng vào ngón tay của Quý Tinh, rất vừa vặn.

“Nhìn rõ đi, ai mới là chủ nhân thực sự của chiếc nhẫn này?” Quý Tinh giơ bàn tay ấy lên, dương dương tự đắc tuyên bố chủ quyền.

Chiếc nhẫn lấp lánh tỏa ánh sáng trên ngón áp út của Quý Tinh, Hiếu Khiết choáng váng chệnh choạng. Nếu không có chiếc tủ phía sau, cô gần như đã ngã quỵ.

Quý Tinh nói: “Người Tử Tề thực sự yêu là tôi. Anh ấy muốn ở bên tôi nhưng lại lo sẽ làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của tôi, cho nên mới tung hỏa mù với cô, lẽ nào cô không cảm thấy vậy? Cô cứ lên mạng kiểm tra đi, ngày 10 tháng 4 là sinh nhật tôi!”

Hiếu Khiết nhớ lại nội dung Tử Tề viết trên tấm thiệp: Để chúng ta cùng đón ngày 10 tháng 4 quan trọng này, để tối nay sẽ trở thành ngày kỷ niệm đáng nhớ nhất trong cuộc đời chúng ta.

Quý Tinh lại nói: “Tại sao hôm khai mạc siêu thị Bách Duyệt tôi lại có mặt?”

Những lời mà cô ta từng nói, thái độ của anh ấy sau khi nếm món ăn mà cô ta làm, và cả lời đáp rất chân thành lúc đó - “Hiện tại, tôi cảm thấy mình... thật hạnh phúc.”

Quý Tinh lạnh lùng mỉa mai, “Chả lẽ cô chưa bao giờ nghĩ rằng Tử Tề phải có bạn gái rồi chứ?”

Nghĩ lại, Tử Tề từng cười khố nói với mình: “Bạn gái ư, cô ấy chưa bao giờ đón Valentine với tôi.”

Hết hình ảnh này đến hình ảnh khác thì nhau xuất hiện trong đầu Hiếu Khiết, ký ức ấy bức cô phát điên. Đau khổ lẫn đầu, không dám tin tất cả những điều này là sự thật, lòng đắng chát, mắt ngấn nước chỉ trực trào ra, cô gắng kiềm chế để không rơi nước mắt.

Quý Tinh biết âm mưu đã thành, đắc ý cười: “Cô yên tâm, tôi cũng không có ý định tranh chức Cao phu nhân với cô, cứ yên tâm mà kết hôn với Tử Tề.” Cô ta đưa hộp khăn giấy cho Hiếu Khiết, cố tình nói, “Khóc cái gì chứ? Hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, coi như cô chưa từng gặp tôi, lau nước mắt đi.”

Hiếu Khiết phần nộ, người phụ nữ này có thể xem mọi chuyện một cách nhẹ nhàng thế ư?

“Đừng lo, tôi không nói với Tử Tề rằng cô đã biết sự thật đâu. Cô có thể tiếp tục diễn vai ‘Cao phu nhân hạnh phúc’.” Quý Tinh cười khẩy.

Hiếu Khiết dẫn lòng, không cho phép nước mắt rơi xuống nữa, nhưng hình ảnh Quý Tinh trước mắt cứ càng lúc càng trở nên mơ hồ. Cô đẩy mạnh hộp khăn giấy, hồ thẹn và căm phẫn bỏ chạy.

Quý Tinh nhìn theo bóng lưng Hiếu Khiết mà mỉm cười chiến thắng.

Bên ngoài, trời đang mưa, người trên đường đều rào bước vội vã, chỉ có Hiếu Khiết thần thờ như mất hồn trên phố. Cô không ngừng nhớ lại những lời mà Quý Tinh vừa nói, và hành động tốt đẹp của Tử Tề với mình.

“Người Tử Tề thực sự yêu là tôi. Anh ấy muốn ở bên tôi nhưng lại lo sẽ làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của tôi, cho nên mới tung hỏa mù với cô, lẽ nào cô không cảm thấy vậy?”

“Đằng nào cũng bị nhốt rồi, vậy thì chỉ còn một cách... Cứ xem như chúng ta đang diễn hoàng tử và công chúa ngủ trong rừng đi.”

Cô lang thang không biết đi về đâu, tâm trạng vô cùng đau khổ.

Ngày Valentine, được Tử Tề tặng quà, cô cảm động đến mức thốt lên: “Cảm ơn anh đã làm em trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới.”

Nhưng gặp Quý Tinh ở nhà Tử Tề, cô ta đã vạch trần tất cả, vạch trần những lời nói dối đẹp đẽ đó, “Cô yên tâm, tôi cũng không có ý định tranh chức Cao phu nhân với cô, cứ yên tâm mà kết hôn với Tử Tề.”

Tại sao lại lừa dối cô? Tại sao lại lừa dối cô?

Hiếu Khiết đứng giữa ngã tư, hết người này đến người khác lướt qua, chỉ có cô là vẫn thẫn thờ đứng nguyên chỗ cũ, bất động bởi vì cô không biết đi đâu nữa.

Giơ tay lên, ngón áp út trống trơn không còn chiếc nhẫn, lại nhớ tới hình ảnh Tử Tề cầu hôn.

“Hiếu Khiết, em có đồng ý lấy anh không?” Lúc ấy anh rất chân thành.

Nhưng ngay sau đó, lại là hình ảnh Quý Tinh cầm chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út mình, đồng thời tuyên bố, “Nhìn rõ đi, ai mới là chủ nhân thực sự của chiếc nhẫn này?”

Tại sao lại lừa dối cô? Rõ ràng không phải cầu hôn cô, tại sao còn làm vậy? Những ngày qua cô sung sướng hạnh phúc như thế, mỗi đêm nhìn chiếc nhẫn đều vui đến mức không ngủ được. Hôm nay mới biết chiếc nhẫn đó không phải anh mua nhầm, mà là vì chiếc nhẫn đó hoàn toàn không phải chuẩn bị cho cô. Những ngày vừa qua chỉ mình cô là con ngốc, ngờ nghệch chìm đắm trong một tình yêu mà cơ bản không tồn tại.

Cô đứng nhìn dòng xe cộ qua lại, đau đớn vô cùng. Lấy điện thoại ra, lật tìm trong danh bạ, cuối cùng gọi cho Giai Nghi.

“A lô, Hiếu Khiết à? Muộn thế này mà vẫn còn ở ngoài?”

Sự lo lắng của Giai Nghi khiến mắt cô lại đỏ hoe. Khẽ sụt sịt, Hiếu Khiết đáp: “Ngày mai phải đi Thượng Hải nên ra ngoài mua đồ.”

Giai Nghi thở phào, “Chẳng mấy khi đi Thượng Hải, đừng chỉ biết đến công việc, nhớ là phải ra bến Thượng Hải ngắm cảnh đêm, phong cảnh đẹp lắm đấy, bảo Tử Tề đưa cậu đi nhé.”

Hiếu Khiết cố nén dòng nước mắt, gượng mím cười, “Ừ, có cần tớ mang quà lưu niệm về không?”

Giai Nghi đáp: “Không cần, tiện thì cậu mua hộ mình gói kẹo sữa White Rabbit, nghe nói thơm lắm nên tớ muốn ăn thử.”

“Được rồi. Dạo này cậu khỏe hơn chưa? Tiểu Mã có bắt nạt cậu không?” Hiếu Khiết lau nước mắt, quan tâm hỏi.

Giai Nghi lập tức trách móc: “Tớ bí bách sắp chết rồi, ngày nào anh ấy cũng bắt tớ ở nhà, nhất quyết không cho ra ngoài.”

Ngay sau đó nghe thấy giọng của Tiểu Mã, “Vợ ơi... Vợ ơi...”

“Gì thế?”

“Anh hâm nóng súp cá cho em rồi đây, mau ăn đi.”

Thấy Giai Nghi và Tiểu Mã tình cảm thăm thiết, Hiếu Khiết vui thay: “Xem ra Tiểu Mã là ông chồng tốt đấy, cậu mau ăn súp cá tình yêu đi, tớ không làm phiền nữa.”

Hiếu Khiết định cúp điện thoại, Giai Nghi nhạy cảm, thấy bất thường bèn gặng hỏi: “Sao vậy Hiếu Khiết? Xảy ra chuyện gì à?”

Một lần nữa, sự quan tâm của Giai Nghi khiến cô suýt bật khóc, vội kiềm chế cảm xúc, Hiếu Khiết nói: “Không sao, lâu rồi không gặp, tự nhiên muốn nghe giọng cậu. Xe bus đến rồi, không nói nữa, tạm biệt.”

Cô sợ sẽ nức nở luôn, vội cúp điện thoại. Nhưng ngay sau đó, một cảm giác hoang mang bơ vơ lại ào đến. Hiếu Khiết nhìn danh bạ, không biết có

thể tìm ai. Cứ liên tục đổi màn hình, phát hiện Tom đang online trên MSN.

Ngón tay cô run run viết.

Nội thất cao cấp kết hợp một cách tinh tế khéo léo khiến căn phòng không quá u ám hoài cổ, lại thể hiện được phong cách sang trọng đẳng cấp của chủ nhân, đồng thời cũng không làm mất đi tính hiện đại.

Thang Tuấn khoác chiếc áo choàng tắm, cầm bàn chải đánh răng bước ra từ phòng tắm, nghe thấy âm báo tin nhắn từ MSN. Anh nhìn vào cửa sổ trên màn hình máy tính, mặt bỗng biến sắc.

Tin nhắn từ Hiếu Khiết: Chồng chưa cưới lừa dối tôi.

Thang Tuấn ngậm bàn chải, vội trả lời: Cô vẫn ổn chứ?

Rất nhanh anh nhận được lời đáp của Hiếu Khiết: Không ổn chút nào.

Anh lo lắng: Cô đang ở đâu?

Vừa nhấn nút gửi đi, không ngờ Hiếu Khiết đăng xuất, anh lo lắng đến mức buột miệng: “Shit!”

Nhanh chóng tìm điện thoại trong túi áo, gọi cho cô nhưng đầu bên kia chỉ có tiếng tổng đài. Anh cúp máy, lại gọi lần nữa, vẫn vậy.

Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Thang Tuấn sốt ruột, tiếp tục gọi, “Lâm Hiếu Khiết, mau nhận điện thoại!”

Trước cửa hàng tạp hóa, Hiếu Khiết đứng bên trạm xe bus, nhìn chiếc điện thoại hết pin im lặng. Thở dài, cô cất nó đi rồi lại thần thờ nhìn chăm chăm vào dòng xe cộ tấp nập.

Một chiếc ô tô dừng ở vị trí đối diện, đôi vợ chồng ôm đứa con nhỏ bước xuống. Họ vừa ôm con vừa nắm tay nhau tình cảm đi vào cửa hàng sau lưng cô. Cảnh tượng này lại khiến cô đau lòng. Liếc thấy tấm đề can “Baby in Car” dán phía đuôi xe của đôi vợ chồng nọ, Hiếu Khiết bất giác nhớ tới Thang Tuấn, anh cũng từng cẩn thận dán một tấm như vậy.

Cô rầu rĩ lắm lắm, “Cả Thang Tuấn cũng về Thượng Hải rồi...”

Trong lúc đó, Thang Tuấn lo lắng đi đi lại lại trong phòng, không ngừng gọi cho cô, nhưng điện thoại vẫn chỉ có tiếng trả lời của tổng đài.

Anh nhìn avatar trước tên Hiếu Khiết trên MSN mà rối bời, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hiếu Khiết lại offline, điện thoại cũng không gọi được?

Trầm ngâm một lúc, Thang Tuấn lấy hộ chiếu từ trong ngăn kéo ra, tiện tay vợ vài bộ quần áo nhét vào vali, chuẩn bị ra khỏi nhà.

Bất chợt điện thoại đổ chuông, anh cứ tưởng là Hiếu Khiết, vội nhắc máy, “A lô, Hiếu Khiết?”

“Thang Tuấn, chị đang ở trong phòng cấp cứu, em đến đây ngay được không?” Trong điện thoại là giọng nói yếu ớt của Thang Mẫn.

Thang Tuấn sửng sốt, Thang Mẫn đang ở trong phòng cấp cứu? Anh sợ hãi hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Chị đang ở bệnh viện nào vậy?”

Thang Mẫn cố chịu đau, “Em phải đồng ý với chị là không được nói với mẹ.”

“Em đồng ý!” Thang Tuấn thoáng do dự nhưng rồi đồng ý ngay.

Rất nhanh, Thang Tuấn xách hành lý, lao vào phòng cấp cứu. Anh tìm khắp nơi mới thấy Thang Mẫn. Cô yếu ớt nằm trên giường bệnh, bác sĩ và y

tá đều đang đứng bên.

Thang Tuấn nhanh chóng lại gần, nhìn gương mặt xanh xao của Thang Mẫn mà lo lắng: “Chị làm sao thế? Chị đừng làm em sợ!”

Bác sĩ lên tiếng: “Xin hỏi anh là người nhà của cô Thang phải không?”

Thang Tuấn gật đầu, “Bác sĩ, chị tôi làm sao vậy?”

Bác sĩ nói: “Cô Thang bị viêm ruột thừa nên cần mổ ngay, anh làm ơn ký vào biên bản đồng ý phẫu thuật này.”

Y tá đưa cho Thang Tuấn, anh lập tức ký tên rồi trả lại bác sĩ.

Thang Mẫn gắng gượng nhìn Thang Tuấn, nhắc thêm lần nữa, “Không được để mẹ biết.”

“Chị sợ mẹ lo lắng?”

Thang Mẫn cười khổ, “Không muốn bà ấy quá vui mừng thì có. Yên tâm, đây chỉ là bệnh vặt, phẫu thuật xong là ổn.”

Y tá đẩy cô vào phòng mổ, Thang Tuấn vẫn nắm chặt tay chị gái.

Thấy Thang Tuấn lo lắng, Thang Mẫn cố làm như không sao, an ủi anh, “Em giúp chị như thế là được rồi, đừng tưởng chị phải làm phẫu thuật là em được rảnh rồi đâu, mau đi làm việc đi.”

Thang Tuấn nói: “Sao em có thể để chị một mình ở đây, chị yên tâm, em sẽ bên cạnh chị.”

Thang Tuấn nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật khép lại, đi đi lại lại, chốc chốc đưa mắt về bóng đèn đỏ phía trên cửa. Anh lại nhìn đồng hồ, vô cùng sốt ruột nhưng không biết phải làm thế nào, cuối cùng ngồi phịch xuống ghế.

Tiếng va chạm từ móc đeo chìa khóa trên vali thu hút sự chú ý của Thang Tuấn, chiếc móc thả Peter... Anh thở dài, “Hy vọng em cũng bình an vô sự.”

Hiếu Khiết về đến nhà, bắt đầu thu xếp hành lý. Đóng vỏ bia từ góc phòng bếp được lôi ra chuẩn bị cho đồng nát, cô xếp tạm lại cho ngay ngắn. Quá trình này làm cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Tử Tề trong siêu thị, anh và cô cùng xếp tháp bia.

Hiếu Khiết lắc đầu, gạt những ký ức đó ra khỏi đầu, mang chỗ vỏ bia đi, nhân thể thu quần áo phơi ngoài ban công vào trong phòng. Mở tủ cất quần áo lại nhìn thấy bộ váy dạ hội mà Tử Tề tặng.

Hiếu Khiết để quần áo xuống, đến trước máy tính, mở bài viết “SOP của cô lọ lem” trong blog. Những bức ảnh chụp mặt tiền trưng bày cho dịp Valentine, mỗi bức đều là kỷ niệm kết cùng Tử Tề ngày ấy.

Bức ảnh cuối cùng là bức ảnh chụp chung.

“Ở bên em anh cảm thấy rất tự tại, rất thoải mái. Anh muốn nói với em rằng, anh thích em, thích chính con người chân thực như thế này của em. Anh yêu em.”

Tử Tề đã mỉm cười, đã cúi xuống hôn cô.

Phải đứng dậy thôi Hiếu Khiết, đừng nghĩ đến bất kỳ việc gì liên quan đến Tử Tề nữa. Cô cầm bộ váy dạ hội được hiệu giặt là gửi đến, qua túi nilon trong suốt vẫn có thể nhìn thấy vết rượu trên bộ váy vẫn chưa biến mất hoàn toàn, để lại một vết mờ. Chạm khẽ lên vết bẩn ấy...

Cho dù có cố gắng thế nào thì những việc đã từng xảy ra đều sẽ để lại dấu tích.

Cô cẩn thận cất bộ váy dạ hội vào góc sâu nhất trong tủ, lấy các trang phục khác chèn ra ngoài, sau đó đóng tủ lại, tạm biệt những hồi ức tốt đẹp.

Gấp quần áo cho vào vali, Hiếu Khiết vô tình thấy thỏ Peter mà Tom gửi tặng đặt ngay bên cạnh. Cô ôm chú thỏ lên, thầm thì: “Peter, may mà vẫn còn mày ở đây với tao...”

Peter lúc nào cũng mỉm cười như thế.

Cô đặt thỏ Peter vào trong, từ từ đóng vali lại.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Thang Tuấn lo lắng nhìn đèn cửa phòng, ánh đèn vẫn sáng khiến người ta phải lo lắng, anh cứ liên tục đi đi lại lại.

Cuối cùng đèn cũng tắt, Thang Mẫn nằm trên giường bệnh được y tá đẩy ra, thuốc mê vẫn chưa hết nên cô vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ ra ngay theo sau, Thang Tuấn lại gần hỏi thăm: “Bác sĩ, tình hình thế nào ạ?”

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, “Phẫu thuật rất thành công, đợi cho hết thuốc cô Thang sẽ tỉnh thôi. Tối nay anh vất vả rồi, nếu quá trình bình phục tốt thì khoảng một tuần là có thể xuất viện.”

Thang Tuấn thở phào, gật đầu.

Trong phòng bệnh, Thang Mẫn đang truyền nước, mắt nhắm nghiền. Thang Tuấn ngồi bên giường bệnh, khẽ nắm bàn tay cô, không muốn rời đi.

Đêm hôm đó anh thức trắng, cứ ngồi bên cạnh chị gái vẫn rất yếu ớt xanh xao, chốc chốc lại quan sát những thay đổi của cô, các chỉ số huyết áp và chai nước truyền.

Đến khi trời tờ mờ sáng, y tá thay cho Thang Mẫn chai truyền mới, Thang Tuấn mới dám gục xuống chợp mắt một lát.

Không biết anh ngủ được bao lâu thì Thang Mẫn tỉnh lại. Cô mở mắt, nhẹ nhàng xoay cổ, bắt gặp Thang Tuấn đang thiếp đi bên cạnh, khẽ mỉm cười, gõ nhẹ vào trán anh.

Thang Tuấn nhắm mắt mở mắt, thấy Thang Mẫn đang cười nhìn mình mới yên tâm phần nào, “Chị khỏe hơn chưa? Còn thấy khó chịu chỗ nào không?”

Thang Mẫn lắc đầu, cười thật nhẹ nhõm, yếu ớt than vãn: “Bị ốm thật là tốt.”

Thang Tuấn không hiểu.

Thang Mẫn nói: “Lâu lắm rồi không được ngủ yên giấc thế này.”

“Chị giống hết mẹ, lúc nào cũng xem nhẹ sức khỏe nên mới hay xảy ra chuyện. Bác sĩ bảo chậm chút nữa là viêm màng ruột rồi.”

“Em đúng là...”

Anh lại tiếp tục: “Bác sĩ dặn, hai tiếng phải trở người một lần, để thúc đẩy quá trình nhu động ruột, tránh hiện tượng tắc ruột.”

Thang Mẫn gật đầu.

Thang Tuấn đề nghị: “Em gọi điện thoại xin nghỉ cho chị nhé?”

Thang Mẫn thoáng kích động: “Ai bảo em nói với mẹ.”

Thang Tuấn không hiểu: “Sao không được để mẹ biết chị ốm?”

Thang Mẫn lặng lẽ nhếch mép, lạnh lùng đáp: “Chị không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người phụ nữ đó. Hơn nữa, bà ta cũng không phải mẹ chị.”

Thang Tuấn thở dài, kéo chân cho Thang Mẫn, an ủi cô: “Chị đừng nghĩ thế, mặc dù năm đó bố đưa chị về, mẹ... có chút ý kiến, nhưng những năm qua, công việc kinh doanh chủ yếu của Hoàng Hải mẹ đều giao cho chị phụ trách...”

“Em quá ngây thơ rồi, Thang Tuấn.” Thang Mẫn ngắt lời anh, quay mặt đi chỗ khác, không cho Thang Tuấn thấy thái độ của mình, “Bà ta không bao giờ có thể yêu quý chị.” Cô lấy lại tinh thần, quay lại nhìn Thang Tuấn, “Đêm WIP này em phải vất vả thay chị rồi.”

Thang Tuấn gật đầu, nghĩ tới bản kế hoạch lại liên tưởng đến Hiếu Khiết, không biết bây giờ cô thế nào, anh yên tâm được. Thang Mẫn thấy thái độ bất an của anh như thể đang vướng bận chuyện gì đó, “Chị đã gọi trợ lý đến chăm sóc rồi, có chuyện gì thì em cứ đi giải quyết đi, chị không sao đâu.”

Thang Tuấn hơi do dự, nhưng vẫn không an lòng về Hiếu Khiết. Tình trạng Thang Mẫn cũng ổn định hơn, anh quyết định tới Đài Loan tìm Hiếu Khiết. Sau khi thu xếp mọi việc ở bệnh viện, anh xách hành lý đi thẳng ra sân bay.

Sáng sớm trên cao tốc vẫn chưa nhiều xe cộ, chiếc taxi chở Thang Tuấn lao nhanh trên đường. Cả đêm không ngủ nên trông anh có phần mệt mỏi. Điện thoại chợt đổ chuông, là của mẹ anh, “Thang Tuấn, sáng nay con đừng đến công ty vội, mẹ có việc này muốn giao cho con.”

Thang Tuấn bắt giác chau mày, mẹ gọi đến chẳng đúng lúc chút nào. Anh đáp: “Chủ tịch, con có việc quan trọng phải đi Đài Loan ngay bây giờ.”

Thang Lan bực mình: “Con đi Đài Loan làm gì? Đừng quên hoạt động đêm WIP đấy.”

Thang Tuấn ngắt lời bà, gấp gáp nói: “Con xin lỗi, việc này thực sự rất quan trọng, đợi con về sẽ giải thích sau.” Anh cúp máy rồi tắt luôn.

Trông ra ngoài cửa sổ, cách một phương trời anh lo cho Hiếu Khiết.

Chương 17: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 2

Máy bay từ từ hạ cánh.

Hiếu Khiết kéo vali hành lý, vừa đi về phía trạm xe bus gần sân bay vừa nói chuyện điện thoại, “Tôi mới ra khỏi sân bay, đang đứng ở chỗ trạm xe bus gần đây. Được, tôi đợi cô.”

Cúp điện thoại, kéo vali hành lý, cô đi loanh quanh, bị cuốn hút bởi cảnh vật mới lạ.

Tới điểm dừng xe bus, đập vào mắt cô là poster quảng cáo của Bạch Quý Tinh, trên đó viết: “Người phụ nữ hoàn hảo, sức cuốn hút hoàn hảo, chiếc hôn 100% hoàn hảo.” Đôi mắt của Quý Tinh dõi về xa xăm, miệng nở nụ cười quý phái, quyến rũ và đầy mê hoặc.

Hiếu Khiết thầm nhủ: “Không ngờ tại nơi xa lạ này, người duy nhất mình quen lại là Bạch Quý Tinh.” Cô nhìn tấm poster mà tim đau nhói.

Ở làn đường đối diện, Thang Tuấn vẫn thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ ô tô. Xe bus từ từ khởi hành, dần dần để lộ một hình bóng quen thuộc, anh cố căng mắt...

Thang Tuấn kinh ngạc, là Hiếu Khiết! Vội bảo với tài xế taxi, “Dừng xe!”

Bác tài phanh lại bên đường, Thang Tuấn lao ra, hét sang bên kia đường: “Lâm Hiếu Khiết! Lâm Hiếu Khiết!”

Hiếu Khiết cúi xuống thần người nhìn di động, loáng thoáng như ai đó đang gọi tên mình, cô ngẩng đầu lên, vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy Thang

Tuấn.

“Lâm Hiếu Khiết!”

Hiếu Khiết sững sờ. Hai người họ đứng hai bên đường giữa dòng xe nhộn nhịp. Cô vừa ngạc nhiên vừa vui sướng: “Thang Tuấn.”

Thang Tuấn nhân lúc xe cộ thưa bớt, xách hành lý băng qua đường đến trước mặt Hiếu Khiết. Anh nhìn cô, vô cùng hân hoan vì sự xuất hiện đột ngột này, rồi lại lo lắng cho tình hình của cô. Vỗ vai Hiếu Khiết, Thang Tuấn hỏi: “Sao cô lại đến Thượng Hải?”

Hiếu Khiết rưng rưng nhìn Thang Tuấn, cô ào đến gục vào ngực anh, ôm anh thật chặt, nước mắt không thể kìm nén cứ thi nhau tuôn rơi.

Thang Tuấn sững sốt, dịu dàng vỗ nhẹ vào lưng cô: “Sao thế?”

Hiếu Khiết ôm chặt Thang Tuấn, không đáp.

Thang Tuấn đứng yên tại chỗ không dám động đậy, để mặc cô khóc nức nở trên vai. Người qua đường tò mò nhìn họ, Thang Tuấn cũng phớt lờ không quan tâm.

Hiếu Khiết cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, do dự không biết có nên kể chuyện của Tử Tề hay không. Lúc này, tiếng còi xe bất chợt vang lên, cắt ngang hai người. Cùng chuyển mắt nhìn, một chiếc xe đỗ cách đó không xa, người bước xuống xe là Sở Sở.

Chứng kiến Thang Tuấn và Hiếu Khiết ôm nhau, nét mặt Sở Sở không được vui lắm, cô gọi: “Thang Tuấn?”

Thang Tuấn thoáng bối rối, vội buông tay ra, Hiếu Khiết cũng nhanh chóng rời khỏi vòng tay anh, lấy lại tinh thần, lau đi những vệt nước mắt còn đọng trên mặt.

Thang Tuấn hỏi Sở Sở: “Sao em lại đến đây?”

Sở Sở đáp: “Chủ tịch bảo em đến sân bay đón cố vấn cho đêm WIP, cô Lâm Hiếu Khiết.”

Thang Tuấn sững người lại, ngạc nhiên quay sang Hiếu Khiết, “Cô là người Hải Duyệt cử sang để hợp tác dự án WIP?”

Hiếu Khiết gật đầu, chìa tay về phía Sở Sở, mỉm cười: “Chào cô, tôi chính là Lâm Hiếu Khiết, cô chắc là Tăng Sở Sở mà lúc nãy nói chuyện với tôi trong điện thoại phải không?”

“Tôi là Tăng Sở Sở của Spirit Hoàng Hải.” Sở Sở gật đầu, hơi bất ngờ nhìn Hiếu Khiết, bắt tay cô rồi đưa danh thiếp của mình.

Thang Tuấn lại hỏi: “Sao lại là em đến đón Hiếu Khiết?”

Sở Sở trừng mắt nhìn anh, “Chẳng phải sáng sớm nay anh vừa xin nghỉ để đi Đài Loan ư, còn không thèm nghe điện thoại của chủ tịch nữa.”

Hiếu Khiết ngạc nhiên: “Tự nhiên anh đi Đài Loan làm gì?”

Hai cô gái cùng đưa mắt sang nhìn Thang Tuấn, chờ câu trả lời.

Dưới ánh mắt chất vấn của hai người đẹp, Thang Tuấn cực kỳ khó xử, bèn bịa ra một lý do, “À, lúc đầu tôi định đi Đài Loan xử lý vài việc. Nhưng lúc nãy nhận được điện thoại của tổng giám đốc, chị ấy mới phẫu thuật vẫn đang nằm viện, tạm thời ủy nhiệm cho tôi phụ trách dự án đêm WIP, cho nên tôi tạm thời hủy bỏ lịch đi Đài Loan.”

Trong lòng Thang Tuấn tội lỗi lắm, “Em xin lỗi chị ơi, em đành phải phản bội chị thôi...”

Sở Sở hoảng hốt: “Giám đốc phải phẫu thuật? Sao không thấy chị ấy nói gì?”

Thang Tuấn đáp: “Chị ấy không muốn chủ tịch biết mình nằm viện.”

Sở Sở hiểu ra gật gù.

Phía sau lại có tiếng còi xe cắt ngang ba người.

Sở Sở nói: “Đứng bên đường trò chuyện không tiện, chúng ta lên xe tiếp tục.”

Thang Tuấn xách hành lý của Hiếu Khiết, không chút ngượng ngùng nhờ vả Sở Sở: “Cho anh đi cùng luôn nhé.”

Sở Sở liếc Thang Tuấn, bó tay với anh. Cô ấn nút mở cốp sau để anh cho hành lý vào.

Thang Tuấn mỉm cười, ngồi vào ghế lái. Sở Sở ngồi ở ghế phụ, Hiếu Khiết ngồi đằng sau. Chốc chốc Thang Tuấn lại liếc trộm Hiếu Khiết qua gương chiếu hậu, thấy cô rầu rĩ hướng ra ngoài cửa sổ, lòng anh xót xa thay.

Sở Sở bỗng quay đầu nhìn ghế sau, Thang Tuấn vội rời tầm nhìn khỏi gương chiếu hậu.

Sở Sở lên tiếng: “Cô Lâm, chúng tôi có liên hệ với giám đốc Joe của Hải Duyệt, ông ấy nói anh Cao Tử Tề, chồng chưa cưới của cô cũng là người sang khảo sát lần này, cho nên chủ tịch có đặt một phòng trắng mật cho hai người.”

Hiếu Khiết nghe nhắc đến tên Tử Tề, thoát cái trở nên bối rối, miễn cưỡng đáp: “Cảm ơn.”

Thái độ ấy lọt hết vào mắt Thang Tuấn qua gương chiếu hậu, anh bèn hỏi: “Sao Cao Tử Tề không đến cùng cô? Hai người cãi nhau à?”

Hiếu Khiết liếc Sở Sở, mỉm cười lịch sự, nói dối, “À thì... Tử Tề bị sốt, cần phải nghỉ ngơi. Anh ấy hết sốt mới sang được, thật hết sức xin lỗi.”

Thang Tuấn cảm nhận được sự khác thường của Hiếu Khiết, biết rằng cô không nói thật.

Sở Sở cũng lịch sự cười đáp: “Tôi nghĩ chủ tịch có thể thông cảm được.”

Xe lao nhanh trên đường cao tốc, đi về phía khách sạn, một lát sau đã đến nơi.

Thang Lan và một số người đang ngồi trên sofa ở sảnh, nhìn thấy Thang Tuấn trở về cùng Hiếu Khiết và Sở Sở thì ngạc nhiên lắm.

Thang Tuấn đồng dạc: “Báo cáo chủ tịch, tôi đã đón người về rồi!”

Thang Lan liếc Thang Tuấn, ái ngại vì có Hiếu Khiết, lại quay sang Sở Sở, tính lát sẽ hỏi riêng cô xem chuyện này là thế nào.

Thang Lan giơ tay ra, mỉm cười chào đón Hiếu Khiết: “Chào mừng cô đến Thượng Hải.”

Hiếu Khiết mỉm cười bắt tay Thang Lan, khách sáo đáp: “Xin chào chủ tịch Thang. Cảm ơn lời mời của chủ tịch, đã để chủ tịch phải đợi lâu rồi.”

Thang Lan cười: “Ha ha, không sao. Tử Tề đâu? Sao không thấy cậu ấy?”

Hiếu Khiết lại trả lời: “Cháu rất xin lỗi. Tử Tề bị sốt nên sẽ đến muộn vài ngày.”

“Vậy thì mấy ngày tới cô phải vất vả rồi. Cô Lâm đi đường đã mệt, hôm nay cứ nghỉ ngơi cho thoải mái, chuẩn bị tài liệu. Ngày mai phòng kế hoạch của Hoàng Hải sẽ tổ chức cuộc họp về đêm WIP lần này, thảo luận chi tiết các hoạt động.”

Hiếu Khiết gật đầu, “Vâng thưa chủ tịch, ngày mai cháu sẽ bổ sung hoàn tất các nội dung cụ thể.”

“Nếu cần hỗ trợ xin đừng khách sáo.” Dứt lời, Thang Lan quay sang con trai, “Thang Tuấn, anh phụ trách việc hỗ trợ cô Lâm hoàn thành dự án, buổi tối nhớ đưa cô Lâm ra ngoài dạo quanh đây.”

Thang Tuấn giả vờ khó xử, “Dạ, vấn đề kinh phí...”

Thang Lan trừng mắt, Sở Sở lập tức tiếp lời, “Vấn đề kinh phí anh không phải lo, chủ tịch đã chuyển tiền lương vào tài khoản cho anh rồi.”

“Thế thì không vấn đề gì.” Thang Tuấn mừng thầm, Thang Lan cũng phải mỉm cười.

Bà lại nói với Hiếu Khiết: “Vậy không làm phiền cô nữa. Nếu có bất kỳ chuyện gì cô cứ tìm Thang Tuấn.”

Hiếu Khiết mỉm cười với bà rồi nhìn sang anh.

Sở Sở bổ sung: “Còn không cô có thể tìm tôi bất cứ lúc nào, trên danh thiếp có ghi địa chỉ và số điện thoại liên lạc của tôi!”

Hiếu Khiết đáp: “Tôi biết rồi, cảm ơn cô!”

Thang Lan lên tiếng: “Vậy ngày mai gặp lại.”

Hiếu Khiết gật đầu, mỉm cười tạm biệt Thang Lan. Sở Sở liếc qua Hiếu Khiết với ánh mắt cảnh giác, rồi rời khỏi khách sạn cùng Thang Lan.

Tại phòng trắng mát của khách sạn, Hiếu Khiết đặt vali lên kệ hành lý, mở vali lấy quần áo treo lên mắc. Trên tủ bày một chai sâm panh, một bó hoa hồng và một tấm thiệp, Thang Tuấn cầm tấm thiệp lên, trên đó viết: Ms. Lâm & Mr. Cao, chúc mừng tân hôn!

“Giờ chẳng thiếu trò gì nhì.” Anh khịt mũi tỏ ý coi thường, sau đó đặt tấm thiệp trở lại vị trí cũ, dựa lưng vào tường nhìn Hiếu Khiết sắp xếp quần áo, “Xong xuôi tôi đưa cô ra ngoài ăn nhé!”

Hiếu Khiết đáp: “Không cần đâu, tôi muốn hoàn thành cho xong bản kế hoạch đây.”

Thang Tuấn nhìn thấy cô lôi ra laptop và thả Peter, không khỏi mừng thầm. Anh chẳng ngờ cô sẽ mang theo món quà mình tặng tới đây. Đến bên cạnh bàn, cố tình cầm thả Peter lên, anh nói: “Chào mày Peter, chúng ta lại gặp nhau rồi! Cô mang cả nó đến Thượng Hải à? Xem ra rất thích nó nhỉ!”

Hiếu Khiết ôm chú thả, vỗ nhẹ rồi sửa lại dung mạo cho nó, “Tôi sợ ngủ không quen giường nên mang Peter đến đây ngủ cùng. Hơn nữa, có nó bên cạnh, tôi không thấy cô đơn nữa.”

Nhìn nụ cười mệt mỏi của cô, Thang Tuấn biết chính là vì Tử Tề, “Người ta nói, những người thích ôm gối ôm hoặc thú nhồi bông khi ngủ thường thiếu cảm giác an toàn, cô thiếu cảm giác an toàn ư?”

Hiếu Khiết buồn bã, khổ sở cười nhạt: “Hiện tại có lẽ là vậy.”

Thang Tuấn dò hỏi: “Sao vậy? Cao Tử Tề bắt nạt cô?” Anh dịu dàng, hy vọng cô sẽ thổ lộ nguyên nhân thật với mình.

“Tử Tề...” Hiếu Khiết nhìn ánh mắt Thang Tuấn, mở miệng định nói nhưng cuối cùng lại quyết định che giấu. Cô lẩn tránh ánh mắt anh, lắc đầu nói dối: “Tử Tề bị sốt, không đến đây được, một mình tôi ở một nơi xa lạ nên hơi lo lắng.”

Thang Tuấn biết cô chưa thể mở lòng, thoáng thất vọng, nhưng lập tức anh lại lấy lại tinh thần, bật cười: “Sao phải lo? Ở Thượng Hải rõ ràng còn có tôi mà.” Anh cố tình chỉ vào thả Peter, “Chẳng lẽ tôi không tặng cô Peter Rabbit mà cô không coi tôi là bạn?”

Hiếu Khiết gạt đi: “Ai bảo thế? Anh và Giai Nghi đều là anh chị em tốt của tôi, quan trọng hơn cả bạn. Mặc dù anh hay thiếu nghiêm túc, lại suốt ngày lừa tôi mời phải mời cơm anh, nhưng cảm ơn anh đã luôn ở bên tôi.”

Thang Tuấn nhìn Hiếu Khiết, nửa đùa nửa thật: “Có mà cô cứ như quả bóng rắc rối ấy. Mà kỳ lạ thật, sao tôi cứ suốt ngày đụng phải cô nhỉ. Nếu cô không phiền toái thế thì tôi chẳng cần phải lo lắng rồi.”

Ánh mắt chăm chăm như muốn thiêu đốt của Thang Tuấn khiến Hiếu Khiết bối rối.

Thang Tuấn lại nói: “Ở Anh cứu cô bị rơi xuống nước chỉ là ngẫu nhiên. Gặp nhau ở Đài Loan chỉ là tình cờ. Gặp nhau ở Thượng Hải thì là duyên phận. Thực ra có một việc tôi không biết phải nói với cô thế nào.” Anh nhìn Hiếu Khiết, hạ quyết tâm, “Tôi còn một thân phận khác.”

Hiếu Khiết nhìn Thang Tuấn, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Thực ra tôi là...” Thang Tuấn đang tính khai thật mình là Tom thì điện thoại trong phòng đồ chuồng, rất không đúng lúc ngắt lời anh.

“Liệu có phải điện thoại của Hoàng Hải gọi đến không?” Hiếu Khiết lo lắng.

Thang Tuấn thở dài, hơi nản nhắc: “Cô nghe điện thoại trước đi!”

Hiếu Khiết nhắc điện thoại lên, giọng cô nhanh chóng trở nên lạnh lùng, “Ồ, Tử Tề à. Em đến rồi, bây giờ đang họp, cứ thế đã nhé.”

Cô cúp máy, lập tức trở nên rầu rĩ.

Thang Tuấn hỏi: “Không sao chứ?”

Hiếu Khiết cố gắng mỉm cười, “Không sao, lúc này anh định nói gì?”

Thang Tuấn thấy thần sắc không tốt của cô, đành nuốt lời thú nhận: “Lần sau đi! Bây giờ chuẩn bị tài liệu cho buổi họp ngày mai đã, tôi gửi bản vẽ các mặt bằng rồi đấy.”

Hiếu Khiết gật đầu, khởi động máy tính, chuẩn bị sẵn sàng.

Thang Tuấn lại gần, đặt tay lên tay cô điều khiển con chuột, khoảng cách giữa hai người rất gần. Hiếu Khiết nhìn bàn tay Thang Tuấn nắm chặt bàn tay mình, lại ngược mắt lên nhìn anh, người đàn ông này đang rất chăm chú xử lý tài liệu, dường như lúc làm việc anh trở thành một người khác, hoàn toàn không giống với vẻ nhớn nhoe, lôi thôi lếch thếch thường ngày.

Một lúc lâu sau, mọi việc coi như đã hoàn thành.

Ý tưởng lớn gặp nhau, hai người họ cùng chạy ra bến Thượng Hải thường ngoạn cảnh đêm. Vai kề vai bên nhau, mỗi người một lon bia, bên cạnh đã vút lỏng chông nhiều lon rỗng.

Hiếu Khiết uống một ngụm lớn, có vẻ ngà ngà say, lòng đầy thỏa mãn, “May mà kịp xong việc trước khi tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu tắt đèn, nếu không sẽ không ngắm được cảnh đêm lung linh thế này!”

“Đừng ngốc thế! Tháp Đông Phương Minh Châu tối nào chả bật đèn, hôm nay không được thì ngày mai!”

Hiếu Khiết cố ý nói: “Có những điều chúng ta càng cho là đương nhiên, càng không cần để ý tới, thì hóa ra lại hoàn toàn không phải vậy.” Khung cảnh rực rỡ bên dòng sông cuộn cuộn khêu ra nỗi buồn trong mắt cô.

Thang Tuấn lén nhìn, biết cô đang nói về Tử Tề nên cũng không nhiều lời.

Đột nhiên Hiếu Khiết nói: “Anh đã thích ai chưa?”

Thang Tuấn cười, thẳng thắn đáp: “Rồi.”

Cũng đã chệnh choáng, Hiếu Khiết không nhận ra tâm trạng của Thang Tuấn, cứ nói theo ý mình: “Đã thích một người rồi nếu phải chia tay,

thường thì rất đau khổ đúng không?”

“Chúng tôi còn chưa thực sự bên nhau, cho nên cũng chẳng tính là đã chia tay.”

Hiếu Khiết ngẩng đầu lên, tò mò: “Tại sao anh không tỏ tình với cô ấy.”

Thang Tuấn cười khờ: “Cả thế giới đều biết là tôi thích cô ấy.”

“Chà, cô ấy gorgeous thế, khổ thân anh, mệt mỏi lắm đúng không?” Hiếu Khiết cảm thông.

Thang Tuấn gật đầu: “Tôi rất khổ tâm, bởi vì tôi biết cô ấy bây giờ đang rất đau buồn.”

“Thích một người sao lại mệt vậy. Thích một người tốt cuộc là tốt hay không tốt? Tại sao lại có thể khiến một người vốn rất độc lập bỗng trở nên vô dụng thế này, mất hết khả năng sống tự lập? Tôi ghét cảm giác này. Trước đây khi chỉ có một mình, rõ ràng tôi sống rất tốt, nhưng sau khi thích một người lại bỗng trở nên sầu muộn.” Hiếu Khiết tự trào, “Quả nhiên giàu lên thì dễ, nghèo đi mới khó.” Cô lại uống một ngụm lớn.

Thang Tuấn cười: “Em say rồi.”

“Vậy hả? Thế sao tim tôi vẫn đau thế này?” Cô ra sức đập vào ngực.

Thang Tuấn nắm lấy tay cô, “Đừng như thế nữa. Thấy em thế này anh rất đau đớn.”

Hiếu Khiết đưa ngón tay trở khua khua trước mặt Thang Tuấn, cười: “Anh mới say rồi, tôi đâu đập vào ngực anh, sao anh lại đau?” Cô uống thêm một ngụm, quệt tay lau miệng, nhìn lon bia thắc mắc, “Kỳ lạ? Hay đây là nước ngọt? Sao uống mãi không say?”

“Xì, đồ ngốc! Em say từ lâu rồi.”

“Ai bảo tôi say. Bây giờ bây giờ tôi tỉnh táo lắm, suy nghĩ rất thấu đáo!”
Cô quay mặt ra sông, hét âm lên, “Trời ơi! Sao tôi lại ngu xuẩn thế này?!
Tôi mù rồi, mù thật rồi, cho nên mới không nhìn thấy gì cả! Cao Tử Tề và
Bạch Quý Tinh rõ ràng như vậy mà tôi hoàn toàn không nghi ngờ.”

Thang Tuấn cố tình phụ họa: “Đúng thế! Ngu xuẩn quá!”

“Tôi thật sự rất ngu xuẩn, tại sao cứ nghĩ hoàng tử sẽ thích Lọ Lem?
Hoàng tử chỉ yêu công chúa thôi. Họ là hoàng tử với công chúa. Còn tôi,
tôi... Lâm Hiểu Khiết, chỉ là Lọ Lem hóa thân thành công chúa đến 12 giờ.
Không, tôi còn thê thảm hơn Lọ Lem. Ai ai cũng biết cô Lọ Lem của Hải
Duyệt là Lâm Hiểu Khiết, ai ai cũng đang chờ Lâm Hiểu Khiết bề mặt.”
Gương mặt Hiểu Khiết đầm đìa nước mắt, nỗi tủi hờn chất chứa trong lòng
đang cháy.

Thang Tuấn càng đau lòng, nhẹ nhàng kéo cô dựa vào vai mình, thì
thầm tuyên bố: “Em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em.”

Hiểu Khiết như sức nhớ ra điều gì, ngồi bật thẳng dậy, vỗ vai anh động
viên: “Thang Tuấn! Anh đừng trốn tránh nữa, mạnh dạn đi thổ lộ với người
con gái anh thích đi. Cùng lắm là bị từ chối thôi, như thế còn tốt hơn là để
cho đối phương mãi mãi không biết tấm lòng của anh...!”

Cô còn chưa dứt lời, Thang Tuấn đã nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Đầu óc
cô trống rỗng, chờ đợi đón nhận nụ hôn ấy.

Hiểu Khiết khẽ sờ lên môi, không dám tin vào xúc giác bản thân.

Thang Tuấn nhìn cô, thật nghiêm túc thốt lên: “Người anh thích, chính
là em, đồ ngốc!”

Hiểu Khiết thần thờ, hoàn toàn không phản ứng.

Thang Tuấn thấp thỏm chờ đợi, nhưng cô vẫn ngây ra.

Anh sốt ruột, “Em có nghe thấy anh nói không đấy?”

Cô vẫn im lặng.

Thoáng bất an, anh nghĩ cô không vui, “Em... giận đấy à?”

Bất chợt, Hiếu Khiết đổ ập về phía trước, đầu gục vào lồng ngực Thang Tuấn, say bí tỉ. Thang Tuấn sững sờ, còn nghe thấy tiếng thở đều đều của cô.

Anh ảo não: “Không phải chứ, lại say rồi! Khó khăn lắm anh mới lấy được dũng khí...”

Để cô dựa vào mình, anh cẩn thận cởi áo, khoác lên cho cô.

“Đã say thì chớ còn ngủ li bì. Rốt cục là có nghe thấy gì không vậy? Đồ ngốc này, nhớ giống lần trước, ngủ dậy là quên hết ư?” Anh cười bất lực, ngấm khuôn mặt say sưa của Hiếu Khiết, bất chợt đặt nụ hôn nhẹ lên trán cô.

Cảnh đêm bên bến Thượng Hải lung linh huyền ảo. Có hai bóng người dựa vào nhau, bình yên lãng mạn.

Sáng sớm, một hồi chuông cửa dồn dập vang lên. Hiếu Khiết nằm trên giường, tiếng chuông đáng ghét làm đầu cô muốn nổ tung. Mệt mỏi bò ra khỏi giường, cô ôm đầu, lảo đảo ra cửa, cố gắng kéo mở cánh cửa.

Đứng ngoài, Thang Tuấn giơ một túi nilon lên trước mặt cô, cười, “Chuyển phát nhanh thuốc giải rượu và bữa sáng đây!”

Hiếu Khiết day day hai bên thái dương, nhăn nhó: “Còn sớm mà!”

Thang Tuấn bước vào, đặt các thứ lên bàn trà, “Hôm nay phải họp với phòng kế hoạch, anh cố tình đến sớm để gọi em dậy.”

Tối qua uống say nên giờ sắc mặt Hiếu Khiết không tốt lắm. Cô xoa cái đầu đang nhức như búa bổ, đi vào nhà tắm. Đánh răng rửa mặt xong nhưng xem ra tinh thần vẫn mệt mỏi.

Thang Tuấn lo lắng: “Trông em tệ quá, không sao chứ?”

Anh mở thuốc giải rượu, đưa cho Hiếu Khiết, cô uống một hơi hết luôn.

“Chuyện tối qua...” Anh muốn biết rốt cuộc cô còn nhớ được bao nhiêu, ai ngờ vừa mới mở lời đã bị cắt ngang.

“Tối qua tôi uống nhiều quá, không nhớ nổi mình về khách sạn thế nào. Có phải tôi lại làm việc gì ngu ngốc không?”

Thang Tuấn ngạc nhiên, quả nhiên giống lần trước, cô quên sạch sành sanh. Anh không bàn luận thêm nữa, chỉ tự giễu: “Yên tâm đi, người ngu ngốc là tôi. Em không nhớ cũng được. Ăn một chút lót dạ đã.” Vừa nói anh vừa lôi sandwich trong túi nilon ra đưa cho cô.

“Cảm ơn anh! Đi thôi! Muộn họp bây giờ.” Hiếu Khiết cầm bánh, cô vừa quay người thì choáng váng.

Thang Tuấn nhìn sắc mặt Hiếu Khiết, vội kéo cô lại, “Tôi thấy cô không khỏe, cuộc họp cũng không vội, để tôi bảo họ lui xuống buổi chiều hoặc ngày mai nhé, cô về phòng nghỉ thêm đi.”

“Không được. Lần đầu tiên đến Hoàng Hải đã xin nghỉ, khó coi lắm, vả lại còn là chuyện riêng, tôi không muốn vì mình mà cuộc họp đã định phải trì hoãn.” Hiếu Khiết cố chịu đựng cơn đau đầu, xách túi lên.

Thang Tuấn kéo cô lần nữa, thở dài, “Ngồi xuống hẵng, một lúc nữa mới đến giờ, để tôi bấm huyết cho.”

“Bấm huyết?”

“Cứ ngồi xuống đi.”

Thang Tuấn xòe bàn tay cô, ấn vào huyết đạo giữa ngón cái và ngón trỏ, “Đây là huyết hợp cốc, ấn vào đây giúp giải rượu!” Anh vừa ấn vừa nhẹ nhàng giải thích, “Thêm huyết lực cốc, ấn vào giúp mình mãn, sáng khoái, hóa giải cơn đau đầu.”

Anh giơ tay đặt lên đầu cô, ngón tay thọc sâu vào chân tóc, hai ngón cái ấn nhẹ vào huyết lực cốc.

Hiếu Khiết thực sự cảm thấy dễ chịu hơn, “Sao anh biết nhiều vậy?”

“Nếu cô có một bà mẹ hoặc một bà chị hay uống rượu thì cũng sẽ biết những bài thuốc liên quan đến giải rượu thôi.” Thang Tuấn tận tình bấm huyết, tự trào giải thích.

Thang Tuấn dịu dàng xoa bóp đầu cô. Hiếu Khiết lúc đầu hơi chau mày, sau thả lỏng dần, đầu cô quả nhiên bớt đau hơn.

Thang Tuấn hỏi: “Tốt hơn nhiều rồi đúng không?”

Hiếu Khiết dễ chịu, gật gù, “Đờ lắm, lát nữa bản báo cáo tại cuộc họp...”

Thang Tuấn động viên: “Hôm qua tôi đã gửi email trước cho tất cả mọi người rồi, hôm nay đừng căng thẳng quá.”

“Tôi rất lo, nhờ làm hỏng thì sao?” Hiếu Khiết bất an.

Thang Tuấn ưỡn ngực, vô cùng tự tin: “Không phải lo, có tôi ở đây.”

Hiếu Khiết sững sờ, cảm giác không yên đã bị anh đuổi đi hết.

Dưới ánh đèn mờ của phòng họp, Hiếu Khiết đứng trên bục thuyết minh về phương án tổ chức WIP, màn hình đang chiếu bức ảnh một mùa vũ hội xã giao thời trung cổ với tiêu đề lớn “Đêm hội WIP”.

“Đêm hội WIP là buổi dạ vũ mô phỏng hình thức xã giao thời trung cổ được Hoàng Hải tổ chức cho các thiếu nữ thành niên của các gia đình hội viên VIP, mục đích để những hội viên VIP tương lai có thể trở thành khách hàng trung thành của Hoàng Hải, những vị khách này còn quan trọng hơn cả VIP, họ chính là VVIP, viết tắt là WIP.” Hiếu Khiết kết hợp giải thích cặn kẽ đồng thời trao đổi ý kiến.

Bản báo cáo kết thúc, đèn trong phòng lại được bật sáng.

“Trên đây là bản báo cáo sơ bộ về Đêm hội WIP. Ai có thắc mắc gì xin cứ hỏi.” Hiếu Khiết lịch sự nhìn khắp lượt.

Một vị giám đốc lên tiếng: “Lẽ trưởng thành, liệu có Tây hóa quá không? Những năm gần đây mặc dù Thượng Hải phát triển khá nhanh, nhưng vẫn là một thành phố phương Đông, đêm hội WIP liệu có phù hợp với nhóm khách hàng của chúng ta?”

Mọi con mắt đều dồn vào Hiếu Khiết, chờ đợi câu trả lời.

Hiếu Khiết hơi bất ngờ. Thang Lan tươi tắn nhìn cô khích lệ. Thang Tuấn ngồi bên cạnh phụ trách điều chỉnh máy chiếu, nhanh chóng đáp: “Đối tượng mà Đêm hội WIP hướng tới là nhóm khách hàng VIP khoảng 18 tuổi. Hiện nay phần lớn các gia đình giàu có đều đưa con đi du học hoặc cũng cho theo học những trường song ngữ trong nước. Cho nên, không cần quá nghi ngại khi thấy Đêm hội WIP Tây hóa. Theo như tôi thấy, đây chính là cơ hội để những WIP này thể hiện bản thân. Giám đốc Vương, như vậy đã giải đáp được thắc mắc của ông chưa?”

Vị giám đốc nọ gật đầu, ngồi xuống.

Thang Tuấn và Hiếu Khiết nhìn nhau cười, Thang Lan cũng mỉm cười hài lòng, “Tốt, vậy Đêm hội WIP cứ như vậy mà làm. Còn có việc gì nữa không?”

Sở Sở nói: “Báo cáo chủ tịch, lúc trước giám đốc Thang đã gửi bản kế hoạch WIP cũ cho một số nhà sản xuất. Công ty trang sức La Vanne đã xem bản kế hoạch này, họ rất hứng thú, muốn tài trợ bộ trang sức cho đêm WIP, đồng thời cũng hy vọng thông qua Hoàng Hải phát triển sản phẩm trang sức của mình sang thị trường nước ngoài.”

Thang Lan gật gật đầu, “Rất tốt. Lúc ở Đài Loan, chủ tịch Cao của Hải Duyệt cũng đưa ra kế hoạch hợp tác Song Hải, tôi nghĩ có thể cùng lúc tiến hành cả hai dự án là kế hoạch Song Hải và đưa La Vanne tấn công thị trường nước ngoài. Hãy thông báo với bên La Vanne, họ có thể suy xét việc hợp tác với trung tâm thương mại Hải Duyệt. Ngoài ra, đêm hội WIP lần này, tôi đặc biệt mời đến một nhân vật có tầm ảnh hưởng khá lớn đến tham gia, muốn giới thiệu với tất cả mọi người.”

Thang Lan đưa mắt sang Sở Sở. Cô hiểu ý, ra khỏi phòng họp. Cả Hiếu Khiết lẫn Thang Tuấn đều thấy tò mò.

Lát sau, Sở Sở đẩy cửa, lịch sự nói với người đằng sau: “Mời vào.”

Tất cả quay lại, Bạch Quý Tinh bước tới, tiến về phía Thang Lan. Mặt Hiếu Khiết bỗng biến sắc.

Bạch Quý Tinh lướt ngang qua cô cùng Thang Tuấn.

“Chắc mọi người đều biết cô Bạch Quý Tinh rồi.” Thang Lan đứng dậy bắt tay Quý Tinh, mỉm cười: “Cô Bạch, chào mừng cô.”

“Tôi rất vinh hạnh.” Quý Tinh bắt tay Thang Lan, nhìn thấy Hiếu Khiết và Thang Tuấn, bèn cười, “Cô Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi. Hy vọng sẽ hợp tác vui vẻ!”

Sắc mặt Hiếu Khiết bất giác tái nhợt. Thang Tuấn nhìn cô đầy lo lắng, rồi lại nhìn sang Quý Tinh, thoáng chau mày.

Quý Tinh biết mình đã thành công làm Hiếu Khiết lo lắng, cô khẽ nhếch môi.

Trong phòng họp, ngoài Hiếu Khiết và Thang Tuấn, không ai nhận ra sự xuất hiện của Quý Tinh đã mang tới một cơn sóng ngầm.

Sau khi trở về khách sạn, Hiếu Khiết thay quần áo, mặc một chiếc váy liền người rất duyên dáng, nhưng chiếc khóa ở sau lưng kéo mãi không lên. Cô mãi cố thử, không để ý ở bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cho đến khi trong gương xuất hiện hình ảnh Tử Tề, Hiếu Khiết mới giật mình.

Tử Tề mỉm cười vén tóc cô, từ từ kéo khóa chiếc váy lên. Anh ghé sát vào tai cô, khàn khàn hỏi: “Sao em lại ngạc nhiên vậy?”

Nhìn sắc mặt không hề thoải mái của Hiếu Khiết trong gương, Tử Tề lo lắng ôm vai cô: “Anh muốn làm em bất ngờ, nhưng hình như làm em sợ thì phải. Sao thế? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Ánh mắt trù mến từ anh làm tim cô đập mạnh, cô lắc đầu, “Không có chuyện gì.”

Tử Tề thở phào, “Vậy thì tốt.” Anh ngấm Hiếu Khiết trong chiếc váy, chân thành khen ngợi: “Hôm nay em đẹp lắm, anh rất nhớ em.” Tay anh chạm nhẹ vào gương mặt cô, ôm cô vào lòng.

Hiếu Khiết dựa vào ngực Tử Tề, lòng rối như tơ vò. Anh nâng cằm cô lên, từ từ cúi xuống định đặt một nụ hôn lên môi. Hai tay cô nắm chặt, thầm muốn phản kháng, đẩy anh ra, nhưng không sao làm được. Đoạn, môi anh sắp chạm vào môi cô, tiếng chuông cửa bỗng vang lên, cắt ngang sự thân mật giữa hai người.

Hiếu Khiết như có cơ, vội lúng túng đẩy Tử Tề: “Em đi mở cửa.”

Tử Tề mất hứng.

Hiếu Khiết mở cửa, trước mặt cô là Thang Tuấn đang mỉm cười rạng rỡ.

“Cùng đi thôi! Đến giờ hẹn với chủ tịch Thang rồi.” Thang Tuấn định kéo cô, đúng lúc đó Tử Tề xuất hiện, ôm trọn vai cô giữ lại.

Thang Tuấn rất bất ngờ vì sự có mặt của Tử Tề nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, “Nghe Hiếu Khiết nói anh bị sốt, không ngờ nhanh khỏi thế.”

“Vâng!” Tử Tề mỉm cười, cố tình lịch sự tuyên bố với Thang Tuấn, “Mấy ngày nay vị hôn thê của tôi đã được anh chăm sóc, sau này không dám làm phiền nữa.”

Thang Tuấn phớt lờ, mỉm cười đáp lại, “Đừng lo, chỉ cần là việc của Hiếu Khiết, tôi chẳng thấy phiền gì cả.”

Thang Tuấn và Tử Tề nhìn nhau căng thẳng. Hiếu Khiết bị kẹt ở giữa, chột vô cùng lúng túng. Cửa phòng đối diện bật mở, Quý Tinh thay xong quần áo bước ra, phá vỡ cục diện trước mắt.

Cô cười: “Trùng hợp quá, mọi người đều ở đây. Nếu đến phòng ăn thì cùng đi thôi.”

Tử Tề kinh ngạc khi thấy Quý Tinh, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh.

Thang Tuấn liếc Tử Tề, hừ lạnh một tiếng khinh bỉ.

Hiếu Khiết cũng không bỏ sót bất kỳ phản ứng nào của Tử Tề, sắc mặt lại mang nỗi sầu khổ.

Quý Tinh mỉm cười, quan tâm hỏi thăm Tử Tề: “Anh Cao đã khỏe hơn chưa?”

Tử Tề cố tỏ ra thoải mái, lịch sự đáp: “Cảm ơn cô, đã bình phục hoàn toàn rồi.” Dứt lời, anh kéo Hiếu Khiết đi qua Quý Tinh.

Quý Tinh cố tình mỉm cười ngọt ngào với Hiếu Khiết, Hiếu Khiết làm như không thấy.

Thang Tuấn ung dung theo phía sau.

Quý Tinh đi sau cùng, thâm đắc chí với màn kịch hay ho sắp diễn ra.

Bốn người đi thành một hàng vào phòng ăn, bỗng có tiếng gọi, “Tử Tề, Tử Tề.”

Tử Tề dừng bước quay lại, là một người đàn ông trung niên, rất nhanh anh nhận ra đó là ai, bèn mỉm cười khách khí chào: “Chú Tăng.”

“Lâu lắm mới gặp.” Đồng sự Tăng ôm chặt Tử Tề. Sở Sở thấy bố mình và Tử Tề quen nhau, bèn mỉm cười với anh.

Tử Tề nhìn Sở Sở, không chắc chắn lắm hỏi: “Cô là... Sở Sở?”

“Chào anh.” Sở Sở gật đầu, thực ra cũng không có ấn tượng gì mấy về người đàn ông này.

Đồng sự Tăng mỉm cười, “Đừng đứng ngoài mãi thế này, mau vào trong nói chuyện.”

Phòng ăn được trang trí theo phong cách Thượng Hải cũ. Trên chiếc bàn tròn bày các món truyền thống đặc sản Thượng Hải.

Thang Lan ngồi ở vị trí chính, lần lượt theo bên phải bà là Thang Tuấn, Hiếu Khiết, Tử Tề, Quý Tinh, Sở Sở, Đồng sự Tăng, vừa tròn một bàn.

Thang Lan mỉm cười, giơ ly rượu lên, “Tôi thay mặt Spirit Hoàng Hải, cảm ơn các bạn từ phương xa tới đây, mời tất cả!”

Mọi người cụng ly với nhau.

“Xin đừng khách khí, đây đều là những món nổi tiếng của Thượng Hải.”
Thang Lan mỉm cười giới thiệu, bà gặp trước, những người còn lại mới động đũa.

Đồng sự Tăng nói với Tử Tề: “Lần trước đến Đài Loan công tác cháu vẫn còn đang học. Không ngờ quay đi quay lại đã sắp lấy vợ rồi. Nào, chúng ta làm một ly.”

Tử Tề mỉm cười uống với ông.

“Cô dâu xinh quá. Đêm hội WIP năm nay phiên hai cháu hiệp lực giúp sức.” Ông nhìn Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết cười gượng, “Dạ.” Cô cũng lễ phép uống với ông một ly.

Bạch Quý Tinh cảm nhận được sự thiếu thoải mái của Hiếu Khiết, khẽ nhếch mép.

Không khí thân mật, chỉ duy Hiếu Khiết như ngồi trên đồng lửa.

Từ lúc nào món tráng miệng trên bàn chỉ còn một miếng cuối cùng, Hiếu Khiết và Bạch Quý Tinh đồng thời giơ tay gắp.

Bạch Quý Tinh mỉm cười, cố tình nói: “Tôi không thích tranh giành, nếu như cô Lâm đã thích thì tôi xin nhường.” Dứt lời bèn đặt miếng bánh vào đĩa, đưa cho Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết mím chặt môi nhẫn nại.

Thang Tuấn xen vào: “Nếu thích gọi thêm, nhường đi nhường lại làm gì?”

“Không cần đâu.” Hiếu Khiết cố gắng mỉm cười, nhỏ giọng: “Tôi no rồi, không ăn nữa.”

Thang Tuấn biết rõ nguyên nhân, toét miệng: “Đúng lúc tôi muốn ăn, nhường tôi vậy.” Anh tiện tay bốc luôn miếng bánh bỏ vào miệng.

Hiếu Khiết cảm kích nhìn Thang Tuấn.

Cử chỉ thân mật giữa Thang Tuấn và Hiếu Khiết khiến Tử Tề bất giác chau mày.

Bạch Quý Tinh tinh mắt phát hiện Thang Tuấn có tình ý với Hiếu Khiết.

Sở Sở cũng thầm nhủ: “Thang Tuấn rõ ràng rất ghét đồ ngọt.” Bất giác đưa mắt nhìn Hiếu Khiết.

Nhân viên phục vụ gõ cửa, cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người. Một chai Petrus được mang tới.

Tử Tề cười: “Nghe nói chủ tịch Thang thích uống rượu vang, cháu đã dặn riêng phục vụ rượu, cảm ơn sự tiếp đón của chủ tịch, hy vọng chai rượu này hợp với khẩu vị của cô.”

“Cháu thực tình tường, từ trước đến nay cô chỉ thích loại rượu này.”

Bạch Quý Tinh nhìn sang Tử Tề, “Thật trùng hợp, thi thoảng đi uống cùng bạn tôi cũng chỉ chọn vang Petrus.”

Nụ cười trên gương mặt cô ta khiến Hiếu Khiết rất khó chịu, cô không muốn nhìn thấy Tử Tề và Bạch Quý Tinh nữa, bèn đứng dậy, “Xin lỗi, tôi đi vệ sinh.”

Thang Tuấn nhìn theo bóng dáng Hiếu Khiết, lo lắng ra mặt.

Sở Sở phát hiện anh cứ chăm chăm vào Hiếu Khiết, thái độ chột không vui.

Bạch Quý Tinh thấy Hiếu Khiết rời đi, mỉm cười: “Xin lỗi, tôi cũng đi vệ sinh.”

Tử Tề nhăn mặt, sợ Bạch Quý Tinh gây rắc rối cho Hiếu Khiết, cũng tìm cớ rời khỏi bàn ăn, “Các vị tôi có chút việc phải xử lý, xin phép.”

Anh lập tức đứng lên, vội vã ra ngoài.

Trong nhà vệ sinh, Hiếu Khiết mở vòi, thẩn thờ nhìn dòng nước, buột miệng phải bình tĩnh lại. Cô nhìn hình ảnh bản thân trước gương, tự động viên, “Mày có thể, Lâm Hiếu Khiết. Việc hợp tác với Spirit Hoàng Hải rất quan trọng, tuyệt đối không được vì Tử Tề mà làm hỏng việc.”

Cô nở nụ cười mạnh mẽ với tấm gương.

Quý Tinh chưa đi được bao xa, Tử Tề đã nhanh chân đuổi kịp. Cô nhìn anh: “Anh Cao, có việc gì vậy?”

Tử Tề quan sát xung quanh, đẩy cửa ra phía khu vườn ban công gần đó, kéo cô ta theo. Hai người đứng bên ngoài, bốn mắt đối đầu thách thức.

Tử Tề hạ thấp giọng, chất vấn: “Tại sao lại đến Thượng Hải?”

“Spirit Hoàng Hải mời tôi sang làm đại diện đêm WIP, đương nhiên tôi phải ở đây.” Bạch Quý Tinh thản nhiên trả lời.

Tử Tề kiên quyết ngắt lời, “Cô biết rõ tôi không hỏi điều này. Tại sao cô không buông tha cho tôi? Tại sao chúng ta không thể chia tay trong êm đẹp?” Bất giác anh cảm thấy rất mệt mỏi, đứng dựa vào lan can.

“Có lẽ do duyên phận giữa hai ta chưa kết thúc.”

Tử Tề nghiêm mặt lại, “Bất kể cô có làm gì thì chúng ta đã kết thúc rồi.”

Cô trều mẩn nhìn anh, “Cứ cho là quá khứ đã qua, tình cảm của anh không còn, nhưng em sẽ nỗ lực để Cao Tử Tề phải yêu Bạch Quý Tinh một lần nữa!”

Tử Tề ngẩng đầu lên, kiên quyết: “Không bao giờ, tôi và Hiếu Khiết sắp kết hôn rồi.” Dứt lời anh quay người chuẩn bị bỏ đi.

Quý Tinh nở nụ cười bí hiểm, “Thật vậy? Em chúc hôn lễ của anh thành công, hình ảnh của anh trong tim Hiếu Khiết mãi mãi hoàn hảo, hai người bên nhau suốt đời.”

Tử Tề dừng chân, nghiêng đầu.

“Nhớ gửi thiệp mời nhé, tôi nhất định sẽ đến.”

Tử Tề thoáng nghi ngờ, trong lòng chợt có cảm giác bất an.

Đêm hội WIP cuối cùng cũng đến. Một pub nội bộ trong trung tâm thương mại Hoàng Hải được bố trí theo phong cách hoa lệ giống vở nhạc kịch Bóng ma trong nhà hát. Trong hội trường, chiếc đèn pha lê lớn được treo ở vị trí trung tâm, xung quanh trang trí vải đỏ rất xa xỉ.

Các nhân viên đang xếp bàn phía góc hội trường, khăn trải bàn nạm vàng phủ lên, những cây nến lớn và những giỏ hoa hồng được đặt trên đó.

Người thuộc phòng kế hoạch đều khoác trang phục phong cách ‘người hầu’ và ‘thị nữ’ của vở nhạc kịch để đón tiếp khách khứa.

Hiếu Khiết mặc một chiếc váy liền đơn giản, đứng cùng Sở Sở giữa trung tâm hội trường.

Hai cô đang trao đổi về cách sắp đặt trong hội trường, Hiếu Khiết nói: “Ngoài cùng là buffet, mấy chiếc bàn dài đã được kê rồi, đồ ăn lát nữa sẽ

được mang lên.”

Thang Tuấn nhanh chân lại gần, anh khoác trên người bộ comple đuôi én, rất quyến rũ và phong cách, làm ánh mắt Hiếu Khiết và Sở Sở đều sáng bừng.

Thang Tuấn mỉm cười hỏi Hiếu Khiết: “Hội trường xong rồi, còn cô thì sao, thay trang phục dạ hội đi chứ?”

Hiếu Khiết nhìn trang phục mình đang mặc, thắc mắc không hiểu, “Như thế này không được à?”

Thang Tuấn cười đáp: “Hiện giờ cô không chỉ đại diện cho trung tâm thương mại Hải Duyệt mà còn là đại diện của Spirit Hoàng Hải, mặc thế này làm sao được?”

Anh không thèm quan tâm đến phản ứng của cô, kéo Hiếu Khiết về gian hàng thời trang cao cấp của Hoàng Hải.

Nhân viên nhìn thấy hai người, cung kính cúi một góc 90 độ: “Xin chào quý khách.”

“Cái này, cái này, cái này, cái này...” Thang Tuấn chỉ đến bộ đồ nào, nhân viên lập tức lấy xuống.

Hiếu Khiết được dẫn vào phòng thay đồ với ba bốn bộ váy trên tay nhân viên. Bộ váy đầu tiên xuất hiện, Thang Tuấn mỉm môi lắc đầu. Hiếu Khiết quay lại phòng thử, khoác bộ thứ hai đi ra. Thang Tuấn xoa xoa cằm, lại lắc đầu. Hiếu Khiết đi vào, thay bộ thứ ba. Khi cô bước ra, đôi mắt Thang Tuấn lóe lên, gật đầu: “Chính là bộ này! Gói lại cho tôi!”

Hiếu Khiết nhìn giá trên móc, giật nảy mình kéo Thang Tuấn lại, bối rối nói nhỏ: “Đắt quá, nhiều hơn cả tiền trong thẻ tín dụng của tôi.”

Thang Tuấn cười, bắt chước điệu bộ của Hiếu Khiết, thì thầm trả lời, “Tôi làm việc ở đây, đương nhiên biết hàng của hãng này không rẻ. Thế nên mới dẫn cô đến đây chọn chứ!”

Hiếu Khiết không hiểu.

“Quy định của công ty chúng tôi là trang phục cho nhân viên tham gia các hoạt động sẽ được công ty thanh toán!” Thang Tuấn nói dối không ngượng mồm, còn ra sức gật đầu như thể đó là sự thật.

Hiếu Khiết kinh ngạc: “Có quy định ấy hả? Đãi ngộ của Hoàng Hải tốt thật!”

Thang Tuấn khoác vai Hiếu Khiết, “Thế nào? Động lòng chưa? Ở đây lúc nào cũng rộng cửa chào đón cô.”

Lúc này Tử Tề cũng đi ngang qua gian thời trang cao cấp, sự thân mật giữa Thang Tuấn và Hiếu Khiết khiến anh thoáng không vui. Anh đến trước mặt cô: “Hai người ở đây à?”

Hiếu Khiết nghe thấy giọng Tử Tề, cả cô và Thang Tuấn đều ngẩng lên, cô đáp: “Thang Tuấn đưa em đi chọn váy dạ hội.”

“Sao không bảo anh? Anh là bạn nháy của em tối nay, cũng là vị hôn phu của em đấy.” Tử Tề khéo léo kéo Hiếu Khiết lại, tách cánh tay Thang Tuấn ra khỏi vai cô.

Tử Tề để ý thấy bàn tay trái Hiếu Khiết trống trơn, “Nhẫn của em đâu?”

Bị hỏi, Hiếu Khiết vội giấu tay đi, “Chiếc nhẫn rộng quá, em sợ làm mất cho nên không đeo.”

Tử Tề chau mày nhưng không nói gì thêm.

Anh quay sang nhân viên gian hàng: “Xin hỏi ở đây có bộ váy dạ hội mới nhất do giám đốc Sarah Burton, người thiết kế váy cưới cho công nương Kate không? Tôi muốn vợ sắp cưới của tôi thử.”

Nhân viên chưa kịp trả lời, giọng Quý Tinh đã vang lên: “Thật trùng hợp, mọi người cũng đến đây chọn trang phục dạ hội.”

“Thật xin lỗi, bộ váy đó cô Bạch đã đặt mua rồi ạ.” Nhân viên gian hàng nói với Tử Tề.

Quý Tinh liền biết Tử Tề định chọn váy cho Hiếu Khiết: “Chà, mắt thẩm mỹ của tôi và anh Cao giống nhau đấy, cùng thích một kiểu dáng. Không thì thế này đi, tôi nhường bộ váy ấy cho cô Lâm nhé.”

Nhân viên bối rối: “Nhưng bộ váy đó đã được sửa lại theo kích cỡ cô Bạch rồi ạ.”

Quý Tinh cố tình liếc bàn tay mình, “Cỡ của tôi hình như khác nhiều với cỡ của cô Lâm. Đã theo form tôi vậy không tiện nhường lại cho cô.” Cô ta cười khiêu khích Hiếu Khiết, ám chỉ chuyện chiếc nhẫn đính hôn.

Hiếu Khiết nhăn mặt, không nuốt nổi sự ấm ức này.

Quý Tinh nhận bộ váy, đặc ý vào trong phòng thử.

Tử Tề nhận thấy lời Quý Tinh như có ẩn ý.

Màn đêm buông xuống, tại trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải, tấm áp phích khổng lồ của đêm hội WIP được đặt nổi bật trước lối vào. Ánh đèn màu vàng tỏa sáng suốt đêm, mang đến không khí của một lễ hội.

Từng chiếc xe sang trọng được lái đến và dừng trước lối vào của Hoàng Hải, vài doorman trong Tây trang là lượt đứng sát cửa xe.

Những nam thanh đóng bộ comple đeo mặt nạ nửa mặt như trong nhạc kịch; những nữ tú với trang phục dạ hội cao cấp, trên tay cầm những chiếc mặt nạ lông lầy xa xỉ theo phong cách Venice. Các vị khách chìa giấy mời cho các doorman xác nhận, sau đó lần lượt cất bước, quý phái tiến vào hội trường.

Một khoảng trống chính giữa không gian được dành làm sàn khiêu vũ, trên trần treo chiếc đèn pha lê khổng lồ. Các vị khách đều mang mặt nạ, có người bỏ mặt nạ ra, tập trung thành nhóm nhỏ trước bàn buffet, uống sâm panh trò chuyện.

Thang Mẫn đeo mặt nạ, cùng Thang Lan, Đồng sự Tăng và thành viên hội đồng quản trị đứng cạnh nhau, tay cầm ly rượu, hỏi thăm khách quý. Người của phòng kế hoạch đều mặc đồng phục nhân viên, luôn tay luôn chân bận rộn.

Thang Tuấn mặc comple thắt nơ, đứng sau mẹ mình với tư cách là nhân viên, cùng bà tiếp khách, bắt giắc hướng tầm nhìn về Hiếu Khiết.

Tử Tề nâng ly rượu, trò chuyện cùng với những cô cậu VIP tương lai, Hiếu Khiết sát ngay cạnh anh. Chủ đề thảo luận đều tập trung vào đám cưới của họ, Hiếu Khiết chỉ biết cười khách khí đáp lễ.

Sở Sở trang điểm lông lầy, đứng trên sàn khiêu vũ, Tô Lợi đi đến, nói nhỏ gì đó với cô. Gật đầu, Sở Sở cầm micro lên, đồng dục: “Thưa các vị khách quý, vị khách đặc biệt của buổi tối hôm nay, siêu sao Bạch Quý Tinh đã đến hội trường, xin một tràng pháo tay nhiệt liệt chào mừng!”

Ai nấy chen nhau nhìn ra cửa. Bạch Quý Tinh đeo mặt nạ, mặc lễ phục, đeo một chiếc dây chuyền lông lầy xuất hiện, thật quyến rũ đầy mê hoặc. Tiếng vỗ tay rộn rã vang lên, cô bỏ mặt nạ xuống, mỉm cười, giơ tay chào.

Hiếu Khiết liếc nhìn một cái rồi quay đi luôn.

Quý Tinh tràn trề sức sống, tiến về phía Tử Tề và Hiếu Khiết, ánh mắt chăm chăm vào anh, rất tự nhiên đưa tay chỉnh lại cà vạt cho vị hôn phu của Hiếu Khiết.

Tử Tề bất ngờ, chớp nhoáng anh cũng không kịp đẩy cô ra.

Hiếu Khiết bất giác siết chặt bàn tay lại.

“Đẹp rồi, không vấn đề gì chứ?” Quý Tinh mỉm cười với Hiếu Khiết, yêu kiều rời đi, gật đầu chào các công tử tiểu thư xung quanh.

Những ai đứng nhìn thấy Bạch Quý Tinh xúm lại thảo luận.

“Bạch Quý Tinh đúng là đẹp quá!”

“Cho dù có trang điểm thế nào thì đứng cạnh cô ấy cũng khác một trời một vực.”

Bạch Quý Tinh tỏ ý cảm ơn tất cả, cô đã quá quen với việc được tán dương và ngưỡng mộ.

Hiếu Khiết đứng ở giữa hội trường, cái tên “Bạch Quý Tinh, Bạch Quý Tinh” cứ thi nhau vang lên, kể cả những vị khách lúc này vừa nói chuyện với Tử Tề cũng chuyển chủ đề sang cô ta.

Trong sự trầm trồ khen ngợi của đám đông, Quý Tinh quay lại nhìn Hiếu Khiết, đắc ý cười với cô.

Hiếu Khiết vô cùng tức giận. Chớp mắt, mọi ánh sáng như tắt hết, cả hội trường chỉ còn đèn chiếu điểm trên đầu Hiếu Khiết và Quý Tinh.

Quý Tinh nhìn cô, lẩn lút nói: “Lâm Hiếu Khiết, nhìn cho kỹ vào, cô không thẳng nổi tôi.” Cô ta kéo Tử Tề về phía mình đầy thân mật.

Cô ta cất giọng sắc lạnh: “Cho dù cô có anh ấy bên cạnh, nhưng người mà anh ấy yêu là tôi, không phải là cô.”

Cô sững sờ nhìn Tử Tề ôm Quý Tinh, nhìn nụ cười rạng rỡ hạnh phúc của cô ta. Hiếu Khiết muốn nhảy lên phía trước, nhưng bàn chân bị giữ lại trong ánh đèn kia. Cô chỉ biết mím chặt môi, tay siết chặt, dường như sắp mất sạch nhân nại.

“Hiếu Khiết! Hiếu Khiết!”

Ai đó đang gọi tên cô, Hiếu Khiết định thần lại, phát hiện bản thân vẫn đứng trong hội trường, bên cạnh là Tử Tề, anh đang lo lắng cho cô.

Tử Tề hỏi: “Em sao thế? Đang nghĩ gì vậy?”

Hiếu Khiết lúng búng đáp: “Không có gì.”

Một nhân viên phục vụ bê sâm panh đi qua, cô lấy một ly, nhấp một ngụm để bình tâm hơn, ngược mắt lên vô tình lại thấy Quý Tinh dương dương tự đắc trong đám đông. Cũng đúng lúc này Quý Tinh quay lại, giơ ly sâm panh ra hiệu với cô. Hiếu Khiết nắm chặt chiếc ly trong tay, không muốn tiếp tục phân tâm bởi Quý Tinh nữa.

Sở Sở tiến tới sàn khiêu vũ chính, khẽ gõ vào chiếc ly thủy tinh, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Kính thưa các vị khách quý, sau đây là tiết mục quan trọng nhất trong Đêm hội WIP của Spirit Hoàng Hải chúng tôi, hoạt động ‘khiêu vũ từ thiện’ chuẩn bị bắt đầu! Nhiệt liệt cổ vũ cho các quý ông trả giá để mời các quý cô khiêu vũ cùng, toàn bộ khoản tiền quyên góp trong buổi tối hôm nay sẽ được gửi đến quỹ từ thiện của thành phố Thượng Hải.”

Cánh nam giới tràn đầy tự tin nhìn bạn nhảy, các cô gái cũng đầy mong đợi đáp trả.

Một anh chàng lên tiếng: “Tôi 10 vạn, mời tiểu thư xinh đẹp bên cạnh đây làm bạn nhảy.” Cô gái nhoèn cười e lệ.

Quý Tinh giơ tay lên đầy vẻ nho nhã, cả hội trường lập tức đưa mắt về phía cô ta. Hiếu Khiết dõi theo hành động của Quý Tinh, lòng dâng lên một cảm giác bất an. Thang Tuấn thấy vậy, bất giác chau mày.

Chỉ nghe thấy cô ta cất lời: “Với tư cách là đại sứ cho hoạt động này, tôi cũng rất hy vọng mình sẽ góp một phần nào cho hoạt động từ thiện.”

Tất cả các quý ông trong hội trường đều hướng về cô ta, tim ai cũng đập rất nhanh. Ánh mắt Quý Tinh lướt khắp hội trường rồi dừng lại ở Tử Tề, cô khẽ mỉm cười.

Tử Tề chau mày lại, Hiếu Khiết đứng bên sa sầm mặt mày.

“Tôi trả 50 vạn mời ngài Cao Tử Tề của tập đoàn Hải Duyệt Đài Loan.” Quý Tinh tuyên bố.

Đèn sân khấu rọi vào Tử Tề, Hiếu Khiết và Quý Tinh. Người khác thì thầm bàn tán.

“Anh ta được nhảy với Bạch Quý Tinh, may thế.”

“Nhưng anh ta có vợ sắp cưới rồi, như thế cũng không hay lắm.”

“Có vấn đề gì đâu? Chỉ là làm từ thiện thôi mà!”

Chương 18: Tại Sao Lại Nỡ Lừa Em 3

Quý Tinh uyển chuyển bước về phía Tử Tề và Hiếu Khiết, đứng trước mặt hai người, nói với Hiếu Khiết: “Vì hoạt động từ thiện, cô Lâm không thấy phiền chứ?”

Cô ta lại nhìn sang Tử Tề, sắc mặt trầm xuống, không ngờ cô ta giờ trò này.

Thang Tuấn đứng từ xa, lo lắng quan sát cả ba.

Tử Tề nhìn Quý Tinh, khéo léo từ chối, “Cảm ơn lời mời của cô Bạch, nhưng tôi có bạn nhảy rồi, e rằng không tiện.”

Quý Tinh mỉm cười trang nhã, nhìn Hiếu Khiết: “Người ra ý tưởng cho Đêm hội WIP là cô Lâm, anh Cao lại là đại diện của trung tâm thương mại Hải Duyệt, nên cống hiến một phần tâm sức cho hoạt động mới phải.”

Tử Tề định đáp lại, không ngờ Hiếu Khiết lại mở lời trước, “Vì hoạt động từ thiện, tôi không phiền.” Cô buông cánh tay đang khoác Tử Tề xuống.

Quý Tinh mỉm cười đắc thắng. Tử Tề miễn cưỡng đưa tay về phía cô ta.

Bỗng Hiếu Khiết từ từ giơ cánh tay mới buông ra, đồng dục hét giá, “60 vạn! Tôi trả 60 vạn mời anh Cao Tử Tề khiêu vũ!”

Quý Tinh ngạc nhiên.

Tử Tề bất ngờ.

Đồng sự Tăng nhìn Hiếu Khiết, quay sang các thành viên khác trong hội đồng quản trị: “Tôi sớm biết cô Lâm Hiếu Khiết này không đơn giản mà, làm vừa lòng Cao Quốc Thành để biến cô ta từ nhân viên bình thường thành vợ sắp cưới của Tử Tề, chắc hẳn phải có khả năng lớn.”

Mọi người bàn tán xôn xao, cảm giác sắp xảy ra một cuộc chiến giữa hai người phụ nữ này.

Thang Tuấn sững sờ trong chốc lát, rồi bật cười.

Hiếu Khiết cao giọng: “Cô Bạch đã nhắc nhở tôi, với tư cách là người tổ chức Đêm hội WIP, tôi nên đóng góp một phần tâm sức.”

Tử Tề thoáng lo lắng nhìn Hiếu Khiết.

Mọi ánh mắt ngưỡng mộ đều hướng về Hiếu Khiết, cũng có người tỏ ý chế nhạo, nhưng tất cả đều tập trung vào ba người họ.

Trên sân khấu, Sở Sở cất tiếng: “Xin hỏi có ai trả giá thêm không? Nếu không phần thắng sẽ thuộc về cô Lâm.”

Quý Tinh khẽ mỉm cười khiêu khích: “80 vạn.”

Hiếu Khiết rồi như tơ vò.

“Hiếu Khiết.” Tử Tề cuối cùng không chịu nổi, muốn ra tay kết thúc chuyện này.

Hiếu Khiết nghiêng răng quả quyết: “100 vạn!”

Những tiếng kêu kinh ngạc thốt lên, háo hức chờ đón màn đôi co giữa hai người phụ nữ.

Quý Tinh không ngờ Hiếu Khiết lại dai dẳng vậy, còn bước phía trước, thản nhiên đối diện với cô.

Quý Tinh khẽ nói: “Cô định tranh đến cùng với tôi?”

Hiếu Khiết đâu chịu thua, “Tôi đâu cần tranh, Cao Tử Tề là hôn phu của tôi!”

Quý Tinh sững sờ, sao bỗng chốc thái độ Hiếu Khiết lại cứng rắn vậy?

Bất chợt Thang Tuấn lên tiếng cắt ngang cuộc phân tranh, “Thế này đi, tôi trả 100 vạn mời siêu sao Bạch Quý Tinh.”

Người trong hội trường đảo mắt xung quanh xem ai đưa ra lời mời đó.

Hiếu Khiết và Quý Tinh đều bất ngờ, đưa mắt về phía Thang Tuấn, anh nháy mắt với Hiếu Khiết.

Sở Sở biến sắc, không cẩn thận làm micro phát ra tiếng rít chói tai, cô vội lấy lại tinh thần, “Trợ lý Thang đại diện cho Spirit Hoàng Hải trả 100 vạn, hy vọng được khiêu vũ với siêu sao Bạch Quý Tinh.”

Thang Tuấn bước đến bên Bạch Quý Tinh, lịch sự nói: “Nếu là vì hoạt động công ích, Bạch Quý Tinh lại đồng ý nhảy với tôi, chúng ta đã quyên góp được 200 vạn trong buổi tối ngày hôm nay rồi.”

Quý Tinh suy nghĩ chốc lát, rồi nho nhã chìa tay về phía Thang Tuấn, “Vâng, tất nhiên rồi.”

Dõi theo bóng lưng của Quý Tinh và Thang Tuấn, Hiếu Khiết bất giác chau mày. Tử Tề suy tư đưa mắt sang Hiếu Khiết.

Thang Lan và Thang Mẫn bất giác bật cười.

Thang Lan nói với Thang Mẫn: “Lần đầu tiên thấy Thang Tuấn muốn bảo vệ một người phụ nữ.”

Thang Mẫn cũng cảm nhận được sự bất thường giữa Thang Tuấn và Hiếu Khiết, tỏ ý coi thường em trai: “Nếu đã thích thì phải giành lấy chứ, giúp người ta thành đôi là sao?”

Quý Tinh khoác tay Thang Tuấn bước sang một bên hội trường, cô trông anh quen quen, “Anh là...”

Thang Tuấn hạ thấp giọng: “Tôi là người biết mối quan hệ bí mật của cô và Cao Tử Tề.”

Quý Tinh biến sắc, nhìn Thang Tuấn, đột nhiên nhớ ra anh. Ngày ấy cô một mình ngồi khóc ở cầu thang bộ, một chiếc khăn tay chìa ra.

“Lau đi, nhờ làm bẩn bộ váy dạ hội lông lầy này thì không hay đâu.”

Quý Tinh định thần lại, “Là anh à? Cái người đưa khăn mùi xoa cho tôi ở lối thang bộ! Hẳn anh thích Lâm Hiếu Khiết, chúng ta có thể hợp tác đấy.”

Thang Tuấn thẳng thắn từ chối, “Cô yên tâm, tôi không hợp tác với cô đâu. Nhưng nếu mục tiêu của cô là làm tổn thương Hiếu Khiết, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Quý Tinh khẽ cười, “Nếu tôi là anh, tôi sẽ không cố cao thượng như vậy mà nhân dịp chen vào.”

Thang Tuấn tiện tay lấy ly sâm panh bên cạnh nhấp một ngụm, “Đừng lãng phí thời gian thuyết phục tôi, chắc chắn tôi không bao giờ hợp tác với cô, trở thành công cụ cho cô.”

Quý Tinh thắc mắc, “Giúp người phụ nữ mình thích được ở bên một người đàn ông khác, anh được lợi gì?”

“Nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là điều tôi muốn!” Thang Tuấn chân thành.

Quý Tinh mắng anh: “Đồ ngốc!”

“Nếu tôi là đồ ngốc thì cô cũng không kém!”

Quý Tinh như thương hại tặng anh nụ cười yếu ớt.

Đèn trong hội trường tối dần, tuyết khô được phun lên, tạo cảm giác giữa một biển mây. Trong vũ điệu Tango sôi động, Thang Tuấn dẫn đầu đưa Bạch Quý Tinh vào sàn khiêu vũ, các cặp đôi khác lần lượt theo sau.

Hiếu Khiết khoác tay Tử Tề, cùng mọi người bước vào sàn. Anh mỉm cười hỏi cô: “Sao em lại xúc động vậy? Bỏ ra những 100 vạn.”

Hiếu Khiết nhìn gương mặt tuần tú dịu dàng của Tử Tề, lòng mềm nhũn: “Em không muốn anh nhảy với người khác.”

“100 vạn để anh trả em nhé.”

Hiếu Khiết lắc đầu từ chối, “Đừng lo, vấn đề tiền nong em tự giải quyết được!”

Thang Lan, Thang Mẫn, Đồng sự Tăng và đại diện La Vanne đứng một bên ngắm các vị khách đang khiêu vũ.

Đại diện La Vanne mời rượu Thang Lan, “Đêm hội WIP tổ chức rất thành công, chúc mừng bà.”

“Cảm ơn La Vanne đã tài trợ trang sức, khiến buổi tối nay càng hoàn hảo hơn.”

“Tài trợ cho hoạt động lần này quả nhiên là một sự lựa chọn đúng đắn, hy vọng tương lai việc hợp tác với tập đoàn Hải Duyệt cũng sẽ rất thuận lợi.” Đại diện La Vanne nhìn về cặp đôi Tử Tề và Hiếu Khiết, bất giác khen ngợi, “Nhi thiếu gia của Hải Duyệt còn xuất sắc hơn lời đồn.”

Thang Lan góp lời: “Vợ sắp cưới của cậu ta chính là người phụ trách tổ chức hoạt động WIP lần này, cô Lâm Hiếu Khiết.”

Đại diện La Vanne vô cùng ngạc nhiên, “Thật vậy sao? Họ thật xứng đôi.”

Thang Mẫn lên tiếng: “La Vanne muốn phát triển thị trường ra nước ngoài có thể bắt đầu từ Đài Loan, lần trước đã bàn bạc, không biết bà nghĩ sao?”

Đại diện La Vanne đáp: “Nghe không tệ.”

Đồng sự Tăng mở miệng: “Chi bằng để tôi giới thiệu mọi người làm quen với nhau.”

Trong sà kê vũ, Tử Tề ôm Hiếu Khiết nhảy, cuối cùng cũng nói ra nỗi băn khoăn trong lòng, “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Từ khi em đến Thượng Hải bỗng rất lạ.”

Hiếu Khiết cố tình lảng tránh ánh mắt Tử Tề, “Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Anh cũng mong vậy.” Tử Tề mỉm cười, “Kết thúc đêm hội WIP trở về Đài Loan, chúng ta cần bắt tay vào việc lên kế hoạch chuẩn bị cho đám cưới rồi.”

Hiếu Khiết ngạc nhiên.

Tử Tề nói: “Sau này anh hy vọng em có thể giảm bớt công việc, lấy gia đình làm trọng, chuyên tâm trở thành một Cao phu nhân.”

“Em cứ ngỡ anh thích những bản kế hoạch em thiết kế.” Hiếu Khiết thoáng phật lòng.

“Anh rất thích. Nhưng anh không muốn sau khi kết hôn, em vẫn đặt công việc lên trên hết.”

Hiếu Khiết đột nhiên dừng bước, Tử Tề ngạc nhiên. Cô miễn cưỡng cười, “Em thấy hơi mệt.”

“Nghỉ một lát đi.” Anh ôm cô rời khỏi sà khiêu vũ, lúc này Đồng sự Tăng dẫn đại diện của La Vanne về phía họ.

Ông nhiệt tình giới thiệu, “Tử Tề à, cháu bớt chút thời gian được không? Đây là bà Chu, đại diện của La Vanne.”

Tử Tề nhiệt tình: “Xin chào bà.”

Hiếu Khiết vẫn giữ nụ cười gượng: “Mọi người cứ trò chuyện, tôi xin phép đi vệ sinh.” Cô gật đầu rồi rời khỏi hội trường.

Thang Tuấn đứng giữa sà khiêu vũ thấy Hiếu Khiết rời đi, thì thầm với Bạch Quý Tinh vài câu rồi cũng đuổi theo.

Hiếu Khiết một mình ra ban công, không khí thoáng đãng của gió đêm giúp tâm trạng cô khá hơn.

“Điều vane có giá 100 vạn mà nỡ bỏ qua?” Một giọng nói bất chợt vang lên.

Hiếu Khiết giật mình, ra là Thang Tuấn, anh đứng bên cô từ lúc nào. Khẽ thở phào, cô trách móc: “Anh điên hả? Sao lại bỏ ra 100 vạn để nhảy cùng Bạch Quý Tinh chứ?”

“Đều bỏ 100 vạn, đương nhiên mời Bạch Quý Tinh sẽ lời hơn rồi.” Thang Tuấn nửa đùa nửa thật, trông vẻ mặt sảng sủa vì tức giận của Hiếu Khiết, “Phải rồi, cô tiết kiệm được nhiều tiền vậy? 100 vạn Nhân Dân tệ!”

Hiếu Khiết sững lại, nỗi lo lắng của cô bị Thang Tuấn nhìn thấu, “Anh còn không lo, sao tôi phải lo chứ?”

Thang Tuấn nhún vai, “Tôi có lo đâu, tôi có đủ 100 vạn mà.”

Hiếu Khiết ngạc nhiên, “Cái gì? Anh có?”

Thang Tuấn thản nhiên gật đầu.

Hiếu Khiết lặng người.

“Tôi còn đủ tiền sang Anh thì sao lại không có nổi 100 vạn? Cô cứ lo cho mình trước đi, cẩn thận không lại bị chủ tịch Thang bắt ở lại lấy thân trả nợ đấy.” Khuỷu tay còn khẽ huých vào vai Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết trúng tim đen, cố chuyển chủ đề, “Anh đã bỏ ra 100 vạn để nhảy với Bạch Quý Tinh, sao không đi nhảy đi, chạy ra đây làm gì?”

Thang Tuấn nói: “Tôi muốn hóng gió. Cô thì sao? Dám để Cao Tử Tề lại hội trường, không sợ Bạch Quý Tinh đến mời anh ta khiêu vũ à?”

Hiếu Khiết bối rối, buồn bã đáp: “Tôi phát hiện ra mình chưa thực sự hiểu Tử Tề.”

Thang Tuấn ngạc nhiên.

Hiếu Khiết hỏi anh: “Anh cảm thấy, sau khi kết hôn thì còn thời gian tìm hiểu tiếp không?”

Thang Tuấn nhìn ra nỗi khổ não của cô: “Có lẽ, nếu em tiếp tục muốn lừa dối bản thân.”

“Anh nói gì?”

“Bạch Quý Tinh muốn nhảy với Tử Tề, cô nhất định không vui phải không? Nhưng cô cần rằng bảo là vì hoạt động từ thiện. Tôi cảm thấy giữa cô và Tử Tề tồn tại vài vấn đề, thế mà cô chỉ yên lặng tự an ủi kết hôn xong là mọi chuyện đều có thể giải quyết. Xem ra cô đang cố nhẫn nhục chịu đựng, đang tự lừa dối bản thân mà thôi.”

Thang Tuấn ít khi nặng lời, khiến Hiếu Khiết vô cùng choáng váng.

“Sự việc không đơn giản giống như anh nghĩ, anh không biết Cao Tử Tề và Bạch...” Hiếu Khiết chợt ý thức ra mình đang nói gì, “... đã xảy ra chuyện gì.”

Thang Tuấn thở dài, “Mặc dù tôi không rõ Cao Tử Tề và Bạch... xảy ra chuyện gì, nhưng tôi thấy cô đang dùng những lời nói dối mà chính mình còn không tin để an ủi bản thân.”

Hiếu Khiết vừa tức giận vừa đau khổ, “Vậy thì anh bảo tôi phải làm sao chứ?”

Thang Tuấn đáp: “Nếu cô không muốn tiếp tục một hạnh phúc giả tạo thì đổi diện đi. Hoặc là vạch trần lời nói dối, hoặc là biến lời nói dối thành sự thật, đi giành lại Cao Tử Tề! Cho dù trước đây người mà Cao Tử Tề thích là ai, hãy khiến anh ta thay đổi, chỉ yêu mình Lâm Hiếu Khiết thôi!”

Hiếu Khiết sửng sốt.

Thang Tuấn tiếp tục phân tích, “Có lẽ cô thấy người phụ nữ họ Bạch kia rất dễ mến, nhưng cô ta vẫn còn hơn cô, vì cô ta dám thành thật đổi diện với tình yêu của mình. Vào buổi khai trương siêu thị, cô ta có thể từ bỏ sự tôn quý, hạ cố đến giúp Cao Tử Tề! Để được khiêu vũ cùng Cao Tử Tề, cô ta đã dũng cảm gây chiến với cô!”

Hiếu Khiết không biết nói gì, không biết phải phản bác Thang Tuấn thế nào, chỉ biết nhìn trân trân về phía trước.

Thang Tuấn chất vấn: “Còn cô thì sao? Cô đã làm gì để bảo vệ tình yêu của mình ngoài việc nín nhịn, lặng lẽ đau khổ? Cô vẫn muốn tiếp tục ôm ấp tình yêu giả tạo này ư?”

Thoáng ngừng lại, biết rằng mình quá lời, anh hơi áy náy, “Sự dối trá không thể đem lại hạnh phúc, chỉ sự thực mới có thể. Tôi hy vọng có thể nhìn thấy một Lâm Hiếu Khiết yêu đảng hoàng, yêu mãnh liệt, chứ không phải một Lâm Hiếu Khiết thỏa hiệp cầu toàn.”

“Cho nên, thành thực... mang đến hạnh phúc?” Hiếu Khiết nhắc lại lời Thang Tuấn, càng nghĩ càng không biết nên làm gì.

Thang Tuấn khẳng định lại, “Chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn một kẻ lừa dối.”

Dưới ánh trăng, làn gió nhẹ lướt qua, Hiếu Khiết thẩn thờ nhìn chăm chăm phía trước, trầm ngâm suy nghĩ. Thang Tuấn bất giác đưa tay vỗ vỗ vai cô, giúp cô lấy lại tinh thần.

Tại phòng họp của Hoàng Hải, cạnh bàn lễ tân lắp một màn hình lớn và một tấm băng rôn, trên băng rôn viết “Hợp báo đêm quyên góp từ thiện WIP của Hoàng Hải.”

Trong phòng, rất nhiều phóng viên và cơ quan truyền thông có mặt.

Hiếu Khiết và Thang Tuấn ngồi ở hàng ghế đầu, Sở Sở ngồi bên cạnh Thang Tuấn.

Bản tin đang đưa về buổi vũ hội từ thiện, “Hôm qua, hoạt động khiêu vũ từ thiện trong Đêm hội WIP của trung tâm thương mại Hoàng Hải đã quyên góp được 500 vạn tệ. Hoàng Hải cùng với nhà tài trợ là trung tâm thương mại Hải Duyệt, công ty trang sức La Vanne quyết định quyên góp toàn bộ số tiền cho quỹ từ thiện của thành phố Thượng Hải...”

“Vô cùng vui mừng thông báo, lần này Spirit Hoàng Hải có cơ hội hợp tác cùng trung tâm thương mại Hải Duyệt và La Vanne. Ngoài việc công khai số tiền chúng tôi quyên góp được, cũng xin tuyên bố với các vị một việc, đó là trung tâm thương mại Hải Duyệt chuẩn bị hợp tác với công ty

trang sức La Vanne.” Thang Lan mỉm cười, dừng lời, cố tình khơi gợi sự tò mò của đám phóng viên, bà quay sang Cao Tử Tề, “Anh Cao, việc này anh là nhân vật chính, mời anh tuyên bố với mọi người!”

Tử Tề nhận lấy micro Thang Lan đưa, “Cảm ơn chủ tịch Thang.”

Anh đưa mắt khắp lượt, dừng lại ở Hiếu Khiết, mỉm cười với cô.

Thang Tuấn nhìn theo ánh mắt của Tử Tề, cũng hướng về Hiếu Khiết đang ngồi bên cạnh, cảm giác có điều gì không hay sắp xảy ra, trong lòng thấp thỏm không yên.

Tử Tề nói: “Thưa các vị, thực ra tôi chỉ muốn chia sẻ với các vị một tin tốt lành. Đó là Hiếu Khiết đã nhận lời cầu hôn của tôi, cho nên sắp tới chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ.” Anh nói một mạch xong, cả khán phòng thì nhau chúc mừng.

“Nhấn cười của chúng tôi sẽ do công ty trang sức của La Vanne thiết kế.” Ánh mắt anh tràn ngập hạnh phúc.

Thang Tuấn sững người, quay sang nhìn Hiếu Khiết. Cô lại nhìn Tử Tề, nhưng trong mắt chất chứa nỗi buồn nhàn nhạt.

Cánh phóng viên chĩa hết máy quay, máy ảnh vào Hiếu Khiết.

“Cô Lâm, chúc mừng hai người, sắp kết hôn rồi chắc là cô rất vui phải không?”

“Cô Lâm, cô đã chuẩn bị sẵn sàng để trở thành cô dâu chưa?”

“Cô Lâm, anh Cao, tình yêu của hai người ngay từ đầu đã được truyền thông chú ý, bây giờ cuối cùng cũng đã đến lúc bước lên thảm đỏ, chắc hẳn cả hai đang rất hân hoan?”

Giới truyền thông điên cuồng đưa câu hỏi. Đối diện với nó, Hiếu Khiết dặn mình phải hết sức dũng cảm. Ánh đèn flash nháy liên tục. Cô liếc qua đám đông, đưa mắt về phía Tử Tề.

Trên bục, Tử Tề dịu dàng mỉm cười, sau đó nói với phóng viên: “Cảm ơn tất cả các vị, chúng tôi nhất định sẽ sống thật tốt bên nhau.”

Bên dưới, Hiếu Khiết bất giác bật cười khố.

Cánh nhà báo lập tức nhào về phía cô, “Cô Lâm, xin cho chúng tôi biết tâm trạng hiện giờ của cô thế nào?”

Trong đầu Hiếu Khiết hiện lên tất cả những việc đã xảy ra, đầu cô là trăm mối tơ vò, bên tai văng vẳng vang lên những lời Tử Tề vừa nói, một vài ký ức chợt thoáng qua.

Bạch Quý Tinh chỉ mặc chiếc áo sơ mi của Tử Tề, hàng cúc trước ngực hờ hững cài vài chiếc, đôi chân trần thon dài tuyệt đẹp, trông như vừa ngủ dậy, đứng trước cửa phòng ngủ, giơ chiếc nhẫn ra, tuyên bố: “Nhìn rõ đi, ai mới là chủ nhân thực sự của chiếc nhẫn này?”

“Cô yên tâm, tôi cũng không có ý định tranh chức Cao phu nhân với cô, cứ yên tâm mà kết hôn với Tử Tề.”

Mọi người đều im lặng chờ đợi câu trả lời, Hiếu Khiết nhìn cánh nhà báo, rồi lại nhìn Tử Tề, cuối cùng cất tiếng:

“Trong trái tim mỗi người phụ nữ đều có một hoàng tử! Juliet có Romeo, Chúc Anh Đài có Lương Sơn Bá. Cao Tử Tề chính là hoàng tử bạch mã trong mộng của tôi!” Cô dịu dàng mỉm cười.

Rất nhiều người khẽ mỉm cười chúc phúc.

Cô lại tiếp: “Cho nên khi hoàng tử ngỏ lời tỏ tình trước tất cả, tôi đã lập tức đồng ý.”

Thang Tuấn cảm giác được ẩn ý, chau mày lại.

“Nhưng, yêu một hoàng tử chưa chắc đã là một tương lai tốt đẹp. Người có thể đưa bạn lên thiên đường cũng có thể đưa bạn xuống địa ngục.”

Cô nắm chặt bàn tay, nhìn thẳng vào Tử Tề, nghiêng răng hạ quyết tâm, “Tử Tề, trước đây em quá ngốc nghếch, quá ngây thơ, không hiểu rõ thân phận của mình, cũng không thấy được chúng ta là hai con người của hai thế giới khác nhau, vì thế em mới bồng bột đồng ý nhận lời làm bạn gái rồi vợ sắp cưới của anh.”

Tử Tề hoang mang nhìn cô.

Hiếu Khiết dồn hết can đảm: “Em xin lỗi, em không thể trở thành Cao phu nhân được.”

Khán phòng òa lên xôn xao.

Thang Tuấn không dám tin đây là sự thật.

Tử Tề ngạc nhiên, tưởng cô đang nói đùa.

Hiếu Khiết tuyên bố: “Tôi muốn hủy hôn ước với anh Cao Tử Tề. Mọi quan hệ của tôi với anh ấy đến đây là chấm dứt, đồng thời tôi cũng sẽ rời khỏi trung tâm thương mại Hải Duyệt.”

Trước thông tin mang tính bùng nổ và hùng hổ này, tất cả đưa mắt nhìn nhau, vẫn chưa kịp phản ứng.

“Chuyện này là thế nào?”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hủy hôn?”

Nhân cơ hội, Hiếu Khiết vội vã rời khỏi chỗ ngồi chạy ra ngoài. Thang Tuấn lập tức đứng lên, đuổi theo cô.

Sở Sở kinh ngạc, hét lên: “Thang Tuấn! Anh đi đâu vậy?”

Trên khán đài, mặc dù rất lúng túng, nhưng Tử Tề vẫn lễ phép khẽ gật đầu nhìn Thang Lan. Bà lập tức bước lên xử lý tình hình, còn Tử Tề thì nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chương 19: Thỏ Peter Của Chúng Ta 1

Hiếu Khiết bước nhanh ra khỏi hội trường, dường như có tiếng bước chân đuổi theo của cánh phóng viên.

“Cô Lâm, xin cô trả lời một vài vấn đề được không?”

Hiếu Khiết vô cùng hoang mang, vừa chạy vừa ngoái lại, bất chợt bị kéo sang một bên, cô sợ hãi thét lên, nhưng lập tức bị ai đó bịt miệng lại.

“Là anh.” Thang Tuấn kéo Hiếu Khiết vào góc khuất hành lang, hạ giọng, “Đi theo anh.”

Anh kéo cô lần theo lối đi bí mật, cả hai chạy dọc hành lang như đang chạy trốn. Thang Tuấn rất thông thuộc đường lối ở đây. Sau vài chỗ rẽ, anh dẫn cô đến trước một cánh cửa, cả hai đẩy cửa ra.

Thang Tuấn nắm chặt bàn tay Hiếu Khiết, dắt cô đi xuống.

“Chúng ta đến thẳng bãi đỗ xe, nếu may mắn thì nhanh hơn đám phóng viên một bước!”

Cả hai chạy một mạch qua từng tầng, Hiếu Khiết cảm thấy an tâm kỳ lạ.

Cuối cùng, họ cũng mở được cánh cửa lối thoát hiểm thông ra bãi đỗ xe. Đang chạy, bất chợt giọng Tử Tề vang lên, “Hiếu Khiết, đợi đã!”

Tử Tề đuổi kịp hai người, nắm chặt tay Hiếu Khiết, hơi nóng giận hỏi: “Rốt cục mọi chuyện là thế nào?”

Hiếu Khiết vùng ra, nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng, “Em biết hết rồi.”

Đầu óc Tử Tề trống rỗng, chưa hiểu chuyện gì, “Ý em là sao?”

Hiếu Khiết đáp: “Chuyện của anh và Bạch Quý Tinh em biết cả rồi.”

Tử Tề sững sờ, bỗng nhiên hiểu ra nguyên nhân vì sao mấy ngày qua cô lại khác lạ thế.

“Anh thừa nhận, anh và cô ta có một quá khứ, nhưng đó chỉ là quá khứ.” Anh không muốn để mất Hiếu Khiết.

Hai mắt Hiếu Khiết đỏ hoe, cô phẫn nộ: “Em đã gặp cô ta ở nhà anh.”

Tử Tề kinh ngạc, cố gắng nhớ lại nhưng vẫn không có kết quả.

“Cho nên, có thật là quá khứ không?” Hiếu Khiết cười khố, “Tất cả đều vẫn đang tiếp diễn?”

Tử Tề ôm lấy vai cô, cố gắng giải thích, “Hiếu Khiết, em hãy nghe anh nói, kể từ lúc anh nói lời cầu hôn với em thì anh đã từ bỏ Quý Tinh! Em hãy tin anh có được không? Anh đối với em thật lòng!”

Hiếu Khiết cố gắng kiềm chế nước mắt, chua chát đáp: “Thật lòng? Vậy anh nói đi, chiếc nhẫn cầu hôn có phải theo cỡ của Bạch Quý Tinh không?”

Tử Tề ngây người, không ngờ việc này cũng đã bị Hiếu Khiết phát hiện.

Cô lại nói: “Anh muốn bảo vệ Bạch Quý Tinh nên mới cầu hôn với em, có đúng không?”

Tử Tề không biết trả lời ra sao, không biết phải giải thích thế nào, coi như đã thừa nhận, nhưng như thế càng làm Hiếu Khiết thêm đau khổ.

“Xem ra cái thật lòng của anh phân phát cho nhiều người cùng hưởng thật.”

Những giọt nước mắt không biết từ lúc nào cứ lã chã rơi xuống, cô cương quyết gạt chúng đi, mỉm cười: “Tử Tề, không cần phải miễn cưỡng nữa. Chúng ta nên cảm thấy vui vì không phải kết hôn với người mình không yêu, đó là một chuyện đáng vui! Tất cả những đau khổ và lỗi lầm giờ đã qua, biết đâu có một ngày nghĩ lại, chúng ta sẽ cảm thấy lúc này thật buồn cười, sao lại muốn dùng những lời nói dối để nuôi dưỡng tình yêu! Em không thể nào ở bên một người chỉ biết lừa dối em!”

Tử Tề câm lặng.

Còn Thang Tuấn, anh cũng bất chợt chợt dạ khi nghe thấy hai từ “nói dối” từ miệng Hiếu Khiết, chẳng phải đến bây giờ anh vẫn đang dối cô ư?

Thang Tuấn lên tiếng nhắc nhở: “Phải đi thôi, phóng viên sắp đuổi kịp rồi.”

“Cái gì cần kết thúc thì hãy để nó kết thúc! Đừng lãng phí thêm thời gian của nhau” Hiếu Khiết cương quyết nhìn thẳng vào mắt Tử Tề.

Anh muốn biện minh, nhưng lại không thể phủ nhận những lời vừa rồi, “Hiếu Khiết, anh sẽ cho em thấy, giữa anh và Bạch Quý Tinh thực sự đã kết thúc rồi.”

Hiếu Khiết cố nén nỗi đau và những giọt nước mắt, “Không cần đâu! Điều đó đã chẳng còn quan trọng nữa. Tạm biệt anh!” Dứt lời, cô đến bên Thang Tuấn, nước mắt mới chịu thi nhau rơi xuống.

Nước mắt Hiếu Khiết như véo vào tim Thang Tuấn, anh mau chóng đuổi theo cô.

Tử Tề nhìn theo bóng dáng hai người, siết chặt nắm tay. Anh hít một hơi thật sâu, nên đối diện thế nào với cô vì những lỗi lầm này đây.

Thang Tuấn lái xe, Hiếu Khiết ngồi ở ghế phụ. Trên đường gặp đèn đỏ, xe dừng lại, Thang Tuấn lén thăm dò phản ứng của Hiếu Khiết. Cô vẫn rất xúc động, hơi thở dồn dập, ngực phập phồng, chưa tin mình và Tử Tề đã thực sự kết thúc.

Anh khẽ hắng giọng, “Cô cũng được đấy, tôi chỉ tiện mồm nói mấy câu mà cô đã dám đứng lên tuyên bố từ hôn trước tất cả mọi người. Việc này không phải ai cũng làm được đâu!”

“Tôi không muốn tiếp tục lừa dối bản thân.”

Đèn xanh bật sáng, Thang Tuấn lập tức nhấn ga phóng đi.

Hiếu Khiết lầm bầm nói: “Ra cảm giác cười gió thật thú vị! Không khí tự do mới mẻ quá! Cuối cùng thì tôi không phải giả câm giả điếc nữa rồi. A!” Cô hét to lên.

Lại gặp đèn đỏ, chiếc xe dừng lại. Lúc này, có hai ba chiếc xe của nhà báo cũng dừng lại, họ lũ lượt xuống xe bao vây đường chạy của hai người.

“Cô Lâm, xin hỏi giữa cô và anh Cao Tử Tề đã xảy ra chuyện gì?”

“Xin hỏi chuyện gì đã làm cô nảy ra ý định hủy bỏ hôn ước?”

Một đồng micro chĩa vào Hiếu Khiết, máy ảnh, máy quay phim không ngừng quay chụp. Cô tránh né, không muốn tiếp chuyện đám đông.

“Shit! Thật đúng là ma ám!” Thang Tuấn chửi thầm, tháo dây an toàn, nhảy xuống khỏi xe, vòng sang bên Hiếu Khiết chặn ống kính. Anh chau mày: “Các vị, cô ấy đã nói rõ ràng rồi, cô ấy không còn là nhân viên của Hải Duyệt, cũng không còn là vợ sắp cưới của Cao Tử Tề nữa, các vị không cần phải tìm hiểu đâu.”

Đám phóng viên lại hớn hờ nhìn anh, quay sang hỏi: “Anh Thang, xin hỏi quan hệ của anh và cô Lâm là thế nào?”

“Cô Lâm hủy bỏ hôn ước có phải vì anh không?”

Thang Tuấn khua tay lia lịa.

Một phóng viên không chịu buông tha, to giọng hỏi: “Anh Thang! Mẹ anh, chủ tịch Thang Lan, có biết mối quan hệ của anh và cô Lâm không?”

Nghe thấy có phóng viên gọi rõ thân phận mình, Thang Tuấn bất giác sững lại.

Tên phóng viên vừa hét lên như thế, Hiếu Khiết ngồi trong xe đờ đẫn nhìn Thang Tuấn, “Anh là con trai chủ tịch Thang?”

Thang Tuấn lập tức quay đầu lại, lúng túng.

“Hóa ra...” Hiếu Khiết nổi giận, “... ngay cả anh cũng là kẻ dối trá!”

Anh nhận ra ánh mắt kích động của cô, biết mọi sự không ổn, cố giải thích: “Hiếu Khiết, cô nghe tôi nói, không giống như cô nghĩ đâu!”

Hiếu Khiết lập tức tháo dây an toàn, chuyển sang ghế lái. Thang Tuấn vội vã vòng qua, định lên xe để biện giải, không ngờ cô khởi động xe, nhanh chóng phóng đi.

“Hiếu Khiết! Hiếu Khiết!” Thang Tuấn chỉ đuổi theo được vài bước, chiếc xe đã biến mất tầm trước tầm mắt. Anh thất vọng, ảo não.

Tử Tề quay trở về căn phòng trắng mịt của khách sạn, lập tức tìm kiếm xung quanh.

Điều khiến anh hụt hẫng là căn phòng đã được thu dọn sạch sẽ, hành lý của Hiếu Khiết biến mất rồi, chỉ có chìa khóa xe Thang Tuấn trên bàn.

“Ngay cả hành lý cô ấy cũng mang theo, cô ấy đã có sự chuẩn bị.” Anh lăm bằm, lấy điện thoại gọi cho cô, nhưng điện thoại chỉ còn âm thanh tổng đài.

Anh không biết phải làm thế nào, định ra khỏi phòng đi tìm cô. Vừa mở cửa, Thang Tuấn cũng đến.

Anh ta nhìn quanh một hồi, “Hiếu Khiết đâu?”

“Tôi phải hỏi anh mới đúng, chẳng phải anh đi cùng cô ấy ư?”

Thang Tuấn nín thinh, nên nói gì?

Tử Tề không muốn tiếp chuyện, đẩy Thang Tuấn ra nhưng bị chặn lại.

Tử Tề tức giận: “Tránh!”

“Anh muốn đi đâu?”

Tử Tề cáu kỉnh: “Đương nhiên là tìm Hiếu Khiết.”

Đến lượt Thang Tuấn nổi điên: “Sau đó tiếp tục làm tổn thương cô ấy? Người hiện giờ Hiếu Khiết không muốn gặp nhất chính là anh. Kể từ cái đêm Bạch Quý Tinh xuất hiện tại buổi khai trương siêu thị Bách Duyệt, lẽ ra tôi nên tiết lộ cho Hiếu Khiết biết sự thật, nếu thế mọi việc đã không đến mức này.”

Tử Tề kinh ngạc, “Anh đã sớm biết?”

Thang Tuấn không trả lời anh, táng luôn cho Tử Tề một quả đấm.

Cú đấm mạnh đột ngột khiến Tử Tề mất thăng bằng, ngã đổ xuống sofa, anh tức giận nhìn Thang Tuấn.

Thang Tuấn túm lấy cổ áo Tử Tề, quát: “Tao đã nói rồi, nếu mày khiến Hiếu Khiết phải rơi một giọt lệ, tao sẽ không tha cho mày! Mày hãy nhớ rằng kể từ bây giờ, việc của Lâm Hiếu Khiết không còn là việc của mày nữa! Mày hãy yên tâm mà cùng Bạch Quý Tinh đi xuống địa ngục đi.” Anh dùng sức đẩy mạnh Tử Tề rồi cầm chìa khóa xe trên bàn, bỏ đi.

Tử Tề ngồi đó, bất lực biện minh cho bản thân.

Trên các con phố ở Thượng Hải, Thang Tuấn lái xe khắp các ngõ ngách phố xá, điên cuồng tìm kiếm hình bóng Hiếu Khiết.

Đèn đỏ dừng lại, anh khép mắt, trong đầu hiện lên Hiếu Khiết vô cùng thất vọng.

“Hóa ra... ngay cả anh cũng là kẻ dối trá!”

Anh buồn bực gõ lên trán mình cho đến khi tiếng còi phía sau không ngừng thúc giục. Định thần lại, nhấn ga, xe từ từ tiến về phía trước. Thang Tuấn lại tiếp tục tìm kiếm trên các con phố.

Ánh sao lốm đốm trên bầu trời, bến Thượng Hải lộng lẫy như giấc mơ.

Hiếu Khiết cô đơn ngồi uống bia, hành lý đặt bên cạnh. Cô nhìn mặt sông lấp lánh, nghĩ đến hai ngày trước cũng ở nơi này, cô và Thang Tuấn đã có khoảng thời gian bên nhau thật vui vẻ. Vậy mà bây giờ chỉ có một mình cô, đã cô đơn lại càng thấy thêm lẻ loi.

“Thật kỳ lạ, rõ ràng là muốn trốn đi một mình thật xa, nhưng đến khi một mình lại cảm thấy cô đơn.” Cô lẩm bẩm.

Nhìn hành lý, dường như sức nhớ ra điều gì, cô mở vali lôi thỏ Peter ra. Cô đặt chú ta lên lan can đối diện mình, mỉm cười, “Thế này tốt hơn một chút rồi.”

Cô giơ lon bia lên cao như muốn chạm lon cùng Peter.

“Nâng cốc chúc mừng trở về cuộc sống độc thân!” Cô ừng ực một hơi hết cả lon bia.

Chẳng bao lâu, xung quanh đã chất đầy một đồng vỏ lon. Hiếu Khiết lôi điện thoại ra, bật nguồn, một loạt tin nhắn, cuộc gọi nhờ, hiện ra, có Tử Tề, Thang Tuấn, cả của công ty ở Đà Loan.

“Sao nhiều cuộc thế này?”

Cô mở blog của mình, thông báo tin nhắn mới nhấp nháy có hàng trăm cái. Ngạc nhiên, Hiếu Khiết tròn tròn mắt mở ra xem.

“Cô là kẻ phản bội, sao lại bỏ rơi Cao Tử Tề?”

“Cô là kẻ vong ân bội nghĩa, thật độc ác!”

“Không lãng phí thời gian chửi cô ta, cái đồ vô liêm sỉ.”

Đọc những lời đả kích mà tức giận thay, “Các người biết gì chứ!”

Cô lại thoáng thấy tin nhắn của một người có nick name là Người Chưa Nhìn Thấy Mặt Trời Mọc, “Cho anh biết em đang ở đâu?”

Hiếu Khiết sững lại, tiếp tục kéo xuống, tất cả đều là câu hỏi: “Cho anh biết em đang ở đâu?”

“Ngay cả ở đây cũng không post bài được nữa rồi...” Cô chau mày, lần lượt xóa từng tin nhắn, nhưng tin nhắn của Người Chưa Nhìn Thấy Mặt Trời Mọc quá nhiều, càng xóa càng bức bối, “Sao mình phải ngồi xóa thế này chứ? Xóa đến bao giờ hả? Đóng quách lại cho xong!”

Cô tức giận vào phần cài đặt, lựa chọn ‘Đóng blog’.

“Như thế này các người sẽ không tìm thấy tôi nữa.” Cô đóng trang lại rồi đăng nhập vào MSN, Tom offline, bất giác càng thêm chán nản, “Tom cũng không online.”

Cô nghĩ một lát, gửi cho anh một tin nhắn.

Thang Tuấn chạy xe khắp thành phố để tìm Hiếu Khiết nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Đến tận khuya anh mới trở về. Một hôm đi vào nhà tắm, đầu óc Thang Tuấn không có giây phút nào ngừng nghĩ đến Hiếu Khiết.

Tắm xong, anh choàng khăn tắm đi ra, bèn nghe thấy âm báo MSN trên điện thoại, là tin nhắn gửi từ Hiếu Khiết, “Tôi quyết định sẽ đến London, còn thuê nhà của anh được không?”

Thang Tuấn sửng sốt, lập tức trả lời lại.

Sáng sớm hôm sau, anh vội vàng ra sân bay, vừa kéo vali hành lý vừa gọi điện, “Hi Doug, Tom đây. Bây giờ tôi phải quay lại Anh, có việc muốn nhờ cậu.”

Thủ tục bay sang Anh tại quầy nhanh chóng hoàn thành.

London, trước một tòa nhà chung cư, có một chiếc taxi dừng lại.

Hiếu Khiết hồi hộp xuống xe, cầm chắc hành lý, mắt đảo dác ngó nghiêng. Cô ngẩng đầu lên ngắm tòa nhà chung cư, ánh mắt dừng lại ở một ô cửa, nơi treo chiếc rèm màu sữa mà cô thích nhất, ngoài khung còn đặt vài chậu hoa nhỏ.

Trước đây Tom từng hỏi cô có yêu cầu gì đặc biệt không, cô đã đáp: sẽ thật tuyệt vời nếu anh đổi rèm cửa màu sữa, có chậu hoa trên bệ, như vậy mỗi sáng thức dậy nhìn ra ban công sẽ cảm thấy rất khoan khoái dễ chịu.

Hiếu Khiết vô cùng xúc động, lòng thầm reo lên sung sướng: “Không sai, đúng là chỗ này.”

Cô đi lên, cửa đang mở. Đẩy nhẹ cánh cửa, trước mắt cô là một căn phòng cổ điển, cách bài trí hoàn toàn theo phong cách Anh. Lò sưởi, đèn pha lê... đều đầy đủ. Chiếc tủ nơi phòng khách còn trưng bày bộ sưu tập vỏ Peter của Tom.

Mắt dừng lại trước món điểm tâm trên bàn khách, Hiếu Khiết mừng rỡ. Một người đàn ông vẫn quay lưng về phía cô, bưng một ấm trà vừa pha xong đặt lên bàn.

Cô vừa hy vọng vừa hồi hộp, cất tiếng chào: “Hi Tom! Tôi là Hiếu Khiết.”

Người đó từ từ quay lại, một khuôn mặt tuấn tú xa lạ mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời, “Hi! Hoan nghênh, tôi là Tom, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau.”

Cũng vào lúc này, Thang Tuấn đứng ở trong căn hộ đối diện nhà mình, qua cửa sổ quan sát anh bạn tốt Doug đang giới thiệu các chú chó Peter với Hiếu Khiết.

Tuy nét mặt Hiếu Khiết vẫn hiện hữu rõ sự cô đơn nhưng luôn rạng rỡ tươi cười với Doug, Thang Tuấn thấy mà thương.

“Xin lỗi, anh chỉ không muốn làm em thêm tổn thương.”

Doug xách hành lý của Hiếu Khiết vào căn phòng mà Thang Tuấn đã chuẩn bị cho cô.

Căn phòng được trang trí đơn giản, thoáng đãng, rèm cửa màu trắng sữa, bộ cửa sổ đặt vài chậu hoa nhỏ, ngay đầu giường có mấy chú chó Peter ngồi đó.

Hiếu Khiết mỉm cười, ngấm ngấm căn phòng, “Cảm ơn anh, Tom. Tốt hơn cả trăm lần so với những gì tôi tưởng tượng.” Chốc chốc cô lại đưa tay chạm vào đồ nội thất, ngồi xuống bên giường.

Doug dựa vào cửa sổ, “Cô thích là tôi yên tâm rồi. Mặc dù tôi không thể giúp được gì nhưng làm cảnh tránh bão trị thương thì tốt chán.”

Hiếu Khiết cảm động, “Thật không biết phải cảm ơn anh thế nào.”

Doug đáp: “Đừng khách sáo, đợt này cô chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ ở bên cô.”

Hiếu Khiết đang buồn nhưng được lời an ủi này cũng gắng gượng mỉm cười.

Nụ cười miễn cưỡng của cô khiến Doug cũng phải xót xa thay: “Tôi nghĩ ra rồi, cô có thể giúp tôi một việc.”

Hiếu Khiết tò mò: “Là việc gì?”

“Nếu cô buồn, không cần phải mỉm cười với tôi, đây là đặc quyền đầu tiên dành cho người đang thất tình.”

Hiếu Khiết xúc động lắm, “Đặc quyền đầu tiên? Thất tình còn có đặc quyền gì nữa không?”

“Đương nhiên, đặc quyền thứ hai là được thay đổi tâm trạng bất kỳ lúc nào, không cần lý do, muốn làm gì thì làm. Thi thoảng muốn òa khóc...”

Doug chỉ vào ngực mình, “... chỗ này sẽ cho cô mượn. Nhưng chỉ cho mượn tạm thôi, tuyệt đối không được nghiền.”

Hiếu Khiết bật cười.

“Cười thế này mới phải chứ. Đặc quyền thứ ba chính là tha hồ trách móc, ví dụ như trách Cao Tử Tề quá nhiều khuyết điểm.” Doug hóm hỉnh.

Hiếu Khiết nghĩ một lúc, “Tử Tề hoàn hảo lắm, hình như chẳng có khuyết điểm gì.”

“Làm gì có chuyện đó? Là đàn ông chắc chắn phải có khuyết điểm, chẳng hạn chân thối, không thích tắm rửa.”

“Không có đâu. Tử Tề rất thích sạch sẽ.” Hiếu Khiết mất hứng, nhưng sức nhớ ra điều gì đó, cô vui vẻ reo lên, “A, anh ấy có một khuyết điểm rất lớn!”

Doug tò mò: “Là gì vậy?”

Hiếu Khiết thành thật: “Anh ấy rất thích xem kênh thể thao, không chịu nhường điều khiển cho tôi!”

Doug hơi bất ngờ, lập tức cười vang, “Tôi đảm bảo, chỉ cần cô ở đây một ngày, bất kể là điều khiển của cái gì tôi cho cô hết, muốn bật, muốn chuyển kênh hay muốn tắt đều sẽ do cô quyết định, tôi ủng hộ hoàn toàn.”

Hiếu Khiết cũng vui vẻ cười theo.

Doug ngồi đối diện cô: “Còn nguyện vọng gì nữa không?”

Hiếu Khiết nghĩ ngợi rồi đáp: “Buổi tối tôi muốn ăn một bữa thật ngon, ăn xong còn phải có tiết mục giải trí.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, tôi sẽ chuẩn bị ngay.”

Hiếu Khiết với lấy chiếc gối ôm vào lòng, tâm trạng dễ chịu hơn nhiều.

Doug lại nói: “Vậy cô nghỉ một lát đi, bay lâu vậy chắc rất mệt rồi.”

Hiếu Khiết gật đầu cảm ơn sự chăm sóc chu đáo của Doug.

Anh ra phòng khách, đứng trước cửa sổ, giơ tay ra hiệu cho Thang Tuấn biết mọi việc đều OK.

Thang Tuấn vội gọi cho bạn, lo lắng hỏi: “Thế nào? Hiếu Khiết có nghi ngờ không?”

“Yên tâm, Hiếu Khiết rất hài lòng, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều?”

“Món nợ tình này cậu định trả tôi thế nào?”

Thang Tuấn thở phào, nheo mắt đáp, “Vụ cậu giới thiệu cho tôi cô White, khiến tôi mắc một khoản lớn, chắc đủ để trả hết món nợ tình này rồi chứ?”

Doug cười: “OK. Nhưng với cậu thì Hiếu Khiết có lẽ là vô giá nhỉ?”

“Còn phải nói? Tất cả đều nhờ cậu đấy, đợi đến khi mọi chuyện kết thúc, tôi nhất định sẽ hậu tạ.” Thang Tuấn vừa cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông. Anh không nhìn mà vội vã nhấc lên, “Sao thế Doug?”

Đầu bên kia điện thoại là giọng nói yếu ớt của Thang Lan, “Thang Tuấn, con định làm gì thế? Tại sao con quay về Anh? Đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta.”

Thang Tuấn ngồi trên sofa, không biết phải giải thích thế nào, “Mẹ, tình hình bây giờ khẩn cấp lắm, sau này con sẽ nói với mẹ.”

“Mẹ ưu ái con vậy mà sao con có thể tùy tiện thế. Rốt cuộc con xem Hoàng Hải là gì? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?”

Thang Tuấn im lặng.

Thang Lan tiếp tục: “Mẹ cứ tưởng cuối cùng con cũng có chút năng lực, giao Hoàng Hải cho con và Thang Mẫn tiếp quản được rồi, nhưng một lần nữa con lại phản bội lại sự tín nhiệm của mẹ!”

Thang Tuấn hít một hơi thật sâu, “Mẹ, tất cả những việc con làm vì công ty chỉ là để trả 700 vạn bảng Anh thôi.”

Thang Lan tức đến nghẹt thở, bị kích động mạnh: “Cả thế giới này đều mong trở thành con trai tôi, chỉ có anh không muốn!” Đầu bà đột nhiên đau như muốn nứt vỡ, tay bà day vào hai bên thái dương, đẩy ống nghe ra xa, nhắm mắt lại.

“Con không có ý đó.” Giọng Thang Tuấn loáng thoáng vọng ra từ ống nghe.

Thang Mẫn thấy tình trạng của Thang Lan, khẽ cau mày, đứng lên cầm lấy điện thoại, “Thang Tuấn, lần này em hơi quá rồi đấy! Rốt cuộc có chuyện gì mà khiến em nhất định phải đi Anh? Lại liên quan đến Lâm Hiểu Khiết?”

Thang Tuấn thở dài, “Chị, Hiểu Khiết như thế này em cũng có trách nhiệm.”

Thang Mẫn hỏi lại: “Lẽ nào em không có trách nhiệm với mẹ? Thang Tuấn, em là đồ ích kỷ.”

“Mẹ đã có chị. Spirit Hoàng Hải không cần em, nhưng Hiểu Khiết thì cần.”

Thang Mẫn hít một hơi thật sâu, sau đó lạnh lùng cất giọng: “Được, chị biết rồi, em cứ ở lại Anh đi.”

“Ai cho con đồng ý để nó ở lại?” Thang Lan kinh ngạc, lửa giận bốc lên là đầu lại đau.

Thang Mẫn bèn nghiêm giọng nói với Thang Tuấn: “Có thời gian thì về thăm mẹ, gần đây sức khỏe của mẹ không tốt.”

Thang Tuấn muốn hỏi thêm, nhưng nghĩ lại, anh khẽ mỉm cười, “Đừng hòng lấy chiêu này ra lừa em trở về Thượng Hải, em không dễ bị mắc lừa đâu.”

“Chị lừa em về làm gì? Chẳng phải em đã từ bỏ tất cả rồi sao?”

Thang Tuấn không biết nói gì hơn, trầm tư một lát, mỉm cười: “Được thôi, giám đốc Thang, giúp em chuyển lời đến chủ tịch, xin chủ tịch hãy bảo trọng. Đợi em xử lý xong mọi việc ở Anh sẽ trở về.”

Thang Mẫn đáp lại một tiếng bình tĩnh rồi cúp điện thoại. Cô nhìn Thang Lan, bà đang cầm thanh bạc hà ấn vào hai huyệt thái dương.

“Cơn đau của mẹ càng lúc càng thường xuyên, có cần đến bệnh viện kiểm tra không?” Giọng nói của Thang Mẫn có vẻ rất hời hợt nhưng vẫn ẩn chứa một sự quan tâm.

“Có đứa con trai như thế, không đau đầu được ư?!” Thang Lan điều chỉnh lại hơi thở, không vui hỏi: “Sao con lại đồng ý cho Thang Tuấn ở lại Anh?”

Thang Mẫn đáp: “Mẹ mà ép thì nó sẽ trốn. Muốn Thang Tuấn ngoan ngoãn trở về Hoàng Hải chỉ có một cách, đó là để nó cam tâm tình nguyện.”

Thang Lan hiểu rằng Thang Mẫn nói đúng, bà lặng lẽ thở dài.

“A, ha ha ha! Cửa này khó ghê!”

Trong phòng khách vang lên tiếng hét của Hiếu Khiết và tiếng nhạc Michael Jackson, cô cầm điều khiển trò Wii nhảy nhót theo tivi phòng khách. Doug ngồi trên sofa cười lẫn lộn.

Hiếu Khiết đang vụng về học vũ đạo của Michael Jackson theo MV trong trò chơi, cố gắng giành điểm qua bàn.

Âm nhạc kết thúc, màn hình hiển thị một chữ “fail” to òng.

Cô thất vọng nằm soài người trên ghế, giơ hai tay lên, “Tiết mục giải trí này khó quá! Mặc dù có đến hai cái điều khiển cho tôi sử dụng.”

Doug vung vẩy hộp bao bì trò chơi trước mặt Hiếu Khiết, “Sao lại thế được? Ở đây ghi là phù hợp với cả gia đình, từ người lớn đến trẻ em mà!” Anh chụp lấy tay cô, mở lòng bàn tay ra, miệng anh lầm nhảm bài hát, ngón tay gõ theo nhịp vào lòng bàn tay cô, “Chỉ cần theo đúng tiết tấu này thôi!”

“Không không không, lúc này thế này...” Hiếu Khiết cũng bắt chước chụp lấy tay của Doug, miệng lầm nhảm, ngón tay gõ gõ vào bàn tay anh, tiết tấu phải nhanh đến ba bốn lần.

“Đâu có khùng vậy?”

Hiếu Khiết phản bác: “Như thế mà! Lúc này anh không nghe kỹ, chơi thử một lần là biết ngay.” Cô đẩy vai Doug.

Anh không muốn lên, giả vờ như không được khỏe, quay đi chỗ khác, bất động trên sofa.

Cô nghi hoặc.

“Chả giấu gì cô, tôi là một kẻ mù vũ đạo!” Doug xua tay bất lực.

Hiếu Khiết hơi bất ngờ, sau đó cười ầm lên, “Ha ha ha, anh chỉ được cái miệng! Thật quá đáng! Cứ khoan tay đứng nhìn tôi một mình nhảy loạn như thế hả?”

Hiếu Khiết đập gối dựa vào Doug, anh lấy vai đỡ. Hai người vui vẻ đùa giỡn một lúc, Hiếu Khiết mới đặt gối xuống.

Doug mỉm cười: “Chẳng mấy khi đến Anh, cô có thích đi chơi ở đâu không? Mai tôi dẫn cô đi.”

“Ừm, ngày trước anh gửi cho tôi rất nhiều ảnh về nơi mà thờ Peter từng qua! Anh nói đợi tôi đến Anh sẽ dẫn tôi tới những nơi ấy, đừng nói là anh quên rồi nhé?” Gương mặt Hiếu Khiết rạng rỡ hẳn.

“Vậy sao?” Doug sững lại, không biết Hiếu Khiết đang nói đến cái gì nhưng nhanh chóng ứng biến, “OK, nhưng có một nơi ngày mai tôi muốn đưa cô đến trước.”

Hiếu Khiết vui vẻ nói: “Nơi nào cơ?”

“Bí mật.” Doug nhìn cô chăm chú, nụ cười tươi tắn của cô bất giác làm anh động lòng, “Chồng chưa cưới của cô bị mù rồi, nếu là tôi thì sẽ không để cô đi đâu.”

“Đúng thế. Nếu tôi đến Anh sớm hơn một chút thì đã không xảy ra nhiều chuyện buồn thế này.”

“Nhưng nghĩ theo một hướng khác, nếu cô đến Anh, có lẽ sẽ để lỡ những việc quan trọng khác cũng nên.”

Hiếu Khiết nhớ lại những gì đã từng trải qua cùng Giai Nghi... Và cả Thang Tuấn.

Tại Lưu Viên, cô với anh không cẩn thận hôn nhau; tại nhà nghỉ, họ kê vai đứng ăn táo, ngắm mặt trời mọc; cả lần chơi kẹp bánh mỳ nữa, cô nhào ra phía trước, Thang Tuấn đứng đối diện, môi anh chạm lên má cô...

Còn Giai Nghi, khoác tay Tiểu Mã, ôm bó hoa và giấy đăng ký kết hôn, bước ra từ phòng đăng ký kết hôn. Cô ấy trao bó hoa cho Hiếu Khiết, “Tớ đã tìm được hạnh phúc của mình, rồi sẽ tới lượt cậu.”

Tất cả những ký ức này đều khiến cô không thể quên được. Hiếu Khiết mỉm cười, không phản bác lại nữa.

Doug nói: “Quả táo mọc trên cùng một cây cũng có quả ngon quả thối. Cuộc đời cũng vậy, vốn dĩ chẳng có gì trọn vẹn. Đôi khi chúng ta phải trải qua những việc vô cùng đau khổ mới biết trân trọng, bao dung, và yêu thương.” Anh nhìn Hiếu Khiết, cố tình chèn một câu tiếng Pháp: “C’est la vie.”

Đời là thế.

Hiếu Khiết phì cười.

Liếc đồng hồ trên tường, Doug đứng dậy, “Muộn rồi, cô đi nghỉ đi, sáng mai còn phải dậy sớm!”

“Ừ, vậy tôi đi tắm cái đã.”

Đêm tối, Tử Tề ngồi trong vườn, trên bàn đặt một tờ báo với dòng tít nổi bật ở trang đầu: “Mối tình sớm nở tối tàn, thiếu gia của Hoàng Hải là người thứ ba.” Phía dưới đăng bức ảnh Thang Tuấn và Hiếu Khiết bỏ đi bằng chiếc mui trần, dòng chú thích ghi: “Công tử Thang Tuấn của Spirit Hoàng Hải giành được trái tim vợ người.”

Tử Tề nhìn rất lâu vào hình Thang Tuấn, trong đầu hiện lên một loạt hình tượng...

Lúc ngẩng mặt trời mọc, qua kính chắn gió, Thang Tuấn và Hiếu Khiết đứng trước đầu xe đua vui; trước đêm hội WIP, Thang Tuấn thân thiết khoác vai Hiếu Khiết, mua váy tặng cô; lúc anh cầu hôn, Thang Tuấn nhảy ra phản đối, chất vấn: “Anh có thể đảm bảo sẽ không bao giờ biến mất khỏi bữa tiệc mừng nữa? Sẽ không bao giờ tắt máy cả đêm? Sẽ không bỏ Hiếu Khiết một mình? Sẽ không nói dối cô ấy? Tất cả những việc anh làm vì cô ấy đều xuất phát từ đáy lòng?” Sau khi Hiếu Khiết rời đi, Thang Tuấn tặng

anh một cú đấm, cảnh cáo rằng, “Tao đã nói rồi, nếu mày khiến Hiếu Khiết phải rơi một giọt lệ, tao sẽ không tha cho mày!”

Tử Tề bất giác chau mày, dường như đã hiểu phần nào. Anh nhìn bức ảnh của Thang Tuấn, lầm bầm tự nhủ: “Tôi không định nhường Hiếu Khiết cho anh đâu!”

Những ngày sau đó, hầu như ngày nào Doug cũng lái xe đưa Hiếu Khiết đi thăm thú khắp nước Anh.

Hiếu Khiết hỏi: “Hôm nay anh đưa tôi đi đâu?”

“Rồi cô sẽ biết.” Doug mỉm cười thản nhiên, nhấn ga, xe tăng tốc tiến về phía trước.

Rất nhanh đã đến nơi.

Một giáo đường xinh xắn, yên tĩnh với kiến trúc tinh tế hiện ra trước mắt, Hiếu Khiết đã trông thấy từ xa, tâm tình thật dễ chịu. Xuống xe, cô cùng Doug sánh vai trên con đường rợp bóng, hai người cười nói vui vẻ, sải bước về phía nhà thờ.

Càng đến gần, Hiếu Khiết càng trầm trồ trước vẻ trang nhã của công trình này: “Đẹp quá.” Cô hớn hờ chạy tới, chiêm ngưỡng kỹ càng.

Doug theo ngay sau, rất vui khi thấy nụ cười của cô.

Cả hai bước vào bên trong, Hiếu Khiết không tiếc lời tán thưởng vẻ rực rỡ của những khối mosaic thủy tinh trên mái vòm và những bức bích họa tuyệt đẹp xung quanh.

Họ dạo một vòng, Hiếu Khiết lấy điện thoại ra chụp với Doug hết bức này đến bức khác.

Cô xem lại ảnh, hỏi Doug: “Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Doug cười: “Giúp cô giải quyết ưu phiền.”

Hiếu Khiết không hiểu.

Doug đến bên một cánh cửa cổ kính được thiết kế khá đơn giản có gắn một chữ thập, anh vẫy Hiếu Khiết lại, “Cánh cửa này rất nổi tiếng, nó là ‘Cánh cửa của Thượng đế’.”

Hiếu Khiết bật cười, giận dỗi: “Trông tôi dễ bị lừa phải không?”

Doug quả quyết: “Tôi không lừa cô! Thượng đế đóng cánh cửa này lại là để mở cho cô một cánh cửa khác. Đây là cánh cửa giáo đường dành cho tất cả những người còn nhiều phiền não.”

Hiếu Khiết bán tín bán nghi, “Thần kỳ vậy?”

Doug gật đầu, “Cách đây rất lâu, những người đàn ông trong thị trấn này đều bị gọi đi lính, chỉ còn lại phụ nữ. Hàng ngày họ đều đến nhà thờ cầu nguyện và khóc lóc. Nghe nói, khi nhìn qua cánh cửa này, họ đã thấy câu trả lời của Thượng đế.”

Hiếu Khiết vẫn còn nghi hoặc.

“Tôi biết vị hôn phu của cô đã để lại nhiều ưu phiền, cho nên tôi mới có lòng đưa cô đến đây tìm câu trả lời. Cho dù cô không theo đạo thì cứ coi như đi ngắm cảnh cũng được mà.”

Hiếu Khiết dè dặt lại gần Doug, định đẩy cửa ra.

Anh lập tức ngăn lại, “Cô có quen Thượng đế không hả? Ít nhất cũng phải cầu nguyện hăng, cho người biết vấn đề của cô đã!”

Hiếu Khiết bật cười, thành khẩn chấp hai tay lại, nhắm mắt thành tâm cầu nguyện.

“Thượng đế tôn kính, tại sao người lại mở ra cánh cửa giữa con và Tử Tề, rồi lại đóng cánh cửa đó lại và bỏ con bên ngoài? Thượng đế, nếu người thực sự tồn tại, xin hãy cho con câu trả lời!”

Ánh mặt trời chiếu lên khung cửa sổ, lấp lánh nhảy múa.

Hiếu Khiết mở mắt ra, đặt hai tay lên cửa, từ từ đẩy mở, sau đó nhìn ra ngoài. Cô đưa mắt từ trái qua phải, chỉ có một bãi cỏ xanh ngắt, không còn gì khác. Nhìn một lúc lâu cũng chẳng phát hiện có gì đặc biệt, cô quay lại trách Doug: “Xin anh đẩy, không có gì, được chưa nào?”

Vừa dứt lời, bỗng Hiếu Khiết sững lại. Cô không dám chớp mắt khi thấy những gì đằng sau Doug.

Anh cũng phát hiện thái độ khác thường của cô, tò mò huơ tay trước mắt Hiếu Khiết, “Cô nhìn thấy cái gì vậy?”

Hiếu Khiết sững sốt, lắp bắp, “Dường như tôi đã nhìn thấy rồi... câu trả lời của Thượng đế...”

Là một tấm biển đằng xa có viết “Tom will be better.” Thực ra dòng chữ đó là “Tomorrow will be better”, nhưng đầu Doug lại che mất mấy chữ “orrow” nên cô chỉ nhìn thấy ba chữ “Tom”.

Doug nhìn cô một cách kỳ quặc. Cô nhìn Doug, vẫn thấy dòng chữ “Tom will be better” sau lưng anh. Hiếu Khiết không dám tin vào mắt mình, bất giác thầm hỏi: “Thượng đế tôn kính, lẽ nào cánh cửa mà người dành cho con... chính là Tom?”

Doug vẫn hua hua cánh tay, cơ thể nghiêng đi một chút, lúc này Hiếu Khiết mới nhìn rõ dòng chữ thật sự trên tấm biển.

“Tomorrow will be better.” Môi cô run rẩy như đang cầu nguyện.

Doug mỉm cười: “Đúng vậy! Tomorrow will be better.”

Làm gió ngoài khung cửa sổ nhẹ nhàng lướt qua, mặt trời tỏa nắng lên Doug. Hiếu Khiết nhìn anh mà bất giác nhoẻn cười.

Doug ngây người, ngẩn ngơ vì cô.

Bốn mắt giao nhau như một bức tranh tuyệt mỹ.

Buổi tối, Hiếu Khiết trần trọc mãi mà không thiếp đi được, cuối cùng không chịu nổi nữa, bật đèn ngủ lên, ngồi dậy.

“Lẽ nào... Chân mệnh thiên tử của mình chính là Tom?” Cô tiện tay với chú thỏ Peter bên cạnh giường mà Tom tặng, hỏi nó: “Mày cũng thấy... ý Thượng đế là Tom phải không?”

Hiếu Khiết giơ chú thỏ lên, sau đó giúp chú gật đầu. Trong giây lát, cô phát hiện chính bản thân đã bắt Peter phải gật đầu, bỗng thấy mình thật điên rồ.

“Lâm Hiếu Khiết, đây chỉ là mộng tưởng của mày?” Cô ảo não chu môi, rồi lại bực bội nằm xuống.

Bên kia bức tường, trong phòng khách tối om, Doug mặc bộ đồ ở nhà bước ra từ phòng ngủ, bật đèn lên đi vào bếp rót ra hai ly nước rồi ra mở cửa, người đứng ngoài chính là Thang Tuấn.

Doug hạ giọng: “Yên tâm, Hiếu Khiết ngủ rồi tôi mới gọi cậu sang!” Doug đưa một ly nước cho Thang Tuấn.

Thang Tuấn vào trong, ngồi trước bàn ăn, cảnh cáo Doug, “Tôi cấm cậu lén quấy rầy Hiếu Khiết!”

Doug tỏ vẻ vô tội, giơ hai tay lên đánh chính, “Tôi chưa hề ra tay với cô ấy!”

Thang Tuấn tức giận: “Chưa? Cả ngày cậu nhìn cô ấy như một tên háo sắc, cười tít cả mắt, chắc chắn có ý đồ đen tối.”

Doug thắc mắc, “Tôi xin cậu, từ lúc đi nhà thờ về, cả ngày hôm nay Hiếu Khiết đều tránh tôi. Tôi chỉ mỉm cười thân thiện với cô ấy thôi.”

“Tôi đoán, chắc chắn Hiếu Khiết đã nhìn thấu bản chất lẳng nhăng của cậu rồi!” Thang Tuấn nói.

“Cái gì mà lẳng nhăng?! Tôi đang giúp cậu xây dựng hình tượng ‘Anh Tom, chủ nhà dễ mến’ đấy. Cậu chẳng biết nghĩ gì cả.”

“Chẳng phải cậu đang lấy danh nghĩa chủ nhà để quyến rũ Hiếu Khiết!”

“Ý hay đấy, tôi được phép lấy danh nghĩa bản thân mình để đi quyến rũ cô ấy chứ gì?” Doug nhắc chân, “Sao không nói sớm! Tôi cũng rất muốn tiết lộ cho cô ấy thân phận thực sự, nên nói luôn bây giờ ta?” Dứt lời bèn ra vẻ bước về phía phòng Hiếu Khiết.

“Không được! Tuyệt đối cấm!” Thang Tuấn lập tức chặn tên bạn lại.

“Sớm muộn gì cũng phải nói, rốt cuộc cậu sợ gì?” Doug nhăm thẳng vào khúc mắc của Thang Tuấn.

“Đây là bến đỗ cuối cùng của Hiếu Khiết, nếu cô ấy biết sự thật rồi lại biến mất thì phải làm sao? Lần sau chắc gì tôi đã may mắn tìm thấy cô ấy?” Thang Tuấn nhắc nhở Doug, “Tóm lại, trước khi tôi nghĩ ra cách, cậu không được hành động bừa bãi.”

Doug lắc đầu, “Cậu định chơi trò này bao lâu? Cứ thế này, tôi đảm bảo sẽ xuất hiện một Cao Tử Tề thứ hai đến cướp mất tình yêu của cậu đấy!” Một lần nữa, anh lại chạm vào nỗi đau của bạn.

Thang Tuấn nghiêm túc: “Cao Tử Tề out rồi!”

“Cao Tử Tề out rồi, nhưng Doug đã in!” Doug búng tay một cái, thần nhiên tuyên bố.

Thang Tuấn chờ người, tròn mắt, “Cậu dám! Có cả một hậu cung còn chưa đủ à? Không được phép vậy bản Hiếu Khiết!”

Đúng lúc này, điện thoại của Doug đổ chuông.

Thang Tuấn khinh bỉ hỏi: “Tiffany? Rebecca? Hay Samantha?”

“Suyt...” Doug nhìn màn hình, ra dấu im lặng, “Là em Angel.”

Doug đi ra ban công.

“Thằng cha này, sao cùng một lúc tán mà tán được nhiều phụ nữ thế?” Thang Tuấn cười, lầm bầm.

Bất chợt, cửa phòng Hiếu Khiết vọng ra tiếng vịn tay nắm. Thang Tuấn giật mình, Doug cũng bàng hoàng, cả hai kinh hãi nhìn nhau.

Cánh cửa phòng Hiếu Khiết từ từ kéo ra, trong cơn nguy cấp, Thang Tuấn lập tức bổ nhào tới đóng sập cửa lại, không cho Hiếu Khiết mở cửa.

“Cửa phòng hỏng hả? Tom, là anh phải không?” Hiếu Khiết đập tay gọi.

Doug hoang mang múa máy loạn xạ, ý hỏi Thang Tuấn sao lại đóng cửa?

Thang Tuấn ra sức lắc đầu, dùng một tay ra hiệu cho Doug bảo anh mau nghĩ ra cách.

Doug đành phải giơ đầu chịu trện, lộn xộn lên tiếng, “À thì,... Tôi vừa tắm xong, chờ chút để tôi mặc quần áo.”

“Được, anh nhanh lên nhé, tôi khát nước.” Hiếu Khiết không nghi ngờ.

Doug vội chạy lại thay Thang Tuấn giữ cửa, nhỏ giọng: “Ở đây giao cho tôi, trốn đi.”

Thang Tuấn dáo dác tìm chỗ.

Hiếu Khiết tiếp tục gõ cửa, “Tom, Tom, anh xong chưa?”

Thấy Thang Tuấn đã trốn xong, Doug mới buông tay, Hiếu Khiết thấy Doug vẫn mặc bộ đồ ở nhà thì nghi ngờ, “Anh mặc quần áo cũng nhanh nhĩ!”

Thấy Hiếu Khiết đi về góc Thang Tuấn ẩn nấp, Doug vội gọi to một tiếng. Cô giật nảy mình, quay lại. Thấy Thang Tuấn đứng ngay sau Hiếu Khiết, cô định ngoái đầu, Doug lập tức dùng hai tay kẹp đầu giữ nguyên nhìn mình.

Với khuôn mặt biến dạng, Hiếu Khiết thắc mắc: “Tự nhiên anh bóp mặt tôi làm gì?”

Doug sờ má cô, bịa bừa: “Tôi thấy da cô mịn thật, dùng sản phẩm dưỡng da nào đấy? Căng quá đi!” Anh đang cố kéo dài thời gian giúp Thang Tuấn, cố tình miết hai má Hiếu Khiết, không cho cô ngộ ngậy.

Hiếu Khiết cố gắng thoát khỏi bàn tay của Doug, nhưng vùng vẫy mãi không thoát nổi.

Doug nháy mắt với Thang Tuấn, ra hiệu bạn hãy mau đi đi. Thang Tuấn hoảng hốt tìm chỗ trốn, đang tính chạy vào bếp, bất cẩn xô phải chiếc ghế, gây ra tiếng động.

“Gì thế?”

Hiếu Khiết ngạc nhiên, hiếu kỳ quay lại, lẽ ra đã bắt gặp Thang Tuấn ở ngay trước mặt nhưng Doug lại vòng tay bịt mắt cô lại.

“Anh làm trò gì vậy hả?” Hiếu Khiết chẳng trông thấy gì.

Doug hét lên: “Trời ơi! Con gián to quá! Tốt nhất là cô đừng nhìn, đáng sợ lắm.” Anh vừa nói, vừa hất cầm ra phía cửa, “Con gián thối tha, mau cắt đi, mau cắt đi.”

Hiếu Khiết bất giác giãy giụa muốn hất tay Doug ra.

Thang Tuấn biết ý, lập tức chạy biến.

Doug thở phào khi cánh cửa khép lại, Thang Tuấn đã thuận lợi rời đi, “Cuối cùng nó cũng cắt đi rồi.”

Doug vừa buông tay ra, Hiếu Khiết lập tức truy hỏi: “Tom, anh kỳ quặc thật đấy.”

Doug ra vẻ như không có chuyện gì, ngáp một cái rồi to, vươn vai, “Muộn quá rồi, tôi mệt lắm, cô cũng đi nghỉ sớm đi.”

Doug nhanh chân chuồn về phòng mình.

Hiếu Khiết chẳng hiểu mô tê gì, định rót cho mình ly nước, thì phát hiện ra trên bàn ăn đang có hai ly.

Cô cầm nước lên mà đầy thắc mắc.

Doug vào đến phòng, vuốt ngực nhẹ nhõm. Điện thoại của anh đổ chuông, anh nhắc máy bức bối: “Ngài Thang à, yên tâm đi, tôi đã về phòng và nằm lên giường rồi, Hiếu Khiết chưa phát hiện ra anh đâu!”

Đầu dây bên kia, Thang Tuấn cũng bớt lo, “Lúc này đúng là quá nguy hiểm. Tôi đã gửi cho anh những bức ảnh mà trước kia từng gửi cho Hiếu Khiết, ngày mai anh cứ theo đó mà dẫn cô ấy đi, sẽ không vấn đề gì đâu. Nhớ check mail nhé, chúc ngủ ngon.”

Doug cúp máy, sao số anh đen thế không biết.

Ngày hôm sau, Doug theo những địa điểm trong ảnh, bắt đầu dẫn Hiếu Khiết lang thang khắp London. Thang Tuấn đeo một chiếc kính râm, đội mũ, trông như ăn trộm bám theo hai người.

Họ bước sóng vai, Hiếu Khiết chỉ chiếc cầu tháp London, quay sang nói gì với Doug.

Thang Tuấn đứng cuối phố mà vô cùng ghen tỵ, “Cái tên Doug, cố tình đứng gần thế là sao?”

Chợt, Doug quay lại lén vẩy tay trêu người Thang Tuấn, khiến cho anh chỉ muốn xông ra đánh cho tên đó một trận.

Hiếu Khiết vui vẻ lôi thỏ Peter thập thò trong ba lô ra. Cô đặt chú ta lên trên đầu, tạo dáng như cùng cố đỡ chiếc cầu đang xa.

Doug mỉm cười, chụp ảnh cho cô. Doug giơ ngón tay cái lên với Hiếu Khiết, cả hai cười nói vui vẻ đi tiếp.

Điểm đến thứ hai là đại giáo đường Westminster, Hiếu Khiết nhìn công trình hùng vĩ ấy mà không ngớt lời trầm trồ.

Doug thả nhiên pose với thỏ Peter, Hiếu Khiết mỉm cười, chụp cho Doug một kiểu. Thang Tuấn ầm nấp vừa ghen tỵ vừa ngưỡng mộ.

Hiếu Khiết đang xem lại những bức ảnh vừa chụp xong, điện thoại của Doug có tin nhắn, anh mở ra, người gửi là Thang Tuấn, nội dung: Đừng có sàm sỡ cô ấy! Bỏ cái tay ra!

Doug nhếch mép ranh mãnh, liếc Thang Tuấn rồi khoác hẳn tay lên vai Hiếu Khiết, cố tình tỏ ra thân mật.

Hiếu Khiết nhìn Doug một cách kỳ quặc.

“Đi thôi, chúng ta đến điểm tiếp theo!” Doug thản nhiên vẫy tay tạm biệt, trêu tức Thang Tuấn.

Thang Tuấn tức lắm, “Tại sao mình lại đi tìm tên Doug lằng nhằng kia để nhờ vả chứ? Khó khăn lắm Hiếu Khiết mới thoát khỏi bàn tay Cao Tử Tề, bây giờ dè lại chui vào miệng hổ!”

Điểm đến thứ ba là công viên Hyde Park. Hiếu Khiết hồi hộp ngồi trên lưng ngựa, cô cho thỏ Peter ngồi phía trước, nghiêng đầu mỉm cười rạng rỡ.

Thang Tuấn ngồi trên băng ghế bên cạnh, lấy một tờ báo che ngang mặt, lén lút nhìn hai người kia đang vô cùng vui vẻ. Anh cố gắng kìm lòng ghen tức mà bất giác vo tròn tờ báo.

Tiếp đó, điểm đến thứ tư là vòng quay Piccadilly, sau khi chụp ảnh vui vẻ, họ lại cùng nhau ngồi lên chiếc xe bus hai tầng màu đỏ, đi khắp các con phố London, thưởng ngoạn cảnh đêm lung linh có một không hai.

Chẳng biết tự lúc nào, hai người đã đến cửa hàng tạp hóa nơi Hiếu Khiết và Thang Tuấn từng đi qua, cô bất giác nhớ lại lần bước vào cửa hàng nhỏ ấy.

Đang nghĩ, chợt thấy Doug chỉ vào những chú thỏ Peter trong tủ kính, “Mấy con này giống hệt của cô, có điều con thỏ của cô trông đặc biệt hơn.”

Doug không nhận ra thỏ Peter trong tay cô? Điều này khiến Hiếu Khiết lấy làm lạ.

Cô mở miệng: “Đây là thỏ Peter anh tặng tôi, nó được sản xuất với số lượng hạn chế, đương nhiên phải khác rồi.”

Doug chợt sững lại, nhận ra mình vừa nói hớ, vội chuyển chủ đề. Anh giơ máy ảnh lên, chụp cho Hiếu Khiết và chú thỏ trên tay cô cùng những con thỏ bông trong tủ kính.

“Đương nhiên tôi biết, tôi phải đi rất nhiều nơi mới mua được mà. OK, giờ dẫn cô đến một nơi, ăn món kem ngon nhất ở nước Anh, anh bạn thân của tôi giới thiệu đấy. Let’s go!” Doug nhanh chóng kéo Hiếu Khiết rời khỏi đây.

Từ đằng xa, Thang Tuấn chỉ biết nghiêng rằng.

Doug và Hiếu Khiết ra đại lộ, cô nhớ trước đây Thang Tuấn cũng từng đưa mình tới đây. Lúc đó anh mua hai chiếc kem, còn nói: “Tôi biết thời tiết rất lạnh, nhưng kem ở cửa hàng này là ngon nhất nước Anh, không thể không thưởng thức.”

Doug vui vẻ chỉ vào cửa hàng kem, hớn hờ: “Chính là cửa hàng này, trông bình thường thế thôi nhưng ăn ngon lắm!” Rất tự nhiên, anh cầm tay Hiếu Khiết, kéo cô vào trong.

Hiếu Khiết bất ngờ, nhưng hơi ngại nếu rút tay ra, đành mặc kệ.

Chỉ có Thang Tuấn là trợn tròn mắt, tức giận chửi thề: “Shit! Tên Doug chết tiệt kia đang làm trò gì? Không thể tin vào hăn mà!”

Hiếu Khiết và Doug ngồi trên ghế đá công viên, cô ôm thỏ Peter trong lòng, Doug mỉm cười, giục: “Ăn nhanh lên không chảy hết đấy!”

Hiếu Khiết thắc mắc nhìn anh, “Anh bảo kem ngon mà sao không ăn?”

“Ai bảo tôi không ăn!” Anh kéo cây kem trên tay Hiếu Khiết, thản nhiên liếm một miếng.

Hiếu Khiết sửng sốt, Thang Tuấn cũng trợn tròn mắt.

Doug lại không lấy làm kỳ quặc, “Đến cô đấy, mau ăn đi!”

“Thế này có vẻ hơi thiếu vệ sinh...” Hiếu Khiết nhìn kem của mình rồi lại nhìn sang Doug, chau mày không thoải mái. Cô thận trọng hỏi, “Hình

như anh rất thích ăn kem với các cô gái phải không?”

Doug cười: “Quan trọng không phải là ăn kem, tôi thích cảm giác hôn được các cô gái.”

Hiếu Khiết sững lại, thoáng xấu hổ.

“Chắc em muốn hỏi tôi, tôi có cảm tình với em từ lúc nào? Chúng ta chừng này tuổi rồi, ai mà không có quá khứ? Mặc dù trước đây tôi từng qua lại với vài người bạn gái, nhưng em khác họ! Sau khi gặp em tôi mới hiểu, người mà mình thích chỉ có một, chính là em!”

Doug thẳng thắn bày tỏ, Hiếu Khiết lại càng ngỡ ngàng.

Anh cố tình sán lại, dụ dỗ cô: “Không ngờ em lại là một cô gái đáng yêu đến vậy, nếu em thấy tôi cũng không đến nỗi nào thì chúng ta có thể nghĩ tới một mối quan hệ sâu hơn, em thấy thế nào?”

Anh như sắp hôn lên mặt cô.

Những lời bày tỏ vừa nhiệt tình vừa thẳng thắn ấy làm Hiếu Khiết hoang mang, lúng túng.

Doug lén liếc về phía Thang Tuấn, ánh mắt Thang Tuấn như đang bốc hỏa, đứng sau lưng Hiếu Khiết trợn trừng với Doug.

Doug làm như không thấy, tiếp tục cười: “Tôi không để tâm việc em từng có chồng sắp cưới, cũng không để tâm bên cạnh em còn có thể có những người đàn ông khác.” Anh cố tình lên giọng, “Đối với tôi, nếu như cả hai đều có tình cảm với nhau thì hãy nhanh chóng bên nhau, kéo dài lãng nhãng làm gì. Mấy chuyện đại loại gặp nhau quá muộn, không đúng thời điểm chỉ là cái có! Khi hạnh phúc đến thì phải theo đuổi, nắm giữ!”

Từng lời nói đó đều nhằm châm biếm Thang Tuấn, khiến anh điên tiết nắm chặt tay lại. Đúng là kết nhầm bạn, sao anh lại nghĩ đến việc tìm một tên lang sói như hăn để nhờ chăm sóc Hiếu Khiết chứ!

“Nhưng anh không thấy tình cảm phát triển càng nhanh thì càng dễ mất lắm ư, giống tôi và Tử Tề ấy.” Hiếu Khiết lắc đầu, không đồng tình.

Chương 20: Thỏ Peter Của Chúng Ta 2

Doug nghiêng người dựa sát vào Hiếu Khiết, hai người rất gần nhau, “Hàng ngày trên MSN thấy em tả Cao Tử Tề thế này, Cao Tử Tề thế kia, bây giờ cả hai đã kết thúc, người đang ở bên cạnh em là tôi, cho nên đừng nhắc đến người đàn ông khác nữa!”

Thấy Doug sán lại, Hiếu Khiết lẩn tránh, cây kem trên tay chảy xuống dính hết lên thỏ Peter.

“A!” Cô chột hét lên, vội mở ba lô, lấy giấy định lau cho sạch.

Bất chợt Doug cầm lấy Peter, đi về phía thùng rác.

“Bắn rồi thì vứt đi. Tôi sẽ mua cho em một con khác!” Chú thỏ bị quăng vào thùng.

Hiếu Khiết vội vàng ngăn lại, “Không được vứt!”

Nhưng lúc này đã quá muộn, thỏ Peter rơi xuống rồi.

Hiếu Khiết sững sờ, nhìn Doug không dám tin. Anh quay đầu lại mỉm cười, ung dung bỏ đi.

Thang Tuấn thấy hết cảnh tượng này, gần như phát điên. Khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, tiếp tục theo dõi.

Hiếu Khiết vội tới thùng rác, lôi thỏ Peter ra, dùng khăn giấy ra sức lau sạch chú thỏ. Cô đuổi theo Doug, tức giận: “Tại sao anh lại vứt thỏ Peter của tôi như thế?”

Doug nhìn con thỏ, kinh ngạc: “Em nhặt con thỏ về làm gì? Tôi sẽ mua cho em con mới.”

Hiếu Khiết vẫn cố chấp: “Đây không phải vấn đề mới hay không mới, tại sao anh lại vô tâm như vậy? Đó là vật kỷ niệm làm quen của hai ta.”

Doug hơi sững lại, Thang Tuấn thở phì phì trừng mắt ra hiệu. Doug lạnh trí, mau chóng biện giải, “Mỗi ngày đều có những sự việc mới xảy ra, cần gì cứ phải chìm đắm trong quá khứ?”

Hiếu Khiết sững sốt vô cùng, đáp lại vẻ không phục: “Anh nói được nhẹ bằng vậy chắc là chưa từng bị lừa dối?”

Doug nghiêng đầu ngẫm ngợi, đáp: “Tôi cũng không nhớ nữa.”

Hiếu Khiết thở dài, “May quá. Tôi cũng hy vọng mình giống anh, có thể quên cảm giác bị lừa dối một cách dễ dàng.”

Doug mỉm cười, “Thông thường người ta nói dối chỉ bởi hai mục đích. Một là bảo vệ bản thân; hai là bảo vệ người khác! Chỉ cần đối phương không làm tổn thương mình, một vài lời nói dối vô hại có nhất thiết phải nghiêm trọng vậy?”

Hiếu Khiết hơi bất ngờ.

Doug tiếp tục: “Thay vì cứ cảm thấy bị tổn thương, chi bằng hãy nghĩ xem đối phương đã làm gì cho mình? Bỏ qua những lời nói dối ấy đi, dùng lý trí mà phán đoán xem có nên tha thứ hay không!”

Hiếu Khiết bất giác nhớ đến những việc Thang Tuấn từng làm cho mình.

Khi rơi xuống dòng sông Thames, cô đã nhìn thấy một bóng dáng đẹp dễ nhảy xuống nước, bơi về phía mình.

Anh cầm hai cây kem bước về phía cô, đưa cho cô một chiếc, “Tôi là người Thượng Hải, tên là Thang Tuấn.”

Anh cẩn thận dán miếng đề can ‘Baby in Car’, “Vì sự an toàn của chúng ta, nên dán cái này vào xe.”

Anh coi chiếc bình thủy tinh hình người như Tử Tề, cảnh cáo gián tiếp, “... nếu nhà người dám bắt nạt Hiếu Khiết, chắc chắn ta sẽ cho người một trận.”

Anh nói với Tử Tề lúc anh ta cầu hôn cô, “... Anh là tên khốn may mắn nhất trên thế giới!... Cho nên tôi muốn anh đảm bảo, sẽ không để Hiếu Khiết vì anh mà rơi một giọt nước mắt. Trước mặt tất cả mọi người, anh có dám đảm bảo như thế không?”

Anh bỏ ra 100 vạn mời Bạch Quý Tinh trong đêm hội WIP để bảo vệ cô.

Và nụ hôn bất ngờ ở Lưu Viên, cô bất cẩn chạm môi vào môi anh...

Bất giác Hiếu Khiết đưa tay lên môi mình.

Doug chột lên tiếng: “Thế nào? Suy nghĩ xong chưa? Câu trả lời của em là yes phải không?”

Hiếu Khiết bật cười, “Tôi đang nghĩ, có lẽ mình nên tha thứ cho anh ấy.”

Doug cố tình tỏ ra ảo não: “Tôi cứ tưởng đã quyết định qua lại với tôi chứ!”

“Nếu tôi chưa gặp một người khác, có lẽ sẽ nhận lời anh.” Hiếu Khiết hơi bối rối, nói, “Tôi không muốn lại phải lòng một người trong ảo mộng nữa. Chưa hiểu về đối phương, tất cả chỉ là mình tự tưởng tượng. Tôi không muốn lặp lại sai lầm vì tôi sợ Tom mà tôi biết cũng chỉ là một hình ảnh do bản thân xây dựng lên.”

Hiếu Khiết nhìn Doug, “Cảm ơn anh đã bên tôi, những lúc tôi bối rối nhất đều nhờ anh động viên trên MSN. Cùng nhà mấy ngày tôi mới phát hiện anh quá khác với những gì tôi nghĩ.”

Doug kinh ngạc, theo bản năng đưa mắt nhìn cái cây to bên cạnh mà Thang Tuấn đang trốn sau nó.

Anh tò mò hỏi: “Em nói xem, Tom ngoài đời và Tom mà em nghĩ khác nhau chỗ nào?”

Hiếu Khiết lắc đầu, không biết phải đáp sao, “Tôi cứ nghĩ chúng ta sẽ như bạn cũ gặp nhau. Nhưng anh thì không giống thế.”

Doug mỉm cười, “Vậy à? Cho nên em mới từ chối tôi?”

Hiếu Khiết thoáng do dự, cũng không hoàn toàn xác nhận, “Chắc vậy, xin lỗi, Tom!”

Doug mỉm cười nhẹ nhõm, “Thực ra không cần xin lỗi, bởi vì tôi không phải là Tom.”

Hiếu Khiết kinh ngạc, “Cái gì?”

Thang Tuấn cũng sửng sốt với lời thú nhận của Doug.

Hiếu Khiết há hốc miệng.

Doug có lòng khép miệng lại cho cô, “Tôi làm gì ăn không ngồi rồi như Tom, chơi ba cái trò đóng kịch vớ vẩn này.”

“Anh không phải Tom? Thế anh là ai?”

“Bạn Tom, tôi tên Doug.”

Hiếu Khiết khẩn trương hỏi: “Vậy Tom đâu? Anh ấy ở đâu?”

Doug tỏ vẻ thần bí, “Em muốn gặp Tom thật phải không?”

Hiếu Khiết lập tức gật đầu.

Doug mỉm cười ranh mãnh, “OK! Tôi có một cách khiến anh ta phải xuất hiện sau ba giây!”

Hiếu Khiết tò mò, “Cách gì?”

Anh ta không đáp mà đột nhiên ôm lấy hai má cô, đặt một nụ hôn lên môi Hiếu Khiết.

Cô tròn tròn hai mắt.

“Doug! Đừng có quá đáng!” Thang Tuấn vọt nhảy ra, tức giận tách riêng hai người.

“Thang Tuấn!” Hiếu Khiết bất ngờ.

Bấy giờ Thang Tuấn mới nhìn rõ, Doug chỉ đặt ngón tay cái lên môi Hiếu Khiết, đó là một nụ hôn giả. Doug nhìn Hiếu Khiết. “Tôi đã bảo ba giây mà, không lừa em đúng không! Anh ta đây này!”

Doug vỗ vỗ vai Thang Tuấn, làm bộ anh em tốt, “Yên tâm, con thầy vợ bạn, nhất định tránh xa! Tôi trả Lâm Hiếu Khiết cho cậu!”

Thang Tuấn không biết phải nói gì, lúng ta lúng túng.

“Được rồi, hai người bắt đầu nuôi dưỡng lại tình cảm đi, tôi biến đây!” Doug đẩy Thang Tuấn đến trước mặt Hiếu Khiết, vui vẻ rời khỏi công viên.

Thang Tuấn ấp úng, cất lời, “Chào em...”

Hiếu Khiết chẳng phản ứng thêm, anh càng sốt vó, “Nếu em giận thì đánh anh đi!” Thang Tuấn nhắm mắt lại, ưỡn thẳng ngực, sẵn sàng chịu

đòn. Đợi một lúc lâu mà cô vẫn đứng yên, anh bèn hé mắt lên nhìn.

Hiếu Khiết thực ra đã tha thứ cho anh rồi, nhưng cô không biết nên mở lời thế nào, bèn quay đi nghiêng răng mắng: “Đồ ngốc!”

Thang Tuấn nhăn nhó, chưa chịu bỏ cuộc: “Hay là... hai cái tát?”

Hiếu Khiết nhìn anh chăm chăm.

Thang Tuấn lo lắng đề xuất: “VẬY ba cái?”

Hiếu Khiết cố ra vẻ lạnh lùng, “Thêm một bộ phim và một bữa thật ngon nữa!”

Thang Tuấn vui sướng hét lên: “Đồng ý!”

Hiếu Khiết cảnh cáo: “Anh chắc không còn chuyện gì lừa dối em nữa chứ?”

Thang Tuấn lập tức giơ tay lên: “Tuyệt đối không! Anh xin thề!”

Bên bờ sông Thames, phong cảnh London mênh mông bất tận, Hiếu Khiết và Thang Tuấn ngồi trên bờ đê, cuối cùng cũng làm hòa.

Trở về căn hộ của Thang Tuấn đã là nửa đêm.

Anh ngồi trong phòng khách xem tivi, nhưng chốc chốc lại liếc về phòng Hiếu Khiết. Đột nhiên cửa mở, anh lập tức giả vờ như đang xem rất chăm chú.

Hiếu Khiết thay bộ đồ ngủ bước ra, Thang Tuấn làm như vô tình nhìn cô, đúng lúc đó Hiếu Khiết cũng đang nhìn anh, bỗng không khí sao mà bối rối.

Thang Tuấn lên tiếng trước, “Tắm xong rồi à?”

“Vâng, à phải, em định rót cốc nước.” Hiểu Khiết vào bếp, quay lại nhìn Thang Tuấn, hai người đều lúng túng mỉm cười.

Thang Tuấn nói: “Có muốn xem tivi không?”

“Ừm, cũng được.” Hiểu Khiết bước lại sofa, ngồi xuống.

Ánh mắt cô dừng trên màn hình tivi, rồi quay sang anh: “Cảm giác thật kỳ lạ. Gặp anh ở đây, không biết nên gọi là Thang Tuấn hay Tom.”

Thang Tuấn đối diện cô, trình trọng giới thiệu: “Xin chào! Anh là Thang Tuấn, tên tiếng Anh là Tom. Nhà anh ở Thượng Hải, gia đình có một trung tâm thương mại.”

Anh giơ tay ra bắt, thế mà Hiểu Khiết tỏ ý phớt lờ anh. Thang Tuấn chẳng chút ngại ngần nắm tay cô, lắc lắc rồi nói: “Anh là chủ nhà của em ở Anh, căn hộ mà em đang ở chính là căn hộ mà em muốn thuê trên mạng; phòng khách, nhà bếp, phòng tắm em có thể tùy ý sử dụng, nếu gặp bất kỳ vấn đề gì, chủ nhà Tom sẽ ra tay giải quyết giúp em!”

Hiểu Khiết phì cười, “Cảm ơn anh, Thang Tuấn. Thật may khi có một người bạn như anh bên cạnh.”

Hiểu Khiết không phát hiện ra nét thất vọng vụt thoáng qua trên gương mặt Thang Tuấn. Cô mỉm cười, tâm trạng vốn vui vẻ bỗng trầm xuống, Hiểu Khiết thở dài: “Em định sẽ từ bỏ tất cả để trốn đến Anh, nhưng gặp gỡ anh như nhắc em phải đối diện với hiện thực, cần suy nghĩ xem sau này phải làm gì.”

Thang Tuấn gợi ý: “Đi học, chẳng phải em muốn du học Anh ư?”

Hiểu Khiết lắc đầu, “Bây giờ em không thể học tại Anh nữa, em hết tiền rồi. Đem hội WIP em nợ 100 vạn Nhân Dân tệ, tương đương với 500 vạn

Đài tệ! Em phải lấy toàn bộ tiền tiết kiệm du học ra trả, vẫn còn nợ hơn 300 vạn Đài tệ.”

Thang Tuấn cười: “Chuyện nhỏ, anh trả giúp em.”

Hiếu Khiết nghiêm túc: “Không cần, em ghét vay nợ, càng ghét phải vay nợ bạn bè, như vậy em không biết phải cư xử với người đó thế nào.”

Thang Tuấn cũng không dám nói thêm nữa, đành đề nghị: “Em có nghĩ đến chuyện ở lại Anh tìm việc không? Số tiền nợ Hoàng Hải từ từ trả cũng được. Em có thể ở lại đây, không phải lo tiền thuê nhà, để bản thân có thêm chút thời gian nghỉ ngơi.”

Hiếu Khiết rồi bời, “Để em tính đã.”

Đoạn, bên ngoài căn hộ có tiếng động, thì ra là Doug.

“Tôi quên bộ quần áo!” Doug thấy hai người chỉ ngồi khoanh chân, thật vô vị, “Sao lại căng thẳng thế này? Đang nói chuyện gì đấy?”

Thang Tuấn lặng lẽ gật đầu, có phần bất đắc dĩ.

Hiếu Khiết đáp: “Tôi đang nghĩ xem nên ở lại Anh hay về Đài Loan.”

Doug tròn hai mắt, khinh thường liếc Thang Tuấn, “Hóa ra sức hấp dẫn của Thang Tuấn chưa đủ. Nếu Thang Tuấn cộng thêm tôi thì sao? Em sẽ ở lại chứ?”

Thang Tuấn lờm Doug ý đuổi người, nhưng Doug giả vờ như không thấy, cứ thản nhiên ngồi xuống.

Thang Tuấn nhắc nhở: “Doug, đến giờ đi nghỉ rồi. Thêm nữa, trả tôi chìa khóa nhà!”

Doug vung vảy chiếc chìa khóa rồi lại đút vào túi, “Chơi một ván Wii đã, nếu thắng sẽ trả cho cậu.”

Thang Tuấn không biết phải làm thế nào.

“Không chơi hả?” Doug quay sang Hiếu Khiết, “Vậy chỉ còn cách cùng Hiếu Khiết...”

Thang Tuấn lập tức cắt ngang, “OK, tôi phải cho cậu một trận mới được.”

Doug và Thang Tuấn cầm Wii lên, bắt đầu trận đấu. Hiếu Khiết trông bộ dạng trẻ con của hai người đàn ông mà bật cười, giây lát quên hết ưu phiền.

Giai Nghi đang một mình thu dọn quán ăn, điện thoại đổ chuông, cô vui mừng nhắc máy ngay lập tức, là Hiếu Khiết, “Hiếu Khiết, cuối cùng cậu cũng chịu liên lạc với tớ. Đồ tồi, không nói lời nào bỗng dưng mất tích, làm tớ lo muốn chết! Cậu có biết Cao Tử Tề đến chỗ tớ tìm cậu mấy lần rồi không? Rốt cuộc hai người thế nào vậy?”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, mãi Hiếu Khiết mới nói: “Chuyện hơi phức tạp. Giai Nghi, đồng ý với tớ, không được nói cho Tử Tề là tớ đang ở Anh, nhé?”

Giai Nghi gật đầu, “Tớ biết rồi. Nhưng khi nào cậu về nhất định phải kể cho tớ chuyện này ra sao đấy.”

“Đương nhiên, trước đây tớ có gửi một khoản tiết kiệm đi du học, số tiết kiệm và con dấu để ở ngăn kéo trong phòng, cậu chuyển giúp tớ đến tài khoản hiện nay nhé.”

Giai Nghi vui vẻ đáp ứng: “Cuối cùng thì cậu cũng thực hiện được giấc mơ du học, có cần tớ gửi luôn vài bộ quần áo mùa đông không?”

“Thế thì tốt quá! Nhờ cậu đấy.” Hiếu Khiết không muốn làm Giai Nghi lo lắng nên chẳng tiết lộ mấy.

“Được rồi, gửi địa chỉ và số tài khoản cho tớ đi.” Giai Nghi vừa dứt lời, chợt cửa quán ăn mở ra, Tử Tề bước vào. Cô giật mình, hạ giọng: “Tớ có việc rồi, buổi tối nói chuyện.”

Vội cúp máy, Giai Nghi đón Tử Tề, giả vờ như bình thường.

“Hiếu Khiết vẫn chưa liên hệ với cô phải không?” Anh vô vọng hỏi.

Đôi mắt Giai Nghi đảo nhẹ, cuối cùng lắc đầu, “Thực ra anh cũng không cần phải ngày nào cũng đến đây. Nếu có tin gì của Hiếu Khiết tôi sẽ gọi điện thông báo.”

Tử Tề không nhận ra thái độ khác thường của cô. Thời gian Hiếu Khiết mất tích, anh tiêu tụy trông thấy, “Tôi biết, chỉ quen đến đây rồi. Chắc đây là nơi cô ấy có nhiều khả năng xuất hiện nhất.” Anh gằn như kiệt sức, cười khô, “Nếu vẫn chưa thấy tin gì của cô ấy thì tôi về đây.”

Tử Tề đứng lên, Giai Nghi tiễn anh ra cửa.

Lúc quay vào, được hai bước bỗng mặt biến sắc. Giai Nghi xoa xoa bụng, đau đến mức phải cúi người xuống. Tử Tề như nghe thấy tiếng rên đau ấy, ngoái đầu lại, thấy cô đang ôm bụng quy xuống đất, bắt đầu kêu to.

Anh vội vàng chạy đến đỡ cô, hoảng hốt: “Cô sao vậy? Có vấn đề gì?!”

Giai Nghi khóc, “Bụng tôi... bụng đau quá...”

“Cố chịu một chút, tôi đưa cô đến bệnh viện ngay đây!” Tử Tề bế cô lên, lao về phía xe.

Trong phòng bệnh, Giai Nghi đang được truyền nước, thiu thiu ngủ trên giường.

Tử Tề bên ngoài phòng bệnh hỏi han bác sĩ tình hình cụ thể.

“Cô ấy không sao chứ ạ?” Tử Tề lo lắng.

“Mẹ có khuynh hướng bong nhau sớm, may mà đưa đến kịp, bây giờ thì ổn rồi. Anh không phải sốt sắng, cứ chăm sóc vợ thật tốt là được.” Bác sĩ cứ tưởng Tử Tề là bố đứa bé, bèn an ủi.

Tử Tề lập tức lên tiếng, “Tôi không phải...”

Bác sĩ lại ngắt lời anh, “Lát nữa nhớ ra quầy làm thủ tục nhập viện. Để tránh xảy ra điều gì bất trắc, chúng tôi muốn giữ cô ấy lại theo dõi.” Dứt lời, bác sĩ mỉm cười rời đi.

Tử Tề nhìn Giai Nghi yếu ớt nằm đó, chau mày sốt ruột, “Phải thông báo cho chồng cô ấy thôi.” Anh lôi chiếc điện thoại nằm trong túi cô ra.

Vừa mở máy đã bị tin nhắn của Hiếu Khiết đập vào mắt, “Nhờ cậu nhé Giai Nghi! Gửi đồ cho tớ đến địa chỉ này, khi nào từ Anh trở về tớ sẽ liên lạc lại.”

Trong lòng Tử Tề bỗng kích động. Đúng lúc này điện thoại của Giai Nghi đổ chuông, anh quyết định nghe máy.

“Vợ ơi, sao không thấy em đợi ở cửa hàng thế?” Đầu bên kia là giọng của Tiểu Mã.

Tử Tề lập tức: “Chào anh, anh là chồng của Giai Nghi phải không? Cô ấy đang trong bệnh viện.”

Cúp máy, anh trông Giai Nghi thêm một lát rồi mới rời đi.

Nhanh chóng bước vào bãi đỗ xe, Tử Tề lên xe gọi ngay cho Thiên Thiên, “Mang hộ chiếu của tôi đến sân bay! Đúng! Bây giờ! Ngay lập tức!”

Anh vội khởi động xe, phóng thẳng.

Trong căn hộ của Thang Tuấn, Hiếu Khiết đang đổ bột mỳ vào bát, anh chàng đứng ngay bên cạnh xem cô tỉ mỉ chuẩn bị món ăn mà kinh ngạc, “Anh biết em nấu được cơm, nhưng không ngờ lại giỏi thế. Có hương vị của mẹ anh.”

Hiếu Khiết hơi sượng lại, bất giác nhớ đến Tử Tề, thái độ chột khang khác. Cô chỉ khẽ cười, “Trùng hợp thật, anh và Tử Tề nói giống hệt nhau.”

Thang Tuấn không ngờ câu đùa của mình lại đụng đến nỗi đau của cô. Anh thoáng bối rối.

Cả hai im lặng, chỉ nghe thấy tiếng động Hiếu Khiết nhào bột.

Thang Tuấn vò đầu nhìn cô, lại lên tiếng: “Em đang làm gì thế?”

Hiếu Khiết đáp: “Ồ, bánh sinh nhật.”

Thang Tuấn nghi ngờ: “Sinh nhật em?”

“Vâng, hy vọng hôm nay sẽ là ngày một Lâm Hiếu Khiết hoàn toàn mới chào đời! Em mong mình có thể vứt bỏ hết những gì không vui trong quá khứ để bắt đầu lại.”

“Quá tốt, vừa hay vật này được trưng dụng rồi!” Thang Tuấn cúi mũi vào ngăn kéo tìm kiếm, lôi ra một cây nến sinh nhật, “May quá, vẫn còn.”

Hiếu Khiết mỉm cười.

“Có bánh ga tô, có bữa tối, vẫn còn thiếu một thứ quan trọng nhất.” Anh với tay lấy áo khoác, “Cho anh năm phút, anh sẽ về ngay!”

Đường phố London vào đêm, Tử Tề cầm địa chỉ mà mình lén lấy được, đi đi lại lại trước một khu chung cư. Anh nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, Thang Tuấn lao ra, Tử Tề đứng chỗ rẽ bắt gặp, bất giác nhẹ lòng, cuối cùng cũng tìm thấy. Anh đợi Thang Tuấn đi khuất mới bước qua cổng khu nhà, nhìn ánh đèn mà nỗi nhớ nhung bao ngày cứ trào lên.

Trong căn hộ của Thang Tuấn, Hiếu Khiết cho bột vào khuôn, đặt vào lò nướng bánh.

Có tiếng chuông cửa vang lên, cô ra mở cửa, thắc mắc, “Sao nhanh thế đã...”

Không phải Thang Tuấn, người đứng trước cô lúc này là Cao Tử Tề. Hiếu Khiết ngạc nhiên đến nghẹn lời, sắc mặt chuyển lạnh.

Tử Tề xúc động: “Cuối cùng cũng tìm thấy em!”

Hiếu Khiết cố gắng giữ bình tĩnh, “Anh đến đây làm gì?”

“Anh biết em không muốn gặp anh, nhưng nếu chỉ vì thế mà lặng lẽ bỏ đi, ngay cả việc đối diện xin lỗi, van em tha thứ cũng không làm được thì anh càng không thể tha thứ cho bản thân.”

Hiếu Khiết buột miệng: “Anh muốn mình thấy dễ chịu hơn nên mới đến tìm em phải không? Anh ích kỷ quá!” Cô định đóng cửa lại.

Tử Tề vội chặn cửa lại, chân thành nói: “Em đừng như thế với anh, Hiếu Khiết?”

Cô nhìn anh, nhàn nhạt cất lời, “Giữa chúng ta còn gì để nói nữa?” Cô ra sức kéo cửa vào, tay Tử Tề vẫn chặn ở đó mà bị kẹp.

Hiếu Khiết lập tức để cửa mở, nhìn anh cắn răng chịu đau, bất giác cô chau mày: “Tại sao anh không buông tay ra?”

“Nếu anh buông, em sẽ thực sự rời xa anh. Anh xin lỗi, Hiếu Khiết, em tha thứ cho anh được không?” Tử Tề không màng tới cơn đau, dịu dàng

nhìn cô, “Anh thừa nhận mình là kẻ ích kỷ. Đôi lúc chính anh cũng không chịu nổi sự ích kỷ đó.”

Hiếu Khiết sững sốt.

“Chia tay rồi anh luôn nhớ tới khoảng thời gian em đối tốt với anh ra sao. Lúc đó anh chỉ biết tiếp nhận như một lẽ đương nhiên, chưa từng nghĩ đến việc phải làm gì đó cho em. Anh biết chắc chắn em rất hận anh, giận anh. Nhưng xin em hãy tin anh, anh thực sự không hề cố ý muốn làm tổn thương em. Những ngày em biến mất, anh luôn cảm thấy trống rỗng, anh luôn nhớ em. Anh đến đây tìm em, ngoài việc xin lỗi còn mong em đón nhận anh lần nữa.”

Nhìn thấy bộ dạng hối lỗi thế này, Hiếu Khiết đau xót nhưng vẫn cứng rắn lắc đầu: “Em cảm thấy từ trước đến nay mình chẳng hiểu anh. Bây giờ nghĩ lại, vẫn chưa biết rốt cuộc mình muốn một hạnh phúc thế nào. Anh giống như hoàng tử bạch mã bước vào cuộc đời em, khiến em không kịp phán đoán thật giả đã hấp tấp chấp nhận tất cả.”

Tử Tề nắm lấy tay cô, “Quá khứ là thật là giả không quan trọng, anh sẽ biến hạnh phúc của em thành hiện thực.”

Hiếu Khiết im lặng, lòng còn băn khoăn day dứt.

Tử Tề ân hận: “Anh rất muốn bắt đầu lại với em!”

Hiếu Khiết rút mạnh tay ra, cương quyết lắc đầu, “Em không cần nữa rồi, thật đấy!”

Tử Tề sững sờ, không dám tin cô sẽ rời bỏ anh như thế.

“Nếu anh chỉ muốn bù đắp những lỗi lầm trước kia thì không sao, hiện giờ em rất ổn, rất hạnh phúc. Cuối cùng em cũng thực hiện được giấc mơ

du học Anh, anh không phải cảm thấy có lỗi với em.” Hiểu Khiết nhìn anh, rành rọt từng câu từng chữ.

Trên con phố vắng tanh, Thang Tuấn cầm bó hoa, sung sướng tập cách tỏ tình, “Lâm Hiểu Khiết, sau này ngày nào em cũng phụ trách việc nấu cơm để trả tiền thuê nhà nhé!”

Anh nghĩ ngợi, “Hình như không giống tỏ tình.”

Lại đổi giọng, “Lâm Hiểu Khiết, anh thích em!”

Bất giác lo lắng, “Trực tiếp quá, liệu cô ấy có chấp nhận không?”

Thử đi thử lại, Thang Tuấn vẫn không nghĩ được cách nào hay ho. Anh rút một bông hồng từ bó hoa ra, bắt đầu đếm cánh, “Cô ấy chấp nhận, cô ấy không chấp nhận, cô ấy chấp nhận, cô ấy không chấp nhận...” Cứ thế, vừa đếm vừa về nhà.

Không bao lâu, Thang Tuấn đã đến cổng khu, lên tầng thì ngạc nhiên thấy Cao Tử Tề đang đứng ngoài nhà mình, bất giác sững lại.

“Sao anh ta lại đến đây?” Thang Tuấn vội nép vào một góc, lặng lẽ quan sát.

Tử Tề nắm tay Hiểu Khiết, chân thành nói: “Trước đây là em đợi anh, lần này đến lượt anh đợi. Anh sẽ chờ đợi đến khi em suy nghĩ kỹ rồi quay về bên anh.”

Hiểu Khiết thở dài, mỉm cười: “Thực ra khi nghe anh nói xin lỗi em đã tha thứ cho anh rồi.”

“Cảm ơn em.” Tử Tề ôm cô vào lòng.

Cô không đẩy anh ra.

Thang Tuấn đứng dựa vào tường, buồn bực nhăn nhó: “Anh tưởng cứ thật lòng thích một ai là người đó sẽ rung động. Hóa ra lại tự làm khổ mình.”

Điện thoại của anh bỗng đổ chuông, Thang Tuấn lúng túng, vội nhấn nút tắt tiếng rồi rời đi.

Hiếu Khiết và Tử Tề đều không nhìn thấy Thang Tuấn, hai người nhanh chóng buông nhau ra.

Tử Tề nói: “Nếu em đã tha thứ cho anh thì mình về Đài Loan nhé?”

Hiếu Khiết vẫn mỉm cười: “Anh đừng hiểu lầm. Bây giờ em chỉ muốn làm người độc thân, không muốn tiếp tục yêu đương thôi mà cả thiên hạ cùng chú ý. Sau này em cũng chỉ tìm một người đàn ông đơn giản. Yêu anh thực sự quá vất vả với em.”

Tử Tề nhìn Hiếu Khiết, tiếc nuối: “Được em yêu là một điều rất hạnh phúc. Anh hối hận vì đã không trân trọng em.”

Hiếu Khiết lắc đầu, thản nhiên hơn: “Những việc đã qua thì đừng nhắc đến nữa, khoảng cách tốt nhất giữa hai chúng ta chính là ký ức tốt đẹp về nhau.”

“Được, anh tôn trọng suy nghĩ của em.” Tử Tề chỉ biết gật đầu, lòng lạnh như băng giá.

Hiếu Khiết quyết định rồi: “Đừng nhớ về em nữa, hai ta kết thúc rồi.”

Ngoài chung cư, Thang Tuấn cầm điện thoại, ôm bó hoa và túi giấy, nhìn tên hiển thị trên màn hình mà chau mày. Anh bấm nghe, “A lô, có chuyện gì vậy chị?”

Đầu bên kia Thang Mẫn lạnh lùng đáp: “Mẹ bị ngất, bây giờ đang cấp cứu trong viện.”

Thang Tuấn sợ hãi, buông thông tay, bó hoa và túi giấy rơi xuống đất.

Anh sốt sắng: “Tình trạng của mẹ thế nào rồi? Có nghiêm trọng không?”

Thang Mẫn đáp: “Nguyên nhân vẫn chưa rõ, bác sĩ đang cấp cứu.”

Trong đầu Thang Tuấn bất chợt hiện lên nội dung những cuộc trò chuyện giữa hai mẹ con, “Con biết đấy, sức khỏe của mẹ càng lúc càng xấu. Như thế này bảo mẹ làm sao yên tâm giao Spirit Hoàng Hải cho con đây?” Rồi anh lại nghĩ đến lời chị gái: “Có thời gian thì về thăm mẹ, gần đây sức khỏe của mẹ không tốt.”

Đến đây, anh bèn chất vấn Thang Mẫn: “Chị đã biết mẹ không khỏe, tại sao không bắt mẹ nghỉ ngơi?!”

Thang Mẫn hơi bực mình, lạnh lùng đáp: “Người khiến mẹ vất vả không phải chị. Thôi, dù sao em cũng vứt bỏ tất cả rồi, chị chỉ bảo với em có lẽ thôi, không làm phiền em nữa.”

“Ồ độc ác!” Tiếng tút tút trong điện thoại càng làm lòng anh như lửa đốt, Thang Tuấn vụt chạy đi.

Cao Tử Tề rời khỏi, Hiếu Khiết lấy lại tinh thần, bày các món ăn và bánh ga tô lên bàn, nển cũng đặt ngay cạnh, cô ngồi vào bàn lặng lẽ đợi Thang Tuấn.

Một lúc sau cửa mở ra, Thang Tuấn mặt mũi sầm sì trở về.

Hiếu Khiết hỏi: “Sao anh đi lâu thế? Đồ đâu?”

Thang Tuấn nhàn nhạt đáp: “Đến muộn, siêu thị đóng cửa rồi.”

Hiếu Khiết cũng không nghĩ ngợi nhiều, “Không sao, chúng ta ăn cơm trước đã.”

Thang Tuấn không để ý đến cô, vào thẳng trong phòng, “Anh phải về Thượng Hải gấp. Mẹ anh đột ngột ngất xỉu, đang cấp cứu trong bệnh viện.”

“Chủ tịch Thang?” Hiếu Khiết sửng sốt, vội vã theo sau anh, thấy Thang Tuấn mang bộ mặt lạnh băng, tâm trạng không vui vẻ gì thu xếp hành lý.

Cô quan tâm: “Em giúp gì được không?”

“Không cần. Mấy ngày tới phải để em một mình ở Anh, anh xin lỗi.”

“Việc của chủ tịch Thang quan trọng hơn, anh không cần ở lại, mau về Thượng Hải đi.”

Thang Tuấn quay lưng lại với Hiếu Khiết, nghe hai tiếng “không cần”, bất giác đau lòng.

Cô chỉ nghĩ anh đang lo lắng cho mẹ, không hề biết việc cô và Tử Tề gặp nhau đã làm tổn thương trái tim anh.

Trong phòng bệnh tại Thượng Hải, đầu Thang Lan quấn băng trắng, mũi cắm ống thở, hôn mê bất tỉnh trên giường.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra các thông số, còn Châu Văn đang lo lắng nhìn Thang Lan.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bật mở, Thang Tuấn thở hỗn hển, kéo vali đứng đó.

Châu Văn kinh ngạc kêu lên: “Thiếu gia!”

Thang Tuấn vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn sắc mặt trắng nhợt của mẹ, bà vừa gầy vừa yếu chịu đựng sự giãy vò của những cơn đau, mắt anh đỏ

hoe.

Đến trước giường bệnh, anh khẩn thiết hỏi bác sĩ: “Tình trạng của mẹ tôi thế nào rồi ạ?”

Bác sĩ bình tĩnh trả lời một cách máy móc: “Bà Thang đã qua cơn nguy kịch, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là... sau khi tiến hành chụp CT[1] và MRI[2] vẫn chưa biết được nguyên nhân chính xác của bệnh.”

[1] Chụp CT (Computer Tomography): phương pháp chụp cắt lớp.

[2] Chụp MRI (Magnetic Resonance Imaging): phương pháp chụp cộng hưởng từ.

Thang Tuấn vô cùng tức giận, “Cái gì gọi là chưa biết nguyên nhân chính xác? Ngay đến vấn đề con con này cũng không tìm ra thì còn gì là bệnh viện?”

“Căn cứ theo tình hình hiện nay, nguyên nhân có thể là do bà Thang làm việc quá sức, hoặc là bị kích động tinh thần mạnh. Nhưng tình hình cụ thể vẫn phải kiểm tra thêm mới được.”

Mặt Thang Tuấn tái nhợt, đầy tự trách, “Vậy khi nào thì mẹ tôi sẽ tỉnh lại?”

“Chúng tôi đang theo dõi.”

Thang Tuấn sốt ruột: “Theo dõi có tác dụng?! Tôi muốn câu trả lời! Một ngày? Ba ngày? Năm ngày?”

“Tôi không thể khẳng định.”

Thang Tuấn kích động, “Bác sĩ các người rốt cuộc là có tác dụng chi? Hỏi cái gì cũng không biết!”

Bác sĩ điềm tĩnh: “Nếu có thông tin tôi nhất định sẽ thông báo ngay.”

Dứt lời, bác sĩ định ra khỏi phòng bệnh, Thang Tuấn nhanh như cắt đứng chặn trước mặt ông, “Tôi, muốn, thông, tin, ngay, bây, giờ!”

“Thiếu gia, hãy bình tĩnh.”

Thấy Thang Tuấn sắp mất tự chủ, Châu Văn vội kéo anh lại, vị bác sĩ bèn nhanh chóng rời đi.

Thang Tuấn kích động, siết chặt nắm tay, quay người gục xuống giường bệnh của Thang Lan, “Mẹ, có phải tại con làm mẹ tức không?”

Thang Lan vẫn nhắm chặt hai mắt, không có bất kỳ dấu hiệu nào sẽ tỉnh.

Một y tá bước vào, “Xin lỗi, thời gian thăm bệnh đã hết rồi, đề nghị người nhà ra ngoài.”

Thang Tuấn nắm lấy bàn tay mẹ như không nghe thấy gì.

Y tá khó xử, “Anh này, người bệnh vừa mới phẫu thuật, cần được tĩnh dưỡng, mong anh ra ngoài cho.”

Châu Văn kéo Thang Tuấn, “Thiếu gia, đi thôi, để phu nhân nghỉ ngơi, tối chúng ta lại đến.”

Thang Tuấn miễn cưỡng nghe lời, còn cố quay lại nhìn mẹ một lần nữa, vô cùng đau lòng.

Một hôm về đến nhà, vừa hay gặp Thang Mẫn mới về.

Thang Tuấn khẽ chào, “Chị.”

“Về rồi hả?” Thang Mẫn không chút biểu cảm.

Thang Tuấn gật đầu: “Em quyết định trở về Spirit Hoàng Hải làm việc.”

Thang Mẫn dừng bước, lưng đối diện với anh, lộ rõ thái độ khinh thường: “Không cần, chẳng phải em đang rất bận ở Anh ư? Còn phải lo việc của người phụ nữ khác mà.”

Thang Tuấn ăn năn: “Chị, trước đây em sai. Nhưng em đã hạ quyết tâm, em muốn trở về Hoàng Hải làm việc.”

Thang Mẫn quay lại nhìn anh, cười lạnh: “Trước kia bảo em về thì không, vì một người phụ nữ làm mẹ tức giận đến ngất xỉu; bây giờ lại muốn trở về, em tưởng như vậy có thể trở thành CEO được ngay?”

Thang Tuấn vội giải thích: “Em chỉ muốn thực hiện thỏa thuận giữa em với mẹ thôi.”

Thần sắc Thang Mẫn nghiêm lại: “Lúc này lại trở thành đứa con trai ngoan ngoãn cơ đấy? Thang Tuấn, em có biết không? Chị rất coi thường em!”

Thang Tuấn kinh ngạc.

Mắt Thang Mẫn hoe đỏ, kích động nói: “Em là con trai của mẹ, nhưng em không biết trân trọng cái gia đình này. Em coi nhà là cái gì? Muốn bỏ là bỏ, muốn về là về? Chị không thể giao tâm huyết cả đời của mẹ cho em, Spirit Hoàng Hải không thể để một người vô trách nhiệm như em thừa kế!” Cô càng nói càng tức, mặt đỏ phừng phừng.

Thang Tuấn chấp nhận lời trách móc của Thang Mẫn, “Đúng, là em chưa trưởng thành, chỉ biết nghĩ cho bản thân. Chị, hãy cho em về công ty, vị trí nào em cũng nguyện.”

“Không cần! Chị sẽ thay mẹ bảo vệ Spirit Hoàng Hải. Em cứ ở Anh đi, muốn du lịch vòng quanh thế giới chị cũng không ý kiến, nhưng chị tuyệt đối sẽ không cho em bước chân vào Spirit Hoàng Hải dù chỉ một bước.”

“Mẹ đang bị bệnh, Spirit Hoàng Hải cần em!” Thang Tuấn kích động.

“Vậy sao?” Thang Mẫn cười, ung dung lôi điện thoại ra, nhấn nút mở băng ghi âm, giọng nói của hai người vang lên.

Thang Mẫn: “Thang Tuấn, lần này em hơi quá rồi đấy! Rốt cuộc có chuyện gì mà khiến em nhất định phải đi Anh? Lại liên quan đến Lâm Hiếu Khiết?”

Thang Tuấn: “Chị, Hiếu Khiết như thế này em cũng có trách nhiệm.”

Thang Mẫn: “Lẽ nào em không có trách nhiệm với mẹ? Thang Tuấn, em là đồ ích kỷ.”

Thang Tuấn: “Mẹ đã có chị, Spirit Hoàng Hải không cần em, nhưng Hiếu Khiết thì cần.”

Thang Tuấn sững sốt: “Chị... chị ghi âm lại?”

“Người kế thừa của Spirit Hoàng Hải vì một người phụ nữ, tình nguyện từ bỏ quyền thừa kế, một chuyện quan trọng như thế đương nhiên phải ghi âm lại làm bằng chứng rồi.”

Thang Tuấn cứng đờ, thất vọng nhìn cô.

“Chị không giống mẹ, chị sẽ mở lại toàn bộ các tài khoản đang bị phong tỏa của em, sinh hoạt phí hàng tháng sẽ được chuyển vào, những cổ phiếu trong tay em chị cũng sẽ không làm gì. Có những thứ này, em cứ an nhàn hưởng thụ, làm ba đời thiếu gia ở Anh cũng được.” Thang Mẫn từ tốn cất điện thoại đi, “Nhưng Thang Tuấn, trong Spirit Hoàng Hải, không có chỗ dành cho em!”

Dứt lời, cô đẩy cửa, mạnh mẽ rời đi.

Thang Tuấn nắm chặt bàn tay,ngõ ngang đứng yên, hồi hận. Anh hít một hơi thật sâu, tự dặn mình tuyệt đối không được từ bỏ!

Trong một quán bar sang trọng, ánh đèn lấp lánh rực rỡ đủ màu sắc.

Thang Tuấn cô đơn chán nản trước quầy dùng Martini. Anh ghi tạc tất cả những lời Thang Mẫn đã nói, cảm thấy mình thực vô dụng, không giữ được người mình thích lại còn làm mẹ tức giận đổ bệnh, bây giờ muốn vào công ty giúp sức cũng bị từ chối, thực sự không còn gì đáng buồn hơn.

Sở Sở bước vào quán bar, đưa mắt khắp lượt, phát hiện Thang Tuấn bèn thở dài, đến bên cạnh anh ngồi xuống, “Vẫn giống như trước, tâm trạng không tốt chỉ thích ngồi một mình uống rượu.”

Thang Tuấn hơi ngạc nhiên nhìn cô, cười khổ đáp: “Biết anh thích ngồi một mình sao em còn đến?”

“Martini uống một mình là cô đơn, hai mình là tâm sự.” Cô cũng gọi một ly ‘Nụ hôn của thiên sứ’, mỉm cười ngọt ngào, “Đừng giấu mọi chuyện trong lòng, anh bỗng nhiên trưởng thành hơn nhiều, đến em cũng không nhận ra.”

Thang Tuấn tự trào, “Nếu anh trưởng thành hơn thì bây giờ đã không phải khổ sở thế này.”

Sở Sở thận trọng: “Vì chủ tịch đổ bệnh?”

Thang Tuấn lắc đầu, “Trước đây anh không muốn trở về Spirit Hoàng Hải làm việc, việc này làm mẹ anh tức đến nằm viện, anh thật đáng chết! Hôm nay anh nói với chị gái là muốn vào công ty, chị ấy nói trước kia chính anh từ bỏ rồi, còn bỏ trốn nữa nên chị không tin anh, điều này cũng là lẽ đương nhiên.”

Sở Sở mỉm cười, cố tình tránh ánh nhìn của anh, nhìn băng quơ nhận xét: “Thực ra em thấy anh là một người rất kiên trì.”

Thang Tuấn nhìn cô, “VẬY Ờ?”

Sở Sở đáp: “Đối với Lâm Hiểu Khiết anh rất kiên trì.”

Thang Tuấn mỉm cười, nhấp một ngụm rượu, “Nếu có thể, anh cũng muốn từ bỏ. Thật kỳ lạ, rõ ràng biết cô ấy thích một người khác nhưng lại không buông tay, cứ muốn ở lại bảo vệ cô ấy.” Anh buồn bã, uống như thể nuốt hết nỗi sầu muộn.

Bartender đặt ly ‘Nụ hôn của thiên sứ’ trước mặt Sở Sở, cô lắc nhẹ ly rượu rồi cũng nhấp một ngụm, nói như ám chỉ điều gì: “Em tin rằng, bên cạnh mỗi người đều có một thiên sứ. Chỉ cần anh quay đầu lại là nhìn thấy thôi.”

“Thế ư?” Thang Tuấn quay sang cô.

Sở Sở dịu dàng nhìn Thang Tuấn. Cô gơ ly lên: “Nào hãy thử nụ hôn của thiên sứ?”

“OK.” Thang Tuấn đang định nâng ly, Sở Sở đã ghé tới nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh.

Thang Tuấn sửng sốt.

Sở Sở cố tỏ ra vẻ điềm tĩnh, “Làm anh sợ rồi phải không?”

Thang Tuấn day day hai bên thái dương, “Làm anh sợ quá!”

Sở Sở cười: “Hoàn hồn chưa? Trưa mai Spirit Hoàng Hải triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị, đừng quên anh cũng là cổ đông, hãy nắm bắt cơ hội.” Dứt lời, cô uống thêm một ngụm ‘Nụ hôn của thiên sứ’ nữa rồi thản nhiên bỏ đi.

Thang Tuấn dõi theo bóng dáng khuất dần của cô, khẽ sờ lên môi, mắt mờ nhòe.

Hôm sau, sau khi đến bệnh viện thăm mẹ, Thang Tuấn đã thay một bộ comple chỉnh tề, mỉm cười vào công ty.

Trong cuộc họp của hội đồng quản trị, Đồng sự Tăng và bốn vị thành viên khác ngồi một bên, Thang Mẫn và Sở Sở ngồi bên còn lại.

Thang Mẫn thông thả: “Mặc dù thân thể chủ tịch Thang không được khỏe, phải nằm viện, nhưng mọi hoạt động của trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải sẽ vẫn tiếp tục tiến hành bình thường, tạm thời tôi sẽ đảm nhận công việc của chủ tịch Thang. Cô Tăng Sở Sở, trợ lý đặc biệt của chủ tịch Thang, tạm thời cũng chuyển sang làm trợ lý đặc biệt cho tôi, hỗ trợ tôi xử lý việc hành chính trong công ty.”

Đồng sự Tăng hài lòng, “Tốt, Sở Sở đi theo giám đốc Thang, tôi cũng yên tâm. Sở Sở, hãy nhớ học tập chăm chỉ.”

Sở Sở cung kính gật đầu với ông.

Thang Mẫn lại nói: “Tôi xin đảm bảo với các vị, trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng tiêu cực nào, chỉ có tốt hơn.”

Đồng sự Tăng đưa mắt sang bốn vị còn lại trong hội đồng quản trị, sau đó mở lời: “Từ trước đến nay chúng tôi chưa từng hoài nghi năng lực của giám đốc Thang, bất kể là dự án trung tâm đặc sản trước kia hợp tác với Hải Duyệt, hay là việc nhận tài trợ của La Vannecho đêm hội WIP, tất cả đều rất xuất sắc. Nhưng dù sao thì cô vẫn còn trẻ. Chỉ nói riêng chi phí nhân sự đợt này, phòng của cô cũng đã là cao nhất rồi.”

Các vị khác lần lượt gật đầu, đồng ý với ý kiến của Đồng sự Tăng.

Thang Mẫn khẽ chau mày lại, chỉ vào bản báo cáo đặt trên bàn, giải thích: “Đó là vì trong đêm hội WIP và hoạt động cho lễ Valentine trước đó có tuyển thêm nhiều nhân viên. Mặc dù chi phí nhân sự tăng nhưng doanh thu cũng tăng lên 6%.”

Đồng sự Tăng tỏ vẻ lo lắng, “Nếu như doanh thu tăng, những kế hoạch đặc biệt này đã kết thúc, vậy có nên tính đến chuyện cắt giảm nhân lực?”

Sắc mặt Thang Mẫn khẽ biến.

Đồng sự Tăng tiếp tục: “Uncle chỉ đưa ra ý kiến. Cháu cứ suy nghĩ đi, nhân lúc chủ tịch đang nằm viện mà chỉnh đốn lại nhân sự, hãy giảm biên chế cho những nhân viên không cần thiết, bớt chi phí nhân sự, sau này vốn khả dụng sẽ nhiều hơn.”

Thang Mẫn ngẫm nghĩ, khéo léo từ chối, “Cảm ơn ý kiến của uncle, nhưng bây giờ là lúc cần phải ổn định nhân tâm, cắt giảm nhân lực sẽ khiến lòng người hoang mang, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu. Hơn nữa, sắp tới lễ kỷ niệm hàng năm của trung tâm thương mại cũng chuẩn bị diễn ra, sẽ cần rất nhiều người, việc cắt giảm nhân viên để sau quyết định.” Cô bình tĩnh nhìn các vị thành viên trong hội đồng quản trị, không chút e sợ.

Họ nhận ra thái độ cứng rắn của cô, bất giác mỉm cười tỏ ý khinh miệt.

Đồng sự Tăng thân thiết nói: “Chúng tôi rất hy vọng ở lễ kỷ niệm năm nay. Nhưng cũng phải nói trước, nếu kế hoạch không làm chúng tôi hài lòng, chắc chắn lúc đó phải có người chịu trách nhiệm!”

Thang Mẫn nhận ra nụ cười xảo quyệt của ông ta.

Đồng sự Tăng cố tình tỏ thái độ bất lực, “Uncle công tâm làm việc, tránh các vị trong hội đồng quản trị nói hai chúng ta vì quan hệ cá nhân mà ta thiên vị cháu, như thế sẽ không hay lắm.”

Đám người lại gật gù tán đồng.

Thang Mẫn đáp: “Xin hãy yên tâm, tôi sẽ không để các vị có suy nghĩ như thế...”

Cô vẫn chưa nói hết, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, sau đó Thang Tuấn ung dung bước vào.

“Sorry, tôi đến muộn.” Anh gật đầu, tỏ ý xin lỗi.

Tất cả đều ngạc nhiên, đặc biệt là Thang Mẫn.

Thang Tuấn lên tiếng: “Với tư cách là một cổ đông của Spirit Hoàng Hải, em có quyền được tham gia cuộc họp chứ?”

Thang Mẫn sa sầm, nhưng không biết phản bác thế nào.

Thang Tuấn ung dung tìm một vị trí để ngồi xuống.

Đồng sự Tăng phần khởi: “Lâu rồi không gặp Thang Tuấn, ngọn gió nào mang cháu đến đây thế?”

Thang Tuấn mỉm cười nói: “Vâng, thưa uncle! Cháu vừa trở về từ Anh, định sẽ làm việc tại Spirit Hoàng Hải.”

Thang Mẫn thầm bất mãn nhưng vẫn bình tĩnh, “Nói thật là chúng tôi đang thảo luận về vấn đề dư thừa nhân lực trong công ty, chỉ e hiện giờ không còn vị trí nào phù hợp với cậu.”

Thang Tuấn nói: “Nếu là vấn đề tài chính, thì lương của em giảm một nửa cũng không vấn đề. Với tư cách là một thành viên trong nhà họ Thang, em chỉ muốn góp một phần công sức.”

Thang Mẫn lạnh lùng cười: “Tiền lương ít nhiều sẽ căn cứ theo biểu hiện năng lực mỗi người. Nếu năng lực tốt thì cần phải được nhận mức thù lao

tương ứng. Công ty đã thuê em làm mà không trả lương, trong con mắt người khác, đó chẳng phải sẽ thành chuyện cười?”

Thang Tuấn mỉm cười, gọi một tiếng: “Chị...”

Thang Mẫn lạnh lùng cắt ngang, “Gọi tôi là giám đốc Thang!”

Thang Tuấn bắt lực: “OK, giám đốc Thang. Tiền lương là bất di bất dịch, nhưng lãi cổ phiếu thì thay đổi, chỉ cần giúp công ty kiếm được lợi nhuận, tôi và các vị đây chẳng phải đều là người được hưởng lợi.”

Không ai chịu ai, Thang Tuấn đưa mắt nhìn về phía các thành viên khác trong hội đồng quản trị, vô cùng tự tin: “Những năm qua tại châu Âu, tôi đã học hỏi được nhiều điều về các hình thức kinh doanh của các trung tâm thương mại lớn, trước đây với tư cách là trợ lý đặc biệt của chủ tịch Thang, tôi phụ trách chuẩn bị đêm hội WIP, đó chính là bằng chứng cho năng lực của tôi. Hy vọng giám đốc Thang và các vị trong hội đồng quản trị có thể cho tôi cơ hội.”

Đồng sự Tăng nhận ra bầu không khí bất hòa giữa hai chị em, ông ta nhếch mép thầm tính toán rồi vội vàng lên tiếng giảng hòa, “Cho dù tài chính của công ty có khó khăn thế nào, vẫn đủ để thuê Thang Tuấn. Huống hồ, trước đây Thang Tuấn phụ trách trung tâm đặc sản và đêm hội từ thiện WIP, đều đạt được những thành tích rất tốt, do vậy tôi tán thành để Thang Tuấn vào Spirit Hoàng Hải.”

Các vị khác trong hội đồng quản trị cũng gật đầu ủng hộ.

Thang Tuấn nheo mắt, mỉm cười đắc thắng nhìn Thang Mẫn.

“Nếu như hội đồng quản trị đã đồng ý, vậy hãy để Thang Tuấn quay lại công ty.” Thang Mẫn rõ ràng không vui, nhưng cũng không thể làm trái ý số đông.

Thang Tuấn cười: “Cảm ơn giám đốc Thang.”

“Chức vụ trước kia của cậu là trợ lý đặc biệt cho chủ tịch, bây giờ tạm thời cậu vào phòng kế hoạch, đảm nhiệm vai trò chủ nhiệm dự án.”

Thang Tuấn tiếp tục hỏi: “Vậy công việc mà tôi phụ trách là...?”

Nhìn điệu bộ được voi đòi tiên của Thang Tuấn, Thang Mẫn nhướn mày: “Cậu cứ dành thời gian để điều chỉnh tâm trạng, làm quen với môi trường làm việc của phòng kế hoạch, đợi quen rồi tôi sẽ phân công.”

Thang Tuấn kiên trì, “Tôi đã chuẩn bị xong xuôi mới đến đây, bất kể công việc gì tôi cũng bắt tay được ngay.”

Thang Mẫn lạnh lùng cười, “Cậu có tự tin quá không?”

Thang Tuấn đáp: “Nếu như làm không tốt, tôi sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.”

Đồng sự Tăng lại góp lời: “Thang Tuấn đã có lòng, cũng chuẩn bị tốt rồi, chi bằng giám đốc Thang hãy phân công công việc cho cậu ấy đi.”

Thang Mẫn nhìn Thang Tuấn, ánh mắt giá buốt: “Đồng sự Tăng đã nói vậy thì hiện giờ phòng kế hoạch đang tiến hành chuẩn bị đề án cho lễ kỷ niệm năm nay, cậu hãy tham gia đi.”

Thang Tuấn cười: “Vâng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức hoàn thành dự án này.”

Thang Mẫn hỏi ngược lại: “Nếu không?”

Câu hỏi khiến mọi người ồ lên.

Thang Tuấn hạ quyết tâm nói: “Nếu thất bại, tôi sẽ từ chức.”

Thang Mẫn thản nhiên mỉm cười, “Lời này xin các vị ngồi đây làm chứng. Cuộc họp kết thúc. Xin lỗi vì đã làm mất thời gian của các vị, cảm ơn những ý kiến đánh giá và đóng góp của hội đồng quản trị. Về việc cắt giảm nhân lực, tôi sẽ nhanh chóng có câu trả lời.”

Mọi người đứng lên, lần lượt rời khỏi phòng, Thang Mẫn cũng nổi gót.

Thấy Thang Mẫn đi rồi, Sở Sở lại gần Thang Tuấn khen ngợi: “Làm tốt lắm, đến cả bố em cũng tự nhiên ủng hộ anh!”

Cô vỗ nhẹ vào tay Thang Tuấn.

Thang Tuấn mỉm cười, nhẹ nhõm hơn nhiều.

Căn hộ của Thang Tuấn được Hiếu Khiết thu dọn sạch sẽ, gọn gàng. Chỉ có điều chủ nhân không ở đây nên cảm giác cứ thiếu chút hơi ấm.

Hiếu Khiết ngồi bên bàn ăn, dùng món mỳ Ý đơn giản, đối diện trống không, cũng giống như lòng cô. Chốc chốc Hiếu Khiết lại lôi điện thoại ra xem có ai gọi cho mình không, chỉ sợ sẽ để lỡ mất cuộc gọi của Thang Tuấn.

“Chắc anh ấy đã đến Thượng Hải rồi, sao không báo một tiếng chứ, cũng chẳng lên MSN?” Cô nghĩ nghĩ, rồi lại do dự, “Hay là ở bệnh viện không tiện... Mong là chủ tịch Thang bình an vô sự.”

Cô cúi xuống tiếp tục ăn mỳ trong đĩa, buồn bã nên không thấy ngon, thầm trách móc: “Gọi một cuộc điện thoại thì mất bao nhiêu thời gian, anh ấy không biết là mình rất lo lắng sao?”

“Đang lo lắng cho anh à?”

Hiếu Khiết sững sốt, ngẩng đầu lên, Thang Tuấn xuất hiện ngay trước mặt cô. Cô giật mình, ra sức dụi mắt, Thang Tuấn biến mất rồi.

Vô cùng thất vọng, “Trời ơi, mình có ảo giác!”

Lúc này, điện thoại bỗng đổ chuông, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Nhất định là Thang Tuấn!” Hiểu Khiết vội bắt máy, “Bệnh viện bên đó ổn chứ?”

Giai Nghi nằm trên giường bệnh, sắc mặt vẫn rất tốt, nghe thấy Hiểu Khiết hỏi mà kinh ngạc, “Í? Sao cậu biết tớ nằm viện? Ai nói với cậu?”

“Xin lỗi, tớ cứ tưởng là Thang Tuấn.” Hiểu Khiết bất giác thất vọng khi biết là Giai Nghi, nhưng nhận ra bạn vừa nói gì lại hốt hoảng, “Cậu nằm viện? Sao thế?”

Giai Nghi đáp: “Vẫn ổn! Thai nhi hơi thiếu ổn định, nghỉ ngơi mấy hôm là ổn, mai được xuất viện rồi. Tớ chỉ muốn hỏi là tiền và quần áo tớ gửi cậu nhận được chưa?”

“Nhận được rồi.”

“Thế thì tốt, cậu với Thang Tuấn vẫn tốt chứ hả?”

Hiểu Khiết buồn bã đáp: “Anh ấy về Thượng Hải rồi.”

Giai Nghi ngạc nhiên, “Sao anh ta lại vứt cậu ở đó, một mình về Thượng Hải?”

Hiểu Khiết nhanh chóng giải thích, “Không phải đâu, mẹ anh ấy đổ bệnh nên phải về chăm sóc.”

Giai Nghi lo lắng: “Nghiêm trọng thế à? Mẹ anh ấy bây giờ khỏe chưa?”

“Tớ cũng không biết, vẫn chưa liên lạc được.” Hiểu Khiết phiền muộn, ra sofa phòng khách, chán nản ngồi xuống.

Giai Nghi an ủi: “Thế nào thì cuối cùng cậu cũng thực hiện được giấc mơ du học Anh rồi.”

Hiếu Khiết cười khỏ, “Giấc mơ này á, cũng tiêu tan rồi!”

Giai Nghi không hiểu, “Tiêu tan?”

“Lúc trước không muốn làm cậu lo lắng cho nên chưa kể. Trong đêm hội từ thiện WIP của Spirit Hoàng Hải, tớ đã bỏ ra 500 vạn làm công ích!” Hiếu Khiết không muốn giấu, hạ giọng nói.

Giai Nghi kinh ngạc: “Cái gì! 500 vạn! Cậu cũng nhân ái nhỉ.”

“Chính vì thế nên phải lấy toàn bộ số tiền tiết kiệm du học trả cho Spirit Hoàng Hải. Hiện giờ tớ vẫn còn nợ gần 400 vạn, đang nghĩ xem phải làm gì, cứ nghĩ đến chuyện về Đài Bắc là thấy mất mặt ghê!”

Giai Nghi đau lòng, “Tớ mà giúp được gì cậu cứ nói, đừng gắng sức.”

“Đừng lo, giờ cậu đang mang bầu, như thế không tốt cho baby đâu. Cùng lắm thì tớ ăn mỳ tôm vài năm. Cậu phải chú ý chăm sóc bản thân đấy” Hiếu Khiết an ủi.

Hiếu Khiết nhìn đồng hồ, thấy đã muộn, sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Giai Nghi, bèn tạm biệt bạn, cúp điện thoại. Nhìn căn phòng khách vắng vẻ, nỗi cô đơn khó tả lại dâng lên trong lòng.

Cô đi về phía chiếc tủ trưng bày thờ Peter, vừa ngắm vừa tự hỏi: “Anh đang làm gì? Một cuộc điện thoại cũng không gọi, có phải rất bận không? Mọi việc vẫn thuận lợi chứ?”

Bất giác chạm vào gương mặt Peter, như đang chạm vào gương mặt Thang Tuấn.

Chương 21: Nguy Cơ Mất Việc 1

Thang Tuấn ngồi trong phòng, trên bàn chất đầy tài liệu. Trong tay là chiếc móc chìa khóa thả Peter, anh chăm chăm nhìn nó hồi lâu rồi lưu luyến đặt xuống, tiếp tục lật giở tài liệu, tập trung tinh thần, chốc chốc lại dùng bút dạ quang đánh dấu những điểm nổi bật.

Có tiếng cốc cốc vang lên. Thang Tuấn ngẩng lên, Châu Văn dẫn Sở Sở đi vào.

“Thiếu gia, cô Sở Sở đến tìm cậu.”

Thang Tuấn gật đầu, Châu Văn lui ra ngoài.

Sở Sở cầm theo một túi đồ ăn đêm, mỉm cười bước về phía Thang Tuấn, “Em biết ngay là anh chưa ngủ, đang xem gì vậy?”

Thang Tuấn đáp: “Anh muốn tìm hiểu qua tài liệu mấy năm gần đây để nhanh chóng nắm được tình hình.”

“Tích cực quá nhỉ!” Sở Sở mỉm cười, mở túi đồ ra, bên trong là một bát cháo nóng. Cô đưa thìa cho Thang Tuấn, “Em mua cháo ở cửa hàng mà anh thích ăn nhất đấy, mau tranh thủ cho nóng.”

Thang Tuấn ngạc nhiên, vui mừng: “Oa, chu đáo quá, anh cũng đang tính tìm lúc nào đi ăn, không ngờ em đã mua cho rồi.”

Sở Sở không nói gì, xoa xoa cằm, nhìn vẻ thỏa mãn của Thang Tuấn mà tràn ngập hạnh phúc.

Trong phòng làm việc của bộ phận kế hoạch, mọi người đều rất bận rộn, chỉ có Thang Tuấn ngồi không, đảo mắt quan sát xung quanh. Anh nghĩ một lát rồi cầm bản kế hoạch, dứt khoát bật dậy, đi tới chỗ Tổ Tổ.

“Tổ Tổ.” Thang Tuấn thân thiện cất lời.

“Vâng, thưa chủ nhiệm!” Tổ Tổ hoang mang nhìn anh.

Thang Tuấn nói: “Hôm qua tôi nảy ra ý tưởng liên quan đến kế hoạch cho lễ kỷ niệm năm nay, chị xem giúp tôi được không?”

Tổ Tổ sửng sốt, chưa kịp trả lời thì điện thoại trên bàn đổ chuông. Cô ra hiệu “Anh đợi một lát” với anh, nhắc điện thoại lên, “Phòng kế hoạch xin nghe. Đúng, đúng, cô đã liên lạc chưa?”

Tổ Tổ vừa nói chuyện vừa nhìn Thang Tuấn, thấy anh vẫn đứng đó, bèn lấy tay che ống nghe lại, tỏ vẻ khó xử: “Xin lỗi anh, tôi phải bàn với người bên phòng sản phẩm về các nhãn hàng sale off trong dịp lễ kỷ niệm, có lẽ mất chút thời gian.”

“Không sao, chị cứ bận đi.” Thang Tuấn giả vờ không để tâm, gật đầu, đi về phía Tô Lợi.

Trên tay Tô Lợi là một đồng tài liệu, chuẩn bị đứng lên, nhìn thấy Thang Tuấn bèn hỏi: “Có việc gì vậy?”

Thang Tuấn nói: “Tôi nảy ra một ý tưởng liên quan đến kế hoạch lễ kỷ niệm năm nay, cô xem giúp tôi được không?”

Tô Lợi liếc tập giấy trên tay Thang Tuấn, lịch sự từ chối, “Xin lỗi, tôi phải đi photo tài liệu để chiều họp với phòng kinh doanh.” Tô Lợi giờ thứ đang cầm lên, tỏ ý là cô đang rất bận.

“OK, cô cứ làm việc đi.” Thang Tuấn lại quay sang Trịnh Phàm bên cạnh.

Bắt gặp ánh mắt anh, Trịnh Phàm lập tức nhắc điện thoại lên, giả vờ bận bịu, “A lô, lần trước các anh bảo với tôi về loại kem trứng cá muối công dụng tốt mà cũng đắt hàng đó, lễ kỷ niệm năm nay có ưu đãi đặc biệt không?”

Trịnh Phàm cầm đầu vào nghe điện thoại. Thang Tuấn buồn bực, đưa mắt tới những người khác, dường như tất cả đều bận rộn.

Thang Tuấn thở dài, cầm tài liệu trên tay trở về bàn, định uống ngụm nước, phát hiện thấy cốc đã cạn bèn rời khỏi phòng, bóng dáng thật lẻ loi.

Thang Tuấn vừa khuất bóng, đám nhân viên ‘bận rộn’ lập tức nhìn nhau, những người mới gọi điện thoại lần lượt cúp máy. Tiết Thiếu, Tô Lợi, Tổ Tổ qua bàn Trịnh Phàm, thi nhau bàn tán. Thêm hai ba người nữa sán lại hóng hớt.

Tổ Tổ: “Mọi người lờ anh ta như vậy, liệu có hơi lộ liễu không?”

Tô Lợi: “Là anh ta rồi hơi tự tìm rắc rối, thiếu gia của công ty chỉ cần ở đây ngồi mát ăn bát vàng là đủ rồi, đến đây làm ảnh hưởng đến công việc của chúng ta làm gì?”

Tiết Thiếu: “Tôi ủng hộ quan điểm của Tô Lợi. Hơn nữa, giờ ai mà để ý đến anh ta thì coi như xong, sẽ bị giám đốc Thang lờ cho chết.”

Tô Lợi tò mò, “Điều tôi không hiểu là tại sao giám đốc Thang lại đối xử với em trai như thế?”

Tiết Thiếu, Tổ Tổ, Trịnh Phàm lập tức tỏ thái độ “Cô không biết ư?”, trợn mắt nhìn Tô Lợi.

Tiết Thiếu ngạc nhiên: “Thật cô không biết?”

Tô Lợi lắc đầu, ra chiều “Không biết thì làm sao chứ?”, lạnh lùng hỏi: “Tôi đâu biết đâu?”

Trịnh Phàm lắc đầu lia lịa, “Tô Lợi, cô làm việc ở công ty bao lâu rồi mà nội dung cơ bản nhất trong ‘Mật sử Thang gia’ cũng không biết?” Chẳng đợi Tô Lợi phản ứng, cô ta hỏi những người khác, “Các người có biết không?”

Có người lắc, có người gật.

Trịnh Phàm nhìn những người lắc đầu, vô cùng kinh ngạc.

“Nào nào, để chị đây bổ túc kiến thức cho. Làm việc ở Hoàng Hải nhưng không biết lịch sử hào hùng của Hoàng Hải thì coi thế nào được?” Tổ Tổ kéo một chiếc ghế, ngồi xuống rồi vẫy cả đám lại.

Lập tức, có người dựa vào bên cạnh, có người bò ra bàn làm việc. Tiết Thiếu, Tô Lợi, Trịnh Phàm đều sán lại gần, người đứng người ngồi, tư thế chuẩn bị sẵn sàng lắng nghe.

Tổ Tổ lần lượt lấy bốn món đồ trên bàn ra xếp, chỉ: “Đây là chủ nhiệm Thang, Thang Tuấn. Cái này là giám đốc Thang. Còn cái này là chủ tịch Thang, cũng chính là mẹ của chủ nhiệm Thang. Và cái này, là mẹ của giám đốc Thang.”

Tô Lợi lập tức cầm ‘mẹ của giám đốc Thang’ và ‘chủ tịch Thang’ lên, “Chẳng lẽ mẹ của giám đốc Thang không phải là chủ tịch?”

Tổ Tổ đáp: “Đúng vậy! Giám đốc Thang là con gái của ông chủ tịch với một phụ nữ khác.”

Tô Lợi kinh ngạc: “Nhưng giám đốc Thang lại nhiều tuổi hơn chủ nhiệm Thang, tức là...”

Tố Tố vớ thêm hai thứ đồ, bổ sung: “Đúng thế! Sau khi kết hôn chủ tịch của chúng ta mới phát hiện đức lang quân và cô thư ký đã có con riêng từ lâu. Không những thế, bà kia đã 38 tuổi.”

Tô Lợi sửng sốt: “Ôi trời, không ngờ trong cái văn phòng nho nhỏ này lại lắm ‘tri thức’ thế.”

Tố Tố gật gù: “Đúng đó, chưa dừng ở đây đâu, nghe đồn chuyện về hội đồng quản trị cũng rất thú vị.”

Mọi người đều chăm chú nghe Tố Tố kể Thang gia mật sử, ai nấy đều thích thú vô cùng.

Trong nhà Tử Tề, anh và Quý Tinh đang dùng bữa, lặng lẽ thưởng thức món mỳ Ý.

Quý Tinh nhấp một ngụm rượu vang, nhìn Tử Tề. Tử Tề chỉ im lặng dùng đĩa xoắn mỳ, chẳng đưa miếng nào vào miệng, trông anh như có tâm sự.

“Em nấu không ngon sao?” Quý Tinh cắt ngang dòng suy nghĩ của Tử Tề.

Anh ngẩng lên, định thần lại, “Không, em tiến bộ rất nhiều rồi.”

Quý Tinh mỉm cười, gõ gõ vào đĩa Tử Tề, mỳ vẫn còn thừa kha khá.

Tử Tề khẽ nhếch mép, muốn dùng nụ cười che giấu tâm trạng cũng không được.

Quý Tinh hỏi: “Anh có tâm sự?”

Tử Tề định bảo cô hãy để anh yên tĩnh, nhưng chẳng nổi, “Anh tưởng em bận? Nếu công việc mệt mỏi thì không phải đến đâu, lại còn làm bữa tối cho anh nữa.”

“Thật kỳ lạ, trước kia anh không thích em chỉ biết đến mỗi công việc, bây giờ em đặt anh lên trên hết thì anh lại thấy không vui.”

Tử Tề câm lặng.

Quý Tinh đặt chiếc đĩa trên tay xuống, bực bội bất đắc dĩ, thở dài, quan tâm hỏi: “Tử Tề, rút cuộc em phải làm sao chúng ta mới trở về như trước kia?”

Tử Tề cũng đặt đĩa xuống, chăm chăm vào cô một lúc, cuối cùng quyết định thành thật, “Anh không định quay lại với em.”

Quý Tinh mở to mắt nhìn Tử Tề.

Tử Tề lấy dũng khí, tiếp tục: “Anh muốn nói với em từ lâu rồi, nhưng không biết phải mở lời thế nào. Thực ra, anh không định quay lại bên em nhanh chóng như thế này.”

Quý Tinh tức giận, “Tại sao?”

Tử Tề áy náy, “Vì anh vẫn chưa lấy lại được sự thăng bằng trong lòng.”

Quý Tinh không chấp nhận nổi ý nghĩ này, phản nộ: “Lần này lại là vì Lâm Hiểu Khiết?”

Tử Tề sửng sốt, không ngờ cô lại đổ chuyện này lên Hiểu Khiết.

“Chắc chắn là vì cô ta, cô ta lại liên lạc với anh phải không? Lại đeo bám anh phải không?” Quý Tinh chất vấn.

“Việc này không liên quan đến cô ấy.” Tử Tề lắc đầu.

Quý Tinh hoàn toàn không tin, “Không phải là cô ta? Vậy là ai? Tại sao bỗng nhiên anh muốn rời xa em?”

Tử Tề thoáng do dự, “Thực ra giấu em một chuyện. Lần trước đi Anh, không phải là đi công tác mà là tìm Hiếu Khiết.”

Quý Tinh nổi điên: “Quả nhiên anh còn bảo việc này không liên quan đến cô ta! Cao Tử Tề, anh làm sao vậy? Cô ta tuyên bố hủy hôn trước mặt tất cả mọi người, hại anh biến thành trò cười cho cả thiên hạ, anh chưa chịu đủ hay sao? Còn muốn ở bên cô ta? Anh không thấy việc này rất nhảm nhí hả?!”

Tử Tề nuốt nước bọt, “Anh và Hiếu Khiết đã kết thúc rồi! Cao Tử Tề và Lâm Hiếu Khiết đã hoàn toàn kết thúc! Anh đã nói rõ với cô ấy, cô ấy nói sẽ quên những tổn thương mà anh và em gây ra, cũng hy vọng anh sẽ không trách cô ấy vì đã hủy hôn trước mặt mọi người, cô ấy muốn trở về quan hệ bạn bè với anh. Nói thật, kết cục này khiến anh thở phào nhẹ nhõm, từ trước đến nay luôn là anh không phải với Hiếu Khiết.”

“Em không tin! Vậy tại sao anh nói không muốn quay về bên em, không muốn chúng ta bên nhau?”

Tử Tề thở dài, “Quý Tinh, Hiếu Khiết đã nhắc anh rằng những cặp tình nhân đã chia tay, ngoài việc trở thành người xa lạ còn có một lựa chọn nữa... Làm bạn bè.”

Quý Tinh sửng sốt.

Tử Tề mím môi, rồi tiếp tục: “Tình yêu là thứ làm người ta mệt mỏi, sau khi trải qua những việc với em và Hiếu Khiết, anh không biết liệu mình còn đủ sức, đủ khả năng để yêu nữa hay không. Anh rất mệt, anh chỉ muốn nghỉ ngơi.”

“Ý của anh là...”

Tử Tề dồn hết chân thành: “Anh và em không thể làm bạn ư? Anh không biết tương lai sẽ thế nào, nhưng anh biết hiện giờ mình chỉ muốn làm bạn với em. Chúng ta quay lại từ điểm xuất phát, là bạn bè được không?”

Quý Tinh tròn mắt im lặng.

Cô và anh bước ra từ nhà Tử Tề.

“Anh đưa em về.”

Quý Tinh ngồi bên ghế phụ, mặt không chút biểu cảm, nhìn khung cảnh ngoài cửa kính ô tô, không đáp lại.

Tử Tề thở dài, quay đầu, đẩy cần lái, khởi động xe.

Ở một góc tối, tiếng “tách tách” vang lên, hình ảnh Tử Tề và Quý Tinh cùng ngồi trên xe đã lọt vào ống kính.

Ngày hôm sau, trang nhất các báo đều đăng bức ảnh đó với tiêu đề rất to: “Cao Tử Tề và Bạch Quý Tinh hẹn hò đêm khuya, kẻ thứ ba chen vào chuyện tình của Lâm Hiểu Khiết đã lộ diện.”

Tại hành lang, Tử Tề tức giận quăng tờ báo, Thiên Thiên vội đón lấy, bất đắc dĩ cầm lấy tờ báo rào bước theo Tử Tề.

“Boss, tin tức của anh và cô Quý Tinh gây ồn ào quá, tôi lo sẽ ảnh hưởng đến chương trình chiều nay. Có cần tôi hủy cho anh không?” Thiên Thiên vừa dứt lời, một đám nhà báo đã lao đến.

Họ náo loạn, gọi ầm lên: “Anh Cao! Anh Cao!”

Tử Tề bị cánh nhà báo chặn đường, Thiên Thiên nhanh chóng ngăn cản, “Đề nghị tránh đường!”

Nhà báo thì nhau hỏi: “Anh Cao, xin hỏi quan hệ của anh và Bạch Quý Tinh là...?”

“Anh đang qua lại với Bạch Quý Tinh phải không?”

“Lâm Hiếu Khiết có biết chuyện này không?”

Thiên Thiên chặn đám đông, “Xin lỗi! No comment!”

Một nhà báo hét ầm lên: “Bạch Quý Tinh là kẻ thứ ba phải không?”

Tử Tề hơi biến sắc, dừng bước, nhìn thẳng vào nhà báo đó.

Nhà báo cũng không chịu chùn bước, lặp lại câu hỏi, “Xin hỏi Bạch Quý Tinh có phải kẻ thứ ba chen vào tình cảm giữa anh và Lâm Hiếu Khiết không?”

Các nhà báo khác đều yên lặng, đợi câu trả lời của Tử Tề.

Thiên Thiên lo lắng gọi nhỏ: “Boss!”

Tử Tề thẳng thắn đáp: “Tôi nói thẳng, tôi và cô Bạch Quý Tinh chỉ là bạn bè, đề nghị quý vị không nên suy đoán tùy tiện. Những tin đồn như thế này nếu truyền đi sẽ gây tổn thương rất lớn cho bất kể là Hiếu Khiết hay Quý Tinh. Xin cảm ơn!”

Tử Tề lạnh lùng dứt lời, ung dung thoát khỏi đám nhà báo.

Thiên Thiên vội theo bước.

Đám đông lại thì nhau hét: “Anh Cao! Anh Cao, hãy nói thêm một chút!”

Họ náo động, đuổi theo Tử Tề và Thiên Thiên.

Quý Tinh đeo một chiếc kính râm lớn, cùng Amy bước ra một tòa nhà, cũng gặp phải sự bao vây của nhà báo.

Nhà báo thi nhau hỏi: “Quý Tinh, cô và Tử Tề là người yêu?”

“Cô có phải là kẻ thứ ba chen vào Cao Tử Tề và Lâm Hiểu Khiết không?”

Quý Tinh mỉm cười: “Quý vị vất vả rồi, tôi và anh Cao chỉ là đối tác làm việc, tối qua tôi đến văn phòng của anh ấy để trao đổi bàn bạc. Với những tin tức không có thật của tờ báo nào đó, tôi sẽ yêu cầu được bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình cho đến khi tờ báo đó xin lỗi mới thôi.”

Quý Tinh duyên dáng đi về phía ô tô, Amy mở cửa. Cả hai nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Quý Tinh vô tình cúi xuống, như mất hồn dồn ánh mắt vào bức ảnh trên báo của cô và Tử Tề.

Amy liếc thấy, thân nhiên bình luận: “Trong nghề này chỉ cần một nam một nữ đi gần nhau là bị đồn thổi ngay. Thực ra cũng chẳng trách được chuyện cô bị viết thế, gần đây công việc của cô đều liên quan đến Cao Tử Tề, buổi lễ khai trương siêu thị Bách Duyệt cô có đến, còn là đại sứ trong đêm hội WIP ở Thượng Hải. Tôi hỏi thật nhé, đã bao giờ cô nghĩ đến việc thử tiến thêm một bước với anh ta chưa?”

Quý Tinh không kịp phản ứng trước lời gợi ý bất chợt này, “Hả?”

Amy giải thích: “Cô nghĩ xem, cô làm nghề này được bao lâu nữa? Cao Tử Tề có gia thế, có sự nghiệp riêng, mặc dù đã từng yêu Lâm Hiểu Khiết nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến thực tế rằng anh ta đang là một chàng độc thân có giá. Cô nên suy xét việc thêm anh ta vào danh sách riêng đi.”

Quý Tinh mỉm cười im lặng, Amy cũng không đề cập nữa, quay lại chủ đề công việc, “Thôi, nói chuyện khác, chiều nay học viện thẩm mỹ quốc tế Thượng Hải có buổi chụp hình với cô.”

Quý Tinh dựa vào cửa sổ trầm tư.

Thang Mẫn ngồi trước bàn làm việc, ảo não nhìn tập tài liệu trên tay, trên đó viết: “Thông báo cắt giảm nhân viên”.

Đúng lúc này Sở Sở gõ cửa bước vào, đưa thêm tài liệu và một đồng thư từ cho Thang Mẫn, “Giám đốc, đây là những báo cáo tài chính mà chị yêu cầu tôi đến phòng kế toán lấy, cả thư riêng của chị nữa.”

Thang Mẫn gật đầu, để thư sang bên cạnh, xem bản báo cáo tài chính.

Sở Sở thắc mắc: “Thực ra Spirit Hoàng Hải không hề có vấn đề gì về tài chính, tại sao hội đồng quản trị lại muốn giảm bớt chi phí nhân sự?”

Thang Mẫn cúi đầu đọc báo cáo, lạnh lùng cười, không ngẩng lên: “Mục đích của họ không phải là cắt giảm chi phí, mà là muốn nhân viên mất niềm tin vào tôi, lợi dụng lòng người bất an để tạo ra dư luận rằng tôi không phù hợp với việc đảm nhiệm quyền chủ tịch, ép tôi nhường lại cái ghế đại diện CEO.”

Thang Mẫn nhìn từng hàng số liệu kế toán, thấy xuất hiện dòng chữ “Tiền từ thiện đêm hội WIP, Cao Tử Tề trả hộ 100 vạn”.

Cô chau mày, tạm gác lại, tiếp tục nhìn xuống.

Sở Sở lại hỏi: “Vậy giám đốc định làm thế nào?”

Thang Mẫn không để tâm, “Họ muốn ‘thi thố’ tôi sẽ cho họ ‘thi thố’. Có điều không ai quy định tôi phải tự tay ‘giết người’.”

Sở Sở hiểu ra ý Thang Mẫn, “Mượn dao giết người?” Nhưng... trong công ty, ngoài giám đốc ra còn ai nắm quyền sinh quyền sát các nhân viên nữa?”

“Đúng thế, là ai?” Thang Mẫn đau hết cả đầu, xem xong báo cáo, tiện tay cô cầm tập thư từ lên xem, lướt qua từng bức một. Cô nhìn thấy một lá thư có vẻ bất thường, lập tức bóc ra.

“Thưa giám đốc Thang, tôi là Lâm Hiếu Khiết. Trong lá thư này là tờ chi phiếu 100 vạn Đài tệ, tương đương với khoảng 20 vạn Nhân Dân tệ. Đây là số tiền từ thiện trong đêm hội WIP mà tôi nợ quý công ty, số tiền còn lại tôi sẽ trả dần, mong giám đốc thông cảm.”

Cô lấy tấm chi phiếu ở trong lá thư ra, lập tức nghĩ đến điều gì đó, lại xem khoản tiền mà Cao Tử Tề đã trả trên bản báo cáo, mỉm cười, “Hình như tôi đã tìm thấy người thay tôi ‘giết người’ rồi.”

Sở Sở không hiểu.

Đầu phố London, Hiếu Khiết ngồi ở quán cà phê bên đường, đọc cuốn sách về quản lý kinh doanh.

Cô chụp lại cốc cà phê trên bàn bằng điện thoại, đây là cốc capuchino có vẽ biểu tượng tình yêu. Cô gửi bức ảnh cho Thang Tuấn, đồng thời thêm một dòng tin nhắn, “Tặng anh một ly cà phê, mong anh có thêm nghị lực cố gắng, hy vọng mọi việc bên đó đều thuận lợi!”

Gửi bức ảnh xong, cô ngẩng lên thấy Doug cách đó không xa đang vẫy tay với cô.

Doug nhanh chóng đến trước mặt cô, kéo ghế ngồi, vui vẻ chào: “Hi! Đợi lâu rồi phải không?”

“Hi! Tìm em có việc gì?”

Doug nói: “Anh biết Tom quay về Spirit Hoàng Hải làm việc rồi, sợ em buồn nên rủ em đi uống cà phê, nhân lúc sơ hở xem xem có cơ hội đột nhập không.”

Hiếu Khiết mỉm cười, buồn rầu hạ giọng: “Thì ra anh ấy về Spirit Hoàng Hải làm việc, em cứ tưởng anh ấy sẽ sớm quay lại.”

Doug cắn một miếng bánh ngọt, lấy khăn lau miệng, ngạc nhiên: “Tom không nói với em?”

Hiếu Khiết ủ rũ, không đáp.

Doug an ủi cô, “Chắc cậu ta không ngờ mẹ mình bệnh nặng như thế, một lúc xảy ra quá nhiều việc nên không kịp thông báo với em.”

“Cũng có thể.” Lúc này, điện thoại của Hiếu Khiết đổ chuông, cô nghi hoặc nhìn màn hình, “A lô?”

Giọng Thang Mẫn vang lên, “Cô Hiếu Khiết phải không? Tôi là Thang Mẫn của Spirit Hoàng Hải.”

Hiếu Khiết sững người lại, ngạc nhiên, “Giám đốc Thang?”

Doug ngồi bên cũng bất ngờ.

Hiếu Khiết lại hỏi: “Có chuyện gì không ạ?”

Thang Mẫn đáp: “Tôi chỉ gọi điện để thông báo là mình đã nhận được chi phiếu 100 vạn Đài tệ cô quyên góp cho đêm từ thiện WIP.”

Hiếu Khiết bất giác ngồi thẳng người, “Số tiền còn lại tôi sẽ nhanh chóng gửi trả theo phương thức trả góp, xin hỏi như thế có được không?”

Thang Mẫn khẽ cười, “Yên tâm, tôi đâu đòi nợ. Tôi chỉ muốn cô biết rằng là anh Cao Tử Tề đã giúp cô thanh toán hết rồi, cô không cần gửi chi

phiếu nữa. Tôi sẽ hủy chi phiếu này cho cô, số tiền này không phải đưa vào tài khoản của Spirit Hoàng Hải nữa.”

Hiếu Khiết vô cùng kinh ngạc, “Cái gì? Giám đốc nói ai đã trả giúp tôi?”

Thang Mẫn cười, “Đừng bận tâm, quy tắc ngầm khi chia tay của xã hội thượng lưu, mọi người đều hiểu. Tôi nghĩ anh Cao nhất định muốn coi 100 vạn tệ này là chi phí đền bù cho cô. Nó chẳng là gì với người nhà họ Cao, cô không cần bận tâm.”

Hiếu Khiết bị những lời của Thang Mẫn chọc giận, cô nghiêm túc nói: “Từ bây giờ tôi chưa từng đồng ý để Tử Tề trả tiền hộ, việc này cũng không cần thiết. Mặc dù hiện tại tôi chưa đủ tiền, nhưng tôi sẽ không trốn nợ, tôi sẽ làm việc để kiếm tiền trả.”

Thang Mẫn đáp ứng: “OK, nếu cô không định nhận sự giúp đỡ của Cao Tử Tề, tôi sẽ trả lại tiền cho anh ta.”

Hiếu Khiết khẽ thở phào, “Cảm ơn giám đốc Thang.”

“Cô đã xác định được kế hoạch trả tiền chưa? Cô dự định sẽ làm việc tại đâu? Về Đài Loan? Việc xảy ra với Cao Tử Tề sẽ khiến cô thật khó mà xin được việc trong các trung tâm thương mại tại quê nhà.”

Hiếu Khiết mím môi, “Tôi hiểu, cũng đã có sự chuẩn bị tâm lý rồi. Cảm ơn lời nhắc nhở của giám đốc Thang.”

“Bất luận là mẹ tôi hay cá nhân tôi đều đánh giá cao năng lực của cô. Nếu cô đồng ý, chúng tôi sẵn sàng chào đón cô về Spirit Hoàng Hải, bắt đầu lại sự nghiệp. Cô cứ suy nghĩ kỹ đi rồi liên lạc với tôi.”

Thang Mẫn không đợi Hiếu Khiết trả lời đã cúp máy.

Hiếu Khiết cười khỗ, nhìn điện thoại.

Doug quan tâm, “Sao vậy?”

Hiếu Khiết lắc đầu, ăn một miếng bánh ngọt, nhàn nhạt nói, “Em nên về Đài Loan thì hơn.”

Doug sững sờ, “Em nghĩ kỹ chưa? Về Đài Loan, không phải Thượng Hải?”

Đài Loan là nhà em, bạn bè và các mối quan hệ đều ở Đài Loan. Mặc dù quay về có chút mất mặt, nhưng so với Thượng Hải thì Đài Loan là lựa chọn nhiều ưu thế hơn.”

Doug lắc đầu, không tán đồng, “Về Đài Loan, em còn làm việc được trong các trung tâm thương mại không? Scandal của em và Tử Tề vẫn còn ồn ào lắm, lại thêm việc hủy hôn giữa bao người nữa, việc này cũng khiến Hải Duyệt mất mặt. Chà chà, anh mà là bộ phận nhân sự của trung tâm thương mại, chắc chắn không dám nhận em.”

Nghe Doug phân tích, Hiếu Khiết bắt đầu thấy hoang mang, “Thật à?”

Doug ra sức gật đầu, “Of course! Đến Thượng Hải bắt đầu lại đi, quan trọng hơn là...”

“Dạ?” Hiếu Khiết nhìn Doug.

“Chủ nhà Tom của em đang ở Thượng Hải!” Doug đặt hai tay lên đầu bắt chước tai thỏ. Hiếu Khiết phì cười.

Trở về căn hộ, Hiếu Khiết bắt đầu thu dọn đồ đạc. Cô cho thỏ Peter vào vali đã sắp đầy quần áo.

Doug đứng dựa vào cửa, nhìn cô mà xoa cằm nghĩ ngợi, “Là do anh thuyết phục giỏi, hay em là người dễ bị thuyết phục? Em quyết định qua

Thượng Hải ư?”

Hiếu Khiết bức bối: “Anh thật nhiều chuyện, chả phải anh động viên em đi Thượng Hải sao?”

“Ý anh là, Thượng Hải và Đài Loan, Thượng Hải better. Nhưng nước Anh và Thượng Hải, đương nhiên nước Anh much better.”

Hiếu Khiết đứng dậy, đưa chùm chìa khóa cho Doug, “Đây là chìa khóa căn hộ, giao cho anh đấy.”

“Này này...” Doug tiến sát lại Hiếu Khiết như muốn tiết lộ một bí mật cho cô.

“Dạ?” Hiếu Khiết không hiểu.

Doug đảo mắt, “Không bằng như vậy, số tiền em nợ để anh trả cho, em ở lại Anh với anh. Chẳng phải em rất thích nước Anh sao? Hàng ngày anh có thể dẫn em đi khắp London. Chẳng phải em rất thích thỏ ư? Chúng ta ở lại căn hộ này, lúc nhìn bầu...” Bất giác không nghĩ ra cái tên của chú thỏ mà Hiếu Khiết mang theo, “... thỏ Prefer!”

Hiếu Khiết lập tức sửa lại, “Thỏ Peter!”

Doug nhún vai: “Peter hay Prefer như nhau thôi.”

Hiếu Khiết chống nạnh: “Thỏ có rất nhiều loại, Miffy, Lehman, Chomsky... Nhưng em và Thang Tuấn chỉ thích thỏ Peter!”

“OK! Peter thì Peter.” Doug xoa cằm, quay về chủ đề chính, “Tóm lại, chúng ta ngày ngày sẽ vui vẻ sống trong căn hộ mà đâu đâu cũng là thỏ Peter, ha ha.” Anh dang hai tay, cười sảng khoái, như thể mình đang ngồi trong căn hộ ngập thỏ Peter vậy.

Hiếu Khiết nghe rằng, chọc cho anh một cái, “Doug, căn hộ này không phải của anh đâu nhé.”

Doug giờ chồm chìa khóa lên, “Nhưng tôi có chìa khóa, người có chìa khóa chính là chủ căn hộ.”

Hiếu Khiết lập tức hét đòi, muốn giật lại: “Trả cho em!”

Doug giờ cao tay, không cho cô lấy. Hiếu Khiết phải nhảy mấy cái mới đoạt được chìa khóa từ tay anh, “Để em trực tiếp trả chìa khóa cho Thang Tuấn. Bây giờ em sẽ thông báo với anh ấy.”

Cô lôi điện thoại ra định sẽ gọi cho Thang Tuấn, Doug vội ngăn cản, “Nói trước với cậu ta làm gì, phải khiến cậu ta bất ngờ chứ.”

“Anh thật rất trẻ con.”

“Không được tiết lộ với Tom, nhớ cho anh biết thái độ của cậu ta khi thấy em nhé!” Doug vui vẻ cầm áo khoác, “Sáng mai anh đến đón đưa em đi ăn bữa sáng cuối cùng, sau đó tiễn em ra sân bay.”

Doug vui vẻ vẫy tay tạm biệt, Hiếu Khiết cũng mỉm cười với anh.

Sau khi Doug đi rồi, cô tiếp tục thu dọn mọi thứ, thấy thỏ Peter lại cảm thấy vui.

Trong bệnh viện, Thang Lan nằm trên giường, vẫn chưa tỉnh.

Thang Tuấn ngồi bên cạnh bà, vừa nhẹ nhàng xoa bóp cho mẹ, vừa dịu dàng trò chuyện: “Hôm nay mẹ khá hơn chưa? Mấy ngày vừa rồi con không đến, mẹ đoán xem con đi đâu?”

Thang Lan vẫn nhắm nghiền, không phản ứng.

Thang Tuấn mỉm cười, “Chắc mẹ không ngờ là con đã quay trở về Spirit Hoàng Hải. Không có mẹ che chở, có rất nhiều việc không thuận lợi lắm, mỗi ngày con ngủ chưa đến ba tiếng. Nhưng con nghĩ qua đợt này sẽ tốt hơn. Còn một tin tốt... Con muốn mẹ xem một thứ.”

Anh lôi trong túi ra bản kế hoạch lễ kỷ niệm năm nay, giơ ra trước mẹ, vui vẻ nói: “Lễ kỷ niệm trung tâm thương mại năm nay do con phụ trách, mẹ có bất ngờ không?”

Thang Lan vẫn vậy.

Thang Tuấn đặt bản kế hoạch xuống, chán nản: “Mẹ không lo con làm hỏng một hoạt động lớn thế à? Nếu mẹ lo thì mau tỉnh lại chỉ bảo con đi. Mẹ có biết không, hiện giờ những người bên cạnh chẳng ai muốn giúp con cả, chỉ mình con đơn thương độc mã, con sợ mình sẽ làm hỏng việc, cũng sợ sẽ làm hủy hoại danh tiếng của mẹ.”

Anh thở dài, buồn bã nói: “Suýt nữa con quên mất, mẹ cũng đang đơn thương độc mã chiến đấu với chính mình. Mẹ phải nhanh tỉnh lại đây nhé!”

Nhìn Thang Lan cô đơn nằm trên giường bệnh, Thang Tuấn vô cùng đau lòng. Mắt anh đỏ hoe, dịu dàng nắm chặt tay bà, “Con hứa sẽ cố gắng, dù chỉ có một mình, con cũng sẽ cố gắng, nhất định con sẽ làm thật tốt buổi lễ kỷ niệm năm nay, để mẹ tỉnh dậy là có thể tự hào vì con. Cho nên mẹ cũng phải cố gắng nhé, con xin mẹ, hãy mau tỉnh lại.”

Hai mắt Thang Lan vẫn nhắm nghiền.

Anh cười: “Mẹ, muộn rồi, con phải về đây, ngày mai con lại đến thăm mẹ!” Anh đứng dậy, cầm ba lô và chùm chìa khóa, cúi xuống hôn lên má mẹ rồi quay người rời đi.

Trong phòng khách sang trọng của Tầng gia, Đồng sự Tầng và các thành viên trong hội đồng quản trị đang ngồi trên sofa, nhàn nhã hút xì gà, uống

whisky.

Thành viên hội đồng quản trị A từ từ nhả một làn khói, không vui phát biểu: “Con nhỏ Thang Mẫn kia chẳng coi cổ đông chúng ta ra gì. Ngày trước khi Thang Lan làm chủ tịch, ít nhiều còn tôn trọng ý kiến của chúng ta. Bây giờ Thang Lan ngã xuống, Thang Mẫn không thèm quan tâm ý kiến của chúng ta, bảo xử lý việc cắt giảm nhân sự mà bao lâu rồi không thấy động tĩnh, cứ nghĩ đến mấy chuyện này là tôi lại không ngủ được.”

Đồng sự Tăng rót một ly Whisky đưa cho ông A, mỉm cười an ủi, “Đừng tức giận, tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe, như thế thật không đáng. Cho dù có giảm biên chế hay không thì cô ta vẫn phải suy nghĩ về vấn đề chi phí nhân sự, lần họp tới chắc chắn phải đưa ra biện pháp giải quyết, chúng ta hãy cho cô ta chút thời gian.”

Thành viên hội đồng quản trị B lên tiếng: “Cho chút thời gian đương nhiên không thành vấn đề, có điều tôi lo lễ kỷ niệm năm nay Thang Mẫn không đủ năng lực, sẽ làm hỏng việc. Đến lúc đó cổ phiếu của Hoàng Hải sụt giá, chúng ta phải ăn nói thế nào với các cổ đông nhỏ đây?”

Tất cả đều lo lắng, nhìn nhau.

Đồng sự Tăng mỉm cười, bình tĩnh hút xì gà, từ từ nhả khói, vờ vĩnh nói: “Đừng như thế, chúng ta phải tin tưởng vào năng lực xử lý của Thang Mẫn, ít ra cô ta cũng đã được tôi luyện rất lâu dưới trướng Thang Lan rồi, học không được mười phần thì cũng phải được bảy, tám phần. Hơn nữa, Thang Tuấn cũng trở về giúp sức, đêm hội WIP lần trước cậu ta làm chả phải rất thành công ư? Cứ đặt niềm tin vào những người trẻ tuổi một lần đi.”

Ông A nhấp một ngụm whisky, “Đương nhiên, so với Thang Mẫn, Thang Tuấn có vẻ tôn trọng chúng ta, nhưng cậu ấy còn quá trẻ, cần phải được tôi luyện nhiều hơn. Không như các vị lão thành đây, bao nhiêu sóng

gió đều trải qua hết rồi, đặc biệt là ông, Đồng sự Tăng, bắt ông phải nghe lời mấy đứa trẻ, để ông phải chịu ầm ức rồi.”

Đồng sự Tăng đảo mắt một vòng, cười: “Đừng nói thế, già rồi phải nhường sân khấu lại cho người trẻ phát huy, cho họ cơ hội được rèn dũa, chúng ta cứ chờ xem! Huống hồ, nếu thực sự xảy ra chuyện, chẳng phải vẫn còn lớp già này hay sao?”

Các thành viên trong hội đồng quản trị đều gật gù.

“Nể mặt Đồng sự Tăng, chúng tôi sẽ chờ xem lễ kỷ niệm năm nay thế nào!”

Mọi thành viên trong hội đồng quản trị nâng ly, vui vẻ tiếp tục trò chuyện. Đồng sự Tăng hút xì gà, nhả từng làn khói ra, khẽ nhếch mép đầy khó hiểu.

Trong phòng họp của Hoàng Hải, Thang Tuấn ngồi ở vị trí chủ trì, chau mày lật giở từng trang bản kế hoạch trước mặt. Người phòng kế hoạch ngồi hai bên, tất cả đều nhìn Thang Tuấn với vẻ hí hửng.

Thang Tuấn gập lại liệu lại, cân nhắc nên nói thế nào.

Tổ Tổ mở lời trước, “Chủ nhiệm thấy sao?”

Thang Tuấn đáp: “Nội dung cũng phong phú...”

Tiết Thiếu tự tin: “Từ kho số liệu về lễ kỷ niệm của các trung tâm thương mại khác, tôi đã chọn ra những hoạt động phù hợp nhất với Hoàng Hải rồi mới viết thành bản kế hoạch này. Mua mười tặng một, mỹ phẩm độc quyền giá ưu đãi, tặng hàng hiệu... không thiếu hoạt động nào.”

“Số lượng hoạt động thì đủ rồi, nhưng về chất lượng, tôi chỉ lo hoạt động mà những trung tâm thương mại khác có chúng ta lại không có.”

Thang Tuấn cố gắng diễn đạt uyển chuyển suy nghĩ của mình.

Trịnh Phàm lên tiếng: “Chủ nhiệm yên tâm, tôi đã nghe ngóng hoạt động vào lễ kỷ niệm năm nay của các trung tâm thương mại kia, cái họ có chúng ta chắc chắn cũng có.”

Tất cả vui vẻ gật đầu.

Thang Tuấn nhìn một lượt, chân thành hỏi: “Vậy cái người khác không có, chúng ta có không?”

Cả đám sững sốt, không biết đáp sao.

Thang Tuấn nói: “Khách hàng mục tiêu của trung tâm thương mại chúng ta đều là những khách hàng cao cấp VIP, WIP có thu nhập hàng năm trên nghìn vạn, cô nghĩ họ sẽ quan tâm đến những chương trình khuyến mãi nhỏ nhỏ kiểu này?”

Trịnh Phàm đáp: “Lễ kỷ niệm của các năm trước, kết quả doanh thu của những hoạt động này rất tốt.”

Mọi người phớt lờ Thang Tuấn.

Thang Tuấn sắp xếp lại suy nghĩ, bình tĩnh diễn đạt: “Không phải tôi nói bản kế hoạch năm nay không tốt. Tôi biết việc áp dụng kinh nghiệm thành công của những năm trước là biện pháp an toàn nhất. Nhưng tôi hy vọng có thể bứt phá khuôn mẫu hiện có, tổ chức một lễ kỷ niệm hoàn toàn khác.”

Thang Tuấn phát tài liệu trên tay, nhân viên phòng kế hoạch chán nản xem các số liệu mà anh đưa cho, cảm thấy vị thiếu gia này sao mà rối hơi nhiều chuyện.

Thang Tuấn nói tiếp: “Đây là danh sách khách hàng WIP của năm nay, tôi muốn mọi người nghiên cứu nhu cầu của họ, những thứ gì họ cần, điều

hấp dẫn họ nhất có thể không phải là khuyến mãi mà là dịch vụ cao cấp chẳng hạn, chúng ta có thể suy nghĩ theo hướng này.”

Tiết Thiếu nhìn số liệu, lo lắng lên tiếng: “Chủ nhiệm, thông tin về thói quen tiêu dùng của khách hàng WIP rất hạn chế. Nếu bắt đầu xây dựng lại một kho dữ liệu thuộc về họ thì phải cần khoảng một tuần, tôi sợ không kịp báo cáo.”

Thang Tuấn khẽ chau mày, sau đó mỉm cười động viên, “Ngoài kho dữ liệu, tìm hiểu trực tiếp hoặc làm các phiếu điều tra thị trường cũng được. Đừng suốt ngày ngồi trước máy tính như thế không tìm được người yêu đâu.”

Mọi người bật cười.

Tiết Thiếu lén nhìn Tô Lợi, đẩy đẩy gọng kính, hơi lúng túng.

“Chủ nhiệm, chúng tôi hiểu hiện giờ anh đang có những suy nghĩ rất táo bạo, muốn làm một việc thật khác thường. Nhưng điều chúng ta cần không phải mạo hiểm mà là giảm bớt rủi ro thất bại. Mặc dù bản kế hoạch này đánh vào chiêu bài an toàn, nhưng ít ra cũng giữ được bát cơm. Hội đồng quản trị đang nhìn chăm chăm vào chúng ta, cho nên chúng ta không được phép sai sót là điều quan trọng nhất.” Tổ Tổ khẩn thiết nhìn Thang Tuấn.

Tô Lợi vội chen vào, “Tổ Tổ nói rất đúng, hơn nữa hội đồng quản trị toàn những bậc lão làng cả, tôi sợ rằng họ sẽ không thích những trò mới. Cái gì cũng có mặt tốt của nó, cho dù chúng ta không biết sở thích của hội đồng quản trị, nhưng ít ra những kinh nghiệm trong quá khứ có thể khiến hội đồng quản trị tin tưởng.”

Trịnh Phàm nũng nịu nhìn Thang Tuấn, “Chủ nhiệm, bản kế hoạch này rất tệ ư? Chúng em cố lắm rồi mà.”

Thang Tuấn khẽ thở dài, “Đương nhiên tôi nhìn thấy sự cố gắng của mọi người, nhưng cầm bản kế hoạch này tôi không biết phải ăn nói với giám đốc thế nào.”

Tổ Tổ chân thành góp lời: “Chủ nhiệm, anh vừa mới đến có khi không hiểu giám đốc bằng chúng tôi. Khi chị ấy dẫn dắt chúng tôi lên kế hoạch, những sách lược thường dùng nhất như chiết khấu, tặng quà, hàng độc quyền chúng tôi đều đưa vào đây rồi, xin chủ nhiệm cứ yên tâm.”

Thang Tuấn vẫn tỏ ra không tán đồng, im lặng.

Trịnh Phàm lại thở dài, “Chủ nhiệm, anh không cần lo cho chúng tôi, thực ra chúng tôi mới là người lo lắng cho anh.”

Tất cả đều nhìn Thang Tuấn với ánh mắt ái ngại, ra sức gật đầu.

Thang Tuấn không hiểu, “Lo lắng cho tôi?”

Tổ Tổ cố tỏ ra bí mật: “Thấy bảo giám đốc mời về một giám đốc dự án để giám sát lễ kỷ niệm năm nay.”

“Thật hả? Tôi đâu nghe nói đâu.” Thang Tuấn bất giác chau mày.

Tổ Tổ an ủi, “Vừa mới rơi từ trên trời xuống một chủ nhiệm dự án, giờ lại thêm một giám đốc dự án, động thái này rõ ràng là định khống chế chủ nhiệm. Nhưng anh yên tâm, chúng tôi đều ủng hộ anh.”

Thang Tuấn cảm động.

Tiết Thiếu tiếp tục, “Chúng tôi thấy trước khi giám đốc mới đến, chúng ta nên dĩ bất biến ứng vạn biến, cứ giữ nguyên bản kế hoạch thế thì hơn. Nhờ sửa giữa chừng rồi, giám đốc dự án mới lại thích bản kế hoạch an toàn thì sao.”

Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Thang Tuấn do dự, cuối cùng theo đa số, “Được thôi, vậy tạm thời giữ nguyên phương án cũ. Nếu ai có ý tưởng khác về lễ kỷ niệm năm nay, rất mong cứ mạnh dạn đưa ra.”

Cả phòng thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí căng thẳng dần trở nên dễ chịu hơn.

Tiết Thiệu nhìn đồng hồ, “Đến giờ nghỉ trưa rồi, chủ nhiệm, chúng tôi đi ăn nhé?”

Thang Tuấn cũng nhìn đồng hồ, “Ừ, hôm nay đến đây thôi, mọi người giải tán.”

Tất cả lũ lượt đứng dậy, rời khỏi phòng.

Chỉ còn lại một mình Thang Tuấn, anh nhìn những chỗ ngồi trống không, thực sự bất lực.

Cầm một lon nước ngọt, anh đứng ngoài ban công, u buồn ngắm phong cảnh thành phố. Vừa làm một ngụm đã bật cười, “Sao lại là vị dâu?”

Anh nhớ lại nụ hôn đầu tiên với Hiếu Khiết... Cô quay đầu về phía anh, môi chạm nhẹ vào môi anh. Lúc bất ngờ đó cả hai đều không kịp phản ứng, mắt mở to nhìn đối phương, thời gian như dừng lại.

Định thần, anh nhìn lon nước ngọt trong tay, nhớ đến Hiếu Khiết mà mỉm cười, lầm bầm một mình, “Nếu có em bên cạnh cùng nghĩ cách thì tốt biết bao.”

Thang Tuấn ngẩng đầu lên bầu trời, thở dài, cười khố.

Hiếu Khiết mặc bộ vest công sở, chân đi đôi giày cao gót hàng hiệu, bước nhanh về phía cửa trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải.

Lòng cô ngập tràn hy vọng. Đứng ngoài phòng làm việc của Thang Mẫn, cô bắt đầu cảm thấy hơi hồi hộp, lấy gương và son môi từ túi xách chỉnh trang lại.

Từ trong gương, Hiếu Khiết bắt gặp một cô gái đeo thẻ nhân viên trên cổ bước ra từ văn phòng giám đốc Thang, trông có vẻ bất mãn, miệng còn làu bàu, “Thật quá đáng, không đủ người thì gọi tôi vào pha cà phê, tôi đã qua cái thời làm em gái cà phê lâu rồi.”

Hiếu Khiết mãi chú ý vào cô ta, không cẩn thận quệt lệch son môi. Cô ảo não, vội tìm giấy ăn trong túi.

Người đi ra là Tổ Tổ, thấy vẻ bối rối của Hiếu Khiết bèn lại gần, đưa một cuộn giấy vệ sinh bẹp dí từ trong túi ra, “Cho cô này.”

Hiếu Khiết cầm cuộn giấy, nói cảm ơn.

Tổ Tổ mỉm cười thân thiện: “Đừng khách sáo, tôi tiện tay lấy trong phòng vệ sinh đấy, còn nhiều lắm, cuộn này cô cứ giữ mà dùng.” Sau đó rời đi.

Hiếu Khiết nhú mày, “Sao lại trộm giấy trong nhà vệ sinh chứ? Người khác vào mà không có giấy thì làm thế nào?”

Cô cúi đầu, cầm một đầu khế lau vết son, bất cẩn đánh rơi cuộn giấy. Nó lăn dọc theo hành lang, càng lúc càng nhỏ dần, kéo dài một quãng.

Cuối cùng, cuộn giấy vệ sinh lăn đến tận đầu kia hành lang, dừng lại bên cạnh một đôi giày nam đặc biệt.

Hiếu Khiết vô cùng lúng túng, vội đi theo, định cúi xuống nhặt thì một bàn tay trắng dài đã giúp cô.

Cô ôm một đồng giấy, cúi đầu, thật mất mặt, liên tục nói: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh.”

Hai người cùng ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhau.

“Là em!”

“Là anh!”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết gần như đồng thanh, ngạc nhiên nhìn đối phương. Anh nheo mắt liếc đồng giấy vệ sinh trên tay cô, Hiếu Khiết cũng đưa mắt theo. Phì cười.

“Sao em lại ở đây? Lại còn cầm một đồng giấy toilet nữa chứ.” Thang Tuấn cầm một đầu, Hiếu Khiết đầu còn lại, cùng cuộn lại.

Hiếu Khiết ngại ngùng, bịu môi như làm nũng: “Chuyện này nói ra dài lắm. Anh ấy, bao lâu không liên lạc với em, điện thoại gọi cũng không nghe máy, khiến em lo chết đi được!”

“Anh xin lỗi, đợt này bận quá.” Thang Tuấn cảm thấy kỳ lạ, sao đột nhiên cô lại đến Thượng Hải, trong lòng phấp phỏng mong đợi, “Cho nên... em đến đây... là vì...?”

Hiếu Khiết cười: “Công việc, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi.”

Thang Tuấn ngạc nhiên vui sướng, “Thật hả? Thế thì tốt quá, là phòng nào? Chức vụ gì?”

Hiếu Khiết đang định đáp thì thư ký đi tới, cắt ngang hai người, “Cô Lâm, giám đốc đang đợi cô.”

Hiếu Khiết nháy mắt với Thang Tuấn: “Em đi gặp giám đốc đã, lát sẽ nói chuyện với anh.” Cô vội vàng đi theo thư ký, nhưng quên mất cô và

Thang Tuấn mỗi người đang cầm một đầu cuộn giấy vệ sinh, đoạn giấy giữa hai người lại bị kéo dài ra.

Thang Tuấn gọi, “Em quên giấy vệ sinh rồi này!”

Hiếu Khiết quay đầu lại nhìn sau lưng, bật cười khúc khích.

Thang Tuấn đưa giấy vệ sinh cho Hiếu Khiết. Cô ra hiệu cảm ơn anh rồi vội theo chân thư ký.

Hiếu Khiết vừa đi vừa ra sức cuộn lại cuộn giấy nhưng thế nào cũng không xong, cuối cùng đành phải mang một đồng giấy vệ sinh vào văn phòng Thang Mẫn.

Nhìn cô như thế, Thang Tuấn không nhịn được cười.

Thang Mẫn ngồi trước bàn làm việc, Hiếu Khiết lo lắng ngồi trên sofa đối diện cô. Chiếc túi bên cạnh nhét phồng căng, ít giấy thò ra bên ngoài.

Thang Mẫn lên tiếng: “Rất vui vì cô đã chấp nhận lời đề nghị của tôi.”

Hiếu Khiết mỉm cười, hơi căng thẳng.

“Không phải khẩn trương, cô đã để lại ấn tượng sâu đậm với tôi sau đêm hội WIP. Lại thêm xuất phát điểm trước kia của cô tại Hải Duyệt nữa, tôi tin rằng không ai hiểu về trung tâm thương mại hơn cô. Hy vọng cô có thể dẫn dắt đội ngũ phòng kế hoạch của chúng tôi làm nên một bản kế hoạch đặc biệt cho buổi lễ kỷ niệm năm nay.”

Hiếu Khiết mỉm cười, gật đầu đầy tự tin.

Thang Mẫn đẩy một tệp tài liệu đến Hiếu Khiết, “Đây là kế hoạch trả nợ mà kế toán làm cho cô, khoản tiền quyên góp cho đêm hội WIP còn lại 80 vạn Nhân Dân tệ, sẽ khấu trừ dần vào lương hàng tháng của cô.”

Hiếu Khiết mở ra nhìn, lại gật đầu.

Đột nhiên, Thang Mẫn thu lại thái độ ôn hòa, rất nghiêm túc nói: “Về lễ kỷ niệm năm nay, còn một nhiệm vụ đặc biệt muốn giao cho cô.” Thang Mẫn đưa công văn yêu cầu giảm biên chế cho Hiếu Khiết, “Nhân dịp chuẩn bị kế hoạch lễ kỷ niệm năm nay, tôi muốn cô thay mặt công ty loại đi những nhân viên thiếu tích cực, đây là danh sách.”

Tờ đầu tiên là hồ sơ của Thang Tuấn. Cô ngạc nhiên: “Giám đốc Thang, thế này là ý gì ạ?”

Thang Mẫn đáp: “Đây là danh sách những nhân viên có thành tích không tốt, tôi muốn cô kiểm tra từng người một và loại bớt những nhân viên không đạt yêu cầu.”

Hiếu Khiết thắc mắc, “Bao gồm... Thang Tuấn?” Cô cầm danh sách, không dám tin lắm.

“Nếu chỉ vì là họ Thang mà được ưu tiên thì làm sao có thể khiến các nhân viên khác tâm phục khẩu phục? Vì sự gắn kết tập thể, trong danh sách cắt giảm đương nhiên phải có tên Thang Tuấn.”

Hiếu Khiết thoáng lo lắng.

Thang Mẫn nhìn chăm chăm Hiếu Khiết, “Tôi biết cô và em trai tôi có mối quan hệ cá nhân rất tốt, nhưng trong công ty, tôi hy vọng hai người công tư phân minh, đừng để tình cảm riêng tư ảnh hưởng đến công việc.”

Hiếu Khiết thành thực đáp: “Xin giám đốc yên tâm, tôi và Thang Tuấn chỉ là bạn bè. Tôi nhận công việc này là vì nhiệt huyết theo đuổi công việc trong trung tâm thương mại, cũng để có tiền trả nợ. Hiện giờ tôi chỉ muốn làm việc tốt, nhanh chóng trả nốt 80 vạn còn thiếu, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Thang Mẫn gật đầu tán đồng, nhưng vẫn chưa yên tâm, “Cô chắc chắn sẽ đối xử với em trai tôi như những người khác?”

Thái độ cứng rắn của Thang Mẫn khiến Hiếu Khiết hạ quyết tâm, quả quyết: “Tôi có thể.”

Thang Mẫn hài lòng, “Hy vọng cô nói được, làm được. So với những người không có năng lực, thì những người làm việc theo cảm tính còn tệ hại hơn, cho dù biểu hiện có tốt thế nào thì tôi cũng không muốn một người như vậy tiếp tục ở lại.”

Hiếu Khiết hiểu ra ý Thang Mẫn, “Vâng, tôi biết rồi ạ.”

Mọi người đều đang bận rộn với những công việc sau cùng cho bản kế hoạch của lễ kỷ niệm.

Thang Tuấn đi đi lại lại từ chỗ này sang chỗ khác, hướng dẫn nhân viên chỉnh sửa nốt. Anh đứng cạnh Tổ Tổ, chỉ cho cô những số liệu cần chú ý, “Đây là ước tính lợi nhuận, phải kiểm tra nhiều lần, cẩn thận không tính nhầm.”

Tổ Tổ gật đầu, lấy máy tính ra tính lại lần nữa.

Thang Tuấn đi về phía Tiết Thiệu và Tô Lợi, liếc màn hình máy vi tính của họ, “Rất tốt, trong khoảng thời gian ngắn đã phân tích chi tiết các số liệu của WIP lần này, đây coi như phụ lục.”

Tiết Thiệu và Tô Lợi mỉm cười gật đầu, tiếp tục chỉnh sửa tài liệu.

“Đang bận à?” Đột nhiên, giọng Sở Sở vang lên. Tất cả dừng lại nhìn ra cửa.

Sở Sở cười: “Phòng kế hoạch của các bạn lại được bổ sung nhân lực đây.”

Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, chờ Sở Sở hé lộ đáp án.

Sở Sở mỉm cười giới thiệu, “Xin giới thiệu, đây là giám đốc dự án mới, Lâm Hiểu Khiết.”

Ai nấy đều bất ngờ, lần lượt đứng cả lên. Tổ Tổ nhận ra Hiểu Khiết là người ban nãy mình đưa giấy vệ sinh cho.

Hiểu Khiết mỉm cười nhìn Thang Tuấn, sau đó lịch sự chào hỏi: “Sau này mong mọi người chỉ bảo thêm.”

Người phòng nhân sự quả nhiên nói thật.

Sở Sở để ý thấy ánh mắt đưa qua đưa lại giữa Thang Tuấn và Hiểu Khiết, bất giác chau mày nhưng vẫn giữ đúng nguyên tắc, “Tôi chắc hẳn mọi người đã gặp cô Lâm trong đêm hội WIP, tôi cũng không giới thiệu nhiều. Kể từ hôm nay, giám đốc cử cô Lâm dẫn dắt mọi người lên bản kế hoạch cho lễ kỷ niệm, đề nghị các bạn hãy phối hợp với giám đốc dự án.” Sau đó quay sang, “Chủ nhiệm Thang.”

Thang Tuấn và Hiểu Khiết như chìm trong thế giới chỉ có hai người.

Sắc mặt Sở Sở sa sầm, khẽ hắng giọng đánh tiếng.

Lúc này Thang Tuấn mới định thần lại, quay sang Sở Sở: “Có việc gì?”

Sở Sở mỉm cười lịch sự, “Chủ nhiệm Thang, giám đốc tìm anh.”

Thang Tuấn mỉm cười với mọi người rồi đi theo Sở Sở.

Hai người đi rồi, nhân viên phòng kế hoạch lại cúi xuống, tiếp tục làm việc.

Hiểu Khiết lên tiếng: “Các bạn, chúng ta họp một lát, cùng xem xem kế hoạch cho lễ kỷ niệm năm nay mọi người đã làm đến đâu rồi nhé.”

Tiết Thiếu ngẩng đầu lên, “Giám đốc, bản kế hoạch của chúng tôi và chủ nhiệm Thang cơ bản đã xong rồi, lát nữa sẽ in ra cho giám đốc xem qua.”

Hiếu Khiết vô cùng bất ngờ, “Làm xong rồi? Vậy những tặng phẩm có liên kết cùng thẻ tín dụng thì sao? Đều có cả rồi?”

Trịnh Phàm đứng dậy, đi về phía Hiếu Khiết, đưa tài liệu cho cô: “Đã liên hệ rồi, đây là các số liệu về tặng phẩm.”

Hiếu Khiết nhận lấy, tiếp tục hỏi: “Việc tuyển thêm nhân viên làm bán thời gian thì sao? Sẽ cần rất nhiều người, nếu không đủ...”

Tiết Thiếu lập tức cắt ngang lời, “Việc này đã chuyển cho phòng nhân sự, yêu cầu bọn họ đăng tuyển trên mạng.” Dứt lời lại cúi xuống làm tiếp việc của mình.

Hiếu Khiết lại hỏi: “Vậy phòng sản phẩm thì sao?”

Tổ Tổ đáp: “Phòng sản phẩm đã được thông báo, đề nghị hỏi nhà cung cấp các chi tiết về chiết khấu và thông tin phản hồi.”

Hiếu Khiết thấy tất cả đều tập trung làm việc của họ, cô hoàn toàn không có chỗ để thò tay vào và cũng không có việc gì để giúp đỡ.

Tổ Tổ mỉm cười với Hiếu Khiết. Hiếu Khiết nhận ra Tổ Tổ, cũng cười lại, đưa mắt nhìn các nhân viên bận rộn trong phòng.

Sau khi Thang Tuấn gõ cửa đi vào văn phòng của Thang Mẫn, tiện tay khép luôn cửa lại. Sở Sở lúc đầu định rời đi, nhưng được vài bước, nghĩ thế nào lại quay lại đứng ngay bên ngoài lo lắng.

Thang Mẫn ngồi trước bàn làm việc, nhìn thẳng vào Thang Tuấn, cười lạnh, “Có biết tại sao chị gọi em vào không?”

Thang Tuấn đáp: “Giám đốc dự án mới vừa đến đã vội gọi em vào, chắc có liên quan đến Hiếu Khiết?”

“Em rất thông minh, việc công là việc công, việc tư là việc tư, em đuổi theo Hiếu Khiết đến Anh, hại mẹ đổ bệnh nằm đó, việc này chị có thể bỏ qua. Nhưng chị để Hiếu Khiết đến Hoàng Hải, không phải là cho hai người không gian yêu đương mà là giúp Hoàng Hải phát triển, nên mong em hãy giữ tự trọng.”

Thang Tuấn im lặng.

Thang Mẫn tiếp tục: “Hiếu Khiết đã nói với chị rất rõ ràng, hai người chỉ là bạn bè bình thường. Chị tuyệt đối tin tưởng nhân cách cô ấy và cũng tin cô ấy sẽ không dám làm loạn ở công ty. Ngay đến Cao Tử Tề cô ấy còn không coi ra gì huống chi một hoàng thái tử bất tài như em, chắc chắn sẽ không thể lọt được vào mắt cô ấy.”

Sở Sở nghe thấy lời, lặng lẽ thở phào, mỉm cười yên tâm.

Thang Mẫn vẫn nói: “Người mà chị lo, là em.”

Thang Tuấn siết chặt tay lại, chấp nhận chịu đựng sự xỉ nhục của Thang Mẫn.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, “Em hãy chuyên tâm làm việc cho chị, chị không muốn nghe thấy đồng nghiệp chê cười em là một kẻ si tình ngu ngốc, trở thành trò cười trong lúc nhàn rỗi, làm mất mặt nhà họ Thang chúng ta!”

Thang Tuấn nghiêng răng, kiềm chế cảm xúc, “Chị yên tâm, em sẽ không làm chị mất mặt.”

“I hope so.”

Thang Tuấn bức bối, quay lưng bước đi dứt khoát, không để ý Sở Sở vẫn đứng ngoài cửa.

Cô căn môi, âm thầm tính toán.

Hiếu Khiết một tay cầm hộp bánh, một tay xách chiếc túi đựng nhiều lon cà phê, vào trong phòng làm việc. Gần đến cửa, bèn nghe thấy một tràng cười từ trong vọng ra.

Trịnh Phàm cay nghiệt nói: “Mọi người có thấy biểu hiện của Lâm Hiếu Khiết không vậy? Thật lỗ bịch.”

Tổ Tổ góp lời: “Đối với những người mới từ đâu rơi đến thế này, phải cho một bài học mới biết sự lợi hại của chúng ta.”

Trịnh Phàm gật gù: “Đúng thế, phòng kế hoạch làm việc bao lâu nay đâu có sao, đột nhiên rớt xuống một vị giám đốc, rớt cuộc định làm gì chứ?”

Hiếu Khiết chau mày, bước chậm lại, đứng bên ngoài nghe ngóng.

Tiết Thiều lên tiếng: “Mọi người không sợ cô ta đến để giảm biên chế ư?”

Mọi người có một phản ứng khác nhau.

Trịnh Phàm bất mãn: “Cô ta dựa vào cái gì? Cô ta hiểu chúng ta thế hả? Ở đâu có chuyện cô ta quyết định ai sống ai chết?”

Tô Lợi nói: “Sao mà phải lo lắng, chỉ cần làm tốt bản kế hoạch, cô ta sẽ chẳng có lý do gì để đuổi chúng ta.”

Tổ Tổ cũng nói: “Điều đáng sợ nhất là cô ta hoàn toàn không bị ràng buộc bởi các mối quan hệ, thích đuổi ai thì đuổi. Chúng ta không biết Lâm Hiếu Khiết sẽ ở lại đây bao lâu, không biết chừng giảm biên chế xong là

phủi đít đi luôn ấy. Mọi người cứ nhìn cách cô ta rời khỏi Hải Duyệt là biết.”

Tất cả đều gật đầu.

Trịnh Phàm tiếp tục: “Người phụ nữ đó toàn thích mấy anh nhà giàu, vừa bỏ Cao Tử Tề đã vào Hoàng Hải theo đuổi Thang Tuấn, thật là không biết xấu hổ.”

Hiếu Khiết tròn tròn mắt, tay khẽ run run.

Tố Tố nói: “Nhặt sỏi đấy.”

Tiết Thiều không hiểu, “Nhặt sỏi?”

Tố Tố bĩu môi, “Nhặt sỏi cô cũng chưa nghe bao giờ? Cô làm sao thế hả? Chả phải có câu danh ngôn ‘Chọn người yêu như nhặt sỏi, mục tiêu: càng nhặt càng lớn, phải chắc chắn viên sỏi sau tốt hơn viên sỏi trước’.”

Trịnh Phàm lấy ví dụ bổ sung, “Ồ hiểu rồi, cũng giống shopping, hàng mùa tới lúc nào chả tốt hơn đồ mùa này.”

“Vậy thì năm nay cô đừng mua nữa cho xong!” Tố Tố bực bội.

Trịnh Phàm lên tiếng: “Nhưng trong lúc chờ đợi sản phẩm của mùa sau thì vẫn cần có quần áo ra hồn để còn gặp gỡ mọi người chứ. À há, cho nên Cao Tử Tề chính là bộ mặt của Lâm Hiếu Khiết mùa bây giờ, đổi mùa cái là bị cho đi ngay.”

Đám người bật cười.

Bên ngoài, Hiếu Khiết không thể nghe thêm được nữa, cầm hộp bánh ngọt và túi cà phê quay người bỏ đi.

Trong phòng uống nước, Hiếu Khiết thất vọng ngồi trước bàn kính, nhìn chỗ bánh ngọt và cà phê mình có lòng tốt mua về bên cạnh, lòng buồn bã. Cô không ngờ mọi người lại có những suy nghĩ tồi tệ như thế, bất giác hai mắt đỏ hoe.

Cô lấy một lon cà phê, mở ra uống một hơi hết luôn, lại tiện tay lôi bánh ngọt ra ăn. Hết cái này đến cái khác, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, xoa dịu cơn tức trong lòng. Uống cà phê xong, cô ném mạnh vỏ lon vào thùng rác.

Thở mạnh, Hiếu Khiết cố gắng điều chỉnh cảm xúc, tay siết nát mấy chiếc bánh ngọt còn dư như xả giận rồi vứt đi toàn bộ.

Nhìn hộp bánh, sắc mặt cô lạnh dần, quay người rời khỏi phòng uống nước.

Cô quyết định sẽ liều với bọn họ một phen.

Toàn bộ nhân viên phòng kế hoạch đều đã ngồi trong phòng họp, mọi người đã chuẩn bị rất tốt, giờ chỉ đợi cuộc họp bắt đầu. Cửa được mở ra, Hiếu Khiết cầm trên tay một đồng tài liệu và bản kế hoạch về lễ kỷ niệm năm nay, mỉm cười đi vào, “Tôi đã xem xong bản kế hoạch của mọi người, vất vả quá.”

Nhân viên phòng kế hoạch đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ đặc ý.

Hiếu Khiết đặt bản kế hoạch và các tài liệu trên tay xuống, sắc sảo phát biểu: “Đồng thời tôi cũng xem tài liệu về lễ kỷ niệm trung tâm thương mại những năm gần đây. Tôi có một thắc mắc: Tại sao bản kế hoạch này chỉ không ngừng copy lại những hoạt động đã làm mà không có bất kỳ một sáng tạo nào?”

Thang Tuấn sững sốt vì Hiếu Khiết có những nhận định giống mình, anh hân hoan đưa mắt về phía cô.

Các nhân viên khác dường như đã quá quen với câu hỏi kiểu này, lập tức giải thích.

Tổ Tổ lên tiếng: “Giám đốc, lễ kỷ niệm là hoạt động tổ chức hàng năm cho nên kết cấu cơ bản không thay đổi, chỉ điều chỉnh chi tiết mà thôi.”

Trịnh Phàm mở miệng: “Đúng thế, nếu viết một bản kế hoạch mới có khi còn phải gánh rủi ro thất bại. Cứ áp dụng theo kết cấu cũ sẽ tuyệt đối an toàn, không có sai sót.”

Mọi người phụ họa theo, “Phải phải, từ trước đến nay đều thế.”

Hiếu Khiết cười: “Rất có lý.”

Trịnh Phàm và Tổ Tổ gật đầu, ra vẻ đó là điều đương nhiên.

Ánh mắt Hiếu Khiết vẫn sắc bén, “Nhưng các bạn cứ vận dụng, vận dụng, rồi lại vận dụng. Một ý tưởng ban đầu vốn rất mới mẻ bây giờ đã trở nên lỗi thời. Hiện tại ngày một tiến bộ, sản phẩm dưỡng da từ dưa leo, kem thoa mặt đã phát triển thành mặt nạ. Nếu đầu óc cũng không tiến bộ theo, e sẽ bị đào thải.”

Ai nấy đều biến sắc, nhận ra Hiếu Khiết đang châm biếm họ.

Hiếu Khiết cười rạng rỡ nhưng lại dùng ánh mắt lạnh lùng lướt qua tất cả, bất giác khiến người ta lo sợ.

Cô mở bản kế hoạch, nhàn nhạt điểm danh, “Trịnh Phàm, xin hỏi ước tính tiêu thụ mà cô viết trong này được tính bằng cách nào?”

Trịnh Phàm lúng túng: “Là kết quả căn cứ vào số liệu thực tế cũ sau khi điều chỉnh.”

Hiếu Khiết nói: “Năm nay Spirit Hoàng Hải đã tổ chức đêm hội WIP, xin hỏi cô có thống kê cả thói quen tiêu dùng của những khách hàng WIP

này không?”

Trịnh Phàm không biết phải trả lời thế nào.

Thang Tuấn cảm thấy Hiếu Khiết phân tích rất có lý, khẽ gật đầu.

Chương 22: Nguy Cơ Mất Việc 2

Hiếu Khiết quay sang người khác, “Tổ Tổ, ở phần mục quà tặng tiêu dùng, cô liệt kê ra lò vi sóng, ghế massage, xe đạp... Tất cả đều là những sản phẩm của năm 2009, 2010. Cô có chắc những món quà này sẽ làm khách hàng muốn mua không? Xin hỏi chúng ta tổ chức lễ kỷ niệm, hay là hoạt động thanh lý hàng tồn kho?”

Tổ Tổ không phục, nhưng không tìm ra được lý do phản bác.

Hiếu Khiết gấp bản kế hoạch lại, mỉm cười tỏ vẻ đồng cảm, “Tôi cũng từng là một nhân viên bình thường, tôi hiểu, cứ làm theo kịch bản cũ là biện pháp an toàn nhất.”

Thấy Hiếu Khiết vừa ấm vừa xoa, tất cả đều thầm cảm thấy không yên, chẳng hiểu cô đang nghĩ gì.

Hiếu Khiết tiếp tục: “Nếu chỉ cần ngồi trước máy tính, copy và paste là hoàn thành một bản kế hoạch, vậy sao công ty không tuyển những sinh viên part-time vào làm cho xong?”

Cả phòng họp sững sốt, sau đó ai ai cũng tức giận bất bình.

Thang Tuấn chau mày, cảm thấy Hiếu Khiết hơi quá lời.

Hiếu Khiết cười lạnh lùng, “Cho nên, đề nghị mọi người trở về làm lại bản kế hoạch. Trừ khi chúng ta thoát ra được cái khuôn mẫu an toàn, còn không coi như nhận thua. Tôi muốn nơi tôi làm việc là phòng kế hoạch của Spirit Hoàng Hải chứ không phải trường tiểu học Hoàng Hải, nơi các bạn chỉ cần chép bài tập của nhau là có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Lời này khiến tất cả đều bùng nổ, náo loạn cả lên.

“Sao cô có thể nói thế chứ?”

“Cô có ý gì?”

Thang Tuấn cũng không kiềm chế được phải lên tiếng, “Anh thấy em hơi quá đáng rồi.”

Hiếu Khiết kinh ngạc, thoáng buồn nhìn Thang Tuấn.

Thang Tuấn mở miệng: “Bản kế hoạch này cũng phải bỏ thời gian ra làm, tôi thừa nhận nó còn một số lỗ hổng. Nếu như chưa đạt chuẩn, chúng tôi sẽ sửa lại. Xin cô đừng dễ dàng phủ nhận kết quả nỗ lực của tập thể như vậy.”

Mọi người thấy Thang Tuấn ủng hộ, càng lớn tiếng phản đối.

Tố Tố: “Chỉ là xem mấy trang tài liệu là cô tưởng mình là chuyên gia trung tâm thương mại ở Thượng Hải?”

Trịnh Phàm nói: “Đúng thế, cô là cái thứ gì? Cô đã cố gắng chưa?”

Tô Lợi: “Tôi thấy cô rõ ràng đến đây để giảm biên chế thì đúng hơn? Cho dù chúng tôi viết bản kế hoạch như thế nào thì cô vẫn sẽ tìm ra sai sót thôi.”

Các đồng nghiệp khác cũng mồm năm miệng mười: “Đừng có tưởng mình lúc nào cũng đúng.”

“Chúng tôi làm ở đây rất lâu rồi.”

“Đúng thế đúng thế.”

“Chỉ giỏi nói thôi.”

Hiếu Khiết đối diện với sự phản đối của mọi người, vẫn giữ nguyên nụ cười, “Mặc dù tôi không biết mọi người đã bỏ ra bao nhiêu thời gian, nhưng tôi nghĩ chắc là cũng không lâu đâu. Nếu chịu bỏ công suy nghĩ thì những vấn đề tôi vừa đề cập chắc chắn sẽ không xuất hiện trong bản kế hoạch này mới phải.”

Thang Tuấn mất kiểm chế, nhảy dựng lên: “Với tư cách là chủ nhiệm, bản kế hoạch không hoàn hảo là sơ xuất của tôi. Giám đốc Lâm yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh chóng sửa lại.”

Mấy người phòng kế hoạch được Thang Tuấn ra sức bảo vệ, vừa ngạc nhiên vừa cảm động.

Hiếu Khiết bất ngờ, anh lại bảo vệ cho đám nhân viên làm việc không chăm chỉ này, thậm chí bất mãn.

Còn Thang Tuấn, anh không biết tại sao cô lại gây khó dễ như vậy.

Cả hai không ai chịu ai, căn phòng lặng xuống, chờ phản ứng của hai người.

“Chủ nhiệm Thang, mời anh ra ngoài với tôi một lát, tôi cảm thấy chúng ta có vài suy nghĩ cần trao đổi với nhau.” Hiếu Khiết dứt lời quay người ra ngoài.

Thang Tuấn đứng dậy, bọn Trịnh Phàm ra hiệu “cố lên”, “đứng về phía anh” để động viên.

Thang Tuấn chỉ biết cười trừ, rời khỏi phòng họp.

Anh vừa đi khỏi, mọi người liền thì thầm bàn tán với nhau.

Trịnh Phàm: “Hai người họ cãi nhau phải không?”

Tố Tố: “Đâu. Nhưng không ngờ Thang Tuấn lại ủng hộ chúng ta.”

Tiết Thiều: “Người ta nói, sếp mới nhận chức nóng như lửa, ngọn lửa giám đốc Lâm này cháy dữ thật.”

Tô Lợi: “Cũng may còn chủ nhiệm đứng về phía chúng ta, chống lại cái cô Lâm kiêu ngạo đó.”

Lúc này, cửa phòng họp đột nhiên mở ra. Tất cả giật nảy, vội im miệng, cúi xuống giả vờ như đang xem kế hoạch, ghi chép.

Sở Sở cầm một bản thông báo đi vào, cười: “Mọi người chăm chỉ thế.”

Hóa ra là Sở Sở, tất cả thở phào, không giả vờ nữa, quay lại tiếp tục tán chuyện.

Trịnh Phạm trách: “Sở Sở, cô làm người ta sợ chết đi được.”

Tô Lợi thêm vào: “Chúng tôi cứ tưởng là cô Lâm kiêu ngạo quay lại cơ đấy.”

Sở Sở nhìn phòng họp, thắc mắc: “Giám đốc Lâm đâu? Không phải mọi người đang họp sao?”

Tô Lợi đáp: “Giám đốc Lâm vừa ra ngoài với chủ nhiệm Thang, nói là cần trao đổi riêng.”

Sở Sở thoáng khó chịu.

Tổ Tổ hỏi: “Sao đột nhiên cô lại đến đây?”

Sở Sở phát thông báo cho mọi người, “Tối nay sẽ tổ chức một buổi tiệc để chào đón giám đốc Lâm.”

Mọi người đều chau mày lắc đầu.

Trịnh Phàm lên tiếng: “Cái cô Lâm kiều ngạo đó vừa mới đâm chúng tôi một nhát, phủ nhận bản kế hoạch mà cả bọn vất vả mãi mới làm ra, tôi chả muốn chào đón cô ta chút nào.”

Mọi người thi nhau phụ họa, “Đúng thế, nhìn thấy cô ta là không ăn nổi.”

Sở Sở cười: “Trước kia trong đêm hội WIP, chúng ta có hợp tác với Lâm Hiểu Khiết, con người cô ấy rất hòa đồng, dễ chịu. Có lẽ mọi người vẫn chưa quen cho nên mới hiểu lầm. Chúng ta tổ chức buổi tiệc mừng để tăng thêm tình cảm, không biết chừng lại không còn vấn đề gì nữa.”

Tất cả tỏ vẻ không muốn đi.

Sở Sở nói: “Vậy tôi đi thông báo với giám đốc Lâm và chủ nhiệm Thang. Tối nay phải có mặt đúng giờ đấy, ai không đến tôi thông báo với giám đốc Thang, nói là người đó không muốn hợp tác với giám đốc Lâm.”

Trong phòng vang lên tiếng than thở.

Sở Sở cầm hai tờ thông báo, không thèm để ý đến sự phản đối ấy, chào một tiếng rồi quay người rời đi.

Hiểu Khiết và Thang Tuấn đang tranh cãi ở góc hành lang.

Hiểu Khiết chất vấn: “Tại sao anh có thể bằng lòng với bản kế hoạch như thế chứ?”

Thang Tuấn biện giải: “Hiện giờ mẹ anh đang ốm, chị gái anh tạm thời thay thế vị trí CEO, mọi người trong hội đồng quản trị đều đang đợi xem chúng ta có sai sót hay không. Các đồng nghiệp trong phòng kế hoạch cũng biết bây giờ là thời điểm rất nhạy cảm, không được phép có bất kỳ thất bại nào cho nên mới đưa ra một bản kế hoạch ít rủi ro như thế.”

Hiếu Khiết đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Thang Tuấn: “Anh cho rằng chủ tịch Thang sẽ muốn nhìn thấy anh chỉ bám vào những ý tưởng cũ, mà không có bất kỳ tiến bộ nào sao?”

Thang Tuấn bắt lực: “Lúc đầu anh cũng giống em, muốn nghĩ ra những hoạt động mới có tính sáng tạo, nhưng nếu kết quả của bản kế hoạch mới không như mong đợi thì không phải một mình anh từ chức là có thể giải quyết được vấn đề, mà sẽ liên lụy đến các đồng nghiệp khác.”

Nghe Thang Tuấn cứ mở mồm là nhắc đến đồng nghiệp, Hiếu Khiết lại thấy tức giận, “Đồng nghiệp chỉ biết to mồm mà chả thấy năng lực thì công ty cũng không cần.”

Thang Tuấn nhận ra sự tức giận của cô, thầm suy đoán rồi hỏi: “Lúc đầu chẳng phải rất tốt ư, sao đột nhiên em lại độc đoán như vậy? Có phải đã nghe thấy họ bàn tán gì rồi không?”

Hiếu Khiết im lặng, nhưng thái độ đã nói lên tất cả.

Thang Tuấn thoáng thất vọng bởi cô hành động theo cảm tính, “Chỉ là những lời bàn tán, đâu cần phải bức bối thế? Hay là em thực sự vẫn tơ tưởng đến Tử Tề, bị nói ra sự thật nên mới vậy?”

“Thang Tuấn!”

Đúng lúc này, Sở Sở xuất hiện, vội lên tiếng cắt ngang cuộc tranh cãi, “À, ra hai người ở đây.”

Hiếu Khiết và Thang Tuấn sửng sốt, nhanh chóng thu lời định nói lại, giả vờ như không có chuyện gì.

Sở Sở cười: “Xem ra hai người đang trao đổi nhiệt tình nhỉ.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết đều cười trừ.

Thang Tuấn hỏi: “Có việc gì thế?”

Sở Sở đưa tờ thông báo ra: “Giám đốc Lâm vừa tới làm việc tại phòng kế hoạch, chúng tôi định tổ chức một bữa tiệc chào mừng.”

Hiếu Khiết chau mày, “Hiện giờ đang vội làm bản kế hoạch cho lễ kỷ niệm, có vẻ không thích hợp lắm?”

Sở Sở nói: “Chỉ là một buổi tối thôi mà. Ăn với nhau bữa cơm làm quen, không chừng lúc làm việc sẽ càng thêm hiệu quả.” Nhìn Thang Tuấn cau có, Sở Sở bẹo nhẹ vào má anh.

Sắc mặt Hiếu Khiết thoáng sầm lại.

Sở Sở tiếp tục: “Thoải mái chút đi, giám đốc Lâm vừa đến làm, đừng nghiêm nghị quá, người ta sợ đấy.”

Thang Tuấn mỉm cười với Sở Sở, gật đầu, “Anh biết rồi.”

Sở Sở nhìn sang Hiếu Khiết, “Tối nay ăn bữa cơm để mọi người hiểu nhau hơn nhé, bồi dưỡng tình cảm.”

Hiếu Khiết đáp: “Tối nay tôi muốn xem thêm tài liệu, tìm hướng sửa lại bản kế hoạch.”

“Tài liệu thì bất động, không chạy đi đâu. Đồng nghiệp thì động, muốn hợp tác phải hiểu nhau trước, có phải vậy không?”

Lời của Sở Sở khiến Hiếu Khiết không thể phản bác lại, đành đồng ý.

“Vậy cứ thế nhé, tối nay gặp lại.” Sở Sở nháy mắt với Thang Tuấn, quay người rời đi.

Hiếu Khiết nhìn sang Thang Tuấn, anh và Sở Sở đánh mắt đưa tình khiến cô tự nhiên bực mình, lườm anh một cái rồi cũng quay bước.

Thang Tuấn nhìn theo bóng lưng hai cô gái, bất lực thở dài.

Trong phòng uống nước, Hiếu Khiết nhìn tờ thông báo về buổi liên hoan, vo nó thành cục vứt vào thùng rác.

“Không đi liên hoan?” Thang Mẫn đột nhiên xuất hiện, làm Hiếu Khiết giật mình.

“Giám đốc.” Cô khẽ chào.

Thang Mẫn nhìn Hiếu Khiết, giọng nói bình thản, nói câu nào là trúng tim đen Hiếu Khiết câu ấy: “Tôi cứ tưởng cô đã chuẩn bị tốt tâm lý mới dám đến Hoàng Hải.”

Hiếu Khiết sững sờ: “Tôi đến để cắt giảm biên chế, không phải giao lưu kết bạn.”

Thang Mẫn cười: “Xem ra tôi kỳ vọng quá cao vào cô. Tôi nói rồi, so với những người không có năng lực, thì những người làm việc theo cảm tính còn tệ hại hơn. Trong môi trường làm việc từ xưa đến nay không có bạn bè, chỉ có kẻ địch. Buổi liên hoan này là trận đấu đầu tiên tôi muốn sắp xếp cho cô. Cô đã hiểu rõ ý đồ của tôi chưa?”

Hiếu Khiết cắn môi, gật đầu.

Thang Mẫn lạnh lùng: “Nếu là cô, tôi sẽ không lẩn tránh vấn đề. Đối diện với nó mới là biện pháp giải quyết. Hơn nữa, người phải quay lưng bỏ chạy, không nên là cô.” Dứt lời, cô rời khỏi đó.

Hiếu Khiết bặm môi, hạ quyết tâm không chịu khuất phục.

Trong phòng riêng của một nhà hàng Nhật Bản, cách trang trí và bàn ghế đều theo truyền thống đất nước này, mọi người ngồi xung quanh bàn dài. Thức ăn đã bày lên nhưng không ai đụng đũa.

Người thì nhìn đồng hồ, người thì nhìn điện thoại, ai ai cũng thăm trách móc.

Trịnh Phàm bực mình: “Sở Sở, cô có chắc giám đốc sẽ đến không?”

Sở Sở đáp: “Chắc chắn, trước khi hết giờ làm tôi đã xác nhận lại rồi, cô ấy nói sẽ đến.”

“Tôi không muốn đợi nữa, dù sao cũng chẳng muốn ăn với cô ta.” Tô Lợi bực tức.

Những người khác lữ lượt góp lời: “Đúng thế đấy.”

“Tôi muốn về.”

“Đói chết đi được.”

“Không đợi nữa.”

Tổ Tổ chua chát nói: “Các sếp đều thế cả, thích ra vẻ. Đến muộn nửa tiếng là đương nhiên, đến muộn một tiếng là bình thường, đột nhiên có việc không thể đến cũng nằm trong phạm vi hợp lý.”

Trịnh Phàm nói: “Chuyện đó cũng không chắc, chủ nhiệm Thang vẫn đúng giờ đấy thôi. Coi buổi liên hoan hôm nay là buổi chào đón chủ nhiệm Thang cũng được, như thế sẽ vui hơn.”

Tiết Thiệu gật đầu: “Đề nghị hay đấy, quên cái cô Lâm kiều ngạo đó đi.”

Thang Tuấn lúng túng, không biết nên phản ứng thế nào, đành mỉm cười lịch sự.

Bầu không khí trở nên nhiệt tình hơn một chút.

Tố Tố mở miệng: “Chủ nhiệm Thang, trước kia chúng tôi hiểu nhầm cậu rồi, xin lỗi cậu.”

“Hiểu nhầm gì cơ?” Thang Tuấn không hiểu.

Trịnh Phàm đáp: “Hôm nay chúng tôi mới biết, anh và chúng tôi đứng cùng một trận tuyến, sau này chúng ta sẽ đồng lòng chống lại cô giám đốc hay gây chuyện vô lý kia.”

Thang Tuấn bất giác chau mày.

Tiết Thiệu nói: “Cảm ơn anh hôm nay đã bảo vệ chúng tôi trong phòng họp.”

Tô Lợi góp lời: “Sau này xin anh chỉ bảo thêm.”

Thang Tuấn nghiêm giọng: “Hiếu Khiết không giống như mọi người nói đâu. Cô ấy rất tốt với đồng nghiệp, đối với công việc cũng rất có trách nhiệm. Để công việc được hoàn hảo cô ấy thường thức thâu đêm, để đồng nghiệp không bị mắng cô ấy thường gánh vác bớt công việc, cô ấy là người tình nguyện để bản thân chịu áp lực cũng vẫn nghĩ cho người khác.” Đột nhiên anh giải thích thay Hiếu Khiết khiến mọi người khó xử.

Sở Sở đã nhận ra suy đoán trước kia của cô không sai - Anh có ý với Hiếu Khiết.

Thang Tuấn nói: “Vì cô ấy nỗ lực như thế nên khi bị nói là dựa vào các mối quan hệ, dựa vào các vụ scandal, cô ấy mới tức giận! Các bạn tức giận vì bị cô ấy phủ nhận sự nỗ lực, nhưng chẳng phải các bạn cũng đang đối xử với cô ấy như thế? Tôi hy vọng tất cả có thể hòa thuận với nhau, hãy nhìn nhận lại cô ấy.”

Cả nhóm người sững sờ nhìn Thang Tuấn, bỗng dưng im lặng.

Bầu không khí đang sượng sùng thì cửa phòng đột nhiên mở ra, nhân viên phục vụ dẫn Hiếu Khiết vào, cô giải thích: “Chuẩn bị đi thì có một số việc phải xử lý nên tôi đến muộn.”

Vừa mới nói giúp cho Hiếu Khiết mà cô đã xuất hiện, Thang Tuấn hơi lúng túng.

Tất cả thấy Hiếu Khiết là chau mày, nhìn nhau tỏ ra không vui.

Hiếu Khiết hiểu nhầm, nghĩ rằng người ta lại bàn tán về cô, bèn lạnh lùng không thèm để tâm.

Sở Sở định thần lại, ân cần đứng dậy, “Giám đốc, mời ngồi bên này.”

Hiếu Khiết lặng lẽ ngồi xuống, mọi người cũng lập tức bận rộn. Rót nước ngọt, xé vỏ dưa, lấy giấy ăn lau bát, tất cả đều lảng tránh ánh mắt cô. Thang Tuấn cũng vậy.

Sở Sở mở lời: “Nhân vật chính của buổi liên hoan cuối cùng cũng đến, sau đây giám đốc Lâm có đôi lời nhé!”

Mọi người ủng hộ một tràng pháo tay, hy vọng bầu không khí sẽ khá hơn.

Hiếu Khiết nhìn phản ứng gượng gạo ấy, nhàn nhạt lên tiếng: “Tôi không có gì để nói cả.”

Nghe thấy thế, tất cả lại bối rối.

“Sao không ăn đi? Hay là nhìn thấy tôi thì không muốn ăn nữa?” Nét mặt Hiếu Khiết cứng đờ, chẳng nói chẳng cười.

Ai nấy lập tức cầm dưa lên, im ắng ăn uống.

Căn phòng yên tĩnh đến mức làm người ta lúng túng, không ai nói chuyện với ai, tất cả đều cầm cúi ăn cơm. Sở Sở gấp thức ăn cho Thang Tuấn, “Anh thích ăn dạ dày cá nhất mà.”

Thang Tuấn mỉm cười, rót nước ngọt cho Sở Sở.

Hiếu Khiết nhìn cử chỉ thân thiết giữa hai người họ, lại nhìn những người khác đang căng thẳng lo lắng, cuối cùng cô đặt đĩa xuống.

Tất cả lập tức đưa mắt về phía cô. Hiếu Khiết rót cho mình một ly rượu, nâng lên nói: “Không khí khó xử thế này tôi nên đi trước thì hơn. Rất vui được làm quen với mọi người, buổi liên hoan hôm nay đến đây thôi. Tôi xin uống trước ba ly.”

Cô nhanh chóng cạn hết ba ly, đứng lên định ra về.

Tố Tố bắt gặp sự khó xử của mọi người, vội lên tiếng giữ cô, “Giám đốc đừng thế. Chúng tôi chỉ chưa quen thôi, đợi lát nữa sẽ náo nhiệt ngay, có phải thế không?” Tố Tố vừa nói vừa lén nhìn sang Thang Tuấn.

Trịnh Phàm rốt cục cũng chịu thua, cầm chai rượu lên hắng giọng: “Thế này vậy, chúng ta chắc đều ăn no rồi, chi bằng chơi một trò góp vui đi, để hiểu nhau hơn.” Cô xoay ngang chai rượu lên bàn, “Trò nói thật, chai rượu này sẽ quyết định, nó xoay chỉ đúng ai thì người đó phải thành thật trả lời một câu hỏi.”

Lập tức có tiếng phản đối: “Tôi không muốn.”

“Đây là trò chơi của thanh niên phải không?”

Tố Tố lại rất hào hứng: “Được thôi, chơi nào. Đừng quên chủ nhiệm Thang đã nhắc nhở, chẳng mấy khi tụ tập, phải vui hết mình chứ.”

Lần này thì ngoan ngoãn rồi.

Hiếu Khiết chau mày, tính từ chối.

Sở Sở góp lời: “Tôi thấy cũng hay, mục đích buổi liên hoan này là muốn giám đốc Lâm làm quen với cả phòng, trò chơi nói thật chỉ là hỏi thắng mấy câu, đơn giản lại không mất thời gian. Giám đốc Lâm chơi cùng nhé?”

Sở Sở trực tiếp đặt chiếc chai không trước mặt Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết nhìn cô, thoáng do dự mới đáp: “OK, nếu mọi người đều muốn chơi thì tôi cũng không nên làm tập thể mất hứng.”

Cô đặt chai rượu lên bàn, xoay một vòng. Chai rượu quay ở giữa bàn, ai nấy nín thở nhìn nó. Tốc độ quay chậm dần, miệng chai chỉ vào Tô Lợi.

Tô Lợi mỉm cười, “Có gì cần hỏi, xin cứ tự nhiên.”

Sở Sở chủ trì: “Ai có câu hỏi nào?”

Tổ Tổ giơ tay: “Tôi hỏi trước. Tô Lợi, cô có người yêu chưa?”

Tiết Thiều chột giật mình, nhìn Tô Lợi chờ đợi.

Mọi người hưởng ứng theo, “Nói mau nói mau.”

Thái độ của Hiếu Khiết giờ dịu đi, khuôn mặt giãn ra, nhấp một ly rượu.

Tô Lợi tự tin trả lời: “Có rồi.”

Tiết Thiều kinh ngạc, như kẻ thua cuộc, vô cùng thất vọng.

Những người khác vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Trịnh Phàm hỏi: “Ai ai ai? Là người trong công ty à?”

“Không nói. Đã bảo chỉ một câu thôi, đến lượt người khác.” Tô Lợi với tay xoay chai rượu, nó lại quay tròn.

Hiếu Khiết đã uống không ít rượu, ngà ngà say.

Chai rượu dừng lại, chỉ về Trịnh Phàm. Mấy giây trước Trịnh Phàm hỏi dồn Tô Lợi, bây giờ sững lại.

Tô Lợi vui vẻ: “Ha ha, phong thủy luân chuyển, bây giờ đến lượt tôi, cô có người yêu chưa?”

Nét mặt Trịnh Phàm chợt buồn bã. Tổ Tổ, Tiết Thiếu và những đồng nghiệp khác vội trừng mắt nhìn Tô Lợi, ra hiệu im lặng. Thang Tuấn và Hiếu Khiết cũng phải tò mò.

Trịnh Phàm hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng tỏ ra bình thản đáp: “Hiện giờ không có. Cái tên khốn nạn đó bỏ tôi coi như xong, lại còn lấy toàn bộ số tiết kiệm của tôi, quẹt hồng cả thẻ của tôi, hại tôi phải gánh khoản nợ mấy chục vạn.”

Hiếu Khiết bất giác lăm bầm: “Chà, tôi cũng gánh khoản nợ 80 vạn!” Nghĩ thế lại thấy ỉu xiu, lại uống thêm rượu.

Thang Tuấn lặng lẽ nhìn cô uống hết ly này đến ly khác.

Trịnh Phàm đáp xong thì xoay chai rượu, lần này là Tổ Tổ. Chị nhìn mọi người, bỗng dưng không ai nghĩ ra câu hỏi. Tiết Thiếu miễn cưỡng: “Con trai chị gần đây thế nào?”

Tổ Tổ thở dài, “Tình hình lúc tốt lúc xấu. Nghe nói bang Seattle bên Mỹ có một bác sỹ chuyên khoa não rất giỏi, đợi tiết kiệm đủ tiền tôi định đưa cháu sang Mỹ làm phẫu thuật.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết kinh ngạc nhìn, không ngờ mỗi người đều có những nỗi khổ tâm như vậy.

Tố Tố xoay chai rượu, nó chỉ vào Hiếu Khiết. Sở Sở cười: “Cuối cùng cũng đến lượt nhân vật chính.” Cả đám thəm reo lên, đưa mắt về phía cô.

Thang Tuấn khẽ mỉm cười, chờ người đặt câu hỏi.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lại không ai dám mở màn. Bầu không khí im lặng đến khó xử bao trùm.

Hiếu Khiết tự rót một ly rượu, cạn một hơi, “Cần hỏi gì thì hỏi đi chứ.” Được lời như cởi tấm lòng, câu hỏi ào ào đổ tới.

Trịnh Phàm: “Ngoài việc phụ trách dự án cho lễ kỷ niệm trung tâm thương mại năm nay, cô còn có nhiệm vụ gì khác không?”

Tố Tố: “Tại sao đột nhiên cô lại đến Spirit Hoàng Hải? Có phải vì chia tay với Cao Tử Tề không?”

Tô Lợi cố tình liếc Thang Tuấn một cái: “Bạn trai hiện giờ của cô rất cuộc là ai?”

Hiếu Khiết không biết phải trả lời câu nào, “Một lần chỉ được hỏi một câu thôi mà?”

Tiết Thiệu đảo mắt, giành nói trước: “Để tôi hệ thống lại cho. Giám đốc, sau đêm hội WIP chúng tôi đều rất tò mò, cô và chủ nhiệm Thang rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Có phải vì anh ấy nên cô đến Spirit Hoàng Hải không?”

Nghe vậy, trong lòng Sở Sở hồi hộp lắm. Còn Thang Tuấn thì vừa lo lắng vừa hy vọng. Hiếu Khiết hơi bất ngờ, nhìn Thang Tuấn một cái, do dự chốc lát, hít một hơi thật sâu, “Tôi và Thang Tuấn...”

Trịnh Phàm vội la to, cắt lời Hiếu Khiết: “Khoan! Giám đốc, à ừm... thật sự xin lỗi, có thể đổi câu hỏi được không?”

Hiếu Khiết ngạc nhiên. Thang Tuấn hệt hăng, nhấp một ngụm rượu.

Tất cả mọi người đều đưa mắt về phía Trịnh Phàm. Cô phân trần: “Cho tôi xin, mặc dù mấy tin vĩa hè đó rất quan trọng, nhưng bát cơm của chúng ta quan trọng hơn, cơ hội này phải biết nắm bắt.”

Mọi người như sức tỉnh, gật đầu lia lịa.

Tổ Tổ lên tiếng: “Đúng đúng đúng, chính sự quan trọng nhất.”

Trịnh Phàm lấy dũng khí: “Giám đốc, xin hỏi giám đốc Thang Mẫn có giao cho chị nhiệm vụ bí mật nào khác không?”

Hiếu Khiết cười: “Có!”

Mọi người lập tức lao về phía trước, tập trung tinh thần chờ đáp án tiếp theo.

Tiết Thiệu mồm lờ: “Nhiệm vụ bí mật gì vậy?”

“Nhiệm vụ bí mật là... Suyt, bí mật!” Hiếu Khiết có vẻ say rồi.

Mọi người lại ồ lên, phản đối ầm ĩ.

Hiếu Khiết khúc khích.

Không khí trong phòng dần dần trở nên náo nhiệt, Tiết Thiệu say rồi lấy cà vạt buộc lên cổ. Khuôn mặt trắng ngần của Hiếu Khiết cũng đỏ dần lên, hơi lão đảo, cổ găng căng mắt nhìn tất cả.

Trò chơi nói thật tiếp tục, miệng chai quay về phía Tiết Thiệu, không có ai hỏi, anh tự hỏi tự trả lời, “Thực ra tôi là trai tân, chưa từng yêu ai.” Tất cả lập tức cười ầm lên.

“Nào, vấn đề tiếp theo.” Thang Tuấn liếc Hiếu Khiết, biết thời cơ đã đến, cầm chiếc chai chứa thẳng vào cô, “Giám đốc, lại đến lượt cô rồi.”

Hiếu Khiết lè nhè: “Là tôi à? Mọi người muốn hỏi gì?”

Cả đám tỏ ý “Chơi thế cũng được đấy”, bật ngón cái với Thang Tuấn. Anh đắc ý cười.

Trịnh Phàm hỏi: “Giám đốc, tôi muốn hỏi một câu đơn giản, vì sao cô cứ soi mói bản kế hoạch của chúng tôi thế?”

Hiếu Khiết đáp: “Vì tôi mang trên người một nhiệm vụ, phải sa thải bớt một số người.”

Tất cả đều kinh ngạc, hóa ra cái gọi là nhiệm vụ bí mật đúng là phải đuổi việc họ.

Hiếu Khiết khổ não: “Nhưng tôi không muốn đuổi việc bất cứ ai, nhưng nếu các bạn cứ nện cho tôi những ý tưởng cũ kỹ đó thì sao tôi khuyên giám đốc Thang từ bỏ suy nghĩ ấy được?”

Mọi người cảm động.

Hiếu Khiết điểm danh từng người một, “Trịnh Phàm, mặc dù cô biết thu thập tài liệu, nhưng lại không biết cách tổng hợp, phân tích. Tô Lợi, suy nghĩ của cô quá mang tính cá nhân, không thích hợp để áp dụng với cả trung tâm thương mại. Tổ Tổ, tâm lý hám lợi trước mắt của chị không thể vận dụng vào công việc, khách hàng VIP sẽ không muốn tham gia ‘chương trình sale off hàng tồn kho’ đâu.”

Thấy Tiết Thiệu cười thầm bên cạnh, Hiếu Khiết thậm chí còn giơ tay bẹo má anh ta: “Còn cười hả? Anh là tệ nhất đấy! Phòng kế hoạch là team work, anh cứ một mình xây dựng đồng kho dữ liệu nhưng không chia sẻ với ai, thế thì làm sao tạo ra một bản kế hoạch tốt chứ?”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Hiếu Khiết, không ngờ vừa đến đã đưa ra những đánh giá chính xác như vậy, thảo nào được giám đốc Thang coi trọng thế.

Sở Sở cũng có cái nhìn mới về Hiếu Khiết, ra đối thủ của cô cũng là người có năng lực.

Thang Tuấn nhìn Hiếu Khiết thân thuộc của anh, dịu dàng hơn rất nhiều.

Hiếu Khiết lại nói: “Những người khác cũng thế, đều có quá nhiều khuyết điểm. Nếu các bạn không thay đổi được, giám đốc Thang chắc chắn sẽ sa thải hết. Mà người nguy hiểm nhất hiện nay...” Cô mở to mắt, lướt qua từng người trong phòng.

Mọi người nín thở, vô cùng lo lắng.

“Anh!” Hiếu Khiết chỉ vào người đối diện, theo ngón tay cô, ra chính là Thang Tuấn.”

Cả đám kinh ngạc.

Thang Tuấn chau mày, vô cùng ngạc nhiên.

“Anh, vị hoàng thái tử này, nếu cứ tiếp tục như thế thì người đầu tiên bị lôi ra xử lý làm gương chính là anh.”

Ai cũng ái ngại cho Thang Tuấn.

Ánh mắt anh lại như chờ đợi, đặt câu hỏi mà mình quan tâm nhất: “Cảm ơn em đã lo lắng cho anh. Vậy em nói cho anh biết, vì sao em lại đến Spirit Hoàng Hải? Có phải là để giúp anh không?”

Sở Sở quay sang Thang Tuấn, không ngờ anh lại hỏi trực tiếp thế. Tất cả lại nín thở tập trung, chờ đợi câu trả lời của Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết và Thang Tuấn, bốn mắt nhìn nhau. Thang Tuấn trông chờ cô sẽ nói ra đáp án mà anh mong muốn.

Hiếu Khiết chậm rãi: “Đương nhiên không phải, em đến... là vì... Cao Tử Tề... Đúng thế, Cao Tử Tề...” Cô chưa nói hết câu đã không cưỡng lại được men say, đổ rầm xuống.

Đây gọi là rượu vào lời ra, sắc mặt Thang Tuấn tối sầm lại. Anh rất đau lòng, cứ tưởng trải qua mấy ngày bên Anh, lòng cô ít nhiều cũng có chỗ dành cho anh. Thang Tuấn đã hy vọng cô sẽ vì anh mà đến Hoàng Hải, nhưng không ngờ vẫn là để lẩn tránh Cao Tử Tề. Cuối cùng anh cũng có thể từ bỏ được rồi.

Cả đám nhìn Thang Tuấn thương cảm. Anh nốc một ly rượu đầy.

Sở Sở nhìn Hiếu Khiết say khướt, lặng lẽ thở phào.

Vài chiếc taxi đỗ trước cửa nhà hàng Nhật.

Hiếu Khiết là người đầu tiên ra khỏi đó, vịn vào tường lão đảo bước, chân cô mềm nhũn, tuột xuống chân tường. Những người khác lần lượt theo ra, mọi người đều ngà ngà, nhưng đã có cái nhìn khác về Hiếu Khiết, cảm thấy cô không còn đáng ghét giống lúc đầu.

Trịnh Phàm, Tổ Tổ, Tiết Thiệu và Tô Lợi bốn người vừa đi vừa trò chuyện.

Trịnh Phàm lắc đầu: “Không ngờ tửu lượng của giám đốc lại kém thế.”

Tổ Tổ phụ họa: “Đúng thế, không ngờ giám đốc lại là người tốt.”

Tô Lợi góp lời: “Thật khó nhận ra, dù cô ta không làm người ta thích, nhưng ít nhất cũng không đáng ghét như tưởng tượng. Í? Giám đốc đâu rồi? Sao đột nhiên mất tích vậy?”

Tiết Thiếu đoán: “Chắc cô ấy về trước rồi.”

Sở Sở đỡ Thang Tuấn đã hơi say ra, chào mọi người, “Hẹn gặp lại ngày mai nhé, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Bye bye.” Tất cả tạm biệt nhau, từng người lên taxi ra về.

Chỉ còn lại Sở Sở và Thang Tuấn. Cô biết anh đang rất buồn.

Sở Sở hỏi: “Sao thế, đang lo bị đuổi việc hay vẫn để tâm đến câu trả lời của Lâm Hiểu Khiết?”

Thang Tuấn cười khở, lắc đầu.

Sở Sở nhận ra anh vẫn nghĩ cho Hiểu Khiết, nhàn nhạt đổi chủ đề: “Em thấy sau khi về Thượng Hải, anh đã trở thành một người khác.”

“Đột nhiên xảy ra bao nhiêu chuyện, ít nhiều cũng thấy mệt mỏi.”

Sở Sở đề nghị: “Có muốn em đi dạo với anh không, để giải tỏa tâm lý?”

Thang Tuấn lắc đầu, “Muộn rồi, em mau về đi.” Anh mở một chiếc taxi, ý bảo Sở Sở lên xe.

Sở Sở trông nụ cười gượng của anh mà lo lắng, “Bất cứ khi nào có việc cứ nói với em, đừng một mình chịu đựng.”

Thang Tuấn dễ chịu hơn trước sự quan tâm của Sở Sở, “Không phải lo cho anh. Nhớ cẩn thận nhé, về đến nhà nhớ nhắn tin.”

Sở Sở vẫy tay, ngồi lên xe.

Tất cả mọi người đều về hết rồi, chỉ còn mình Thang Tuấn ủ ê đứng đó. Anh định gọi cho Châu Văn, nghĩ một lúc, cuối cùng lại cất điện thoại đi.

Thang Tuấn bước dọc theo con phố, không ngừng thở dài, đi qua ngã rẽ, giật mình nghe thấy tiếng động. Anh quay lại vài bước, nhìn vào một góc.

Hiếu Khiết say khướt đang ngồi trên đất.

“Sao em lại ở đây?” Thang Tuấn kinh ngạc, nhìn cô lão đảo đứng lên.

“Đây không phải giường.” Hiếu Khiết nhìn quanh nhìn quất. Khi thấy Thang Tuấn, cô mỉm cười, “Chúc ngủ ngon, em phải về đây, anh cũng mau về đi.”

Cô quay bước theo hướng ngược lại, Thang Tuấn định lại gần dìu cô nhưng anh do dự, “Nếu trong lòng cô ấy chỉ có Cao Tử Tề, mình không nên can dự nữa.”

Anh kiềm lòng, không quay đầu, không để tâm, đi theo hướng của mình.

Lưng quay lưng, mỗi người một ngã...

Thang Tuấn vòng qua một con phố. Ở đâu vọng lại tiếng xe cấp cứu, một thanh niên phóng xe máy vượt qua anh, dừng lại trước mặt một cô gái đang đứng đợi bên đường.

Cô gái trách: “Sao anh đến muộn thế?”

Chàng trai kể: “Có người say xin bị xe đâm, anh dừng lại xem một lúc.”

Thang Tuấn giật mình.

Cô gái sợ hãi, “VẬY HẢ? CÓ NGHIÊM TRỌNG KHÔNG?”

Chàng trai như nói quá lên: “Nghiêm trọng lắm, chắc không sống nổi.”

Thang Tuấn dừng bước, bắt đầu lo lắng, liệu có phải là Hiếu Khiết? Anh hoang mang, đầu óc bấn loạn.

Chàng trai tiếp tục: “Cô ta nôn lung tung hết cả.”

Xác nhận nạn nhân là một cô gái, Thang Tuấn siết chặt nắm tay, quay người lao trở lại đoạn đường vừa đi qua, lòng không ngừng cầu khẩn: “Lâm Hiểu Khiết, em không được chết.”

Anh chạy như điên, trong đầu toàn hình ảnh của cô. Đoạn lướt qua chiếc ghế đá, thấp thoáng thấy bóng dáng Hiểu Khiết, Thang Tuấn dừng lại, phát hiện cô đang gục ngủ. Anh thở phào nhẹ nhõm, không biết nên tức giận hay vui mừng.

Cô ngủ rất sâu, vì lạnh nên người co lại. Anh ngồi xuống, cởi áo khoác ra đắp cho cô, dịu dàng gỡ những sợi tóc dính trên mặt cô, nhìn cô ngủ say sưa mà cảm tạ trời đất: “May mà em không sao.”

Thầm cười khổ, Thang Tuấn tự chế nhạo bản thân: “Anh ngốc thật, biết rõ trong tim em không có anh mà vẫn chẳng thể nào bỏ mặc, không quan tâm tới em. Anh rất muốn mình có thể hạ quyết tâm như em.”

Anh đi ra đường cái, vẫy một chiếc taxi lại, bế cô lên xe. Cô đã say nên đầu cứ lắc qua lắc lại. Anh bèn đặt đầu cô lên vai mình. Hiểu Khiết dựa vào vai Thang Tuấn, ngủ một cách thoải mái.

Đến nơi, anh công cô lên nhà, tìm thấy chìa khóa trong túi xách, mở cửa đi vào. Anh khẽ đặt cô nằm lên giường, ngẩng đầu lên là thấy thỏ Peter. Anh mỉm cười, “Hi Peter, lâu rồi mới gặp.”

Hiểu Khiết đột nhiên động đậy, co người lại. Thang Tuấn dịu dàng đắp chăn cho cô. Hàng lông mày của cô chau lại, trông có vẻ ngủ không ngon. Bất giác, Thang Tuấn vươn tay đặt lên cái chau mày ấy, ngăn cô cho đến khi nó giãn ra. Trái tim rung động, cứ muốn ở bên Hiểu Khiết.

Do dự một lát, cuối cùng anh đứng dậy, “Tạm biệt, Hiểu Khiết.”

Anh rời khỏi nhà cô.

Thang Tuấn vừa về đến nhà, Châu Văn đã chạy ra đón, “Thiếu gia, cậu về rồi!”

Thang Tuấn gật đầu, “Vâng, muộn thế này rồi chú vẫn chưa ngủ ă?”

Châu Văn đáp: “Thiếu gia chưa về, sao tôi ngủ được.”

Thang Tuấn quan tâm ông: “Công ty rất nhiều việc, sau này cháu sẽ thường xuyên về trễ đấy, chú không phải đợi cháu đâu. Chú cứ đi ngủ trước đi, chú biết chưa?”

Châu Văn nói: “Không sao, tôi muốn được đợi thiếu gia mà.”

Thang Tuấn mỉm cười, định về phòng thì Châu Văn gọi, “Đúng rồi, thiếu gia.”

Thang Tuấn quay đầu lại.

“Cô Sở Sở đã gọi điện đến nhà mấy lần tìm cậu.”

“Sở Sở? Sao cô ấy không gọi di động cho cháu?” Thang Tuấn nhìn điện thoại của mình, quả thật có cuộc gọi nhớ từ Sở Sở, “Có khi cháu ngoài đường nên không nghe thấy, lát cháu gọi cho cô ấy. Chú đi ngủ đi.”

“Vâng, thiếu gia cũng nghỉ sớm đi.”

Thang Tuấn về phòng của mình, ngồi lên giường, cảm thấy mệt mỏi, gọi cho Sở Sở.

“Không phải vừa tạm biệt à? Gọi cho anh làm gì?”

Sở Sở đáp: “Em lo thôi, tối nay anh không vui mà.”

“Cảm ơn em, Sở Sở.” Thang Tuấn hơi cảm động.

“Cảm ơn em cái gì?”

Thang Tuấn cười: “Dù anh vui hay không vui đều có em bên cạnh. Đừng lo, anh không sao đâu.”

Sở Sở thận trọng hỏi: “Anh... vẫn thích cô ấy?”

Thang Tuấn buồn bã, “Anh đang từ từ cắt trái tim thích cô ấy lại. Sở Sở, anh không phải kiểu người nói không thích là sẽ không thích. Nhưng anh cũng không phải một tên ngốc. Anh biết, trong lòng Hiếu Khiết chỉ có Cao Tử Tề, anh có thích cô ấy thế nào đi nữa, cô ấy cũng không chấp nhận anh.” Giải tỏa hết một hơi thấy buồn thêm.

Sở Sở lại khẽ thở phào.

“Cảm ơn em đã nghe anh nói những chuyện này.”

Sở Sở trách, “Anh định nói mấy lần cảm ơn nữa? Thôi đi nha!”

Thang Tuấn cười: “Hả, không nói cảm ơn thì anh biết nói gì?”

“Nói ‘chúc ngủ ngon, mai gặp lại’. Hoặc, ‘Khuya rồi, em ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi làm’.”

“Được, chúc ngủ ngon, mai gặp lại nhé.”

“Chúc ngủ ngon, mai gặp lại.” Sở Sở cúp máy, gương mặt bừng lên sung sướng.

Có tiếng gõ cửa vang lên, Đồng sự Tăng, bố của Sở Sở đẩy cửa bước vào.

Sở Sở vui vẻ: “Bố.”

Đồng sự Tăng hỏi: “Muộn thế này vẫn chưa ngủ?”

Sở Sở đáp: “Buổi tối con đi liên hoan với đồng nghiệp, mới về nhà mà.”

Đồng sự Tăng trêu, “Ha ha, đi liên hoan với đồng nghiệp nào thế? Đồng nghiệp này không phải họ Thang, tên là Thang Tuấn chứ hả?”

Sở Sở thẳng thắn khai: “Thang Tuấn có đi, nhưng cũng có rất nhiều đồng nghiệp khác đi cùng.”

Đồng sự Tăng hài hước nói: “Nơi Thang Tuấn xuất hiện, trong mắt con còn nhìn thấy người khác sao? Bố rất nghi ngờ đấy, ha ha.”

“Bố!” Sở Sở bỗng thấy xấu hổ, khoác tay bố, gục lên vai ông nũng nịu.

Đồng sự Tăng mỉm cười ôm vai con gái, “Không phải giả vờ. Lẽ nào bố không nhận ra con rất thích Thang Tuấn? Mắt bố đã mờ đâu.”

Sở Sở e lệ mỉm cười.

Đồng sự Tăng khẽ gõ vào đầu mũi Sở Sở, “Thực ra Thang Tuấn cũng không tệ, bố cũng rất thích cậu ấy. Cố gắng lên, bố cũng muốn làm ông ngoại rồi.”

Sở Sở xấu hổ cúi đầu cười.

Ánh mắt của Đồng sự Tăng lướt qua bức ảnh chụp chung của Thang Tuấn và Sở Sở, “Xem các con này, nam thanh nữ tú, cháu ngoại ta sau này giống ai đây? Hay là sinh hai đứa, một đứa giống con, một đứa giống Thang Tuấn?”

Sở Sở như sực nghĩ ra gì đó, ngẩng đầu lên, ngọt ngào nói: “Bố, bố đừng làm khó giám đốc Thang nữa, con bị kẹt ở giữa, thật khó xử.”

“Cái con bé ngốc nghếch này, bố đang ra sức giúp con và Thang Tuấn đấy chứ. Thang Mẫn bây giờ không coi Thang Tuấn là em trai nữa rồi, lúc

nào cũng chỉ muốn ném nó ra khỏi Hoàng Hải, bố đang giúp con bảo vệ Thang Tuấn, có gì không đúng?”

Sở Sở đáp: “Con rất hiểu Thang Tuấn, cho dù giám đốc Thang đối xử với anh ấy thế nào, anh ấy vẫn tôn trọng chị mình. Bố đừng chèn ép giám đốc Thang, Thang Tuấn sẽ rất buồn.”

“Chà chà, hóa ra là bố nhiều chuyện. Được rồi, sau này bố sẽ không can thiệp vào chuyện chị em nhà họ nữa, bố chỉ thấy hai đứa nó như vậy nên lo lắng thôi.”

Sở Sở gật đầu, “Bố không phải lo đâu, Thang Tuấn có con đủ rồi.”

Đồng sự Tăng nhìn điệu bộ e thẹn của con gái, bật cười, cố ý trêu: “Con gái đã lớn, chẳng xem bố quan trọng nữa.”

Sở Sở ôm ông, “Ai bảo thế? Trong lòng con, bố là nhất. Thang Tuấn á, xếp thứ ba, ngay cả thứ hai cũng không được.”

Đồng sự Tăng cười: “Lại cho bố con ăn mật.”

“Đâu mà, con thực tâm đấy. Trên thế giới này người yêu con nhất là bố, cho nên bố là người con yêu nhất trần đời.”

Đồng sự Tăng không đùa nữa, nghiêm túc dặn: “Có điều Sở Sở à, bố nhắc nhở con, phải để ý đến cái cô Lâm Hiểu Khiết đến từ Đài Loan đó. Có phải Thang Tuấn thích cô ta không?”

Đối diện với câu hỏi từ ông, cô chu môi trả lời: “Trước đây có, nhưng Thang Tuấn đã nói là quá khứ rồi, anh ấy sẽ không thích Hiểu Khiết nữa.” Cô tự tin, vừa là giải thích cho bố, vừa như cổ vũ bản thân.

Đồng sự Tăng thoáng nghi ngờ, “Cậu ta nói vậy thật?”

Sở Sở ra sức gật đầu.

“Bố tin con người Thang Tuấn, nói không thích thì sẽ không thích. Nhưng phía Lâm Hiếu Khiết? Con có chắc Lâm Hiếu Khiết không có ý gì với Thang Tuấn không?”

Sở Sở cười: “Chính miệng Lâm Hiếu Khiết thừa nhận, trong lòng cô ta vẫn còn vương vấn Cao Tử Tề của Hải Duyệt.”

Đồng sự Tăng chau mày, “Hóa ra người cô ta thích là Cao Tử Tề.” Nghe thấy cái tên này, con mắt ông ta đảo một vòng, hình như đang tính toán chuyện khác.

Sở Sở lại nói: “Dù gì Cao Tử Tề cũng đã từng là chồng chưa cưới của Hiếu Khiết, cô ấy sẽ không dễ quên anh ta đâu?”

Đồng sự Tăng nhìn con gái, âu yếm vuốt tóc cô, “Sở Sở, con thật quá ngây thơ, quan hệ nam nữ không phải cứ nói cắt đứt là cắt đứt được. Đặc biệt là Lâm Hiếu Khiết, người phụ nữ không đơn giản này, tại buổi họp báo với hãng La Vanne mà cô ta dám tuyên bố hủy hôn, lại còn theo chân Thang Tuấn vào công ty, trở thành trợ thủ đắc lực của Thang Mẫn. Bố lo tất cả những điều này đều do cô ta thiết kế, với mục đích đoạt được Thang Tuấn.”

Sở Sở hoang mang.

Ngày hôm sau, người của phòng kế hoạch ngồi xung quanh bàn Thang Tuấn, căng thẳng thảo luận về việc sửa lại bản kế hoạch.

Trịnh Phàm hỏi: “Giám đốc, sáng nay chúng tôi và chủ nhiệm Thang đã sửa lại bản kế hoạch một lần nữa, chị đã xem chưa?”

Tiết Thiệu nói: “Chúng tôi đã thay mới một vài số liệu, chắc là sẽ có ích với bản kế hoạch.”

Tất cả đều nhìn Hiếu Khiết.

Cô giơ bản kế hoạch trong tay lên, miễn cưỡng mỉm cười, “Tôi xem rồi, không tồi lắm, các bạn vất vả rồi.”

Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tố Tố thở phào: “Tốt quá, nỗ lực lần này quả nhiên không phải công cốc.”

Cả phòng vui vẻ vậy lại khiến Hiếu Khiết khó xử.

Tô Lợi nói: “Người cố gắng nhất là chủ nhiệm, chúng tôi xong rồi mà anh ấy vẫn phải phấn đấu.”

Tiết Thiệu kể. “Bạn đến nỗi sáng nay vẫn chưa ăn sáng, chúng ta đi ăn sáng đi.”

Thang Tuấn mệt mỏi: “Mọi người đi trước đi, tôi muốn nghỉ một lát.”

Tố Tố nhìn Thang Tuấn: “Chủ nhiệm à, hai hôm trước anh vừa chảy máu mũi, phải để ý đến sức khỏe đấy. Thế này đi, còn một lúc nữa mới phải báo cáo, chủ nhiệm nghỉ ngơi đi, chúng tôi sẽ mua cho anh một phần. Giám đốc ăn chưa?”

“Không cần.” Hiếu Khiết lắc lắc cốc cà phê trên tay, “Các bạn vất vả rồi, bữa sáng tôi mời, nhớ lấy hóa đơn nhé!”

Tiếng hoan hô nhiệt liệt vang lên, tập thể hồ hởi rời đi. Phòng làm việc bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại Hiếu Khiết với cốc cà phê và bản kế hoạch, và cả Thang Tuấn đang vô cùng mệt mỏi.

“Tại sao anh phải nỗ lực vì họ như vậy?” Hiếu Khiết xót xa thay Thang Tuấn.

Anh đáp: “Vì họ gọi tôi là chủ nhiệm Thang nên tôi phải chịu trách nhiệm với họ, thưa giám đốc Lâm.”

Hiếu Khiết càng thêm phân vân, day dứt.

Trong phòng họp, Thang Mẫn ngồi ở vị trí chủ trì. Sở Sở, thư ký của Thang Mẫn, Thang Tuấn, Hiếu Khiết, Tổ Tổ, Trịnh Phàm, Tô Lợi, Tiết Thiều và sáu nhân viên khác của phòng kế hoạch lần lượt ngồi vào chỗ. Ai nấy đều hứng khởi, chỉ có Hiếu Khiết cúi xuống xem bản kế hoạch, lộ vẻ khó xử.

Thang Mẫn lên tiếng: “Năm nay Spirit Hoàng Hải có đột phá so với những năm trước. Dưới sự lãnh đạo của chủ tịch, đội hội WIP và khu trung tâm đặc sản Đài Loan đều được đánh giá cao. Cho nên tôi càng kỳ vọng nhiều hơn vào lễ kỷ niệm năm nay, hy vọng có thể tiếp tục kế thừa kết quả các hoạt động trước, tạo ra một bản thành tích đẹp mắt. Mục tiêu của tôi là đưa Spirit Hoàng Hải trở thành trung tâm thương mại hàng đầu Thượng Hải.”

Cô dứt lời, tập thể nhiệt liệt vỗ tay.

Hiếu Khiết vẫn không yên tâm.

Thang Mẫn tiếp tục: “Bản kế hoạch lần này nghe nói do Thang Tuấn làm chủ.”

Thang Tuấn nhìn Thang Mẫn, lại nhìn những người khác, “Là công sức của tập thể ạ.”

“Biết các bạn đoàn kết nỗ lực vì lễ kỷ niệm của công ty, tôi càng mong đợi nhanh chóng được nhìn thấy kết quả dưới sự đồng tâm hiệp lực ấy.” Thang Mẫn cười lạnh, đưa mắt sang Hiếu Khiết và Thang Tuấn, “Có thể tiến hành báo cáo rồi.”

Mọi người nhìn Thang Tuấn với ánh mắt hy vọng. Anh gật đầu đứng lên chuẩn bị báo cáo. Tổ Tổ theo sau. Khi Thang Tuấn đi qua Trịnh Phàm, cô lén giơ nắm tay lên cổ vũ. Anh mỉm cười.

Thang Tuấn và Tổ Tổ bước lên phía trước, Thang Tuấn gật đầu ra hiệu với Tổ Tổ, chị tắt đèn phòng họp, đồng thời hạ tấm màn chiếu xuống. Thang Tuấn cúi người chào, một tràng pháo tay cổ vũ vang lên.

Thang Mẫn đang chờ đợi bản báo cáo của Thang Tuấn.

“Sau đây tôi xin trình bày tóm tắt về bản kế hoạch cho lễ kỷ niệm năm nay của Spirit Hoàng Hải.” Thang Tuấn nghiêng đầu ra hiệu cho Tổ Tổ, chị hiểu ý, chuẩn bị kích chuột.

Đột nhiên, Hiếu Khiết lên tiếng cắt ngang cuộc họp, “Khoan đã!”

Tổ Tổ giữ con chuột trong tay. Mọi người dồn sự chú ý về phía Hiếu Khiết, không hiểu chuyện gì. Thang Mẫn cũng chau mày.

Thang Tuấn ngạc nhiên, “Giám đốc Lâm, có vấn đề ư?”

Hiếu Khiết từ từ đứng dậy, nhìn tất cả mọi người, hít một hơi thật sâu, “Bản báo cáo hôm nay hủy bỏ!” Câu nói như một quả bom.

Cả phòng họp đều sững sốt.

“Cô nói cái gì?” Thang Tuấn hỏi.

Hiếu Khiết không để ý đến anh, cầm bản kế hoạch, quay sang Thang Mẫn, cúi người xin lỗi: “Giám đốc, bản báo cáo cho lễ kỷ niệm hôm nay bắt buộc phải hủy bỏ.”

“Nguyên nhân?” Đầu chân mày Thang Mẫn vẫn cau lại.

Hiếu Khiết đáp: “Tôi không thể đưa bản kế hoạch trên tay cho chị. Nó chưa đủ tốt!”

Thang Mẫn lạnh lùng nhìn Hiếu Khiết, “Chỗ nào?”

Hiếu Khiết bình tĩnh trả lời: “Giám đốc đã kỳ vọng nhiều như thế, bản kế hoạch này lại chưa có bước đột phá so với những năm trước, tôi không thể đưa một bản kế hoạch thế này cho chị.”

Thang Mẫn nhìn Hiếu Khiết đang cúi đầu, quay sang nhìn Thang Tuấn đang vô cùng kinh ngạc, cô lạnh lùng cười, “Chủ nhiệm Thang, giám đốc Lâm cho rằng bản kế hoạch mà tập thể vất vả làm ra không đủ tiêu chuẩn báo cáo, cậu cảm thấy thế nào?”

Thang Tuấn hai tay đặt trên bàn họp, kiên quyết phủ nhận, “Không! Tôi không cho rằng như thế! Bản kế hoạch này có sự đồng tâm hiệp lực cố gắng. Đây là một bản kế hoạch thành công. Tôi không đồng ý với ý kiến của giám đốc Lâm.”

Anh liếc về phía Hiếu Khiết, thoáng phần nộ.

Hiếu Khiết giải thích: “Các bạn dựa vào bản kế hoạch cho lễ kỷ niệm của những năm trước để thực hiện bản kế hoạch năm nay, tôi thừa nhận nó là một bản kế hoạch tốt, nhưng không phải là tốt nhất.”

Hiếu Khiết và Thang Tuấn đối đầu, không ai chịu ai.

Đám đông lo lắng nhìn hai người, nên làm thế nào đây?

Thang Mẫn nhìn Hiếu Khiết rồi lại nhìn Thang Tuấn, suy nghĩ một lát, đứng lên chìa tay ra với Hiếu Khiết, ý bảo đưa bản kế hoạch cho cô. Hiếu Khiết đưa nó cho Thang Mẫn.

Mọi người nhìn Thang Mẫn đầy kỳ vọng, chờ đợi quyết định. Thang Mẫn lướt qua trang bìa: “Nếu như Giám đốc Lâm đã nói như vậy, bản kế hoạch này coi như bỏ.”

Thang Mẫn đặt bản kế hoạch lên bàn, chặn tay lên.

Tất cả như bị dội một gáo nước lạnh, nhìn nhau khố sở.

Thang Tuấn phản đối, “Chỉ vì thế mà chị cũng không xem, phủ nhận luôn sự cố gắng của chúng tôi?”

Thang Mẫn lạnh lùng nhìn Thang Tuấn, “Lâm Hiếu Khiết là giám đốc dự án mà tôi mời đến, tôi tin tưởng phán đoán của cô ấy, nếu như ngay đến cô ấy còn cảm thấy không đạt yêu cầu, vậy tôi đâu cần phải lãng phí thời gian xem bản kế hoạch đó?”

Thang Mẫn đưa mắt khắp lượt, ai nấy đều cúi đầu im lặng.

Thang Tuấn không nói gì. Hiếu Khiết cảm thấy áy náy.

“Lễ kỷ niệm đang đến gần, tôi không có thời gian để đợi các bạn từ từ làm lại một bản kế hoạch khác, lần này...” Thang Mẫn dừng lại một chút, quay sang Thang Tuấn và Hiếu Khiết, “Cậu, và cả cô nữa!”

Bị điểm danh, hai người đều sửng sốt.

“Mỗi người dẫn dắt một nhóm, ba ngày sau mỗi nhóm nộp lên một bản kế hoạch. Nhóm nào thua thì toàn bộ thành viên nhóm đó sẽ bị sa thải!”

Tập thể cùng hít ngược một hơi khí buốt, ai ai cũng hoang mang.

“Là sao?”

“Sa thải?”

“Giám đốc, thật vậy ư?”

“Giám đốc!” Thang Tuấn muốn ngăn cản nhưng Thang Mẫn hoàn toàn phớt lờ anh.

Cô tuyên bố tiếp, “Danh sách phân nhóm lát nữa sẽ được dán ở bảng thông báo chung. Buổi họp hôm nay kết thúc.”

Thang Mẫn bước ra khỏi phòng họp, để lại Thang Tuấn và Hiếu Khiết vẫn chưa kịp định thần.

Chương 23: Bản Kế Hoạch Pk

[1] PK: Thi đấu đối kháng

Rất nhanh, Sở Sở đã dán danh sách phân nhóm lên bảng thông báo. Cô vừa rời đi, mọi người lập tức châu lại.

Nhóm Hiếu Khiết gồm Tô Lợi, Tiết Thiểu và ba nhân viên khác. Còn nhóm Thang Tuấn là Trịnh Phàm, Tổ Tổ cùng ba người nữa.

Kẻ khóc người cười, những tiếng thở dài không ngớt.

Đến giờ ăn trưa, Hiếu Khiết nhìn thấy Tô Lợi, Tiết Thiểu và ba nhân viên nhóm mình bưng đĩa cơm đi tới. Mọi người đều đang thảo luận về danh sách ấy.

“Nếu không hài lòng với nhóm được phân thì bí mật đổi cho nhau được không?”

“Năm mơ à! Cô nói đổi là đổi?”

“Muốn đổi thì đề nghị với giám đốc Thang, tôi xem cô có dám hay không?”

Mọi người vừa đi vừa bàn luận, khi đi qua bàn Hiếu Khiết, cô gật đầu chào bọn họ.

Nhóm người lập tức im lặng, nhìn nhau rồi khách sáo chào lại.

Hiếu Khiết thấy mọi người tỏ ra xa cách với mình, những gì định nói ban đầu đều nuốt xuống, chỉ gật đầu.

Họ cầm đĩa cơm đi thẳng đến chỗ cách xa cô nhất. Bất giác thấy buồn.

“Chủ nhiệm, chỗ này.” Nghe thấy giọng của Tổ Tổ, Hiếu Khiết ngẩng lên, chị ấy đang vẫy tay với Thang Tuấn, anh đang bưng đĩa cơm.

Thang Tuấn đi ngang qua chỗ cô, Hiếu Khiết muốn giải thích với anh, “Thang Tuấn...”

Không ngờ anh xem cô như không khí, hoàn toàn phớt lờ, không có phản ứng, đi thẳng đến bàn Tổ Tổ.

Cô nhìn thấy anh trò chuyện sôi nổi với cả nhóm, bỗng thấy lạc lõng. Hiếu Khiết đặt đĩa xuống, nhìn chăm chăm vào chỗ cơm trên đĩa, thực sự không nuốt nổi.

Đúng lúc này, Sở Sở bê đĩa cơm đi tới, liếc đĩa cơm vẫn còn đầy thức ăn của Hiếu Khiết, “Không ăn nổi hả? Có phải không hợp khẩu vị? Giám đốc Lâm đặc biệt thật đấy, chẳng giống người bình thường chúng tôi, tiêu chuẩn cũng khác.” Sở Sở móc mĩa việc ban nãy cô phản đối bản kế hoạch tại phòng họp mà họ cho là rất tốt.

Hiếu Khiết cố tỏ ra bình tĩnh, “Tôi phải trở về chuẩn bị cho cuộc họp chiều nay, không có thời gian ăn uống.”

“Giám đốc Lâm chăm chỉ như thế, bây giờ lại là người đáng tin cậy của giám đốc Thang, tôi thực sự lo cho nhóm của Thang Tuấn, nếu thua họ sẽ bị sa thải.”

Sắc mặt của Hiếu Khiết thoáng biến đổi nhưng lập tức bình tĩnh lại.

Cô nghiêm túc: “Tôi sẽ cố gắng hết sức, bởi tôi tin năng lực của Thang Tuấn, cũng thể hiện rõ thái độ tôn trọng cuộc đua. Nếu tôi lười nhác thì chắc chắn sẽ không thắng nổi anh ấy.”

Cô chuẩn bị rời đi, Sở Sở bỗng nổi cơn thịnh nộ, “Giám đốc Lâm, có mấy lời tôi muốn nói với cô. Tôi biết cô rất coi trọng bản kế hoạch kỷ niệm năm nay, nhưng bên cạnh đó, cô cũng nên để ý tới mọi người mới phải chứ?”

Hiếu Khiết sững sốt, định mở miệng giải thích thì Sở Sở lại tiếp tục, hoàn toàn không muốn để cô lên tiếng, “Trong cuộc họp, khi cô chỉ trích bản kế hoạch không tốt, cô có nghĩ đến cảm giác của Thang Tuấn không? Sáng hôm đó anh ấy đã rất cố gắng để thuyết phục tất cả đồng nghiệp sửa lại bản kế hoạch lần nữa, cô lại cố tình làm Thang Tuấn bẽ mặt. Xin hỏi giám đốc Lâm, đây là cách mà cô đối xử với bạn bè?”

Sở Sở bảo vệ cho Thang Tuấn giống như gà mẹ bảo vệ gà con, chất vấn Hiếu Khiết.

Bị Sở Sở nói đến mức bực mình, cô đáp: “Đây là công việc, tôi chỉ làm đúng trách nhiệm.”

Sở Sở tiến sát đến: “Nhưng Thang Tuấn coi cô là bạn, nếu giám đốc Lâm chỉ coi anh ấy là một cấp dưới thì đừng giả vờ làm bạn anh ấy nữa, tránh xa anh ấy ra một chút, đừng làm tổn thương Thang Tuấn nữa!”

Trước sự tấn công của Sở Sở, Hiếu Khiết đành phản công, “Tôi không muốn để giám đốc Thang cảm thấy Thang Tuấn thiếu năng lực cho nên tôi mới phủ nhận bản kế hoạch đó. Tôi không muốn buông xuôi, không muốn nộp một bản kế hoạch không hoàn hảo là bởi tôi công tư phân minh, hành xử theo đúng trách nhiệm. Còn cô, trợ lý Tăng thì sao? Hiện giờ cô đang đứng ở lập trường gì để chất vấn tôi vậy?”

Sở Sở trợn tròn mắt.

Cô tiếp tục: “Bạn tốt của phòng kế hoạch? Thanh mai trúc mã của Thang Tuấn? Cấp dưới nhìn không quen phong cách làm việc của cấp trên? Người qua đường trượng nghĩa thấy việc bất bình? Cô có tư cách gì mà nói

với tôi như thế?” Dứt lời, Hiếu Khiết bê đĩa cơm bỏ đi, không để cho Sở Sở có cơ hội phản bác.

“Cô! Lâm Hiếu Khiết!” Sở Sở nổi điên nhưng chẳng thể làm gì hơn.

Rời khỏi nhà ăn, Hiếu Khiết bước nhanh vào thang máy, tiếng lộc cộc của giày cao gót như xuyên thẳng vào tâm trạng tan nát của cô. Sắc mặt cô rất tệ, hơi thở dồn dập, cứ nghĩ đến những lời chất vấn của Sở Sở càng thấy tệ hại. Cô ngẩng đầu nhìn đèn thang máy, bực mình, “Sao chậm thế này! Mau xuống nhanh lên!”

Hiếu Khiết cúi bản ấn không ngừng vào nút, nhắm làm vơi nỗi ảm ức.

Hành lang, Thang Tuấn và Hiếu Khiết đi từ hai hướng, đều chuẩn bị bước vào phòng họp. Hai người nhìn thấy nhau từ xa, đều nặng nề lại gần.

“Thang Tuấn, sự việc lúc này em muốn nói rõ với anh.” Hiếu Khiết tính giải thích.

“Nếu trước khi báo cáo, em có thể bỏ chút thời gian nói rõ với tập thể thì đã không làm tất cả phải khó xử.” Thang Tuấn nhàn nhạt đáp. Hiếu Khiết vẫn muốn nói thêm, nhưng anh đã đẩy cửa bước vào.

Cô nhìn theo bóng Thang Tuấn, tự hỏi liệu có phải mình đã sai.

Hiếu Khiết lắc đầu, hít một hơi thật sâu, cũng bước vào trong. Mọi người trong nhóm nhìn thấy cô, ai ngồi đúng vị trí này, không dám lên tiếng.

Cô cầm chiếc bút dạ, viết lên tấm bảng trắng mục tiêu của bản kế hoạch:

- Thứ nhất: Định vị thị trường
- Thứ hai: Mở rộng tỷ lệ thị trường đã có

- Thứ ba: Kiểm tra lại chi phí và lợi nhuận

Cả nhóm chăm chú nhìn lên tấm bảng.

Hiếu Khiết quay sang mọi người: “Đây là mục tiêu của chúng ta. Tiết Thiệu, số liệu trước đây yêu cầu anh thu thập về sự tiêu dùng năm nay của khách hàng trong các trung tâm thương mại khác đâu?”

Tiết Thiệu lắc đầu: “Bởi vì dịp lễ kỷ niệm còn chưa bắt đầu cho nên kho dữ liệu vẫn trống.”

Cô đặt văn bản xuống, không vui nhìn Tiết Thiệu: “Kho dữ liệu trống, anh hãy điều tra thủ công đi!”

Tiết Thiệu lạnh lùng hỏi: “Giám đốc Lâm, tại sao không thể dùng số liệu cũ? Cứ đơn cử là của năm ngoái đi, chênh có một năm thì làm sao?”

Hiếu Khiết nhìn anh ta một cái, sau đó quay sang cả nhóm, nghiêm giọng: “Thói quen tiêu dùng của khách hàng thay đổi hằng ngày, điều tra thị trường là móc xích quan trọng nhất cho bản kế hoạch, không hiểu được trái tim khách hàng thì không thể giành được trái tim họ.”

Tiết Thiệu chau mày, nói thẳng những gì đang nghĩ, có vẻ mỉa mai, “Tôi lo là trái tim của khách hàng cũng giống như trái tim của giám đốc, thay đổi từng giây. Tốc độ điều tra thị trường của chúng tôi mãi mãi không so nổi với tốc độ giám đốc thay đổi tâm ý.”

Tô Lợi phụ họa theo: “Đúng thế! Thay vì bắt chúng tôi lãng phí thời gian điều tra thị trường, chi bằng giám đốc nêu thẳng suy nghĩ của mình để chúng tôi chiều theo, như thế mới không công cốc.”

Lời châm chọc của Tô Lợi và Tiết Thiệu nhận được ánh mắt tán đồng của các đồng nghiệp bên cạnh.

Hiếu Khiết biết tất cả đang phần nộ bất bình, không thể lẫn tránh nữa, “Tôi biết bản kế hoạch mà các bạn vất vả làm ra bị tôi phủ nhận, khiến trong lòng các bạn khó chịu. Nhưng giám đốc Thang rất coi trọng hoạt động kỷ niệm năm nay, tôi không muốn chị ấy thất vọng về phòng kế hoạch. Ngày trước, khi mọi người nộp hồ sơ vào phòng kế hoạch của Spirit Hoàng Hải, hẳn là vì có cảm hứng với cái mới, trong đầu chứa rất nhiều ý tưởng đặc biệt và nhiệt huyết. Nhưng sau khi vào làm mới phát hiện, kế hoạch vận dụng lại, ý tưởng thì trùng lặp, việc duy nhất có thể làm chính là điều chỉnh cỡ chữ, thay đổi màu sắc trên bản Word, chắc chắn rất thất vọng, đúng không?”

Nhóm người đưa mắt nhìn nhau.

Hiếu Khiết tiếp tục: “Cho nên tôi cho mọi người một cơ hội mới. Tôi không quan tâm đến thu nhập hay chức vụ của các bạn, tôi chỉ muốn sự sáng tạo. Tôi hy vọng các bạn sẽ mạnh dạn đưa ra ý tưởng, chỉ cần đủ nỗ lực, đủ sáng tạo, tôi nhất định sẽ sử dụng. Tôi tin, các bạn có thể đưa ra một bản kế hoạch phù hợp với thực tế hơn bản kế hoạch vừa bị bỏ đi!”

Các thành viên trong nhóm lúc đầu còn phản đối, dần dần thái độ cũng dễ chịu hơn.

Hiếu Khiết khích họ: “Hay là các bạn cảm thấy mình sẽ thua đồng nghiệp nhóm kia?”

Tất cả do dự một lát, đồng thanh: “Chúng ta sẽ không thua!”

Tinh thần của mọi người phấn chấn lên.

Bên này, các thành viên của nhóm Thang Tuấn đang âu sầu ảo não, ai cũng đầy lo lắng muộn phiền. Thang Tuấn đi đi lại lại, cố gắng suy nghĩ.

Kim đồng hồ đã chỉ hơn tám giờ tối.

Bên kia, các thành viên của nhóm Hiếu Khiết cố gắng tìm kiếm số liệu trên mạng, Tô Lợi đang giải thích cho Hiếu Khiết về ý tưởng của mình, Hiếu Khiết mím môi, lắc đầu.

Kim đồng hồ trên tường không ngừng chạy.

Mọi người lần lượt rời khỏi công ty, cuối cùng trong phòng họp chỉ còn lại có một mình Thang Tuấn và Hiếu Khiết. Bàn của cả hai đều chất đầy tài liệu. Họ đều đang nỗ lực suy nghĩ về bản kế hoạch.

Càng lúc càng khuya, tòa nhà của Hoàng Hải sừng sững giữa màn đêm tĩnh lặng, xe cộ xung quanh cũng càng ngày càng ít.

Không biết từ lúc nào, Thang Tuấn lơ mơ tỉnh dậy, phát hiện mình đã ngủ gật.

Anh vươn vai, nhìn đồng hồ, quyết định đứng lên rửa mặt. Ra ngoài phòng họp, ngang qua phòng Hiếu Khiết, anh thấy đèn vẫn sáng, nhưng trong lại hoàn toàn yên tĩnh. Anh nhìn vào, chỉ còn một mình Hiếu Khiết đã ngủ gục.

Vì mệt mỏi, cô ngủ rất ngon, hoàn toàn không biết Thang Tuấn mở cửa bước đến.

Anh rón rén lại gần, sợ sẽ làm cô tỉnh giấc. Ngắm khuôn mặt ngủ say của cô, ánh mắt anh thật trù mến, “Mệt rồi phải không? Thực ra anh cũng thế. Em ngốc quá, sao không nói sớm với anh là thấy bản kế hoạch chưa đủ tốt? Anh cũng biết nó chưa đủ hoàn hảo. Nhưng, nếu như trước cuộc họp em thảo luận với anh, không chừng chúng ta vẫn còn cơ hội để sửa lại nội dung, sự việc đã không thành ra như vậy.”

Hiếu Khiết hít một hơi sâu, khẽ động dậy. Thang Tuấn giật mình, phát hiện cô vẫn chưa tỉnh mới thở phào. Anh ngồi xuống cạnh cô, khẽ cười:

“Nếu bây giờ là cả hai cùng cố gắng chứ không phải cố gắng một mình thì tốt biết bao?”

Anh gạt nhẹ tóc cô, dịu dàng dọa nạt: “Nhóm của anh rất mạnh, em tuyệt đối không được chủ quan, nhất định phải lấy toàn lực để quyết đấu một trận với anh, biết chưa hả? Nếu không anh sẽ tức giận, sẽ làm em bị bẽ mặt giữa đám đông như lần trước thật oan uổng, em nghe thấy chưa?”

Hiếu Khiết vẫn ngủ say.

Anh lấy một tờ giấy, vẽ một con thỏ Peter, viết “Cố lên” rồi dặn cô: “Phải cố gắng, không được thua anh.”

Anh khoác chiếc áo sau ghế cho cô, đặt tờ giấy vẽ dưới lon trà giải nhiệt, sau đó rời khỏi phòng họp, tắt đèn.

Thang Tuấn lưu luyến nhìn Hiếu Khiết lần nữa, nhếch miệng, đóng cửa lại.

Không biết lúc nào Hiếu Khiết tỉnh dậy, hắng giọng, cầm lon trà giải nhiệt lên, phát hiện thấy tờ giấy vẽ. Biết Thang Tuấn đã đến, bất giác cô nhoẻn cười, “Thang Tuấn, anh cũng phải cố gắng nhé.”

Thời gian nộp bản kế hoạch càng lúc càng gần, Hiếu Khiết ngồi trước một đồng tài liệu mà không có bất kỳ ý tưởng nào. Cô đứng lên đến phòng giải lao, trong phòng có tiếng nói chuyện.

Hiếu Khiết dừng ở ngoài, nghe thấy giọng Tô Lợi và Tiết Thiểu.

Tiết Thiểu nói: “Lẽ ra cô phải chăm chút cho mình từ lâu rồi mới phải. Xem đi, mới shopping với tôi đã lựa được bao nhiêu bộ đồ hợp mắt.”

Hiếu Khiết ngó vào phòng, Tiết Thiểu đang cầm một túi giấy, hùng hồn nhận xét, “Lựa 100%, thuê hoa thủ công, có OK không?”

Tiết Thiếu lôi ra một chiếc váy liền, “Đợi một lát, cái này nữa, tôi vừa nhìn thấy nó hợp với cô rồi, mua tặng cô đây.”

Tiết Thiếu đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại lấy ra một chiếc hộp. Bên trong là một sợi dây chuyền và một chiếc vòng tay. Tiết Thiếu giơ hai món trang sức ra, lắc qua lắc lại trước mặt: “Phụ kiện này rất dễ kết hợp, như vậy đồ mua không bị vượt quá dự toán.”

Tô Lợi sung sướng: “Anh tốt quá!”

“Lương lĩnh hàng tháng không tính sao được? Hơn nữa, chúng ta là một nhóm, tôi đương nhiên phải nghĩ cho cô rồi!”

Tô Lợi gật đầu, “Cảm ơn anh. Nếu anh không ngại thì làm tư vấn thời trang cho tôi đi? Như thế tôi sẽ không mua nhầm nữa, biết cái gì mới hợp với mình. Khi nào tôi có tiền, nhất định sẽ mời anh làm stylist riêng.”

Tiết Thiếu nheo mày, “Ha ha, được, chỉ cần cô tin tưởng con mắt của tôi.”

Trong đầu Hiếu Khiết bỗng lóe lên một ý tưởng.

“Tôi đi trước đây, bye bye.” Tiết Thiếu ra khỏi phòng nghỉ, bắt gặp Hiếu Khiết đứng ngoài, sắc mặt thoáng lạnh đi nhưng vẫn giữ kẽ: “Giám đốc.”

Hiếu Khiết gật đầu. Khi hai người đi ngang qua nhau, cô nghiêng đầu gọi, “Tiết Thiếu.”

Anh ta quay lại, nheo mắt không hiểu Hiếu Khiết gọi mình có việc gì.

“Hỏi anh một vấn đề cá nhân, anh thường xuyên giúp bạn bè phối đồ à?”

Tiết Thiếu chưa rõ ý Hiếu Khiết, nhưng vẫn gật.

“Bạn bè anh chắc rất hài lòng với những gợi ý ấy?”

Tiết Thiếu đáp: “Vâng thưa giám đốc, bạn tôi ít người biết cách chọn phụ kiện cho phù hợp, còn tôi lại làm việc ở trung tâm thương mại, nắm rõ mặt hàng nào tốt, giá cả phải chăng, cũng biết thứ nào hợp với họ, lâu dần thành bí quyết riêng. Các thương hiệu với mức giá tôi đều nắm chắc như lòng bàn tay.”

“Giỏi thật, cảm ơn anh nhé! Đúng rồi, Tiết Thiếu này, anh có thể hệ thống lại tài liệu về các thương hiệu Hoàng Hải hiện có không, tôi muốn nghe ý kiến của anh.”

Tiết Thiếu đồng ý, “Được thôi.”

Hiếu Khiết mỉm cười tự tin, cô đã có ý tưởng cho kế hoạch kỷ niệm rồi. Còn Tiết Thiếu vẫn chưa biết cô tính làm gì.

Đêm nào cũng làm việc nên Thang Tuấn vô cùng mệt mỏi, bắt đầu chảy máu cam. Sở Sở đưa anh ra ngoài cầm máu. Trong tay cô là một chiếc túi thực phẩm vỏ bạc, định làm lạnh mũi Thang Tuấn.

Thang Tuấn chau mày, “Lạnh quá!”

“Lạnh mới hiệu quả, anh cố chịu đi.” Sở Sở cười trộm.

Thang Tuấn cầm chiếc túi, tự làm.

Sở Sở xót xa thay: “Ngày mai em chuẩn bị chút đồ ăn cho anh tắm bổ nhé, anh muốn uống trà nhân sâm hay ăn tổ yến chưng đường phèn?”

“Gần đây ngày nào chú Châu cũng hầm đồ ăn để tắm bổ anh, đại khái là bổ quá.”

“Em thấy như bổ nhầm thuốc thì phải, nóng trong rồi, bảo chú Châu hầm cho anh đồ giải nhiệt đi. Mà thôi, để mai em mang cho.” Sở Sở nói chân thành.

“Em giống mẹ anh đấy, chăm kỹ ghê.” Thang Tuấn nói đùa.

Sở Sở bực mình trừng mắt, “Tự làm mình ra nông nổi này rồi, anh vẫn còn đùa. Thật đúng là...”

Hai người bước xuống thang cuốn xuống tầng dưới.

Đúng lúc đó, Hiếu Khiết đi vào thang máy buồng kính, ấn nút tầng chín.

Ánh mắt của Thang Tuấn và Hiếu Khiết giao nhau, vẻ buồn bã vì muốn đến gần nhưng không thể. Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, cho đến khi không nhìn thấy nhau nữa.

Hiếu Khiết đi vào phòng vệ sinh, mở vòi nước rửa mặt, trong buồng có tiếng của Tổ Tổ và Trịnh Phàm.

Trịnh Phàm lo lắng: “Mấy hôm nay làm thêm suốt, chủ nhiệm vẫn không hài lòng, chị nói xem chúng ta liệu có thua không?”

“Đương nhiên là không. Chủ nhiệm lao đầu làm việc đến nỗi chảy máu mũi, người ta nói mất của thì tiêu, thấy hồng thì phát. Lần này cậu ấy mệt đến mức vậy, theo lý thì đây là điềm lành.”

Tim Hiếu Khiết thắt lại. Nghe thấy tiếng xả nước, cô vội đóng vòi, rời khỏi nhà vệ sinh.

Trước máy bán hàng tự động, Hiếu Khiết hơi do dự, cho tiền lẻ vào, “Đồ ngốc kia, sao lại để bản thân chảy cả máu mũi? Không biết tự chăm sóc gì cả, hy vọng trà giải nhiệt có thể giúp anh ấy khá hơn.”

Cô ấn nút chọn, đang định ấn tiếp nút ‘Mua’ thì dừng lại, cuối cùng thở dài, “Thôi, dù sao cũng có Sở Sở chăm sóc, chắc không vấn đề đâu.” Cô bỏ đi, được vài bước thì dừng lại ngoái nhìn chiếc máy bán hàng, quay lại.

Hiếu Khiết tự nhủ: “Đằng nào cũng đi qua, mua một lon trà giải nhiệt cũng không có gì kỳ quái, coi như báo đáp về thỏ Peter.”

Quyết định nhấn ‘Mua’, một lon trà giải nhiệt bật ra, cô nhanh chóng rời khỏi đó.

Đến lúc hết giờ, Thang Tuấn cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt, cùng Sở Sở đi vào phòng kế hoạch, giờ đã không còn ai.

Nhìn thấy chỗ mình có một lon trà giải nhiệt, anh hơi ngạc nhiên.

Tổ Tổ, Trịnh Phàm và ba nhân viên cùng nhóm đi vào, trên tay là đồ ăn đêm. Họ nhìn thấy Thang Tuấn và Sở Sở, quan tâm hỏi, “Chủ nhiệm, có khá hơn chút nào không?”

Thang Tuấn mỉm cười: “Không sao, nghỉ một lát nên đỡ nhiều rồi. À, lon trà này của các cô hả?”

Mọi người lắc đầu.

Thang Tuấn nhún vai, nhìn đồng hồ, “Cũng không còn sớm nữa, 10 phút sau chúng ta sẽ có một cuộc họp ngắn.”

Cả nhóm tập trung thảo luận về bản kế hoạch. Thang Tuấn dựa vào ý kiến phát biểu của mọi người để tổng hợp, “Trịnh Phàm chủ trương đưa ra các sản phẩm mới. Sở Sở chỉ ra vấn đề trọng điểm là cung cấp mẫu mã phù hợp. Tổ Tổ nêu được điểm quan trọng nhất, đó là... dịch vụ! Nếu Hoàng Hải thu hút được vài thương hiệu lớn trên thế giới, đồng thời những thương hiệu đó cũng gửi mẫu mã mới và đặt cửa hàng đầu tiên tại Hoàng Hải, tôi tin rằng chúng ta nhất định sẽ thu hút được những người tiêu dùng cao cấp của Thượng Hải, thậm chí là thế giới. Hoàng Hải lại cung cấp riêng những dịch vụ cao cấp cho khách VIP. Super, Service, Personal kết hợp ba điểm này lại. Tôi tin rằng hoạt động lễ kỷ niệm năm nay không chỉ có thể nâng cao mức doanh thu mà còn có thể đề cao đẳng cấp!”

Sở Sở đề xuất: “Hay gọi dịch vụ này là ‘SSP Week’ đi, trong lễ kỷ niệm này mà đưa ra dịch vụ đặc biệt ấy, tôi nghĩ nhất định sẽ thành công!”

Tất cả đều bị thuyết phục, vui vẻ tán đồng.

Trịnh Phàm thốt lên: “Oa, nghe rất tuyệt!”

Nhưng Tố Tố vẫn thắc mắc: “Chủ nhiệm, ý tưởng này quá tuyệt vời, vấn đề là chúng ta đi đâu để tìm thương hiệu?”

Thang Tuấn đầy tự tin lôi điện thoại ra, “Từ nhỏ những trường mà tôi theo học đều là trường quý tộc, không ít bạn bè của tôi học về Fashion, gia nhập giới thời trang. Tôi tính lấy danh nghĩa họp lớp để hẹn họ nói chuyện, chắc có thể tìm ra vài đối tác.”

Sở Sở nói: “Đúng rồi, em nhớ Diệp Lượng kể là mình có quan hệ mật thiết với nhiều thương hiệu lớn, không chừng qua anh ấy, chúng ta sẽ dẫn được một số thương hiệu cao cấp.”

Trịnh Phàm tán thưởng, “Quá tuyệt rồi!”

Cả nhóm cuối cùng cũng yên tâm.

Thang Tuấn lên tiếng: “Nếu mọi người đều không còn ý kiến, chúng ta sẽ làm bản kế hoạch theo hướng này. Thời gian không còn sớm nữa, mọi người về nhà đi, ngày mai sẽ tập trung toàn lực cho bản kế hoạch!”

“Xem ra chúng ta không bị fire rồi, tiền viện phí của con trai tôi đã được đảm bảo. Chủ nhiệm, tôi yêu cậu.” Tố Tố ôm chầm lấy Thang Tuấn, anh nhanh chân né.

Mọi người đều cười ầm lên.

Trịnh Phàm vui vẻ: “Cung cấp dịch vụ riêng cho khách hàng, chiêu này nhất định có thể đánh bại nhóm của giám đốc Lâm, xem bọn họ còn dám

coi thường chúng ta nữa không. Vào giây phút Hiếu Khiết biết mình thua cuộc, tôi nhất định sẽ chụp ảnh lại, tung lên mạng cho người ta download. Tiêu đề sẽ là ‘Nữ hoàng mất ngôi, anh thợ da đánh bại Gia Cát Lượng’!”

Tất cả đều hưng phấn, cho rằng nhóm mình nhất định sẽ thắng.

Những lời của Trịnh Phàm lại khiến Thang Tuấn lo thay cho Hiếu Khiết, anh nhìn lon trà giải nhiệt trầm tư rồi mỉm cười như đã biết người mang đến là ai.

Thang Tuấn ra khỏi Hoàng Hải. Sở Sở xách túi đi ngay phía sau.

Thang Tuấn quay lại cười: “Anh muốn đi hóng gió thôi, không cần đi cùng đâu, ngày nào cũng ở lại muộn thế này làm thêm với anh, uncle sẽ sốt ruột đấy.”

“Còn nói em nữa, anh bận đến mức chảy cả máu mũi, em không an tâm.”

Thang Tuấn cảm động: “Có sao đâu, chúng ta đã nghĩ ra ý tưởng rồi, bây giờ chỉ còn lại việc họp lớp và bàn chuyện hợp tác với bọn La Kiệt thôi. Em giúp anh nhiều thế này, sau cuộc đọ sức, anh mời em một bữa.”

Sở Sở chột thấy ấm lòng, “Coi như anh cũng có lương tâm. Cuộc đọ sức kết thúc, anh mời em ăn mừng chiến thắng là được.”

Thang Tuấn khẽ chau mày, nếu anh thắng, Hiếu Khiết sẽ rơi vào tình trạng rất khó khăn, bất giác lại âu lo.

Sở Sở mỉm cười, thấy dường như Thang Tuấn thoáng buồn bèn hỏi: “Nghĩ ra ý tưởng rồi sao anh vẫn không vui?”

Thang Tuấn thở dài, “Anh chỉ sợ nếu thắng thì những thành viên nhóm kia phải làm sao?”

Sở Sở nghĩ nghĩ rồi đáp: “Chuyện đó không phải nghĩ nhiều, ở Thượng Hải này, em ít nhiều đều có quen biết các trung tâm thương mại lớn, nếu cần, giúp họ sắp xếp công việc cũng không khó.”

“Vậy thì tốt.” Nhưng lời đảm bảo của Sở Sở vẫn không làm Thang Tuấn hết buồn, tâm sự của anh vẫn nặng trĩu.

Sở Sở thăm dò: “Hay anh đang quan tâm tới... Hiếu Khiết?”

Bị nói trúng tim đen, Thang Tuấn cười khổ, không phủ nhận.

“Xảy ra tình trạng hôm nay đều là do Lâm Hiếu Khiết, cô ta phản bội mọi người. Nếu như trước khi báo cáo...”

Thang Tuấn ngắt lời Sở Sở, “Thực ra anh cũng có lỗi.”

Sở Sở ngạc nhiên.

“Thú thực, bản báo cáo đó anh cũng không hài lòng, chỉ là không đủ dũng khí nói thật với nhân viên trong phòng.” Thang Tuấn quay sang Sở Sở, “Nếu ngay từ đầu anh dũng cảm hơn, sự việc không phải thế này. Là do anh không tin vào bản thân, cũng không tin tưởng nhân viên.”

Bất giác, Sở Sở e sợ tình cảm Thang Tuấn dành cho Hiếu Khiết sâu đậm hơn cô tưởng.

“Em xem, chúng ta chẳng phải đã nghĩ ra ‘SSP Week’? Nếu lúc đầu anh tin tưởng họ, tin tưởng bản thân thì Hiếu Khiết cũng không cần phủ nhận bản kế hoạch cũ trước mặt chị anh.”

Sở Sở khuyên nhủ: “Thang Tuấn, anh không cần phải tìm lý do hộ cô ta. Mọi người phải tôn trọng nhau. Trước mặt giám đốc Thang mà cô ta quyết định phản bội phòng kế hoạch, đó là thực tế. Cho nên nếu nhóm bên đó

thua thì là do tự Hiếu Khiết gây nên, anh không cần thương hại cô ta, người ta chẳng quan tâm đến anh đâu.”

Thang Tuấn lắc đầu, lấy lon trà giải nhiệt ra, “VẬY sao? Anh vẫn cảm nhận được sự quan tâm lặng lẽ của cô ấy, nếu không thì sao lại đưa anh lon trà này.”

Sở Sở nhận ra Thang Tuấn đang mềm lòng, cố ý đứng ở lập trường bạn bè phân tích, “Một lon trà chẳng có ý nghĩa gì, đợi đến lúc PK, đảm bảo cô ta vẫn không nể tình nương tay. Lâm Hiếu Khiết muốn anh mất cảnh giác, bằng không tại sao cô ta phải gián tiếp đưa đồ uống cho anh?”

Thang Tuấn sững người lại, cười buồn, “Là như vậy ư?”

“Đương nhiên, cho nên anh đừng mềm lòng. Hãy nhớ việc đi hay ở của các thành viên trong nhóm đều nằm trong tay anh. Nếu anh lơ là, họ sẽ phải trả giá bằng chính công việc của mình.”

Nghĩ đến họ, Thang Tuấn lập tức sực tỉnh, “Em nói đúng, anh sẽ cố gắng, không để Hiếu Khiết ảnh hưởng đến mình nữa.” Anh quả quyết mình sẽ làm được.

Gương mặt Sở Sở thể hiện rõ sự bất an.

Trong một phòng họp khác, Tiết Thiệu và Hiếu Khiết đang ngồi đối diện nhau. Tô Lợi thao tác trên máy tính, chiếu PPT[2]. Hiếu Khiết nhìn bản báo cáo trên màn chiếu.

[2] PPT: Định dạng file Microsoft PowerPoint.

Tiết Thiệu lên tiếng: “Các thương hiệu trong bản báo cáo trên chính là những thương hiệu đã vào Hoàng Hải tính đến thời điểm này.”

Hiếu Khiết nói: “Rất tốt, rất đầy đủ. Anh có ý kiến gì về các thương hiệu đã vào Hoàng Hải không?”

Tiết Thiệu đáp: “Đến bây giờ mà nói, các thương hiệu đó đều là thương hiệu hàng đầu thế giới, nhưng nếu nhìn ở góc độ phát triển lâu dài thì chúng ta vẫn còn nhiều không gian để đưa thêm các thương hiệu hàng đầu khác.”

Hiếu Khiết gật đầu: “Ừm, tôi cũng nghĩ vậy, thêm cả thái độ phục vụ nữa. Tôi ở Hoàng Hải đã từng bắt gặp Trịnh Phạm cãi nhau với khách, đương nhiên dưới đánh giá cá nhân, tôi nghĩ thái độ phục vụ phải được cải thiện.”

Tiết Thiệu đồng tình: “Đúng thế. Hiện nay dịch vụ là trên hết. Nếu nâng cao tiêu chuẩn dịch vụ, tôi tin đẳng cấp tổng thể sẽ được nâng cao, nhất định thu hút được nhiều thương hiệu vào Hoàng Hải hơn.”

“Rất có lý. Tiết Thiệu, chúng ta thử suy nghĩ theo hướng ngược lại, nếu đưa các thương hiệu lớn vào trước rồi thu hút khách hàng thì sao? Cần phải biết yêu cầu dịch vụ của các thương hiệu hàng đầu rất cao.”

Tiết Thiệu lúng túng: “Nếu nhiều thương hiệu cao cấp thì tốt quá. Nhưng giá thành của họ rất cao, liệu có ảnh hưởng đến doanh số bán hàng không?”

“Tôi không dám đảm bảo với anh rằng hình thức này có thể nâng cao doanh số. Nhưng tôi nghĩ nếu đưa các thương hiệu lớn vào rồi dùng dịch vụ để thu hút nhóm người tiêu dùng cao cấp, mức tiêu thụ vẫn duy trì bằng hiện tại. Anh còn ý tưởng gì nữa không? Tôi thấy chúng sắp mở được cánh cửa rồi, nhưng vẫn thiếu gì đó.”

“Chuyện này... vẫn phải nghĩ thêm đã.”

Hiếu Khiết thở phào: “Tốt quá rồi. Nhưng tôi mới đến Thượng Hải chưa lâu, vẫn chưa biết đâu là nhóm người tiêu dùng cao cấp, có dấu hiệu nào

không?”

Tô Lợi đáp: “Tôi biết trong nước có một loại thẻ đen, cao cấp hơn cả thẻ vàng. Mặc dù số lượng người sở hữu thẻ đen rất ít, nhưng mức tiêu dùng của họ chẳng tầm thường chút nào, không phải ai có tiền cũng được sở hữu thẻ đen. Cho nên tôi nghĩ những người có thẻ đen, xét về sở thích và thói quen tiêu dùng, sẽ cao hơn những nhóm người tiêu dùng VIP thông thường.”

Hiếu Khiết thốt lên: “Ồ, lần đầu tiên tôi nghe nói đến thẻ đen đấy Tô Lợi, đề nghị cô đưa ra một số tài liệu có liên quan đến loại thẻ này, tốt nhất là tìm được tài liệu về những người tiêu dùng sở hữu thẻ đen.”

Tô Lợi gật đầu, “Được ạ, thưa giám đốc.”

Trong phòng khách sang trọng của Tầng gia, Đồng sự Tầng đang ngồi trên sofa uống whisky, Sở Sở dẫn Thang Tuấn đi vào, hai người vừa đi họp lớp về. Thang Tuấn lễ phép, “Chào uncle.”

Đồng sự Tầng ngẩng lên, “Về rồi à, cuộc họp lớp tối nay có thuận lợi không?”

Thang Tuấn mỉm cười, cùng Sở Sở ngồi xuống, “May mà có Sở Sở, tất cả đều rất thuận lợi.”

“Tốt rồi. Hôm nay bảo Sở Sở đi ăn tối cùng với uncle mà Sở Sở kiêu gì cũng phải đi cùng cháu, bỏ rơi bố nó đấy.” Đồng sự Tầng mập mờ nhìn hai thanh niên.

Sở Sở xấu hổ: “Bố.”

Đồng sự Tầng chậm rãi nhả khói thuốc: “Uncle nghe Sở Sở kể A Mẫn chia các cháu thành hai nhóm, yêu cầu đối đầu trực tiếp, còn chia cho cháu những nhân viên không giỏi lắm, cách làm này uncle không tán đồng chút

nào. Yên tâm đi, đến lúc đó uncle nhất định sẽ đến cổ vũ cháu, yêu cầu hội đồng quản trị phải đứng về phía cháu.”

Thang Tuấn mỉm cười gật đầu tự tin: “Cháu sẽ không làm uncle thất vọng đâu.”

Đồng sự Tăng nói: “Đừng khách sáo, uncle và mẹ cháu là bạn tốt bao nhiêu năm nay, từ lâu đã coi cháu là người nhà, coi việc của Hoàng Hải là việc của nhà mình. Bây giờ mẹ cháu đổ bệnh, uncle cảm thấy phải có trách nhiệm chăm sóc cháu, cháu cũng đừng khách khí, gặp vấn đề cần giúp đỡ cứ đến tìm uncle.”

Thang Tuấn cảm động, “Cảm ơn uncle, nếu mẹ cháu biết uncle lo cho chúng cháu như thế, nhất định bà sẽ rất mừng.”

Đồng sự Tăng nhìn từ nhìn Thang Tuấn, nụ cười trên môi thật khó hiểu.

“Uncle, Sở Sở, lúc này gặp mặt bạn học cũ, cháu có vài ý tưởng mới, muốn về công ty nghiên cứu tài liệu về các thương hiệu, cháu xin phép cáo từ.”

Sở Sở mở miệng: “Thang Tuấn, ngày mai nghiên cứu cũng không muộn mà. Anh xem, hôm nay đã...”

“Không sao đâu, Sở Sở. Uncle, cháu đi đây ạ.” Anh rời khỏi Tăng gia.

Hiếu Khiết mặc bộ quần áo ở nhà, bước ra từ phòng tắm, trông rất mệt mỏi. Đi về phía chiếc bàn làm việc bày la liệt catalogue, tờ rơi, danh thiếp từ các cửa hàng thiết kế nhỏ, cô cầm thỏ Peter lên, khẽ xoa nhẹ đầu nó.

Nhìn đồng hồ, Hiếu Khiết lôi điện thoại ra, quyết định gọi cho Giai Nghi.

“A lô? Hiếu Khiết à, sao thế?”

Hiếu Khiết nghe thấy âm thanh ồn ào của xe cộ, “Giai Nghi, cậu đang ở ngoài đường à?”

Giai Nghi cười: “Tớ ra ngoài mua đồ, đang đợi Tiểu Mã đến đón. Sao thế? Dạo này công việc có ổn không?”

Hiếu Khiết tiện tay cầm mấy tờ catalogue lên, ngồi xuống dựa vào thành giường, mệt mỏi đáp: “Lúc đầu thì không, nhưng đã tìm ra hướng đi rồi, chỉ là mệt quá.”

Giai Nghi lo lắng: “Từ lúc tớ mang bầu, mỗi lần cậu gọi cho tớ đều kể chuyện vui thôi, có phải đã xảy ra việc gì? Thang Tuấn không ở bên giúp đỡ à?”

Hiếu Khiết thở dài, chau mày: “Nỗi phiền muộn của tớ chính là Thang Tuấn. Công ty muốn tớ và anh ấy, mỗi người dẫn một nhóm lên kế hoạch, nhóm nào thua thì các thành viên của nhóm sẽ bị fire.”

Giai Nghi kinh ngạc, “VẬY chẳng phải giống như Romeo và Juliet ư? Cậu mà thắng thì Thang Tuấn thế nào? Nếu Thang Tuấn thắng thì cậu phải làm sao? Bây giờ rốt cuộc nên cầu nguyện để cậu thắng hay thua đây?”

Hiếu Khiết cúi đầu buồn bã, cô thu người lại, “Tớ cũng không biết. Bây giờ ngay cả đi ngang qua anh ấy tớ cũng không biết có nên hỏi thăm hay không. Viết tin nhắn động viên mà chẳng gửi đi được, không biết mọi người trong nhóm có giúp được anh ấy không... Mấy hôm trước anh ấy ở công ty làm thêm bị chảy máu mũi. Tớ rất muốn chạy đến hỏi anh ấy có cần tớ giúp không, nhưng giờ sao tớ giúp anh ấy được? Trước kia Thang Tuấn ở Anh, xa như thế nhưng chúng tớ vẫn hay tâm sự với nhau, nay anh ấy đứng ngay trước mặt lại thành xa cách quá.”

Giai Nghi nghe Hiếu Khiết buồn bã kể khổ, mắt bất giác cũng đỏ hoe, vừa thương vừa lo, “Cậu yên tâm đi, chắc bây giờ Thang Tuấn cũng đau đầu giống cậu, anh ấy sẽ cảm thông thôi.”

Hiếu Khiết ôm thỏ Peter vuốt ve, mắt cũng hoe đỏ: “Giai Nghi, lần đầu tiên tớ nếm trải cảm giác dẫm lên ‘thị thể’ người khác mà đứng lên. Tớ ở Thượng Hải mệt quá, không muốn tiếp tục làm bản kế hoạch này, không muốn tiếp tục làm một Lâm Hiếu Khiết công tư phân minh.” Lần đầu tiên sự mệt mỏi khiến cô muốn rời bỏ công việc, thậm chí rơi nước mắt.

Nghe thấy tiếng khóc của Hiếu Khiết, Giai Nghi quả quyết, “Không công tư phân minh được thì thôi.”

Hiếu Khiết sững sốt.

Giai Nghi tiếp tục: “Có ai quy định hai người không được nói chuyện với nhau? Muốn nói gì với anh ấy thì cứ nói, muốn hỏi thăm thì hỏi thăm, muốn động viên cứ động viên. Nếu tớ là anh ấy, nghe thấy giọng cậu chắc hẳn vui chết đi được!”

Hiếu Khiết không tin, “Thật hả?”

Giai Nghi nghiêm túc: “Lâm Hiếu Khiết, nếu Thang Tuấn thắng, cậu có tức giận không?”

Hiếu Khiết chẳng chút do dự trả lời: “Không!”

Giai Nghi cười: “Thế là được rồi. Cho nên nếu cậu đường đường chính chính thắng, Thang Tuấn cũng sẽ không tức giận! Đừng chưa thi đã bắt đầu lo hão.”

Hiếu Khiết lau nước mắt, “Cảm ơn cậu, Giai Nghi. Hiện giờ tớ thấy khá lên rồi.”

Giai Nghi cũng thở phào, tiếp tục nhâm nhi món ăn vặt trên tay, trách móc: “Cậu có biết nghe cậu khóc mà tớ sợ chết đi được. Nếu không phải tớ đang bụng to, ngồi máy bay bất tiện thì ngày mai tớ đã xách hành lý đến Spirit Hoàng Hải rồi.”

Hiếu Khiết bật cười, “Không cần đâu mà. Nói chuyện với cậu tớ thấy nhẹ nhõm hẳn. Đợi khi Tiểu Giai Nghi ra đời, chị em chúng ta tụ tập nhé!”

Giai Nghi đề nghị: “Cậu nói đấy nhé, đợi tớ hết tháng kiêng cử chúng ta sẽ đến Seoul shopping một chuyến được không?”

Hiếu Khiết tò mò, “Seoul? Tại sao phải đến đó?”

Giai Nghi hào hứng: “Gần đây tớ xem rất nhiều phim Hàn nên rất muốn đến Seoul. Hơn nữa năm nay Seoul có một trung tâm thương mại đưa ra tuyến phục vụ chuyên biệt cho khách nước ngoài. Như vậy những khách ngoại quốc mua sắm ở Hàn Quốc sẽ được hưởng ưu đãi. Gặp các ngôi sao Hallyu thì càng tốt!”

“Chỉ vì tuyến phục vụ chuyên biệt đó mà cậu tình nguyện bay sang Seoul?”

Giai Nghi khẳng định, “Đương nhiên, ở đây hoàn toàn không thể hưởng ưu đãi được như thế.” Lời tác động mạnh đến Hiếu Khiết.

Cô sung sướng reo lên: “Không sai! Giai Nghi, cậu nói hay quá! Tớ phải nhanh chóng viết bản kế hoạch mới được, lần sau nói chuyện tiếp nhé, bye bye.”

Không chờ Giai Nghi đáp, Hiếu Khiết đã dập máy, thu dọn một chút rồi rời khỏi nhà.

Cô mặc một bộ quần áo đơn giản, đến công ty, bước nhanh vào văn phòng. Tiết Thiệu vẫn đang ngồi đó khiến cô ngạc nhiên: “Sao anh vẫn còn ở lại công ty?”

Tiết Thiệu ngẩng đầu lên, “Tôi đột nhiên nghĩ ra một ý rất hay, cảm thấy có thể làm bản kế hoạch của chúng ta thêm hoàn hảo.”

Hiếu Khiết xách laptop tới bên Tiết Thiệu, “Trùng hợp nhỉ, tôi cũng nghĩ ra một ý rất hay. Hôm nay chẳng phải chúng ta đang tắc ở một chỗ đó sao? Chúng ta sẽ đưa hoạt động lễ kỷ niệm năm nay thành việc tổ chức dịch vụ chuyên biệt cho những người tiêu dùng cao cấp, từ đó nâng cao level của Hoàng Hải. Anh viết đến đâu rồi?”

Tiết Thiệu gật đầu, kéo Word về trang đầu tiên, trên màn hình hiển thị tin tức về thương hiệu nổi tiếng Italy.

“Thương hiệu nổi tiếng của Ý có ý định mở thị trường tại Trung Quốc, thành lập cửa hiệu kiểu mẫu.”

Tiết Thiệu nói: “Tôi cho rằng, mấy năm gần đây Hoàng Hải đã có sự phát triển vượt bậc, vì vậy ở lễ kỷ niệm này, cái cần mở rộng không phải doanh số mà là phải chú ý hơn đến thương hiệu và dịch vụ, sử dụng hoạt động của các thương hiệu lớn để kích thích tiêu dùng. Nếu lần này Hoàng Hải đưa thương hiệu lớn như Ferragamo vào thì chắc chắn hình ảnh của trung tâm thương mại sẽ được hỗ trợ lớn.”

Hiếu Khiết kinh ngạc: “Chà Tiết Thiệu, sao anh hay tin thương hiệu này sẽ vào Trung Quốc? Nếu chúng ta có thể lấy được thì chẳng khác hồ thêm cánh. Giày dép hãng này thiết kế vừa nhã nhặn vừa sang trọng, được khách hàng, đặc biệt là nhóm tiêu dùng cao cấp yêu thích. Điều này rất phù hợp với mục tiêu nâng cao đẳng cấp của Hoàng Hải. Thêm nữa, điều đáng chú ý nhất mà thương hiệu Ferragamo đem lại là vấn đề tinh thần, họ có dịch vụ thiết kế riêng cho từng khách hàng, từ kiểu dáng đến mẫu mã đều suy nghĩ chu toàn cho khách hàng, khiến mỗi người tiêu dùng đều thấy mình đặc biệt. Điều này cũng đồng nhất với mục tiêu của Hoàng Hải.”

Tiết Thiệu vui vẻ: “Thế nào, giám đốc? Cô thấy ý tưởng này sao?”

Hiếu Khiết cười: “Rất tuyệt! Phải đặt một cái tên cho hoạt động dịch vụ ưu đãi này chứ nhỉ!”

Tiết Thiếu buột miệng, “SSP!”

“SSP?”

“Super...”

“Service Personal!”

“Đúng thế!”

Hiếu Khiết sung sướng: “Cool! Tiết Thiếu, mau nghĩ xem ngoài dịch vụ và thương hiệu, còn làm gì được nữa để kế hoạch hoàn hảo thêm đi.”

Tiết Thiếu sững sốt, trong giây lát không biết phải trả lời sao, “Xin lỗi, tôi vẫn chưa nghĩ tới.”

Hiếu Khiết thoáng trầm tư, “Không sao, nên suy nghĩ thêm, biết đâu lại nảy ra ý tưởng hay hơn. Trước tiên cứ mời mấy thương hiệu nổi tiếng vào Hoàng Hải đã. Tôi sẽ gửi email, hy vọng sẽ nhanh chóng nhận được thư trả lời.”

Tiết Thiếu thở phào, “Có bản kế hoạch này chúng ta sẽ không bị fire nữa.”

Hiếu Khiết cười nhẹ nhõm, “Lúc trình bày tôi sẽ đề cập với giám đốc Thang ý tưởng này do anh nghĩ ra. Vất vả rồi.”

Tiết Thiếu vui vẻ: “Cảm ơn giám đốc, tôi tiếp tục hoàn thành bản kế hoạch đây.”

“Ngoài dịch vụ đặc biệt cho nhóm khách hàng cao cấp, có thể tính đến việc tổ chức một tuyến dịch vụ đặc biệt cho nhóm khách nước ngoài.”

Tiết Thiếu gật đầu lia lịa.

Trong phòng làm việc, hai người đều bận rộn.

Lúc này, Thang Tuấn cũng đến văn phòng, thấy phòng của Hiếu Khiết vẫn sáng đèn, bèn bước vào.

Hiếu Khiết nhìn thấy anh, mỉm cười.

“Hiếu Khiết, muộn thế này mà vẫn chưa nghỉ?” Thang Tuấn mấp má, còn tạo dáng giống thỏ Peter, giơ năm tay cổ vũ cô.

“Anh cũng thế nhé!” Hiếu Khiết bắt chước Thang Tuấn.

Tiết Thiệu ngẩng lên bắt gặp điệu bộ kỳ quái của Hiếu Khiết, cô xấu hổ le lưỡi rồi lại cắn cúi làm việc.

Thang Tuấn rời đi, quay về phòng mình.

Lúc Tiết Thiệu nhìn ra cửa thì chỉ còn khoảng trống.

Hiếu Khiết nói: “Hôm nay ở đây thôi, tối nay anh về nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta lại cùng cố gắng. Phải chuẩn bị tốt tinh thần, phòng kế hoạch có vai trò đặc biệt quan trọng trong lễ kỷ niệm, không chỉ phải bàn việc hợp tác với các nhà cung cấp, mà còn phụ trách việc trao đổi điều chỉnh giữa các phòng ban trong nội bộ Hoàng Hải. Tóm lại, chúng ta sẽ vô cùng vất vả, cố gắng lên!”

Tiết Thiệu vươn vai, “Vâng, giám đốc Lâm, tôi về trước đây. Cô cũng về sớm đi.”

Tiết Thiệu rời đi, văn phòng chỉ còn lại một mình Hiếu Khiết.

Ở văn phòng kia, màn hình máy tính của Thang Tuấn đột nhiên xuất hiện cửa sổ chat của Hiếu Khiết, “Ngài Thang Tuấn, cố lên.”

Không biết phải bao lâu sau Hiếu Khiết mới gấp laptop lại, ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy phòng của Thang Tuấn vẫn sáng đèn, chợt nghĩ, “Vẫn làm việc sao, không nên đến làm phiền anh ấy.”

Cô lặng lẽ rời đi.

Thang Tuấn gõ xong chữ cuối cùng, cầm cốc nước định sang phòng Hiếu Khiết, phát hiện cô đã về rồi mà thoáng thất vọng.

Sau khi bước qua cổng công ty, Hiếu Khiết lang thang trên những con phố, ngắm dòng giao thông tấp nập, cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Một cửa hàng trưng bày rất nhiều sản phẩm từ thảo Peter thu hút Hiếu Khiết. Cô dừng lại ngắm nhìn mà thầm lo cho Thang Tuấn, “Peter, mày có biết hiện Thang Tuấn đã lên bản kế hoạch thế nào không? Hy vọng anh ấy không bị quá sức nữa.”

Cô mua vài xiên thịt nướng, nhìn lên bầu trời đêm rồi lại nhìn vào cái tên Thang Tuấn trong danh bạ. Do dự hồi lâu, cho đến khi chính cô cũng không chịu nổi bản thân, “Chỉ gửi một tin nhắn thôi mà, khó khăn thế ư?”

Chọn tên anh, chọn gửi tin nhắn, gõ chữ: “Cố lên, Thang Tuấn! Mong được xem anh thể hiện thế nào vào buổi báo cáo ngày mai. Tin rằng anh sẽ làm tốt.”

Rất nhanh, âm báo có tin nhắn vang lên, Hiếu Khiết vội mở ra xem, nhưng chỉ là một tin nhắn rác: “Bạn có khó khăn về tài chính? Bạn thiếu tiền? Hãy gọi x x x x x x.”

Cô câm nín, buồn bã hạ điện thoại xuống. Bất chợt lại có âm báo tin nhắn. Ngập ngừng, Hiếu Khiết sợ rằng lại là tin nhắn rác, bần khoăn một lúc mới mở điện thoại ra. Lần này là một bức ảnh chụp ngón tay trỏ chỉ lên đỉnh tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu.

“Đương nhiên rồi, cho nên em không được thua tôi đâu đấy. P.S: Cứ thế nhé, sau khi cuộc họp kết thúc, bất kể ai thắng ai thua, chúng ta sẽ lại tới đây chúc mừng!” Là tin nhắn của Thang Tuấn.

Hiếu Khiết nhìn bức ảnh, lòng thấy vui vui, ngẩng đầu lên nhìn về phía bến Thượng Hải, tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu xa xa đang tỏa sáng.

“Đông Phương Minh Châu. Đúng rồi, Thang Tuấn nhất định cũng đang ở chỗ này.”

Biết anh cũng ở gần đây, trái tim như muốn bay lên. Cô cầm điện thoại chạy, vừa nhìn bức hình vừa đối chiếu góc chụp.

Đưa mắt khắp xung quanh, chú ý đến từng người đàn ông đi ngang qua, cô gọi tên anh: “Thang Tuấn... Thang Tuấn...”

Chương 24: Bản Kế Hoạch Pk 2

Bắt gặp một bóng dáng quen thuộc, cô chạy lại, hớn hở kéo người đó, “Thang Tuấn.”

Hóa ra không phải anh. Cô xấu hổ, “Xin lỗi.”

Lại tìm kiếm khắp nơi, ra sức gọi tên của anh: “Thang Tuấn... Thang Tuấn...”

Một nơi khác bên bến Thượng Hải, Thang Tuấn cầm chai bia, đọc tin nhắn Hiếu Khiết vừa gửi mà không ngừng tùm tùm ngốc nghếch. Bất chợt loáng thoáng nghe thấy có tiếng người gọi sau lưng, anh dừng người quay lại, Hiếu Khiết đang gọi tên mình.

Thang Tuấn lặng nhìn điệu bộ cuống quýt ấy.

Cô sốt sắng, không thấy anh mà tiu nghỉu. Quay đầu lại, đột nhiên thấy Thang Tuấn đằng xa. Anh đang nhìn cô, mỉm cười.

Hiếu Khiết thở phào, giơ nắm tay lên cao, hướng về phía anh, hét lên: “Cố lên! Ngày mai không được thua em đâu đấy! Không được thua em!”

Thang Tuấn cũng nắm chặt hai bàn tay lại, hét lại: “Em yên tâm, nhóm của anh nhất định sẽ thắng!”

Hai người cứ thế nhìn nhau nở nụ cười.

Ngày hôm sau, tại hành lang của công ty, không gian chỉ vang lên tiếng bước chân đều đặn, khiến người ta có cảm giác vô cùng căng thẳng.

Hai đầu hành lang, Thang Tuấn và Hiếu Khiết mỗi người dẫn đầu nhóm mình đi vào trong phòng họp. Tất cả đều chỉnh tề, ngay ngắn, như một sự bình yên trước cơn giông bão.

Hai nhóm gặp nhau tại cửa vào phòng họp, mười hai đôi mắt nhìn nhau, chỉnh trang lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, một làn thuốc súng bắt đầu lan tỏa.

Hiếu Khiết và Thang Tuấn đều tràn đầy tự tin, không ai nhường ai.

Hiếu Khiết lịch sự mỉm cười: “Tôi đang rất mong được nhìn thấy sự thể hiện của chủ nhiệm Thang.”

Thang Tuấn cũng vậy: “Tôi sẽ chờ xem ý tưởng sáng tạo của giám đốc Lâm.”

Cảm giác ngọt ngào âm thầm len lỏi giữa họ.

Thang Tuấn nói: “Cố lên!”

Hiếu Khiết gật đầu, “Anh cũng thế!”

Hai người dẫn nhóm của mình đi vào phòng họp.

Thang Mẫn, Sở Sở và chủ quản các phòng ban khác đã ngồi sẵn, chờ đợi buổi báo cáo bắt đầu. Thang Tuấn và Hiếu Khiết đứng trước bục, các thành viên lần lượt đứng thành hai hàng phía dưới, ai cũng tràn đầy tự tin.

Điện thoại của Hiếu Khiết bất chợt đổ chuông, cô lôi ra để kiểm tra email, là thỏa thuận hợp tác từ thương hiệu của Italy. Cô bất giác mỉm cười, nhanh chóng chuyển tiếp cho Tiết Thiểu.

Tiết Thiểu nhận email, nhìn về phía Hiếu Khiết. Cô giơ ngón cái lên, mỉm cười đắc thắng.

Tiết Thiểu liếc các thành viên của nhóm Thang Tuấn, bỗng thấy chột dạ.

Anh ta quay sang Tô Lợi: “Ban này giám đốc gửi cho tôi một email, thương hiệu của Ý đã đồng ý đàm phán hợp tác, xem ra chúng ta càng năm chắc phần thắng. Cô cảm thấy bản kế hoạch này có bao nhiêu phần trăm chắc ăn? Thắng được nhóm kia không?”

Tô Lợi lãnh đạm nhìn nhóm Thang Tuấn: “Kinh nghiệm trước kia cho thấy, giám đốc Lâm sẽ không đưa ra một kế hoạch mà không chắc chắn.”

Tiết Thiệu thấy thanh thản hơn phần nào, nhưng đột nhiên lại nghĩ lung tung, “Nếu bản kế hoạch thành công, liệu giám đốc có giành hết công lao không?”

Tô Lợi đáp: “Trường nhóm vì bản kế hoạch này mà bày mưu tính kế vậy, tôi nghĩ giám đốc sẽ không nhận hết công lao đâu, tập trung mà họp đi.”

Lúc này, Sở Sở là người chủ trì cuộc họp đứng lên, “Buổi đánh giá báo cáo kế hoạch cho lễ kỷ niệm năm nay xin được bắt đầu, chúng ta có hai nhóm. Trước hết, mời nhóm của giám đốc Lâm...” Sở Sở mới nói được non nửa, cửa phòng họp đột nhiên mở ra.

Tất cả vô cùng ngạc nhiên, Đồng sự Tăng dẫn đầu, theo sau là bốn thành viên của hội đồng quản trị xuất hiện.

Ông ta nở nụ cười cáo già, “Xin lỗi tôi đến muộn!”

Thang Mẫn kinh ngạc, rất nhanh lấy lại thần sắc, trấn tĩnh đứng lên, khách sáo mỉm cười: “Buổi họp của hội đồng quản trị diễn ra vào buổi chiều, các thành viên trong hội đồng quản trị sao bây giờ đã đến rồi?”

Đồng sự Tăng cười: “Nghe nói sáng hôm nay tổ chức cuộc họp so sánh hai bản kế hoạch của phòng kế hoạch, các cổ đông rất quan tâm đến lễ kỷ niệm, cho nên mấy lão già chúng tôi quyết định đến nghe, không làm phiền các vị chứ?”

Thang Mẫn trong lòng cảm thấy “rất phiền”, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, “Đương nhiên không rồi.” Cô quay sang ra hiệu cho thư ký bên cạnh. Thư ký lập tức sắp xếp năm chỗ ngồi nữa.

Hội đồng quản trị gật gù, lục tục ngồi xuống.

Đồng sự Tăng nhìn Thang Tuấn, mỉm cười động viên.

Thang Tuấn khẽ cúi đầu, biểu thị cảm ơn.

Sở Sở tiếp tục: “Cảm ơn sự quan tâm của hội đồng quản trị. Sau đây sẽ bắt đầu báo cáo. Giám đốc Lâm, xin mời.”

Hiếu Khiết khẽ gật đầu, đi lên bục, “Kính thưa các vị, tôi là Lâm Hiếu Khiết, giám đốc dự án của phòng kế hoạch, thay mặt nhóm A tiến hành báo cáo về bản kế hoạch cho lễ kỷ niệm năm nay.”

Cô ấn điều khiển từ xa, trên màn chiếu xuất hiện bản PPT với tiêu đề “Lễ kỷ niệm 2.0: SSP Week”.

Trang đầu tiên của bản báo cáo vừa xuất hiện, thành viên của nhóm Thang Tuấn tất cả đều sững sờ.

Trịnh Phàm khổ não: “Trùng hợp quá, nhóm của giám đốc Lâm cũng định tổ chức ‘SSP Week’?”

Thang Tuấn nghiêng răng nhìn Hiếu Khiết.

Đối diện, Tiết Thiệu thấy hết phản ứng của các thành viên nhóm Thang Tuấn, chột dạ lẩn tránh. Hiếu Khiết không rõ tình hình, vẫn giữ nguyên nụ cười tươi tắn, tiếp tục thuyết trình, “Bản kế hoạch cho lễ kỷ niệm của chúng tôi được dựa trên ý tưởng mà thành viên Tiết Thiệu đưa ra, với dự định phá bỏ tư duy truyền thống đơn nhất của những lễ kỷ niệm cũ, đưa các thương hiệu cao cấp vào Hoàng Hải, đàm phán với họ, hình thành mô hình hợp tác

đôi bên cùng có lợi, tiến hành một loạt các gợi ý tiêu dùng phù hợp cho từng khách hàng. Đây chính là mục tiêu cuối cùng của kế hoạch ‘SSP Week’ mà tất cả thành viên nhóm chúng tôi hướng đến.”

Thấy Hiếu Khiết quy công lao cho Tiết Thiểu, anh ta và Tô Lợi ngạc nhiên nhìn nhau.

Hiếu Khiết đứng trên bục, trình bày nội dung qua từng trang PPT. Các thành viên của nhóm Thang Tuấn lo lắng rí tai trao đổi.

Hiếu Khiết nói: “Đầu tiên, chúng tôi chia ba mức độ để hoàn thành lưu trình SOP cho toàn kế hoạch ‘SSP Week’. Đầu tiên là giai đoạn trù bị. Trong thời gian đó, các công tác chuẩn bị như lập danh sách khách mời SSP, đàm phán với các thương hiệu, phương án tuyên truyền của giai đoạn chuẩn bị... sẽ được hoàn tất.”

Các trang PPT không ngừng chuyển đổi.

“Tiếp sau đó là giai đoạn thực hiện, cũng là toàn bộ công việc trong thời gian diễn ra lễ kỷ niệm. Đây là thời điểm gặp nhiều tình huống đột xuất nhất, để hạn chế tối đa tình trạng này, phòng kinh doanh lúc nào cũng trong tình trạng standby, giữ mối liên lạc với các quầy hàng, các thương hiệu, đảm bảo trong thời gian diễn ra lễ kỷ niệm không có sai sót.”

PPT hiển thị đến trang nội dung giai đoạn chăm sóc khách hàng.

“Cuối cùng chăm sóc khách hàng. Sau khi lễ kỷ niệm kết thúc, chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi tình hình tiêu dùng của tất cả các khách hàng, thống kê nó thành kho dữ liệu để tiện hiểu hơn về sở thích của các khách hàng SSP, càng có lợi cho việc duy trì quan hệ tiêu dùng.”

Trịnh Phạm hoảng loạn, thầm thì: “Sao lại có thể trùng hợp như vậy? Đều dùng ý tưởng SSP Week.”

Tố Tố lo lắng nói: “Nếu như ý tưởng giống nhau, xếp sau chẳng phải là bị thiệt rồi sao?”

Thang Tuấn im lặng, chau mày lại, phải nhanh chóng nghĩ cách đối phó với tình hình trước mắt.

Thang Mẫn để ý đến sự xì xào của nhóm Thang Tuấn, lạnh lùng trừng mắt nhìn họ.

Các thành viên của nhóm Thang Tuấn lập tức cúi xuống, không dám phản ứng thêm.

PPT hiển thị mục tiêu thực hiện “SSP Week”.

Hiếu Khiết vẫn đang thuyết trình: “Trọng điểm của lễ kỷ niệm năm nay là hy vọng với khái niệm SSP Week, tạo ra một buổi hoạt động khác biệt hoàn toàn so với trước kia. SSP Week nghĩa là Super, Sever, Personal. Kết hợp đặc điểm giữa khách hàng cao cấp và dịch vụ phù hợp để tạo ra một Hoàng Hải hoàn toàn khác biệt, hướng tới hình ảnh trung tâm thương mại đẳng cấp, tăng cường sức mua của nhóm tiêu dùng cao cấp, tạo dựng vị thế đứng đầu trong các công ty bách hóa tại Thượng Hải. Hoàng Hải còn có thể mở một dịch vụ đặc biệt, dành riêng cho nhóm tiêu dùng cao cấp từ nước ngoài. Trong đó, khách hàng cao cấp ở đây nhằm vào những người sở hữu thẻ đen. Thành viên Tô Lợi của chúng tôi cho biết, những người tiêu dùng sở hữu thẻ đen chiếm số lượng rất ít trên toàn thế giới, nhưng mức tiêu dùng của họ lại gấp mười lần những VIP thông thường, thậm chí còn hơn nữa. Thông qua việc mời những khách hàng có thẻ đen, tôi tin rằng không bao lâu, Hoàng Hải sẽ trở thành một trung tâm mua sắm mang tầm vóc quốc tế, Spirit Hoàng Hải cũng có thể đạt được vị thế quan trọng tại Thượng Hải.”

Tô Lợi mỉm cười sung sướng vì được Hiếu Khiết nêu tên.

Lúc này, Đồng sự Tăng đột nhiên giơ tay, khách sáo lên tiếng: “Tôi có một câu hỏi.”

Thang Mẫn lập tức đưa mắt về phía ông ta.

Hiếu Khiết hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng mỉm cười, “Xin mời ngài.”

“Mặc dù ý tưởng ‘SSP Week’ Thượng Hải rất hay, nhưng làm sao cô dám đảm bảo chỉ cần thu hút một vài thương hiệu hàng đầu là có thể nâng cao mức doanh thu của cả Hoàng Hải? Ngoài việc nâng cao đẳng cấp của Hoàng Hải, giám đốc Lâm làm thế nào để đảm bảo lợi nhuận lớn nhất có thể thu được từ ‘SSP Week’? Ngoài ra, các cô đã tính đến phương án thực hiện chưa?” Câu hỏi rất sắc sảo.

Hiếu Khiết trả lời rất lưu loát: “Chúng tôi có suy tính tới lo lắng của Đồng sự Tăng. Giống như ban nãy tôi có đề cập, hợp tác với các thương hiệu cao cấp trên cơ sở đôi bên cùng có lợi, Hoàng Hải tổ chức công tác tuyên truyền tốt nhất, phối hợp với các thương hiệu cao cấp, nhanh chóng đưa sản phẩm mới nhất ra thị trường, thu hút các khách hàng cao cấp của Thượng Hải hay thậm chí trên toàn thế giới. Thái độ dịch vụ hấp dẫn người tiêu dùng. Tôi tin rằng, đối với nhóm khách hàng theo đuổi thời trang, không có gì khiến họ cảm thấy hài lòng hơn việc mua được các trang phục, phụ kiện yêu thích, một cách sớm nhất. Tôi nghĩ chiến dịch PR có tốt có mạnh thế nào cũng không bằng việc truyền miệng. Nếu những ưu thế của Hoàng Hải được truyền tụng thì không nghi ngờ gì, mức tiêu thụ sẽ liên tục tăng cao do có sự tham gia và thúc đẩy bởi các thương hiệu cao cấp. Ngoài ra, phòng kế hoạch đã có một hệ thống tiêu chuẩn quá trình thực hiện SOP.”

Đồng sự Tăng mỉm cười gật đầu.

Thang Mẫn lên tiếng: “Giám đốc Lâm, tôi cũng có một thắc mắc. Cô nói rằng thêm nhiều thương hiệu cao cấp, có phải đã lên ý tưởng hợp tác với

một thương hiệu nào đó? Nếu điều này không thành, kế hoạch tốt đến đâu cũng chỉ là trên giấy.”

Hiếu Khiết tự tin: “Giám đốc Thang, cách đây vài phút, tôi đã nhận được thư mời đàm phán của thương hiệu nổi tiếng đến từ Italy. Toàn thể thành viên trong nhóm chúng tôi rất tự tin về hợp tác này. Một khi thương hiệu đó vào Thượng Hải, tôi tin có thể đưa Spirit Hoàng Hải trở thành một trào lưu mới mang tầm ảnh hưởng lớn.”

Thang Mẫn ngưỡng mộ nhìn Hiếu Khiết. Câu trả lời của cô giúp Đồng sự Tăng hiểu rằng điều này đã được chuẩn bị chu đáo.

Đã đến trang PPT cuối cùng, Hiếu Khiết lên tiếng: “Báo cáo của chúng tôi đến đây kết thúc, xin hỏi còn vấn đề gì nữa không?”

Đồng sự Tăng và các thành viên hội đồng quản trị rì rầm thảo luận, gật gù: “Phía hội đồng quản trị không còn thắc mắc.”

Phía dưới im phăng phắc.

“Cảm ơn ý kiến góp ý phê bình của quý vị, bản báo cáo của chúng tôi xin được dừng ở đây.” Hiếu Khiết cúi người, bước xuống.

Cô trở về vị trí, nhìn Thang Tuấn và các thành viên nhóm anh ở phía đối diện. Nét mặt họ rất khó coi, khiến cô khó hiểu.

“Cảm ơn bài báo cáo của giám đốc Lâm, tiếp theo là báo cáo của chủ nhiệm Thang Tuấn của phòng kế hoạch.” Sở Sở mỉm cười gật gật đầu với Thang Tuấn.

Anh hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, bước lên bục.

Trịnh Phàm lo đến phát khóc, nắm chặt lấy tay Tổ Tổ, nước nở thì thầm: “Làm thế nào bây giờ? Không ngờ nhóm của họ cũng hợp tác với thương

hiệu Italy.”

Trên bục, Thang Tuấn bình tĩnh đưa mắt khắp phòng họp. Tất cả đều chờ đợi sự thể hiện của anh.

Thang Tuấn mở lời: “Tôi là Thang Tuấn, hôm nay chúng tôi đã chuẩn bị một bản kế hoạch rất ưu việt, xuất sắc cho buổi lễ kỷ niệm năm nay, tin rằng sẽ khiến mọi người phải ngạc nhiên.”

Dứt lời, anh bình tĩnh mở trang đầu tiên chiếu lên, tiêu đề là “Lễ kỷ niệm của Spirit Hoàng Hải bản nâng cấp: SSP Week.”

Ai nấy đều sửng sốt, tròn mắt nhìn Thang Tuấn.

Thang Mẫn chau mày, vẻ mặt trầm tư. Hiếu Khiết vô cùng kinh ngạc, nhìn các thành viên nhóm mình. Tiết Thiệu là người duy nhất lẩn tránh ánh mắt của cô. Hiếu Khiết lập tức hiểu ra.

Thang Tuấn nói: “Đúng vậy, tiêu đề báo cáo của chúng tôi, chắc các vị đã phát hiện thấy nội dung đề án này giống với đề án của nhóm A, nhưng...”

Anh vẫn chưa dứt lời, một tiếng “soạt” vang lên, Thang Mẫn gấp bản báo cáo lại, lạnh lùng cắt lời: “Nếu ý tưởng đã giống nhau thì không cần phải giải thích nhiều.”

Cô đứng dậy tuyên bố, “Thắng thua đã rõ ràng rồi, nhóm của giám đốc Lâm giành chiến thắng.”

Sắc mặt các thành viên trong nhóm Thang Tuấn nghe phán quyết của Thang Mẫn đều tái nhợt, nhưng chẳng biết làm thế nào.

Thang Tuấn vẫn muốn tranh cãi, “Đợi đã!”

Thang Mẫn giơ tay ngăn anh, “Không cần nói nữa, thắng thua đã định. Các vị, kế hoạch lễ kỷ niệm sẽ là ‘SSP Week’ do giám đốc Lâm Hiếu Khiết và nhóm của mình thực hiện. Mọi người vất vả rồi. Hôm nay kết thúc, tôi xin cáo từ trước.” Dứt lời, cô định rời khỏi phòng họp.

Hiếu Khiết lo lắng nhìn Thang Tuấn. Anh siết chặt bàn tay chuẩn bị đuổi theo Thang Mẫn, “Giám đốc!”

Đúng lúc này, Đồng sự Tăng cũng lên tiếng: “A Mẫn.”

Điều khiến mọi người bất ngờ là Đồng sự Tăng và Thang Tuấn đồng thanh.

Thang Mẫn dừng bước, nhìn về phía Đồng sự Tăng.

Ông đứng dậy, đi đến chỗ ngồi của cô, cầm bản kế hoạch mà Thang Mẫn vừa bỏ lại, “A Mẫn, Thang Tuấn vẫn chưa báo cáo mà đã tuyên bố cậu ta thua cuộc, quyết định này liệu có quá vội vàng?”

Thang Mẫn nhìn Đồng sự Tăng, khẽ nhếch mép, “Uncle vẫn chưa kịp xem nội dung bản kế hoạch đó phải không?” Cô nhìn thẳng vào Thang Tuấn, “Vấn đề ban này Uncle hỏi giám đốc Lâm, tôi cũng hỏi anh. Anh đã nghĩ đến việc ngoài đưa các thương hiệu cao cấp vào thì làm cách nào để nâng cao doanh thu cho toàn Hoàng Hải chưa? Trong báo cáo của anh, hoàn toàn chưa đưa ra phương án thực hiện cụ thể.”

Thang Tuấn sững sờ. Các thành viên trong nhóm anh lộ rõ tâm trạng ảo não.

Thang Mẫn cười lạnh nhìn Đồng sự Tăng, “Thắng thua rất rõ ràng rồi phải không?”

Bị Thang Mẫn làm bẽ mặt, Đồng sự Tăng thoáng lộ vẻ không vui nhưng lập tức che giấu, “Ha ha, chẳng trách A Mẫn lại đánh giá cao giám đốc Lâm

thế. Giám đốc Lâm thực sự đã chuẩn bị rất chu toàn. A Tuấn, mặc dù cháu và giám đốc Lâm ăn ý với nhau, nghĩ ra cùng một ý tưởng nhưng cháu nghĩ thua người ta một bước rồi. Sau này phải học hỏi thêm đây, biết chưa?” Ông nói rất nhẹ nhàng nhưng hàm ý khích bác Hiếu Khiết là người nặng tâm cơ.

Thang Tuấn buồn bực, không cam tâm siết chặt nắm tay.

Đồng sự Tăng giả vờ tốt bụng, “A Mẫn, mặc dù nhóm Thang Tuấn thua, nhưng kế hoạch cậu ấy làm ít ra cũng bằng tám phần nhóm giám đốc Lâm. Với tư cách là lãnh đạo công ty, cháu nên xem xét lại hình phạt với họ mới được.”

“Đồng sự Tăng nhắc nhở cũng đúng.” Thang Mẫn gật đầu. Cô quay lại nói với đám đông, “Lễ kỷ niệm năm nay do giám đốc Lâm phụ trách thực hiện. Về hình phạt đối với nhóm của Thang Tuấn, tôi sẽ suy nghĩ thêm.”

Thang Mẫn ra khỏi phòng họp.

Sở Sở nhìn Thang Tuấn, bất đắc dĩ phải đi theo Thang Mẫn.

Hội đồng quản trị cũng từ từ đứng lên, từng người bước ra.

Cả nhóm Thang Tuấn đều cúi đầu buồn bã như gà chọi thua cuộc.

Hiếu Khiết lạnh lùng ra lệnh cho nhóm mình, “Mọi người theo tôi.”

Trong phòng họp nhỏ, Hiếu Khiết ngồi trên ghế, không một lời nhìn Tiết Thiệu. Những thành viên khác đứng cạnh mà đầy thắc mắc.

Tiết Thiệu cố tình lẩn tránh ánh mắt Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết kìm nén cơn giận, “Tiết Thiệu, cho tôi biết, làm thế nào mà anh nghĩ ra được ý tưởng ‘SSP Week’?”

Tiết Thiệu đáp: “Tôi nghĩ là, chúng ta không nên chỉ hướng tới việc dùng tặng phẩm, việc chiết khấu giảm giá chỉ thu hút được những khách hàng vốn dĩ đã đến Spirit Hoàng Hải, cần phát huy tinh thần của chiến lược đại dương xanh, khai thác những khách hàng mới...”

Hiếu Khiết nhìn chăm chăm Tiết Thiệu, anh ta càng nói càng thấy chột dạ.

Hiếu Khiết lên tiếng: “Nếu xuất phát điểm của anh là chiến lược đại dương xanh, vậy tại sao khi tôi hỏi anh làm thế nào để đảm bảo khách hàng, anh lại không đưa ra được những biện pháp phù hợp?”

Tiết Thiệu lắp bắp không thể trả lời.

Tô Lợi lấy làm khó hiểu trước hành vi của đồng nghiệp.

Tiết Thiệu bắt gặp vẻ băn khoăn của Tô Lợi, lại thấy Hiếu Khiết nghi ngờ mình, thôi thì dứt khoát thừa nhận, “Cứ cho là lấy ý tưởng của người khác đi thì sao?”

Tô Lợi vô cùng kinh ngạc, tất cả các thành viên khác cũng ngạc nhiên.

Hiếu Khiết nổi giận.

Tô Lợi phản nộ: “Trưởng nhóm, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng anh lại làm cái việc thiếu đạo đức kinh doanh đó.”

Tiết Thiệu cố dùng lý lẽ cãi lại, tự biện bạch, “Ý tưởng làm gì có bản quyền, ai giành được trước sẽ là người chiến thắng. Trên thương trường không ngại đối trá. Đây là cạnh tranh, đây là chiến tranh, từng giây từng phút đều phải tranh giành. Chỉ cần chúng ta trình bày trước, thắng tại điểm xuất phát thì chẳng ai dám bảo chúng ta ăn cắp.”

Hiếu Khiết hừ lạnh, “Đây là lời biện minh của anh?”

Tiết Thiều coi thường nhìn cô, “Có thể giám đốc thấy thủ đoạn của tôi thật đáng khinh, nhưng cạnh tranh nơi công sở hoặc anh sống hoặc tôi sống, chỉ cần giành được thời cơ trước và đạt kết quả, áp đảo được đối phương, tiêu diệt được địch thủ sẽ là thắng. Tô Lợi, chẳng phải cô hỏi một số kinh nghiệm làm việc ư? Chính là đây. Nơi làm việc là gì nào? Là nơi trước mặt cô người ta cười, gửi cho cô một cái hôn gió, nhưng sau lưng lại đâm cho cô một nhát dao, đâm xong sẽ sung sướng trước thi thể cô.”

Hiếu Khiết tức tối: “Anh đang hợp lý hóa hành vi trộm cắp của mình?!”

Tiết Thiều khó chịu ra mặt: “Trộm cắp? Tôi ‘trộm’ khi nào? Tự bọn họ to mồm thảo luận ở nhà ăn của nhân viên, còn trách tôi? Một hành vi ngu xuẩn của những kẻ mới vào nghề. Tóm lại, tất cả những gì tôi làm đều vì Hoàng Hải. Kể từ ngày đầu tiên vào Hoàng Hải, tôi đã nói với chính mình, nhất định phải tạo nên một giá trị khác biệt cho Hoàng Hải, như thế mới không uổng phí việc tôi bỏ mức lương cao ở công ty 4A, đến Hoàng Hải làm một trưởng nhóm.”

Hiếu Khiết sửng sốt.

“Mọi người đều thấy tôi sai, cảm thấy tôi bị ồ vô sỉ. Nhưng trên thương trường không tồn tại hai chữ ‘thương hại’, chỉ có kẻ thua người thắng. Lẽ nào các bạn muốn trở thành kẻ thua cuộc, thà mình bị đuổi việc chứ không phải người của nhóm chủ nhiệm Thang?”

Hiếu Khiết sa sầm mặt mày, mâu thuẫn dần vạt trong lòng.

Tô Lợi căn môi, nhìn các đồng nghiệp khác, lại nhìn sang Hiếu Khiết, hít một hơi thật sâu, “Giám đốc, bỏ qua việc của trưởng nhóm, bản kế hoạch của chúng ta ngoài ‘SSP Week’ còn cả một hệ thống quy trình thực hiện SOP, không phải lấy ý tưởng từ nhóm kia. Giám đốc Thang cũng vì điều này mà quyết định chúng ta thắng, tôi cho rằng không nên đổ hết trách

nhiệm lên trưởng nhóm, càng không nên vì việc này mà phủ nhận công sức của những người khác.”

Tô Lợi hùng hồn bảo vệ tâm huyết mình đã bỏ ra.

Tiết Thiệu lên tiếng: “Giám đốc Lâm, cô là một giám đốc từ trên trời rơi xuống phòng kế hoạch, cô không thể hiểu vì sao tôi lại làm vậy. Như tôi đây, đã cống hiến cho phòng kế hoạch bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới có chút hy vọng, đầu tiên là Thang Tuấn, sau đó lại là cô, mấy người đều từ đâu đâu đến, làm sao hiểu được tâm trạng của chúng tôi? Chúng tôi không thể để mất công việc này.”

Những người khác cũng phụ họa theo, “Giám đốc, chúng tôi cũng làm rất lâu rồi, chúng tôi không thể thua.”

Hiếu Khiết thấy Tô Lợi lo lắng, Tiết Thiệu và những thành viên khác tức giận, không thể tiếp tục giữ vững lập trường, đành thở dài bất lực.

Trong quán cà phê ngoài trời, một bầu không khí u ám bao trùm.

Trịnh Phàm, Tổ Tổ và ba người khác rầu rĩ ngồi thảo luận hình phạt.

“Rốt cuộc chúng ta có bị fire không?”

“Liệu có vẫn giữ hình phạt cũ không? Hy vọng là không.”

Mắt Tổ Tổ đỏ hoe, lo lắng: “Nếu giám đốc Thang vẫn fire chúng ta thì phải làm thế nào? Tiền viện tiền thuốc của Đại Bảo nhà tôi phải làm sao đây?”

Trịnh Phàm lo lắng: “Trời ạ, chị càng nói tôi càng lo lắng, có khi tôi phải lên mạng để bán một số thứ mới được.”

Đúng lúc này, Thang Tuấn bê sáu cốc cà phê tiến lại, “Nào, mọi người vất vả rồi, uống cà phê đi, thư giãn một chút.”

Mọi người ngạc nhiên.

Trịnh Phàm hỏi: “Chủ nhiệm, thời điểm nhạy cảm này sao anh vẫn thoải mái như thế?”

Thang Tuấn an ủi, “Giám đốc Thang chẳng phải đã nói sẽ suy nghĩ sao? Bây giờ đã lo lắng vẫn còn sớm quá. Cả nhóm vì bản kế hoạch đã mệt nhọc rồi, phải thư giãn đã.”

Tổ Tổ lo lắng: “Làm sao thư giãn được? Việc này liên quan đến chuyện đi hay ở mà. Nhưng chủ nhiệm này, sao hai nhóm lại có sự trùng hợp vậy, cùng ra một bản kế hoạch như nhau?”

Thang Tuấn thoáng bối rối, nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Mọi người yên tâm, chúng ta là một đội. Xảy ra việc này, với tư cách là trưởng nhóm tôi sẽ chịu thay các bạn!”

Mọi người đều sửng sốt.

Thang Tuấn chân thành nói: “Các bạn đều biết thân thể của tôi. Cuộc đời tôi từ trước tới nay chưa từng phải nỗ lực vì bất cứ điều gì, chỉ cần tôi muốn, cái gì cũng đạt được. Cho nên tôi không bận tâm đến cái gọi là khái niệm thắng thua. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi nỗ lực muốn thành công thì lại thất bại. Đây là lần đầu tiên tôi có những người bạn mà tôi muốn bảo vệ. Dù thế nào đi nữa hãy tin tưởng tôi, nhất định sẽ bảo vệ các bạn, cho dù phải đánh cược tất cả!”

Các thành viên vô cùng cảm động, đều rưng rưng lệ nhìn anh.

“Cảm ơn cậu, chủ nhiệm.” Tổ Tổ cảm động lấy một chiếc bùa bình an từ túi, ngại ngần mà có chút giống bà mẹ nói với đứa con, “Tôi chẳng có gì tốt, vật này tặng cậu, đây là bùa bình an tôi xin ở chùa, hy vọng cậu sẽ bình an thuận lợi, chủ tịch có thể nhanh chóng khỏi bệnh. Cậu phải chú ý nghỉ ngơi, đừng làm việc quá sức.”

Tố Tố đặt bùa bình an vào tay của Thang Tuấn, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Thang Tuấn xúc động: “Cảm ơn chị!”

Tố Tố hơi xấu hổ, nhìn đồng hồ, chuyển chủ đề, “Chúng ta quay về làm việc đi, muộn rồi.”

Thang Tuấn cũng nhìn đồng hồ, gật đầu. Cả nhóm đứng lên, Trịnh Phàm và Tố Tố đi trước, ba thành viên khác theo sau, Thang Tuấn đi ở cuối cùng. Anh lo âu nhìn bóng lưng họ, không biết Thang Mẫn sẽ áp dụng hình phạt nào.

Tại công ty, Thang Mẫn, Thang Tuấn, Hiếu Khiết ba người ngồi trên sofa. Sở Sở đứng bên cạnh.

Thang Mẫn lạnh lùng mở lời, “Hôm nay gọi hai người tới là muốn thông báo, cuộc độ sức sẽ vẫn duy trì hình phạt cũ, mọi thành viên trong nhóm Thang Tuấn phải rời công ty, sau này chủ nhiệm Thang sẽ hỗ trợ giám đốc Lâm thực hiện kế hoạch cho lễ kỷ niệm.”

“Tôi phản đối.” Thang Tuấn lập tức lên tiếng.

Hiếu Khiết lo lắng nhìn anh. Cô biết Tiết Thiếu ăn trộm nhưng lại không thể tiết lộ. Nội tâm tranh đấu, chỉ biết lặng lẽ nắm chặt tay.

Thang Tuấn khẳng khái, “Tôi không chấp nhận kết quả thế này, không công bằng. Chẳng phải trước mặt hội đồng quản trị đã tuyên bố sẽ điều chỉnh hình phạt?”

Thang Mẫn sửa: “Tôi nói là sẽ suy nghĩ, và toàn bộ bị fire chính là kết quả sau khi suy nghĩ của tôi.”

Thang Tuấn đập tay xuống bàn, “Như vậy là sao? Lừa chúng tôi?”

Hiếu Khiết vội lên tiếng ngăn Thang Tuấn, “Anh đừng nói với giám đốc Thang như vậy.”

Thang Tuấn quay đi, hơi thở dồn dập, cố gắng kiềm cơn ức chế.

Hiếu Khiết cắn môi, quyết định phải nói sự thật, “Giám đốc, tôi có một việc muốn báo cáo.”

Thang Mẫn chau mày lại: “Việc gì?”

Hiếu Khiết nói: “Thực ra, bản kế hoạch của hai nhóm giống nhau là vì thành viên Tiết Thiểu nhóm tôi đã lấy cắp ý tưởng của nhóm Thang Tuấn, SSP Week chính xác là ý tưởng của nhóm họ, các thành viên đó không đáng phải chịu hình phạt bị fire.”

Sở Sở và Thang Tuấn sững sờ.

Thang Mẫn từ tốn cầm cốc trà lên, uống một ngụm, “Tôi không hiểu vì sao cô muốn thông báo với tôi việc này. Nếu biết, lúc họp cô nên thông báo với tôi hoặc huỷ bỏ bản báo cáo thì mới có tác dụng, bây giờ có phải cô muốn thay đổi quyết định của tôi?”

Hiếu Khiết lễ phép đáp: “Tôi chỉ hy vọng giám đốc có thể suy nghĩ thêm.”

Thang Mẫn giơ tay ngăn cô nói tiếp, “OK, trước tiên tôi muốn nghe câu trả lời của giám đốc Lâm. Cô muốn tôi fire các thành viên nhóm cô hay các thành viên nhóm Thang Tuấn?”

Hiếu Khiết ngờ ngàng.

Sở Sở và Thang Tuấn đều nhìn cô. Hiếu Khiết thấy ánh mắt khẩn thiết của Thang Tuấn, vô cùng dẫn dắt, phải lảng tránh cái nhìn đó. Rất nhanh,

cô hít sâu một hơi: “Giám đốc, tôi thừa nhận, thành viên nhóm của tôi có lỗi.”

Thang Tuấn thở phào.

“Nhưng với tư cách là trưởng nhóm, tôi không thể phản bội họ.”

Thang Tuấn kinh ngạc. Hiếu Khiết nhìn Thang Tuấn, khó khăn lắm mới thốt ra: “Em xin lỗi, Thang Tuấn.”

Với ánh mắt của người bị tổn thương, anh không dám tin.

“Quyết định của cô không sai.” Thang Mẫn cười lạnh, quay sang Thang Tuấn, nghiêm mặt lại, “Với tư cách là nhân viên của phòng kế hoạch, nếu như ngay đến năng lực giữ bí mật cũng không có thì chỉ đem lại cho công ty những tai nạn và tổn thất, bị fire cũng là đương nhiên.”

Thang Tuấn mím chặt môi, đối mặt với vẻ hối lỗi của Hiếu Khiết và vẻ lạnh lùng của Thang Mẫn, gật đầu không biểu cảm: “Giám đốc Thang nói đúng. Lần này thành viên nhóm tôi sơ xuất nên đã thua cuộc. Với tư cách chủ nhiệm, tôi cũng phải chịu trách nhiệm, lần này người bị fire nên là tôi.”

Thang Mẫn bình tĩnh: “Anh muốn chịu trách nhiệm, tôi cho anh hai con đường, một là để tôi fire năm người họ.”

Thang Tuấn lập tức phủ quyết, “Không! Còn con đường kia?”

“Ngoài bọn họ ra, cả anh cũng bị fire!”

Thang Tuấn phần nộ, nắm tay siết chặt.

Sở Sở hít ngược một hơi khí lạnh, lo lắng thay Thang Tuấn. Hiếu Khiết cũng hết nhìn Thang Tuấn lại nhìn Thang Mẫn, vô cùng sốt ruột.

Thang Mẫn lạnh lùng: “Hai chọn một, rất dễ phải không?”

Thang Tuấn giằng co một hồi với chị mình, cười một cách bất cần, “Em đã đồng ý với mẹ quay về Hoàng Hải, cho dù có khổ thế nào đi nữa em cũng không dễ dàng từ bỏ.”

Thang Mẫn khẽ nhoẻn cười vô cảm.

Sắc mặt Thang Tuấn đột nhiên lạnh tanh, “Nhưng em càng không thể từ bỏ các thành viên trong nhóm.”

Cả Hiếu Khiết và Sở Sở đều bất ngờ.

“Thang Tuấn...” Hiếu Khiết muốn nói gì đó nhưng bị anh dứt khoát cắt ngang.

“Giám đốc Lâm, hôm nay trước khi hết giờ tôi sẽ nộp đơn xin thôi việc.” Dứt lời, anh đứng lên bỏ đi.

Sở Sở phải đưa tay lên bịt miệng. Hiếu Khiết nhìn theo bóng dáng Thang Tuấn, vội nói với Thang Mẫn: “Giám đốc, nếu không có việc gì, tôi xin ra ngoài trước.”

Thang Mẫn không ngăn lại, Hiếu Khiết nhanh chóng đuổi theo Thang Tuấn.

Sở Sở đứng bên lo lắng. Thang Mẫn chau mày nhìn ra phía cửa, trong lòng thầm tính toán.

Trên hành lang, Thang Tuấn rảo bước về phía trước, thái độ dứt khoát. Hiếu Khiết chạy đến gần thang máy mới kéo được anh lại, “Thang Tuấn.”

Anh lạnh lùng nhắc nhở: “Giám đốc Lâm, cô có thể buông tay không?”

Hiếu Khiết bình tĩnh lại, cố gắng đứng ở góc độ công việc nhắc nhở Thang Tuấn, “Anh thực sự muốn thôi việc? Không suy nghĩ thêm?”

Thang Tuấn dừng chân, nghiêng đầu nhìn cô, “Bọn Tố Tố thì sao? Họ có thể suy nghĩ không?”

Hiếu Khiết câm lặng.

Thang Tuấn nhấn gọi thang máy, anh đi vào buồng, nhanh chóng nhấn nút đóng cửa. Anh đứng bên trong, lạnh lùng đẩy xa lạ nhìn cô. Cánh cửa sắp khép lại...

Bất chợt, Hiếu Khiết bất chấp đưa tay ngăn thang máy khép vào: “Anh không thể bỏ đi như thế, anh đi rồi thì Hoàng Hải phải làm thế nào?”

Thang Tuấn nhếch mép: “Chẳng phải đã có em và chị anh rồi? Anh tin rằng hai người có thể hợp tác mật thiết.”

Hiếu Khiết sững sờ.

Thang Tuấn ấn nút đóng cửa một lần nữa.

Hiếu Khiết khuyên nhủ, “Mấy người họ quan trọng như vậy? Đến mức anh có thể vì bọn họ mà quay lưng với giám đốc Thang, thậm chí vứt bỏ Hoàng Hải, để cùng họ rút lui?”

“Nếu hôm nay là các thành viên nhóm em, em cũng sẽ cùng rút lui với bọn họ, không phải thế ư?”

Hiếu Khiết cắn răng đáp, “Em sẽ không thế!”

Thang Tuấn ngạc nhiên.

Cô nói: “Nếu họ làm sai, em sẽ không rút lui với họ.”

Thang Tuấn cười khỗ, “Từ lúc đến Hoàng Hải em đã thay đổi rất nhiều, đến mức càng ngày càng xa lạ.”

“Không phải là em thay đổi, mà là vốn dĩ chúng ta đã không cùng một thế giới.” Hiếu Khiết thoáng bức bối, “Anh có thể sống đàng hoàng như thế này là vì trong thẻ ngân hàng của anh có rất nhiều số không, mỗi ngày ngủ dậy tiền đã tự động chuyển vào tài khoản. Em thì khác, chỉ vì sai sót của một thành viên mà em từ bỏ công việc, ai sẽ giúp em trả tiền thuê nhà và sinh hoạt phí? Đúng, đồng nghiệp rất quan trọng, nghĩa khí cũng vậy, nhưng tiếp tục sống với em mới là quan trọng nhất.”

Mặc dù Thang Tuấn thừa nhận Hiếu Khiết đúng, nhưng anh không thể chấp nhận.

Hiếu Khiết tiếp tục: “Anh có biết việc đặt quá nhiều tình cảm cá nhân vào công việc chẳng phải là chuyện tốt không?”

Tránh bị dao động bởi cô, Thang Tuấn lập tức cay nghiệt trả lời: “Xin em đừng giống chị anh nữa, lôi một đồng đạo lý làm việc để dạy dỗ anh.”

“Không phải dạy dỗ, mà là cảnh tỉnh!” Hiếu Khiết lớn tiếng, “Cảnh tỉnh anh đừng để tình cảm chi phối lý trí, cảnh tỉnh anh đừng nghĩ rằng mình có thể bảo vệ tất cả mọi người, cảnh tỉnh anh đừng có làm việc theo cảm tính!”

Thang Tuấn hét to, “Đủ rồi.” Anh lạnh lùng chỉ trích cô, “Anh đã nói cho em biết quyết định của anh, bây giờ không để anh đi thì người làm việc theo cảm tính, chính là em.”

Cô sững sờ, ngay lập tức lùi lại một bước, buông tay.

Cửa thang máy từ từ đóng lại.

Thang Tuấn nhìn cô không chút biểu cảm.

Hiếu Khiết nhìn anh thất vọng.

Cánh cửa thang máy khép chặt, tấm kính phản chiếu hình bóng mệt mỏi của cô. Hiếu Khiết kiệt sức dựa vào tường, mọi chuyện khiến cô kiệt sức.

Trong phòng họp nhỏ, Tổ Tổ, Trịnh Phàm và ba người khác trong nhóm thần thờ. Thang Tuấn xin lỗi họ.

Tổ Tổ hỏi: “Thật sự... hết cách rồi?”

Thang Tuấn sụp mắt xuống.

Trịnh Phàm không cam tâm: “Bản kế hoạch mà chúng ta thức suốt đêm, nỗ lực hết mình đã bị phủ nhận như vậy? Rõ ràng nhóm kia ăn cắp ý tưởng, tại sao vẫn là chúng ta thua?”

“Rất xin lỗi, tôi không thể thay đổi quyết định của giám đốc Thang.” Thang Tuấn vô cùng áy náy, khéo léo bỏ qua câu hỏi sắc sảo của Trịnh Phàm.

Ba thành viên còn lại khổ sở khẩn cầu: “Chủ nhiệm, hãy giúp chúng tôi, chúng tôi bị sa thải thật ư?”

Thang Tuấn cúi đầu.

Tổ Tổ cầm lấy bàn tay Thang Tuấn, tội nghiệp van xin, “Chủ nhiệm, tiền viện tiền thuốc của con tôi đều trông vào tiền lương, tôi không thể mất công việc này. Chủ nhiệm, xin anh hãy nghĩ cách đi.” Tổ Tổ càng nói càng đau lòng, bắt đầu nước mắt.

Trịnh Phàm lên tiếng: “Chủ nhiệm, tôi biết năng lực của tôi chưa đủ, nhưng tôi đã rất chăm chỉ, tôi không muốn ra đi như thế.”

Thang Tuấn nhìn năm thành viên trong phòng họp, rất áy náy và đau lòng, “Xin lỗi, đều là lỗi của tôi, là trưởng nhóm mà không bảo vệ được các bạn. Tôi sẽ nghĩ cách giúp các bạn tìm việc mới hay làm gì đó, chỉ cần làm

được tôi nhất định sẽ cố gắng. Thực sự rất xin lỗi...” Bất giác mắt anh cũng đỏ hoe.

Tất cả đều thông cảm với Thang Tuấn.

Trong giây phút đó, cả phòng chìm vào bầu không khí tê lương. Trịnh Phàm cuối cùng bật khóc thút thít, “Buồn chết đi được!”

Thang Tuấn cũng sắp rơi nước mắt, gắng kiềm chế. “Thực sự rất xin lỗi.”

Tổ Tổ nén buồn, vỗ lưng Trịnh Phàm, “Đừng như thế, chủ nhiệm khó xử đấy.” Chị cũng buồn đến nỗi không nói tiếp được nữa.

Trịnh Phàm khóc, “Về nhà phải ăn nói thế nào với gia đình đây?”

Thang Tuấn chân thành an ủi: “Các bạn yên tâm, tôi sẽ ra đi cùng mọi người, đây là việc duy nhất tôi có thể làm lúc này.”

Không khí ly biệt và buồn bã, vô cùng nặng nề.

Phòng trà tại tầng một trung tâm thương mại Hoàng Hải, hai cha con họ Tăng ngồi tại vị trí kín đáo, uống trà.

Sở Sở kéo tay bố, vừa lo lắng vừa nũng nịu: “Bố mau nói với giám đốc Thang đi, tuyệt đối không được sa thải Thang Tuấn.”

Đồng sự Tăng mỉm cười, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Bố thấy với tình thế hiện nay của Spirit Hoàng Hải, Thang Tuấn muốn đi có khi lại là quyết định thông minh.”

“Bố...” Sở Sở không hiểu.

Đồng sự Tăng nói: “Sở Sở à, con nghĩ xem, một SSP Week viết trên giấy và một SSP Week trên thực tế, hoàn toàn là hai việc khác nhau. Hiện giờ Lâm Hiếu Khiết được Thang Mẫn bảo vệ, Thang Tuấn trông tưởng thiệt

thời, nhưng nếu như SSP Week xảy ra sai sót, Thang Mẫn và Lâm Hiếu Khiết sẽ phải gánh chịu tất cả hậu quả.”

Sở Sở vẫn lo lắng, “Nhưng Thang Tuấn...”

Đồng sự Tăng vuốt má con gái, an ủi: “Yên tâm, Thang Tuấn là người thừa kế của Spirit Hoàng Hải, cho dù bây giờ Thang Mẫn đuổi cậu ta thì cũng không thay đổi được sự thật này. Điều chúng ta cần làm là đợi đến lúc Hoàng Hải xảy ra chuyện, Thang Tuấn có thể nhanh chóng tiếp nhận ngay.”

Đồng sự Tăng cười, tính toán mưu mô, dường như đã nắm chắc phần thắng.

Sở Sở chu môi, đồng ý với suy nghĩ của bố, nhưng trong lòng vẫn không thấy thanh thản.

Buổi tối, Thang Tuấn cầm bữa tối vào bệnh viện, nhẹ nhàng đặt cặp lồng lên bàn.

“Mẹ, con đến rồi, hôm nay mẹ đỡ hơn chưa?” Anh nhìn sắc mặt bà, mỉm cười, “Hôm nay Sở Sở mới nói với con, cô ấy thấy mẹ sẽ mau tỉnh lại thôi. Con cũng thấy vậy nên đã chuẩn bị hai bộ bát đĩa.”

Hai mắt Thang Lan nhắm chặt, không nhúc nhích.

Thang Tuấn vừa nói vừa lấy đồ ra, xếp xong bát đĩa: “Chú Châu làm nhiều món mẹ thích, bảo con mang vào ăn với mẹ. Có món mực này, cả cá hồi nướng và canh gà nữa.”

Anh ngồi xuống, cầm đĩa lên, gắp một miếng cá hồi đặt vào bát mẹ.

“Con nhớ mẹ luôn dành miếng ngon nhất cho con, hôm nay đến lượt con để dành cho mẹ.”

Bà vẫn không chút phản ứng. Anh thở dài, thoáng nản lòng, “Một mình ăn tối thật tẻ nhạt, trước kia con sợ nhất bị mẹ càu nhàu, nhưng bây giờ chỉ cần mẹ tỉnh dậy nói chuyện, dù mẹ có càu nhàu hay mắng mỏ con cũng thấy sung sướng.”

Anh cứ nói, mắt bắt đầu đỏ hoe, nhìn mẹ mà giọng nghẹn ngào, “Mẹ, con rất nhớ mẹ...”

Dường như nghe thấy tiếng gọi của con trai, đột nhiên ngón tay của Thang Lan khẽ động đậy. Thang Tuấn không để ý thấy, lặng lẽ lau nước mắt, chuẩn bị cầm bát đũa lên ăn cơm. Ngay sau đó vang lên tiếng rên, “Tuấn...”

Thang Tuấn kinh ngạc ngẩng lên, cứ ngỡ nghe nhầm, lập tức nhìn về phía Thang Lan, “Mẹ!”

Bà nằm ở trên giường, mi mắt động đậy, cuối cùng từ từ mở ra, chậm chậm giơ tay về phía anh, “Thang Tuấn...”

Thang Tuấn xúc động nắm chặt bàn tay mẹ, “Mẹ!”

Thang Lan tỉnh rồi, bà yếu ớt nhìn Thang Tuấn, “Mẹ đã ngủ rất lâu ư?”

Thang Tuấn vui như muốn điên, ôm chặt lấy bà, nước mắt đầm đìa, “Không có, không có.”

Thang Lan dựa vào thành giường, Thang Tuấn dứt từng thìa canh gà cho mẹ, còn cẩn thận dùng khăn lau miệng cho mẹ.

Thang Lan vui mừng nhìn Thang Tuấn, “Thời gian qua phải chịu không ít ảm ức đúng không?”

Thang Tuấn lắc đầu, “Mẹ ơi, con xin lỗi.”

“Sao vậy? Đột nhiên lại nói thế?” Thang Lan hỏi.

Thang Tuấn không tự tin, “Con rời công ty rồi, con lại phụ lòng mong đợi của mẹ.”

“Mẹ hỏi con, con có hối hận khi rời khỏi công ty không?”

Thang Tuấn nghĩ một lát, “Không, trước kia con là một kẻ vô trách nhiệm, bỏ Hoàng Hải lại cho mẹ và chị, còn mình thì lười biếng ở Anh không về. Bây giờ con không muốn trở thành gánh nặng cho người khác nữa, con muốn chịu trách nhiệm với các thành viên trong nhóm của mình. Dù cách con làm không thay đổi được thực tế là họ mất việc.”

Anh vô cùng hối hận.

Thang Lan nhẹ nhàng vuốt tóc anh, dịu dàng an ủi, “Không phải lo, mẹ nghĩ họ sẽ hiểu tấm lòng của con. Đừng buồn như thế, biết chưa hả?”

Thang Tuấn gật đầu vâng lời, lời động viên của mẹ như một liều thuốc trợ tim, anh mỉm cười: “Con biết rồi, mẹ ăn thêm chút nữa nhé?”

Anh lại xúc một thìa canh gà, Thang Lan mỉm cười, há miệng: “Con cũng ăn đi.”

“Vâng.”

Ánh mặt trời từ từ chiếu vào phòng bệnh của Thang Lan, bát đĩa trên bàn vẫn chưa được thu dọn. Thang Tuấn gục xuống bàn ngủ quên, nơi khóe miệng vẫn mỉm cười. Cho đến khi ánh dương đâm vào mi mắt, anh mới từ từ tỉnh dậy, nắn nắn cổ, vặn người cho đỡ mỏi.

Tiếng máy móc vẫn kêu tí tí, anh nhìn lên giường bệnh, Thang Lan vẫn hôn mê.

“Hóa ra là mơ...” Anh thoáng thất vọng, nhưng rất nhanh tự động viên, “Ít nhiều cũng là một giấc mơ đẹp.”

Thang Tuấn nhẹ nhàng gạt tóc cho mẹ, nắm lấy tay bà, kiên định hứa, “Cảm ơn mẹ đã động viên con. Con sẽ nỗ lực, sẽ không dễ dàng để bị đánh bại như thế đâu.”

Lúc này, điện thoại đổ chuông, là Đồng sự Tăng. Anh nhắc máy, “Alô? Sớm thế này uncle đã tìm cháu ạ?” Vừa nói chuyện, vừa cầm túi rời khỏi phòng bệnh.

Mặt trời chiếu rọi lên thảm cỏ xanh mướt của sân golf, Đồng sự Tăng tươi cười nhìn theo quả bóng mới bay đi, quay sang Thang Tuấn đứng cạnh: “A Tuấn, cháu không đánh hả?”

Thang Tuấn lắc đầu, “Không cần đâu ạ, cháu không quen vận động vào buổi sáng.”

Đồng sự Tăng cười: “Ha ha, lúc ta ở tuổi cháu cũng không biết được lợi ích của việc vận động buổi sáng, thực ra sáng sớm tỉnh dậy, vận động chút xương khớp thì tinh thần cả ngày sẽ phấn chấn, có lợi cho sức khỏe.”

“Thực ra nếu phải vận động thì chạy bộ sẽ hợp với cháu hơn. Cháu không giỏi chơi golf.”

“Ha ha, cháu tưởng uncle giỏi? Cũng chẳng có thời gian mà sáng nào cũng dậy sớm đánh golf. Uncle từ việc này học được một điều.”

Thang Tuấn thắc mắc, “Gì ạ?”

“Những việc không phải sở trường, làm nhiều lần sẽ thành sở trường.” Đồng sự Tăng cười hề hề, Thang Tuấn cười theo.

“Như cháu và chị cháu thôi, trước giờ lớn lên dưới sự che chở của mẹ. Bây giờ Thang Lan đổ bệnh, hai chị em phải vất vả. Cháu cũng đừng trách Thang Mẫn, nó cũng phải chịu áp lực rất lớn.”

Thang Tuấn gật đầu, “Cháu hiểu. Cháu vẫn chưa cảm ơn uncle đã nói giúp vào buổi báo cáo. Cảm ơn uncle nhiều lắm.”

Đồng sự Tăng xoa tay, “Việc nhỏ việc nhỏ, nên làm. Chị cháu ấy à, hôm nào uncle phải tìm cơ hội nói chuyện với nó mới được. Ưu điểm của nó rất nhiều, nhưng khuyết điểm cũng không ít. Cháu xem, ai lại cứng nhắc như vậy? Dù gì đi nữa cháu cũng là em trai nó, người nhà mà, đâu nhất thiết phải làm bề mặt như thế. Uncle thấy mà lo.”

“Cảm ơn uncle.”

“Hôm nay gọi cháu đến để thư giãn thôi, uncle sợ cháu vẫn bận tâm. Nhưng giờ thấy tâm trạng cháu ổn định, không vì việc này mà thất vọng buồn bã thì an lòng hơn.” Đồng sự Tăng cười ha ha vỗ vai Thang Tuấn.

“Thực ra cũng hơi buồn ạ, nhưng cháu sẽ không từ bỏ đâu. Thượng Hải đâu chỉ có một Hoàng Hải, cháu vẫn còn nhiều cơ hội.”

Đồng sự Tăng kinh ngạc thốt lên, “Cháu muốn đến làm việc cho công ty khác? Sao được chứ!”

Thang Tuấn nhún vai: “Cũng chẳng có gì. Chỉ là trước đó cháu muốn nghỉ ngơi nạp năng lượng rồi mới xuất phát.”

“Ha ha, sau khi ngã đã biết tính bước đứng dậy, không chịu khuất phục, uncle quả nhiên không nhìn nhầm người. Cũng tốt, cháu hãy thoải mái một thời gian đi!”

“Cảm ơn uncle.”

Điện thoại của Đồng sự Tăng đổ chuông, ông nhìn cuộc gọi đến, giữ một khoảng cách với Thang Tuấn mới nhắc máy, “Alô, xong việc rồi?”

Đầu bên kia là A Bàng, nhân viên của Hoàng Hải, “Vâng, tất cả đã sắp xếp ổn thỏa theo lời dặn của ngài, xử lý rất sạch sẽ.”

“VẬY Ạ?” Ông ta đưa mắt nhìn Thang Tuấn, đặc ý cười, “Anh vất vả rồi, việc tiếp theo đừng để ta thất vọng.”

Thang Tuấn nhìn thăm cỏ xa xa.

Đồng sự Tăng cúp điện thoại, quay lại nhiệt tình khoác vai Thang Tuấn, “Đi đi đi, nếu đã không có hứng đánh golf thì đi ăn sáng với uncle.”

Đưa cây gậy đánh golf cho nhân viên phục vụ, ông cùng Thang Tuấn lên xe chuyên dụng rời đi.

Buổi tối tại ban công nhà họ Tăng, Đồng sự Tăng ngồi trên sofa, uống whisky thưởng thức cảnh đêm Thượng Hải. Sở Sở chu môi đi tới, không vui ngồi xuống cạnh bố.

Đồng sự Tăng lên tiếng: “Đứa nào to gan dám làm con gái tôi tức giận vậy?”

Sở Sở tố khổ với ông: “Không phải là Lâm Hiểu Khiết thì ai vào đây ạ? Hôm nay con nghe người phòng kế hoạch nói chuyện, họ và giám đốc cái thương hiệu Italy đó đàm phán rất thuận lợi về việc hợp tác đưa cửa hàng vào. Đến lúc đó chắc chắn sẽ là hoạt động chính của SSP Week. Bố, nếu như cô ta và giám đốc Thang thực sự tổ chức thành công SSP Week, chẳng phải Thang Tuấn gặp khó khăn sao?”

Đồng sự Tăng nheo mắt: “Xem ra Lâm Hiểu Khiết không chỉ có tài mà còn rất may mắn.”

Sở Sở không vui, hừ một tiếng, “Cứ nghĩ đến việc ngày nào cô ta cũng nện cao gót, ngang nhiên đi lại trong Hoàng Hải là con tức điên lên! Bố, bố

phải nghĩ cách đi. Nếu Hiếu Khiết leo lên được thì Thang Tuấn sẽ vĩnh viễn không thể quay về Hoàng Hải nữa.” Cô lo lắng kéo tay ông, nũng nịu.

Đồng sự Tăng trù mến nhìn con gái, xoa đầu cô, an ủi: “Yên tâm, bố đã có kế hoạch rồi. Trèo càng cao ngã càng đau. Hiện giờ cứ cho bọn chúng sung sướng, bố đã sắp xếp xong kế hoạch tiếp theo rồi, mà còn là kế liên hoàn. Đảm bảo Lâm Hiếu Khiết không nhảy ra khỏi lòng bàn tay chúng ta được.”

Sở Sở mỉm cười, “Thật vậy ạ?”

Đồng sự Tăng cười lạnh, “Lâm Hiếu Khiết chỉ mải tấn công, dồn toàn lực vào quan hệ đối ngoại, nhưng lại quên không củng cố đại bản doanh Hoàng Hải. Nay nội bộ Hoàng Hải trống rỗng, đợi đến khi SSP Week bắt đầu, rắc rối sẽ tìm đến tận cửa. Con yên tâm, Lâm Hiếu Khiết thua là cái chắc!”

Sở Sở không hiểu chuyện gì, “Hóa ra bố sắp xếp hết rồi? Rốt cuộc là kế hoạch gì vậy?”

Đồng sự Tăng nhấp một ngụm rượu, điệu bộ đắc ý, cười bí hiểm, “Con chờ mà xem là được rồi.”

Sở Sở chu môi, “Chính bố nói đấy nhé, nếu bố không làm Thang Tuấn trở về Hoàng Hải, sau này con sẽ không nói chuyện với bố, cũng không đi ăn cùng bố nữa.”

“Ái chà, xem ra bố không được thua rồi.” Đồng sự Tăng nhìn con gái, nắm chắc phần thắng.

Chương 25: Trở Về Bên Nhau

“Tin tốt đây!” Hiếu Khiết phấn khởi bước vào phòng.

Tiết Thiệu tò mò: “Ngoài tin SSP đã đạt thành công vang dội thì còn việc gì tốt hơn nữa?”

Tô Lợi gật đầu phụ họa.

Hiếu Khiết nói: “Đương nhiên vẫn còn. Sau khi Ferragamo vào Hoàng Hải, vài thương hiệu cùng đẳng cấp khác cũng ngỏ ý muốn hợp tác, ngay cả những thương hiệu mỹ phẩm như tập đoàn L’Oreal và American Elgar cũng vậy. Quả nhiên, từ một thương hiệu cao cấp sẽ dẫn theo một loạt các thương hiệu khác.”

Mọi người đều bật dậy, hào hứng vỗ tay.

SSP Week đã thành công ngoài mong đợi, điều này khiến Thang Mẫn, Đồng sự Tăng và bốn thành viên còn lại trong hội đồng quản trị vô cùng hài lòng, xếp thành hàng đi khắp trung tâm thương mại để kiểm tra.

Thang Tuấn ăn mặc phong trần cá tính, lái chiếc xe đua cao cấp dừng lại trước cổng Hoàng Hải. Khách hàng nữ bước ra nhìn thấy Thang Tuấn đều trầm trồ khen ngợi.

Anh mỉm cười chào họ, các cô gái như trúng phải bùa mê, sung sướng vô cùng.

Thang Tuấn nhìn vào trong, khẽ nhếch mép cười rồi nhấn ga, xoay vô lăng lái xe xuống hầm để xe.

Từ bãi đỗ đi lên, qua các gian hàng cao cấp, anh vô tình bắt gặp Thang Mẫn. Sở Sở vui mừng ra mặt, nhưng có Thang Mẫn nên không dám tỏ thái độ quá lộ liễu.

Thang Mẫn cười lạnh nhìn Thang Tuấn: “Chị nói rồi, Hoàng Hải không phải là nơi em muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Nếu đã rời khỏi phòng kế hoạch thì không cần sáng sớm đi làm.”

Thang Tuấn mỉm cười đáp lại một cách tự nhiên, “SSP Week khai mạc rồi, đương nhiên em phải tới giúp.”

Thang Mẫn cố tình nhìn biến người xung quanh, “Chắc em có thể nhận ra, ở đây không có chỗ cho em giúp.”

Thang Tuấn ngạo nghễ rút thẻ vàng ra, “Em không giúp được gì cho kế hoạch SSP Week, nhưng em có thể góp chút công sức nâng mức doanh thu tại hoạt động này. Lẽ nào một khách hàng SSP cao cấp muốn đến Hoàng Hải mua hàng, giám đốc Thang cũng không chào đón sao?”

Thang Mẫn thay đổi ngay thái độ, mỉm cười lịch sự, khinh khỉnh đáp: “Nếu vậy, chúng tôi đương nhiên chào mừng quý khách.”

Thang Mẫn hơi tránh sang một bên, Thang Tuấn lướt qua cô và Sở Sở bước nhanh về phía quầy hàng. Hai cô chỉ thấy bóng lưng Thang Tuấn, thắc mắc không biết Thang Tuấn đang nghĩ gì, muốn làm gì.

Anh bước thẳng vào cửa hàng Ferragamo.

Nhân viên cúi người, “Xin chào quý khách.”

Thang Tuấn mỉm cười: “Chọn giúp tôi hai đôi giày nữ, một đôi cho người ngoài hai mươi, càng thời trang càng tốt. Còn đôi kia cho một bà mẹ hơn ba mươi tuổi, đi thoải mái chút. Đây là cỡ giày của họ.”

Nhân viên bán hàng cầm lấy: “Vâng ạ, xin anh đợi ở đây chốc lát, chúng tôi sẽ tư vấn chọn giúp anh đôi giày phù hợp.”

“Cảm ơn.” Nhân viên rời đi, Thang Tuấn ngồi xuống ghế tạp chí ra xem.

Nhanh chóng, nhân viên đã cầm hai đôi giày đến, “Thưa anh, đây là hai đôi chúng tôi chọn, mời anh xem qua.”

“Không cần đâu, tôi tin dịch vụ của các cô.”

“Cảm ơn quý khách đã ủng hộ. Ngoài ra, để tiện đem tặng, chúng tôi đã đánh dấu cho anh dễ phân biệt, dán mác màu hồng là đôi cho vị khách ba mươi tuổi, màu xanh là đôi cho vị khách hai mươi.”

Thang Tuấn hài lòng gật đầu.

Nhân viên phục vụ lại hỏi: “Thưa anh, anh có cần Ferragamo giao hàng đến tận nơi không?”

Thang Tuấn đáp: “Không cần đâu, để tôi tự lo. Đây là thẻ của tôi.”

“Cảm ơn anh, xin anh ngồi đợi một lát.”

Vài phút sau, Thang Tuấn xách hai túi hàng ra khỏi Ferragamo, tiến về phía cửa trung tâm thương mại Hoàng Hải. Trên đường anh nhìn thấy Hiếu Khiết đang từ tầng hai xuống, kiểm tra xung quanh.

Anh đứng ở tầng một, cố che giấu những nỗi bận tâm về cô.

Hiếu Khiết chăm chú kiểm tra, ghi chép, không phát hiện ra Thang Tuấn.

Anh cầm một cuốn catalogue của SSP Week lên, khen ngợi: “Bất ngờ thật, ngay cả hành trình du lịch bụi của du khách đến Thượng Hải cũng

được Hiếu Khiết cho vào kế hoạch của lễ kỷ niệm, cả dịch vụ đón tiếp sân bay, khách sạn nữa chứ.”

Thang Tuấn quay người, tiếp tục đi về phía cửa.

Lúc này, Hiếu Khiết mới quay đầu lại, chỉ kịp thấy anh từ đằng sau, vội vã gọi: “Thang Tuấn, Thang...”

Tiếng của cô đã bị ngăn cách bởi cánh cửa xoay, cô định đuổi theo nhưng anh đã biến mất rồi.

Thang Tuấn tay cầm túi to túi nhỏ, vui vẻ ra khỏi quảng trường. Thang Mẫn đứng trên cao theo dõi anh, lạnh lùng cười, “Quả nhiên, mình không nhìn nhầm người!”

Trong nhà vệ sinh, Hiếu Khiết mệt mỏi, cúi xuống bồn rửa tay hứng nước hắt lên mặt. Rửa mặt xong, đang định rút giấy lau tay thì phát hiện giấy hết. Một bàn tay chìa giấy về phía cô.

Hiếu Khiết ngại ngùng nhận lấy, “Cảm ơn.”

Cô ngẩng lên sững sốt, là Tổ Tổ trong trang phục nhân viên vệ sinh.

“Giám đốc Lâm giỏi quá, sáng nay tôi đã phải bổ sung giấy lau tay năm sáu lần rồi, SSP Week thực sự vô cùng thành công.” Tổ Tổ khen.

“Nghe chị nói thế tôi yên tâm rồi.” Hiếu Khiết mỉm cười, thoáng bối rối khi thấy Tổ Tổ mặc bộ đồ này, cô nhìn chị từ đầu đến chân, “Sao chị lại ở đây, còn mặc như thế này?”

Tổ Tổ hiểu ý Hiếu Khiết, cười xòa, “Chẳng còn cách nào cả, con trai tôi không khỏe, thường xuyên phải đi viện, làm nhân viên vệ sinh ít ra còn kiếm được chút tiền trả viện phí, hơn nữa giờ muốn tìm việc ngay cũng không dễ, đúng lúc SSP Week cần tuyển nhân viên vệ sinh, nên tôi đến.”

Hiếu Khiết áy náy, “Xin lỗi chị, chuyện đó... Tôi có thể giúp gì cho chị không?”

Tổ Tổ vội xua tay, dọn lại bồn rửa tay: “Không sao đâu, chủ nhiệm Thang đã nhờ Sở Sở tìm giúp công việc cho nhóm chúng tôi. Những người khác đều bắt đầu đi làm lại rồi, chỉ có tôi và Trịnh Phàm là vẫn đang đợi thông báo thôi. Giám đốc đừng lo, người làm mẹ đều rất kiên cường, tuyệt đối không bao giờ gục ngã trước con mình. Cô cũng đừng nghĩ nhiều, chuyện đi đi ở ở nơi công sở cũng là bình thường, chỉ cần kiếm được tiền, ở đâu tôi cũng làm.”

Hiếu Khiết vẫn rất buồn, lấy trong túi ra vài phiếu quà tặng của trung tâm thương mại, thành tâm đưa cho Tổ Tổ, “Mấy phiếu này chị cầm đi, nhân dịp SSP Week mà mua cho con trai ít đồ, coi như quà mà cô Hiếu Khiết tặng cho cậu bạn nhỏ.”

Tổ Tổ thoáng do dự, không dám nhận. Hiếu Khiết bèn dúm vào tay cô: “Có phải cho chị đâu, cho con chị mà, đừng khách sáo, cầm giúp tôi đi.”

Tổ Tổ cảm động, cuối cùng cũng nhận.

Một hôm, sau khi tan tầm, tầng văn phòng trong trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải tối đen như mực, chỉ có phòng họp vẫn sáng đèn, trên bàn bày đầy đồ ăn nhanh còn thừa.

Hiếu Khiết, Thang Mẫn, Sở Sở, Tô Lợi và Tiết Thiệu vẫn ngồi lại họp. Sở Sở phát các bản báo cáo tài chính, mỉm cười: “Đây là của SSP Week mấy ngày vừa qua, mọi người tham khảo.”

Tất cả nhìn bản báo cáo mà vô cùng cao hứng.

Thang Mẫn lên tiếng: “SSP Week quả nhiên đã thu hút được rất nhiều người, so với số liệu năm ngoái, các sản phẩm chủ đạo đều tăng 20%.”

Khác với những người khác, Hiếu Khiết lại lo lắng, phát hiện số liệu có gì đó bất thường, “Con số tiêu thụ của mặt hàng mỹ phẩm cứ là lạ. Mỹ phẩm vốn dĩ rất hot, doanh thu mấy ngày qua đột nhiên đình trệ?”

Sắc mặt Thang Mẫn khẽ biến, xác nhận lại lần nữa, cũng phát hiện thấy con số có vấn đề, nghiêm nghị hỏi: “Tại sao lại xảy ra việc này? Gọi người của phòng kinh doanh đến đây cho tôi!”

Lát sau, có tiếng gõ cửa, nhân viên A Bàng đi vào.

Hiếu Khiết mỉm cười khách khí: “Đọc bản báo cáo phát hiện ra hai ngày trước việc tiêu thụ mặt hàng mỹ phẩm nhập khẩu đang rất trôi chảy đột nhiên dừng lại, giám đốc Thang muốn tìm hiểu tình hình.”

Thang Mẫn nghiêm mặt nhìn A Bàng.

A Bàng lo lắng lắp ba lắp bắp, “Thực ra mỹ phẩm tăng một mấy hôm nay đang trong tình trạng thiếu hàng.”

Thang Mẫn và Hiếu Khiết sửng sốt.

“Anh nói cái gì? Lễ kỷ niệm vừa bắt đầu mà chúng ta đã thiếu hàng? Phòng kinh doanh đang làm trò gì vậy?” Thang Mẫn tức giận, vứt thẳng bản báo cáo xuống đất, “SSP Week lần này quan trọng như thế nào đối với công ty? Tại sao không ai đi xử lý việc này? Tại sao tôi lại nhìn thấy những vấn đề này trên bản báo cáo? Tại sao tôi không thấy bất kỳ người nào giải quyết vấn đề hả?”

Thang Mẫn quá tức giận, mắt mờ đi, choáng váng đứng không vững.

“Giám đốc!”

Sở Sở lập tức đỡ Thang Mẫn ngồi xuống.

Đầu Thang Mẫn đau buốt vì kích động.

Hiếu Khiết lập tức tiếp tục điều hành: “Kiểm tra ngay tất cả số hàng còn lại, đặc biệt là mỹ phẩm và sản phẩm bán chạy ở tất cả các tầng, thống kê xem rốt cuộc những sản phẩm nào đang thiếu và sắp thiếu, liệt kê ra hết. Toàn bộ nhân viên phòng kế hoạch hỗ trợ liên hệ với nhà sản xuất rồi báo cáo tình hình với tôi.”

Sở Sở đề nghị: “Có cần nhờ bố tôi giúp không, ông có nhiều mối quan hệ, chỉ cần ông mở lời, tôi nghĩ có thể điều được hàng.”

Hiếu Khiết chưa trả lời, Thang Mẫn đã đáp: “Không sao, uncle còn bận nhiều việc, ông đã lớn tuổi rồi, đừng làm ông lo lắng. Chúng ta tự mình giải quyết đi.”

Sở Sở gật đầu.

Hiếu Khiết dặn dò: “Gọi lái xe đưa giám đốc vào viện.”

Thang Mẫn xua tay, “Tôi không sao!”

Hiếu Khiết khuyên: “Giám đốc, lễ kỷ niệm mới bắt đầu, tương lai có thể còn nhiều tình huống khác cần phải xử lý, nếu giám đốc có làm sao thì bắt buộc phải làm phiên hội đồng quản trị.”

“Tôi đến bệnh viện vậy.” Thang Mẫn nhận ra ám hiệu của Hiếu Khiết, đành nhượng bộ.

Sở Sở định đưa cô đi nhưng Thang Mẫn nhẹ nhàng từ chối, “Cô quen biết rộng, ở lại phụ trách liên lạc với các trung tâm thương mại khác. Giám đốc Lâm sẽ đi với tôi.”

“Vâng.” Sở Sở loáng thoáng cảm thấy sự không tín nhiệm của giám đốc Thang đối với mình, đành đồng ý.

Hiếu Khiết và Thang Mẫn đi rồi, những người ở lại vô cùng lo lắng, chỉ A Bàng là cười trộm.

Trong thời gian diễn ra SSP Week, doanh số của Hoàng Hải càng lúc càng tăng.

Tố Tố trong bộ đồng phục của nhân viên vệ sinh ngồi nói chuyện với Thang Tuấn và Trịnh Phàm ở quán cà phê ngoài trời, trên bàn có ba cốc cà phê và một ít bánh ngọt.

Thang Tuấn nâng tách, quan tâm hỏi Trịnh Phàm và Tố Tố, “Dạo này hai người thế nào? Trông có vẻ gầy đi đấy.”

Trịnh Phàm cười: “Anh đừng lo, dù vẫn đang đợi thông báo của công ty mà Sở Sở giới thiệu, nhưng tôi vẫn làm tài xế cho đại lý Spice, tiền hoa hồng cũng khá lắm.”

Thang Tuấn và Tố Tố mỉm cười, ngạc nhiên vì sự cởi mở của Trịnh Phàm.

Cô nói tiếp: “Nghe bảo công việc mà Sở Sở giới thiệu cho Bái Kỳ, A Thiếp và Uyên Đình cũng rất tốt, họ rất thuận lợi.”

“Vậy thì tốt.” Thang Tuấn quay sang Tố Tố, “Chị thì sao? Sau khi SSP Week kết thúc, lại đợi thông báo giống Trịnh Phàm? Hay để tôi giới thiệu cho chị công ty khác?”

Tố Tố vội vàng từ chối: “Không cần đâu, sắp có một nhân viên vệ sinh nghỉ rồi, tôi đã nói với quản lý là để tôi thay. Tôi muốn quay về Hoàng Hải làm việc.”

Thang Tuấn và Trịnh Phàm xót xa nhìn chị.

Thang Tuấn ái ngại: “Làm nhân viên vệ sinh thiệt thòi cho chị quá phải không?”

Tố Tố vui vẻ cười: “Làm gì có chuyện đó, được ở lại Hoàng Hải tôi thấy rất tuyệt. Tôi đã ở Hoàng Hải gần nửa đời người, cũng có tình cảm, quen rồi không muốn đi.”

Trịnh Phàm cũng gật đầu, “Thực ra tôi cũng rất nhớ các đồng nghiệp cũ, ngay cả thằng cha Tiết Thiếu đáng ghét nữa. Hy vọng SSP Week ổn thỏa. Năm nay tôi không thể quẹt thẻ giúp tăng mức doanh thu rồi.”

Thang Tuấn cười: “VẬY hay để tôi giúp nhé!”

Cả hai lấy làm ngạc nhiên nhìn anh.

Thang Tuấn mỉm cười, lấy hai túi quà bên cạnh, một túi đưa cho Tố Tố, một túi đưa cho Trịnh Phàm. Hai người đều bất ngờ và vui sướng nhìn món quà trước mắt. Thang Tuấn động viên: “SSP Week dù gì cũng là ý tưởng của chúng ta, món quà này coi như phần thưởng, được không? Cảm ơn hai người đã vất vả tăng ca, mau mở quà đi.”

Trịnh Phàm và Tố Tố đưa mắt nhìn nhau xúc động. Trịnh Phàm thốt lên khi thấy món quà, ôm chầm lấy Thang Tuấn, “Trời ơi! Đây là kiểu mới nhất đây mà, số lượng sản xuất rất có hạn. Chủ nhiệm, tôi yêu anh quá! Tôi lại có sức sống rồi!”

Trịnh Phàm vô cùng hài lòng, mang thử luôn, “Trời ạ, rất hợp với tôi, đúng là làm riêng cho tôi.”

Tố Tố cũng hồi hộp mở món quà ra, bên trong là một đôi giày đế bệt, “Oa, tôi chưa từng nghĩ mình có thể sở hữu một đôi giày Ferragamo. Giày của hãng này vừa sang trọng vừa tinh tế, đi vào chân lại thoải mái, phù hợp với những người tuổi tôi.”

Thang Tuấn nói: “Nghe Hiếu Khiết nói, người phụ nữ nào cũng muốn sở hữu một đôi giày Ferragamo, cho nên tôi nghĩ hai người không phải ngoại lệ.”

Trịnh Phàm cau có: “Chủ nhiệm, đừng có nhắc đến Hiếu Khiết nữa. Nếu không phải cô ta...”

Tố Tố ngắt lời: “Đừng nói nữa mà, chuyện đã qua rồi. Hơn nữa Hiếu Khiết cũng không phải người xấu đâu, mấy hôm trước cô ấy còn tặng tôi phiếu quà tặng, bảo tôi mua đồ cho con trai.”

Thang Tuấn mỉm cười khó xử. Tố Tố cảm động nhìn anh.

Trịnh Phàm vui vẻ mở túi xách: “Được rồi, không nói về cô ấy nữa. Xem đi xem lại, tôi cũng có quà muốn chia sẻ.” Cô lôi ra một bộ mỹ phẩm, đặt lên bàn, tự hào nói: “Đây là bộ kem dưỡng da trứng cá cuối cùng mà tôi vừa tranh được! Tố Tố, chị nhìn chị xem, hàng ngày dọn nhà vệ sinh, tay thô hết rồi, chỗ này nếp nhăn cũng sâu lại. Hộp kem này tặng chị đấy, đừng nào thì tôi cũng có rất nhiều.”

Tố Tố kinh ngạc nhìn Trịnh Phàm, “Trời ạ, cô lái xe cho đại lý Spice mà phát tài hả, bộ mỹ phẩm này cũng mua được. Tôi nghe các quý bà SSP nói chuyện, đến họ cũng không mua được, cô giỏi ghê!”

Trịnh Phàm phòng mũi.

Thang Tuấn lại thắc mắc: “Kỳ lạ, SSP Week mới được mấy ngày, sao đã bán đến mức thiếu hàng?”

“Có tin là Hoàng Hải đặt hàng với các nhà sản xuất quá muộn, lô hàng này ở Thượng Hải đã bị các trung tâm thương mại khác lấy hết từ lâu, chúng ta đã hết phần!” Trịnh Phàm vui vẻ kể chuyện, mở hộp kem trứng cá ra bôi thử, “May mà tôi nhanh tay bảo nhân viên bán hàng để lại giúp.”

Trịnh Phàm tiện tay đưa hộp kem cho Tổ Tổ, bảo chị dùng thử cùng. Tổ Tổ thích thú quệt một ít lên mặt.

Thang Tuấn tò mò: “Kem trứng cá? Bôi lên mặt có mùi gì không?” Anh cũng lấy ngửi thử.

Trịnh Phàm tiếc rẻ: “Trời ạ, mùi tiền.”

Hai người còn lại đều bật cười.

Thang Tuấn nói: “Không ngờ họ lại không để ý đến lượng hàng tồn kho. Chà chà, xem ra mấy ngày tới sẽ liên tục nhận được điện thoại kiện cáo của khách hàng đây.”

Anh định lau kem trên tay đi, Tổ Tổ vội nhắc, “Chủ nhiệm à, anh đừng lãng phí chứ, bôi lên mặt đi.”

Thang Tuấn bèn làm theo: “Tác dụng thế sao?”

Tổ Tổ và Trịnh Phàm gật đầu lia lịa.

Tại nhà họ Tăng, hội đồng quản trị tụ họp với nhau, đánh mặt trượt. Đồng sự Tăng cầm một cây bài, ngón tay miết miết trên mặt cây bài, nở nụ cười đắc ý, “Ừ rồi! Tự mó!” Ông đắc ý mở bài, mấy người chơi cùng lại than thở.

Ông A nói: “Không được, hôm nay vận may của Đồng sự Tăng vượng quá, tự mó cổng thượng khai hoa đại tam nguyên, tôi không chơi nổi.”

Đồng sự Tăng cười ha ha, “Thế tôi đang vượng, không ngăn lại nổi, các vị phải chịu ầm ức thôi.”

Mọi người lại rào rào tháo bài.

Lúc này, quản gia dẫn A Bàng đi vào. A Bàng cung kính đứng cúi xuống trước Đồng sự Tăng.

“Anh đến rồi hả? Hoàng Hải có tin gì mới không?”

A Bàng đáp: “Hiện nay mặt hàng mỹ phẩm ưu đãi đặc biệt trong dịp SSP Week của L’Oreal và American Elgar đã “cháy” rồi ạ, đường dây nóng luôn trong tình trạng bận. Ngoài ra doanh thu đã hạ 8% so với mấy ngày trước đó. Ngoài việc giá cổ phiếu bị hạ, giám đốc Thang cũng tức giận phải vào bệnh viện, công ty hiện giờ đang rất loạn.”

Đồng sự Tăng hài lòng, khen ngợi, “Rất tốt, tìm anh giao việc quả nhiên là chính xác, chơi xong ván này tôi sẽ chia hoa hồng cho anh.”

A Bàng cười nịnh bợ: “Cảm ơn tổng giám đốc.”

Những thành viên khác trong hội đồng quản trị đưa mắt nhìn nhau, hơi lo lắng.

Ông A lên tiếng: “Chúng ta làm thế với trung tâm thương mại của chính mình có phải là không ổn không? Giá cổ phiếu hạ một hai hôm thì được, chứ hạ mãi cho đến khi SSP Week kết thúc, tôi không chịu nổi đâu.”

Đồng sự Tăng bình thản: “Yên tâm, tôi làm như vậy là để đối phó với Thang Mẫn và Lâm Hiếu Khiết. Đợi đến khi chúng ta hất hai kẻ đó xuống ngựa, tôi sẽ đem hàng ra bổ sung vào lúc quan trọng nhất, cuối cùng làm một pha lợi ngược dòng, tuyệt đối không gây tổn thất.”

Ông A lo lắng nói: “Nhưng bây giờ chẳng phải đâu đâu cũng thiếu hàng sao? Hàng của ông lấy từ đâu chứ?”

Đồng sự Tăng cười khinh khỉnh: “Ở Thượng Hải chỉ cần họ Tăng tôi mở lời, làm gì có hàng nào không lấy được?”

Các thành viên hội đồng quản trị gật gù yên tâm.

Ông A cười: “Xem chừng, ngày mai chúng ta lại đến góp vui được rồi.”

Đồng sự Tăng nói: “Trước khi xuất hiện, nhớ bảo vợ và con gái mấy ông sáng mai đến Hoàng Hải mua các sản phẩm đã hết hàng nhé. Chuyện này càng ngày càng sôi động, đến khi Thang Mẫn không kiểm soát nổi nữa thì chúng ta ra mặt.”

Đám người vừa đánh bài vừa đắc ý ha ha.

Ngày hôm sau, tại phòng SSP sang trọng của trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải, trên bàn đặt hai cốc cà phê bằng sứ cao cấp tô điểm thêm cho hai cánh tay trắng muốt đang thưởng thức chúng. Một quý bà và một tiểu thư khoác toàn hàng hiệu, xỉ mặt ngồi trên sofa da xịn. Biết người tìm đến chẳng có ý tốt, nhưng nhân viên tiếp đón chỉ dám cúi đầu im lặng.

Hiếu Khiết tươi tắn bước vào, lễ phép mở lời: “Bà Lâm, xin hỏi bà có chỗ nào chưa hài lòng với dịch vụ SSP của Spirit Hoàng Hải?”

Người phụ nữ nhìn Hiếu Khiết từ đầu tới cuối, ngạo mạn nói: “Tôi là hội viên của SSP Hoàng Hải, con gái tôi là khách hàng VIP của các người, chồng tôi cũng là cổ đông lớn của Hoàng Hải, nhà chúng tôi gồm hai SSP với một đại cổ đông mà ngay đến kem dưỡng da trứng cá được đưa vào catalogue cũng không mua nổi, các người làm ăn kiểu gì đây?”

Hiếu Khiết phản ứng rất nhanh, lập tức thành tâm cúi xuống, “Rất xin lỗi, đây chỉ là sơ xuất, chúng tôi xin gửi đến bà sản phẩm dưỡng da cao cấp khác, được không ạ?”

Hiếu Khiết nhận từ tay của nhân viên một bộ mỹ phẩm, cung kính đưa cho bà Lâm.

Bà Lâm không cầm, cố ý làm Hiếu Khiết bề mặt, “Tôi muốn bộ trứng cá thôi, cái gì mà SSP Week chứ, ngay cả những sản phẩm vừa tung ra thị trường cũng không mua được. Tôi sẽ thông báo với bạn bè, rõ ràng là Spirit Hoàng Hải các người lừa đảo. Trên catalogue viết rõ hùng hồn nhưng lại không bán!”

Bà Lâm định đứng lên bỏ đi.

Hiếu Khiết vội cúi xuống lần nữa, nghiêng 90 độ, chân thành nói: “Thật sự xin lỗi, chúng tôi nhất định sẽ thay đổi, xin hãy cho chúng tôi chút thời gian, chắc chắn sẽ gửi loại mỹ phẩm mà bà cần đến tận nhà.”

Bà Lâm chau mày lại, “Bao giờ?”

Hiếu Khiết sững lại, nhanh chóng đáp: “Hiện giờ việc lấy hàng đang xảy ra một vài vấn đề, xin bà hãy cho chúng tôi một tuần được không ạ?”

Bà Lâm lạnh lùng khinh bỉ, “Một tuần? Tôi có thể bay sang Nhật mua được mấy bộ rồi! Thôi, đành nhờ mấy người bạn đến các trung tâm thương mại khác đặt mua vậy.”

“Tôi thật sự rất xin lỗi, hy vọng bà sẽ cho chúng tôi một cơ hội nữa, tôi đảm bảo.” Hiếu Khiết liên tục xin lỗi.

Bà Lâm và con gái vênh mặt, ngạo mạn bỏ đi.

Trong phòng trà nước, chốc chốc lại có tiếng nhân viên bàn luận.

Tô Lợi mệt mỏi, ngáp một cái rồi dài, uống cà phê.

Hai nhân viên của phòng kinh doanh đang đứng pha trà, liếc cô một cái, cổ tình to giọng.

“Thực không hiểu nổi phòng kế hoạch, cứ làm một lễ kỷ niệm bình thường không được hay sao, đi làm cái SSP Week khiến cả công ty tối mắt

tối mũi.”

A Bàng thầm đắc ý, cũng than thở theo, “Đúng thế, hại chúng ta ngày nào cũng phải ở lại tăng ca muộn, hàng thì không điều được, lại còn bị quản lý mắng.”

Nhân viên phòng kinh doanh thi nhau lườm nguýt Tô Lợi, cô tự biết mình đuối lý, không dám nói gì.

Tiết Thiệu đi vào, nhìn Tô Lợi rồi lại nhìn nhân viên phòng kinh doanh, lập tức hiểu ra, “Đừng lo, Sở Sở đã nhờ mấy người bạn học có kinh doanh bách hóa giúp rồi, việc này nhất định sẽ sớm được giải quyết thôi!”

Tô Lợi gật đầu tự động viên, trong lòng vẫn thấp thỏm.

Họ không ngờ rằng việc Sở Sở mượn hàng không hề thuận lợi, các bạn cô ai cũng từ chối, sợ sự nghiệp gặp rắc rối.

Phòng họp của Hoàng Hải rất nặng nề. Trước mặt các thành viên hội đồng quản trị đặt một bản báo cáo kết quả kinh doanh của SSP Week, họ đều cho rằng sự việc xảy ra quá nghiêm trọng, nghiêm nghị nhìn Thang Mẫn.

Hiếu Khiết ngồi bên cạnh, phấp phỏng lo sợ.

Ông A lên tiếng: “Tôi nghe nói Hoàng Hải tổ chức SSP Week lớn gấp ba lần lễ kỷ niệm thông thường, đã giúp kết quả kinh doanh tăng gấp ba, nhưng kiện cáo của khách hàng hình như cũng tăng ngang vậy. Giám đốc Thang, việc này là thế nào?”

Đồng sự Tăng và các thành viên khác đều khẽ nhếch mép.

Hiếu Khiết nhìn Thang Mẫn, tự động đứng lên: “Thưa hội đồng quản trị, chúng tôi đã tiến hành đàm phán với nhà sản xuất về thời gian cung cấp

hàng, vấn đề này sẽ nhanh chóng được giải quyết.”

Thang Mẫn xua tay, cắt lời Hiếu Khiết, “Thưa hội đồng quản trị, lần này thực sự là sơ xuất của tôi, toàn bộ vấn đề tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Đồng sự Tăng không để Thang Mẫn nói tiếp, giả bộ quan tâm, “A Mẫn, uncle không trách cháu, dù sao thì cháu vẫn còn trẻ, mọi người chỉ lo vị trí quyền chủ tịch cháu không đảm đương nổi cho nên mới đến giúp thôi.”

Thang Mẫn thuận theo, cười: “Cảm ơn uncle đã thông cảm. Về vấn đề cung cấp hàng hóa, cháu đã nghĩ ra cách giải quyết rồi, xin hội đồng quản trị đừng lo.”

Ông A lại tiếp tục: “Cô thường nói thời gian là vàng. Vấn đề này một ngày không giải quyết, Hoàng Hải chúng ta chẳng phải càng ngày càng lỗ? Ba ngày, trong vòng ba ngày tôi muốn nhìn thấy sự thay đổi, nếu không thì...”

Ông ta kéo dài giọng, uy hiếp nhìn Thang Mẫn.

Thang Mẫn chau mày, “Thế nào?”

Ông A tức giận: “Đuổi việc toàn bộ phòng kế hoạch, thà thuê nhân viên ngoài chứ không muốn cho mấy kẻ vô dụng ăn hại lĩnh không tiền lương!”

Hiếu Khiết tức giận mím chặt môi, biết rằng việc này đã không thể lui được nữa.

“Nói vậy chẳng phải gián tiếp mắng A Mẫn nhà chúng tôi không biết lãnh đạo ư?” Đồng sự Tăng giả vờ khiển trách, nhưng thực chất đang chỉ trích Thang Mẫn.

Thang Mẫn nín nhịn, không phản bác.

Đồng sự Tăng ra trò xoa dịu bầu không khí, “Còn trẻ tuổi đương nhiên thiếu kinh nghiệm, còn cơ hội sửa đổi. Các vị hãy nể mặt tôi, đừng ép con bé nữa.”

Nghe thấy những lời giả nhân giả nghĩa của Đồng sự Tăng, Hiếu Khiết lo lắng thay Thang Mẫn.

Thang Mẫn nén giận, không ngừng hít sâu, hơi thở dồn dập, ngực phập phồng liên tục.

Đồng sự Tăng bèn cam đoan, “Tôi tin giám đốc nhất định sẽ xử lý việc này một cách tốt đẹp. A Mẫn à, mấy ngày tới cháu phải vất vả hơn rồi, cấp dưới thiếu năng lực, chỉ còn dựa vào mình cháu thôi. Ái dà, uncle thương cháu quá!”

Đồng sự Tăng làm như hòa nhã nhưng lời nói lại mang kim.

Thang Mẫn suy nghĩ một lát, cuối cùng hạ quyết tâm: “Chúng tôi nhất định sẽ giải quyết triệt để, không để các vị phải đợi quá ba ngày. Ba ngày sau, nếu không đưa ra được phương án, tôi tình nguyện nhường lại vị trí quyền chủ tịch.”

Hội đồng quản trị kinh ngạc, Hiếu Khiết cũng bất ngờ, không ngờ Thang Mẫn lại tự đặt ra một thời hạn nghiêm ngặt như vậy.

Đồng sự Tăng thốt lên: “Ồ, xem ra A Mẫn rất tự tin, không cần chúng ta phải bận tâm, đành ngồi chờ thôi.” Ông ta mỉm cười đắc thắng, đứng lên.

Thang Mẫn tràn đầy tự tin khiến người ta không biết cô đang nghĩ gì.

Đồng sự Tăng và Thang Mẫn đối đầu, không gian như bao trùm bởi một làn thuốc súng dần lan tỏa.

Hiếu Khiết lại có suy nghĩ khác.

Cuộc họp kết thúc, hội đồng quản trị dương dương, tự đắc trên hành lang.

Ông B nói: “Nhìn hai vị kẻ đấm người xoa, người múa kẻ hát phối hợp, khiến cho hai con gà con sợ đến mức đần cả người, còn dám đồng ý thời hạn ba ngày nữa chứ, quá đã.”

Các thành viên khác cũng cười phụ họa.

Ông A thoáng lo lắng, “Nhưng Thang Mẫn tự tin lắm, liệu có phải cô ta đã nghĩ ra phương án?”

Đồng sự Tăng gạt đi: “Không thể nào, Thang Mẫn luôn bình tĩnh quan sát tình thế, lần này gặp rắc rối lớn, một tuần chưa chắc đã giải quyết nổi, dám đồng ý ba ngày chứng tỏ, cô ta thiếu tự tin.”

“Tôi chỉ lo ngộ nhỡ.”

Đồng sự Tăng vỗ vai ông ta, “Không phải lo, cứ cho là có cách, chẳng lẽ chúng ta lại không thể thấy để xử lý ư?”

Tất cả gật đầu, hài lòng đắc chí đi về phía thang máy.

Quay về phòng làm việc, sắc mặt Thang Mẫn xanh xao, Hiếu Khiết đi theo.

Thang Mẫn tức giận phát tiết, vỗ rầm xuống bàn: “Lần này tôi đã tính nhầm, mấy lão cáo già đó mới được thế.”

Hiếu Khiết lo lắng: “Giám đốc, việc này thực sự giải quyết được trong ba ngày sao?”

Thang Mẫn nghiêm túc, tập trung suy nghĩ, “Tôi muốn cô liên lạc với tất cả các nhà cung cấp.”

Hiếu Khiết không hiểu, “Giám đốc, Sở Sở đã hỏi các trung tâm thương mại khác, dùng mọi cách vẫn không lấy được hàng đó thôi?”

“Nghe tôi nói hết.” Thang Mẫn cắt ngang, nghiêm giọng, “Hãy liên lạc với tất cả các nhà cung cấp mà chúng ta có thể liên lạc được, bất kể là tiệm thuốc, siêu thị, cửa hàng bán lẻ đều được, hãy đề nghị dùng “giá gốc” để thu mua tất cả mỹ phẩm của họ, dùng loạt hàng này bổ sung vào kho.”

Hiếu Khiết kinh ngạc: “Dùng giá gốc thu mua rồi lại bán với giá ưu đãi? Như thế chúng ta bán bao nhiêu lỗ bấy nhiêu!”

Thang Mẫn đã quyết định rồi: “Mất uy tín thì bao nhiêu tiền cũng không mua lại được. Spirit Hoàng Hải là tâm huyết cả đời của mẹ tôi, tôi tuyệt đối không thể nhường lại vị trí quyền chủ tịch!”

Hiếu Khiết vô cùng sùng sốt, nghĩ một lát: “VẬY phần lỗ phải làm thế nào? Đấy không phải là một khoản tiền nhỏ.”

Vấn đề này Thang Mẫn đã có chuẩn bị, cô trả lời chắc như đinh đóng cột: “Thiệt hại bao nhiêu tôi sẽ chịu, không động đến vốn của Spirit Hoàng Hải. Tôi hy vọng cô bí mật xử lý việc này, đừng để ai khác biết, đặc biệt là Sở Sở.”

Hiếu Khiết gật đầu.

“Dù có khuynh gia bại sản tôi cũng không thể để uy tín của Spirit Hoàng Hải chịu một hao tổn!” Thang Mẫn cứng rắn, cương quyết không thỏa hiệp.

“Vâng, giám đốc.” Hiếu Khiết bàng hoàng, bất giác cảm động.

Cô gật đầu rồi ra ngoài. Khoảng cách đến cánh cửa chỉ mấy bước chân nhưng sao nặng nề. Trước khi khép cửa lại, Hiếu Khiết lo lắng nhìn Thang Mẫn lần nữa mới rời đi.

Quay trở về phòng kế hoạch, cô bắt tay gọi điện tới từng nhà cung cấp ngay lập tức. Từng hàng từng cột trên danh sách đều bị đánh dấu tam giác hay dấu gạch chéo, thêm vài con số lẻ.

“Số lượng không đủ.” Cô lầm bầm, cắt điện thoại đi, không biết nên làm thế nào.

Tô Lợi và Tiết Thiếu cầm tài liệu tới báo cáo.

Tiết Thiếu vô cùng sốt ruột, “Giám đốc, chiều nay nhà cung cấp gọi điện đến, việc vận chuyển gặp vấn đề, khả năng 10 ngày nữa mới có hàng.”

Tô Lợi khó xử: “Nhân viên phòng dịch vụ khách hàng cũng thông báo, hôm nay số lần khách hàng kiện cáo tăng gấp ba, tôi cũng đã soạn xong mẫu thư xin lỗi, phải gửi cho từng người một, xin giám đốc xem qua.”

Hiếu Khiết bực bội, nhận tài liệu, chẳng có tâm trạng để đọc, vẩy vẩy tay, “Được rồi, được rồi, tôi sẽ xử lý.”

Các đồng nghiệp khác cũng lại gần báo cáo, “Giám đốc, nhân viên phòng dịch vụ nói còn một lô hàng trong kho.”

Hiếu Khiết không để tâm, ánh mắt đưa về chỗ trống của Thang Tuấn, thở dài.

Đến lúc hết giờ, toàn thân Hiếu Khiết bải hoải. Lê giày cao gót thất thểu trên phố.

Một nhóm thanh niên vui vẻ hò hét lướt ngang qua cô: “Phải làm tăng hai chữ nhĩ? Đi hát nhé?” Tiếng vỗ tay hưởng ứng, hân hoan, trái ngược với Hiếu Khiết lặng lẽ.

Một đôi tình nhân tay trong tay, ngọt ngào dựa vào nhau. Cô gái giơ cây kem trong tay lên, chàng trai lập tức liếm một miếng, cả hai mỉm cười ngọt

ngào. Hiếu Khiết liếc đôi tình nhân, bước nhanh qua họ.

Đi được vài bước, thấy một cửa hàng bày hai chú thỏ cạnh nhau, cô dừng lại nhìn chăm chăm vào chúng, “Ngay đến chúng mày cũng có đôi.”

Hiếu Khiết lôi điện thoại ra tìm danh bạ, chẳng ai có thể gọi điện được.

Hai OL trẻ trung vẫn mặc đồng phục, ngà ngà say, dựa vào nhau lảo đảo. Một cô đang cười hi hi, không cẩn thận va phải Hiếu Khiết, làm túi của cô rơi xuống. Đồ đạc văng vãi trên đất, ví bung ra để lộ tấm ảnh cô và Thang Tuấn chụp chung.

Vội ngồi xuống nhặt đồ, thấy bức ảnh bỗng lặng đi như mất hồn.

“Thang Tuấn, em thực sự không biết phải làm sao, em nên làm gì?” Cô thở dài, gập ví lại, cất vào túi.

Con phố Thượng Hải người xe đi lại như mắc cửi. Cô vẫn đứng nguyên nhìn ngã tư, lòng rối rắm không biết phải đi theo hướng nào. Quay lại, đằng sau là một nhà hàng thịt nướng, khách khứa rất đông.

Nhìn từ ngoài, mọi người cười cười nói nói náo nhiệt, hoàn toàn trái ngược với cái bóng lẻ loi của cô trên tấm kính.

Bất giác, Hiếu Khiết nhớ tới lần ăn uống đó cùng Thang Tuấn. Cô gơ tay đẩy cửa vào.

Bầu không khí sôi động, ồn ào, âm nhạc với tiết tấu mạnh, khắp nơi là tiếng chạm cốc, tiếng của nhân viên nhà hàng.

“Kính chào quý khách.” Nhân viên dẫn chỗ mỉm cười nhiệt tình với Hiếu Khiết.

Cô ngồi xuống, một mình đối diện với một chiếc bàn đầy thịt nướng. Bàn bên cạnh là một gia đình, bố mẹ trẻ tuổi và hai đứa nhỏ. Hai bé đang ăn

kem, góc miệng cô chị dính vệt trắng, cậu em lập tức lấy giấy ăn lau miệng cho chị.

Bất giác lại nhớ tới ngày ở Anh...

“Cô mới giống đứa trẻ chưa lớn, ở Anh tôi cứu cô mấy lần, ở Đài Loan cũng thế, ở Thượng Hải cũng vậy, đều là tôi lau miệng giúp cô, đến ngay cả ăn kem cũng là tôi lau giúp cô.” Thang Tuấn vừa nói vừa lau khóe miệng giúp cô.

Cô hét lên: “Này, anh có ý gì hả?”

Nhìn hai chị em bàn bên vui vẻ ăn uống, Hiếu Khiết lấy điện thoại ra tìm số Thang Tuấn, ngón tay đã đặt trên nút gọi mà trong lòng vẫn phân vân.

Vào lúc này, Thang Tuấn đã nhận lời mời dùng cơm của Sở Sở.

Bàn ăn bày nhiều món thịnh soạn, một chai rượu vang và ba chiếc ly. Chủ tịch Tăng ngồi ở vị trí chính, mỉm cười: “A Tuấn à, từ lâu đã muốn mời cháu đến nhà rồi, nhưng công ty cứ hết việc này đến việc khác, lần nữa tới tận hôm nay, cháu không trách uncle chứ?”

Thang Tuấn lễ phép đáp: “Đương nhiên là không ạ, đến làm khách ở nhà uncle là niềm vinh hạnh của cháu.”

Đồng sự Tăng cầm ly rượu lên: “Sao lại khách sáo thế, quen biết lâu vậy, người một nhà rồi. Nào, tự nhiên nhé, đừng khách sáo.”

Thang Tuấn gật đầu.

“Anh ăn cá đi.” Sở Sở gấp một miếng cá hồi nướng cho Thang Tuấn.

Đồng sự Tăng lập tức trêu chọc: “Sở Sở vẫn bám cháu như vậy đấy A Tuấn.”

Sở Sở xấu hổ: “Bố.”

Đồng sự Tăng cười: “Ha ha, là ai từ nhỏ đã như cái đuôi của Thang Tuấn, cậu chàng đi tới đâu là con theo tới đó, còn nằng nặc lớn lên phải làm cô dâu của Thang Tuấn. Bố vẫn nhớ hồi nhỏ hai đứa tham gia đám cưới con gái chủ tịch Vương. Sở Sở mặc váy phù dâu mà cứ tưởng là váy cưới, nghĩ mình là cô dâu, gặp ai cũng bảo kết hôn với Thang Tuấn rồi.”

Sở Sở ngượng ngịu, Thang Tuấn lúng túng cười trừ. Anh đã quên chuyện này từ lâu.

Đoạn, quản gia nhà họ Tăng cầm điện thoại tới, “Lão gia, gọi ông ạ.”

“Hai đứa cứ nói chuyện đi.” Đồng sự Tăng đứng dậy, ra khỏi phòng ăn.

Sở Sở đỏ mặt nhìn Thang Tuấn: “Anh còn nhớ chuyện mặc váy phù dâu không?”

Thang Tuấn chau mày: “Ấn tượng mơ hồ, em vẫn nhớ à? Rõ ràng là em ít tuổi hơn anh, sao nhớ được nhỉ?”

“Vì em cứ nghĩ hôm đó là ngày quan trọng nhất trong đời mình, em kết hôn, kết hôn với anh.”

Thang Tuấn cười: “Em vẫn tưởng thật à?”

“Đương nhiên, anh nên khâm phục em mới phải, nhỏ như vậy đã tìm được người muốn lấy làm chồng.” Sở Sở ngăm bày tỏ mình đã thích anh từ rất lâu.

Thang Tuấn lại chẳng vui vẻ gì, “Hay nhỉ.” Anh có ý tránh né.

Đồng sự Tăng quay trở lại: “Ha ha, con gái từ nhỏ đã tinh mắt đấy, bố cũng rất hy vọng A Tuấn làm con rể mình.”

Sở Sở sung sướng liếc sang Thang Tuấn, anh chỉ cười gượng.

Đồng sự Tăng lên tiếng: “Lúc này bác Lý của trung tâm thương mại Thế Giới ở Bắc Kinh gọi đến, hỏi thăm bệnh tình mẹ cháu.”

“Lâu lắm rồi cháu không gặp bác Lý, uncle cảm ơn bác ấy giúp cháu.”

“Không vấn đề.” Đồng sự Tăng giả vờ cân nhắc, “A Tuấn.”

“Vâng, uncle.”

“Nhân tiện đề cập đến bệnh của mẹ cháu, uncle có lẽ phải nói câu này, chắc không được hay cho lắm. Cháu đã bao giờ nghĩ nếu mẹ không tỉnh lại thì phải làm thế nào chưa?”

Đồng sự Tăng đặt thẳng vấn đề, Thang Tuấn nghe mà sững sờ.

Ông tiếp: “Uncle không có ý xấu, chỉ là nhìn cháu trưởng thành, nghĩ mình phải có trách nhiệm nhắc nhở cháu về tương lai có thể phải đối mặt, việc gì cũng nên đề phòng trường hợp xấu nhất.”

“Bố, bố đừng nói linh tinh.” Sở Sở lo lắng nhìn Thang Tuấn.

Thang Tuấn nhìn Sở Sở, “Anh không sao, cháu biết uncle muốn tốt cho cháu. Nhưng cháu tin mẹ nhất định sẽ tỉnh lại.”

Đồng sự Tăng lắc đầu: “Tỉnh lại thì sao? Để mẹ cháu thấy cháu bị chị cháu đá khỏi công ty? A Tuấn, uncle thấy bất bình thay. Cháu và A Mẫn đều là người thừa kế của Hoàng Hải, dựa vào cái gì mà con bé đuổi cháu đi.”

Thang Tuấn đáp: “Chị ấy làm việc khách quan.”

“Đối với người nhà còn phải khách quan? Là uncle thì sẽ không làm vậy. Uncle bao giờ cũng bảo vệ người nhà. Cháu hãy nhớ, uncle rất thích

cháu, rất hy vọng cùng cháu trở thành người nhà thật sự.” Ông nhìn Thang Tuấn, chân thành nói, “Nếu kết hợp cổ phần trong tay chúng ta, sau này dù A Mẫn không đồng ý cũng không thể ngăn cháu trở về Hoàng Hải. Phía hội đồng quản trị, uncle nhất định bảo vệ cháu đến cùng.”

Sở Sở mong chờ nhìn Thang Tuấn.

Dưới áp lực của cha con Sở Sở, Thang Tuấn không biết phải từ chối thế nào. Bất chợt điện thoại đổ chuông, phá vỡ tình huống lúng túng khó xử.

“Cháu xin lỗi.” Anh như nhận được cứu tinh, đứng dậy ra một góc, định nghe thì thấy cuộc gọi là từ Hiếu Khiết, bất giác sững lại.

“A lô?” Cuối cùng vẫn bắt máy.

“Là em, anh có thời gian không? Em quên không mang ví.” Hiếu Khiết hít một hơi thật sâu, ngoan cố tiếp tục, “Trước kia ở Đài Loan, em cứu anh mấy lần rồi, giờ đến lượt anh đấy.”

Thang Tuấn liếc qua người họ Tăng, không tiện phản ứng, “Tôi đang có việc, không tiện. Bye bye.” Rất nhanh, anh cúp điện thoại, quay sang mỉm cười tỏ ý xin lỗi với hai người.

Tại nhà hàng thịt nướng, Hiếu Khiết nghe thấy tiếng tút tút tút, môi cong lên tức giận nói: “Dám nói làm người không thể không có tình cảm? Nỡ tuyệt tình vứt mình ở nhà hàng thịt nướng, mặc người ta sống chết à?”

Cô lôi ví định thanh toán, do dự một lát lại lăm bầm: “Thôi, cứ tin Thang Tuấn đi.”

Hiếu Khiết ngồi xuống chỗ cũ, thở dài, giơ tay lên gọi nhân viên, “Cho tôi thêm một thăn bò và thịt lợn.”

Vì cú điện thoại của Hiếu Khiết, Thang Tuấn không sao yên tâm ngồi ăn, lại ngại Sở Sở và Đồng sự Tăng, đành miễn cưỡng ăn cho xong bữa.

Rời khỏi nhà họ Tăng, anh chỉ muốn lái thẳng đến nhà hàng thịt nướng, nhưng nghĩ đến sự tuyệt tình trước kia của Hiếu Khiết, ảo não đồ lại.

Dừng xe bên bến Thượng Hải, nhớ lại những lời Đồng sự Tăng - “Cháu hãy nhớ, uncle rất thích cháu, rất hy vọng cùng cháu trở thành người nhà thực sự.”

“Nếu kết hợp cổ phần trong tay chúng ta, sau này dù A Mẫn không đồng ý cũng không thể ngăn cháu trở về Hoàng Hải. Phía hội đồng quản trị, uncle nhất định bảo vệ cháu đến cùng.”

Anh mím môi nghĩ ngợi.

Điện thoại chợt đổ chuông, Thang Tuấn cầm điện thoại lên xem, vẫn là Hiếu Khiết.

Do dự một lát, cuối cùng quyết định từ chối cuộc gọi.

Hiếu Khiết đã ngà ngà say, gọi cho Thang Tuấn lần nữa, nhưng điện thoại chỉ vọng lại một giọng nữ: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Cô đặt điện thoại xuống, “Đồ vô tình. Uống công mình nướng cho anh ta bao nhiêu là thăn bò với thịt lợn anh ta thích.”

Vừa nói cô vừa cuộn thịt vào rau, đặt lên chiếc đĩa trước mặt, càu nhàu, “Thang Tuấn thối tha, nếu anh vẫn không đến, tôi sẽ chén sạch đĩa thịt này.”

Cửa ra vào vang lên tiếng lanh canh, nhân viên cửa hàng nhiệt tình, “Xin chào quý khách, anh đi một mình ạ?”

Tim Hiểu Khiết đập thành thịch, lập tức nhìn ra, cứ tưởng Thang Tuấn đến. Không ngờ nhầm rồi. Cô thất vọng cúi xuống, lại gấp thêm vài miếng nữa.

Bên ngoài, trời càng lúc càng tối. Không biết bao lâu, khách đã lần lượt về. Cửa hàng cũng tắt đèn biển hiệu, nhân viên bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Bếp nướng của Hiểu Khiết cũng không còn than, chiếc đĩa trước mặt xếp đầy gỏi thịt nướng đẹp mắt. Cô một tay chống đầu, ngủ gật.

Một bàn tay nhẹ nhàng đánh thức cô, Hiểu Khiết sung sướng ngẩng lên: “Thang Tuấn?” Hóa ra là nhân viên cửa hàng, lại thất vọng.

“Xin lỗi, chúng tôi phải đóng cửa rồi.”

Hiểu Khiết ngượng ngùng gật đầu, lảo đảo tới quầy lễ tân, lúi cúi ra. Đằng sau vang lên một giọng nam thân thuộc, cuốn hút.

“Không phải nói là quên ví, gọi tôi đến thanh toán giùm?”

Hiểu Khiết sững sốt, ngẩng đầu lên, là Thang Tuấn. Cô mỉm cười sung sướng, ngốc nghếch nói, “Ha ha ha, em lừa anh đấy, anh bị lừa rồi. Ha ha. Chân cô không vững, lung lay ở đó.”

Nhân viên khó xử nhìn Thang Tuấn, “Ngại quá, chúng tôi đóng cửa rồi. Phiền anh đưa bạn đi được không?”

Thang Tuấn bức bối nói: “Cô ấy không phải bạn tôi.”

Nhân viên cửa hàng biết ý, vội sửa lại, “À, phiền anh đưa ‘bạn gái cũ’ đi được không?”

Thang Tuấn muốn giải thích, nhưng nhận ra có nói cũng thừa, lúi cúi ra thanh toán, nói: “Đợi tôi một lát, tôi sẽ đưa cô ấy đi ngay.”

Nhân viên cửa hàng gặt đầu, dọn mấy bàn bên cạnh trước.

Thang Tuấn đỡ cô ngồi xuống, Hiếu Khiết cầm một miếng gỏi, “Đây là thăn bò và thịt lợn anh thích nhất, em vừa nướng xong, mau ăn cho nóng.”

Thang Tuấn lãnh đạm nói: “Đã nguội rồi.”

Hiếu Khiết bữu môi, đặt thức ăn xuống, “Tiếc nhỉ, đành uống rượu vậy.” Cô cười lấy chai rượu định rót, nhưng rượu hết rồi. Hiếu Khiết lắc lắc cái chai, giơ tay gọi nhân viên, “Ở đây, thêm một chai nữa.” Nhưng nhà hàng chẳng còn ai, cô lầm bầm, “Kỳ lạ, đâu hết rồi? Tại sao cả nhà hàng thế này mà không có phục vụ?”

Thang Tuấn bực bội: “Cửa hàng đóng cửa rồi. Tôi đưa cô về, ngày mai còn phải đi làm.”

Anh dìu Hiếu Khiết đứng lên, mắt cô lim dim nhưng vẫn từ chối, “Không cần! Em không muốn đi làm nữa!”

Thang Tuấn hừ lạnh, “Tôi tưởng cô đi làm vui lắm mà.”

Hiếu Khiết lắc đầu: “No, đi làm rất chán, chán chết đi được. Công ty không có anh, vô, cùng, chán. Anh lại định nói em gọi anh đến là làm, việc, theo, cảm, tính phải không? Đúng, em hiện giờ đang làm việc theo cảm tính, bởi vì em cần anh, công ty cần anh.”

Người say nói thật, Thang Tuấn không khỏi sửng sốt.

Hiếu Khiết buồn bã: “Việc lấy hàng trong SSP Week gặp vấn đề, hội đồng quản trị chốc chốc lại đến gây sự. Còn anh thì lại rất tự do tự tại, anh không thấy như thế là không nên hả? Để chị mình gánh vác cả một Hoàng Hải to đùng vậy?”

Cô dừng lại một lát, tay vẽ một vòng trong không khí, thể hiện “Một Hoàng Hải to đùng.”

Thang Tuấn cười nhạt: “Đừng quên chính các người ép tôi đi, muốn tôi bỏ rơi đồng nghiệp, tôi không làm được!”

“Vậy bỏ rơi em, bỏ rơi giám đốc Thang là việc anh làm được phải không? Anh có biết hai ngày trước giám đốc Thang đã ngất không?” Hiếu Khiết không hề khách khí chỉ thẳng vào mũi anh.

Thang Tuấn sững sờ, lo lắng hỏi: “Cô bảo chị tôi bị ngất?”

Hiếu Khiết ra sức gật đầu, cứ lấy tay đập vào ngực, “Công ty khó khăn lắm, giám đốc Thang khó khăn lắm, em khó khăn lắm! Anh không bận tâm? Đúng, nhóm chúng em lấy idea nhóm anh, điều đó chẳng hay ho gì, nhưng chúng em đã biến cái idea đó thành hiện thực. Chỉ cần anh muốn là chẳng có gì không thể. Thang Tuấn, đừng trốn tránh nữa, hãy trở về Hoàng Hải, hãy gánh vác phần trách nhiệm mà anh phải gánh vác đi. Người ta vẫn nói, còn rừng thì không sợ hết củi, như thế mới gọi là có trách nhiệm với cái anh muốn bảo vệ.”

Mặc dù đã say nhưng những lời Hiếu Khiết nói vẫn khiến Thang Tuấn sững sờ.

Anh kích động: “Lâm Hiếu Khiết, người bảo phải công tư rõ ràng là cô, người mở to mắt nhìn cả nhóm chúng tôi bị fire cũng là cô, bây giờ lại bảo tôi trở về công ty. Lâm Hiếu Khiết, cô lúc thế này lúc thế khác, bảo người ta thích ứng làm sao nổi?”

Hiếu Khiết bất chợt ôm lấy mặt Thang Tuấn, hai người sát gần.

Anh sững sờ, nghe cô nói: “Thế thì đừng thích ứng. Chỉ cần đồng ý trở về Hoàng Hải với em, cùng mọi người sát cánh chiến đấu. Em tin rằng chủ

tịch Thang cũng sẽ rất vui, biết anh không rũ bỏ trách nhiệm đối với Hoàng Hải, biết anh đang giúp bà bảo vệ Hoàng Hải.”

Ánh mắt cô chân thành khiến anh xao động. Thang Tuấn thở dài, “Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ.”

Hiếu Khiết nở nụ cười rạng rỡ, đứng dậy. Cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh.

Thang Tuấn mở tròn mắt, không dám tin đây là sự thật.

“Nhớ nhé, sáng ngày mai 9 giờ phải đến làm việc đấy!” Dứt lời, cô hài lòng, nghiêng ngả ngồi xuống rồi đổ gục.

Thang Tuấn sờ lên môi của mình, đau đầu nhìn thấy Hiếu Khiết, “Tửu lượng của em không biết bao giờ mới khá hơn đây!”

Cô ngủ rất thoải mái, còn cười ngọt ngào. Có lẽ là vì Thang Tuấn, vì lời đồng ý của anh.

Thang Tuấn cười khở.

Sáng hôm sau, Thang Tuấn đầu bù tóc rối đứng trong nhà vệ sinh đánh răng, mới được một nửa thì dừng tay lại. Anh nhìn mình trong gương, nhìn vào môi mình.

Sờ tay lên, khoảnh khắc tối hôm trước chạy qua óc, bỗng thấy vui vui. Nhưng nghĩ kỹ lại: “Cô ấy say rồi, chắc không biết bản thân đã làm gì đâu.”

Bởi vì lần nào cũng thế. Anh lắc đầu bất lực, tiếp tục đánh răng.

Xong xuôi, ra khỏi nhà vệ sinh, bước vào phòng mình, điện thoại đổ chuông. Anh nhìn màn hình, là một số máy lạ.

“Ai mà sớm thế này đã gọi mình nhỉ?”

Do dự nhắc máy, điện thoại vang lên giọng nói dứt khoát và nghiêm khắc của Hiếu Khiết, “Tối qua không phải đã nói là hôm nay đi làm rồi à? Bây giờ anh đang ở đâu đấy hả?”

“Hiếu Khiết?” Thang Tuấn ngạc nhiên.

Hiếu Khiết nhắc nhở, “Gọi em là giám đốc Lâm. Bây giờ đã là 8 giờ rưỡi sáng rồi, thời gian nhân viên mới đến điểm danh là 9 giờ, anh vẫn còn nửa tiếng đấy.”

“Khoan, hôm nay tôi có việc, với lại...” Anh bực bội, “Tối qua tôi hoàn toàn chưa nhận lời.”

Hiếu Khiết không cho anh cơ hội, “Cứ thế nhé, đi đường cẩn thận.”

Điện thoại vang lên tiếng tút tút tút, cô cúp máy rồi.

“Làm trò gì thế? Tưởng tôi phải nghe lời cô à?” Thang Tuấn tức tối, nhưng sự xỉ nhục của Thang Mẫn và sự chân thành của Hiếu Khiết, thêm cả sự kỳ vọng của mẹ lần lượt xuất hiện trong đầu.

“Anh đừng vứt bỏ trách nhiệm với Hoàng Hải.” Giọng Hiếu Khiết văng vẳng bên tai.

Cuối cùng, không chịu nổi nữa, Thang Tuấn cắn răng, bắt đầu gọi điện, “La Kiệt, tôi Thang Tuấn đây. Xin lỗi, có việc đột xuất, chiều nay không tham gia Hội đầu tư với cậu được. Yên tâm, tôi đã sắp xếp cho cậu và chủ tịch Rodman một cuộc gặp riêng rồi. Đừng quên, không thì tôi sẽ bị chửi một trận đấy. OK. Bye.”

Đi đi lại lại bàn giao công việc xong xuôi, anh cúp máy, thay quần áo, chạy ra bãi đỗ xe rồi phóng thẳng đến trung tâm thương mại Hoàng Hải.

Đến nơi, hơi hồi hộp, Thang Tuấn bước vào thang máy, đang định nhấn nút thì bắt gặp hai nhân viên nữ mang cao gót, muốn đuổi kịp thang máy, mà một người bị rơi giày, một người thì suýt ngã.

“Đợi với!”

Anh vội nhấn nút chờ, cả hai vội vàng chui vào.

“Sao hai người lại ở đây?” Anh sững sốt. Tổ Tổ vẫn đeo một chiếc túi lớn, Trịnh Phàm vẫn sặc sỡ, y hệt trước kia.

Hai người phụ nữ bắt gặp Thang Tuấn lại không lấy làm ngạc nhiên. Tổ Tổ mỉm cười, “Sáng sớm tôi đã nhận được điện thoại của phòng nhân sự mời trở về phòng kế hoạch marketing, tôi giật cả mình, lúc đầu còn tưởng lừa đảo.”

Trịnh Phàm lên tiếng: “Tôi cũng thế! Tôi còn phải hỏi thật kỹ, biết chủ nhiệm Thang cũng quay lại mới đồng ý đấy! Anh có bị giật mình không?”

Tâm trạng lúc đầu của Thang Tuấn chốc lát thoải mái hơn, “Tốt quá, có hai người ở đây tôi yên tâm hơn nhiều.”

Cả ba vừa cười vừa nói, cửa thang máy từ từ đóng lại.

Tại phòng kế hoạch, bầu không khí thật ảm đạm. Tô Lợi liên tục gọi điện, Tiết Thiệu khổ sở nhìn số liệu trên máy, ba nhân viên còn lại cũng đang úp mặt vào mạng tìm kiếm.

Điện thoại trên bàn Tô Lợi đổ chuông, cô vội nhắc máy, giọng Hiếu Khiết vang lên, “Nhắc mọi người cuối giờ chiều nay họp khẩn, cùng nghiên cứu giải pháp vấn đề thiếu hàng của SSP Week, nhớ tìm hiểu số liệu trước nhé!”

“Vâng, tôi biết rồi.” Tô Lợi quay sang Tiết Thiếu và ba đồng nghiệp kia, “Giám đốc dặn tối nay họp khẩn.”

Mọi người lại tròn tròn mắt nhìn đằng sau Tô Lợi. Cô quay lại, Thang Tuấn, Tổ Tổ và Trịnh Phạm đang mỉm cười nhìn họ.

Tiết Thiếu kinh ngạc kêu lên, “Sao mấy người lại đến đây?”

Tổ Tổ đáp: “Vì chúng ta đều là đồng nghiệp cũ. Thế nào, trưởng nhóm không chào đón chúng tôi? Với lại, chúng tôi làm sao có thể đứng yên nhìn các bạn gặp khó khăn chứ?”

Tất cả ùa lại.

Tô Lợi vui sướng: “Tốt quá, trở về hết rồi.”

Thang Tuấn bình tĩnh lên tiếng: “Tình hình thiếu hàng hiện nay thế nào? Có lấy được hàng từ các nhà cung cấp khác không?”

“Đều không lấy được, chủ nhiệm anh xem.” Tiết Thiếu đi về chỗ ngồi, nhấn nút ‘back’, “Đây là lượng hàng lấy tạm từ kho của nhà cung cấp. Nhưng cộng hết vào cũng không duy trì được mấy ngày.”

Thang Tuấn bất giác chau mày, “Xem ra tình hình còn nghiêm trọng hơn tôi tưởng.”

Tô Lợi góp lời: “Giám đốc Lâm vừa gọi điện thoại thông báo, tối nay triệu tập cuộc họp khẩn cấp, thảo luận cách thức giải quyết tình hình thiếu hàng.”

Thang Tuấn nói: “Trước tiên phải ước tính số lượng thiếu, bao gồm cả phần khách hàng kiện cáo. Các trung tâm thương mại khác có hoạt động ưu đãi gì đối với những loại hàng chúng ta thiếu không?”

Anh chỉ huy rất nhịp nhàng, nhân viên phòng kế hoạch tập trung tinh thần phối hợp. Cả phòng như được tiếp thêm sức mạnh, dần dần sống lại.

Thang Tuấn trở về văn phòng riêng, thấy trên bàn có đặt một lon trà giải nhiệt, chặn một tờ giấy. “Chào mừng Mr. Peter Rabbit quay trở lại, mong anh sẽ cố gắng nhiều! Trà giải nhiệt phòng chảy máu cam.”

Phần chữ ký có vẽ thỏ Peter mặc váy, lòng anh bỗng thấy ấm áp.

Về việc trở lại của nhóm Thang Tuấn, Thang Mẫn hiển nhiên không vui, ngồi trên sofa đùng đùng nổi giận, nhìn chăm chăm vào Hiếu Khiết: “Ai cho phép cô tìm những nhân viên bị fire đó về?”

Hiếu Khiết thành khẩn: “Với nhân lực hiện nay, tuyệt đối không thể bắt tay hỗ trợ giải quyết vấn đề SSP Week. Cho nên tôi đã tự ý quyết định gọi họ quay lại, giúp Hoàng Hải vượt qua khó khăn hiện tại.”

Thang Mẫn vẫn cau có.

Hiếu Khiết thuyết phục, “Giám đốc bảo tôi liên lạc với các nhà cung cấp, dùng giá gốc để thu mua mỹ phẩm, việc này có thể giúp được uy tín của Hoàng Hải trước hội đồng quản trị, nhưng vô hình chung giúp các trung tâm thương mại khác tăng doanh số.”

Thang Mẫn mím môi, không cam tâm.

Hiếu Khiết tiếp tục: “Đối với giám đốc, điều quan trọng nhất là uy tín. Nhưng đối với tôi, đó lại là lợi nhuận. Để cứu vãn nguy cơ này, tôi có thể hạ cố tìm nhóm Thang Tuấn, xin họ quay lại, bởi vì tôi tin họ chắc chắn giúp công ty vượt qua được khó khăn.”

Thang Mẫn chau mày lại, “Cô lấy gì đảm bảo? Quyết định này có đánh bại cả phòng kế hoạch không? Trách nhiệm này cô gánh vác nổi?”

Hiếu Khiết lắc đầu, “Thang Tuấn từng nói với tôi, chấp nhận đầu tư là chấp nhận rủi ro. Nếu sợ rủi ro thì thà đừng đầu tư, ở nhà bán mỳ còn hơn!”

Thang Mẫn bắt giắc nhếch mép, “Cũng rất có lý.”

Hiếu Khiết đứng dậy, nghiêm túc nói: “Tôi là giám đốc dự án này, tôi sẽ lấy bản thân ra đảm bảo, nhất định sẽ làm SSP Week hạ màn một cách hoàn hảo, đồng thời nhận được sự thừa nhận của hội đồng quản trị. Tôi tin giám đốc cũng không hy vọng để hội đồng quản trị có cơ hội tiếp quản Spirit Hoàng Hải.”

Sự tự tin của Hiếu Khiết đã lay động được Thang Mẫn, nhưng giám đốc Thang vẫn lạnh lùng hỏi, “Cô chắc chắn sẽ giải quyết được vấn đề thiếu mỹ phẩm?”

Chương 26: Trở Về Bên Nhau 2

Hiếu Khiết thành thực đáp: “Chỉ một mình thì tôi cũng không dám chắc. Nhưng hiện giờ có cả một phòng kế hoạch đoàn kết phối hợp, tôi đảm bảo chúng ta sẽ biến nguy cơ thành cơ hội. Tối nay chúng tôi có cuộc họp khẩn cấp, nếu giám đốc không có vấn đề gì thì tôi xin phép.”

Thang Mẫn cũng chẳng còn cách nào tốt hơn, quyết định buông xuôi: “Được rồi, cô đi làm đi, nhưng nếu xảy ra bất trắc, phải lập tức cho tôi biết.”

Hiếu Khiết gật đầu, đứng dậy khẽ cúi chào, rồi đi.

Thang Mẫn nhìn bóng lưng cô mà thầm ngưỡng mộ: Cô ấy cứng rắn hơn mình nghĩ.

Tan tầm, phòng họp của trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải vẫn sáng đèn, nhân viên phòng kế hoạch có mặt đầy đủ.

Hiếu Khiết lên tiếng: “Mục đích cuộc họp hôm nay là hy vọng các bạn cùng đưa ra suy nghĩ về vấn đề thiếu hàng hiện nay tại SSP Week, cùng xem xét phương án giải quyết.”

Thang Tuấn nói: “Tôi muốn nghĩ một góc độ khác, nếu hiện tại không thể lấy được hàng hóa theo giá nhập và số lượng đặt hàng thông thường. Tại sao chúng ta không nghĩ ra một lý do chính đáng để vừa có thể kéo dài việc xuất hàng, đồng thời vẫn khiến khách hàng vui lòng đặt đơn?”

Mọi người nhìn nhau, vẫn chưa hiểu.

Tổ Tổ hình như đã nhìn ra ý tưởng của Thang Tuấn, “Có phải giống như bán đấu giá trực tuyến, họ đều đợi người mua đặt hàng xong mới yêu cầu sản xuất, đồng thời ghi chú phải đợi một tháng, người tiêu dùng cũng đồng ý, cái này gọi là... gọi là...”

Hai mắt Hiếu Khiết sáng bừng, nhìn Thang Tuấn, đồng thanh: “Đặt hàng trước.”

Tổ Tổ vui vẻ: “Đúng, đúng, đúng, chính là đặt hàng trước.”

Hiếu Khiết và Thang Tuấn cùng mỉm cười.

Những người khác vẫn hồ nghi, lần lượt lắc đầu.

Thang Tuấn giải thích, “Cũng theo cách ấy, nếu thiếu hàng là nhược điểm thì với chính sách ‘đặt mua mỹ phẩm’, nó hoàn toàn có thể thành ưu điểm. Thực tế đây chính là kế hoãn binh của chúng ta.”

Bây giờ cả phòng mới vỡ òa, đều tán đồng.

Trịnh Phàm lên tiếng: “Với cách này, khách hàng không chỉ nhận ưu đãi của dịp lễ, mà còn sở hữu loại mỹ phẩm mới nhất. Chắc chắn họ sẽ hài lòng.”

Hiếu Khiết suy nghĩ một lát, “Phương thức đặt mua phải nhằm trúng vào nhóm khách hàng mục tiêu, tức là khách SSP và WIP. Số lượng tiêu thụ chắc chắn sẽ nhanh hơn bán lẻ.”

Tiết Thiều tán đồng, “Đúng thế, chiều nay tôi có nghiên cứu mức doanh thu của Hoàng Hải hai năm trở lại, phát hiện khách SSP đã chiếm 30% đến 40%.”

Tổ Tổ cảm thán: “Phải phải, cách thức mua hàng cứ giống như chuồn chuồn đập nước, thật đáng sợ.”

Thang Tuấn nhìn tài liệu, như phát hiện ra vấn đề, đứng dậy đưa cho mọi người, “Chính xác, khách hàng thuộc tầng lớp thượng lưu dù có sức mua đáng kể nhưng thường mù quáng chạy theo trào lưu, không để tâm nó có hợp hay không, cuối cùng hàng hóa cao cấp chất đầy nhưng không thể phối được với nhau.”

Trịnh Phạm tiện miệng nói: “Tiền thì nhiều mà sao không bỏ ra mời stylist chứ?”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết đều quay sang Trịnh Phạm, cô chột dạ: “Sao thế? Tôi nói sai à?”

Thang Tuấn đáp: “Cô không nói sai, mà là nói quá có lý.”

Hiếu Khiết đưa ra kết luận, “Chúng ta có thể mời những stylist đến cung cấp dịch vụ cho khách SSP, từ chọn mỹ phẩm, quần áo đến trang sức, túi, giày, kiểu tóc. Thậm chí có thể cung cấp dịch vụ tại nhà.”

Hai người nhìn nhau, quả nhiên có sự hỗ trợ của đối phương, rất nhiều ý tưởng nảy sinh.

Cả phòng thi nhau tán đồng.

“Tốt quá rồi!”

“Chủ nhiệm và giám đốc, chiêu này cao tay đây.”

Hiếu Khiết hài lòng gật đầu, bắt đầu phân công, “Giờ quyết định thế này nhé. Tổ Tổ, chị lấy danh sách khách hàng SSP ra đây, tiến hành phân loại đơn giản. Tô Lợi, cô viết những ý tưởng vừa rồi ra, tóm tắt đơn giản và gửi cho phòng truyền thông. Trịnh Phạm phụ trách liên lạc với những nhà thiết kế, stylist có tiếng, lập danh sách yêu cầu cho khách hàng SSP lựa chọn. Chủ nhiệm Thang...” Cô nhìn anh, nghiêm túc, “Anh có nhiệm vụ hỗ trợ, mọi người gặp phải khó khăn gì, xin hãy báo ngay cho tôi biết.”

Thang Tuấn gật đầu.

Hiếu Khiết nói: “Thời gian có hạn, mong các bạn cố gắng hoàn thành sớm nhiệm vụ!”

Tiết Thiếu hỏi: “Giám đốc Lâm, còn tôi thì sao? Tôi chưa được giao nhiệm vụ.”

Hiếu Khiết đáp: “Đương nhiên không thể thiếu anh rồi, nhiệm vụ của anh quan trọng nhất đấy, nếu không thì sao thể hiện được vai trò trưởng nhóm. Anh có trách nhiệm hỗ trợ Thang Tuấn hoàn thành đề án cứu vãn SSP Week. Hy vọng hai người hợp tác mật thiết!”

Tiết Thiếu bối rối gật đầu.

Tất cả đều mừng rỡ, coi như trút được tảng đá nặng trong lòng, lần lượt cầm tài liệu ra về.

Thang Tuấn đứng lên, Hiếu Khiết đi tới, gọi anh một tiếng, muốn nói chuyện.

Đúng lúc này Sở Sở vui vẻ đi vào, “Thang Tuấn.” Cô nhìn xung quanh, “Các anh họp xong rồi à? Đã hẹn đi ăn tối mà.”

Thang Tuấn mỉm cười, dọn đồ ở trên bàn, “OK, đợi anh một lát, anh phải xem lại kế hoạch stylist đã.”

Hiếu Khiết giả vờ như không có chuyện gì, “Ngày mai trước giờ làm đưa cho tôi cũng được.”

Thang Tuấn thu dọn xong, cùng Sở Sở rời đi. Hiếu Khiết nhìn theo bóng hai người họ, chợt thấy buồn bã.

Năm quý bà trung niên nằm dọc thành một hàng trên những chiếc ghế massage, nhân viên nail đang chăm sóc móng chân cho họ. Đột nhiên, tiếng

chuông báo tin nhắn trên điện thoại vang lên.

Các quý bà đều thấy thật trùng hợp, đưa mắt nhìn nhau, cầm điện thoại lên, bật cười kinh ngạc.

Quý bà A báo tin vui, “Spirit Hoàng Hải đưa ra hình thức đặt trước mỹ phẩm cho một năm này.”

Quý bà B, C, D, E vung vẩy chiếc điện thoại, đồng thanh: “Tôi cũng nhận được rồi.”

Quý bà A nói: “Đặt mua trước hẵn một năm, mỗi quý đều có thể lấy được sản phẩm mới ra mắt, xem ra hình thức hay ho đấy.”

Các quý bà đều gật đầu tán đồng, châu vào thảo luận.

Trong một phòng trà, ba quý bà khác tụ tập uống trà chiều.

Đột nhiên, điện thoại đồng loạt đổ chuông, báo có tin nhắn. Họ xem xong cũng kinh ngạc gật gù.

Quý bà A: “Mọi người đã biết hình thức đặt mua trước mỹ phẩm của Spirit Hoàng Hải chưa?”

Quý bà B: “Nghe nói nếu là khách hàng SSP còn được dịch vụ hậu mãi cố vấn thời trang.”

Quý bà C: “Oa, tôi đang đau đầu không biết kết hợp thế nào ba cái váy Prada mới mua. Phải đến Hoàng Hải ngay mới được!”

Các quý bà hớn hờ đứng lên thu dọn, đến chỗ lễ tân thanh toán.

Trên chiếc xe đen có rèm che, quý bà sang trọng ngồi ở hàng ghế sau, vui vẻ trò chuyện điện thoại.

“Tôi đang định đến Spirit Hoàng Hải, chị cũng thế à?” Phát hiện ra xe bạn phía trước, “Tôi thấy xe chị rồi, lát nữa gặp nhau nhé!”

Hai chiếc xe cùng phóng về một phía.

Trong phòng SSP của Spirit Hoàng Hải, người ra người vào tấp nập, nhân viên phục vụ cầm bảng số liệu điền giúp các quý bà. Tổ Tổ cũng phải đến phòng SSP phục vụ.

Diệp phu nhân, mẹ của Diệp Lượng đang ngồi trên sofa, đưa bảng hỏi đã điền xong cho Tổ Tổ.

Tổ Tổ xác nhận lại: “Diệp phu nhân đặt mua một năm loại mỹ phẩm dòng Estee Lauder Platinum và La Mer, bà thanh toán trước toàn bộ nên chúng tôi sẽ cung cấp thêm dịch vụ cố vấn thời trang, xin hỏi bà thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt?”

Diệp phu nhân mỉm cười, lôi từ trong ví ra chiếc thẻ đen, đưa cho Tổ Tổ.

“Xin bà đợi một lát.” Tổ Tổ cầm thẻ, nhanh chóng rời khỏi phòng SSP.

Nhân viên lễ tân bê cocktail, bánh ngọt đến tiếp đãi các quý bà SSP đang sốt ruột.

Màn hình tivi bên ngoài phòng SSP đang phát tin tức, “Đặt hàng theo phong cách thời thượng nhất của Spirit Hoàng Hải”, “Spirit Hoàng Hải, SSP Week tung chiêu độc”, “Spirit Hoàng Hải, SSP Week lợi ngược dòng”... Các tin liên quan đến SSP Week chiếm gần hết mục tin tức.

Tổ Tổ vui vẻ cầm báo vào phòng làm việc, “Mọi người xem này, có bài viết về cuộc phỏng vấn giám đốc Lâm.”

Trịnh Phàm, Tô Lợi chạy lại, Tiết Thiều cũng đứng lên.

Tố Tố nói: “Cả nhà xem, chỗ này này, giám đốc Lâm trả lời có lý quá: “Có cầu tất có cung, đó là điều mà tất cả các trung tâm thương mại đều làm được. Nhưng cái mà chúng tôi theo đuổi không phải là kích khách hàng mua nhiều, mà muốn khách hàng mua một cách chính xác. Đây mới thực sự là tinh thần của ngành dịch vụ, là yếu tố tạo nên sức hấp dẫn lâu dài của tập đoàn Hoàng Hải. Nó như một dấu ấn cá nhân, là lý do tại sao Hoàng Hải lại đạt được thành tựu hôm nay. Chúng tôi sẽ nỗ lực hết mình để đem lại những dịch vụ ưu việt nhất cho tất cả các khách hàng.”

Trịnh Phàm tán phục: “Chà, càng ngày tôi càng muốn trở thành người phụ nữ như giám đốc Lâm.”

Tô Lợi bật cười: “Cô muốn có lương cao giống giám đốc thì có, ha ha ha.”

Tiết Thiệu gật gù: “Từ khi bắt đầu kế hoạch SSP, tôi đã thừa nhận năng lực của giám đốc Lâm rồi, đến hôm nay, một lần nữa giám đốc Lâm và chủ nhiệm Thang khắc phục được nguy cơ SSP, người khác phải tâm phục khẩu phục.”

Trịnh Phàm thắc mắc: “Í? Sao có vẻ không giống trưởng nhóm bình thường nhỉ?”

Tô Lợi giải thích: “Ai cũng phải thay đổi mà.”

Trịnh Phàm và Tố Tố nhìn nhau, Trịnh Phàm cười: “Xem ra phòng kế hoạch cũng đang thay đổi.”

Mọi người đều cười ngượng ngùng.

Thang Mẫn ngồi trong văn phòng, cặm cụi làm việc, nét mặt đã nhẹ nhõm hơn nhiều. Có tiếng gõ cửa vang lên, cô mở miệng: “Vào đi.”

Là Sở Sở, tay cầm một bản báo cáo đưa cho Thang Mẫn, “Giám đốc, đây là bản báo cáo mới nhất, mức doanh thu hiện nay đã đuổi kịp kỷ lục cao nhất của Spirit Hoàng Hải, vẫn còn tiếp tục tăng.”

Thang Mẫn nhìn qua một lượt, hài lòng gật gật đầu, “Không ngờ năng lực của Lâm Hiểu Khiết còn hơn tưởng tượng của tôi, cô ấy vừa đến đã lập ra kỷ lục doanh thu mới.”

Sở Sở ít khi nghe Thang Mẫn khen ngợi người khác, mặc dù không phục nhưng cũng chẳng thể phản bác, “Đúng thế, cũng nhờ giám đốc Lâm mà phòng kế hoạch càng thêm gắn bó.”

Thang Mẫn đưa một bảng số liệu cho Sở Sở, “Đây là bản quyết toán hàng hóa của các thương hiệu nổi tiếng, đưa cho phòng tài chính giúp tôi.”

Sở Sở rời khỏi phòng làm việc.

Thang Mẫn nhìn bản báo cáo vừa nhận, bất giác mỉm cười.

Trong trò chơi này, có người vui đương nhiên cũng có kẻ buồn.

Thành viên hội đồng quản trị vốn dĩ đang hào hứng chơi golf, đột nhiên, A Bàng đi tới, sắc mặt rất khó coi, thì thầm vào tai Đồng sự Tăng vài câu.

Ông ta kinh ngạc, biểu cảm cứng đờ, cây gậy đánh golf vung lên mà quả bóng vẫn nằm nguyên chỗ cũ. Đưa gậy cho cậu bé nhặt bóng, Đồng sự Tăng tháo găng tay, không còn tâm trạng vui chơi.

Trong một căn biệt thự sang trọng, Thang Tuấn, Hiểu Khiết cùng ba người ăn mặc thời thượng khác đứng trong phòng khách.

Diệp phu nhân tươi tắn ra đón tiếp, “Thang Tuấn, lâu lắm mới gặp cháu, càng ngày càng đẹp trai đấy.”

“Vâng, lâu lắm mới gặp cô Diệp, càng ngày trông cô càng trẻ ra đấy ạ. Chú có nhà không ạ?”

Diệp phu nhân đáp: “Đương nhiên là không. Việc này cháu đừng nói cho bố Diệp Lượng biết, nếu ông ấy biết là cô chạy đến Hoàng Hải đặt mua, chắc chắn sẽ tức điên.”

“Cô cứ yên tâm, chúng cháu sẽ bảo mật đến cùng.” Thang Tuấn nháy mắt, quay sang Hiếu Khiết, “Giới thiệu với cô, đây là Lâm Hiếu Khiết, giám đốc dự án của Spirit Hoàng Hải.”

Hiếu Khiết cúi đầu lễ phép.

Thang Tuấn nhìn về ba người còn lại, “Đây là Kevin, stylist nổi tiếng và hai trợ lý của anh ấy, lát nữa họ sẽ căn cứ vào kiểu tóc, vóc dáng của cô để tư vấn.”

Kevin rất tự tin, ngắm nghía Diệp phu nhân một hồi: “Đi thôi, thời gian quý báu, chúng ta bắt đầu luôn nào, phiền Diệp phu nhân dẫn chúng tôi tới phòng để quần áo. Tôi đảm bảo sẽ khiến ông nhà phải yêu bà thêm lần nữa.”

Diệp phu nhân vô cùng sung sướng, dẫn Hiếu Khiết, Thang Tuấn, Kevin và hai trợ lý vào phía trong.

Trong phòng để đồ cỡ lớn, Kevin xem xét tỉ mỉ tất cả phục trang phụ kiện của Diệp phu nhân. Có những món đồ làm Kevin mỉm cười, nhưng cũng có bộ khiến anh chau mày, phải tháo chúng xuống.

Trợ lý đằng sau ôm những bộ trang phục không phù hợp, hết bộ này đến bộ khác, mỗi lúc một nhiều.

Hiếu Khiết mỉm cười nhìn Thang Tuấn, anh lại cố tình quay tránh né.

Kevin giơ tay ra hiệu hai trợ lý đẩy hai giá quần áo, túi xách và đồ trang sức hàng hiệu tới.

Stylist ướm thử từng món lên Diệp phu nhân, xem cách phối thể nào cho phù hợp nhất, đồng thời treo những bộ trang phục đã OK lên giá quần áo của bà. Anh ta chỉ vào mái tóc, “Diệp phu nhân, bước tiếp theo chúng tôi sẽ giúp bà tạo kiểu tóc mới. Xin hỏi làm ở chỗ nào thì tiện?”

Diệp phu nhân nghĩ một lát, “Vào phòng tôi đi.”

Chủ nhà vui vẻ dẫn đường, sức nhớ ra, quay sang Thang Tuấn và Hiếu Khiết, “Để cô bảo quản gia pha ấm trà, chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ, hai cháu cứ đợi ở phòng khách là được rồi, để các cháu đợi, thật ngại quá.”

Thang Tuấn mỉm cười: “Vâng, cháu biết rồi ạ.”

Hai người ngồi trên sofa, một vài tạp chí và hai cốc trà đặt trước mặt. Họ ngồi cách nhau một khoảng, đều cảm thấy bối rối.

Thang Tuấn cầm tách trà lên môi, tiện tay cầm một tờ tạp chí, lảng tránh Hiếu Khiết, không ngờ vừa nhấc tờ tạp chí đó lên, để lộ bên dưới có ảnh bìa là Tử Tề và Quý Tinh. Nhìn thấy vậy, sợ Hiếu Khiết buồn, anh định lấy nó luôn.

Nhưng Hiếu Khiết đã nhanh hơn. Cô sững sốt.

Mắt cô lại hoe đỏ, anh phần nộ nói: “Thật mất mặt, sao họ dám quang minh chính đại như thế. Không biết xấu hổ.” Biết cô đau khổ, Thang Tuấn không nỡ, rút một tờ giấy đưa cho cô, thăm dò, “Em vẫn ổn chứ?”

Cô cầm tờ tạp chí quay sang Thang Tuấn, muốn Thang Tuấn xem mà phần nộ: “Anh nhìn biểu cảm này này, sao mà buồn nôn thế? Nhất định họ sẽ phải chịu báo ứng. Thật quá đáng, ác độc.”

Phản ứng gay gắt của Hiếu Khiết làm Thang Tuấn bất giác đau lòng, cười khố: “Thật không ngờ... em vẫn còn bận tâm đến chuyện của Cao Tử Tề và Bạch Quý Tinh.”

Hiếu Khiết sững sốt, thắc mắc nhìn Thang Tuấn, “Hả? Em đâu bận tâm đến chuyện của họ, em và Cao Tử Tề kết thúc từ lâu rồi.”

Thang Tuấn nghếch ra: “Chẳng phải em đã nói đến Hoàng Hải là vì Cao Tử Tề sao? Trang bìa tạp chí này...”

Hiếu Khiết nghĩ một lúc, lại đưa mắt sang tờ tạp chí, bỗng hiểu ra, cô cười to, “Anh hoàn toàn hiểu nhầm rồi. Em nói ‘Đến Hoàng Hải là vì Cao Tử Tề’ bởi anh ta tự ý trả cho em khoản tiền trong đêm hội WIP. Em bảo giám đốc Thang là tiền WIP sẽ trừ lương trả dần, còn mà em đang mắng...” Cô chỉ vào góc trang bìa, tit bài về sự kiện ngược đãi mèo, “Đây. Em mong những thứ này xuống địa ngục hết đi!”

“Em đến Hoàng Hải là để trả tiền cho Cao Tử Tề?” Thang Tuấn ngoài cười trừ, trong sung sướng.

Hiếu Khiết gật đầu, nghĩ nghĩ rồi bổ sung, “Cũng không hoàn toàn thế.” Cô ngại ngùng, “Thực ra em đến Hoàng Hải cũng là muốn giúp anh. Kể từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã giúp em nhiều như vậy, bây giờ anh gặp khó khăn, sao em có thể ăn chơi một mình ở Anh.”

Ánh mắt Hiếu Khiết dịu dàng.

Thang Tuấn cảm động đến nghẹn lời, tròng mắt nhìn cô.

Đúng lúc này, Diệp phu nhân, Kevin và hai trợ lý bước vào, cắt ngang cuộc trò chuyện.

Phong cách ban đầu của Diệp phu nhân vốn chẳng có gì đặc biệt, chỉ chớp mắt đã biến thành một quý bà sang trọng quý phái.

Diệp phu nhân vui sướng quay một vòng cho mọi người ngắm.

Thang Tuấn và Hiếu Khiết kinh ngạc há hốc miệng.

Diệp phu nhân vô cùng hài lòng, mỉm cười: “Các cháu giỏi quá, cô nghĩ ông xã mà về, nhất định sẽ được một phen bất ngờ. Cảm ơn các cháu.”

Thang Tuấn đáp: “Cô thích là cháu yên tâm rồi, cũng mong cô tuyên truyền thêm giúp cháu.”

“Đương nhiên không vấn đề gì.” Diệp phu nhân nói.

Kevin lên tiếng: “Vậy chúng tôi đã hoàn thành công việc, đồ đạc cũng đã dọn xong. Diệp phu nhân, bà định xử lý những trang phục và phụ kiện không hợp thể nào ạ?”

Diệp phu nhân nhìn sang Thang Tuấn và Hiếu Khiết: “Dù sao cũng không dùng đến nữa, giao cho bọn cháu đấy, muốn làm gì cũng được.”

Thang Tuấn gật đầu, nghĩ một lát rồi hỏi ý kiến Diệp phu nhân, “Hay là lựa vài món rồi bán làm từ thiện?”

Diệp phu nhân cười: “Mang được những chiếc túi này đến những người cần, lại còn từ thiện được, ý kiến hay đấy.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết nhìn nhau, vui vẻ.

“Cảm ơn các cháu lần nữa nhé. Thang Tuấn, rảnh thì nhớ đến chơi.”
Diệp phu nhân tiễn mọi người về.

“Vâng. Tạm biệt cô Diệp.”

Diệp phu nhân đóng cửa lại, Hiếu Khiết và Thang Tuấn mỉm cười cảm ơn Kevin và các trợ lý, “Vất vả rồi.”

Nhóm stylist rời đi, chỉ còn hai người vẫn đứng trước cổng nhà họ Diệp.

Thang Tuấn cầm chìa khóa xe, liếc Hiếu Khiết, “Lát nữa em rồi không? Anh muốn vào bệnh viện thăm mẹ, đi cùng với anh.”

Hiếu Khiết gật đầu. Hai người sánh vai bước vào ô tô.

Trong bệnh viện, Thang Tuấn và Hiếu Khiết ngồi gần đầu giường. Nét mặt Thang Lan thật hiền từ, trông bà chỉ như đang ngủ.

Thang Tuấn dịu dàng sửa lại tóc cho mẹ, “Con thông báo với mẹ một tin tốt, vấn đề của SSP Week được giải quyết rồi. Là con, Hiếu Khiết, chị, và mọi người cùng nỗ lực hoàn thành. Kỷ lục doanh thu mới đã xác lập, trên báo toàn là tin tức về chúng ta.”

Hiếu Khiết trông cách Thang Tuấn trò chuyện thân thiết với Thang Lan mà cảm động, hai mắt cũng đỏ hoe.

Thang Tuấn nắm lấy bàn tay bà dịu dàng kể, “Con đã giữ lại báo cho mẹ, đợi mẹ tỉnh dậy sẽ đưa mẹ xem. Đến lúc đó sẽ bảo chú Châu mua loại bánh kem mà chúng ta thích nhất ăn mừng mẹ nhé! Lâu rồi mẹ con mình không ăn mừng.”

Anh nhìn gương mặt mẹ, chìm đắm vào những hồi ức.

Khi anh 12 tuổi, vui vẻ chạy vào phòng khách, “Mẹ, con đỗ rồi, con đỗ vào trường đại học Eton của Anh Quốc rồi!”

Anh vung vẩy lá thư, chạy tìm mẹ, thấy bà đang nói chuyện điện thoại, sắc mặt bà tái mét:

“Xảy ra chuyện gì cơ? Tại sao cả giám đốc phòng sản phẩm cũng từ chức? Trong vòng một tháng mà tới năm giám đốc từ chức, anh triệu tập ngay những người này lại, tôi muốn nói chuyện với họ.”

Mẹ tức giận cúp máy, quay sang bắt gặp anh đang rụt rè đứng đó, tay vân vê một bức thư. Bà vội lấy lại tinh thần, mỉm cười hỏi: “Thang Tuấn, sao thế con?”

Anh dè dặt đáp: “Con đỗ vào trường đại học Eton rồi.”

Bỗng nhiên, những nét u ám trên gương mặt mẹ tan biến, bà ôm anh vào lòng, “Thật à? Thang Tuấn của mẹ giỏi quá!”

Nụ cười vui sướng của mẹ lây sang anh, “Con sắp trở thành đàn em của Keynes và Shelley rồi.”

Mẹ nói: “Tuyệt vời, mẹ phải bảo chú Châu chuẩn bị party chúc mừng con, có được không?”

“Nhưng mà mẹ, mẹ đang bận mà?”

Mẹ nói: “Bận gì thì bận cũng không bằng tin vui này.”

Anh không dám tin, lại hỏi: “Thật vậy ạ?”

“Đương nhiên. Con là đứa con trai mẹ tự hào nhất. Cho mẹ hai tiếng để làm nốt công việc, mẹ sẽ bảo chú Châu chuẩn bị bánh kem mà chúng ta thích nhất, con mau đi gọi điện mời bạn bè đến nhà đi. Mẹ sẽ xong nhanh thôi.”

Anh cười: “Không sao đâu, mẹ cứ bận việc đi, party để hôm khác cũng được.”

Mẹ lắc đầu, “Hôm khác lại thành chuyện khác. Chỉ cần con thành công, mẹ nhất định sẽ chúc mừng con.”

Quay trở về với hiện thực, Thang Tuấn nhẹ nhàng nói với mẹ, “Mẹ, con đã nói với mẹ tin vui này rồi, mẹ phải tuân thủ đúng như ước hẹn chứ, mẹ mau tỉnh dậy để chúc mừng con đi, để cùng ăn bánh kem đi.”

Thang Lan vẫn nằm đó, không có phản ứng. Thang Tuấn chỉ biết cười khố.

Hiếu Khiết cảm nhận được nỗi buồn của anh, cô nắm lấy tay anh, muốn an ủi. Sự quan tâm của cô khiến Thang Tuấn ấm lòng, anh mỉm cười, lại nói với mẹ: “Con hứa, trước khi mẹ tỉnh dậy, con và chị sẽ nỗ lực hết mình để bảo vệ Hoàng Hải.”

Trên giường bệnh, Thang Lan vẫn đang hôn mê, nhưng nơi khóe miệng như khẽ nhếch lên, nét mặt không khác gì đang vui.

Chỉ có điều Thang Tuấn và Hiếu Khiết không hề để ý thấy sự thay đổi này.

Cả hai ra khỏi phòng bệnh, Hiếu Khiết khuyên: “Anh đừng lo lắng nhiều, chủ tịch Thang nhất định sẽ khỏe lại.”

Thang Tuấn gật đầu.

Hiếu Khiết chợt đề nghị: “Hay tối nay chúng ta ra bến Thượng Hải đi dạo đi, lâu lắm rồi không tới đó. Mỗi lần có tâm trạng xấu, tới bến Thượng Hải liền thấy khá lên.”

“Được thôi.” Thang Tuấn đã thoải mái hơn.

Hai người quay về công ty, Hiếu Khiết thấy hai giỏ hoa quả đặt ở trên bàn mình, bất ngờ cầm thiếp lên, ngạc nhiên cười: “Là quà mà nhà cung cấp gửi đến, bày tỏ việc hợp tác với chúng ta rất tốt đẹp.”

Cả phòng sung sướng.

Trịnh Phạm tò mò: “Giám đốc, cái thùng giấy kia là ai tặng?”

Hiếu Khiết nhìn về phía đó, cẩn thận mở ra, Thang Tuấn cũng đứng bên giúp đỡ.

Hiếu Khiết vừa mở vừa nói: “Đây là những sản phẩm còn thừa sau cuộc cải cách thời trang của khách hàng SSP, Diệp phu nhân. Những thứ còn khá mới sẽ cho lên mạng bán đấu giá từ thiện, còn mấy chiếc cũ cũ này vẫn đang nghĩ cách xử lý.”

Thùng giấy mở ra, hai người kiểm tra tình trạng các vật dụng, lôi đồ đặt lên bàn, túi LV, váy Gucci và túi Coach.

Thang Tuấn chỉ vào bộ váy: “Chiếc này này dính bẩn.”

Trịnh Phàm cầm nó lên, vui vẻ ướm thử: “Vây cho tôi nhé? Tôi không bận tâm đến vết bẩn này đâu, dù sao cũng rất nhỏ, không thể nhận ra.”

Thấy bộ dạng ham hàng hiệu của cô, cả phòng bật cười.

Hiếu Khiết đáp luôn: “OK, cho Trịnh Phàm.”

Cô cầm chiếc túi LV trên bàn, mở ra xem, phát hiện Tố Tố đang mài ngưỡng mộ Trịnh Phàm lấy được chiếc váy, cô nghĩ một lát, đưa túi cho Tố Tố, “Nếu chị không ngại lớp lót trong bị vạch mực bút bi thì cầm lấy mà dùng. Trông nó vừa to vừa chắc chắn, hợp với các bà mẹ, đựng được nhiều lắm đấy.”

Tố Tố cảm động, vui sướng: “Đương nhiên là không bận tâm rồi.”

Đúng lúc này, có tiếng bước cao gót vọng tới.

Sở Sở tiến lại, đưa tài liệu cho Hiếu Khiết, “Đây là quyết toán sản phẩm sau đợt SSP Week, xin giám đốc Lâm xem qua.”

Hiếu Khiết nhận tài liệu, lật ra.

Sở Sở quay sang Thang Tuấn, mỉm cười rạng rỡ, “Nếu SSP Week đã kết thúc thành công, tối hôm nay phải ăn mừng mới được. Em gọi La Kiệt và Diệp Lượng đến nhé!”

Sở Sở cố tình, muốn để ra vẻ cho Hiếu Khiết biết rằng mình và Thang Tuấn có cùng những mối quen biết.

Mọi người nhìn nhau, háo hức chờ đợi một màn kịch hay.

Thang Tuấn bối rối, liếc Hiếu Khiết, cười khổ đáp: “Tối nay anh có hẹn rồi, chắc không đi được.”

Sở Sở thoáng thất vọng.

Thang Tuấn mỉm với Hiếu Khiết, cô biết ý cũng cười lại.

Tổ Tổ lén thì thầm vào tai Trịnh Phàm, “Chiến sự hiện nay, giám đốc Lâm lộ ngược dòng rồi.”

Trịnh Phàm gật đầu.

Sở Sở nhận ra điều này, trong lòng có một dự cảm không hay.

Trở về nhà, thấy bố đang nói chuyện điện thoại, lôi xì gà ra định hút, cô ngồi xuống bên ông, mặt mày sa sầm.

Đồng sự Tăng lập tức bỏ điều xì gà xuống, âu yếm hỏi: “Lại chuyện gì vậy? Đứa nào to gan làm con gái yêu của bố không vui đây?”

Sở Sở oán trách: “Vẫn là Lâm Hiếu Khiết chứ ai? Không ngờ lại có thể nghĩ ra cách để giải quyết vấn đề thiếu hàng. Kết quả là bây giờ ngày nào cũng dính lấy Thang Tuấn, trông như hình với bóng ấy, thấy mà ghét.”

Đồng sự Tăng nghe con gái than thở, mỉm cười bình tĩnh: “Phải thừa nhận con bé đó không đơn giản, nhưng bố đã có cách đá cô ta ra khỏi công ty.”

Sở Sở ngơ ngác, “Cô ta vừa lập công lớn, làm sao có chuyện bị đá ngay?”

Đồng sự Tăng cười nói: “Con cứ đợi xem, không phải là Lâm Hiếu Khiết ra đi, thì hẳn là Thang Tuấn chủ động trở về bên con, câu trả lời sẽ có nhanh thôi.”

“Thang Tuấn thực sự sẽ chủ động ư?” Sở Sở bán tín bán nghi.

Đồng sự Tăng mỉm cười, gật đầu.

ĐĂNG CẤP QUÝ CÔ

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tin Đồn

Hết giờ làm, Tng Tuấn và Hiếu Khiết đến bến Thượng Hải, gió đêm mát rượi, i người vai kề vai ngồi ngắm cảnh đêm.

Hiếu Khiết đột nhiên hỏi: “Đây là lần thứ mấy chúng ta đến bến Thượng Hải rồi? Một, i y ba?”

Tng Tuấn mỉm cười: “Hình như mỗi lần có chuyện phiền não đều đến đây.”

“Em rất thích chỗ này. Những lúc một mình không biết phải làm thế nào, em đều mang cả đồng bia đến đây. Trước đây thì về nhà. Giờ thì chẳng còn nơi nào về được.”

Tng Tuấn nghe vậy mà thương.

“Thực ra, khi em nhận lời với Tử Tề, lẽ ra nên biết chia tay sẽ dẫn đến kết quả thế này. Muốn nhận được kinh nghiệm trong cuộc sống cũng phải trả học phí, chỉ không ngờ học phí tình yêu đắt đến thế.”

Tng Tuấn nói: “Thực ra, 100 vạn Nhân dân tệ đó có thể dùng danh nghĩa Hoàng Hải để quyên góp, em không cần phải vất vả vậy.”

Hiếu Khiết lắc đầu, “Em biết anh muốn giúp em, nhưng xin anh đừng tốt với em nữa.”

Tng Tuấn không hiểu.

“Con người ai cũng như ai, muốn tìm chỗ dựa dẫm để bản thân không phải lăn lộn giữa đời. Nhưng một khi ta đã quen có chỗ dựa, một ngày chỗ

dựa đó gục ngã, biến mất hoặc rời ta đi, lại phải nhờ cậy chính mình; e đến lúc đó, ngay một chút sức lực đứng lên cũng không còn.”

Tng Tuấn gật gù.

Hiếu Khiết cười: “Chẳng dễ dàng gì em mới đứng lên được. Mặc dù thời gian vừa qua rất vất vả, nhưng em rất trân trọng tất cả những gì đang có, rất thích công việc hiện nay, cuộc sống, bạn bè, và cả anh.”

Những gì vừa nói như một lời tỏ tình ngầm, cô ngại ngùng, quay lưng lại với anh, chỉ tòa nhà trước mặt, “Chỗ nào cũng sáng đèn, cả thành phố đều chưa ngủ nhỉ.”

Đột nhiên, Tng Tuấn kéo Hiếu Khiết lại, nhìn thẳng vào mắt cô, “Hiếu Khiết.”

Hiếu Khiết cảm nhận tình cảm của Tng Tuấn, hồi hộp không ngừng đan ngón tay vào nhau, không dám đối diện anh.

Tng Tuấn lấy dũng khí, “Em biết không? Cuộc sống của anh lúc đầu rất vui vẻ, rất tự tại, bởi vì anh chẳng có bất kỳ phiền não nào. Cho đến khi em xuất hiện, anh không như trước nữa.”

Hiếu Khiết ngạc nhiên, ngẩng đầu lên.

Một cơn gió thổi bay tóc cô, Tng Tuấn dịu dàng vuốt chúng lại.

Ánh mắt cả i nhìn sâu vào nu.

Tng Tuấn nói: “Bởi vì em, anh bắt đầu có trách nhiệm với công việc. Bởi vì em, anh bắt đầu suy nghĩ về mục đích sống. Bởi vì em, anh bỗng hết vui vẻ. Anh không muốn tự do phóng túng giống trước đây.” Anh dừng lại một chút, cười khổ, “Anh bắt đầu dựa dẫm vào em rồi.”

Cái nhìn của anh rất chân thành.

Trái tim Hiếu Khiết đập loạn, ngẩn ngơ.

Anh từ từ lại gần, như sắp đặt môi xuống, cô không chống cự.

Đoạn, điện thoại của anh đột nhiên đổ chuông, i người giật mình bởi âm thanh đột ngột, vội lúng túng ngồi thẳng lưng.

Anh cười. Cô mím môi, giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì.

Chuông điện thoại kêu inh ỏi.

Hiếu Khiết nhắc, “Anh không nghe điện thoại à?”

“Ừ ừ ừ.” Anh định thần lại, bối rối nhìn màn hình, thoáng thắc mắc mới nhắc lên, “A lô? Chị à?”

Giọng Tng Mẫn gấp gáp vang lên, “Em đang ở đâu? Có ở công ty không?”

Anh liếc Hiếu Khiết, “Em đang... ở ngoài.”

“Bây giờ về công ty gấp chị ngay!”

Anh sửng sốt, “Bây giờ?”

“Đúng thế, bây giờ! Ngay lập tức! Còn nữa, gọi cả Hiếu Khiết!” Tng Mẫn cúp máy.

Tng Tuấn chờ người.

Hiếu Khiết bèn hỏi: “Sao thế, Giám đốc Tng nói gì vậy?”

“Chị anh bảo bây giờ dẫn em về công ty gấp!”

Hiếu Khiết không hiểu chuyện gì xảy ra, tại sao Tng Mẫn lại gọi mình và Tng Tuấn tới văn phòng?

Cả i nnh chóng theo lệnh, gặ Tng Mẫn. Cô nghiêm khắc nhìn họ, trên bàn là một giỏ hoa quả.

Tng Mẫn lên tiếng: “Giám đốc Lâm, cô nhận ra giỏ hoa quả này không?”

Hiếu Khiết gật đầu, “Đây là quà nhà cung cấp gửi đến chiều nay. Sao vậy thưa giám đốc?”

Tng Mẫn lạnh lùng đáp: “Được, cô mở nó ra mà xem.”

Hiếu Khiết nhận thấy nét mặt khác thường của Tng Mẫn, vẫn chưa hiểu gì, mở giỏ hoa quả ra, thứ bên trong làm cô sững sốt, “Đây là...”

Tng Tuấn tò mò nhìn vào, cũng kinh ngạc không kém.

Có rất nhiều tiền.

Tng Tuấn thốt lên: “Tại sao lại nhiều tiền thế này?”

Hiếu Khiết lắc đầu không biết, đưa mắt sang Tng Mẫn.

Tng Mẫn lấy ra một lá thư. đặt lên bàn, “Có người cáo buộc giám đốc Lâm lợi dụng cơ hội hợp tác với nhà cung cấp, bí mật nhận hoa hồng riêng. Giỏ hoa quả này chính là chứng cứ!”

Hiếu Khiết trợn tròn mắt.

Tng Tuấn cầm lá thư lên, đọc nội dung được đánh máy bên trong.

Hiếu Khiết lập tức giải thích: “Tôi lấy nhân cách ra đảm bảo, tôi không làm việc này!”

Tng Mẫn nói: “Nhưng, tôi nhớ giám đốc Lâm vẫn thiếu tiền mà? Cô còn nợ công ty không ít đâu!”

Hiếu Khiết sững sờ, sau đó nghiêm giọng: “Giám đốc! Số tiền nợ công ty tôi đang dùng tiền lương của mình trả dần, tôi không cần phải làm trò này! Tôi cũng sẽ không bao giờ làm!”

“Đây chỉ là lời phien diện từ phía cô.” Tng Mẫn gõ gõ giỏ hoa quả, “Người thông minh đều hiểu, thứ đặt trong đây có thể trả hết nợ cho cô. Cô có động cơ!”

Tng Tuấn lập tức lên tiếng: “Chị! Chị hơi quá đáng rồi!”

Tng Mẫn lạnh lùng cười: “Chị chỉ nhìn sự việc mà đánh giá, sự thật đang bày ra trước mắt!”

Hiếu Khiết không biết nói gì trước những suy đoán của Tng Mẫn, “Tôi... tôi không có cách nào để giải thích, nhưng tôi tình nguyện đổi chất với người đã cáo buộc tôi và nhà cung cấp.”

Tng Mẫn điềm tĩnh gạt bỏ: “Đáng tiếc, đây là thư cáo buộc nặc danh, hoàn toàn không thể đổi chất.”

Hiếu Khiết phân vân một lát, cuối cùng đề nghị, “Tôi biết rồi. Nếu vậy tôi xin thôi việc để chứng minh sự trong sạch của mình!”

“Hiếu Khiết, đừng kích động!” Tng Tuấn kinh ngạc.

Tng Mẫn lại nhướng mày.

“Em đã quyết định rồi. Chỉ là trước khi thôi việc, em nhất định phải làm rõ chuyện này!”

Tng Mẫn khẽ dịu giọng: “Bất kể thế nào thì tôi vẫn nợ cô SSP Week. Lần này cô cứ viết đơn xin nghỉ ốm hăng, trong công ty tôi cũng không muốn để ai biết. Hy vọng cô sẽ tìm ra chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình!”

Hiếu Khiết đứng dậy, khẽ gật đầu với Tng Mẫn rồi rời đi.

Tng Tuấn nhìn Tng Mẫn một cái, đuổi theo cô.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình, Tng Mẫn nhìn giỏ hoa quả, thầm nghĩ: “Âm thầm đặt được lá thư này lên bàn mình, hung thủ thật dễ đoán.”

Cô dọn đồ xong cũng rời khỏi phòng làm việc.

Lái xe đã đợi sẵn từ lâu, Tng Mẫn lên xe, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Cô liếc nhìn, cười lạnh bắt máy, “A lô, uncle.”

“A Mẫn, việc của giám đốc Lâm xử lý đến đâu rồi? Tối nay hội đồng quản trị vừa đến chỗ uncle làm ầm lên, mấy vị ấy nhận được thư nặc danh đều rất hoang mang. Uncle sắp không đỡ nổi nữa.”

Tng Mẫn nghe thấy giọng điệu giả tạo của Đồng sự Tăng, vẫn điềm tĩnh đáp: “Uncle lo lắng quá rồi.”

Đồng sự Tăng làm trò dăn dò, “A Mẫn, uncle nhắc nhở cháu, việc này phải giải quyết thật nnh. Nếu không, hậu quả từ phía hội đồng quản trị là khó lường đấy.”

“Vâng. Cảm ơn uncle. Cháu sẽ nnh chóng xử lý!” Tng Mẫn cúp điện thoại, cu mày suy nghĩ toàn bộ sự việc.

Hôm sau, sáng sớm Hiếu Khiết đã ra ngoài, đeo ba lô, bắt đầu thăm hỏi từng nhà cung cấp.

Tới một công ty, tình cờ gặp ngay người cần gặp, nhà cung cấp đó cũng nhận ra cô, lấy làm bất ngờ, “Giám đốc Lâm? Có việc gì vậy?”

Hiếu Khiết nói: “Là thế này, hôm qua đồng nghiệp nói lại, có một bưu kiện gửi cho tôi qua công ty, hình như là từ nhà cung cấp hợp tác trong đợt

SSP Week. Có điều lúc đó tôi không ở đấy, hình như bưu kiện bị trả lại. Ngại quá, tôi muốn tới hỏi xem là nhà cung cấp nào để tránh xảy ra hiểu lầm.” Cô giấu việc nhận được giỏ hoa quả, đồng thời để ý từng biểu hiện của nhà cung cấp.

Nhà cung cấp lắc đầu, rất tự nhiên đáp: “Ồ, vậy không phải chúng tôi rồi.”

Hiếu Khiết vội hỏi thêm: “Thế anh có nghe nói có nhà cung cấp nào gửi quà không?”

Anh ta nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, “Tôi cũng không biết.”

Hiếu Khiết thất vọng, “Thì ra là vậy, không sao, tôi hỏi người khác vậy, cảm ơn anh.” Cô đáp lễ xong, buồn bã rời đi.

Chỉ có điều tất cả các nơi đều bảo mình không gửi giỏ hoa quả nào.

Ánh mặt trời chiếu gay gắt, làm cả khuôn mặt cô đỏ bừng. Hiếu Khiết cầm một cốc nước ngọt mà lo lắng, sốt ruột. Uống hết cốc nước, vứt vỏ vào thùng rác, cô lại lên đường tìm kiếm tiếp.

Xảy ra việc thế này, Tng Mẫn cũng không muốn Hiếu Khiết phải chịu oan ức, dù sao đó cũng là cánh tay đắc lực do chính cô tìm về, cô muốn làm rõ mọi chuyện.

Tng Mẫn nhìn Tiết Thiệu, “Việc hợp tác rất thành công, tôi muốn tìm hiểu thêm về các đối tác lần này.”

“Đây là tài liệu mà giám đốc cần.” Tiết Thiệu đặt các số liệu lên bàn, “Ngoài nhà cung cấp của hãng RAY do Đồng sự Tăng giới thiệu nên tôi không có số liệu, còn các nhà cung cấp khác giám đốc không phải lo.”

“Vậ à, hóa ra Đồng sự Tăng cũng biết những thương hiệu trẻ như vậy.”
Nghe thì tưởng Tng Mẫn nói đùa, nhưng nét mặt cô rất nghiêm túc.

Tng Tuấn gõ cửa đi vào.

Tiết Thiếu thấy Tng Tuấn, i người gật đầu chào nu.

Tng Mẫn, gập tài liệu lại, nhìn Tiết Thiếu: “Ở đây xong rồi, anh đi làm việc đi.”

“Vâng.” Tiết Thiếu nh chóng rời khỏi văn phòng.

Tng Mẫn khoanh tay lại, nói luôn, “Em đến vì giám đốc Lâm phải không?”

Tng Tuấn đáp: “Đúng thế, hôm nay cô ấy đã nghe lời chị, xin nghỉ đi tìm chứng cứ. Em đến xem chị có manh mối gì khác không. Em muốn nh chóng giúp Hiếu Khiết.”

“Xem em lo lắng kìa, Lâm Hiếu Khiết thực sự quan trọng như thế?”

Tng Tuấn chuyển chủ đề, “Cô ấy... không chỉ quan trọng với em, mà với chị, với cả Hoàng Hải cũng rất quan trọng. Đứng ở góc độ làm kinh doanh, người có năng lực chẳng phải là một trong những tài sản quý giá nhất? Hoàng Hải hiện giờ chỉ vì một giỏ hoa quả không biết từ đâu, để mất một giám đốc dự án rất giỏi, em đương nhiên phải lo.”

“Em lo? Chị còn lo hơn em. Em có biết cả hội đồng quản trị đều nhận được thư. Sáng nay chị đã đau đầu vì việc này, bây giờ em còn đến đây gây chuyện với chị? Chị không có thời gian để nghe đâu.”

Tng Tuấn kinh ngạc, “Các chú các bác trong hội đồng quản trị đều nhận được thư? Họ nói thế nào?”

Tng Mẫn hừ lạnh một tiếng, “Còn có thể nói thế nào nữa?”

Tng Tuấn sốt ruột: “Chị không được để họ sa thải cô ấy, Hoàng Hải rất quan trọng với Hiếu Khiết, ngoài nơi đây, cô ấy không còn chỗ nào để đi nữa, tuyệt đối không thể đuổi cô ấy.”

Tng Mẫn tức giận: “Lẽ nào là chị ép cô ấy đi?”

Tng Tuấn thở dài.

Tng Mẫn dịu giọng: “Tng Tuấn, từ khi Lâm Hiếu Khiết vào Hoàng Hải, đã hỗ trợ công ty rất nhiều, đó là thực tế. Nhưng cây càng to gió càng mạnh, việc tìm ra hung thủ đương nhiên quan trọng, nhưng quan trọng hơn là em có bao giờ nghĩ thử, tại sao người đó lại gửi thư vu khống Lâm Hiếu Khiết?”

Tng Mẫn đang ngầm nhắc nhở Tng Tuấn.

“Nếu như không tìm được căn nguyên, lần này là thư nặc danh, lần sau không biết Lâm Hiếu Khiết sẽ phải đối diện với điều gì. Nếu cô ấy không vượt qua được, chắc chắn sẽ mất chỗ đứng trong ngành kinh doanh bách hóa.”

Tng Tuấn sửng sốt.

“Những điều phải nói chị đã nói xong, em đi đi.”

Tng Tuấn hiểu ý tốt của Tng Mẫn, gật đầu, vội vã rời đi.

Tng Mẫn lôi lá thư nặc danh từ ngăn kéo ra, đặt lên tập tài liệu bên cạnh, trong lòng đã có câu trả lời.

Tng Tuấn mệt mỏi trở về nhà, vừa vào đã thấy Sở Sở, hơi bất ngờ, lịch sự chào hỏi, “Sao em lại đến đây?”

Sở Sở thận trọng đáp: “Em biết, việc của giám đốc Lâm khiến anh rất lo.”

Tng Tuấn ngạc nhiên.

Sở Sở nói thẳng: “Là em nghe thấy bố nói chuyện với các thành viên hội đồng quản trị, biết nguyên nhân giám đốc Lâm xin nghỉ.”

Tng Tuấn khó chịu, “Xem ra việc này phải nnh chóng giải quyết, nếu không tin tức sớm muộn cũng đến tai cả công ty.”

Thấy Tng Tuấn buồn bực, Sở Sở thầm đắc ý, khoác vai anh an ủi, “Cho dù thế nào thì hy vọng giám đốc Lâm sẽ nnh chóng rửa sạch nỗi oan. Em biết tâm trạng anh không tốt nên đến đưa anh ra ngoài, tiện thể đưa em về nhà luôn.”

Tng Tuấn do dự một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

“Đợi em một lát, em trang điểm lại đã.” Sở Sở mỉm cười rời đi.

Tng Tuấn ngồi trên sofa, i tay chống đầu suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng động. Châu Văn cầm một túi đồ lớn đi ra.

“Chú Châu? Chú ra ngoài à?”

Châu Văn cười: “Tôi mang ít đồ đến nhà đại tiểu thư, lấp cái tủ lạnh của cô ấy. Đại tiểu thư không ăn được cơm, lần trước mới mổ ruột thừa xong, sợ cô ấy lại bận bịu, để bụng đói.”

Tng Tuấn gật đầu, “Ra là thế.”

Châu Văn nhìn xung quanh, “Cô Sở Sở đâu rồi ạ?”

Tng Tuấn đáp: “Cô ấy vào trong trang điểm.”

Châu Văn lại thở dài: “Cô Sở Sở đối với thiếu gia rất tốt, chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc cái gì?”

“Chỉ tiếc, bố cô Sở Sở là Đồng sự Tăng.”

Tng Tuấn không hiểu, “Là uncle thì sao ạ?”

“Tôi cũng không biết phải nói thế nào.” Châu Văn do dự một lát, liếc vào trong rồi hạ giọng, “Thiếu gia à, cậu mới về chưa lâu nên không nhận ra, thực ra Đồng sự Tăng có dã tâm rất lớn, đã từng nổi ý đồ cho công ty vào túi riêng đấy.”

Tng Tuấn kinh ngạc: “Cái gì? Chú Châu, chú nói đùa à?”

“Đem chuyện này ra đùa được ư? Lúc bấy giờ vẫn còn phu nhân, bà xử lý rất khéo, làm sự việc trở thành quá khứ một cách êm đẹp. Bây giờ chỉ còn một mình tiểu thư, cô ấy vừa phải quản lý công ty, vừa phải ứng phó với Đồng sự Tăng, tôi thực sự rất lo. Ôi cha, cũng muộn rồi, tôi phải đi đưa cơm đây.” Châu Văn vội vội vàng vàng ra cửa.

Tng Tuấn vẫn còn sững sốt, lăm lăm tự hỏi: “Uncle muốn thôn tính công ty? Có chuyện này thật? Tại sao mẹ và chị chưa bao giờ nói đến chuyện này?”

Châu Văn đột nhiên lại quay vào, “Xem trí nhớ của tôi này, quên bếng cà phê tiểu thư thích uống.”

“Chú để đâu? Cháu lấy cho.”

“Không cần, không cần, để tôi lấy, gần đây thôi.” Châu Văn chỉ một chiếc tủ trong phòng khách.

i người cùng bước tới, Tng Tuấn mở cánh tủ ra, những lon cà phê với nhãn hiệu quen thuộc đập vào mắt. Bỗng anh nhớ đến những lon cà phê y được đặt trên bàn làm việc ngày trước, cứ nghĩ mãi không ra ai lại tốt bụng vậy.

“Chẳng lẽ là chị? Chị luôn bí mật quan tâm mình?” Cuối cùng anh cũng nhận ra Tng Mẫn đã phải dụng tâm thế nào.

Châu Văn mặc dù không hiểu gì, thấy Tng Tuấn khẳng định Tng Mẫn rất quan tâm mình liền tán đồng: “Đại tiểu thư đương nhiên quan tâm đến thiếu gia rồi. Nhiều việc đại tiểu thư để ở trong lòng thôi, mấy lần tôi đến bệnh viện thăm phu nhân toàn gặp đại tiểu thư ngồi khen thiếu gia.”

Tng Tuấn cảm động, “Sao chị cháu phải làm như thế chứ?”

Châu Văn lại nhìn vào trong, nhẹ nhàng ghé lại, thì thầm vào tai Tng Tuấn, như sợ Sở Sở nghe thấy, “Vì chuyện thư nặc danh của cô Lâm i hôm nay, đại tiểu thư biết thiếu gia thích cô Lâm nên dù không muốn vẫn đến nhà Đồng sự Tăng xin lỗi.”

Tng Tuấn không hiểu: “Thế nghĩa là sao?”

“Tôi cũng không rõ. Có lẽ Đồng sự Tăng mượn cớ, muốn gây rắc rối cho đại tiểu thư.” Châu Văn cầm cà phê rời đi.

Tng Tuấn ngẫm nghĩ, cảm thấy không ổn.

Sở Sở bước ra, vui vẻ: “Xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Nhưng Tng Tuấn không phản ứng lại, Sở Sở thấy lạ, “Tng Tuấn, Anh sao vậy? Thất thần gì đấy?”

“Không có gì.” Tng Tuấn chuyển chủ đề, “Cũng muộn rồi, anh đưa em về nhà trước.”

Tng Tuấn cầm lấy túi xách của Sở Sở, giục cô về nhà, mượn danh nghĩa đến nhà họ Tăng.

Tại đó, Đồng sự Tăng và các thành viên trong hội đồng quản trị đang tụ tập uống trà, ăn điểm tâm. Cả đám đang hí hửng.

Ông A lên tiếng: “Không ngờ Đồng sự Tăng còn giữ lại chiêu bài này, quá y. Vận mệnh của Lâm Hiếu Khiết cũng hết đến nơi rồi, tôi đang đợi xem hai con nhỏ đó sẽ giải quyết chuyện này thế nào.”

Đồng sự Tăng cười lạnh, “Có lá thư nặc danh ấy, tôi thấy Tng Mẫn có muốn bảo vệ Lâm Hiếu Khiết cũng không nổi!”

Ông A nói: “Lâm Hiếu Khiết nhận hối lộ, Tng Mẫn dùng người không đúng, cả i đều phải ra đi. Tôi thấy phòng kế hoạch này nhiều lỗ hổng quá, chỉ có thể nhờ Đồng sự Tăng dẫn dắt mới vực dậy được thôi.”

Đồng sự Tăng tỏ vẻ không phải tôi thì ai vào đây, cả đám cười ngạo mạn, đắc ý.

Đoạn, quản gia dẫn Tng Mẫn bước vào, tất cả đều sững sốt, vội thu lại nụ cười trên mặt.

Đồng sự Tăng tỏ vẻ nghiêm nghị, “A Mẫn, chúng ta đang thảo luận làm sao để giải quyết rắc rối từ Lâm Hiếu Khiết. Thế nào, xác minh rõ chân tướng chưa? Lâm Hiếu Khiết có thừa nhận đã nhận tiền không?”

Tng Mẫn nhìn chăm chăm vào Đồng sự Tăng, giọng điệu xa lạ, khách khí, “Cháu có việc này muốn được bàn riêng với uncle.”

Hội đồng quản trị ngạc nhiên, ai ai cũng cu mảy.

Tng Mẫn mỉm cười, tỏ ý không cho phép từ chối.

Ở một góc khuất, Tng Mẫn và Đồng sự Tăng ngồi đối diện.

Ông ta lên tiếng trước: “Nói đi, có việc gì mà nhất định phải bàn riêng?”

Tng Mẫn nheo mày, thân thiết mở lời: “Uncle, thư ký của cháu nói rằng bức thư nặc danh này đột nhiên xuất hiện trên bàn. Cháu nghĩ đi nghĩ lại, người có thể đặt nó lên bàn làm việc của giám đốc Hoàng Hải hay đột nhập

vào tư gia của các thành viên trong hội đồng quản trị mà không bị phát hiện, có lẽ chỉ duy nhất một người.”

Cô nhìn chăm chăm vào ông, dường như chỉ thẳng Đồng sự Tăng chính là hung thủ.

Mỉm cười nhấp trà, ông ta chậm rãi hỏi: “Vậy người đó là ai? Cháu tìm thấy chứng cứ chưa, A Mẫn? Nửa đêm nửa hôm cháu chạy đến nhà uncle, không phải muốn cùng uncle chơi trò tìm thủ phạm với cháu chứ?”

Tng Mẫn biết suy đoán của mình không sai, cười lạnh, rót sữa vào ly cà phê, nhẹ nhàng khuấy đều, cố tỏ vẻ thản nhiên: “Cháu rất tò mò, Lâm Hiếu Khiết mới đến Hoàng Hải chưa lâu, chẳng có quan hệ gì với chúng ta, không thù không oán, là ai rắc tâm muốn đá cô ấy đi, vì lý do gì?”

Đồng sự Tăng đáp: “A Mẫn, mặc dù uncle không biết đó là ai, nhưng mấy chữ ‘chẳng quan hệ gì’ có nhiều nghĩa lắm. Ví dụ như cháu và A Tuấn gọi ta là uncle, Lâm Hiếu Khiết gọi ta là Đồng sự Tăng, lập tức thấy ngay mức độ thân sơ. Không chừng Lâm Hiếu Khiết đã vô tình đắc tội với ai đó mà không biết đấy.”

Tng Mẫn hiểu.

Ông ta lại nói: “Nhưng nhắc tới Lâm Hiếu Khiết, cách làm của cô ta thật khiến người khác bức mình. Từ khi cô ta tới Thượng Hải, cả Spirit Hoàng Hải đều lộn xộn lộn xộn, Sở Sở nhà chúng ta cũng phải chịu không ít áp lực, uncle càng không chịu nổi.”

Tng Mẫn đặt chiếc thìa xuống, cầm ly cà phê lên hít hà mùi hương, điềm tĩnh giải trình: “Khi Lâm Hiếu Khiết vừa tới Hoàng Hải, đúng là có chút va chạm, nhưng bây giờ đã không còn vấn đề nữa. Vả lại, qua vài hoạt động lớn, năng lực của cô ấy cũng được cả công ty chứng kiến. Nếu bất cẩn đắc tội với ai, cháu nghĩ cũng chỉ vô tình thôi.” Cô ung dung uống một ngụm rồi đặt ly cà phê xuống.

Đồng sự Tăng bỗng chuyển đề tài, tỏ thái độ lo lắng, tn thờ: “Uncle sống đến chừng này tuổi rồi, cay đắng ngọt bùi nếm đủ.”

Tng Mẫn nghi hoặc, không hiểu tại sao ông ta lại cố ý làm cô bối rối vậy.

“Uncle chỉ lo cho Sở Sở, nếu không kịp nhìn thấy nó diện váy cô dâu, ta sẽ ân hận cả đời.”

Cô thấp thoáng đã nghe ra vấn đề.

“Auntie đi sớm, ta chỉ có mỗi Sở Sở. Đối với ta, không có gì quan trọng hơn hạnh phúc của nó.” Đồng sự Tăng cười, “Thử tính xem, Sở Sở đến tuổi rồi, trước kia mỗi lần uncle giới thiệu ai, nó đều cự tuyệt. Bây giờ, khó khăn lắm Tng Tuấn nó mới trở về, nhưng lại mang theo Lâm Hiểu Khiết. Nhìn thấy Sở Sở ngày một héo hon vì tình yêu, người làm cha như ta làm sao không đau lòng?”

Tng Mẫn đối diện với màn công kích tình cảm này, chẳng chút xúc cảm, “Uncle à, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, một mối tình đẹp cũng không thể được vun lên bằng thủ đoạn khinh bỉ.”

“A Tuấn và Sở Sở lớn lên bên nu, ai có thể phù hợp với i đứa hơn chúng nó? Nếu A Tuấn và Sở Sở kết hôn, chúng ta thân lại thêm thân, thực sự trở thành người một nhà.” Đồng sự Tăng dừng lại, nhìn Tng Mẫn, từ từ nói ra trọng điểm, “Đến lúc đó, bất kể là ai làm sai việc gì, nhất định có thể giải quyết nhẹ nhàng. Dù sao cũng là người một nhà.”

Tng Mẫn nheo mày.

“Nhìn thấy cháu vì Lâm Hiểu Khiết mà chạy đi chạy lại thế này, uncle cũng rất xót xa. Thế này đi, giờ uncle có thể phá lệ giúp cháu xử lý việc lá thư nặc danh, nhưng lần sau sợ sẽ không thể. A Mẫn, cháu hiểu không?”

Trên gương mặt ông vẫn giữ nụ cười nhưng ngôn từ và thái độ rõ ràng là ép buộc.

Tng Mẫn thầm tính toán.

Người quay trở về phòng khách, Đồng sự Tăng cười một cách sảng khoái, còn Tng Mẫn vẫn giữ nguyên thái độ.

Ông A hỏi: “Người nói chuyện gì thế?”

Đồng sự Tăng đáp: “A Mẫn thảo luận cùng tôi vài phương pháp nhằm tăng tính đoàn kết trong công việc của phòng kế hoạch. Tôi thấy khá y, có thể thực thi.”

Ấn ý sâu xa ấy hội đồng quản trị đều ngầm hiểu.

Ông A gật đầu, “Giám đốc Tng có lòng như vậy, chúng ta cũng nên giúp đỡ.”

Mới phát biểu được non nửa, Tng Tuấn và Sở Sở cùng bước vào. Tng Tuấn sững sốt nhìn Tng Mẫn. Sở Sở cũng kinh ngạc, “Giám đốc.”

“Giám đốc gì chứ, là chị mới phải. Người một nhà mà, khách sáo làm gì.” Đồng sự Tăng sửa lời con gái, mặc dù nói với Sở Sở, nhưng ông lại mỉm cười nhìn về Tng Mẫn.

Hội đồng quản trị bất ngờ, nhin chóng vỡ nhẽ, bắt đầu hòa theo.

Ông A góp lời: “Đúng thế Sở Sở, sao lại xa cách vậy, chị cháu sẽ không vui đâu.”

Tng Mẫn cố kiềm cơn tức, mỉm cười, “Nếu đã hết giờ làm việc thì không phải gọi tôi là giám đốc nữa.”

Tng Tuấn mở to mắt trước phản ứng của Tng Mẫn và Đồng sự Tăng.

Sở Sở dưới sự cổ vũ của đám đông, mặt đỏ bừng, bèn lên gọi Tng Mẫn: “Chị.”

Tng Tuấn liếc Tng Mẫn, bên tai văng vẳng giọng Châu Văn: “Vì chuyện thư nặc danh của cô Lâm i hôm nay, đại tiểu thư biết thiếu gia thích cô Lâm nên dù không muốn vẫn đến nhà Đồng sự Tăng xin lỗi. Có lẽ Đồng sự Tăng mượn cớ, muốn gây rắc rối cho đại tiểu thư.”

Tng Tuấn cuối cùng cũng rõ ràng, hơi bực bội trước thái độ của chị gái. Anh nhìn Đồng sự Tăng: “Uncle, cháu muốn biết chuyện về lá thư nặc danh.”

Tng Mẫn cảm giác Tng Tuấn muốn chất vấn ông ta, lập tức lên tiếng ngăn lại: “Lúc này uncle đã nhận lời giúp chúng ta tìm ra hung thủ rồi.”

Đồng sự Tăng mỉm cười, qua việc Tng Mẫn che giấu giúp cho mình, ông biết cô đã chấp nhận thỏa hiệp.

Tng Mẫn tạm biệt: “Uncle, không sớm nữa, chúng cháu xin phép. Tng Tuấn, em đưa chị về.”

Tng Tuấn khó chịu, Tng Mẫn phải kéo anh.

Tng Mẫn nghiêm nét mặt lại: “Tng Tuấn!”

Bất đắc dĩ, Tng Tuấn đành nghe theo, “Tạm biệt, uncle.”

i chị em ra về.

Đồng sự Tăng nhìn theo bóng lưng Tng Tuấn, vỗ vai Sở Sở, “Con yên tâm, lần này Tng Mẫn sẽ đứng về phía con.”

Hội đồng quản trị cùng vui vẻ.

Sở Sở nghĩ đến thắng lợi sắp tới mà vô cùng vui sướng.

Ra khỏi nhà họ Tăng, Tng Tuấn tức giận khởi động xe, liên tục hỏi Tng Mẫn: “Rốt cuộc chị tìm uncle thương lượng cái gì? Tại sao thái độ của i người lại kỳ quặc như vậy?”

Tng Mẫn quay đầu sang chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ không đáp.

“i người đã giấu em chuyện gì? Tại sao chị lại kéo em đi, không kể với em?” Lửa giận của Tng Tuấn càng bốc cao, bẻ bánh lái, đỗ lại bên đường. Anh nhìn Tng Mẫn chăm chăm.

Trên cửa kính ô tô là nét mặt lo lắng của Trung Mẫn.

Thang Tuấn nhượng bộ: “Chị trả lời một câu là được. Việc lá thư nặc danh có phải là trò do uncle?”

Việc Thang Tuấn thay đổi thái độ với Đồng sự Tăng khiến Thang Mẫn thoáng bất ngờ, cô điềm tĩnh đáp: “Chị đã nói rồi, bản thân sự việc chẳng quan trọng, chủ yếu là tại sao ông ta muốn ám hại Lâm Hiểu Khiết. Biết vì sao không?”

Thang Tuấn đáp: “Để đạt được công ty.”

“Em sai rồi, rõ ràng là vì Sở Sở. Con bé thích em nên không thích Hiểu Khiết, uncle mới ra tay để đuổi Hiểu Khiết khỏi Hoàng Hải.”

Thang Tuấn hỏi tiếp: “Cho nên lúc này chị đã chấp thuận điều kiện trao đổi của uncle?”

“Chị chỉ có thể chấp nhận, nếu không thì ngày mai tại cuộc họp hội đồng quản trị, sự nghiệp của Lâm Hiểu Khiết sẽ tiêu tan. Em nói đúng, Hoàng Hải cần Lâm Hiểu Khiết, cô ấy cũng không muốn từ bỏ Hoàng Hải như thế này.” Thang Mẫn từ từ quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Thang Tuấn, “Em muốn Lâm Hiểu Khiết rời khỏi Hoàng Hải?”

Thang Tuấn lắc đầu.

“Vậy hãy từ bỏ Lâm Hiếu Khiết và đến với Sở Sở.”

Thang Tuấn không dám tin, lòng đau cắt: “Chị bảo em vì một người mình không yêu mà tổn thương người mình thích?”

“Đôi khi để bảo vệ những thứ quan trọng, chúng ta phải làm tổn thương nó.”

“Cho nên trước kia chị nghiêm khắc, gây khó dễ, thậm chí đuổi em ra khỏi công ty, đều là bảo vệ em sao? Và cái này...” Thang Tuấn lấy lon cà phê trên giá đồ uống bên cạnh, “Cũng là chị bí mật đặt ở đó?”

Thang Mẫn thản nhiên thừa nhận, “Đúng, em quá yêu tự do, quá dễ dàng từ bỏ. Nếu em chỉ biết ôm tâm lý chơi cổ phiếu, xem nhẹ tình hình, lập tức sẽ bị những con sói già của hội đồng quản trị nuốt chửng, đây là cách mà chị bảo vệ em. Em có thể không đồng ý, nhưng chị hy vọng em sẽ an toàn. Việc lá thư nặc danh, ngày mai uncle sẽ triệu tập cuộc họp trả lại sự trong sạch cho Hiếu Khiết. Nhưng cái mà Lâm Hiếu Khiết phải đối diện không phải chỉ là thư nặc danh, đằng sau còn có cả một âm mưu to lớn. Chúng ta có thể giúp cô ấy lần này, nhưng lần thứ hai, lần thứ ba? Buông tay đi.”

“Không còn con đường nào khác ư?”

“Có.”

Thang Tuấn chờ đợi.

Thang Mẫn đáp: “Rời khỏi Hoàng Hải. Chỉ cần em và Hiếu Khiết ở lại công ty, uncle vì Sở Sở sẽ không bao giờ từ bỏ.”

Thang Tuấn hoang mang, nhìn chăm chăm về phía trước, “Chị đã từng yêu chưa?”

Thang Mẫn do dự một lát, cũng hướng tầm mắt ra xa, buồn buồn trả lời: “Rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Chị chọn Hoàng Hải.”

Thang Tuấn ngạc nhiên, “Chị hối hận không?”

Thang Mẫn điềm nhiên cười, “Mỗi ngày đều rất hối hận, nhưng nếu có cơ hội thứ hai, kết quả cuối cùng vẫn như vậy.”

Thang Tuấn do dự một lát, nhìn Thang Mẫn, nghiêm túc nói: “Em xin lỗi, em không định sống trong những tháng ngày hối hận.”

Anh bước xuống xe, chạy đi.

Thang Mẫn dõi theo bóng anh mỉm cười, dường như cô đã sớm biết câu trả lời.

Trong bóng đêm, Thang Tuấn vừa chạy vừa hét: “A...!!!”

Chạy đến lúc mệt nhoài mới dừng lại, anh thở hổn hển, lôi điện thoại ra gọi cho Hiếu Khiết, “A lô, Hiếu Khiết? Em đang ở đâu? Bây giờ ra ngoài có tiện không? Hẹn em ở quán cà phê gần khách sạn nhé.”

Anh vừa nói vừa vẫy một chiếc taxi.

Rất nhanh, Thang Tuấn đã đến quán cà phê, vội xuống xe đi vào.

Trong quán không còn ai, chỉ mình Hiếu Khiết lẻ loi nhìn ra ngoài khung cửa, lòng đầy tâm sự ngấm cảnh đêm. Cô khuấy ly cà phê trước mặt,

để tách cà phê phủ một lớp bọt.

“Hiếu Khiết.”

Hiếu Khiết quay lại, Thang Tuấn đang lại gần, gượng cười hỏi: “Muộn thế này còn tìm em? Sao lại nhể nhại thế này?” Cô lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán anh.

Thang Tuấn nắm lấy bàn tay cô, mỉm cười ấm áp, “Chuyện lá thư nặc danh đã được giải quyết.”

Hiếu Khiết kinh ngạc, mở tròn mắt nhìn Thang Tuấn, “Thật sao?”

“Sáng mai tại cuộc họp, hội đồng quản trị sẽ trả lại công bằng cho em, chúc mừng em không phải rời khỏi Hoàng Hải.”

Hiếu Khiết muốn anh xác nhận lại lần nữa.

Thang Tuấn gật đầu thật mạnh.

“Cảm ơn anh!” Hiếu Khiết cũng nắm chặt lấy tay Thang Tuấn.

“Trời ạ, chắc anh vì em mà chạy khắp nơi cả ngày điều tra hả? Mặc dù em hy vọng anh đừng tốt với em như thế, nhưng... một mình em lại chẳng làm nổi cái gì.” Hiếu Khiết nước mắt.

Thang Tuấn ôm cô vào lòng xót xa, “Đồ ngốc, đừng có việc gì cũng tự gánh vác, thoải mái dựa dẫm vào người khác đi.”

Hiếu Khiết ngẩng đầu lên, “Em quyết định rồi, chúng ta hãy không vui vẻ bên nhau đi.”

Thang Tuấn sững người. Cô mỉm cười: “Là anh nói mà, quen em khiến anh không còn vui vẻ.”

Thang Tuấn cười: “Trừ lúc này, hiện giờ anh thấy rất vui.”

Hiếu Khiết ngượng ngùng, quay đầu lại nhìn khung cảnh bên ngoài: “Anh biết không? Em rất hạnh phúc, có anh, có công việc mà em yêu thích.”

Nụ cười trên mặt anh cứng lại, nhưng cô chẳng nhận ra.

“Mặc dù lúc đầu mọi người không thân thiện với em, nhưng dần dần em đã xây dựng được tình cảm với họ. Giám đốc Thang mặc dù yêu cầu rất cao, nhưng mỗi lần hoàn thành một thử thách, em đều rất sung sướng.” Hiếu Khiết tựa vào Thang Tuấn.

Nét mặt Thang Tuấn càng lúc càng đăm chiêu.

Hiếu Khiết nhìn anh: “Dù sao đi nữa, cảm ơn anh đã giúp em rửa sạch tội.”

Thang Tuấn chân thành hỏi: “Em thật sự rất thích công việc này?”

“Đúng thế. Lúc đầu em cứ tưởng chia tay với Cao Tử Tề, lại nợ bao nhiêu tiền, cuộc đời em coi như xong. May mà có công việc, nó giúp em tìm lại giá trị bản thân... Sao thế anh?”

Thang Tuấn lắc đầu, che giấu nỗi phiền muộn, “Không có gì. Anh chỉ muốn cảm ơn em vì tất cả những gì em đã làm cho Hoàng Hải. Lễ kỷ niệm năm nay cũng bởi sự quyết đoán của em mới hạ màn một cách thuận lợi. Chúng ta mãi mãi sẽ là những ‘đồng nghiệp’ và ‘đối tác’ tốt nhất.”

Hiếu Khiết cảm thấy sự xa cách trong lời Thang Tuấn, thoáng ngạc nhiên, “Thang Tuấn?”

“Em mau về sớm nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải họp hội đồng quản trị.” Anh đứng lên.

Lại nghĩ tới việc sắp được minh oan, Hiếu Khiết không tiếp tục tìm hiểu sự thay đổi thái độ của Thang Tuấn nữa, cũng đứng lên, “Vâng...”

Cô theo sau anh, do dự được vài bước, cô dừng lại khẽ gọi: “Thang Tuấn.”

Thang Tuấn quay người nhìn cô. Hiếu Khiết kiễng chân, chủ động hôn lên má anh.

Thang Tuấn bất ngờ. Đây là lần đầu tiên cô chủ động khi ý thức còn tỉnh táo.

Hiếu Khiết xấu hổ: “Cảm ơn anh, mai gặp lại.” Dứt lời, bỏ chạy.

Nhưng Thang Tuấn lại buồn bã.

Cô không hiểu nỗi ưu phiền của anh, vẫn chìm đắm trong niềm vui sướng trong sạch.

Ngày hôm sau, tại phòng họp Hoàng Hải, Hiếu Khiết ngồi ở một góc, lo lắng chờ đợi.

Thang Mẫn đứng trước bục: “Về việc Lâm Hiếu Khiết nhận tiền hoa hồng hối lộ của nhà cung cấp, chúng tôi đã điều tra rõ ràng.”

Hội đồng quản trị đã biết trước kết quả, lặng lẽ ngồi nghe, không nhiều biểu cảm.

Không chỉ Hiếu Khiết mà cả Thang Tuấn cũng căng thẳng.

Thang Mẫn nhìn tất cả, chậm rãi tiết lộ chân tướng, “Kẻ giả thư nặc danh và giỏ hoa quả đựng tiền mặt, vu hại Lâm Hiếu Khiết là Trung Khải của phòng kế hoạch.”

Hội đồng quản trị đều cố tỏ ra kinh ngạc, chỉ có Hiếu Khiết là thực sự bất ngờ, “Trung Khải? Tại sao anh ta phải làm như thế?”

Cửa phòng họp mở ra, Thang Tuấn dẫn Trung Khải, một thành viên của nhóm Hiếu Khiết đi vào.

Trung Khải hổ thẹn: “Xin lỗi.”

Hiếu Khiết nghi ngờ nhìn anh ta.

Trung Khải cúi đầu, lảng tránh ánh mắt cô.

Thang Mẫn lên tiếng: “Trung Khải sẽ phải chịu trách nhiệm, buộc phải nghỉ việc. Vấn đề về thư nặc danh kết thúc tại đây, trả lại sự công bằng cho giám đốc Lâm Hiếu Khiết.”

Trung Khải buồn bã rời khỏi phòng họp.

Hiếu Khiết được minh oan, mỉm cười vui vẻ với Thang Tuấn.

Đồng sự Tăng thấy việc đã kết thúc, giả vờ tốt bụng, nói với Hiếu Khiết: “Xin lỗi giám đốc Lâm, trước đây chúng tôi đã hiểu nhầm cô. Một ngày vừa qua hẳn cô rất buồn phải không, thực là thiệt thòi.”

Hiếu Khiết gật đầu, mỉm cười.

“Cũng may phát hiện sớm, hội đồng quản trị chúng tôi còn kịp rửa sạch oan khuất cho cô. Nếu mà để cô bị giám đốc Thang sa thải, Hoàng Hải đã tổn thất một nhân tài. A Mẫn, cháu với tư cách quyền chủ tịch, nếu sau này lại xảy ra những việc tương tự, nhất định phải nhanh chóng tìm ra sự thật, hoặc sớm tìm chúng ta, không thì lại khiến cấp dưới tốt thế này chịu thiệt.”

Thang Mẫn cười lạnh.

Thang Tuấn dù mừng cho cô, nhưng trong ánh mắt lại ẩn giấu nỗi niềm lưu luyến không muốn xa rời.

Tất cả đều lọt vào mắt Thang Mẫn, cô cố tình quay sang anh: “Tôi hy vọng chủ nhiệm Thang có thể hợp tác mật thiết với giám đốc Lâm, nhưng đừng bất cẩn quên đi vị trí của mình.”

Thang Tuấn hiểu gật đầu.

Đồng sự Tăng hài lòng, “Mặc dù phòng kế hoạch như cây to gió mạnh, nhưng nếu nhân viên công tư phân minh, nghiêm túc tuân thủ nội quy làm việc, tôi tin rằng những chuyện thế này sẽ không xảy ra nữa.”

Hiếu Khiết gật đầu lĩnh giáo, Thang Tuấn và Thang Mẫn khéo léo tránh ánh mắt ông ta.

Thang Mẫn liếc hội đồng quản trị một lượt, tuyên bố, “Nếu sự việc đã được giải quyết êm đẹp, cuộc họp hôm nay đến đây kết thúc.”

Đồng sự Tăng khẽ hắng giọng, “Đợi một lát.”

Mọi người thắc mắc nhìn ông.

“Chúng ta mãi giải quyết chuyện lá thư nặc danh giả mà quên chưa biểu dương giám đốc Lâm, dưới sự dẫn dắt của cô và sự hỗ trợ của Thang Tuấn, lễ kỷ niệm đã kết thúc tốt đẹp.”

Tiếng vỗ tay vang lên.

Hiếu Khiết tỏ ý cảm ơn, Đồng sự Tăng lại nói: “Toàn thể thành viên hội đồng quản trị chúng tôi đều hy vọng giám đốc Lâm có thể cùng phòng kế hoạch của Hoàng Hải tạo ra nhiều thành tích hơn nữa.”

Đồng sự Tăng nở nụ cười khiến người ta phải rung mình với Hiếu Khiết.

Thang Mẫn và Thang Tuấn thoáng bất an trao đổi ánh mắt.

Hiếu Khiết lại bắt được ý đồ sâu xa ấy, vui vẻ đáp: “Cảm ơn Đồng sự Tăng, tôi sẽ cố gắng.”

Trong phòng tập, Thang Mẫn đang chạy bộ, bộ quần áo thể thao bó sát làm nổi bật vóc dáng cân đối của cô. Điện thoại chột đồ chuông, cô tắt máy chạy, bước xuống nghe, “A lô.”

Đầu dây bên kia vang lên lời hỏi thăm ân cần từ Cao Quốc Thành, “Thang Mẫn, tôi là Cao Quốc Thành của Hải Duyệt.”

Thang Mẫn thăm mồ hôi, mỉm cười, “Chào chú, chủ tịch Cao. Lần trước mẹ cháu đã được đón tiếp rất nồng nhiệt ở Đài Bắc, lại cả việc WIP nữa, thật sự cảm ơn chú.”

Cao Quốc Thành quan tâm: “Đừng khách sáo, tình trạng của chủ tịch Thang khá hơn chưa?”

Thang Mẫn thở dài, “Sức khỏe thì không còn vấn đề, nhưng tạm thời vẫn chưa khôi phục ý thức, bác sĩ nói vẫn phải tiếp tục theo dõi ạ.”

Cao Quốc Thành an ủi: “Đừng lo chủ tịch Thang không dễ bị đánh gục đâu, bà ấy sẽ nhanh chóng tỉnh lại.”

“Cháu cũng hy vọng thế.”

Cao Quốc Thành nói: “May mà Spirit Hoàng Hải còn cháu gánh vác, tin tức về lễ kỷ niệm SSP Week chú đã xem rồi, kết quả tốt lắm, chủ tịch Thang nhất định phải tự hào rồi. Mà trung tâm đặc sản vẫn thuận lợi chứ?”

Thang Mẫn cười: “Vâng ạ. Đặc biệt là trà Cao Sơn, khách hàng đánh giá rất cao. Cảm ơn sự quan tâm của chủ tịch Cao.”

“Thực ra lần này chú gọi điện, ngoài thăm hỏi tình trạng sức khỏe của chủ tịch Thang, thì cũng hy vọng có thể giao lưu hợp tác với Spirit Hoàng Hải. Chỉ vài tuần nữa, La Vanne sẽ chính thức vào Hải Duyệt, kế hoạch trước kia giám đốc Thang đưa ra, vì nguyên do phía Tử Tề có lẽ không thể sử dụng nữa rồi.”

Thang Mẫn tiếp lời: “Về vấn đề nhân lực, bởi vì hiện tại cháu đang thay quyền chủ tịch, nên tạm thời không thể rời Hoàng Hải. Nhưng cháu sẽ tìm một người rất hiểu về Hải Duyệt đi chuyến này, không biết chủ tịch Cao thấy thế nào?”

Cao Quốc Thành nghĩ một lát, vui vẻ đồng ý, “Được thôi, không vấn đề gì.”

Đài Bắc, phòng họp của trung tâm thương mại Hải Duyệt, nhân viên phòng kế hoạch marketing đều có mặt đầy đủ, thảo luận về hoạt động của La Vanne.

Tử Tề đứng trước bức báo cáo, Thiên Thiên ngồi bên ghi biên bản.

“Về việc marketing cho La Vanne, tôi đã chuẩn bị ba đợt tuyên truyền. Đợt thứ nhất là định vị thương hiệu, chúng ta sẽ ủy quyền cho công ty quảng cáo thiết kế ba hình ảnh đồ họa. La Vanne chỉ định Bạch Quý Tinh làm đại diện.” Mọi thứ rất trình tự, logic, ai nấy đều phải khâm phục.

Các nhân viên nữ lại càng sùng bái, thì thầm to nhỏ suốt.

Anna: “Nhìn ở góc độ nào cũng thấy giám đốc Cao là người đàn ông hoàn hảo, Lâm Hiểu Khiết đúng là điên rồi mới hủy bỏ hôn ước với anh ấy.”

Sarah: “Cậu không xem tin tức hai ngày nay à? Có đại minh tinh Bạch Quý Tinh, ai thèm bận tâm đến Lâm Hiểu Khiết.”

Anna chu môi: “Nếu không phải là Bạch Quý Tinh, không chừng tôi cũng có cơ hội.”

Tử Tề để ý có tiếng xì xào, bèn lên tiếng: “Anna, cô có thắc mắc gì à?”

Anh thân thiện nhìn về phía Anna, gương mặt tuấn tú cùng nụ cười tự tin khiến cô không chống đỡ nổi, tim đập loạn lên.

Anna ngượng ngùng: “Không... không có...”

“Vậy thì xin đừng làm gián đoạn cuộc họp.” Tử Tề lạnh lùng.

Nhưng cô chẳng hề bận tâm, đã sớm chết mê chết mệt vì vẻ đẹp trai ấy, sung sướng reo nhỏ: “Anh ấy biết tên tớ.”

Paul và các đồng nghiệp nam đều vô cùng ngạc nhiên.

Paul hạ giọng nói: “Lần đầu tiên tôi thấy chị Anna giống một thiếu nữ.”

Daniel đáp: “Giám đốc Cao lợi hại quá, tôi nhất định phải đi thỉnh giáo vài chiêu.”

Tử Tề cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ bên dưới, mỉm cười tiếp tục, “Đợt hoạt động thứ hai là củng cố người tiêu dùng mục tiêu, mở rộng phát triển nhóm khách hàng. Phần này sẽ do chúng ta chủ động thực hiện một loạt hoạt động, đồng thời mời các khách hàng VIP của Hải Duyệt đến tham gia, giới thiệu thương hiệu mới này.”

Đột nhiên, cánh cửa phòng họp bị đẩy ra, Joe trọc đầu vội đi vào, mặt mũi nhăn nhó.

Tất cả đều sửng sốt, lần lượt quay lại nhìn ông. Joe nhìn Tử Tề, nặng nề lên tiếng: “Có một tin xấu. Người quản lý của Bạch Quý Tinh gọi tới, từ chối làm đại diện cho La Vanne.”

Mọi người ngạc nhiên, xôn xao bàn tán rồi lại thi nhau nhìn Tử Tề với ánh mắt muốn nói “làm sao bây giờ”. Thiên Thiên cũng há hốc miệng lo lắng thay.

Sắc mặt Tử Tề sa sầm, thầm tính toán các giải pháp.

Anna và Sarah nhìn nhau, thầm thì, “Bạch Quý Tinh từ chối làm đại diện? Tại sao? Thật vô lý!”

Sarah suy đoán, “Nhìn giám đốc Cao nhăn nhó thế kia, 80% là hai người họ cãi nhau!”

Hai cô gật gù tán thành, đưa mắt nhìn về phía Tử Tề.

Anh chau mày, “Không thể để người khác thay thế?”

Joe trọc đầu cũng chau mày đáp, “Tôi đã hỏi lãnh đạo cấp cao của La Vanne, họ kiên quyết chỉ định Bạch Quý Tinh, một siêu sao nổi tiếng thế giới làm đại diện.”

Tử Tề cân nhắc.

Joe trọc đầu buồn bực: “Không ký được hợp đồng với Bạch Quý Tinh, việc hợp tác sau này nhất định sẽ xảy ra vấn đề.”

Anna bất lực: “Nhưng cô ấy không muốn nhận, chúng ta làm được gì chứ, cũng chẳng thể ép người ta ký hợp đồng.”

Joe trọc đầu không vui: “Cho nên mới cần nghĩ cách xử lý, nếu ép Bạch Quý Tinh ký hợp đồng là biện pháp duy nhất, chúng ta hãy tìm một người có thể ép cô ấy đi.”

“Người duy nhất chỉ có...” Geogre chưa nói hết, nhưng cả phòng đều đã rõ.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Tử Tề.

Tử Tề gật đầu, “Phần Bạch Quý Tinh cứ giao cho tôi, tôi sẽ nghĩ cách.”

Nhưng Thiên Thiên nhìn boss, vẫn thấy lo lắng.

Tử Tề u ám, quyết định bất chấp tất cả. Sau khi họp xong, Tử Tề lôi điện thoại ra, nhanh chóng tìm thấy số của Bạch Quý Tinh, nhưng bên kia chỉ có tiếng tổng đài: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin hãy chuyển sang hộp thư thoại.”

Tử Tề cúp máy, mặt mày sa sầm.

Thiên Thiên hỏi: “Boss, bây giờ phải làm thế nào? Anh định đi tìm Bạch Quý Tinh thật? Để tôi giúp anh hỏi cô ta trước nhé?”

Tính toán một hồi, gương mặt vốn cau có của Tử Tề bỗng giãn ra, anh mỉm cười như đã nghĩ ra cách giải quyết, “Cậu cứ phụ trách xem lại các số liệu của La Vanne giúp tôi, lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Tử Tề bỏ đi thẳng.

Thiên Thiên nhìn theo, tự nhủ: “Chà, boss thật đáng thương, bị người ta đá, bây giờ lại phải nghĩ cách để tóm lại cô chủ trước. Cô ta, có lẽ phải là cô chủ trước trước nữa, tính khí... chẳng dễ tóm.”

Thiên Thiên thở dài lắc đầu, chau mày đi về phía phòng làm việc.

Màn đêm buông xuống, nhà hàng Pháp sang trọng với không gian tràn ngập giai điệu cổ điển du dương, ánh sáng lung linh chiếu xuống bàn ăn.

Tử Tề cầm dao dĩa, nho nhã cắt miếng bít tết nếm thử. Anh hài lòng gật gù, uống ngụm nước rồi lau chút mỡ dính nơi khóe miệng, nói với người phụ nữ xinh đẹp ngồi đối diện: “Phi lê hảo hạng tái sáu phần, vừa ngọt vừa mềm, tôi thích nhất đấy.”

Đó không phải là Quý Tinh, mà là người mẫu Jessica.

Jessica khéo léo đáp: “Thật trùng hợp, em cũng thích nhất phần phi lê.”
Cô ăn một miếng, ánh mắt mê hoặc chĩa thẳng vào Tử Tề.

Anh như không thấy, lịch lãm mỉm cười: “Thật à? Thật trùng hợp.”

“Cho nên em tin vào duyên phận.” Jessica không chịu từ bỏ, dùng những động tác cơ thể tiếp tục tấn công, vừa nhấc chân khiêu khích Tử Tề, vừa nâng ly rượu, mỉm cười quyến rũ anh.

Tử Tề điềm nhiên cắt thịt, đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Một chiếc xe của paparazzi đỗ đó, cửa kính xe được kéo xuống, ống kính máy ảnh chĩa thẳng về phía hai người đang dùng bữa tối.

Anh nhếch mép, thu lại tầm mắt.

Jessica mấp máy đôi môi gợi cảm, “Rượu vang Burgundy năm 97, anh không uống?”

Tử Tề khéo léo từ chối, “Tôi phải lái xe.” Chậm rãi nâng ly nước lên, hơi nghiêng về phía Jessica, chạm cốc với cô.

Jessica nhấp một ngụm, trầm trồ nhìn ly rượu, nét mặt thật gợi cảm.

Tử Tề cũng uống nước, che giấu suy nghĩ.

“Em thực sự ngạc nhiên khi anh hẹn em ăn tối, cứ tưởng anh và chị Quý Tinh...”

Tử Tề cười nhạt, “Bạch Quý Tinh?Ồ, cô hiểu lầm rồi, tôi và cô Bạch chỉ có quan hệ hợp tác trong công việc.”

Jessica rất vui, “Thật ạ? Vậy... em có cơ hội?”

Tử Tề cười, lịch thiệp đáp, “Còn phải xem duyên phận.”

“Nhà hàng hôm nay anh chọn chất lượng quá. Em nghe bạn bè rỉ tai, món bít tết ở đây do đầu bếp chính của Cordon Bleu Pháp chế biến. Em cũng từng đến Pháp, rất đúng vị. Không hổ là ngài Cao.”

“Quý cô Jessica hài lòng là tôi vui rồi.” Tử Tề mỉm cười rất tự nhiên.

Jessica tròng mền nhìn anh, trái tim như đã trao anh hết rồi.

Tử Tề liền mời: “Lát nữa dùng xong bữa tối, hãy đi cùng tôi tới một nơi nhé?”

Jessica lập tức đáp: “Vâng!”

Anh thầm tính toán bước tiếp theo.

Sau khi rời khỏi nhà hàng Pháp, Tử Tề lái xe đưa Jessica đến nơi ngắm cảnh ngày trước từng tới cùng Bạch Quý Tinh. Anh và Jessica ngồi trong xe, Jessica trầm trồ: “Oa! Em không biết ở Đài Bắc có một nơi tuyệt vời thế này! Đẹp quá!”

Tử Tề không trả lời, im lặng nhớ về ngày xưa.

Ánh trăng, ánh đèn, dòng xe giao nhau tạo nên một cảnh đêm Đài Bắc rực rỡ như thật như mơ. Anh và Quý Tinh ngồi trên xe, ngắm nghía cảnh sắc ấy.

Định thần lại, thấy chiếc xe của paparazzi từ gương chiếu hậu, Tử Tề nhếch mép.

“Em sẽ không bao giờ quên buổi tối nay.” Jessica say đắm nhìn Tử Tề.

Anh nghiêng người gần về phía cô.

Jessica nhắm mắt, chờ đợi một nụ hôn lãng mạn. Thế nhưng, với tia flash từ tay sẵn ảnh phản chiếu qua gương chiếu hậu, Tử Tề đã hài lòng rồi. Anh thì thầm: “Jessica, phần của cô bị nhòe.”

Jessica lập tức cẩn thận kiểm tra lại, điều đà liếc mắt đưa tình.

Ngày hôm sau, Thiên Thiên đọc báo, dòng tít trên trang nhất viết: “Cao Tử Tề - thiếu gia Hải Duyệt thăm thiết bên người mẫu trẻ Jessica, âm mưu thay thế Bạch Quý Tinh làm đại diện cho La Vanne”, phía dưới đăng bức ảnh hai người dùng bữa tối và bức ảnh ngồi trong xe.

Thiên Thiên tròn mắt: “Chuyện này là thế nào hả boss? Trời ơi! Nếu như cô Quý Tinh...” Trông cậu cứ tưởng trời sắp sập.

Tử Tề đoạt lấy tờ báo, hài lòng nhìn kết quả. Anh tới bàn làm việc, dặn Thiên Thiên, “Bảo cậu chuẩn bị hợp đồng giữa Bạch Quý Tinh và La Vanne, đã chuẩn bị xong chưa?”

Thiên Thiên buồn phiền đáp: “Xong rồi ạ. Nhưng cô Quý Tinh đã từ chối, hôm nay xem được tin này, chắc chắn càng không thể đồng ý.”

Tử Tề tự tin: “Hôm qua cô ấy từ chối, nhưng hôm nay... Chúng ta cứ chờ xem!”

Ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, có lẽ Quý Tinh đã đọc báo, “Hắn cô ấy dậy rồi, vừa ăn sáng xong, xem báo.”

Tử Tề ung dung nhấc tách cà phê, làm một ngụm.

Điện thoại của Thiên Thiên đổ chuông, cậu sửng sốt – là Bạch Quý Tinh.

Thiên Thiên vui sướng: “Boss, là cô Quý Tinh!”

Tử Tề cười, “Còn chờ gì nữa, nghe đi!”

Thiên Thiên không hiểu boss mình đang tính cái gì, vội nhắc máy, thận trọng lên tiếng: “A lô, cô Quý Tinh.”

Lập tức có giọng nói phản nộ vang lên, “Tử Tề đang ở đó phải không? Bảo sếp anh nghe điện thoại!”

Thiên Thiên sợ hãi, nhắc máy ra khỏi tai, bối rối đưa mắt về phía Tử Tề, “Boss, cô Quý Tinh tìm anh.”

Tử Tề thản nhiên nhận điện thoại từ Thiên Thiên, “Có việc gì không?”

Quý Tinh nghiêng rằng, “Anh chuẩn bị hợp đồng với La Vanne đi, em sẽ bảo chị Amy liên lạc với anh!”

“Không vấn đề gì!”

Quý Tinh nhanh chóng cúp máy.

Tử Tề trả lại điện thoại cho Thiên Thiên, vui vẻ khi mưu kế thành công.

Văn phòng giám đốc Hoàng Hải, Thang Mẫn ngồi trên sofa, nghiêm túc nhìn Hiếu Khiết đối diện, “Hoàng Hải sắp hỗ trợ Hải Duyệt dự án hợp tác giữa họ và công ty La Vanne. Phòng kế hoạch phải cử một người sang đó, cô hiểu rõ Hải Duyệt nhất, hơn nữa từng tiếp xúc với đại diện của La Vanne, tôi tin rằng cô là người phù hợp nhất.”

Hiếu Khiết sững sờ.

“Sao thế? Có vấn đề gì không?”

Hiếu Khiết do dự một lát, lắc đầu, “Tôi rất mừng vì giám đốc đã đánh giá cao năng lực của mình, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

“Tốt lắm, đừng làm tôi thất vọng.” Thang Mẫn ngập ngừng, cuối cùng vẫn quan tâm hỏi, “Về mặt công việc, tôi tuyệt đối tin tưởng cô. Nhưng cô

đã chuẩn bị sẵn sàng để đối diện với người nhà họ Cao chưa?”

Hiếu Khiết gật đầu quả quyết, “Những gì cần đối diện tôi sẽ không lảng tránh. Giám đốc yên tâm, tôi sẽ không để việc riêng ảnh hưởng tới việc chung.”

Thang Mẫn mỉm cười, “Vậy thì vất vả rồi, đợt này cô về Đài Bắc, tôi sẽ giúp cô để ý phòng kế hoạch.”

Hiếu Khiết đáp: “Cảm ơn giám đốc.” Rồi lễ phép đứng lên, ra khỏi phòng làm việc.

Bên ngoài, cô hít sâu một hơi, tự động viên mình. Lấy lại tinh thần, Hiếu Khiết ngẩng đầu ưỡn ngực rảo bước về phía trước.

Trên dãy hành lang dài, bóng dáng cô mới lẻ loi, cô đơn làm sao...

Hiếu Khiết mặc một chiếc váy giản dị, đứng xếp hàng trước quầy thu ngân siêu thị, trong giỏ chỉ có vài lon bia và mấy gói bánh quy. Người phụ nữ đứng trước đang không ngừng làu bàu, “Phiếu giảm giá của lọ này ở đây, cái này mua cùng với cái kia có được chiết khấu không?”

Hiếu Khiết nghe thấy giọng nói quen thuộc bèn ngẩng lên, hóa ra là người quen với bộ đồ ở nhà, kẹp tóc bằng chiếc kẹp to bản.

“Tố Tố?!”

Chị quay đầu lại, phát hiện Hiếu Khiết, hai người thấy nhau trong trang phục bình thường, khác hẳn với mọi ngày đi làm, bất giác đều bật cười.

Hiếu Khiết lên tiếng: “Sao trùng hợp thế, chị cũng tới đây?”

Tố Tố chỉ chiếc túi trên tay: “Đúng thế, mọi người tổ chức đi du lịch cần chút đồ ăn vặt trên xe.”

Hiếu Khiết đang định lấy tiền thanh toán, Tổ Tổ thấy những thứ cô mua, vội chìa một tờ phiếu giảm giá ra, “Dùng phiếu này.” Sau đó cười, nháy mắt với Hiếu Khiết, “Tiết kiệm cho cô 5 tệ.”

“Cảm ơn chị.”

Thanh toán xong, hai người xách đồ rời khỏi siêu thị.

Đi qua một công viên, họ chọn xích đu ngồi xuống, trò chuyện cởi mở.

Tổ Tổ khen: “Tôi luôn thấy khâm phục giám đốc, một thân một mình đến Thượng Hải làm việc, còn rất xuất sắc. Ngày tôi bằng cô chỉ biết yêu đương, chẳng thiết làm gì.”

Hiếu Khiết lôi ra hai lon bia, đưa một lon cho Tổ Tổ, “Hóa ra bà mẹ này cũng lãng mạn ghê.”

Tổ Tổ tốt bụng nhắc nhở: “Giám đốc à, tôi không có ý gì đâu, nhưng tửu lượng của cô...”

Hiếu Khiết cười: “Tôi biết tửu lượng của mình không tốt lắm, nhưng tán chuyện mà không uống tí bia thì khó kể ra những đồn nén trong lòng lắm.”

Tổ Tổ cũng cười, không cản nữa. Cả hai liên tục mở bia, những tiếng bật nắp vang lên, họ càng hào hứng.

Chị nói: “Tôi ấy à, trước kia không chỉ lãng mạn mà còn được ối người mê mẩn. Những người theo đuổi tôi, không phải nói quá chứ xếp đủ ba vòng xung quanh khu triển lãm Thế Giới.”

Cả hai phì cười.

Tổ Tổ cười để che giấu nỗi xót xa, “Cao có, thấp có, béo có, gầy có, nhiều tiền có, lãng mạn có, tất cả đều có. Nhưng trước kia tôi quá cao ngạo, vì không chịu hạ thấp cái tôi cá nhân nên lỡ mất người mình thích nhất. Nếu

lúc đó tôi có thể dùng cảm nói với đối phương suy nghĩ thực sự, chắc bây giờ đã khác.”

Hiếu Khiết bất giác nghĩ đến mối quan hệ giữa mình và Thang Tuấn. Cô lại hỏi: “Vậy sau đó thế nào? Anh ta sống có tốt không?”

Tố Tố cười cợt, “Anh ấy lấy con gái của bà chủ cửa hàng tạp hóa khu nhà tôi, sinh hai đứa con. Gần đây hình như tóc ít đi, trán cao hơn, bụng to ra. Nhưng vẫn giống ngày xưa, suốt ngày ngậm tăm.”

Hiếu Khiết càng nghe càng thấy lạ, “Không phải đã chia tay rồi ư? Sao chị biết rõ thế?”

Tố Tố đáp với giọng đương nhiên: “Anh ấy bán tạp xướng ở đầu ngõ nhà tôi, đắt hàng lắm!”

Hiếu Khiết cứ tưởng Tố Tố nói đùa, nhưng chợt phát hiện chị rất nghiêm túc.

Tố Tố luyên tiết kể: “Đó là điều khó xử nhất. Cả hai ngày nào cũng nhìn thấy nhau, nhưng mỗi người đều đã có gia đình riêng, khoảng cách là vô tận. Yêu đấy, nhưng chỉ có thể giấu tấm chân tình, trở thành ‘hàng xóm tốt’.”

Hiếu Khiết thoáng xót xa.

Tố Tố cười khở, “Tôi rất muốn nói ‘nhớ anh lắm’ nhưng chỉ có thể nói ‘hôm nay bán hàng thế nào’; rất muốn quan tâm hỏi ‘tại sao lại không vui’, nhưng chỉ có thể hỏi ‘tạp xướng hôm nay ngon lắm’.” Chị quay sang cô, “Rất tệ đúng không?”

Mùi cay cay, chị uống từng ngụm bia to.

Hiếu Khiết bóp chiếc lon rỗng, “Nhìn người mình thích ở bên người khác, dù hạnh phúc hay không hạnh phúc, đều thấy khó chịu.”

Tổ Tổ bất ngờ, nhìn một Hiếu Khiết có phần bốc đồng, “Giám đốc nói đúng đấy. Cho nên tuyệt đối đừng để mình phải khó chịu.”

Hiếu Khiết ra sức gật đầu, lại mở một lon bia nữa uống ừng ực rồi quẹt miệng, “Ừm, nhất định tôi sẽ sống thoải mái, thật thoải mái.”

Cô quay đầu lại, slogan đầu phổ đập vào mắt “Tomorrow will be better”, như được cổ vũ, bỗng nhiên cô thấy rất sáng khoái, khẽ đu đưa.

Hiếu Khiết mỉm cười, lầm bầm: “Đúng vậy, ‘Tom will be better’.”

Trong phòng họp của Hải Duyệt, Cao Quốc Thành, Tử Hào, Tử Tề, Thiên Thiên, Joe trực đầu cùng các nhân viên phòng kế hoạch ngồi quanh bàn họp.

Ngài Lâm phát tài liệu, tất cả đều đang khá phấn chấn.

Cao Quốc Thành tuyên bố, “Mọi người đều đã biết, dự án của La Vanne với Hải Duyệt sắp bước vào giai đoạn thực hiện, người đại diện Bạch Quý Tinh cũng đã đến. Tiếp theo chúng ta sẽ phải chuẩn bị cuộc họp báo về sự kiện La Vanne đặt gian hàng tại Hải Duyệt, đại diện của Hoàng Hải, cô Lâm Hiếu Khiết lát nữa sẽ tới với vai trò cố vấn cuộc họp báo. Trước kia là đồng nghiệp rồi, hy vọng lần này có thể hợp tác vui vẻ.”

Tử Tề kinh ngạc.

Tử Hào chau mày.

Những người khác ngạc nhiên.

“Lâm... Hiếu Khiết?” Joe trực đầu bất ngờ.

Đúng lúc này, thư ký đi vào, kéo mọi ánh mắt ra cửa, “Chủ tịch, cô Lâm Hiếu Khiết đến rồi!”

Cao Quốc Thành gật đầu, “Mời cô ấy vào!”

Tử Tề chờ đợi...

Hiếu Khiết mặc vest, mang cao gót, đỉnh đạc xuất hiện. Cô đưa mắt một lượt, mỉm cười, “Lâu rồi không gặp! Tôi là đại diện của Hoàng Hải, Lâm Hiếu Khiết. Xin được chỉ bảo thêm!”

Cả phòng họp lặng ngắt. Sự xuất hiện đột ngột của cô khiến cho tất cả phải bàng hoàng.

Phòng trà nước, người của phòng kế hoạch xúm lại náo nhiệt bên Hiếu Khiết.

Ngài Lâm lên tiếng: “Hiếu Khiết, bao lâu rồi, không ngờ cô đã trở thành giám đốc dự án của Hoàng Hải, lợi hại quá!”

Paul tiếp lời: “Đúng thế! Quá giỏi! Có cơ hội giới thiệu tôi đến Thượng Hải nhé.”

Hiếu Khiết vui vẻ: “Các bạn hình như không thay đổi mấy.”

“Còn anh? Anh có thay đổi không?” Giọng của Tử Tề đột nhiên vang lên khiến mọi người giật mình, quay lại nhìn anh.

“Hi!” Hiếu Khiết chào.

“Hi! Lâu rồi không gặp.”

Chào hỏi xong, không khí bỗng chìm vào im lặng.

“Đi thôi, đến giờ rồi.”

“Lát nữa nói chuyện tiếp nhé Hiếu Khiết.”

Mọi người biết ý, lần lượt tản đi.

Tử Tề và Hiếu Khiết đứng đối diện nơi ban công, trên tay mỗi người là một tách cà phê.

“Không ngờ đại diện của Hoàng Hải là em. Em đến Hoàng Hải từ bao giờ vậy? Sau khi rời Anh sao không quay về Hải Duyệt?” Tử Tề dừng lại ngần ngại, rồi lại hỏi, “Em đến Thượng Hải là vì Thang Tuấn?”

“Dừng dừng dừng. Nhiều câu hỏi như thế, em phải trả lời câu nào trước?” Hiếu Khiết phải ngắt lời trước một loạt câu hỏi của anh, “Nói về lý do đến Thượng Hải trước, một phần là vì Thang Tuấn, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất là... Ai cho anh trả 100 vạn Nhân Dân tệ thay em? Số tiền em nợ vào đêm WIP ấy thì chỉ có thể trả từ từ thôi.”

Tử Tề cười trừ, “Em phát hiện ra rồi? Thảo nào tờ chi phiếu đó mãi không thấy Hoàng Hải thanh toán.”

Hiếu Khiết cũng cười.

Tử Tề mừng thay cô: “Em ở Hoàng Hải sống tốt, anh yên tâm. Giai Nghi nhất quyết không cho anh biết tình hình của em.”

Hiếu Khiết hơi áy náy, “Là em bảo Giai Nghi không được nói với anh là em đã rời Anh.”

“Chẳng phải đã nói làm bạn bè sao, bạn bè không được biết tình hình của em à?”

Hiếu Khiết lúng túng, “Sorry. Đối với em thì gặp anh vẫn cần chút thời gian để trấn tĩnh.”

Tử Tề không muốn bức cô, cố tỏ vẻ tự nhiên, “Được rồi, không sao. Anh chỉ là... vẫn lo cho em.” Rồi uống một ngụm cà phê, che giấu sự yếu đuối.

“Em ổn, anh đừng lo.”

“Ừ, anh nhận ra mà, không chỉ ổn mà còn ngày càng mạnh mẽ, trưởng thành hơn.” Anh nhìn cô từ đầu tới chân, cả người cô toát lên một vẻ chín chắn đầy nữ tính.

Hiếu Khiết cười: “Ha ha, thật ạ? Em cũng nghe nói mối quan hệ giữa anh và Bạch Quý Tinh tiến triển rất tốt, em cũng mừng cho anh. Với tư cách là một người bạn, chúc mừng hai người.”

“Cảm ơn lời chúc phúc của em. Anh và Quý Tinh, hiện tại vẫn chỉ là bạn.”

Hiếu Khiết trêu chọc: “Vậy sao? Thật đáng tiếc. Nếu gạt tình cảm riêng đi, em vẫn thấy hai người đẹp đôi.”

Tử Tề làm bộ bi thương, trêu đùa: “Em nghĩ thoáng thật! Anh đau lòng quá!” Khiến Hiếu Khiết cười mãi.

Anh mời: “Tối nay đi ăn cơm với anh nhé?”

Hiếu Khiết nheo mắt, “Cá nhân mời?”

Tử Tề lập tức đính chính, “Vì công việc, anh muốn thảo luận về La Vanne.”

Hiếu Khiết vui vẻ giơ tay ra hiệu “OK”.

Giữa hai người đã không còn khúc mắc.

Thang Mẫn ngồi trong văn phòng, chuyên tâm xem công văn. Có tiếng gõ cửa, cô ngẩng lên. Thang Tuấn vội vội vàng vàng đi vào, “Tại sao chị lại cử Hiếu Khiết đi Đài Bắc? Chị biết rõ mối quan hệ giữa cô ấy và Tử Tề khó xử thế nào mà.”

Thang Mẫn điềm tĩnh: “Chính vì biết nên mới cố tình cử cô ấy đi.”

“Chị có ý gì?”

Thang Mẫn đáp: “Xét về công, Hiếu Khiết hiểu rõ cách thức làm việc của Hải Duyệt, tại Đài Bắc cũng có quen biết, cô ấy đương nhiên là lựa chọn tốt nhất để thay mặt Hoàng Hải.”

Thang Tuấn hỏi tiếp: “Vậy xét về tư?”

“Về việc tư, lúc đó chị không từ chối điều kiện trao đổi mà Đồng sự Tăng đưa ra, muốn em và Sở Sở bên nhau. Hiện tại Đồng sự Tăng đang chăm chăm vào Hiếu Khiết, muốn tìm cơ hội bóp chết cô ấy. Chị điều Hiếu Khiết đi là muốn bảo vệ và phân tán sự chú ý của Đồng sự Tăng. Em nói xem, có nên không?”

Thang Tuấn mới vỡ lẽ, “Thì ra là vậy. Em xin lỗi chị, là em hiểu nhầm.”

Thang Mẫn che giấu tình cảm sâu dưới đáy lòng, nhàn nhạt mở miệng: “Em là em chị, đương nhiên chị sẽ bảo vệ người mà em muốn bảo vệ.” Cô mở tài liệu, một tay day thái dương, cố nhịn cơn đau, tiếp tục, “Gần đây dự án xây dựng trung tâm thương mại hai sắp kết thúc rồi, trong vòng nửa năm sẽ chính thức bắt đầu sử dụng, sau này còn vấn đề mời nhà cung cấp nữa.”

Thang Tuấn nhìn dáng vẻ vất vả của Thang Mẫn, bất giác gọi: “Chị.”

“Ừ?”

Anh lấy dũng khí: “Chị dọn về nhà đi.”

Thang Mẫn bất ngờ, ngẩng lên nhìn anh.

Thang Tuấn nói: “Cho dù thức khuya làm việc cũng có em cùng nghỉ với chị, hai người chắc chắn sẽ nhanh hơn một người. Tối đến đói bụng sẽ có chú Chu làm bữa ăn đêm. Ngày ngày chú ấy phải chạy đi chạy lại đưa canh cho chị, chị đành lòng?”

Thang Mẫn cảm động.

Thang Tuấn đang mong chờ cô đồng ý.

Tâm trạng Thang Mẫn trở nên nhẹ nhõm, cuối cùng cô gật đầu, nở nụ cười ấm áp.

Buổi tối, Thang Mẫn và Thang Tuấn ngồi bên bàn ăn, Châu Văn bê thức ăn đặt trên bàn, hân hoan: “Hai người đợi một lát, còn hai món.” Trên bàn đã bày năm sáu món.

Thang Mẫn lên tiếng: “Đủ rồi chú Châu, chúng ta cũng chỉ có ba người, ăn không hết đâu.”

Châu Văn cười sung sướng. “Không nhiều không nhiều. Đại tiểu thư hôm nay dọn về nhà, một việc vui thế này đương nhiên phải ăn mừng thật to mới được!” Nói rồi, ông lại đi vào bếp.

“Lẽ ra chị nên dọn về nhà từ lâu mới phải, xem chú Châu vui vẻ thế nào kìa.” Thang Tuấn nói.

Thang Mẫn chưa trả lời, ngoài cửa đã có tiếng chuông, “Ai lại đến giờ này nhỉ?”

Thang Tuấn lấy làm lạ: “Để em đi xem sao!”

Thang Tuấn đứng dậy mở cửa, vô cùng bất ngờ vì người đứng ngoài là Sở Sở, “Sao em lại đến đây?”

Cô mỉm cười: “Hi! Em nghe nói hôm nay giám đốc Thang dọn về nên muốn đến chúc mừng!”

Thang Mẫn bước tới, nhìn thấy là Sở Sở bèn chào hỏi lạnh nhạt, “Vẫn chưa ăn phải không? Cô ở lại dùng cơm, chú Châu nấu rất nhiều món tử.”

Sở Sở mỉm cười đi vào.

Ba người ngồi quanh bàn ăn, Châu Văn đứng bên phục vụ.

Sở Sở đưa một chai rượu vang: “Giám đốc, đây là chai rượu vang Bordeaux 86, em lấy từ tủ rượu của bố em.”

Thang Tuấn kinh ngạc: “Vang Bordeaux 86 là loại ngon nhất, giá của chai rượu này không rẻ đâu.”

Thang Mẫn đáp: “Sở Sở khách sáo rồi.”

Sở Sở dè miệng, “Đâu có! Giám đốc là chị của Thang Tuấn, cũng giống như chị gái em. Giám đốc có chuyện vui, em đương nhiên phải mừng thay cho giám đốc rồi!”

“Nếu uncle biết chai rượu này bị chúng tôi uống nhất định sẽ không vui đâu. Tôi không muốn uncle hiểu nhầm.”

Với lời ám chỉ của Thang Mẫn, Sở Sở và Thang Tuấn đều nhận ra ý tứ sâu xa.

Thang Tuấn tiếp lời: “Đúng thế! Uncle không nỡ uống, nếu biết chúng ta uống trộm thì có vẻ không hay ho lắm.”

Sở Sở cam đoan: “Yên tâm, em sẽ chịu mọi tội lỗi, không làm mọi người khó xử đâu!”

Thang Mẫn mỉm cười trang nhã, “Tấm lòng của em tôi hiểu. Người đến nhà là khách, chú Châu, chú mở giúp chúng tôi chai vang Burgundy 69 đi.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Thang Mẫn nói: “Cảm ơn chú. Mọi người mau ăn đi! Ăn nóng mới ngon.”

“Vâng ạ.” Sở Sở gấp một miếng, “Thang Tuấn, cá anh thích ăn nhất này.”

“Cảm ơn em. Không phải gấp cho anh, em cũng ăn đi.” Thang Tuấn không hề muốn nhận sự chăm sóc của Sở Sở, nhưng vì lịch sự, đành miễn cưỡng.

Sở Sở nhiệt tình: “Đưa bát đây em lấy canh cho!”

Thang Tuấn cười gượng, đưa bát ra, “Có ăn tôm không? Anh bóc cho em một con.”

Nét mặt Sở Sở bỗng trở nên khó coi.

Thang Mẫn lên tiếng: “Sở Sở bị dị ứng hải sản, hồi nhỏ một lần ăn phải tôm, phải gọi xe cấp cứu, em quên rồi à?”

Được Thang Mẫn nhắc, Thang Tuấn mới lúng túng nói: “Đúng rồi, suýt nữa em quên mất.”

Sở Sở lắc đầu, ý không bận tâm lắm, nhưng lúc không ai để ý, cô vẫn khó giấu nổi thất vọng.

Ăn cơm xong, Sở Sở và Thang Tuấn cùng vào phòng của anh. Sở Sở nhìn thấy một con rỗi đã phai màu, đổ kênh trên giá sách, lập tức đi tới dựng lên, “Thang Tuấn, sao anh có thể đối xử với nó như vậy?”

“Hả? Cái gì?” Thang Tuấn ngơ ngác.

“Chính là nó đó.” Sở Sở chỉ vào con rối nhỏ.

“Nó hả, làm gì mà ngạc nhiên thế, có chuyện gì?” Thang Tuấn ngạc nhiên.

“Mặt nó bị mài hết rồi.”

“Đây là món đồ chơi hồi nhỏ, cũ đi cũng là bình thường.”

“Tại sao anh không trân trọng chút nào những kỷ vật thơ ấu của chúng ta?”

“Anh chẳng nhớ nữa rồi, nếu không phải cứ bắt anh giữ con rối này thì khéo anh cũng vứt đi từ lâu.”

“Đó là lần đầu tiên chúng ta cùng làm phù dâu phù rể, sau đó cô dâu chú rể tặng chúng ta hai con rối này, mỗi người một con. Em còn nghĩ một ngày, chúng sẽ lại được bên nhau cơ.”

Thang Tuấn không biết phải nói sao với cô: “Sở Sở, thực ra như bây giờ được rồi. Hơn nữa, hai con rối xa cách nhau đã lâu, có lẽ không còn thích hợp bên nhau nữa.”

“Nhưng hai con rối này vốn dĩ không nên xa nhau. Không phải ư, Thang Tuấn?” Sở Sở không hiểu, ánh mắt cô tràn ngập màu hồng.

Thang Tuấn không đáp lại.

Đài Bắc, trong căn phòng sang trọng của một khách sạn cao cấp, Hiếu Khiết mặc vest bước vào, vừa đi vừa cởi giày cao gót, vứt túi xuống, tháo trang sức xuống, mệt mỏi nằm bò ra giường.

Cô lẩn qua lẩn lại, lời điện thoại ra, toàn là tin nhắn rác, không có tin nhắn nào của Thang Tuấn cả, “Thang Tuấn thôi, đến một tin nhắn cũng không thèm gửi cho mình.”

Cô quay sang thò Peter đầu giường, kéo nó lại, nhéo nhéo tai nó chất vấn: “Peter, mày có thấy gần đây Thang Tuấn rất lạ không? Rất lạ đúng không?! Không thèm để ý đến người ta, gửi tin nhắn cũng không trả lời, ăn cơm cũng không gọi đi cùng. Thật đáng ghét.”

Cô lầm bầm than thở, chợt có tiếng chuông cửa. Hiếu Khiết đặt thò Peter xuống, thắc mắt đi mở cửa.

Người đứng ngoài làm cô sững sờ - Giai Nghi với bụng bầu to tướng, mỉm cười rạng rỡ, còn xách theo một chiếc túi nhỏ.

“A.” Hiếu Khiết sung sướng ôm chầm lấy Giai Nghi, nhưng giữa cả hai lại bị chặn bởi chiếc bụng, hai cô nhìn nhau hồi lâu sợ chèn vào baby, cuối cùng bật cười.

Hiếu Khiết vui vẻ hỏi: “Sao cậu đến đây?”

Giai Nghi đáp: “Nhớ cậu quá chứ sao.”

“Đồ ngốc, không phải đã bảo đừng đến rồi ư? Vác cái bụng to thế này, nhờ con gái của tớ có chuyện gì thì làm thế nào?”

Giai Nghi nói: “Cậu yên tâm, Tiểu Mã đưa tớ đến. Tớ đuổi anh ấy về rồi, bảo anh ấy hai ngày nữa hãy qua đón, chúng ta lại có thể tổ chức party đêm rồi.”

Hiếu Khiết hào hứng kéo Giai Nghi hoan hô, “Tớ xúc động quá. Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã đến đây với tớ.”

Cô lại định ôm chầm lấy, sức nhớ đến cái bụng ban nãy, bèn cúi xuống, “Ha, con yêu, hai ngày tới phải ngoan ngoãn ở bên mẹ Hiếu Khiết nhé.”

Giai Nghi phì cười.

Hiếu Khiết kéo hành lý của bạn vào. Hai người nằm trên giường tán chuyện.

Hiếu Khiết lên tiếng: “Tính ra, mấy tháng rồi chúng ta không gặp nhau, cậu sắp sinh rồi, có cần tớ xin nghỉ không?”

Giai Nghi xoa xoa bụng: “Tiểu Mã chăm tớ lắm, giờ ngay cả xách đồ cũng không cho tớ xách. Người mang bầu là Giai Nghi này, nhưng mọi người còn căng thẳng hơn. Cho tớ xin, tớ mang bầu chứ có ốm đau bệnh tật đâu.”

Hiếu Khiết lại hỏi: “Cửa hàng vẫn kinh doanh tốt chứ? Có đủ người không?”

Giai Nghi đáp: “Khỏi lo, bọn tớ đã thuê A Tang rửa bát và vệ sinh, tớ chỉ phụ trách quầy thu ngân với bưng bê, dọn bàn. Tiểu Mã chỉ việc phụ trách cái bếp, công việc bớt vất vả rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Giai Nghi cố gắng ngồi dậy, ngần ngại mở lời, “Hiếu Khiết, có việc này tớ luôn phân vân không biết nên nói cho cậu hay không.”

Hiếu Khiết ngơ ngác, “Chuyện gì?”

“Là Cao Tử Tề!”

Hiếu Khiết sững người, lại nói: “Ồ, cậu định kể là anh ấy hỏi cậu tình hình của tớ à? Không sao, chiều nay anh ấy nói với tớ rồi, cảm ơn cậu đã giữ bí mật cho tớ.”

Giai Nghi vội xua tay phủ nhận, “Không phải chuyện đó!”

Hiếu Khiết tò mò, “Vậy là chuyện gì?”

Giai Nghi trả lời: “Đợt này, Cao Tử Tề thường xuyên dẫn khách tới nhà hàng, giúp chúng tớ rất nhiều.”

Hiếu Khiết thoáng bất ngờ.

“Có một lần bụng tớ rất đau, Tiểu Mã lại không có trong cửa hàng, là Tử Tề đưa tớ đến bệnh viện, lần đó may mà có anh ấy, baby mới giữ được.”

Hiếu Khiết cảm động.

Giai Nghi thấy lạ, “Anh ấy không kể với cậu?”

Hiếu Khiết mỉm cười: “Ừ, không kể.”

“Có cơ hội cậu cảm ơn anh ấy giúp tớ nhé. Bảo anh ấy, sau này đến chỗ tớ ăn cơm thì không phải trả tiền.”

Hiếu Khiết bực mình nhìn Giai Nghi, “Xin cậu, anh ấy nhiều tiền hơn cả hai chúng ta cộng lại ấy, chẳng để tâm chuyện ấy đâu! Cấm cậu miễn phí cho anh ta! Nhiều lắm thì giảm giá 30%, tớ sẽ chuyển lời giùm!”

Giai Nghi bật cười.

“Không tệ nhỉ, đến Thượng Hải học được cách tính toán chi li rồi.” Giai Nghi nhìn chăm chăm vào Hiếu Khiết, ôm lấy mặt cô lo lắng, “Nhưng sao cậu gầy sọp đi thế? Công việc bận rộn quá à? Có thời gian nghỉ ngơi không?”

Được lời như cởi tấm lòng, Hiếu Khiết cười khỏ: “Nhiều lúc bận rộn lại là một niềm hạnh phúc. Nếu được ở lại làm thêm tớ sẽ cố gắng ở lại, tớ không muốn một mình trở về khách sạn trống vắng lẻ loi.”

Giai Nghi xót xa thay.

Hiếu Khiết tự trào: “Nếu để bản thân bận rộn, tối về khách sạn đặt người xuống ngủ luôn, tỉnh dậy lại đi làm. Hết ngày này qua ngày khác, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Tôi sẽ không nghĩ ngợi linh tinh, sẽ không muốn quay về.”

Giai Nghi buồn bã trách: “Đồ ngốc, muốn về thì cứ về chứ.”

“Giai đoạn đau khổ nhất đã qua. Nếu lúc này mà từ bỏ thì những nỗ lực trước đây coi như là mất hết à? Hơn nữa tôi còn nợ Hoàng Hải 80 vạn Nhân Dân tệ.” Hiếu Khiết xuống giường, lấy một chai nước ngọt trong tủ lạnh, vừa uống vừa nhìn xung quanh, “Tôi ghét mỗi tối phải quay lại khách sạn một mình, đặc biệt là vào dịp cuối tuần, nhìn thấy bao người trên đường mà không biết mình phải đi đâu. Quán nào cũng bàn hai, bàn bốn; trước kia có cậu tôi không thấy gì. Nhưng bây giờ hoàn toàn chẳng biết phải ngồi đâu, đành mua đồ ăn nhanh rồi đến công ty làm việc tiếp.”

Giai Nghi đau lòng: “Cậu có thể gọi điện cho tôi, tôi sợ làm ảnh hưởng đến công việc của cậu nên đều nhịn, không dám gọi chỉ dám gửi tin nhắn. Nhưng cậu cũng không gọi lại, làm tôi tưởng cậu đang sống rất tốt.”

Hiếu Khiết ghen ngào, “Xin cậu, đừng trao cho tôi sự ấm áp, đừng để tôi muốn dựa dẫm. Tôi sợ sẽ muốn từ bỏ.”

Giai Nghi khẽ ôm lấy Hiếu Khiết, bất giác mắt cũng đỏ hoe, “Cậu ngốc thế.”

Nước mắt rơi lã chã, Giai Nghi lấy luôn chiếc khăn đưa cô, tự nhiên cũng khóc òa.

Hiếu Khiết áy náy: “Tôi xin lỗi, làm cậu cũng khóc rồi, người ta bảo bà bầu không được khóc, nếu không baby sinh ra cũng rất hay khóc.”

Giai Nghi đau lòng: “Không vấn đề. Hôm nay là party đêm của mẹ con tớ với cậu, baby sẽ hiểu. Baby cũng rất thương mẹ Hiếu Khiết, mong mẹ mỗi ngày đều sống vui vẻ.”

Giai Nghi cầm lấy điện thoại của Hiếu Khiết, cài đặt một số phím, “Được rồi, số 1 là phím tắt của tớ, sau này có việc gì đáng ghét hay buồn phiền, nhất định phải gọi ngay cho tớ, không được một mình chịu đựng, không được một mình khóc thầm. Chuyện công việc cũng được, chuyện tình cảm cũng được, tớ đều phải là thánh giả đầu tiên.”

Hiếu Khiết rưng rưng, “Ừ, cậu cũng thế, có việc gì không được giấu tớ, phải chú ý đến sức khỏe, phải cẩn thận cho baby. Chỉ được nói chuyện với tớ chứ không được khóc cùng. Nhỡ baby ra đời suốt ngày khóc thì sao?”

Cả hai đều bật cười.

Giai Nghi nói: “Cậu nhất định phải gọi cho tớ, tớ không nhận được điện thoại của cậu sẽ lo đến rơi nước mắt đấy. Hứa nhé.”

Giai Nghi chìa ngón tay lên.

Hiếu Khiết lau nước mắt, cũng chìa tay ra.

Dưới ánh đèn, hai cô ngồi trên giường, ngón út ngoắc vào nhau, mắt ngân ngấn nước, miệng nhoẻn cười hứa hẹn.

Thượng Hải. Ban đêm. Phòng y tá có một người trực.

Đồng sự Tăng xách giỏ hoa quả, ôm bó bách hợp gõ cửa phòng y tá, thân thiện mở lời: “Xin hỏi, phòng bệnh của bà Thang Lan là phòng nào?”

Y tá thắc mắc: “Ông là người nhà ạ?”

Đồng sự Tăng mỉm cười: “Còn thân hơn người nhà, là bạn tốt hơn 20 năm rồi.”

Y tá cũng cười, chỉ về phía trước, “Phòng thứ ba ở phía trước.”

Đồng sự Tăng gật đầu, cảm ơn y tá.

Thang Mẫn và Châu Văn đẩy cửa bước ra, rời khỏi phòng bệnh, rẽ trái khuất dần. Đầu hành lang bên phải, Đồng sự Tăng xuất hiện, hai bên không đụng mặt, chẳng ai thấy ai.

Đồng sự Tăng tới trước cửa phòng bệnh, gõ nhẹ rồi bước vào.

Thang Lan yếu ớt nằm trên giường, vẫn chưa tỉnh lại.

Đồng sự Tăng, đứng cạnh giường, “Chà, trước kia thường nhắc bà phải chú ý sức khỏe mà bà không nghe, cứ mãi mê làm việc, giờ mới thành ra thế này.”

Chiếc máy liên tục phát ra những tiếng títt.

Đồng sự Tăng ngồi xuống, tiện tay đặt giỏ trái cây và bó hoa lên đầu giường, “Nhưng bà thật không đơn giản, đã gục rồi mà Hoàng Hải vẫn còn hai quân cờ thay bà ngồi đó. Lễ kỷ niệm năm nay chúng đã giải quyết thuận lợi, điểm này tôi rất khâm phục. Có điều đây chỉ là tạm thời thôi, đợi Thang Tuấn và Sở Sở kết hôn, tôi sẽ bắt Thang Tuấn phải nhường lại vị trí chủ tịch, để nó chỉ là một cổ đông lĩnh lương đơn thuần, lúc đó thì chả cần mất chút sức nào, Hoàng Hải cũng sẽ thuộc về tôi.”

Máy đo nhịp tim hiển thị tần suất hơi rối loạn.

“Bà không cần lo cho hai đứa con, cứ yên tâm mà đi đi. Dù thế nào thì chúng cũng gọi tôi là uncle mười mấy năm nay rồi, tôi sẽ để dành cho chúng miếng cơm.” Đồng sự Tăng vừa nói vừa sửa lại tóc cho Thang Lan, “Bà biết không, đợi đến ngày bà gục xuống, tôi đã phải chờ suốt 20 năm. Bà vất vả nhiều rồi, nghỉ ngơi đi, đừng tỉnh lại nữa.”

Dứt lời, ông ta hài lòng đứng dậy, chầm chậm mở cửa ra ngoài và khép cửa lại.

Chỉ còn một mình Thang Lan cô đơn trên giường. Ngón tay bà khẽ động.

Chương 28: Họa Vô Đơn Chí

“Thương hiệu trang sức nổi tiếng thế giới La Vanne với đại diện là siêu mẫu Bạch Quý Tinh, hôm nay đã vào trung tâm thương mại Hải Duyệt. Không ít quý bà quý cô đã đặt hàng những sản phẩm do La Vanne chế tác. Buổi họp báo ra mắt hôm nay quả nhiên đã thu hút được rất nhiều sự chú ý của cơ quan truyền thông...” Trên tivi đang phát tin tức.

Một lẵng hoa được đặt trong văn phòng của phòng kế hoạch marketing, áp phích của La Vanne cũng được dán lên, ở đây đang tổ chức tiệc mừng.

Cao Quốc Thành nói chuyện thân thiết với Hiếu Khiết, Tử Tề, Joe trực đầu, chỉ có Tử Hào bị bỏ rơi, không cam tâm uống liền một lúc hai ly sâm panh.

Anna thở dài: “Chà chà chà, tổng giám đốc thua rồi. Lần nào cũng vậy, chỉ cần có giám đốc Cao thì tổng giám đốc vốn dĩ đang tỏa sáng lấp lánh lập tức trở nên tối tăm như bóng đèn tắt điện.”

Paul thương cảm: “Chậc, tổng giám đốc cũng thật xui xẻo. Chủ tịch đúng là, chưa nghe câu ‘Đã sinh Du sao còn sinh Lượng’ à?”

Ngải Lâm khéo léo sửa lời, “Chu Du và Gia Cát Lượng đâu cùng một bố!”

Paul hỏi lại: “Điều đó quan trọng ư?”

Lúc này, Cao Quốc Thành khẽ gõ vào đế ly rượu, giơ ly lên: “Các vị, các hoạt động tuyên truyền cho La Vanne lần này đã thành công tốt đẹp, mọi người vất vả rồi.”

Tiếng vỗ tay hoan hô vang lên.

Tử Hào cầm ly rượu, cổ tình cạnh khố: “Đúng thế, ai cũng vất vả! Mà người vất vả nhất, đương nhiên là người từ Thượng Hải sang, Lâm Hiểu Khiết. Cảm ơn cô đã ‘không tính toán những chuyện trước kia’, nỗ lực giúp sức, tôi thay mặt em trai cảm ơn cô.”

Tử Hào đề cập đến chủ đề khiến Tử Tề phải lúng túng, những người có mặt lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau.

Hiểu Khiết vội làm hòa, “Tổng giám đốc đừng nói vậy, thực ra cuộc họp báo thành công vậy là nhờ cô Bạch Quý Tinh làm đại diện. Cô ấy có sức ảnh hưởng lớn nên mới đem lại hiệu quả to lớn vậy.”

Cao Quốc Thành bất giác gật gù khen ngợi.

“Nói như thế...” Tử Hào vỗ vai Tử Tề, “Giám đốc Cao của chúng ta cũng có công, nếu không dựa vào tin đồn giữa cậu ta và Quý Tinh thì sẽ không thu hút sự chú ý đến nhường này. Anh chúc em một ly.”

Bầu không khí thoáng chốc trở nên lạnh lẽo.

Tử Hào lại rót cho mình một ly sâm panh, Tử Tề khéo léo cầm lấy ly rượu trên tay anh ta, hạ giọng nhắc nhở, “Anh uống nhiều rồi. Chú ý lời nói hành động đi, đừng để nhân viên họ cười.”

Tử Hào có dấu hiệu phát cáu, Joe trọc đầu nhanh chóng tiếp lời, “Kế hoạch marketing lần này rất tốt, phim quảng cáo với chủ đề ‘Người tình bí mật’ chẳng những thu được tiếng vang rộng rãi mà khách hàng cũng rất hài lòng. Chính vì vậy mà phản ứng của giới truyền thông trong buổi họp báo mới nhiệt liệt như vậy.”

Hiểu Khiết mỉm cười: “Ý tưởng ‘Người tình bí mật’ rất phù hợp với sản phẩm trang sức; hơn nữa các khách hàng cương quyết muốn Bạch Quý Tinh

làm đại diện, thật đúng chủ đề, một sự lựa chọn thông minh.”

Cô điềm tĩnh nhìn Tử Tề, anh chỉ cười trừ.

Mọi người đều gật gù, chỉ có Tử Hào là khinh khỉnh hừ lạnh.

Cao Quốc Thành uống một ngụm sâm panh, mỉm cười với Hiếu Khiết, “Qua lần hợp tác này, ta cảm thấy nhờ được rèn luyện tại Spirit Hoàng Hải cháu đã trưởng thành hơn nhiều. Tử Hào nói đúng, cháu là người có công lớn nhất.”

Hiếu Khiết không dám nhận, vội vàng nâng ly sâm panh lên chúc, “Nào có ạ. Cảm ơn chủ tịch đã đồng ý cho cháu có cơ hội được làm việc lại với các đồng nghiệp cũ tại Hải Duyệt, hoạt động thành công là công sức của tất cả chúng ta.”

Mọi người khâm phục vỗ tay.

Đợi các nhân viên phòng kế hoạch marketing chúc mừng Hiếu Khiết xong, Joe trọc đầu lên tiếng: “Giám đốc Lâm, hân hạnh được hợp tác cùng cô, hy vọng sau này cô về Thượng Hải, sự nghiệp sẽ ngày càng phát triển.”

Hiếu Khiết mỉm cười: “Các vị cũng vậy.”

Joe quay sang Tử Tề: “Cả giám đốc Cao nữa, cảm ơn anh lần này dẫn dắt chúng tôi giải quyết rất nhiều vấn đề khó khăn.”

“Sau này cũng mong mọi người cùng nỗ lực hợp tác.” Tử Tề mời, cả hội trường vang lên những tiếng cụng chạm.

Cao Quốc Thành nhìn Tử Tề và đồng nghiệp, cười với Joe trọc đầu, “Có sự giúp đỡ của Tử Tề, việc kinh doanh của Hải Duyệt ngày một ổn định, xem ra tôi cũng nên tính đến việc giao Hải Duyệt cho nó quản lý rồi.”

Joe трот đầu đáp: “Có sự hỗ trợ của giám đốc Cao, hiệu quả công việc thật sự nâng cao rất nhiều.”

Tử Hào đứng bên cạnh, nét mặt sa sầm lại, lòng thấp thỏm không yên.

Cao Quốc Thành nhìn Hiếu Khiết, “Vào phòng làm việc của ta một lát.”

Hiếu Khiết gật đầu, đặt ly sâm panh trên tay xuống, theo Cao Quốc Thành.

Hai người vào phòng, Cao Quốc Thành ngồi trước bàn làm việc, Hiếu Khiết đứng đối diện, gương mặt đều ửng đỏ bởi hơi rượu.

“Cảm ơn sự quan tâm vừa qua của chủ tịch, ngày mai cháu phải về Thượng Hải rồi.” Hiếu Khiết mở lời trước.

Ánh mắt Cao Quốc Thành lộ vẻ luyến tiếc, “Cháu còn nhớ lần đầu tiên cháu lên phòng làm việc này không?”

Hiếu Khiết sửng sốt, vội đáp: “Có ạ, cháu không bao giờ quên khoảnh khắc đó, là chủ tịch cho cháu cơ hội để thay đổi cuộc đời.”

Cao Quốc Thành gật đầu: “Từ lúc ấy ta đã biết cháu nhất định sẽ là một nhân tài. Bây giờ hiện thực đã chứng minh, ta thực sự đã không nhìn nhầm người.”

Hiếu Khiết áy náy, “Cháu xin lỗi, chủ tịch. Không nói lời nào đã rời khỏi Hải Duyệt, phụ lòng mong mỏi của chú.”

Cao Quốc Thành xua tay, nhã nhặn đáp: “Cho dù cháu không nói, ta cũng đoán ra nỗi ấm ức mà cháu phải chịu. Ta thay Tử Tề xin lỗi cháu, cháu vất vả rồi. Mong rằng cháu đã thực sự vượt qua giai đoạn khó khăn. Tương lai nếu có cơ hội, Hải Duyệt lúc nào cũng chào đón cháu quay về.”

Sự chân thành của ông khiến Hiếu Khiết cảm động, mắt hoe đỏ, cúi người kính cẩn, “Cảm ơn những lời dạy bảo của chú. Nếu sau này có cơ hội, cháu nhất định sẽ suy nghĩ thận trọng.”

Cao Quốc Thành đứng dậy, đi đến bên Hiếu Khiết, vỗ vào vai cô.

Hiếu Khiết ngẩng lên.

“Hy vọng cháu sẽ không bao giờ quên lòng nhiệt tình và sự hết mình với công việc khi bán comple cho ta. Về Thượng Hải rồi nhất định phải phát huy hết năng lực để thành công. Ta sẽ luôn dõi theo cháu, ta tin vào con mắt mình!”

Hiếu Khiết cảm kích, gật đầu thật mạnh: “Cháu sẽ không làm chủ tịch thất vọng.”

Thang Mẫn và Thang Tuấn nhận lời mời tới nhà họ Tăng dùng cơm, hai chị em lúc nào cũng có ý đề phòng Đồng sự Tăng, không biết ông ta muốn làm gì.

Quản gia cầm một chai rượu vang, rót vào các ly. Sở Sở nhìn thấy chai rượu trong tay quản gia, chau mày: “Chẳng phải tôi đã nói Thang Tuấn không thích rượu vang năm này? Tại sao lại lấy chai này?”

Quản gia hoảng hốt, vội xin lỗi: “Bếp trưởng dặn, chai rượu này độ mạnh, vị êm, hợp với món ăn tối nay. Nếu chủ nhiệm Thang không thích thì tôi sẽ đổi chai khác ngay.”

Thang Tuấn từ tốn, “Không sao đâu, loại này cũng ngon.”

Sở Sở lắc đầu, mỉm cười với Thang Tuấn, đứng dậy, “Lần này mọi người đều có mặt, hãy mở chai vang Bordeaux 86 đi. Anh đợi em một lát.”

Thang Tuấn không kịp ngăn, Sở Sở đã rời khỏi bàn ăn.

Đồng sự Tăng nhìn theo bóng Sở Sở, bật cười: “Từ tối qua Sở Sở đã nói suốt, bắt tôi phải lấy chai rượu vang Bordeaux 86 ra. Kiểu này thì tối nay không trốn được rồi.”

Thang Mẫn lên tiếng: “Ngại quá, làm uncle phải tốn kém rồi.”

Đồng sự Tăng giơ tay, ngăn không để Thang Mẫn nói tiếp, “Đừng nói như thế, Sở Sở là con gái rượu của uncle, toàn bộ rượu trong hầm đều là của nó. Mở một chai mà khiến nó vui thì chai rượu đó mở là đáng.”

Thang Mẫn và Thang Tuấn lặng lẽ trao đổi ánh mắt.

Đồng sự Tăng cười rạng rỡ.

Thang Tuấn mở miệng: “Chỉ là ăn một bữa cơm, uncle không cần phải long trọng thế.”

“Hôm nay thì phải vậy. Uncle gọi hai đứa tới là muốn bàn một chuyện quan trọng.” Đồng sự Tăng nghiêm túc.

Thang Mẫn và Thang Tuấn chột dạ, im lặng chờ đợi.

Ông ta ra vẻ thần bí, chậm rãi lên tiếng: “Hai cháu gọi ta là uncle đã bao nhiêu năm, cũng đến lúc chúng ta thực sự trở thành người một nhà rồi. A Tuấn, cháu nên nghĩ đến hôn sự với Sở Sở nhà ta rồi nhỉ?”

Thang Tuấn sững sờ, suy nghĩ chộp nhoáng, cố tìm lý do thoái thác.

Thang Mẫn khẽ chau mày, không ngờ Đồng sự Tăng lại nói thẳng ra như vậy.

Ông ta hùng hổ tiếp tục, không cho chị em họ có cơ hội cân nhắc, “A Tuấn à, hiện giờ Hoàng Hải phải nhờ vào hai chị em bắt tay cùng gánh vác. Sự cố trong dịp lễ kỷ niệm được giải quyết thành công, lại thêm đêm hội WIP trước đó, doanh thu của Hoàng Hải tăng lên nhiều, sớm vượt các trung

tâm thương mại khác. Nếu sự nghiệp đã ổn định thì nên nghĩ tới việc thành hôn đi, đừng để Sở Sở của ta phải làm bà cô già.”

Thang Tuấn cười khỗ, “Uncle, sắp tới phải chuẩn bị cho Hoàng Hải 2, chúng ta chuẩn bị mời gọi các nhà cung cấp rồi, có lẽ còn bận rộn hơn.”

“Việc đó nếu thiếu người, uncle sẽ giúp các cháu tìm một giám đốc dự án, hiện tại không bàn việc công ty, chỉ bàn ‘việc nhà’.” Đồng sự Tăng gần như ép Thang Tuấn phải đồng ý, “Cháu xem, cháu và Sở Sở quen nhau từ bé, chỉ cần hai đứa kết hôn, không chỉ có thêm một người trợ giúp công việc mà Hoàng Hải cũng sẽ trở thành doanh nghiệp gia đình của hai nhà, chỉ thấy lợi, không thấy hại! Uncle nói có lý không?”

Thang Tuấn nghĩ cách từ chối.

“Nếu hai đứa không phản đối thì cứ thế mà làm nhé.”

Thang Tuấn khó xử, rất muốn phản đối đó chứ, nhưng không biết phải phản đối thế nào.

Đột nhiên Thang Mẫn cắt ngang, “Uncle à, chú đừng trách Thang Tuấn, vì mẹ cháu, nó nào có lòng dạ yêu đương.”

Thang Tuấn ngạc nhiên, không ngờ Thang Mẫn lại nói giúp mình.

“Hơn nữa, nhà họ Tăng và nhà họ Thang còn thân hơn cả người nhà, chúng cháu từ lâu đã coi chú là uncle thực sự.” Cô tiếp tục.

Đồng sự Tăng nhú mày, không vui: “Mẫn, Tuấn, ta biết các cháu vẫn bận lòng về bệnh tình của Thang Lan. Nhưng Trung Quốc có tập tục xung hỉ, không chừng A Tuấn và Sở Sở kết hôn, bệnh của mẹ cháu chẳng cần thuốc cũng khỏi ấy.”

Thang Mẫn giữ vững lập trường, “Uncle, mẹ cháu chỉ có mình Thang Tuấn là con trai, dù thế nào cũng phải tận mắt thấy nó lấy vợ. Việc kết hôn, hãy đợi mẹ cháu tỉnh dậy rồi bàn lại. Hy vọng uncle có thể thông cảm cho phận làm con chúng cháu, phải tỏ lòng hiếu thảo.”

Đồng sự Tăng cố kiềm cơn giận, trừng trừng nhìn Thang Mẫn.

Thang Mẫn coi như không thấy, cầm ly nước lên uống một ngụm.

Thang Tuấn vội xoa dịu bầu không khí dần trở nên căng thẳng. “Uncle, cháu luôn biết ơn những gì Sở Sở đã làm cho mình, chỉ là hiện giờ cháu rất lo cho mẹ, e với tâm trạng này mà tổ chức hôn lễ thì sẽ thiệt thòi cho Sở Sở. Uncle hãy cho cháu thêm thời gian.”

Trước thái độ kiên quyết của Thang Tuấn và Thang Mẫn, Đồng sự Tăng biết rằng có ép nữa cũng vô ích.

Sở Sở cầm một chai rượu vang tươi cười xuất hiện: “Mọi người đang nói chuyện gì vậy ạ, hình như rất sôi nổi?”

Thang Mẫn nói: “Không có gì, vài chuyện công ty thôi! Nửa năm nữa trung tâm thương mại hai sẽ đi vào sử dụng, uncle hơi sốt ruột, vẫn chưa thấy phòng kế hoạch có động tĩnh.”

“Bố này, việc của phòng kế hoạch bố đừng sốt ruột, gần đây đang làm kế hoạch Giáng sinh, Thang Tuấn không lười biếng đâu.” Sở Sở mỉm cười với Thang Tuấn.

Đồng sự Tăng dù trong lòng tức giận, ngoài mặt vẫn ráng mỉm cười, “Các cháu có lý đấy, là uncle không tốt, bỏ qua tình hình mấy đứa. Nào nào nào, ăn cơm hăng. Anh Trần, mau đưa thức ăn lên!”

Sở Sở trách: “Thật là, mọi người mấy khi dùng bữa với nhau, đừng bàn chuyện công ty nữa. Thang Tuấn, tối nay anh phải ăn nhiều vào đấy, có

rượu ngon, lát nữa còn nhiều món anh thích nữa, em dặn nhà bếp làm cả đấy. Nhất định phải dùng nhiều một chút. Giám đốc Thang cũng đừng khách sáo.”

Thang Mẫn khẽ gật đầu.

Quản gia đẩy xe đồ ăn ra, đặt thức ăn lên bàn.

Sở Sở không nhận ra không khí thiếu thoải mái trên bàn ăn, cô thuần thục mở chai vang, rót một ly, ngắm màu sắc, lắc nhẹ rồi thưởng thức mùi hương, “Ừm, perfect. Cả nhà nhất định sẽ thích.” Sau đó lần lượt rót rượu.

Thang Tuấn tỏ ý cảm ơn.

Đồng sự Tăng tái mặt nhìn anh.

Xong bữa, Thang Mẫn và Thang Tuấn rời khỏi nhà họ Tăng.

Xe chạy nhanh trên đường.

Thang Tuấn liếc Thang Mẫn lòng đầy khúc mắc, nói: “Chị, sao chị dám từ chối thẳng thừng Đồng sự Tăng? Không sợ ông ta giở thủ đoạn đối phó Hoàng Hải?”

Thang Mẫn kiên định: “Chị nghĩ kỹ rồi, không để ông ta xỏ mũi dắt dây nữa.”

Thang Tuấn bất ngờ.

“Chị nhận ra trái tim em ở bên Lâm Hiếu Khiết, hoàn toàn không có chỗ cho Sở Sở. Em là em trai chị, lẽ nào chỉ vì sợ hãi và lo lắng mà chị hy sinh hạnh phúc của em?”

“Chị.” Thang Tuấn vô cùng cảm kích.

“Trong chuyện tình cảm, chị nhất định sẽ đứng về phía em. Hạnh phúc của em phải do chính em quyết định, không khiến người khác chọn giùm. Nhưng đừng quên, Sở Sở là người vô tội, cố đừng để cô bé tổn thương, biết chưa?”

Thang Tuấn gật đầu.

Thang Mẫn mỉm cười, “Về Hoàng Hải, chị sẽ không cho phép mấy lão cáo già đó muốn làm gì thì làm. Nếu họ tưởng chị lại nuốt hận im lặng thì nhầm to rồi!” Ánh mắt cô cương quyết, không chịu nhượng bộ.

“Em nhất định sẽ giúp chị, không để người ngoài có cơ hội chõ mũi vào công ty.”

Hai chị em nắm tay nhau thật chặt, mỉm cười.

Chiếc xe bon bon chạy về phía biệt thự nhà họ Thang.

Hôm sau, trong phòng họp, Thang Mẫn cầm một danh sách, phân công công việc cho lễ Giáng sinh, “Đây là hoạt động quan trọng nhất dịp cuối năm của phòng kế hoạch. Bây giờ tôi sẽ phân việc, các bạn cứ theo sự phân công này để hoàn thành kế hoạch Giáng sinh năm nay!”

Mọi người đồng thanh: “Vâng.”

“Trịnh Phàm, cô phụ trách việc liên hệ làm catalogue. Tố Tố, việc trưng bày các tầng sẽ giao cho chị. Tô Lợi phụ trách đàm phán với nhà cung cấp về quà tặng, phần trăm chiết khấu. Sở Sở và Thang Tuấn phụ trách thiết kế bữa tối tình yêu. Tiểu Trương, Tiểu An phụ trách truyền thông, quảng cáo. Còn vấn đề gì không?”

Tất cả lại đồng thanh: “Không vấn đề.”

“Tốt! Vậy mau bắt đầu nhiệm vụ, giải tán!” Dứt lời, Thang Mẫn đứng lên rời đi.

Lần lượt từng người đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Sở Sở đến bên Thang Tuấn, “Em đã liên hệ với một số nhà hàng rồi, trưa nay chúng ta đến ăn thử một trong số đó nhé.”

“Ừ! Em nhanh thật.”

Sở Sở mỉm cười, như có tính toán.

Phòng làm việc, mọi người đang xử lý công việc vừa được giao.

Trịnh Phàm cầm tài liệu, lặng lẽ tiếp cận Thang Tuấn, mở tài liệu ra, giả bộ chỉ vào nội dung giấy tờ, làm như đang trao đổi công việc, cô hạ giọng: “Chủ nhiệm Thang, nhất định anh phải biết một hai nhà hàng tốt. Lễ Giáng sinh này có đối tượng tương đối được hỏi tôi muốn đi ăn ở đâu. Không thể chọn nơi rẻ quá được, tôi muốn xem thành ý anh ta với tôi thế nào.”

“Trước tôi có đến một nhà hàng được lắm.” Thang Tuấn cười, lôi ví lấy tấm danh thiếp đưa Trịnh Phàm, không ngờ làm một mảnh giấy rơi ra.

“Cảm ơn, chủ nhiệm.” Trịnh Phàm hôn gió, vui vẻ nhận danh thiếp bỏ đi.

Thang Tuấn chú ý đến mẫu giấy rơi xuống đất, “Cái gì đây?” Anh nhặt nó.

Trên giấy viết: Thang Tuấn, hiện giờ em đang đợi anh ở quán thịt nướng, hy vọng lát nữa sẽ nhìn thấy anh, dù anh đã rời công ty nhưng em tin anh vẫn còn quan tâm đến em. Lần này tìm anh đến là muốn nói với anh rằng, bất kể vấn đề gì, em đều tình nguyện bên cạnh anh, cùng anh đối diện.

Là chữ của Lâm Hiếu Khiết, Thang Tuấn sửng sờ.

Anh nhìn chỗ ngồi trống của cô mà buồn.

“Thang Tuấn, Thang Tuấn.” Giọng Sở Sở vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ.

Anh định thần lại, vội cắt mảnh giấy vào ví, bình tĩnh nhìn cô.

“Đang nghĩ gì vậy? Gọi mãi mà anh không nghe thấy.”

Anh mỉm cười che giấu.

Sở Sở nhận ra nét thất vọng trên gương mặt anh, bất giác liếc về chỗ Hiếu Khiết.

Thang Tuấn đáp: “Đang nghĩ lát ăn gì. Đi thôi.”

Sở Sở gật đầu, “Vâng, đi thôi.”

Cả hai rời khỏi công ty, đến một nhà hàng phong cách kiểu Tây nhẹ nhàng.

Giai điệu du dương bao trùm, khách khứa không nhiều, họ nhanh chóng gọi món, vừa ăn vừa trò chuyện.

Sở Sở hỏi: “Anh thấy bữa tối tình yêu thế này có được không?”

Thang Tuấn nhìn món ăn đã gần hết trước mắt, nghĩ một lát rồi đáp: “Cũng đáng suy xét!”

“Em cũng thấy khá ngon. Ánh sáng lung linh, không khí trang nhã, đôi tình nhân cùng nhau dùng bữa tối Giáng sinh sẽ cảm thấy rất tuyệt! Khách hàng có thể nhờ đầu bếp thiết kế sự kiện đặc biệt, như giấu nhẫn đính hôn vào bánh ngọt hay chuẩn bị một màn cầu hôn bất ngờ.”

Thang Tuấn không lấy làm quan trọng, “Trước mặt bao nhiêu người á?”

Sở Sở trách: “Anh đúng là chẳng hiểu tâm lý phái đẹp, Giáng sinh là dịp thích hợp cầu hôn! Hơn nữa, màn tỏ tình trước đám đông sẽ thỏa mãn được tính hư vinh của các cô gái. Không tin, anh có thể thử ngay bây giờ, không chừng em cũng sẽ đồng ý đấy.”

Thang Tuấn không hiểu, “Thử cái gì?”

Sở Sở cười: “Thử cầu hôn em ấy!”

Thang Tuấn sững sờ, “Anh? Cầu hôn?”

Sở Sở ngượng ngùng: “Rồi một ngày... chúng ta cũng phải kết hôn mà.”
Cô nghiêm túc.

Thang Tuấn chau mày, “Sở Sở, kết hôn là ước định một đời, là sự ràng buộc rất quan trọng, không thể quyết định vội vàng. Phải chọn đúng thời điểm, đúng địa điểm, đúng người mới được.”

Sở Sở hiểu nhầm, vui vẻ: “Em biết. Cho nên em mới bảo thật may mắn, từ cái nhìn đầu tiên em đã tìm được người ấy rồi! Anh còn nhớ ngày nhỏ, có lần chúng ta làm phù dâu phù rể không? Em đã tự coi mình là cô dâu, hét to lên với anh rằng em đồng ý, lúc đó em rất nghiêm túc. Em đã quyết định sau này lớn lên em sẽ trở thành cô dâu của anh! Cảm giác hạnh phúc ấy em vẫn chưa quên. Thang Tuấn, ngay từ ngày gặp anh, em đã coi anh là hạnh phúc của em. Em luôn chờ đợi, chờ đợi chúng ta lớn lên, chờ đợi có một ngày em chính thức trở thành cô dâu của anh.”

Một Sở Sở đang đắm chìm trong tình yêu khiến Thang Tuấn thấy nặng nề. Anh hạ quyết tâm, phải nói thẳng với cô.

Nhẹ nhàng phủ lấy bàn tay Sở Sở, anh dịu dàng lựa lời, “Cảm ơn tình cảm của em. Nhưng Sở Sở, từ trước đến nay anh chỉ coi em như em gái, anh không muốn lừa dối em, làm tổn thương em. Sắp hết thời gian nghỉ trưa rồi, chúng ta thanh toán rồi về thôi.”

Sở Sở chặn tờ hóa đơn thanh toán xuống, hoang mang: “Có phải em còn chỗ nào chưa tốt không?”

“Sở Sở, em đừng như vậy.”

Cô khẩn thiết: “Em có thể trở thành người như anh muốn, em có thể.”

Thang Tuấn ôm lấy vai cô, “Sở Sở, em đừng như thế.”

Sở Sở đau khổ ôm mặt, nhe răng buột tội, “Tại sao? Tại sao anh lại như thế? Tại sao lại lừa em? Nếu ngay từ đầu anh đã không định bên em, tại sao còn nói dối? Tại sao để em thích anh hai mươi mấy năm nay? Tại sao anh chưa bao giờ từ chối em? Tại sao lại để em như một con ngốc vậy...?”

“Anh xin lỗi.”

Sở Sở đau khổ ngắt lời, “Em không muốn nghe ba chữ ‘Anh xin lỗi’! Nếu câu trả lời cuối cùng của anh không phải như điều em mong đợi, anh hãy nói là anh ghét em, chỉ muốn đùa giỡn tình cảm của em. Hãy nói với em người mà anh thích luôn luôn là Lâm Hiểu Khiết!”

Thang Tuấn khựng lại, nhanh chóng lẩn tránh ánh mắt cô như một lời khẳng định.

Sở Sở tuyệt vọng, đau khổ cười: “Thừa nhận rồi đúng không. Cảm ơn anh, đã để em có lý do chính đáng mà căm hận anh!”

Thang Tuấn xót xa thay cô, muốn chạm vào cô an ủi.

Sở Sở không nể tình, hất anh ra.

Anh kinh ngạc.

Cô lau nước mắt, giữ lại chút tự tôn cuối cùng, kiêu ngạo ngẩng cao đầu thoát khỏi vòng tay anh, rời khỏi nhà hàng.

Thang Tuấn nhìn theo bóng dáng thất thểu ấy, bất giác ân hận.

Đài Bắc, chiều tối.

Tòa nhà của trung tâm thương mại Hải Duyệt đã tối đen, chỉ riêng đèn ở văn phòng Tử Tề vẫn sáng. Anh còn làm việc, người trong công ty đã về từ lâu.

Tử Tề đang chăm chú xem tài liệu, đột nhiên cửa phòng đẩy mạnh ra.

Tử Tề sững sốt, ngẩng lên, Tử Hào say khướt đi vào. Anh chau mày, nhìn đồng hồ, “Muộn thế này rồi anh vẫn chưa về?”

Tử Hào không vui, hét to: “Ở công ty của tao, mấy giờ về còn phải báo với mày?”

Tử Tề nhận ra tình trạng của Tử Hào, “Về nhà ngủ đi, anh say rồi. Công ty không phải nơi để anh uống rượu rồi làm loạn!” Anh lạnh lùng nói xong, cúi xuống tiếp tục xem tài liệu.

“Làm loạn? Ai bảo mày là tao uống rượu làm loạn?” Tử Hào đập mạnh hai tay xuống bàn, khiến tài liệu bay tung lên. Anh ta nổi điên, “Dù tao có làm loạn thì cũng không phải vì rượu! Mà là vì mày!”

“Ồ? Em đã làm gì khiến anh không vui vậy? Sao em không biết nhỉ?”

Tử Hào tức giận: “Khốn kiếp! Mày không biết? Mày biết rất rõ! Mày đừng có tưởng tao bị mù, mày muốn chọc tao nổi giận nên mới vào Hải Duyệt!”

Tử Tề bình tĩnh: “Là bố bảo em vào giúp công ty!”

Tử Hào lại gào lên: “Bố bảo mày vào là mày vào? Vậy tao bảo mày cắt sao mày không cắt? Cao Tử Tề mà tao biết từ trước đến nay không phải là đứa biết nghe lời! Nếu không phải mày cũng thèm muốn Hải Duyệt thì mày

đến đây làm gì?! Tao nói cho mày biết, mày đừng tưởng vào công ty rồi thì có nghĩa được chia gia sản! Tao sẽ không để mày đắc ý đâu!”

Tử Tề tuy bị khiêu khích nhưng vẫn nhẫn nại: “Tốt nhất anh hãy về đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ lên đây!”

Tử Hào vung tay vung chân, “Gọi đi! Mày gọi chúng lên đây, để xem chúng nghe tao hay nghe mày, thằng con bà hai, Cao Tử Tề!”

Tử Tề phần nộ bật dậy, nghiêng rằng: “Anh nói cái gì?”

Tử Hào cay nghiệt: “Tao nói đấy! Mày là con bà hai!”

Đầu Tử Tề bốc hỏa, đấm cho Tử Hào một cái.

Tử Hào lão đảo lù ra sau vài bước, ôm mặt, không dám tin nhìn Tử Tề, ùng ùng phát giận, “Mày dám đánh tao!”

Tử Tề trừng mắt: “Nếu tôi là anh thì sẽ học cách quản lý cái mồm mình cho tốt.”

Tử Hào nhận ra cảm xúc của Tử Tề, sung sướng tiếp tục châm biếm, “Mày là con bà hai, tao nói sai à? Mày đừng tưởng mày họ Cao, mọi người sẽ coi mày là người nhà họ Cao? Nực cười! Ai cũng biết Cao Tử Tề mày chẳng là cái gì! Mày không phải là con trai của vợ cả! Không phải là người thừa kế của Hải Duyệt! Mày chẳng là cái gì cả! Mày chỉ là rác rưởi!”

Cơn nóng càng bốc cao, Tử Tề xông vào Tử Hào. Lần này Tử Hào có đề phòng, anh ta vung nắm đấm trước, khoe miệng Tử Tề tóe máu.

Tử Hào đắc ý, “Ha ha! Biết sự lợi hại của tao chưa?!”

Tử Tề quẹt miệng, không nói lời nào, thụi mạnh vào bụng Tử Hào.

Tử Hào đau đến gập người, “Mày!”

Tử Hào nổi điên, xông vào Tử Tề.

Hai anh em cùng nhào lên, không ngừng đấm đá. Bàn làm việc bị xô đẩy, các thứ trên bàn rơi hết xuống mà họ vẫn chưa dừng lại. Một lát sau, cả căn phòng trở nên tanh bành.

8 giờ tối, Hiếu Khiết sức nhớ là cô để quên tài liệu ở công ty, vội quay lại. Lúc bước từ nhà vệ sinh ra, thì đúng lúc đụng phải Tử Tề cũng từ nhà vệ sinh nam. Cô bất ngờ: “Tử Tề? Muộn thế này anh vẫn chưa về? Anh bị thương à?” Hiếu Khiết hốt hoảng.

Tử Tề sờ lên vết thương trên mặt, cười khổ.

Hiếu Khiết kéo anh vào phòng kế hoạch, tìm hộp thuốc rồi cẩn thận sơ cứu. Anh giấu cô chuyện đánh nhau với Tử Hào, chỉ nói là Thiên Thiên xô ngã.

“Thiên Thiên bất cẩn quá, đi đứng thế nào làm anh ngã thành thế này?” Hiếu Khiết càu nhàu.

Cô bôi thuốc nơi khóe miệng xong, chuyển sang vết thương trên trán.

Tử Tề điềm nhiên cười: “Ừ, Thiên Thiên vốn là một thiên binh mà. Sao muộn thế này em còn đến công ty?”

Hiếu Khiết dán một miếng urgo lên trán anh: “Ồ, em quên tài liệu. Được rồi, anh nhớ ngày nào cũng phải rửa lại và bôi thuốc nhé, như thế vết thương sẽ mau lành.”

Tử Tề cảm động trước sự tỉ mỉ của cô.

Hiếu Khiết thu dọn hộp thuốc, định ra về. Chợt Tử Tề kéo cô lại.

“Em không hỏi anh đã xảy ra chuyện gì à?”

Hiếu Khiết nghĩ một lát rồi lắc đầu cười: “Nếu anh muốn thì sẽ tự kể. Từ lúc em gặp anh ở nhà vệ sinh đến giờ, anh đâu có ý định giải thích với em. Em đoán là anh cũng không muốn em hỏi.”

Tử Tề ngạc nhiên, “Em... vẫn rất hiểu anh.”

“Đương nhiên.” Hiếu Khiết tự trào, “Dù gì thì chúng ta cũng từng sắp kết hôn mà.”

Tử Tề cầm bình thuốc trên bàn, ân hận: “Nghĩ lại thật đáng châm biếm. Khi anh bị thương, em bôi thuốc cho anh. Nhưng chính anh lại là kẻ khiến em tổn thương nhất.”

“Không sao. Vết thương của em đã khỏi rồi, anh chẳng bảo trông em thay đổi ư? Em tự hồi phục rồi. Thuốc bôi xong rồi!”

“Nếu như mọi thứ lặp lại, em có bên anh không?”

Hiếu Khiết sững sốt chốc lát, sau đó dứt khoát đáp: “Có!”

Tử Tề bất ngờ, “Thật? Tại sao?”

Hiếu Khiết nghiêm túc: “Bởi vì anh là một đối tượng rất tốt. Em sẽ không vì chuyện Quý Tinh mà phủ nhận toàn bộ những ưu điểm của anh. Bất kể là ngoại hình, năng lực hay gia cảnh, anh đều rất tuyệt. Đương nhiên, quan trọng nhất là anh và em thực sự hiểu nhau. Lúc ấy em đã rung động. Nên dù mọi thứ lặp lại lần nữa, em vẫn bị anh hấp dẫn, vẫn sẽ ở bên anh.”

Chương 29: Họa Vô Đơn Chí 2

Tử Tề hỏi thêm: “Còn... bây giờ thì sao?”

“Bây giờ?”

“Em nói ưu thế của anh là ngoại hình, năng lực, gia cảnh, những thứ đó còn nguyên, anh cũng thấy chúng ta vẫn hiểu nhau. Chúng ta có cơ hội phát triển một lần nữa không?” Tử Tề thăm dò, chờ đợi nhìn Hiếu Khiết.

Cô cười, lảng tránh chủ đề này, “Ai mà biết chứ? Cũng không còn sớm nữa, em hẹn với Giai Nghi rồi. Lát nữa cô ấy và Tiểu Mã sẽ đón em, tối nay Giai Nghi còn đến khách sạn để tiễn em nữa.”

Tử Tề ngỡ ngàng, bây giờ mới nhớ ra ngày mai Hiếu Khiết đi rồi, thoáng chốc cô đơn, “Ừ nhỉ, em phải về Thượng Hải, suýt nữa anh quên.”

Hiếu Khiết không lấy làm ngạc nhiên, “Anh là người bận rộn mà, làm sao nhớ được việc nhỏ này chứ. Sự kiện La Vanne hoàn tất, đương nhiên em phải quay về. Em đang phân vân không biết nên chào anh một tiếng không, đằng nào cũng gặp anh ở công ty thế này, tạm biệt anh luôn nhé!”

“Hiếu Khiết... Tối nay cho phép anh mời em đi ăn bữa tối cuối cùng nhé, gọi cả Tiểu Mã và Giai Nghi tới.”

Hiếu Khiết từ chối khéo, “Cái gì mà bữa tối cuối cùng? Lĩnh vực chúng ta làm việc nhỏ lắm, có cơ hội thì còn gặp nhau mà. Lần sau sẽ để anh mời. Chắc Giai Nghi đến rồi, em đi đây. Bye bye.”

Tử Tề nhìn theo bóng dáng khuất dần của Hiếu Khiết, thất vọng cười gượng, tự nhủ: “Không phải vì em sắp đi mới mời em, chỉ hôm nay, anh

thực sự muốn có ai bên cạnh.”

Chợt điện thoại đổ chuông, là từ Quý Tinh, “A lô?”

“Tối nay em đặt nhà hàng rồi, anh đến đi, chúng ta dùng bữa? Hôm nay là sinh nhật anh.”

Lời mời đầy quan tâm của Quý Tinh khiến Tử Tề bất ngờ.

Hiếu Khiết trở về khách sạn, cùng Giai Nghi sắp hành lý.

Giai Nghi ngồi cạnh giường, gấp quần áo rồi đưa cho Hiếu Khiết, “Gấp hết rồi. Không quên gì chứ, muốn mang thêm gì không?”

Hiếu Khiết đùa: “Có.”

Giai Nghi ngơ ngác.

Hiếu Khiết ôm chầm lấy Giai Nghi, nũng nịu, thở thê: “Nếu có thể đóng gói cậu đem đi Thượng Hải thì tốt.”

Giai Nghi xoa bụng, trêu lại: “Cậu cần một cái vali cỡ bự đấy.”

Hai cô bật cười.

Hiếu Khiết thở dài luyến tiếc: “Không muốn đi nhanh thế này đâu.”

“Thì ở lại thêm vài ngày nữa.”

Hiếu Khiết định nói gì đó lại thôi.

Giai Nghi nhìn thấu tâm sự của cô, “Sốt ruột muốn về Thượng Hải, nhớ công việc hay nhớ ai?”

Hiếu Khiết bị nói trúng tim đen, bất giác câm lặng.

Giai Nghi nhắc nhở Peter cạnh giường lên, “Peter à, hàng ngày mày ngủ bên cạnh Hiếu Khiết, chắc mày biết người đàn ông nào khiến Hiếu Khiết nóng lòng muốn gặp nhỉ?”

Cô cố tình giả giọng nam, vờ là nhắc Peter trả lời, “Đương nhiên tôi biết rồi, cái người khiến Lâm Hiếu Khiết vấn vương, ngày đêm thương nhớ, tinh thần điên đảo, chính là anh chủ nhà Anh Quốc đẹp trai, ngài Thang Tuấn.”

Hiếu Khiết giật lấy nhắc Peter, bịt hai tai chú lại, làm như tức giận, “Peter không được nghe Giai Nghi nói linh tinh.”

Giai Nghi kéo Hiếu Khiết ngồi đối diện với mình, “Chúng ta chẳng phải là bạn thân sao? Cả tớ mà cậu cũng không nói thật được?”

Hiếu Khiết do dự, “Tớ...”

“Mấy hôm nay dù cậu bận rộn nhưng cậu có biết tớ nhìn thấy cậu thờ dài bao nhiêu lần rồi không? Lúc xem tivi cậu không chú tâm; lúc ăn cơm cậu cũng đầy tâm sự. Thị lực của tớ tốt lắm, làm sao có thể không nhìn thấy?”

Hiếu Khiết phân vân một lát, cuối cùng thú nhận: “Tớ cũng không biết rốt cuộc là thế nào nữa.”

Giai Nghi lôi trong tủ lạnh ra hai chai nước ngọt, mở một chai cho Hiếu Khiết, “Nói đi.”

Hiếu Khiết uống một ngụm lấy tinh thần, “Thực ra, thời gian qua có rất nhiều chuyện xảy ra ở Thượng Hải. Thang Tuấn luôn bên cạnh tớ, tớ cũng phát hiện, hình như... đã quen với việc có anh ấy ở bên. Đối với anh ấy, tớ không biết dựa dẫm này rốt cuộc là vì công việc hay là vì nguyên nhân khác. Giữa chúng tớ như chỉ cách nhau một bước chân thôi nhưng lại là khoảng cách mà hai đứa không thể bước qua, như thể trên người có gai ấy,

nếu gần nhau là gặp rắc rối ngay. Đành phải giữ một khoảng cách an toàn mới không làm đối phương bị thương.”

Giai Nghi mỉm cười vỗ vai Hiếu Khiết, “Cậu nghĩ nhiều quá rồi. Nếu nói như cậu thì loài nhím phải làm thế nào? Cậu không xem ‘Discovery’ à? Nhím còn tìm được bạn đời, làm gì có cái gọi là khoảng cách an toàn.”

Hiếu Khiết sửng sốt.

Giai Nghi nghiêm túc trình bày quan điểm: “Nếu hai người chỉ còn cách nhau một bước chân, vậy hãy hít một hơi thật sâu, dừng cảm bước lên là được. Làm rõ đi, quan hệ giữa hai người rốt cuộc là thế nào. Chỉ cần hiểu lòng nhau thì chút thương tích có xá chi.”

Hiếu Khiết kinh ngạc nhìn cô bạn hùng hồn, lo lắng: “Nhưng gần đây Thang Tuấn rất lạnh nhạt với tớ, cứ như đang lẩn trốn vậy. Tớ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Lâm Hiếu Khiết, mau dùng sự quyết đoán trong công việc. Đây là việc liên quan đến hạnh phúc cá nhân, thay vì cứ để mọi chuyện thiếu rõ ràng như bây giờ, cậu không muốn biết đáp án à?” Giai Nghi khích lệ.

Như được giải tỏa nỗi niềm, Hiếu Khiết mỉm cười.

Lúc này, điện thoại của Hiếu Khiết đột nhiên đổ chuông, Giai Nghi tiện tay, nhìn số máy gọi đến mà cười ám muội, “Xem ra có người chủ động trước rồi đây.”

Lòng thầm vui sướng, Hiếu Khiết giăng lấy điện thoại, trên màn hình hiển thị: Thang Tuấn.

“Không làm kỳ đà cản mũi hai người nữa, tớ đi tắm trước đây.” Giai Nghi ra hiệu cổ lên với Hiếu Khiết.

Còn một mình, cô nén niềm vui, nhắc máy, “A lô?”

Thang Tuấn đứng ở ban công nhà mình, một tay cầm điện thoại, một tay cầm mảnh giấy Hiếu Khiết viết cho, chăm chú nhìn những dòng chữ ấy. Nghe thấy giọng cô anh lại không biết phải nói gì, cuối cùng đành lôi chuyện công ra trước, “À ừ, chị anh bảo anh hỏi, hoạt động của La Vanne thuận lợi chứ?”

Lại cảm thấy anh hững hờ, Hiếu Khiết vẫn đáp: “Vâng, thuận lợi lắm. Ngày mai em về rồi.”

Chủ đề cứng nhắc khô khan, nhưng Thang Tuấn vẫn chưa tìm ra được chủ đề khác, đành tiếp tục, “Vậy à? Tốt quá. Thì... kế hoạch cho Giáng sinh tiến hành rồi, đợi em về sẽ bắt đầu kế hoạch mời các nhà cung cấp vào Hoàng Hải 2.”

“Ừ, em biết rồi. Trước khi về Thượng Hải em sẽ suy nghĩ, chuẩn bị vài phương án để thảo luận.”

Đột nhiên cả hai đều im lặng.

Thang Tuấn nhìn mảnh giấy trong tay, bất giác thờ dãi, “Thực ra anh chỉ muốn nói, anh... và Hoàng Hải, đều rất cần em.”

Hiếu Khiết thấp thoáng nhận ra thái độ khác lạ của Thang Tuấn, cô động viên: “Dù em không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh đừng lo. Đợi em về chúng ta sẽ cùng thảo luận, cùng cố gắng. Có cả phòng kế hoạch cơ mà.”

Thang Tuấn cười, gật đầu, “Anh biết rồi, đợi em về.”

“Vâng.” Hiếu Khiết cúp máy, nở nụ cười rạng rỡ. Cô liếc thử Peter, bịt tai chú ta lại, “Hứ, đừng nghe lén nhé.”

Trong lòng dâng lên niềm vui ngọt ngào.

Đêm Đà Bắc, trời nhiều mây, sau một tiếng sấm thì đổ cơn mưa rào.

Phòng riêng một nhà hàng, Quý Tinh và Tử Tề ngồi trước bàn ăn, nghe những giọt mưa tí tách rơi ngoài khung cửa.

Quý Tinh trang nhã uống cạn ly rượu vang, lại rót thêm.

Tử Tề chau mày, “Em uống nhiều rồi đấy.”

Dưới ánh đèn, cô thật yêu kiều hấp dẫn. Nhìn Tử Tề bằng ánh mắt mông lung của người ngà ngà, Quý Tinh cười khẽ, “Chúc mừng sinh nhật anh, uống nhiều chút không sao.”

Tử Tề cắt bít tết, “Trước kia có bao giờ em nhớ sinh nhật anh hay những ngày kỷ niệm đâu. Không ngờ sau khi thành bạn thì em lại nhớ.”

Quý Tinh sức tỉnh, quả quyết: “Bởi vì em không muốn từ bỏ anh. Trước kia chúng ta đã phạm phải rất nhiều sai lầm, bởi vì chúng ta quá để tâm đến bản thân, bỏ qua cảm nhận của đối phương. Em muốn anh biết rằng, kể từ bây giờ, Cao Tử Tề mãi mãi là vị trí số một của Bạch Quý Tinh!”

“Quý Tinh...”

“Đừng từ chối em. Nếu anh vẫn chưa sẵn sàng, em có thể cho anh thời gian. Hôm nay chỉ đơn thuần là chúc mừng sinh nhật anh thôi.” Quý Tinh vội ngắt lời anh, cầm ly rượu khẽ chạm vào ly Tử Tề, “Happy birthday.”

Cô lại uống hết rượu trong ly, rót thêm cho mình, “Loại rượu vang anh thích nhất, món bít tết phi lê tái sáu phần anh thích ăn nhất. Em không nhớ nhầm chứ?”

Trước bộ dạng hiếu thắng của Quý Tinh, Tử Tề không đành lòng, “Lẽ nào chúng ta không thể chỉ là bạn?”

Quý Tinh sắp nổi giận, đặt dao đĩa xuống, tiếng va chạm loảng xoảng. Cô cố kiềm chế, “Trong từ điển của em không có từ ‘bạn bè’, chỉ có bạn trai và người xa lạ, nhưng em không muốn coi anh là người xa lạ.” Cô khẽ lau miệng, “Em xin lỗi, em thấy không khỏe, em về trước đây.”

Cô đứng lên, đầu óc chệnh choáng vì không ít rượu, phải bám vào bàn.

Tử Tề đỡ cô, “Em không sao chứ?”

“Anh không phải lo cho em, em tự về được.” Cô đẩy anh ra, đứng thẳng, rồi lảo đảo đi về phía trước.

Tử Tề do dự.

Quay lưng lại với anh, nước mắt cô bất chợt lã chã, mở cửa chuẩn bị ra khỏi phòng.

Cuối cùng Tử Tề thở dài, đuổi theo, “Anh không an tâm. Để anh đưa em về thì hơn.”

Anh dìu cô, Quý Tinh không cự tuyệt nữa, dựa vào vai anh.

Về đến nhà cô, Tử Tề đỡ Quý Tinh vào phòng ngủ, dịu dàng đặt cô xuống giường, “Em nghỉ sớm đi.”

Đột nhiên, cô túm chặt lấy cà vạt anh, kéo anh tới, “Đừng đi, tối nay ở lại với em, nhé?”

Tử Tề lập tức gỡ tay cô ra, “Em uống nhiều rồi.” Anh đứng dậy, chỉnh trang lại, quay người định bỏ đi.

Quý Tinh ngồi bật dậy, nhanh như cắt ôm chầm lấy anh, “Ở lại với em một chút, em xin anh! Em thực sự không muốn một mình.”

Tử Tề bình tĩnh lách mình khỏi cô: “Đừng như vậy, Quý Tinh.”

“Em không tin, em không tin anh có thể quên hết những điều tốt đẹp giữa hai ta.” Quý Tinh kiễng chân lên, định hôn lên môi anh.

Nhưng cô đã say, trọng tâm không vững, Tử Tề lại sợ làm cô ngã nên không chống cự, bị cô đẩy lui về bàn trang điểm.

Tay cô đụng phải chiếc hộp trang sức trên bàn, nó đổ xuống, vòng, dây chuyền... rơi hết xuống đất.

Cả hai đột nhiên im lặng.

Quý Tinh mím môi, quay mặt đi, bắt đầu thút thít.

Tử Tề ngồi xuống, lặng lẽ nhặt đồ cho cô. Vô tình bắt được một chiếc nhẫn kim cương, chợt nhận ra có gì đó khác thường, anh định thần chăm chú nhìn chiếc nhẫn trên tay.

Cảm thấy Tử Tề tự dừng dừng lại, Quý Tinh đưa mắt về phía anh, mặt biến sắc.

Tử Tề nén cơn giận, “Đây là chiếc nhẫn cầu hôn anh đưa cho Hiếu Khiết, đúng không?”

Quý Tinh cắn môi, quay mặt đi không trả lời, coi như đã thừa nhận.

Tử Tề đứng dậy, giơ chiếc nhẫn ra trước mặt Quý Tinh, “Nói cho anh nghe, tại sao nhẫn của Lâm Hiếu Khiết lại ở chỗ em?”

Tình hình đã không thể cứu vãn, cô bất chấp tất cả, “Đây vốn là nhẫn của em!”

Tử Tề gắng kiềm chế bản thân, “Đúng! Đây ‘vốn là’ nhẫn của em, nhưng em đã không cần nó nữa, chẳng phải à? Cho anh biết, có phải em đã nói gì với Lâm Hiếu Khiết không?”

Quý Tinh cắn răng.

Tử Tề trừng mắt, cuối cùng phải hét lên: “Nói đi! Cô đã nói gì với Lâm Hiếu Khiết?!”

Quý Tinh sững sờ, nước mắt cứ thế tuôn rơi, “Em chỉ nói với cô ta sự thật! Em đã sai ư?”

Tử Tề hỏi tiếp: “Từ lúc nào?”

Quý Tinh không muốn đáp, Tử Tề kích động kéo tay cô: “Nói mau, cô nói với Hiếu Khiết từ khi nào?”

“Trước khi anh đi Thượng Hải, hôm đó cô ta đến tìm anh, đúng lúc gặp em, em đã nói cho cô ấy sự thật.” Quý Tinh òa khóc, giải thích, “Em chỉ muốn mọi việc quay trở về chỗ cũ!”

Quý Tinh muốn ôm lấy Tử Tề, an ủi anh. Nhưng anh đẩy cô ra, cô ngã xuống giường.

“Chỗ cũ? Đây là chỗ cũ? Là nơi cô từ chối lời cầu hôn của tôi? Hay là nơi cô chia tay tôi? Bạch Quý Tinh, mối quan hệ giữa hai chúng ta đã không còn gì từ lâu khi cô hết lần này đến lần khác lừa dối tôi!” Tử Tề phẫn nộ cầm lấy chiếc nhẫn, “Cô tưởng cô giật chiếc nhẫn từ tay Lâm Hiếu Khiết là có thể giành lại trái tim tôi?”

Quý Tinh khóc lóc mong anh tha thứ, “Em không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Cô đã từng có rất nhiều cơ hội để lựa chọn, chỉ là trong sự lựa chọn của cô chưa từng có tôi! Bây giờ, đúng như những gì cô đã nói, chúng ta không thể trở thành bạn bè nữa rồi, hãy là người xa lạ đi!”

Dứt lời, anh quay bước, Quý Tinh nhào tới, kéo tay anh, “Đừng! Tử Tề, đừng anh!”

Tử Tề mặc kệ, anh hất tay ra, cô mất đà ngã xuống.

Chưa chịu buông tha, cô ôm chặt chân anh, vừa khóc vừa cầu xin, “Anh đừng đi.”

“Buông tay ra!” Tử Tề lạnh lùng.

“Tử Tề! Tử Tề! Tha thứ cho em.” Quý Tinh cố gắng bò dậy, ôm lấy anh từ sau, không để anh đi, “Em không muốn mất anh thôi! Nếu không làm thế, anh sẽ kết hôn với Lâm Hiểu Khiết, em sẽ thực sự không còn cơ hội nữa.”

“Bây giờ chúng ta cũng chẳng còn cơ hội!” Tử Tề không chút thương hại, tách tay Quý Tinh, đẩy cô ra.

Quý Tinh lại ngã phịch, sụp đổ hoàn toàn, òa khóc trong câm lặng, “Chỉ vì em yêu anh!”

Tử Tề quay lưng với cô, nghe thấy tiếng khóc phía sau mà vừa bực tức vừa thất vọng, “Từ trước đến nay, hạnh phúc của hai ta đều là tự tay em hất đổ, bởi vì em không đủ niềm tin với tôi.”

Một tay cầm nắm cửa, anh hít sâu, kìm nén lửa giận, “Thêm nữa, đừng cầu xin tôi yêu em, Bạch Quý Tinh.” Anh mở cửa, nét mặt lạnh tanh bước ra ngoài.

Quý Tinh ngồi trên sàn nhà, dõi theo bóng dáng Tử Tề qua khe cửa, đau khổ, uất hận trào dâng...

Tiếng mưa rơi âm âm bên ngoài, kèm theo tiếng sấm động trời làm người ta phải giật mình.

Mưa rơi xối xả, xe cộ lao nhanh trên đường làm nước bắn tung tóe.

Rời khỏi nhà Quý Tinh, Tử Tề phóng như bay. Cần gạt nước không ngừng di động mà cảnh vật vẫn một màu u ám.

Anh lấy điện thoại ra, trong tai là những âm thanh tút tút khiến người ta sốt ruột, “Xin em mau nghe máy đi!”

Điện thoại đã được kết nối, giọng Hiếu Khiết vang lên, “A lô, Tử Tề à?”

Trong khách sạn, Hiếu Khiết và Giai Nghi mặc đồ ngủ, nửa nằm nửa ngồi trên giường xem tivi.

Tử Tề bồn chồn hỏi: “Hiếu Khiết, em đang ở khách sạn?”

“Vâng, có chuyện gì không anh?”

“Anh có việc gấp muốn tìm em, năm phút nữa gặp em ở cổng khách sạn!”

Thấy giọng điệu vô cùng vội vã của Tử Tề, Hiếu Khiết đầy thắc mắc nhìn Giai Nghi.

Giai Nghi dùng ánh mắt dò hỏi sao thế, Hiếu Khiết lắc đầu, “Việc gì mà gấp thế ạ?”

“Trong điện thoại không nói rõ được, lát nữa anh sẽ giải thích! Bye bye!” Tử Tề cúp máy. Sấm chớp ùng ùng, anh chăm chăm về phía trước, chân nhấn ga, xe lao vào cơn mưa.

Hiếu Khiết ngơ ngác, cô và Giai Nghi đưa mắt nhìn nhau.

Giai Nghi hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Hiếu Khiết lắc đầu, “Tử Tề bảo có việc gấp tìm tở, không biết là thế nào.”

“Mưa to lắm, nhớ mang ô theo nhé.”

Hiếu Khiết gật đầu, đứng lên, khoác áo và cầm ô.

Cô nhìn ngóng trước cổng khách sạn, đột nhiên thấy Tử Tề đội mưa chạy lại vội vã từ góc phố. Hiếu Khiết giật mình, mau chóng giương ô.

Hiếu Khiết lo lắng, “Anh không mang theo ô? Trời mưa thế này...” Một tay cầm ô, một tay lau những giọt nước đọng trên gương mặt.

Tử Tề nắm chặt lấy tay cô với tâm trạng kích động, khiến cô kinh ngạc.

Anh ân hận, nhìn thẳng vào Hiếu Khiết, “Đáng lẽ kết cục không phải thế này.”

Hiếu Khiết tròn tròn mắt, cô giằng ra khỏi tay Tử Tề, “Cao Tử Tề, anh làm sao vậy?”

Tử Tề hồi lỗi, lôi chiếc nhẫn ra. Hiếu Khiết sững sờ, nhìn chiếc nhẫn rồi lại nhìn Tử Tề.

“Cuối cùng anh cũng biết vì sao em lại tuyên bố hủy hôn tại buổi họp báo.” Nước mưa táp lên người Tử Tề, anh không bận tâm, kiên định nói với cô, “Vốn dĩ chúng ta không phải chia tay! Chiếc nhẫn này thuộc về em!”

Hiếu Khiết ngẩng lên, ngơ ngác, “Nhưng rõ ràng là anh muốn cầu hôn Bạch Quý Tinh?”

“Lúc đầu là thế, nhưng sau đó thì không. Anh thực sự yêu em mất rồi!”

Hiếu Khiết không dám tin đây là sự thật.

“Đã từng, anh tưởng cái cảm giác khiến trái tim rung động mãnh liệt mới gọi là tình yêu, nhưng anh thích được bên em thảo luận công việc, thích được dựa dẫm vào em, thích cùng em chia sẻ vui buồn.”

Những lời này lại khiến Hiếu Khiết nhớ về Thang Tuấn.

“Em biết không? Cuộc sống của anh lúc đầu rất vui vẻ, rất tự tại, bởi vì anh chẳng có bất kỳ phiền não nào. Cho đến khi em xuất hiện, anh không như trước nữa.”

“Bởi vì em, anh bắt đầu có trách nhiệm với công việc. Bởi vì em, anh bắt đầu suy nghĩ về mục đích sống. Bởi vì em, anh bỏ hết vui vẻ. Anh không muốn tự do phóng túng giống trước đây.”

“Anh bắt đầu dựa dẫm vào em rồi.”

Tử Tề vẫn giải bày: “Bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ dắt tay em, bảo vệ em, sẽ không để em phải chịu bất kỳ một tổn thương nào nữa.” Anh tiến lên một bước, cúi xuống hôn cô.

Trước cái hôn của Tử Tề, Hiếu Khiết sững sờ, tim đập thành thịch.

Ngay lập tức cô đẩy anh ra, “Anh nói đúng, không phải cứ rung động mãnh liệt mới gọi là yêu. Người em thích là người khiến em muốn dựa dẫm, muốn chia sẻ cuộc sống cùng anh ấy.”

Trời vẫn ào ào đổ mưa, Hiếu Khiết bình tĩnh trút hết suy tư trong lòng, “Lúc em đau khổ nhất, không có nơi nào nương tựa, người đó đã ở bên em. Điều em muốn không phải là sự bảo vệ mà là sức mạnh để cùng nhau đối diện với tương lai. Chỉ cần ở bên anh ấy, bất kể gặp phải khó khăn gì, đều tự tin giải quyết được. Và người đó, là Thang Tuấn.” Cô kiên định.

Tử Tề thất vọng, cố kìm nổi ân hận và đau khổ.

“Em xin lỗi, em không thể nhận lời anh.” Hiểu Khiết đặt chiếc ô vào tay Tử Tề, “Đây là thứ duy nhất em có thể cho anh.”

Tử Tề thần thờ đứng trong mưa.

Hiểu Khiết ngắm kỹ mặt anh, dường như muốn ghi khắc lại gương mặt này, “Cảm ơn anh, Cao Tử Tề.”

Cô quay bước bỏ đi không lưu luyến. Giữa trời mưa, bóng cô mất hút sau sảnh khách sạn.

Tử Tề gắng gượng, mắt mở to dõi theo hình dáng đã khuất xa ấy.

Giai Nghi đang ung dung nằm trên giường xem tivi. Cửa mở ra, cô giật mình kinh ngạc ngồi dậy, Hiểu Khiết ướm như chuột lọt bước vào, “Ô đâu? Sao cậu ướm hết thế này? Bị cảm thì làm thế nào?” Vội lấy khăn bông cho Hiểu Khiết.

Cô mỉm cười đáp, “Dầm mưa xong, tớ thấy rất tỉnh táo.”

Giai Nghi không hiểu.

Hiểu Khiết quả quyết, “Tớ biết mình muốn gì rồi. Đó không phải là người cho tớ trốn sau lưng, giúp tớ chống lại mọi sự tấn công; mà là người có thể cùng nắm tay tớ để đối diện kẻ địch!”

Giai Nghi kinh ngạc.

Hiểu Khiết vui vẻ: “Người mà tớ thích là Thang Tuấn.”

Một Hiểu Khiết như vậy, Giai Nghi chợt thấy mừng, “Tốt quá, cuối cùng cậu cũng hiểu rõ trái tim.”

Hiểu Khiết gật đầu, mắt ánh lên: “Bất kể anh ấy muốn làm bạn hay đồng nghiệp đều không vấn đề, chỉ cần Thang Tuấn chưa nói anh ấy không yêu

tớ, tớ sẽ không từ bỏ! Về Thượng Hải rồi, tớ nhất định sẽ tìm anh ấy làm rõ!”

Giai Nghi kéo thỏ Peter bên cạnh lên, quay nó về phía Hiếu Khiết, bắt chước giọng hoạt hình, “Hiếu Khiết mau về đi, Thang Tuấn rất nhớ cô đấy.”

“Lâm Giai Nghi!” Hiếu Khiết ném chiếc khăn về phía Giai Nghi, cô kêu ầm lên.

“Đừng thế mà, tớ đang cố vũ cậu đấy chứ. Cứu tôi với, có kẻ tấn công phụ nữ mang thai.” Giai Nghi quay sang Peter, “Thang Tuấn, mau cứu tôi.”

Hiếu Khiết vừa tức vừa buồn cười, đuổi theo Giai Nghi, mọi buồn phiền đều tan biến hết.

Giai Nghi chạy loạn trong phòng, không quên cố vũ Hiếu Khiết, “Cố lên! Hãy mau tìm lại hạnh phúc đi!”

Hiếu Khiết ném chiếc gối đầu giường về phía Giai Nghi, cô cũng cầm một chiếc gối khác để chặn, cả hai nô đùa ầm ĩ.

Sân bay Thượng Hải, Hiếu Khiết kéo va li, đi giày cao gót trên vỉa hè, không để ý mà gót giày và bánh xe kẹt vào một khe hở.

Cô cố lôi gót giày ra, thật thảm hại làm sao. Đúng lúc, một chiếc ô tô đi tới, dừng ngay cạnh cô. Cô nhìn vào trong xe, Thang Tuấn đang mỉm cười vẫy tay.

Anh cười: “Tiểu thư, cần tôi giúp không?”

Hiếu Khiết ngạc nhiên vui mừng, “Thang Tuấn! Sao anh lại đến đây?”

Thang Tuấn kéo phanh tay lên, xuống xe, “Hôm nay anh rảnh bèn kiểm tra số hiệu chuyến bay rồi lái xe lòng vòng xem có gặp may không, thế mà gặp được em thật, đúng là duyên số.”

Anh vừa nói, vừa kéo chiếc va li ra, lại giúp cô lúi chiếc giày.

“Lên xe đi.” Thang Tuấn xách hành lý cho vào cốp xe.

Hiếu Khiết ngạc nhiên, sao anh làm những chuyện này một cách tự nhiên vậy, “Đừng nói là anh đợi ở đây từ sớm nhé?”

Thang Tuấn dịu dàng mỉm cười, “Yên tâm đi, anh có kiểm tra số hiệu chuyến bay mà. Chào mừng em trở về.” Anh mở cửa xe cho Hiếu Khiết.

Cô lên xe, “Đi đâu đây?”

“Đi lòng vòng.” Thang Tuấn nhấn ga, lái về phía trước.

Gió khê thổi, từng đàn bồ câu tung bay. Trên bãi cỏ, rất nhiều người tổ chức dã ngoại, các bạn nhỏ vui vẻ chạy qua chạy lại, không khí vô cùng thanh bình.

Hiếu Khiết và Thang Tuấn mỗi người cầm một hộp bóng ngô, ngồi ở ghế dài trong quảng trường. Hiếu Khiết thả bóng ngô xuống đất, chim bồ câu bu lại tranh nhau ăn.

“Nhiều bồ câu thế này, em cứ thấy như đang tại Anh.” Cô nói.

Thang Tuấn ngẩng lên nhìn bầu trời, vui vẻ: “Ừ, thời tiết đẹp thế này, em muốn vận động chút không?”

Hiếu Khiết thích thú, mỉm cười đáp: “Được thôi.”

Anh kéo cô dậy, chạy tới quầy bán điều gần đó, mỗi người mua một chiếc.

Hiếu Khiết cầm con điều chạy trước, con điều từ từ bay cao.

Hiếu Khiết cười: “Lâu lắm rồi không thả diều, lần cuối cùng là khi em học tiểu học.”

“Đây là lần đầu tiên anh thả diều.”

Hiếu Khiết kinh ngạc, “Không thể nào.”

Thang Tuấn nhìn cô, “Lần đầu tiên cùng thả diều với cô gái mình thích.”

Hiếu Khiết sửng sốt, cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong tim, hạnh phúc hóa ra lại gần đến vậy.

Họ đều hiểu trong lòng đối phương nghĩ gì.

Hiếu Khiết ngại ngùng nhìn đi chỗ khác, chợt phát hiện hai con diều vướng vào nhau, “Chết rồi.”

“Đừng vội, em ra đằng kia. Không đúng, phải ngược lại.” Thang Tuấn hướng dẫn, cả hai cứ chạy vòng vòng trên bãi cỏ.

Dây diều càng lúc càng cuốn chặt vào nhau, hai con diều dính thành một, cùng bay cùng lượn.

Hiếu Khiết buồn bã, “Làm thế nào bây giờ?”

Thang Tuấn giơ tay về phía Hiếu Khiết, “Đưa cuộn dây của em cho anh.”

Anh cầm hai cuộn dây, dứt mạnh, dây đứt phụt.

“Anh làm gì vậy?”

Thang Tuấn nhìn con diều ở trên trời, thản nhiên cười, “Nếu chúng không muốn tách ra thì cho chúng ở bên nhau mãi mãi vậy.”

Hai con diều đứt dây theo gió bay lên, cao nữa, xa nữa...

Cánh điều bay mất mà trong lòng Hiếu Khiết lại phảng phất niềm vui.

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh chiều tà, thời gian như ngừng lại.

Thang Tuấn rạng rỡ, “Chúng tự do rồi, còn chúng ta?”

Gương mặt cô đỏ bừng lên.

Anh trù mẩn hỏi: “Em còn nhớ những lời đã nói với nhau ở quán cà phê không?”

Hiếu Khiết thoáng hồi hộp.

“Anh nói chúng ta sẽ mãi là ‘đồng nghiệp’ và ‘đối tác’ tốt.”

Nét mặt cô hơi thay đổi, lo lắng Thang Tuấn sẽ lại thốt ra những lời trái với suy nghĩ của mình.

Anh chậm rãi, “Câu này, anh thấy không sai.”

Lòng cô như hụt hẫng, thất vọng.

Thang Tuấn tiếp tục: “Nhưng chỉ vậy thì chưa đủ, anh mong được bên em từng phút từng giây, bất kể gặp phải trở ngại gì đều được cùng em đối diện. Hiếu Khiết, làm bạn gái anh nhé?”

Chương 30: Họa Vô Đơn Chí 3

Cuối cùng cũng chờ được giây phút này, cảm xúc trong cô giống hết những gì sách viết: Tôi là người hạnh phúc nhất trên thế giới! Hiếu Khiết cố kiềm chế sự xúc động, đột nhiên lại muốn hỏi: “Là tình yêu công sở rồi, được không anh?”

Thang Tuấn dịu dàng mỉm cười, “Trong công ty, chúng ta là đồng nghiệp, nhưng tan tầm thì em chính là của Thang Tuấn này.”

Hiếu Khiết chậm chậm gật đầu. Anh bước lên một bước, ôm cô vào lòng, nhịp đập con tim và hơi ấm hòa vào nhau. Thang Tuấn cúi xuống đặt nụ hôn lên môi cô.

Hiếu Khiết nhắm mắt lại, ôm ngang người Thang Tuấn, chìm đắm trong khoảnh khắc ấy.

Những tia nắng cuối cùng lấp lánh trên cỏ, từng đàn bồ câu bay qua, vòng tay họ vẫn ôm chặt, bóng đổ dài với niềm hạnh phúc lan tỏa.

Rời khỏi quảng trường, cảm thấy đói bụng, hai người rủ nhau đến nhà hàng thịt nướng.

Không gian tràn đầy tiếng cười nói ồn ào. Cả hai chọn một góc phòng, nhìn nhau dựng nên một bầu không khí hạnh phúc như thuộc về thế giới riêng, khác hẳn xung quanh.

Hiếu Khiết gấp một miếng thịt trên chảo, đút cho Thang Tuấn, “A –”

Thang Tuấn ngoan ngoãn há miệng, miếng thịt vừa vào miệng đã kêu oai oái: “Nóng quá!” Ngậm miếng thịt mà nuốt không được, không nuốt

cũng không xong, bộ dạng đến buồn cười.

Hiếu Khiết chỉ vào khóe miệng anh: “Dính tương kìa anh.”

Thang Tuấn chưa kịp lấy giấy ăn thì Hiếu Khiết đã đứng lên, hôn sạch vết nước tương.

Thang Tuấn kinh ngạc. Hiếu Khiết chỉ nhún vai, thản nhiên tiếp tục nướng thịt, làm như không có chuyện gì.

Thang Tuấn tùm tùm, không chịu lép vế. Anh gấp miếng thịt trên đĩa định đút cho Hiếu Khiết. Cô quay đầu tránh, đôi đũa khua qua khua lại trước mặt, nhất định muốn chạm vào miệng cô.

Nhân viên nhà hàng đi tới dọn đĩa, thấy Thang Tuấn và Hiếu Khiết, “Tôi vẫn nhớ hai người đấy, các bạn làm hòa rồi?”

Họ sững lại, xấu hổ bật cười.

Nhân viên nhà hàng đưa mắt sang Thang Tuấn, “Chúc mừng anh nhé, biến ‘bạn gái cũ’ thành bạn gái rồi.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết bỗng thấy ngượng ngùng, coi như thừa nhận.

“Yêu nhau lắm cắn nhau đau! Lần sau đừng chia tay nữa đấy.”

Nhân viên dọn đĩa đi, hai người nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc.

Căn phòng rộng rãi chỉ còn ánh đèn mờ, Sở Sở cô đơn ngồi trên sàn nhà, xung quanh rất nhiều ảnh. Cô chăm chú ngắm nghía những bức hình chụp chung với Thang Tuấn, bất giác hai mắt đỏ hoe.

Tấm ảnh cô và Thang Tuấn vui vẻ. Sở Sở đau khổ xé đôi nó, nước mắt lã chã.

Một tấm khác, Thang Tuấn đang thổi nến sinh nhật, cô đứng bên cạnh tươi tắn. Sở Sở tức giận xé vụn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hết tấm này đến tấm khác, đều bị xé vụn. Sàn nhà phủ đầy những mảnh giấy ảnh.

Đồng hồ độn trên sàn nhà như chưa làm Sở Sở hả giận. Cô vung tất cả những tấm ảnh đã xé nát lên, muốn quăng hết toàn bộ ký ức. Nằm trên mặt đất, những mảnh vụn tung bay như hoa tuyết.

Không còn kìm nén được nội tâm khốn khổ, cô òa khóc thất thanh, vô lực gượng dậy, lê bước đến đầu giường, cầm lấy lọ thuốc ngủ. Sở Sở bi thương dốc thuốc ra, cắn răng nghẹn ngào: “Tôi sẽ không để các người vừa lòng, tuyệt đối không!”

Đồng sự Tăng phấn chấn trở về, quản gia vội chạy ra đón, cởi áo khoác cho ông, “Lão gia vất vả rồi, có cần tôi pha cho ngài cốc trà nóng không?”

Đồng sự Tăng cười: “Không cần, tiểu thư đâu? Ngủ rồi à?”

Quản gia lo lắng: “Tâm trạng tiểu thư không tốt, tối nay tự giam mình trong phòng, gọi thế nào cũng không chịu ra, bữa tối cũng chưa ăn.”

“Vậy sao? Để tôi xem sao.” Đồng sự Tăng chau mày, bước về phòng Sở Sở.

Ông khẽ gõ cửa, không có tiếng đáp, đành phải tự mở cửa vậy: “Sở Sở, đừng bỏ bữa, không tốt cho sức khỏe.”

Nhưng ngay lập tức, cảnh tượng trước mặt làm ông kinh hoàng.

Sở Sở nằm trên giường, vụn giấy ảnh bay lung tung khắp sàn. Cảm thấy không ổn, Đồng sự Tăng lại gần con gái, lọ thuốc ngủ trống không rơi cạnh.

Ông nhặt nó lên mà sợ hãi, vội bế con gái lên, vỗ vào mặt cô, không ngừng gọi: “Sở Sở! Sở Sở!”

Cô không chút phản ứng.

Đồng sự Tăng kêu ầm ĩ: “Quản gia Lâm! Mau gọi cấp cứu!”

Quản gia hốt hoảng: “Tôi gọi ngay đây!”

Đồng sự Tăng ôm lấy Sở Sở đang hôn mê, nhe răng: “Sao con có thể làm cái việc ngốc nghếch này chứ? Tỉnh lại đi con! Con tỉnh lại đi!”

Ông đau lòng siết chặt lấy con, không ngừng gọi tên cô. Một mảnh trên giường lọt vào mắt Đồng sự Tăng, đó là gương mặt Thang Tuấn. Lửa giận bùng lên.

Ngoài phòng cấp cứu, người ra người vào, Đồng sự Tăng lo lắng chờ đợi. Ông sốt ruột đi đi lại lại, chốc chốc lại nhòm vào trong.

Một lát sau, bác sĩ đi ra.

“Bác sĩ, con gái tôi thế nào rồi, có nguy hiểm không?”

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, “Sau khi rửa ruột khẩn cấp, cô nhà đã qua cơn nguy kịch, đã tỉnh lại rồi. Tuy nhiên vẫn cần phải tĩnh dưỡng vài hôm.”

Đồng sự Tăng tỏ ý cảm ơn bác sĩ, Sở Sở được nhân viên y tế đẩy ra, ông khẽ nắm bàn tay con gái. Sở Sở yếu ớt ngước mắt nhìn bố.

“Vì Thang Tuấn, con làm thế này có đáng không?” Đồng sự Tăng đau khổ, hai mắt đỏ hoe, cổ không bật khóc.

Nước mắt trên gương mặt Sở Sở lăn dài, “Bố ơi, Thang Tuấn nói anh ấy không cần con, người mà anh ấy yêu chỉ có Lâm Hiểu Khiết, mãi mãi không phải con. Con mệt lắm, không muốn sống nữa.”

“Con không cần bố nữa à? Con nhẫn tâm để bố một mình sao? Lẽ nào con không biết, bố không có con cũng không sống nổi, sao con lại tàn nhẫn với bố như thế?” Nghĩ đến việc suýt nữa mất con gái yêu, ông không kiềm chế được nữa, nước mắt cũng thấm đẫm gương mặt già nua.

Sở Sở ân hận: “Con xin lỗi, con xin lỗi.”

Đồng sự Tăng thương xót lau gạt lệ cho con, “Không sao, bố không trách Sở Sở, con chỉ cần yên tâm nghỉ ngơi để mau hồi phục, đừng nghĩ gì cả. Bố bảo đảm sẽ không để Thang Tuấn và Lâm Hiếu Khiết sống yên, nhất định sẽ lấy lại công bằng cho con!”

Nhân viên y tế đẩy Sở Sở vào phòng bệnh, nỗi căm hận trong lòng Đồng sự Tăng càng thêm chồng chất: Thang Tuấn, tao quyết không tha cho mày!

Sở Sở nhắm mắt tĩnh dưỡng. Ông ngồi bên con, ngắm khuôn mặt trắng bệch yếu ớt mà đau lòng, ngón tay vô tình cứ gõ liên tục xuống mép giường.

Tính toán trong lòng một lát, ông lôi điện thoại ra, đứng lên rời khỏi phòng bệnh.

Đài Bắc, trung tâm thương mại Hải Duyệt. Hành lang tối đen không bóng người, chỉ có một văn phòng vẫn sáng đèn.

Tử Tề tiều tụy, râu cằm lún phún. Anh ngồi trước bàn làm việc kiểm tra tài liệu, xem một hồi thấy hơi mệt bèn dựa vào ghế, nhắm mắt lại. Điện thoại chợt đổ chuông.

Anh mở mắt, nhìn số máy. Nhấn nút nghe: “Chú Tăng?”

Đồng sự Tăng đứng ở bên ngoài phòng bệnh, cười: “Tử Tề, lâu lắm không gặp, chú Tăng có việc muốn nhờ cháu. Sắp tới chuẩn bị kêu gọi nhà cung cấp cho Hoàng Hải 2, cần một giám đốc dự án. Người đầu tiên chú

nghe đến là cháu, không biết dạo này cháu có thời gian không, tới Thượng Hải một chuyến nhé?”

Tử Tề lập tức ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nghe Đồng sự Tăng tường thuật về kế hoạch của mình.

Tiếng chuông cửa bấm liên hồi thúc giục, Đồng sự Tăng đi đi lại lại trước cửa biệt thự nhà họ Thang. Thang Mẫn cũng bất ngờ khi thấy ông ta: “Muộn thế này uncle còn qua thăm?”

Đồng sự Tăng tức giận: “Gọi Thang Tuấn ra đây!”

Thang Mẫn khẽ chau mày, lòng cảnh giác, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đồng sự Tăng phẫn nộ, “Ta mới phải hỏi Thang Tuấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến Sở Sở phải vì nó mà phải tự vẫn!”

Thang Mẫn và Châu Văn sững sờ.

Thang Mẫn bị sốc, “Cái gì? Sở Sở... tự vẫn? Hiện tại tình hình thế nào?”

Đồng sự Tăng gào lên: “May mà phát hiện sớm, nhưng con gái ta đang phải nằm trong bệnh viện điều trị. Ta coi Thang Tuấn như con rể tương lai thế mà nó nỡ đối xử với Sở Sở như vậy? Chuyện này ta tuyệt đối không bỏ qua!”

Thang Mẫn tự biết không ổn rồi, “Thang Tuấn không có nhà, cháu đến bệnh viện với uncle. Cháu sẽ bắt Thang Tuấn xin lỗi Sở Sở. Chú Châu, chú chuẩn bị canh bồ, lát nữa đem vào cho Sở Sở.”

“Vâng.” Châu Văn gật đầu, vội đi vào sắp xếp.

Đồng sự Tăng cười lạnh: “Cô tưởng đến bệnh viện xin lỗi một tiếng là đủ? Vài bát canh tầm bồ là có thể khiến Sở Sở khỏe lại?”

Thang Mẫn không biết nói sao, ra sức cúi người xuống: “Cháu thực sự xin lỗi. Mong uncle bớt giận, đợi Thang Tuấn về, cháu nhất định sẽ làm rõ chuyện này, hẳn là có sự hiểu lầm.”

Đồng sự Tăng hừ một tiếng, “Hiểu lầm? Hiểu lầm chỗ nào? Sự việc quá rõ ràng rồi! Tất cả đều vì Thang Tuấn mê mẩn Lâm Hiểu Khiết, Sở Sở mới nghĩ quẩn vậy!”

Thang Mẫn cũng hiểu lúc này không phản bác thì coi như đã thừa nhận, nhưng trong tình huống hiện tại, càng giải thích chỉ càng khiến tình hình thêm tồi tệ.

Đồng sự Tăng nghiêm giọng: “Bây giờ Sở Sở cũng chẳng thể đối diện với Thang Tuấn.”

“Uncle yên tâm, cháu sẽ xin nghỉ không lương cho Sở Sở.”

“Ta không muốn chuyện này trở thành chủ đề bàn tán của đám nhân viên.”

“Vâng, cháu nhất định sẽ xử lý thận trọng.”

“Hoàng Hải 2 sắp thi công xong, công ty nhất định cần người. Ta cũng không muốn vì sự vắng mặt tạm thời của Sở Sở mà ảnh hưởng đến việc công, ta đã tìm thêm một giám đốc dự án đến hỗ trợ công việc phòng kế hoạch, cô không có ý kiến gì chứ?”

Thang Mẫn nhanh chóng đáp: “Vâng, cháu biết rồi. Uncle quyết định là được.”

“Sở Sở vừa thoát khỏi cơn nguy hiểm, không tiện tiếp khách, tối nay khỏi phải đến làm phiền nó.”

Thang Mẫn gật đầu, “Vâng ạ, nhờ uncle gửi lời xin lỗi.”

“Hừ.” Đồng sự Tăng tức giận trừng Thang Mẫn, quay đầu bỏ đi.

Cơn bão đã qua, Thang Mẫn mất hết sức lực, chán nản dựa vào cửa, chuyện này nên giải quyết sao đây?

Ngày hôm sau đi làm, Hiếu Khiết mang bữa sáng cho Thang Tuấn. Cô đặt một chiếc bánh sandwich và một cốc trà sữa lên bàn, còn cẩn thận cầm ống hút rồi mới đưa cho anh.

“Cảm ơn em.” Thang Tuấn dịu dàng. Tiếng cảm ơn đầy yêu thương này được Hiếu Khiết đáp trả bằng nụ cười ngọt ngào. Ấm áp quá.

Thang Tuấn mở kẹp tài liệu, bắt đầu thảo luận công việc, “Mấy hôm nay anh cũng suy nghĩ về Hoàng Hải 2, đã liên lạc với vài nhà cung cấp rồi, có thể thảo luận về thiết kế quầy hàng với các nhà thiết kế từng hợp tác tại Đêm hội WIP.”

Hiếu Khiết gật đầu lia lịa.

Tố Tố, Trịnh Phàm và Tô Lợi thấy hai người đứng sát nhau thế, bèn xúm lại, vừa ăn sáng vừa bàn tán.

Tố Tố: “Nhìn hai người họ mới ngọt ngào làm sao.”

Trịnh Phàm gật đầu: “Xem ra chiến dịch giữa chủ nhiệm, giám đốc và Sở Sở đã đến hồi kết. Chắc Sở Sở chủ động rút lui rồi, chà.”

Tô Lợi và Tố Tố thờ dài thay Sở Sở, họ vẫn có chút thương hại cô.

Tô Lợi: “Hiện thực thật tàn khốc. Bảo tôi ngày nào cũng chứng kiến người mình yêu ở bên người phụ nữ khác, chắc tôi cũng đành phải rút lui thôi.”

Tố Tố tán đồng, “Ừ, chắc Sở Sở đau lòng đến mức không muốn nhìn thấy họ nữa nên mới xin nghỉ không lương.”

Thang Tuấn thấy mọi người thì thăm to nhỏ, tò mò hỏi: “Nói chuyện gì vậy?”

Tổ Tổ giơ báo lên, “Không có gì, vừa ăn sáng vừa bàn tin tức các sao thôi.”

Trịnh Phàm giả vờ nhắc nhở, “Hết giờ ăn sáng rồi, làm việc thôi!”

Hai người mau chóng quay bộ dạng nghiêm túc, cầm tài liệu đi làm việc, tránh để Thang Tuấn phát hiện.

“Đúng đúng, tôi về chỗ đây.”

Tô Lợi cũng chuồn đi.

Hiếu Khiết bực mình, hạ giọng: “Nhất định là tán phét linh tinh rồi, anh phải hỏi? Mà khoan, chỗ này của anh.” Cô phát hiện trên mặt Thang Tuấn dính vụn bánh mì, rút một tờ giấy ăn, tiện tay lau nó đi.

Đúng lúc này, Thang Mẫn bước vào, bắt gặp Hiếu Khiết và Thang Tuấn thân mật như vậy, chau mày lại.

Nhìn thấy Thang Mẫn, ai nấy lần lượt: “Chào giám đốc!”

“Ừ.” Thang Mẫn đứng trước mặt Thang Tuấn và Hiếu Khiết, điềm tĩnh, “Cả hai vào phòng tôi.” Dứt lời quay người đi.

Đôi tình nhân trao đổi ánh mắt, ngơ ngác không hiểu. Cả hai cùng lắc đầu nhưng vẫn đứng dậy theo Thang Mẫn.

Trong văn phòng, Thang Tuấn và Hiếu Khiết kinh ngạc.

Thang Tuấn không dám tin, “Chị nói gì? Sở Sở tự vẫn không thành, bây giờ đang trong bệnh viện! Thật không ạ?”

“Hôm qua uncle đích thân đến nhà tìm em để hỏi cho rõ, giả được sao? Uncle dám đem sinh mệnh của Sở Sở ra đùa?”

Thang Tuấn bắt giác cảm lạnh, sắc mặt u ám, lại nghe anh ân hận nói: “Là em hại cô ấy! Em không ngờ Sở Sở lại nghĩ quẩn vậy.” Anh ảo não tự trách, “Uncle có kể tình hình hiện giờ của Sở Sở không ạ?”

Thang Mẫn thở dài, “Tạm thời qua cơn nguy hiểm. Ngoài ra, việc của Sở Sở không được để người phòng kế hoạch biết.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết gật đầu.

“Vì nửa năm nữa, Hoàng Hải 2 sẽ khai trương, thêm việc của chính phòng kế hoạch đã rất nhiều, cho nên Đồng sự Tăng muốn mời một giám đốc dự án mới đến hỗ trợ, chắc khoảng hai ngày nữa sẽ ra mắt. Không có Sở Sở, cả hai hãy chú ý việc tiếp quản công việc hơn một chút.”

Hiếu Khiết gật đầu, “Vâng.”

Thang Mẫn vẫn không yên tâm, dặn dò: “Mặc dù là người Đồng sự Tăng tìm, hai người và cả phòng kế hoạch vẫn phải hợp tác tốt với giám đốc dự án mới, biết chưa hả?”

Hiếu Khiết đáp: “Vâng. Tôi hiểu, thưa giám đốc.”

Liếc mắt qua Thang Tuấn, thấy anh vẫn thất thần, Thang Mẫn chau mày: “Thang Tuấn, nghe thấy gì chưa?”

Thang Tuấn lơ đãng, “Dạ?”

“Chị bảo em xử lý tốt việc công ty trước, chuyện khác tạm thời đừng quan tâm đến!”

Thang Tuấn định thần lại, lúng túng: “Vâng, em biết rồi.”

Hiếu Khiết đứng cạnh lo lắng nhìn anh, từ lúc biết tin Sở Sở tự sát, tâm trạng Thang Tuấn cứ thần thờ như vậy, cho đến tận khi ra khỏi phòng làm việc của Thang Mẫn vẫn không thay đổi.

Hiếu Khiết lên tiếng: “Sở Sở vì anh mới nghỉ quăn, anh đến bệnh viện thăm cô ấy đi, việc công ty em xử lý cho.”

Thang Tuấn cảm động, “Cảm ơn em.”

Nhìn thấy anh thế này cô cũng rất buồn nhưng vẫn cười độ lượng, “Việc nên làm mà, anh mau đi đi.”

Thang Tuấn lặng lẽ gật đầu.

Tại phòng khách của nhà họ Tăng, các thành viên trong hội đồng quản trị ngồi trên sofa thảo luận.

“Chà, Sở Sở đúng là nghỉ quăn, một cô gái xinh đẹp như thế lại tự tử vì tình, không đáng chút nào! May mà không sao.”

“Đúng thế! Thanh niên bây giờ không biết nghĩ gì? Sở Sở có chỗ nào không xứng với Thang Tuấn? Sao lại để sự việc thành ra thế này!”

Các thành viên đều tỏ ra phần nộ, càng lúc càng lớn tiếng.

Đồng sự Tăng nhìn lên tầng trên, ra hiệu bằng tay, bảo họ hạ thấp âm lượng, “Nói nhỏ chút, Sở Sở vừa mới ra viện, tâm trạng vẫn chưa ổn định, đừng nhắc lại chuyện làm nó phiền lòng!”

Đám người im bật, thi nhau gật đầu.

Đồng sự Tăng chuyển chủ đề, “Chúng ta bàn việc chính đi. Hôm nay nhận được tin, vốn của Hoàng Hải phần lớn đã tập trung vào dự án Hoàng Hải 2, một dự án trọng điểm của năm qua. Tôi cho rằng, việc Hoàng Hải 2

có phát triển được hay không là điểm mấu chốt quyết định việc Thang Mẫn ở lại hay ra đi!”

Ông A lên tiếng: “Ông phán đoán như thế không sai. Nhưng, chúng ta có cách gì để gây rắc rối cho Hoàng Hải 2, hất Thang Mẫn xuống ngựa chứ?”

Ông B góp lời: “Mấy lần trước cô ta đều biến nguy thành an. Thang Mẫn mặc dù còn trẻ, nhưng năng lực không hề thua kém Thang Lan.”

“Không sai, Thang Mẫn đã giải quyết được rất nhiều nguy nan. Nhưng, nếu vấn đề hôm nay không phải là Hoàng Hải, mà là Thang Tuấn và Lâm Hiếu Khiết?” Đồng sự Tăng cười bí hiểm, cố tình gợi sự tò mò.

“Để Thang Tuấn và Hiếu Khiết gặp rắc rối? Là sao?”

“Tôi có một vũ khí bí mật sẽ chia cắt được bọn chúng, khiến chúng nó không được yên ổn. Nhân lúc bọn chúng đang bận xử lý việc gia đình, chúng ta sẽ một lần nữa giành lấy vị trí chủ tịch từ Thang Lan.”

Cả đám người thắc mắc.

Quản gia nhà họ Tăng đi vào thông báo, “Lão gia, anh Cao đến rồi!”

Rất nhanh, Tử Tề theo sau quản gia, xuất hiện giữa phòng khách nhà họ Tăng, “Uncle!”

Mọi thành viên trong hội đồng quản trị vô cùng bất ngờ.

“Ha ha ha, Tử Tề đến rồi.” Đồng sự Tăng vui vẻ giới thiệu, “Đây là ‘vũ khí bí mật’ mà lúc này tôi nói. Trong đêm hội WIP, tôi tin là các vị đã nhận thấy năng lực của Tử Tề. Lần này gọi cậu ấy đến Thượng Hải để tạm thời thay thế Sở Sở.”

Tử Tề gật đầu thay lời chào.

Thành viên hội đồng quản trị nhớ ra Tử Tề và Hiếu Khiết từng có hôn ước, đã hiểu ra sách lược mà Đồng sự Tăng ám chỉ.

Ông ta nói với Tử Tề: “Lúc này chúng ta vừa bàn về Hoàng Hải 2, nhiệm vụ này sẽ do cháu phụ trách chính. Cháu đã xem các tài liệu liên quan mà ta gửi chưa? Có suy nghĩ gì không?”

Tử Tề gật đầu, “Cháu đã làm xong bản kế hoạch rồi, uncle yên tâm.”

“Uncle quả nhiên không nhìn nhầm người, đây là bản kế hoạch quan trọng nhất nửa năm cuối của Hoàng Hải, đừng để uncle mất mặt đấy.” Đồng sự Tăng hài lòng, vỗ vai Tử Tề, rất hy vọng vào “vũ khí bí mật” này.

Nghe những lời tán dương của ông ta, lại nhìn những nụ cười của hội đồng quản trị, đáng lẽ Tử Tề phải thấy rất vui mới phải, nhưng không hiểu sao anh lại thấy có gì đó không ổn. Đang mãi nghĩ thì Đồng sự Tăng lên tiếng: “Ngồi máy bay lâu vậy chắc cháu mệt rồi, hãy đi nghỉ đi đã.”

Tạm gác mọi chuyện lại, Tử Tề lễ phép cảm ơn rồi theo quản gia vào phòng ngủ dành cho khách.

Không biết tự lúc nào, tiếng chuông cửa nhà họ Tăng lại vang lên lần nữa.

Đồng sự Tăng đứng ở phòng khách, sắc mặt lạnh lùng liếc Thang Tuấn mang hoa đến thăm Sở Sở.

Thang Tuấn mở lời: “Uncle, cháu vừa đến bệnh viện, mới biết Sở Sở đã ra viện...”

Đồng sự Tăng bực bội ngắt lời, “Anh vẫn còn coi tôi là uncle của anh? Vậy tại sao anh lại làm tổn thương Sở Sở?”

Thang Tuấn ân hận: “Cháu xin lỗi, là cháu có lỗi với cô ấy.”

“Bây giờ xin lỗi thì có tác dụng gì? Anh đi đi, ta sẽ không cho anh gặp Sở Sở!”

Thang Tuấn chưa nản chí, tiếp tục khẩn cầu, “Cháu biết uncle nhất định giận và thất vọng về cháu. Tất cả là do cháu xử lý không tốt! Cháu thực sự rất buồn, cũng rất lo lắng cho tình trạng của Sở Sở, xin chú hãy cho cháu gặp cô ấy. Cháu nhất định phải nói chuyện với cô ấy, tận mắt nhìn thấy cô ấy không sao mới yên tâm.”

Bộ dạng thành khẩn hối lỗi của Thang Tuấn xoa dịu Đồng sự Tăng, ông cũng hòa hoãn hơn. Thoáng phân vân, Đồng sự Tăng dẫn Thang Tuấn đến trước cửa phòng Sở Sở, vẫn không quên gặnggìong: “Ta chỉ muốn tốt cho Sở Sở nên mới để anh lên đây. Nếu anh dám làm cho Sở Sở đau lòng nữa thì ta sẽ không tha cho anh đâu!”

Thang Tuấn gật đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng cô. Sở Sở dựa vào đầu giường, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thang Tuấn khẽ gọi: “Sở Sở, anh đến thăm em.”

Nghe thấy giọng Thang Tuấn, cô kinh ngạc quay lại. Thang Tuấn cầm hoa, nét mặt hối lỗi.

“Sở Sở.” Thang Tuấn tới gần cô.

“Anh đến làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy anh!” Cô lạnh lùng.

“Em đã khá hơn chưa? Hoa tặng em, em thích nhất hoa hồng mà.”

Sở Sở quét mắt qua bó hoa hồng, hừ một tiếng, “Mang hoa cho tôi? Giống đi viếng mộ nhỉ. Nhưng như thế cũng chẳng sai, Tăng Sở Sở trước kia đã chết rồi.”

“Sở Sở, đừng nói linh tinh! Mấy ngày này em không nên vận động nhiều, cứ ở trong phòng nghỉ ngơi thôi, biết chưa? Em thế này làm anh lo lắng lắm.”

Sở Sở nhắc chân ra, bước xuống giường, cầm lấy bó hoa hồng trong tay Thang Tuấn, nhìn một lúc rồi vứt mạnh xuống sàn.

Thang Tuấn sững sờ.

Sở Sở cười lạnh, “Lo lắng? Chẳng qua là anh ân hận nên mới đến thăm tôi, đúng chứ? Tôi không cần sự quan tâm đột xuất đó của anh, tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi hoàn toàn không cần anh. Sự xuất hiện của anh chỉ làm tôi nhớ đến sự ngu xuẩn và những đau khổ mà tôi phải chịu đựng trong những năm tháng qua!”

Thang Tuấn lúng túng, thở dài: “Anh... Em nói đúng. Anh có lỗi với em, nhưng anh lo lắng cho em thật lòng. Sở Sở, anh xin lỗi, là anh làm em tổn thương!”

Sở Sở nhìn người con trai mình từng yêu say đắm đang đứng trước mặt. Chỉ dùng hình thức cực đoan này cô mới giành được sự quan tâm của anh, lòng càng thêm căm phẫn, “Nếu anh tới đây chỉ để nói những lời ân hận vô dụng đó thì không cần lãng phí thời gian nữa! Tôi không có ý định tha thứ cho anh, bởi vì lời xin lỗi của anh không thể đáp lại nỗi những tình cảm mà tôi đã phải trả giá trong hai mươi mấy năm qua! Nó cũng không thể khiến cơ thể tôi khỏe mạnh trở lại. Sự bù đắp này quá rẻ mạt!”

Thang Tuấn mất hết mặt mũi, nhưng chỉ biết thốt lên: “Anh xin lỗi.”

Sở Sở càng điên tiết, “Đủ rồi! Điều tôi không muốn nghe nhất chính là lời xin lỗi! Tại sao anh phải xin lỗi tôi? Anh tưởng tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của anh, rồi chúc phúc cho anh, tha thứ cho anh, nhìn anh và Lâm Hiểu Khiết bên nhau vui vẻ? Anh đừng có mơ! Tôi sẽ không tha cho anh và Lâm Hiểu Khiết!” Cô giẫm mạnh lên bó hoa trên sàn.

Thang Tuấn kinh ngạc, “Sở Sở, em...”

“Thế nào? Kỳ lạ hả? Tăng Sở Sở dịu dàng trước đây đã biến mất rồi, bây giờ tôi điên cuồng thế này khiến anh sợ hãi phải không? Đây mới đích thực là Tăng Sở Sở! Tôi đã chịu đựng anh và Lâm Hiếu Khiết quá lâu rồi!”

“Không, anh không sợ. Từ nhỏ em đã lớn lên cùng anh, anh hiểu em. Là anh có lỗi với em, cho nên em mới như vậy! Anh xin lỗi.”

Sở Sở tức giận: “Xin lỗi rồi lại xin lỗi? Nói cho anh biết, thực ra chúng ta chẳng ai nợ ai, chuyện lá thư nặc danh là do tôi làm, nhưng tôi chẳng cảm thấy có lỗi chút nào!”

Thang Tuấn bỗng hoang mang, vô cùng kinh ngạc, “Thư nặc danh? Em... Tại sao em phải làm như thế?”

Sở Sở mím môi, cắn giận bước lại từng bước, nhìn thẳng vào mắt anh, “Tại sao? Bởi vì tôi không muốn chỉ mình tôi phải đau khổ, còn các người lại rất vui vẻ. Khi các người đang cười đang đùa, các người có nghĩ tới tôi? Có nghĩ tôi đang đau lòng lắm không? Trước tình yêu của hai người tôi dường như trở nên rất hèn mọn! Tại sao tôi phải trở nên hèn mọn như vậy? Chỉ vì tôi yêu anh cho nên mới tình nguyện hèn mọn như thế!” Cô gần như súp đổ, nước mắt không ngừng tuôn trào, thốt lên những lời này mà sắp phát điên.

Thang Tuấn ôm lấy vai cô, “Sở Sở! Sở Sở! Bình tĩnh lại đi! Là do em nghĩ quá nhiều rồi, cứ thế nên mới thấy sự việc nghiêm trọng! Thật đấy! Sở Sở, mặc dù tình cảm anh dành cho em không phải tình yêu, nhưng còn có tình thân, tình bạn mà!”

Một cái tát giáng lên gương mặt Thang Tuấn.

Sở Sở cắn hận, lạnh giọng: “Tình thân? Tình bạn? Ai thèm những thứ đó! Những thứ thối nát ấy sao không đem cho Lâm Hiếu Khiết? Dồn tôi tới

bước này anh vẫn không muốn từ bỏ Lâm Hiểu Khiết? Ngay nói một câu anh không yêu cô ta để lừa tôi mà anh cũng không muốn. Thang Tuấn, tôi hận anh!” Cô điên cuồng đâm vào ngực anh, thống khổ chửi mắng, “Tôi hận anh! Tôi hận anh! Thang Tuấn, anh là kẻ khốn nạn, tôi hận anh, Anh đi chết đi! Anh và cô ta mới phải chết! Tại sao lại ép tôi?!”

Thang Tuấn mặc cô trút giận. Sở Sở đánh cũng rất mạnh, đẩy anh ngã ngồi.

Cô oán hận hét lên: “Thang Tuấn! Kể từ bây giờ, tôi không muốn làm một Tăng Sở Sở hèn mọn nữa! Tôi sẽ không giả vờ phóng khoáng, bám lấy anh bảo anh yêu tôi. Anh không yêu tôi cũng chẳng sao, tôi sẽ dùng cách khác để khiến anh phải nhớ đến tôi! Tôi sẽ làm nhiều việc có lỗi với anh, để anh phải hận tôi, để anh phải nhớ tới Tăng Sở Sở này!”

Thang Tuấn không biết phải an ủi Sở Sở ra sao, thương xót nhìn cô.

Sự im lặng của Thang Tuấn càng khiến Sở Sở thêm điên tiết. Cô vớ lấy cái gối, quăng vào anh mà hét: “Anh cúp ngay, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Đi đi!”

Thang Tuấn chịu đựng, im lặng đứng lên, nhặt chiếc gối, “Anh... Lần sau anh sẽ đến.”

Gương mặt Sở Sở đầm đìa nước mắt, nằm phịch xuống giường, quay lưng lại với anh. Thang Tuấn đặt chiếc gối xuống đầu giường, chán nản rời khỏi phòng.

Tại một góc khuất, Tử Tề vừa mới vào nhà họ Tăng, lặng lẽ dõi theo bóng lưng khuất dần của Thang Tuấn.

Còn một mình, Sở Sở mặc một chiếc váy lụa, ra ban công ăn một đồng kem, sô cô la và đồ ăn vặt.

“Cô không phiền nếu tôi ngồi xuống chứ?” Tử Tề tới gần cô, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Sở Sở liếc Tử Tề, không để tâm, vẫn tiếp tục ăn uống.

Tử Tề quan sát đồng bao bì ở trên bàn, kinh ngạc: “Là... mình cô ăn?”

Sở Sở lạnh lùng hỏi lại: “Anh nhìn thấy?”

Tử Tề gật đầu, “Ừ.”

Cả hai lại chìm vào im lặng, băng đi một lúc, Tử Tề mới mở miệng: “Tôi có nghe chuyện của cô, bây giờ đã tốt hơn chưa?”

Sở Sở nhàn nhạt đáp: “Ăn được ngủ được, rất tốt! Hiện giờ là trạng thái tốt nhất!”

“Lần trước đến Thượng Hải thực hiện Đêm hội WIP, tôi luôn nghĩ cô là một người thông minh.”

“Vậy à?”

“Tôi rất bất ngờ khi biết cô dùng cách thức ngu ngốc thế này để giữ chân Thang Tuấn.”

Sở Sở không ngờ Tử Tề lại nói mình ngu ngốc, cô trừng mắt.

“Không thừa nhận?”

“Đương nhiên không.” Sở Sở châm biếm, “Trí thông minh của con người có thể dùng trong cuộc sống, trong công việc. Nhưng trong tình cảm, người càng thông minh thì IQ lại càng thấp. Chẳng phải anh cũng vì Lâm Hiểu Khiết mà bay sang Thượng Hải sao? Đừng bảo với tôi là chuyện anh đến đây không có liên quan đến cô ta, tôi không tin những lời đó đâu!”

Tử Tề điềm nhiên cười: “Bingo! Quả là một cô gái thông minh, tôi cũng không muốn giấu, cô nói đúng rồi, tôi đến Thượng Hải vì Hiếu Khiết. Tôi muốn giành lại cô ấy!”

Sở Sở đả kích, “Hiện giờ anh vẫn tự tin cười như thế, nhưng rồi sẽ hiểu tại sao tôi lại trở nên như thế này.”

“Không, tôi không giống cô. Ít ra, mối quan hệ của tôi và Hiếu Khiết khác cô và Thang Tuấn. Giữa cô và Thang Tuấn chưa bao giờ tồn tại tình yêu, nhưng Lâm Hiếu Khiết đã từng yêu tôi.”

Sở Sở phớt lờ, tiếp tục giễu cợt, “Dù có thì cũng chỉ là ‘đã từng’! Thang Tuấn mới là người mà cô ta yêu bây giờ! Anh với tôi hiện tại chẳng khác gì nhau, đều là những kẻ không được yêu!”

Tử Tề cười khố, “Không sai, chúng ta giống nhau. Khi không còn cách nào, tôi và cô giống nhau, cái gì cũng muốn thử! Chỉ có điều tôi tuyệt đối không như cô, ngu ngốc tự sát. Bởi vì yêu nhiều thế nào đều không đáng phải hy sinh tính mệnh để chứng minh.”

Chương 31: Họa Vô Đơn Chí 4

Sở Sở tức điên lên, “Tôi biết mình ngu xuẩn rồi, khỏi cần anh nhắc.”

“Tôi nói rồi, cô là một cô gái thông minh, sẽ không tự đánh vào mồm! Hơn thế nữa, chúng ta đều là những kẻ thất bại trong tình yêu, tôi có tư cách gì mà mắng cô ngu ngốc.”

“Tôi làm kẻ thất bại đủ rồi! Tôi sẽ bất chấp tất cả, bắt hai kẻ đó phải trả giá vì đã làm tổn thương tôi!” Cô dùng sức bóp mạnh túi đồ ăn trên tay, cắn hận tuyên bố.

Tử Tề thở dài, “Đau khổ mà tình yêu mang lại khiến chúng ta trở thành những kẻ ngu ngốc và độc ác.”

Trong phòng họp của trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải, mọi người ngồi xung quanh bàn họp, không khí rất vui vẻ.

Thang Mẫn lên tiếng: “Chuyển công tác của giám đốc Lâm vất vả rồi, giám đốc Cao Tử Tề của Hải Duyệt còn gọi điện sang khen ngợi, bảo kế hoạch ‘Người tình bí mật’ của La Vanne thành công rực rỡ, doanh thu nhờ đó tăng gấp hai.”

Hiếu Khiết mỉm cười đáp lễ.

Thang Tuấn nghe thấy tên Tử Tề, lộ vẻ không vui lắm bầm: “‘Người tình bí mật’ cái gì? Là con ma đáng ghét bám dai như đĩa thì đúng hơn ấy.”

Hiếu Khiết huých nhẹ, lờ anh một cái, Thang Tuấn đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cả phòng phì cười.

Thang Mẫn nói: “Kế hoạch cho Giáng sinh cũng sắp hoàn thành rồi, tiếp theo chúng ta sẽ có một nhiệm vụ rất quan trọng, đó là lên kế hoạch kinh doanh cho Hoàng Hải 2. Sau khi kế hoạch hoàn thành, ta phải nhanh chóng bắt tay mời các nhà cung cấp và ký hợp đồng mới kịp khai trương cuối năm.”

Tất cả đều hưng phấn.

“Ngoài ra, sẽ có một giám đốc dự án mới đến hỗ trợ.” Thang Mẫn bổ sung.

Hiếu Khiết tò mò: “Không biết người Đồng sự Tăng giới thiệu là ai nhỉ?”

Thang Mẫn thoáng ngần ngại, vừa định đáp thì cửa phòng họp bị đẩy ra. Đồng sự Tăng bước vào, cao ngạo lướt nhìn một lượt. Ai nấy đều bàng hoàng, không hiểu tại sao ông lại vào đây.

Đồng sự Tăng cất lời: “Không làm phiền cuộc họp chứ?”

Thang Mẫn khách sáo: “Đương nhiên là không ạ.”

“Tôi muốn nhân cơ hội mọi người có mặt đầy đủ, trực tiếp giới thiệu giám đốc dự án mới của phòng kế hoạch.”

Tử Tề trong bộ comple, đĩnh đạc bước vào, mỉm cười rạng rỡ tỏa sức quyến rũ.

Hiếu Khiết, Thang Tuấn và Thang Mẫn không giấu nổi sự kinh ngạc.

Tử Tề nở nụ cười quyến rũ với Hiếu Khiết, “Không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm vậy, giám đốc Lâm.”

Đồng nghiệp nhìn nhau, mơ hồ nhận thấy việc Cao Tử Tề đến đây chẳng có gì hay ho.

Thang Tuấn khó chịu ra mặt.

Đồng sự Tăng ám chỉ: “Tôi tin là các bạn đã nghe tới năng lực của giám đốc Cao từ lâu, vì việc quy hoạch Hoàng Hải 2, tôi đặc biệt mời cậu ấy đến giúp. Mong là mọi người không vì chuyện quá khứ mà gây ảnh hưởng đến công việc chung.”

“Chắc chắn rồi, uncle.” Thang Tuấn tươi cười, chào hỏi Tử Tề, “Lâu rồi không gặp, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ, giám đốc Cao.” Anh chủ động bắt tay, miệng cười nhưng ánh mắt thì lạnh lùng cảnh giác.

Thang Tuấn và Tử Tề bắt tay, cơn sóng ngầm dâng lên.

“Ngoài chủ nhiệm Thang, tôi càng mong tạo được chút hoa lửa với giám đốc Lâm.”

Người phòng kế hoạch đều bất ngờ trước lời thổ lộ bạo gan ấy.

Tử Tề dành cho Hiếu Khiết ánh mắt nồng cháy, cô bối rối nhưng vẫn ép bản thân phải dũng cảm đối diện, không muốn bị lép vế trước tất cả.

“Tôi tin với kinh nghiệm hợp tác trong đêm hội WIP trước đây, phòng kế hoạch và giám đốc Cao nhất định có thể hợp tác vui vẻ.” Cô mỉm cười khách sáo.

Trước tình hình này, Thang Mẫn chau mày đưa mắt về phía Đồng sự Tăng. Không biết con cáo già đó có ý đồ gì.

Thang Tuấn bực bội nhìn Tử Tề.

Tử Tề cũng đáp lại bằng một thái độ khiêu khích.

Mùi thuốc súng đậm đặc bao trùm khắp không gian.

Trên bàn họp bày mô hình của Hoàng Hải 2, một tòa nhà tinh tế hiện đại gồm hai tầng. Tử Tề diễn thuyết một cách tự tin: “Tôi cho rằng Hoàng Hải 2 nên tiếp tục duy trì phong cách của trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải, đi theo dòng sản phẩm cao cấp, trở thành một địa chỉ thời thượng của Thượng Hải.”

Tử Tề đứng lên, đi về phía màn hình, ấn điều khiển từ xa. Trên màn hình lập tức hiện lên bản báo cáo kế hoạch với các dòng sản phẩm cao cấp.

Cả phòng gật gù.

Thang Tuấn lại phớt lờ, chú tâm nhìn vào chiếc máy tính xách tay trước mặt, khẽ nhấn chuột phải, màn hình phía trước lập tức đổi thành bản thảo kế hoạch lấy các thương hiệu phổ biến làm chủ đạo của Hoàng Hải 2.

Tử Tề sững sờ, không vui quay sang Thang Tuấn.

Thang Tuấn thản nhiên, “Tôi đồng tình với ý kiến của giám đốc Cao. Nhưng trong mùa mua sắm ở Thượng Hải, việc đưa ra những thương hiệu riêng phục vụ cho giới trẻ rất được hoan nghênh, hiện tại đây cũng là một nét đặc sắc của Hoàng Hải, kết quả này đã nhanh chóng vượt doanh số chỉ lấy khách hàng WIP trong giới thượng lưu làm nhóm khách hàng chính. Cho nên tôi cho rằng, Hoàng Hải 2 và Hoàng Hải 1 nên có sự khác biệt về nhóm khách hàng mục tiêu để trung tâm thương mại Hoàng Hải có sự đa dạng hóa về người tiêu dùng.”

Cả phòng cũng tán đồng, phương án của Thang Tuấn có lý không kém.

Tử Tề cười lạnh, chuyển màn hình về bản báo cáo với các dòng sản phẩm cao cấp hiện ra.

Hiếu Khiết bất giác chau mày, nhìn Thang Tuấn và Tử Tề. Mọi người cũng không dám lên tiếng, rõ ràng nhận thấy mùi thuốc súng đậm đặc.

Tử Tề tới trước phòng họp, cao ngạo liếc Thang Tuấn: “Phương án đó chứng tỏ anh định vị Hoàng Hải chưa chính xác, đột nhiên từ sản phẩm cao cấp chuyển sang dòng sản phẩm phổ thông, điều đó sẽ khiến Hoàng Hải tự đánh mất khả năng cạnh tranh, đây chỉ là trò chơi mạo hiểm mà những người chưa trưởng thành mới nghĩ tới!”

Thang Tuấn bật cười, không chịu thua: “Để Hoàng Hải 2 có một sự định vị mới, mặc dù rủi ro nhưng cũng là cơ hội. Chỉ cần cơ hội đó thành công thì đó là sự hồi vốn tốt nhất. Nếu suốt ngày cứ bám vào dòng sản phẩm cao cấp, chúng ta sẽ chết kẹt, sau đó mặc người xâu xé!”

Thang Tuấn đi đi con chuột, màn hình lại đổi lại bản báo cáo về các thương hiệu phổ biến.

Có tiếng cười thầm. Hiếu Khiết mất kiên nhẫn, trừng Thang Tuấn, anh lại nở nụ cười đắc thắng với cô.

Tử Tề bực bội, lại nhấn điều khiển trong tay. Thang Tuấn không cho anh như ý, khẽ bấm chuột.

Hai người chơi mắt. Màn hình cứ đổi đi đổi lại không ngừng. Mọi người chốc lại đưa mắt về Tử Tề, chốc lại quay sang Thang Tuấn, chốc lại nhìn màn hình, đầu óc quay cuồng chóng mặt.

Hiếu Khiết thực sự không chịu nổi được nữa, đập tay xuống bàn thật mạnh: “Dừng! Đủ rồi.”

Hai người đàn ông đưa mắt về phía cô. Hiếu Khiết tức giận trừng mắt với cả hai, họ đành ngoan ngoãn dừng lại nhưng cũng không quên lườm đối phương.

Hiếu Khiết cố bình tĩnh, mỉm cười, “Hai anh đều rất có lý, chúng ta có thể kết hợp ưu điểm của cả hai. Duy trì dòng sản phẩm cao cấp cho WIP đương nhiên là lựa chọn hàng đầu của Hoàng Hải 2, điểm này tôi đồng ý với giám đốc Cao.”

Tử Tề nhếch mép đắc thắng, Thang Tuấn tỏ vẻ không vui.

Hiếu Khiết lại chậm rãi nói: “Đương nhiên, ý kiến duy trì các thương hiệu lẻ mà chủ nhiệm Thang đưa ra cũng là một hướng đi hay, chúng ta có thể tăng cường mẫu mã, đánh dấu đẳng cấp các thương hiệu, để trở thành các sản phẩm thời trang cao cấp. Nếu kết hợp cả hai, trong tương lai Hoàng Hải 2 sẽ thuộc về những sản phẩm thời trang cao cấp cho người trẻ tuổi, là bản nâng cấp VIP của các thương hiệu riêng.”

Thang Tuấn trả lại Tử Tề nụ cười đắc thắng.

Sau khi tổng kết xong, Hiếu Khiết mỉm cười: “Mọi người có đồng ý với kết luận trên đây không?”

Tất cả đều tán thành ý kiến của Hiếu Khiết.

Tử Tề và Thang Tuấn nhìn nhau, không nói gì, coi như thừa nhận.

Cô nhìn đồng hồ: “Nếu đã vậy chúng ta hãy làm một bữa chúc mừng nho nhỏ, lát tôi mời mọi người ăn cơm nhé?”

Trịnh Phàm sung sướng: “Yeah, giám đốc là tốt nhất.”

Tô Lợi lườm cô một cái, đùa, “Giám đốc tốt thế nào còn cần cô nhắc.”

Hiếu Khiết mỉm cười nhìn Thang Tuấn, Thang Tuấn cũng cười lại, cả hai theo đám đông ra khỏi phòng. Hình ảnh đó đập vào mắt Tử Tề, lòng bỗng thấy lạc lõng.

Hôm sau, trong thang máy của khu văn phòng, chỉ có mình Thang Tuấn và Hiếu Khiết. Anh không mở miệng, thái độ nghiêm nghị. Hiếu Khiết liếc một cái, thăm dò: “Sao thế, vẫn giận việc em nói giúp Tử Tề?”

Thang Tuấn xoa đầu cô, “Đương nhiên không phải, anh đâu nhỏ nhen thế. Anh đang nghĩ, uncle Tăng tìm Tử Tề, chắc chắn có kế hoạch gì đây.”

Hiếu Khiết lo lắng: “Chà, không ngờ Đồng sự Tăng lại liên kết với Tử Tề, xem ra sau này việc gì cũng phải rất cẩn thận, không được để họ nắm được sơ hở.”

Thang Tuấn vòng tay ôm lấy eo Hiếu Khiết, “Yên tâm, ít nhất hiện giờ uncle không thể tách chúng ta ra được, cho dù có cử Cao Tử Tề đến cũng vô ích!”

Hiếu Khiết không dám để Thang Tuấn ôm ấp, khẽ đẩy ra, “Trong thang máy có camera, bị người ta thấy thì không hay đâu anh.”

Thang Tuấn ranh mãnh, tay cầm tập tài liệu che camera đi, tay kia nâng cằm Hiếu Khiết lên. Cô thẫn thờ nhìn anh.

Thang Tuấn tinh nghịch, “Camera cũng không chụp được rồi.” Anh thản nhiên hôn lên môi cô. Hiếu Khiết cũng đáp lại ngọt ngào, ôm lấy eo Thang Tuấn.

“Ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra. Tử Tề đứng ngoài đã chứng kiến khung cảnh thân mật này, chau mày không vui.

Hiếu Khiết và Thang Tuấn quay lại cũng lập tức thấy Tử Tề. Hiếu Khiết lúng túng, lập tức tách ra khỏi Thang Tuấn. Nhưng Thang Tuấn lại kéo cô sát gần. Hiếu Khiết liếc Tử Tề rồi liếc Thang Tuấn, chỉ thấy xấu hổ.

“Không ngại tôi làm phiền chứ?” Tử Tề không đợi lời đáp, thản nhiên bước vào, đứng cạnh Hiếu Khiết. Anh nhìn cô, đưa tay gạt lọn tóc rơi

xuống trước trán Hiếu Khiết, cô lại càng lúng túng.

Động tác của Tử Tề nhanh đến mức Thang Tuấn không kịp phản ứng. Tử Tề nhếch mép tỏ ý “thành công rồi”. Thang Tuấn tức điên, nghẹn lời, siết chặt lấy bàn tay Hiếu Khiết.

Thang máy từ từ đóng lại. Bên trong, mỗi người mang một tâm sự riêng.

Thang Mẫn ngồi trước bàn làm việc, đang chuyên tâm.

“Đây là doanh thu tháng này.” Kế toán trưởng đưa tài liệu cho cô.

“Anh vất vả rồi.”

Kế toán trưởng vẫn đứng trước mặt Thang Mẫn, hơi do dự.

Thang Mẫn ngẩng đầu lên nhìn kế toán trưởng, “Có việc gì cần báo cáo nữa không?”

Kế toán trưởng lo lắng: “Thưa giám đốc, tôi vừa nhận được điện thoại của ngân hàng, họ nói chủ tịch lấy Hoàng Hải thế chấp, vay một khoản vốn lớn.”

Thang Mẫn sững sốt, “Sao có thể như thế được? Chắc chắn là họ nhầm rồi! Chủ tịch hiện giờ vẫn nằm trên giường bệnh, đi thế chấp vay tiền bằng cách nào?”

“Tôi cũng đã điều tra, đúng là con dấu cá nhân của chủ tịch, đây là tài liệu lúc này tôi yêu cầu ngân hàng fax đến.” Kế toán trưởng đưa văn bản cho Thang Mẫn.

Cô đọc nhanh, quả nhiên có con dấu chữ ký của Thang Lan.

Kế toán trưởng lo lắng nói: “Việc chủ tịch Thang thế chấp Hoàng Hải, ngân hàng vốn dĩ không ý kiến gì, nhưng mấy ngày nay giá cổ phiếu biến

động bất thường, ngân hàng cho rằng dòng vốn của Hoàng Hải có vấn đề nên gọi điện thoại đến thúc ép chúng ta, muốn chúng ta lập tức phải trả lại khoản đã vay.”

Thang Mẫn tức giận ném tập văn bản xuống đất, giấy tờ rơi lả tả, “Tại sao lại xảy ra việc này? Trừ khi...” Cô vội mở ngăn kéo, lôi hộp đựng con dấu, mở ra – Quả nhiên trống không.

Cô tức giận đập mạnh xuống bàn, nghiêng răng nhìn chiếc hộp không, “Quả nhiên, có kẻ lấy trộm con dấu của mẹ tôi!”

Đêm đến, tại nhà họ Tăng, hội đồng quản trị vui vẻ hút xì gà, uống whisky.

Ông A khen ngợi: “Chiêu này của Đồng sự Tăng cao siêu thật, lợi dụng Sở Sở lấy cắp con dấu của Thang Lan, bây giờ Hoàng Hải đang nợ ngân hàng một khoản, xem xem chúng sẽ giải quyết thế nào!”

Ông B mỉm cười: “Người không rõ sự tình chắc chắn sẽ cho là nhà họ Thang bòn rút Hoàng Hải để thu lợi. Nếu việc này không được xử lý tốt thì còn bị quy vào tội bội tín. Muốn rút lui không dễ dàng nữa rồi.”

Các thành viên cười sảng khoái.

Đồng sự Tăng chậm rãi nhả khói, “Phía nhà báo tôi cũng làm việc xong. Sáng mai các vị nhớ bật tivi xem màn kịch hay nhé. Tôi muốn bọn chúng không kịp trở tay!”

Hội đồng quản trị lần lượt nâng cốc a dua chúc mừng ông ta, “Vì chủ tịch Hoàng Hải tương lai!”

Hôm sau, Tố Tố và Trịnh Phàm vừa bước vào phòng làm việc đã nhìn thấy Tô Lợi, Tiểu Trương, Tiểu An đang lo lắng trước màn hình máy tính.

Tố Tố hỏi: “Chuyện gì vậy? Sao ai cũng nhản nhó thế, chưa ăn sáng à?”

Tô Lợi đáp: “Mẹ ơi, lúc nào rồi mà còn ăn sáng?”

Tố Tố lấy làm lạ.

“Tin tức trên trang đầu các báo hôm nay đều là ‘Nhà họ Thang bị cáo buộc bòn rút Hoàng Hải’, kết quả giá cổ phiếu từ lúc mở sàn giao dịch đến giờ hạ liên tục, nguy to rồi!:

Tố Tố và Trịnh Phàm hoảng hốt, vội dán mắt vào màn hình.

Tô Lợi lo lắng, tay không ngừng kéo con chuột xuống, các trang mạng lớn đều đang đăng tải việc này.

“Nghĩ ngờ nhà họ Thang bòn rút Spirit Hoàng Hải”, “Spirit Hoàng Hải đột nhiên bị bòn rút, người người sinh nghi”, “Xuất hiện một loạt tin đồn xấu về Spirit Hoàng Hải, giá cổ phiếu tuột dốc”, “Doanh nghiệp nước ngoài bỏ về, Spirit Hoàng Hải họa vô đơn chí”...

Hết tin này đến tin khác khiến Trịnh Phàm ôm đầu kêu khổ, “Không phải chứ, sao lại thế này? Tôi không tin nhà họ Thang lại làm như vậy!”

Tố Tố nói: “Tôi cũng không tin, chủ nhiệm không thể làm thế với chúng ta đâu, nhất định là âm mưu hãm hại!”

Tô Lợi ngẫm một lát, “Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng ai có khả năng lớn vậy, đẩy được Hoàng Hải vào biển lửa?”

Ai nấy lo lắng theo dõi màn hình máy tính, nó phát một đoạn video.

Phóng viên đứng bên ngoài biệt thự nhà họ Tăng, “Sau khi tin tức tập đoàn Spirit Hoàng Hải bị bòn rút được lan truyền, gây ảnh hưởng lớn đến thị trường cổ phiếu, sáng nay trước tập đoàn Spirit Hoàng Hải, rất nhiều cổ đông tập trung biểu tình. Phóng viên đã tới tư dinh của một thành viên hội

đồng quản trị Spirit Hoàng Hải...” Cánh cổng được mở, Đồng sự Tăng nghiêm nghị bước ra ngoài. Phóng viên vội vã: “Đồng sự Tăng đã ra rồi. Chúng tôi sẽ phỏng vấn ngay suy nghĩ của ông ấy về việc này.” Phóng viên cầm micro chạy đến trước mặt ông ta: “Xin hỏi ông nghĩ thế nào về việc tập đoàn Spirit Hoàng Hải bị cáo buộc bòn rút công ty? Việc này có thật không?”

Đồng sự Tăng nhìn thẳng vào ống kính, nét mặt phiến muộn, “Tôi qua tôi mới nghe tin. Tôi và nhà họ Thang qua lại đã bao nhiêu năm nay, tôi thực sự không dám tin họ lại làm thế.”

Phóng viên bám lấy lời này: “Theo Đồng sự Tăng, nhà họ Thang thực sự đã có hành vi bòn rút vốn?”

Đồng sự Tăng thở dài, “Tôi vẫn chưa tìm hiểu rõ tình hình cụ thể, nhưng với tư cách là cổ đông lớn, tôi vẫn phải thay mặt các cổ đông nhỏ lên án gay gắt hành vi vong nghĩa bội tín ấy!”

Đồng sự Tăng nhìn thẳng vào ống kính, tỏ ra đau buồn rồi ngạo nghễ lên tiếng: “Tôi sẽ đứng về phía đại đa số cổ đông, nhất định mau chóng tìm ra sự thật, cho mọi người một câu trả lời xác đáng, đồng thời sẽ giành lại quyền lợi và sự bồi thường cần có cho các vị!”

...

Tin tức càng lúc càng nhiều.

Trên mạng cũng lan tràn đoạn clip mà phóng viên quay được tại cổng nhà họ Thang: đám đông biểu tình giơ cao biểu ngữ, băng rôn, “Phản đối hành vi bòn rút! Trả tiền cho chúng tôi!”

Phóng viên vây ngoài cùng, chụp ảnh tượng phía trước.

Rất nhiều bảo vệ kéo dây an toàn, ngăn đám người biểu tình. Đội trưởng đội bảo vệ cầm loa: “Xin mọi người hãy bình tĩnh!”

Đám đông càng kích động, ngoài những giọng hô khẩu hiệu phản đối trên còn những lời gay gắt hơn.

“Trung tâm thương mại lừa đảo!”

“Thang Lan, Thang Mẫn ra đây mau!”

“Nôn tiền ra đây!”

Đoạn giảng co căng thẳng, đẩy qua đẩy lại, có người hét lên: “Thang Mẫn đến rồi!”

Xe của Thang Mẫn từ từ đi tới. Tiếng hét càng lúc càng lớn.

“Trả tiền cho tôi!”

“Hãy ra đây!”

“Mau ra đây!”

“Phản đối hành vi bòn rút! Trả tiền cho chúng tôi!”

Trong xe, Thang Mẫn đeo kính râm, nghiêm nghị ngồi ở ghế sau. Bảo vệ cố gắng dẹp đường nhưng đẩy được đám này lại có đám khác thế chỗ, xe không thể nhúc nhích.

Cửa xe chợt mở ra. Bảo vệ lập tức tới gần Thang Mẫn. Cô trang nhã bước xuống, đám đông lao tới, bảo vệ vây lại thành một hàng rào người, ngăn tất cả tiếp cận cô.

Ánh flash nháy liên tục, xung quanh là một đồng tap âm.

Phóng viên A: “Giám đốc Thang, xin hãy nói rõ về tình hình của Hoàng Hải.”

Phóng viên B: “Có phải các vị đã thực sự bòn rút của công?”

“Thang Mẫn! Trả tiền cho tôi!”

“Rác rưởi!”

Tiếng la ó vẫn vang dội.

Thang Mẫn không đổi sắc mặt, dưới sự bao vây của bảo vệ, di chuyển về phía cổng chính. Cô ra sau hàng dây an toàn, ra hiệu bảo vệ mở cửa sắt, bảo vệ tỏ vẻ lo lắng, Thang Mẫn ra hiệu không vấn đề.

Đám đông không ngừng hò hét: “Nói rõ xem nào! Nôn tiền ra đây!”

Cánh cửa mở ra, bảo vệ theo sát Thang Mẫn. Cô tháo kính râm xuống, từ từ cúi người: “Xin lỗi.”

Tất cả đều sững sờ, tiếng hò hét lắng lại.

Thang Mẫn ngẩng lên, thành khẩn cất tiếng: “Để xảy ra ồn ào như vậy, tôi lấy làm xin lỗi. Tôi đảm bảo, nhà họ Thang tuyệt đối không có hành vi tham nhũng! Xin các vị hãy cho chúng tôi chút thời gian, tôi nhất định sẽ tìm ra sự thật!”

Một cổ đông gào lên: “Đồ lừa đảo! Tiền chúng tôi vất vả kiếm được lại bị những người như cô lừa hết!” Chai nước trong tay vung lên, trúng vào Thang Mẫn, nước vấy lên gương mặt cô.

Tâm trạng của đám đông lại kích động, ra sức chửi bới, ném những thứ như báo, rác rưởi về phía cô.

Thang Mẫn không né tránh, cô lại cúi xuống, nước đọng trên tóc nhỏ giọt chảy xuống má. “Tôi hiểu vì sao mọi người tức giận, tôi nhất định sẽ đưa ra câu trả lời trong thời gian sớm nhất, vô cùng xin lỗi.”

Xem clip này, trong phòng họp, Hiếu Khiết, Thang Tuấn, Thang Mẫn và kế toán trưởng đều thấy nặng nề.

Thang Tuấn tắt clip đi, “Đã tìm ra nguyên nhân chưa?”

Kế toán trưởng gật đầu, lấy báo cáo ra: “Tỷ lệ cổ phiếu mà năm thành viên trong hội đồng quản trị gần đây tăng lên rõ rệt, tình hình không được ổn lắm. Dòng vốn chảy về phía họ.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết sững sờ. Thang Tuấn chau mày: “Hội đồng quản trị?”

Hiếu Khiết không dám tin, “Là bọn họ bòn rút vốn?”

Thang Mẫn đã lờn trước sự việc, “Quả nhiên, là uncle lấy trộm con dấu, đến ngân hàng thế chấp vay tiền.”

Thang Tuấn, Hiếu Khiết và kế toán trưởng đều vô cùng hoang mang.

Hiếu Khiết hỏi: “Tại sao Đồng sự Tăng lại làm vậy?”

“Hiện giờ những việc này đều không có ý nghĩa. Việc quan trọng nhất là việc dừng sử dụng con dấu đó lại và nghĩ cách để trả khoản vay cho ngân hàng.”

Kế toán trưởng lên tiếng: “Tôi đã cho dừng việc sử dụng con dấu. Về khoản này, tôi đã kiểm tra toàn bộ bất động sản, bất động sản trong và ngoài nước của nhà họ Thang, vẫn còn thiếu một ít.”

Kế toán trưởng mở bảng báo cáo số liệu ra, Thang Mẫn và mọi người tập trung tinh thần xem xét.

Kế toán trưởng bối rối thêm vào: “Trừ phi... bán biệt thự chủ tịch đang ở thì có thể miễn cưỡng bù được chỗ thiếu này.”

Thang Mẫn chau mày.

Thang Tuấn lại thờ phào, “Vậy bán biệt thự đi đã, giải quyết vấn đề vốn trước mắt rồi tính tiếp!”

Hiếu Khiết phụ họa, “Nếu trả hết nợ trước sẽ giảm được các nhân tố bất ngờ, giá cổ phiếu sẽ dần bình ổn lại.”

Thang Mẫn phản đối, “Không được.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết kinh ngạc, Thang Mẫn nghiêm nghị: “Căn nhà là quan trọng nhất với mẹ, sao có thể bán đi dễ dàng thế?”

Thang Tuấn bỗng không biết nói sao.

Thang Mẫn quay sang kế toán trưởng: “Anh hãy liên hệ với các ngân hàng có quan hệ tốt với chúng ta, thử quay vòng với bọn họ xem sao, nghĩ cách để bù vào chỗ thiếu.”

Thang Tuấn không hiểu, “Chị...”

“Nếu đã gọi chị là chị, thì hãy nghe lời đi!” Thang Mẫn ngắt lời, lại nói với kế toán trưởng, “Xử lý như tôi bảo.”

“Vâng, giám đốc.” Kế toán trưởng gật đầu, cầm tài liệu đứng lên, chuẩn bị rời đi. Chợt giọng Tô Lợi vọng vào, “Đồng sự Tăng, giám đốc đang họp, không tiện...”

Chớp mắt cửa phòng bị đẩy ra, Đồng sự Tăng bất chấp sự ngăn cản của Tô Lợi, cao ngạo xuất hiện.

Ai nấy nhìn thấy ông ta, cơn tức giận bùng lên.

Tô Lợi bất lực. Thang Mẫn cố kiềm chế bảo Tô Lợi: “Đi pha cho Đồng sự Tăng một tách cà phê.”

Đồng sự Tăng lên tiếng: “Không cần, ta chỉ nói vài câu đơn giản rồi sẽ đi luôn.”

Tô Lợi nhìn Thang Mẫn. Thang Mẫn gật gật đầu. Tô Lợi lui ra.

Đồng sự Tăng liếc tập tài liệu trên tay kế toán trưởng, cười khích bác: “Tới ngân hàng hả? Mau đi đi. Muộn quá lại không kịp đấy.”

Kế toán trưởng trợn mắt, nhưng rồi cũng rời đi, tiện tay đóng cửa lại.

Thang Mẫn nén giận, cố mỉm cười bình tĩnh, “Không biết uncle có điều gì muốn dạy bảo?”

Đồng sự Tăng không khách khí ngồi xuống, “Sự việc đã đến nước này cũng chẳng cần phải ra vẻ nữa. Thang Mẫn à, công ty đã xuất hiện khủng hoảng kinh doanh rồi, cháu vẫn còn ngồi được trên cái ghế quyền chủ tịch mà không thấy ngại?”

Thang Tuấn cúi tiết, chỉ muốn đá bay Đồng sự Tăng. Hiếu Khiết vội kéo anh lại, mong anh nhẫn nại.

Thang Mẫn cười lạnh, “Chỉ vì chiếc ghế chủ tịch mà phải tốn nhiều công sức thế, uncle không thấy mệt?”

Thang Tuấn không kiềm chế nổi cảm xúc, cúi bần chỉ trích ông ta, “Uncle là cổ đông lớn của Hoàng Hải, tại sao lại dùng thủ đoạn bỉ ổi thế này để bòn rút công ty?”

Đồng sự Tăng đứng dậy, tức giận không kém: “Hai đứa chúng mày vẫn còn mặt mũi mà gọi ta là uncle? Hãy nhìn xem chúng mày đối xử với uncle này như thế nào?”

Đồng sự Tăng quay sang Thang Tuấn, gằn từng câu từng chữ: “Bởi vì mày mà suýt nữa Sở Sở mất đi tính mệnh! Ta coi Sở Sở còn quan trọng hơn cả cuộc sống, thế mà chúng mày lại làm tổn thương nó!”

Sắc mặt Thang Tuấn và Hiếu Khiết khề biến.

Đồng sự Tăng đưa mắt nhìn cả ba, tức tối: “Chúng mày đã vô tình thì đừng trách ta vô nghĩa! Spirit Hoàng Hải không thể để những kẻ vong nghĩa bội tín điều hành!” Ông chỉ vào Hiếu Khiết, khinh bỉ trừng Thang Tuấn, “Vì đứa con gái này, xem xem có đáng không!”

Đồng sự Tăng quay sang Thang Mẫn, cười lạnh: “Nếu chúng mày vì nó mà bất chấp tất cả, lật mặt với ta... Không sao, sự kiện bòn rút chỉ là bước đầu tiên, bước tiếp theo ta sẽ khiến cả thiên hạ thấy rõ chị em nhà họ Thang chúng mày vô dụng đến mức nào!”

Dứt lời, Đồng sự Tăng ra khỏi phòng họp.

Hiếu Khiết buồn bã đứng ở ban công.

Thang Tuấn cầm hai cốc cà phê tới, đưa cho cô một cốc, “Em đừng bận tâm những lời uncle nói.”

Hiếu Khiết vẫn tự trách, “Em xin lỗi, tại em cả.”

Thang Tuấn tìm lời an ủi, “Không phải tại em, mà cũng không phải vấn đề của em. Đây là việc mà hai ta phải đối diện.”

Hiếu Khiết lắc đầu, tâm trạng vẫn nặng nề.

Thang Tuấn ôm lấy cô, “Chẳng phải đã bảo, chỉ cần chúng ta bên nhau thì có thể đối diện với bất kỳ vấn đề gì.”

Cô ngẩng lên, “Nhưng mà...”

Thang Tuấn ngăn cô nói tiếp, “Trên thế giới này chẳng có khó khăn nào là không thể vượt qua, chỉ có những người không chịu vượt qua nó. Em phải có lòng tin, việc này nhất định sẽ có cách giải quyết được thôi.”

Cô gạt đầu ôm lấy anh, nhắm mắt lại mà lòng đầy lo lắng.

Thang Tuấn nhìn về phương xa, võ về Hiếu Khiết, tâm trạng cũng rất nặng nề.

Nhà hàng được bài trí sang trọng, không gian lịch sự tinh tế, từng đôi tình nhân ăn vận lộng lẫy hẹn hò, không khí rất lãng mạn. Phục vụ mặc comple, thắt nơ bướm, nho nhã bê thức ăn, đi lại giữa các vị khách.

Trong một phòng riêng, trên bàn bày những món tinh tế. Ánh nến lung linh, Thang Mẫn quý phái, thanh lịch đối diện với Đồng sự Thái, một người đàn ông mà trông tuổi tác phải đáng tuổi bố cô.

Đồng sự Thái nhìn Thang Mẫn hung hăng giễu cợt, “Phụ nữ mà để tôi phải hẹn nhiều lần như thế mới chịu đến, em là người đầu tiên.”

Thang Mẫn không phản ứng gì, ưu nhã nhìn ông ta, “Những lời này chẳng cần thiết nữa rồi. Chỉ cần ngài cấp vốn, giúp Hoàng Hải vượt qua khó khăn này, tôi sẽ kết hôn với ngài.”

Đồng sự Thái nhướng mày, khinh miệt, “Tôi cứ tưởng em đưa ra điều kiện khó khăn thế nào, không ngờ lại là việc cón con thế này, thật quá xem thường tôi rồi.”

Ông ta lôi tập chi phiếu trắng ra, xé một tờ đặt lên bàn, đẩy về phía Thang Mẫn, “Tùy em điền, coi như quà đính hôn.”

Thang Mẫn đang định cầm lấy chi phiếu, Đồng sự Thái lại nắm lấy tay cô. Dù giật mình nhưng cô vẫn tỏ ra rất lịch sự.

Đồng sự Thái háo sắc khẽ xoa bàn tay Thang Mẫn: “Cầm tay thôi, có nhất thiết phải phản ứng mạnh thế không? Yên tâm, tôi biết em vẫn còn thấy lạ, tôi chỉ muốn nuôi dưỡng tình cảm giữa hai ta thôi.”

Thang Mẫn khẽ chau mày, nén cảm giác buồn nôn, mỉm cười, “Tôi biết.”

Rời khỏi nhà hàng, Thang Mẫn đến bệnh viện, ngồi trước Thang Lan, trông cô như vừa bị một cơn giông bão tàn phá, hoang mang vô định.

Cô nắm lấy tay bà, nhìn người mẹ vẫn hôn mê, thì thào: “Mẹ ơi, con sắp kết hôn rồi.” Thang Mẫn thần thờ.

Biểu đồ điện tim của Thang Lan hiển thị chút rung động nhỏ.

Cô ngắm khuôn mặt ngủ say của bà, mắt chột đỏ hoe, nước mắt tràn mi, “Công ty xảy ra một số vấn đề, nhưng mẹ đừng lo lắng, con nhất định sẽ giải quyết hết...”

Thang Mẫn òa khóc nức nở, nghẹn ngào. Cô dừng lại một lát để điều chỉnh tâm trạng, sau đó cầm lấy tay bà: “Trong lúc mẹ nghỉ ngơi, con sẽ thay mẹ bảo vệ công ty.”

Nước mắt bất giác cứ lăn chã rơi. Cô nghiêng rằng, quệt mặt, mỉm cười, “Mẹ, mẹ mau tỉnh dậy được không? Con thực sự, sắp không chống đỡ nổi nữa rồi...”

Cô gục xuống thút thít, không nhìn thấy khóe mắt Thang Lan chảy xuống một giọt lệ.

Chương 32: Là Thù Là Bạn?

Thang Tuấn quỳ xuống trước mặt Thang Mẫn, khổ sở nghẹn ngào, “Em xin lỗi chị...”

Thang Mẫn kiềm chế nỗi đau, quở trách, “Em làm gì vậy? Mau đứng lên!”

Thang Tuấn khẩn cầu: “Em không thể trốn mắt nhìn chị lấy Đồng sự Thái được, nhất định còn có cách khác...” Nói thế nhưng bản thân anh cũng chưa biết làm sao.

Em trai rơi nước mắt, Thang Mẫn rất cảm động, nhưng vẫn tỏ vẻ kiên cường, “Ai cho em quỳ? Cốt cách của người nhà họ Thang chúng ta đâu rồi? Đứng lên! Không được khóc!” Cô nói rồi kéo Thang Tuấn dậy.

Thang Tuấn lắc đầu, không kiềm chế nổi, “Sự việc thành ra thế này đều tại em. Vì em... em và Hiếu Khiết bên nhau, Sở Sở mới để uncle đối xử với nhà chúng ta như thế. Em quá tham lam, quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến hạnh phúc của mình, phải trả giá bằng hạnh phúc của chị và tâm huyết của mẹ. Em xin lỗi chị...” Anh bật khóc, “Em... em... em xin lỗi... chị, chị không được đồng ý Đồng sự Thái...”

Giờ đôi mắt Thang Mẫn cũng đỏ hoe, cô buông tay Thang Tuấn ra, quay lưng lại với anh, hít một hơi thật sâu dặn lòng phải cứng rắn, không được để em trai nhìn thấy sự tiều tụy và những giọt nước mắt của mình.

Khi cô quay người lại, tâm trạng bình tĩnh hơn, “Xin lỗi làm gì, từ lâu uncle đã có dã tâm với Hoàng Hải, việc của Sở Sở chỉ là dây dẫn lửa! Em

chỉ yêu một người con gái, yêu thì có gì sai? Đừng giống chị, sống trong hối hận.”

Cô cười bi thương, “Đến bây giờ, ngày nào chị cũng hối hận, hối hận vì không bỏ đi cùng anh ấy. Em từng nói em không muốn sống như chị, mãi mãi bị trói buộc trong công việc. Không sai đâu! Bản thân chị cũng ghét cuộc sống này! Chị chỉ muốn dùng công việc để làm tê liệt bản thân, ép mình không được nhớ đến người, cũng là để dùng việc hối hận. Chị đã phải chịu đựng những đau khổ này rồi thì làm sao có thể để em trai chị cũng phải chịu đựng như vậy?”

“Chị, nhưng mà...”

Thang Mẫn ngắt lời: “Không phải nói nữa, chị quyết định rồi, lấy Đồng sự Thái, là cách duy nhất để giải quyết vấn đề.”

Thang Tuấn di đầu gối lên phía trước, kéo tay Thang Mẫn, “Không, chúng ta vẫn còn cách khác. Chẳng phải kế toán trưởng đã nói nếu bán biệt thự đi thì sẽ giải quyết được nguy cơ trước mắt ư?”

Thang Mẫn tức giận gạt tay Thang Tuấn, quát: “Em nói linh tinh gì vậy? Đây là căn nhà tổ tiên, bán là bán thế nào?”

Thang Tuấn khẩn cầu, “Chị cũng là một thành viên của cái nhà này, em không thể đặng như thế. Chị, xin chị hãy đồng ý với em. Xin chị, em không thể để chị lấy Đồng sự Thái, ông ta không mang lại hạnh phúc cho chị.”

Những lời này khiến Thang Mẫn mỉm cười thanh thản, chỉ là bộ dạng cúi đầu đau khổ của Thang Tuấn khiến cô đau lòng vô cùng.

Cô ôm lấy Thang Tuấn, từ từ vuốt tóc anh, nước mắt lăn chã mà an ủi: “Chị hiểu tấm lòng của em. Nhưng không thể bán căn nhà này. Đây là nơi mẹ dùng cả đời bảo vệ, là gia đình của chúng ta. Bán thế nào được chứ?”

Hoàng Hải... Chị đã làm mất Hoàng Hải rồi, không thể để mẹ tỉnh dậy rồi phát hiện ra chẳng còn gì nữa. Chúng ta ăn nói sao với mẹ đây?”

Thang Tuấn nức nở không thành tiếng, “Nếu mẹ biết, mẹ cũng sẽ không bằng lòng để chị lấy Đồng sự Thái. Chị hãy để em thử đi. Để em thử liên hệ với các ngân hàng có quan hệ tốt với chúng ta, chưa biết chừng không khó khăn thế.”

Thang Mẫn lau nước mắt trên mặt Thang Tuấn, khẽ lắc đầu.

Thang Tuấn đau đớn khẩn cầu, “Chị...”

Thang Mẫn gượng cười, “Đừng nói nữa, chị sẽ kết hôn với Đồng sự Thái. Đừng nói nữa.”

Cô đứng lên, kéo cả Thang Tuấn dậy.

Thang Tuấn không muốn chấp nhận hiện thực tàn khốc này, “Không được... Chị không được lấy ông ta, không được lấy Đồng sự Thái...”

Ngày hôm sau, nhân viên bộ phận kế hoạch đều tập trung tại phòng họp. Thang Mẫn bước vào, không khí nặng nề một cách lạ lùng.

Cô nhìn cả phòng: “Mọi người đã đến đủ, chúng ta bắt đầu họp!”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết ngồi cạnh nhau.

Thang Mẫn lên tiếng: “Tôi đoán là các bạn đã nghe được một vài tin đồn không hay về công ty. Tôi xin đính chính lại, tất cả không phải là sự thật! Mọi người không phải lo lắng. Hiện nay, việc quan trọng nhất chính là mời gọi các nhà cung cấp vào đặt gian hàng tại Hoàng Hải 2, các bạn cần cố gắng hết sức để hỗ trợ giám đốc Lâm và chủ nhiệm Thang, rõ chưa?”

“Rõ, thưa giám đốc.”

Thang Mẫn hài lòng, “Rất tốt. Sau đây, mời giám đốc Lâm lên báo cáo dự định tiến hành mời gọi các nhà cung cấp.”

Hiếu Khiết cầm tài liệu, đang định đứng dậy thì “Rầm”, cửa phòng bật mở ra.

Đồng sự Thái nghênh ngang bước vào.

Thang Mẫn kinh ngạc, “Đồng sự Thái?”

Đồng sự Thái không vui: “Làm trò gì đây? Chẳng phải đã nói hôm nay đi đánh golf? Gửi tin nhắn mà em không trả lời là sao?”

Thang Mẫn liếc qua tập thể, hạ giọng với Đồng sự Thái: “Chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Ông ta lớn giọng, ngạo mạn quát: “Ở đây nói không được hả? Tương lai cái công ty này cũng là của tôi. Tôi muốn nói ở đâu thì nói, ai dám quản?”

Thang Tuấn bật dậy, tính mở miệng đôi co. Hiếu Khiết vội kéo anh lại, lắc đầu ý bảo anh đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Thang Tuấn đành phải nén giận, ngồi xuống.

Thang Mẫn cười trừ, “Tôi vẫn đang họp, ngài cứ vào văn phòng của tôi đợi một lát!”

Đồng sự Thái gào lên: “Đợi? Tôi sống đến bây giờ chỉ có người khác đợi mình chứ chả lý nào tôi phải đợi ai! Mà tôi bỏ ra bằng đó tiền giúp em, em cũng nên thể hiện chút thành ý chứ hả. Mau cancel việc của mình đi, phải lấy việc của tôi làm trọng.”

Thang Mẫn nhẫn nại, thỏa hiệp, “Được, tôi sẽ hủy cuộc họp. Ngài ra ngoài trước được không?”

Đồng sự Thái thỏa mãn, chuẩn bị quay bước lại sức nhớ điều gì đó, ngoái lại: “Phải rồi, chẳng phải ngày mai em sẽ mở cuộc họp báo trấn an các cổ đông, tuyên bố dòng vốn của Hoàng Hải đã ổn định trở lại? Đừng quên đấy, phải nói cả việc liên hôn giữa chúng ta nữa! Ngày mai tôi sẽ đi cùng em!”

Thang Mẫn kinh ngạc, “Tại cuộc họp báo tôi chỉ muốn chú tâm vào công ty.”

Đồng sự Thái lạnh lùng, “Hừ! Tiền trao cháo múc, em đừng quên đạo lý đó. Tôi đã chẳng bận tâm đến việc trả tiền cho em nhanh chóng, nếu em nhận tiền rồi lại hối hận thì chẳng quá tôi lỗ nặng?”

Thang Mẫn hít một hơi thật sâu, ép bản thân phải bình tĩnh, “Tôi biết rồi, ngày mai tôi sẽ tuyên bố chuyện này luôn.”

Đồng sự Thái thỏa mãn, nhìn đồng hồ đeo tay, “Xong rồi đi đánh golf, 30 giây sau phải ra ngoài!”

Đồng sự Thái đi rồi, Thang Mẫn quần bách đứng giữa phòng.

Thang Tuấn mím môi, siết chặt nắm đấm.

Hiếu Khiết lo lắng nhìn anh.

Đã đến nước này, hai chị em họ vẫn chưa biết rằng, dưới thiên la địa võng của Đồng sự Tăng, sự cố gắng của họ chỉ là vô ích.

Cuộc họp kết thúc, đi ra khỏi phòng họp, Thang Tuấn mang nỗi ấm ức rảo bước về phía trước, Hiếu Khiết theo ngay phía sau.

Hai người đi tới thang máy, Thang Tuấn dừng bước, dấn mạnh vào nút điều khiển, gào lên: “Tên khốn! Dám sỉ nhục chị anh như thế trước mặt mọi

người. Anh tuyệt đối không để chị lấy hấn! Anh sẽ không để chị vì chúng ta mà lấy bất kỳ người đàn ông nào chị không yêu!”

“Anh có kế hoạch gì sao?”

Thang Tuấn nghiêng rằng: “Anh đã liên hệ với một vài ngân hàng, chỉ cần... chỉ cần kịp trước cuộc họp báo sáng mai, tìm được ngân hàng đồng ý đầu tư vốn... Có vốn rồi chị sẽ không cần lấy Đồng sự Thái nữa. Nếu cần thiết, anh sẽ bán cả căn biệt thự nhà họ Thang đi.”

“Như thế có ổn không? Chẳng phải giám đốc Thang phản đối việc bán nhà ư?”

Cửa thang máy mở ra, Thang Tuấn bước vào, quả quyết: “Cách của chị anh không được! Anh không quan tâm nhiều đến thế!”

Thang máy đóng lại, mình Hiếu Khiết đứng bên ngoài, lòng đầy bất an.

Tại sân golf, Đồng sự Thái vung gậy lên. Thang Mẫn đứng cạnh, sắc mặt khó coi.

“Ha ha! Cảm giác tay rất tốt.” Đồng sự Thái tí mắt nhìn Thang Mẫn, “Xem ra, em thực sự là nữ thần may mắn của tôi.”

Thang Mẫn khẽ quay đầu đi chỗ khác, dường như không chịu nổi sự tầm thường ấy.

Đồng sự Thái đặt một quả bóng golf vào tay Thang Mẫn, “Đặt bóng giúp tôi.”

Cô hoàn toàn không muốn làm theo.

“Ồ! Ai vậy này?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Thang Mẫn quay đầu lại, là Đồng sự Tăng trong trang phục đánh golf cùng các thành viên trong hội đồng quản trị.

Đồng sự Thái cười: “Ha ha, chẳng phải Đồng sự Tăng sao? Lâu lắm không gặp!”

“Đúng thế, đã lâu lắm rồi. Thế nào? Anh dẫn A Mẫn nhà chúng tôi đến đánh golf?” Đồng sự Tăng cười lạnh lùng liếc Thang Mẫn, “Khó lắm đấy nhé, A Mẫn cá tính lắm. Tôi hẹn con bé ra ngoài ăn cơm còn khó, càng không dám nhắc đến việc đi đánh golf. Đồng sự Thái, anh giỏi thật đấy!”

Đồng sự Thái mỉm cười nhìn Thang Mẫn, “Ha ha, vậy à? Lúc độc thân đương nhiên cô ấy muốn gì cũng được, kết hôn rồi lại khác. Gả vào nhà họ Thái rồi, tất nhiên phải nghe lời tôi!”

Đồng sự Tăng cười to, “Ha ha ha! Phu xướng phụ tùy! A Mẫn à, kết hôn xong thì thu bớt cá tính lại nhé, học cách chăm chồng dạy con cho tốt.”

Cả hội đồng quản trị đều thầm sung sướng.

Thang Mẫn kiềm chế, đây là nỗi sỉ nhục ghê gớm.

Đồng sự Thái nói: “Yên tâm, tôi sẽ dạy dỗ vợ mình cẩn thận. Nào lại đây! Lâu lắm không đánh bóng với nhau, không biết kỹ thuật Đồng sự Tăng có tiến bộ hay không, chúng ta phải đấu một trận mới được.”

“Không vấn đề.”

Đồng sự Thái đưa bóng cho Thang Mẫn, “Đặt bóng đi.”

Thang Mẫn miễn cưỡng, nghiêng rằng không động đây, cô không muốn đặt bóng trước mặt Đồng sự Tăng.

Hội đồng quản trị hả hê chờ kịch hay.

Đồng sự Thái ra lệnh: “Bảo cô đặt bóng.”

Thang Mẫn từ từ vươn tay ra.

Người khác coi đây là chuyện cười, còn Đồng sự Tăng thì coi đây là một chiến thắng.

Thang Mẫn nhắm mắt lại, hít sâu, định ngồi xuống. Đúng lúc này điện thoại của Đồng sự Thái đổ chuông, cậu bé nhặt bóng chạy tới đưa máy, “Thưa ngài, có điện thoại.”

“Xin lỗi, tôi đi nghe điện.” Đồng sự Thái bước sang một bên nói chuyện.

Thang Mẫn thở phào, thả quả bóng xuống.

Đồng sự Tăng cười lạnh với Thang Mẫn, “Lần này trốn được nhưng mười năm sau, hai mươi năm sau, trốn đến khi nào? Thực ra uncle cũng không nỡ để cô phải khó xử thế này.”

Thang Mẫn nắm chặt bàn tay ép mình nhẫn nại, cô không được mất tự chủ.

“Chỉ cần cô nói một câu, đồng ý nhượng lại ghế chủ tịch Hoàng Hải, uncle lập tức giúp cô lấp đầy chỗ trống ấy.”

Thang Mẫn nghiêng rằng: “Không bao giờ.”

Đồng sự Tăng cười, hạ giọng cảnh cáo, “Cô cứ khư khư ngồi đó, không có nghĩa là uncle chịu từ bỏ.” Dứt lời, hội đồng quản trị ngạo nghễ bỏ đi.

Bị những kẻ bỉ ổi này to gan sĩ nhục, nước mắt ẩm ức lăn dài trên má Thang Mẫn.

Trong phòng họp của Hoàng Hải tập trung các cơ quan truyền thông, thợ chụp ảnh, tất cả đều đang đợi sự xuất hiện của Thang Mẫn và Đồng sự

Thái.

Tại hành lang, Đồng sự Thái kéo tay Thang Mẫn, bắt cô phải khoác tay ông ta, “Bà xã xinh đẹp, đi thôi, gặp các phóng viên nào.”

Thang Mẫn ghê tởm. Chỉ là không còn đường lui, cô hít sâu, ép mình phải trấn tĩnh, “Đi thôi!”

Thang Mẫn khoác tay Đồng sự Thái, tỏ vẻ thân mật bước vào, ánh đèn flash nháy không ngừng.

Hiếu Khiết nhìn thấy Thang Mẫn và Đồng sự Thái đi vào, tay cầm điện thoại gọi cho Thang Tuấn, nhưng đầu dây bên kia chỉ vang lên giọng tổng đài. Cô nóng ruột như lửa đốt.

Thang Mẫn trang nhã mỉm cười với cánh phóng viên, “Xin chào, tôi là Thang Mẫn. Hôm nay mời các vị tới đây, mục đích chính là muốn làm rõ vấn đề tiền vốn của Hoàng Hải trong thời gian gần đây.”

Cánh phóng viên liên tục chụp ảnh, ghi hình.

Phóng viên A hào hứng nói với phóng viên B bên cạnh: “Anh nghe nói chưa? Để giải quyết vấn đề nguồn vốn, Hoàng Hải phải nhận làm thông gia với tập đoàn Vĩnh Phong, giám đốc Thang sẽ lấy Đồng sự Thái!”

Phóng viên B đáp: “Biết từ lâu rồi. Nếu không thì anh nghĩ họ khoác tay nhau ra đây làm gì? Đồng sự Thái cũng chẳng phải làm từ thiện, vô duyên vô cớ bỏ ra nhiều tiền như thế giúp đỡ Hoàng Hải!”

Phóng viên A nhìn Thang Mẫn đang đồng dục phát biểu, Đồng sự Thái thì hơn cô đến cả chục tuổi, bất giác tiếc rẻ: “Tiếc thật. Vì công ty mà phải lấy ông già kia, phụ nữ muốn thành công thật chẳng dễ dàng.”

Lời này lọt vào tai Hiếu Khiết, cô chau mày lại.

Lúc này, gương mặt Thang Mẫn chợt trở nên vô cảm: “Ngoài vấn đề nguồn vốn, hôm nay còn một việc khác muốn tuyên bố.” Thang Mẫn do dự nhìn Đồng sự Thái, không biết có phải tự nói ra không.

Hiếu Khiết sốt ruột, nhìn về chỗ điều khiển âm thanh, lặng lẽ hạ quyết tâm.

Thang Mẫn nhìn các đơn vị truyền thông, vẫn do dự. Các phóng viên tò mò chờ đợi.

Đồng sự Thái bóp nhẹ tay Thang Mẫn, ý giục cô.

Biết không thể kéo dài thêm, quyết định: “Hôm nay, mục đích thứ hai của cuộc họp báo là Hoàng Hải...” Vừa nói được non nửa, micro của cô đột nhiên im bật.

Cả hội trường xôn xao, đưa mắt nhìn xung quanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ sau khán đài, Hiếu Khiết cầm micro lên, đứng cạnh Thang Mẫn tuyên bố, “Thưa quý vị truyền thông, việc kinh doanh của Hoàng Hải đang diễn ra bình thường, giá cổ phiếu cũng rất ổn định, không bị ảnh hưởng bởi những tin đồn về nguồn vốn!”

Thang Mẫn sửng sốt.

Đồng sự Thái chau mày, bực bội: “Cô đang nói gì đấy?” Định lại gần Hiếu Khiết. Trịnh Phàm, Tố Tố và Tô Lợi lập tức theo sau, khéo léo ngăn ông ta lại.

“Đồng sự Thái, trà của ngài.” Tô Lợi cầm cốc trà, cố ý hất trà lên người ông. Đồng sự Thái tức giận, mọi người vội chạy tới ‘cấp cứu’ bộ comple trên người ông ta.

Tô Lợi giả bộ, “Trời ạ, tôi vụng về quá.”

Trịnh Phàm ra vẻ trách móc, “Còn đứng đấy nữa? Mau đi xử lý cho Đồng sự Thái đi. Mời ngài.”

Ba người phòng kế hoạch nhanh chóng đưa Đồng sự Thái ra khỏi hội trường.

Hiếu Khiết quay lại đối diện với truyền thông, thân thiện tiếp tục: “Vì bí mật kinh doanh, giám đốc không thể nói cụ thể tình hình, nhưng trước kia giám đốc từng dẫn dắt Hoàng Hải, tạo lập nhiều thành tích tự hào, bao gồm cả lễ kỷ niệm năm nay. Đối với năng lực của giám đốc, chắc các vị cũng đã tận mắt chứng kiến. Tôi tin tưởng Hoàng Hải, tin tưởng giám đốc Thang! Chúng tôi dưới sự dẫn dắt của chị, nhất định sẽ vượt qua được khó khăn này!”

Thang Mẫn vô cùng bất ngờ trước dũng khí và hành động của Hiếu Khiết, không thốt nên lời.

Đám đông bắt đầu náo loạn.

“Xin hỏi hôn lễ giữa giám đốc Thang và Đồng sự Thái bao giờ tổ chức?”

“Đồng sự Thái đã là một cổ đông của Hoàng Hải phải không?”

Hiếu Khiết lịch sự nhưng kiên quyết cắt ngang các câu hỏi, “Buổi họp báo hôm nay đến đây kết thúc!”

Thang Tuấn theo dõi sự kiện được chiếu trên màn hình ngoài tòa nhà, đến đây thì thở phào.

Quay trở về phòng làm việc, Thang Mẫn bình tĩnh hỏi Hiếu Khiết: “Lâm Hiếu Khiết, cô có biết cô đang làm gì không? Cô vừa mới hủy hoại tia hy

vọng duy nhất của Hoàng Hải!”

Hiếu Khiết gật đầu, cũng không phản bác, chỉ đơn giản đáp: “Tôi biết.”

Thang Mẫn không dám tin, “Biết mà vẫn còn làm?”

Hiếu Khiết cố chấp: “Thang Tuấn không thể trơ mắt nhìn giám đốc lấy Đồng sự Thái!”

Thang Mẫn chau mày, “Là Thang Tuấn bảo cô làm thế?”

Hiếu Khiết lắc đầu, “Không. Là tôi tự quyết định!”

“Vậy tốt nhất cô hãy cho tôi một lý do! Một lý do hợp lý!” Thang Mẫn hít một hơi thật sâu, cố kiềm chế cơn giận.

Hiếu Khiết nhìn thẳng vào Thang Mẫn, dứt khoát trả lời: “Tôi không thể để chị hy sinh vì tôi và Thang Tuấn!”

“Lâm Hiếu Khiết, cô hãy hiểu rõ rằng, tôi đang vì nhà họ Thang! Vì Hoàng Hải! Không phải vì cô và Thang Tuấn!”

Hiếu Khiết gạt đi: “Thế nào đi nữa, sự việc này chắc chắn có liên quan đến tôi. Nếu không phải tôi, Sở Sở và Đồng sự Tăng đã không gây ra chuyện lớn thế này. Tôi không thể để giám đốc hy sinh hạnh phúc cá nhân, như vậy tôi sẽ phải ân hận cả đời!”

Thang Mẫn quát: “Việc của tôi, tôi tự quyết định! Không cần cô phải chịu trách nhiệm! Cho dù tôi có hy sinh hạnh phúc cũng không liên quan đến cô, cô rõ chưa?”

Hiếu Khiết mím môi, lắc đầu, “Cứ cho là không liên quan đến tôi, nhưng có liên quan đến Thang Tuấn, liên quan đến chủ tịch Thang chứ? Nếu chủ tịch Thang tỉnh dậy biết rằng chị vì Hoàng Hải mà phải lấy Đồng sự Thái, chủ tịch cũng sẽ giống Thang Tuấn, đau khổ cả đời. Tôi không thể

để chủ tịch Thang và Thang Tuấn chịu đựng điều đó! Giám đốc, tôi tin rằng chị cũng không muốn, phải không?”

Thang Mẫn quay mặt ra ngoài cửa, không phản ứng.

Hiếu Khiết chân thành: “Việc gì cũng có cách giải quyết của nó! Đồng sự Thái không phải là lối thoát duy nhất! Chúng ta nhất định còn cơ hội khác.”

“Thôi, dù sao lối thoát từ Đồng sự Thái cũng bị cô bịt lại rồi, chúng ta đành nghĩ cách khác vậy!”

Biết mình đã thuyết phục được Thang Mẫn, Hiếu Khiết nhẹ nhõm hẳn.

Ra khỏi phòng làm việc, Hiếu Khiết đứng trước cổng trung tâm thương mại, nhìn xung quanh, thấy Thang Tuấn đang vội vàng chạy tới.

Anh ôm chầm lấy Hiếu Khiết, khiến cô thoáng hoảng hốt.

“Cảm ơn em, cảm ơn em đã giúp anh ngăn chị ấy lại.” Thang Tuấn xúc động.

Hiếu Khiết cũng ôm lấy anh, “Anh cũng vất vả mà, chạy cả một buổi chiều.”

Thang Tuấn chán nản gục đầu, ngồi xuống chiếc ghế trước cửa, cười khổ, “Anh chưa bao giờ hận bản thân vô dụng như thế, không thể bảo vệ người mình yêu thương, trợn mắt nhìn chị phải lấy Đồng sự Thái, Hoàng Hải thì bị uncle, không, là Đồng sự Tăng cướp mất. Tất cả đều do anh!”

Anh nắm chặt bàn tay, không cam tâm, cũng rất đau đớn.

“Cho nên anh phải cố gắng lên! Em tin anh nhất định làm được.” Hiếu Khiết dịu dàng, ngẩng đầu đưa mắt về mặt tiền trưng bày của trung tâm, thờ dãi, “Nhớ lần đầu tiên được giao nhiệm vụ ở Hải Duyệt, chính là thiết kế

không gian trưng bày cho lễ Valentine, lúc đó em cũng gặp phải rất nhiều khó khăn, ai cũng chờ em thất bại, chờ em vận dụng lại những kế hoạch cũ. Nhưng chỉ có anh, người đã nhắc em về tinh thần của ngày Valentine, cho em biết ý nghĩa của hạnh phúc.”

Cô ngồi xuống, tựa trán lên trán anh, khích lệ: “Bây giờ em sẽ đem sức mạnh lúc đó trả lại anh. Anh đừng quên, anh và em không giống nhau, anh từ nhỏ đã được chủ tịch Thang nuôi dưỡng, lại được học quản lý doanh nghiệp tại Anh, chị anh còn tiết lộ, quyển sách đầu tiên anh đọc không phải là truyện cổ tích mà là Kinh doanh như thế nào. Khi em vẫn đang nỗ lực ôn thi đại học, anh đã kiếm được tiền bằng cổ phiếu; khi em vẫn còn đang mê mẩn các thần tượng, anh đã ngồi uống trà cùng với Bill Gates. Anh nhất định sẽ có cách, em tin anh!”

Thang Tuấn cảm động, nắm chặt tay cô, tự giễu: “Em khen ngợi thế này như thế anh thực sự sẽ nghĩ ra cách ấy!” Anh đứng lên, lấy lại tinh thần, ngược nhìn trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải mà xót xa thay.

Anh lầm bầm: “Nhất định anh sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ Hoàng Hải, không ai có thể cướp đi nó!”

Hiếu Khiết cũng đứng lên, đưa mắt nhìn về Spirit Hoàng Hải. Trong khoảnh khắc đó, tòa nhà vụt trở nên thật to lớn.

Đột nhiên điện thoại của Thang Tuấn đổ chuông, anh nhắc máy, “Vâng, chú Châu, sao thế ạ? Cái gì? Chú bảo mẹ cháu làm sao? Được, cháu sẽ tới ngay!”

Thang Tuấn vội cúp điện thoại, chạy ra đường vẫy taxi, nhanh chóng kéo Hiếu Khiết vào xe.

Chiếc taxi phi tới cổng bệnh viện, hai người xuống xe, chạy đến thang máy.

Thang Tuấn kéo Hiếu Khiết ra. Đúng lúc đó, thang máy phía bên kia cũng mở, Thang Mẫn lo lắng xuất hiện.

Ba người nhìn nhau, mau lẹ hướng về phía phòng bệnh Thang Lan.

Giường bệnh trống không, Thang Lan không nằm ở đó.

Hai chân Thang Mẫn mềm nhũn, không dám tin, Thang Tuấn nhanh tay đỡ cô.

Thang Mẫn đau lòng ghen ngào nói: “Mẹ! Tại sao mẹ có thể...”

Bất chợt Châu Văn đỡ Thang Lan từ nhà vệ sinh ra, Thang Lan vẫn rất yếu ớt, nhưng ánh mắt lại thật tinh nhanh.

Tất cả sửng sốt, sau đó mới biết hiểu lầm, lập tức sung sướng.

Thang Mẫn và Thang Tuấn không kịp lau nước mắt: “Mẹ!”

Thang Lan hăm hăm, tức giận nhìn Thang Mẫn, phẫn nộ: “Cô làm trò gì, còn mặt mũi gọi tôi là mẹ?”

Thang Mẫn kinh ngạc, ngơ ngác.

Thang Lan đau lòng: “Ta mới ngủ vài ngày đã làm mọi chuyện ra cơ sự này? Đừng tưởng giấu được tôi? Chú Châu nói hết rồi!”

Châu Văn tỏ vẻ bất lực, thận trọng đỡ Thang Lan về giường, kéo đầu giường lên cho bà.

Thang Tuấn, Hiếu Khiết và Thang Mẫn ngồi xuống xung quanh.

Thang Tuấn giải thích, “Không phải đâu, mẹ hiểu nhầm rồi. Hoàng Hải như thế này là do con, con xin lỗi.”

Hiếu Khiết phụ họa: “Chủ tịch Thang, giám đốc rất vất vả, chị ấy thậm chí còn...”

“Im miệng lại!” Thang Lan quát, tiếp tục trách mắng Thang Mẫn, “Nhà họ Thang chúng ta bị vu cáo là trục lợi Hoàng Hải! Giá cổ phiếu tụt dốc! Đầu tư nước ngoài rút vốn!”

Thang Mẫn nghiêng rằng hồ thẹn. Thang Tuấn và Hiếu Khiết không dám lên tiếng nữa.

Thang Lan khỗ sở: “Những việc này tôi không để tâm, cái khiến tôi tức điên là tại sao cô định lấy Đồng sự Thái? Ông ta đáng tuổi làm bố cô! Cô lấy ông ta làm gì? Định làm tôi tức chết hả?”

Hai mắt Thang Mẫn hoe đỏ, nghẹn ngào giải thích: “Không có sự giúp đỡ về vốn của Đồng sự Thái, chúng ta sẽ mất Hoàng Hải. Sao con có thể trở mặt nhìn người ta cướp đi tâm huyết một đời của mẹ? Tuyệt đối không thể!”

Thang Lan dịu dàng nắm lấy tay cô, bà cũng rưng rưng: “Mẹ tiếc công ty mà đành lòng hy sinh hạnh phúc cả đời con gái mẹ thì được?”

Thang Mẫn không dám tin vào tai mình, “Mẹ, mẹ thật sự coi con...”

Thang Lan vuốt ve gương mặt cô, xót xa rơi lệ, “Con đương nhiên là con gái của mẹ, là đứa con gái quý giá nhất nữa chứ. Thời gian qua con vất vả rồi, để mẹ che chở con nhé? Không được gượng ép bản thân, không được đem hôn nhân ra làm trò đùa, không được làm những việc ngốc nghếch khiến mẹ đau lòng nữa.” Thang Lan ôm chặt Thang Mẫn vào lòng, hiền từ vỗ về cô, “Đồng ý với mẹ con nhé?”

Nước mắt Thang Mẫn tuôn rơi không ngừng, cô thút thít: “Đương nhiên con đồng ý, mẹ... mẹ...”

“Thế mới là con gái ngoan của mẹ chứ.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết cũng xúc động, Châu Văn cũng lặng lẽ lấy khăn tay lau nước mắt.

Mẹ và con gái lau nước mắt cho nhau, nhìn đối phương nước mắt đầm đìa, bất giác lại bật cười.

Thang Tuấn nhẹ cả người, “Vẫn là mẹ có cách thuyết phục chị. Con mất bao nhiêu nước mắt nước mũi, dùng cả chiêu bài quỳ xuống mà chị vẫn không thèm quan tâm đấy!”

Thang Mẫn lườm Thang Tuấn, cười hì hì.

Thang Lan mỉm cười nhìn Thang Tuấn, khen ngợi: “Con cũng vất vả rồi, bị chị con đuổi đi vẫn quay về giúp sức giải quyết vấn đề phát sinh trong lễ kỷ niệm, quả là cũng không dễ dàng!”

Thang Tuấn vô cùng kinh ngạc.

Thang Lan giải thích, “Những việc các con báo cáo mẹ đều nghe thấy hết.”

Thang Tuấn mặt dày khen mình, “Con là con trai quý giá của mẹ mà! Làm sao thua chị được.”

Thang Lan quét mắt từ trên xuống dưới Thang Tuấn: “Trước kia cứ thấy gọi về làm việc là lại tốt đi Anh. Lần này biết ở lại đối diện khó khăn với chị, còn không nghĩ tới công lao của ai?” Thang Lan nhìn về phía Hiếu Khiết.

Thang Tuấn ôm lấy vai cô, làm người ta xấu hổ.

Thang Lan lên tiếng: “Cảm ơn sự giúp đỡ của cháu, quả nhiên cô không nhìn nhầm người. Cháu vất vả rồi!”

Hiếu Khiết cười gượng: “Không đâu ạ. Chỉ là, cháu rất tiếc vì chủ tịch vừa tỉnh dậy đã phải đối diện với những nguy cơ trước mắt. Cháu rất hồ thẹn, không biết phải giúp thế nào.”

Dường như Thang Lan đã sớm có quyết định, “Không phải lo, cô đã nghĩ ra cách rồi!”

Tất cả đều kinh ngạc.

Thang Lan dứt khoát: “Lão cáo già họ Tăng đó muốn sở hữu Hoàng Hải thì cho lão! Tưởng ta muốn làm việc lắm hả? Tôi đã muốn nghỉ ngơi từ lâu rồi!”

Mọi người nhìn nhau.

Thang Mẫn lo lắng: “Mẹ đừng thế.”

Thang Tuấn góp lời: “Phải ạ. Mẹ cứ để bọn con nghĩ cách đi.”

“Mẹ đã quyết định rồi, các con không cần khuyên can!” Thang Lan đưa mắt từ Thang Tuấn rồi lại sang Thang Mẫn, đau lòng vỗ ngực: “Một đứa thì ép lấy Sở Sở, một đứa thì lấy Đồng sự Thái, lại còn làm cái trò thư nặc danh nữa, vu cáo nhân viên mà mình trọng dụng; khiến người làm mẹ, làm chủ tịch như ta sao mà vô dụng! Ta phải nói cho lão cáo già đó biết, hạnh phúc của con trai, con gái ta còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì! Ta muốn xuất viện gấp lão, đánh cho con cáo già đó một trận, gọi lão đến đây!”

Ai nấy đều buồn rầu, nhưng thấy Thang Lan quyết tâm như vậy cũng không ngăn cản nổi.

Đồng sự Tăng nhận được điện thoại của Châu Văn mà không bất ngờ, tranh thủ thời gian tới nhà họ Thang. Vào đến cửa, thấy Thang Mẫn, Thang Tuấn và Hiếu Khiết ngồi trên sofa phòng khách cũng ngồi luôn xuống, vất

hai chân vào nhau, “Mời ta đến đây là vì việc của Hoàng Hải phải không? Chẳng phải vòng vo nữa, giao cái ghế chủ tịch ra đây!”

“Ông đang ở địa bàn của ai mà dám lớn lối như vậy?” Giọng nói uy nghiêm của Thang Lan vang lên.

Đồng sự Tăng sững sốt, quay phắt lại, nhìn thấy Thang Lan ngồi trên xe lăn, Châu Văn chậm chậm đẩy xe đi vào.

Ông ta vô cùng kinh ngạc, vội thu lại vẻ hống hách đáng ghê tởm, tức khắc khách sáo cười: “Bà tỉnh rồi à? Thật là kỳ tích. Vẫn khỏe chứ? Ngày mai có đỡ bệnh nữa không?”

Thang Lan cười lạnh, “Ông còn chưa nằm xuống, sao tôi nỡ ra đi!” Bà đưa tay ra, Thang Tuấn đưa cho mẹ bản thỏa thuận được chia làm hai phần đã được đóng dấu.

Thang Lan phần nộ: “Lão cáo già, những việc xấu xa ông làm trong thời gian qua tôi đều biết hết. Hừ, muốn làm chủ tịch phải không? Đơn giản, chỉ cần ông ký vào đây, chuyển vốn quay về, Hoàng Hải sẽ là của ông!”

Đồng sự Tăng phần khởi đọc nhanh rồi ký tên vào trang cuối cùng.

Thang Mẫn châm biếm: “Kinh doanh một công ty không dễ thế đâu, dựa vào mấy trò thâm hiểm để leo lên, chẳng mấy mà ông sẽ phải ngã xuống thôi!”

Đồng sự Tăng cười nhạt: “Tôi sẽ chăm sóc Hoàng Hải thật tốt, các vị không phải bận tâm!”

Châu Văn cung kính đưa cho Thang Lan phần thỏa thuận còn lại, bà nhìn phần ký xác nhận mà đau lòng.

Đồng sự Tăng cất tiếng: “Từ ngày hôm nay, không cho phép các người đặt một bước chân vào Hoàng Hải, nhưng với tư cách là khách hàng VIP thì tôi sẽ luôn giang tay chào đón, ha ha ha!”

Chương 33: Là Thù Là Bạn? 2

Đồng sự Tăng ngửa mặt lên cười, dương dương tự đắc rời khỏi nhà họ Thang.

Bóng lưng ông ta đã khuất Thang Lan vốn đầy khí thế đột nhiên như mất hết sức lực, uể oải dựa vào xe lăn.

Hai chị em lo lắng nhìn bà, “Mẹ vẫn ổn chứ? Có cần gọi bác sĩ đến không?”

Thang Lan mỉm cười yếu ớt lắc đầu, “Không sao, chỉ hơi mệt thôi, mẹ muốn về phòng nghỉ ngơi, các con cứ nói chuyện đi.”

Ngồi trong phòng, bà nhìn bản thỏa thuận trên tay, không kiềm chế được nước mắt. Giọt nước mắt rơi đúng xuống trang cuối cùng, dính ướt chữ ký của bà và Đồng sự Tăng.

Châu Văn xót xa cất tiếng gọi, “Phu nhân.”

“Không sao, nghĩ đến việc Hoàng Hải rơi vào tay của Đồng sự Tăng, tôi thấy không cam tâm.” Thang Lan lau nước mắt, “Đừng nói với thiếu gia và tiểu thư, tôi không muốn chúng nó hối hận.”

Châu Văn hơi do dự nhưng vẫn gật gật đầu.

Thang Lan vẫy tay, “Anh ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Châu Văn cung kính quay người.

Căn phòng rộng lớn chỉ có một mình Thang Lan trên chiếc xe lăn, ngồi trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, bóng dáng bà thật lẻ loi.

Sau khi Đồng sự Tăng rời khỏi, cả nhà họ Thang và Hiếu Khiết ngồi quanh bàn ăn. Có rất nhiều món ngon nhưng tâm trạng ai nấy nặng nề, im lặng không nói gì.

Thang Lan muốn phá vỡ bầu không khí này, mỉm cười nhìn Hiếu Khiết: “Giám đốc Lâm, à không, Hiếu Khiết, bây giờ là người một nhà rồi, sau này đừng khách khí nữa, cứ coi đây là nhà của mình nhé!”

Hiếu Khiết hơi xấu hổ, Thang&sp;Tuấn&sp;mỉm cười.

Thang Lan nói: “Hôm nay nhà chúng ta tụ họp ăn bữa cơm, mẹ rất vui. Nào, nâng ly chúc mừng.”

Mọi người giơ ly lên.

Thang Tuấn tuyên bố: “Chúng ta nhất định sẽ nghĩ ra cách để giành lại Hoàng Hải!”

Thang Mẫn gật đầu: “Số tiền bán Hoàng Hải bắt buộc phải trả lại cho ngân hàng, trận này nếu muốn thắng thì phải có vốn mới được.”

Thang Lan mỉm cười: “Các con đều có tâm bảo vệ Hoàng Hải, mẹ cảm động lắm. Có thể mẹ phải tìm vài người bạn cũ nhờ vả xem sao.”

Thang Tuấn tự giễu: “Những người nhờ được con đã đi tìm rồi, chỉ là họ trở mặt nhanh như đếm tiền, phút chốc không biết ai là người thân nữa.”

Thang Lan nghĩ ngợi một lát nhìn cả nhà, cuối cùng hạ quyết tâm, “Hiện giờ tài sản đáng giá nhất của chúng ta chính là căn nhà này, hãy bán nó đi!”

Thang Mẫn vội can: “Mẹ! Tuyệt đối không được. Căn nhà này là căn nhà tổ tiên chúng ta để lại!”

Thang Lan bình thản: “Hoàng Hải mất rồi còn không sao, nhà họ Thang không còn cũng thế, chỉ cần chúng ta đều bình an khỏe mạnh, đoàn tụ bên nhau, cùng ngồi ăn cơm, bất kể là nơi nào cũng là nhà được!”

Thang Tuấn nhìn Thang Mẫn và Hiếu Khiết, nghiêm túc: “Vậy thì được, em ủng hộ mẹ bán nhà!”

Hiếu Khiết và Thang Mẫn bất ngờ.

Giọng điệu Thang Tuấn chắc nịch: “Mẹ, chị, hãy tin con, con nhất định sẽ dùng số tiền bán nhà để giành lại Hoàng Hải, không làm mẹ và chị thất vọng!”

Thang Lan kỳ vọng nắm lấy bàn tay Hiếu Khiết và Thang Tuấn, “Được, việc này giao cho các con, nhưng tuyệt đối không được miễn cưỡng, bình an là điều quan trọng nhất.”

Hiếu Khiết và Thang Tuấn gật đầu.

Đồng sự Tăng cầm ly rượu, tới bên cửa sổ, đặc ý nhìn bên ngoài.

Tử Tề và các thành viên hội đồng quản trị ngồi ở phòng khách, uống rượu chúc mừng.

Ông A khen ngợi Tử Tề: “Không uống công có cháu du thuyết, chúng ta mới mua được không ít cổ phần từ các cổ đông thân cận của Thang Lan! Làm tốt lắm!”

Tử Tề mỉm cười, sắc mặt không chút thay đổi.

Đồng sự Tăng quay lại, vui vẻ ngồi xuống sofa: “5% cổ phần Hoàng Hải trong tay Tử Tề cộng với số cổ phần từ chúng ta, nhiều hơn hẳn cổ phần nhà họ Thang nắm giữ, cuối cùng cũng thoát khỏi sự ràng buộc của chúng!”

“Chúc mừng Đồng sự Tăng, bây giờ chiếc ghế chủ tịch không còn quá xa nữa rồi. Nào, tôi kính ông trước.” Ông B chúc rượu, tất cả lại nâng ly.

Đồng sự Tăng đáp lễ: “Tôi cũng đã làm việc với cánh phóng viên, đợi đến khi tôi chính thức trở thành chủ tịch Hoàng Hải sẽ lập tức đưa tin dòng vốn Hoàng Hải đã ổn định, Hoàng Hải 2 chuẩn bị khai trương. Thêm vào việc chúng ta thao túng, đảm bảo cổ phiếu tăng giá ngay lập tức, rất đơn giản! Các vị cứ yên tâm.”

Hội đồng quản trị hài lòng gật gù, lại tán dương: “Không hổ là Đồng sự Tăng, ngay Hoàng Hải 2 cũng đã để mắt đến rồi!”

Đồng sự Tăng đắc ý nhìn Tử Tề, vỗ vai anh, “Chuyện mời gọi các nhà cung cấp vào Hoàng Hải 2 sẽ nhờ cả vào giám đốc Cao đấy. Cháu phải vất vả rồi, uncle sẽ không bạc đãi cháu đâu!”

Tử Tề đáp lại, “Vây phiền uncle bận tâm rồi!”

Trong trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải, các nhân viên dàn hàng một, thái độ mọi người đều hơi khác thường, chốc chốc lại thì thầm bàn tán.

Đồng sự Tăng, Tử Tề, Sở Sở... dẫn đầu các cán bộ khác, cao ngạo bước vào Spirit Hoàng Hải.

Nhân viên lần lượt cúi chào cung kính đón vị chủ tịch mới của công ty.

Trong phòng họp của bộ phận kế hoạch marketing, Trịnh Phàm, Tổ Tổ, Tô Lợi, Tiểu Trương, Tiểu An... đều ngồi ở vị trí của mình, thấp thỏm bất an.

Trịnh Phàm lo lắng: “Có chủ tịch mới, liệu ảnh hưởng đến công việc của chúng ta không?”

Tô Lợi đoán: “Chắc lát nữa sẽ tuyên bố điều chỉnh nhân sự đấy, chúng ta có lo lắng cũng vô ích.”

Tố Tố nói: “Chà, hy vọng giám đốc sáng tạo mới là người dễ hòa hợp.”

Cửa phòng họp mở ra, Đồng sự Tăng một mình bước vào. Tất cả đều đứng lên chào hỏi: “Chủ tịch Tăng.”

Ông ta dương dương đắc ý lướt qua mọi người, “Đợt vừa rồi, việc kinh doanh của công ty xảy ra vài vấn đề, tôi tin mọi người cũng rất lo lắng. Vất vả rồi. Sau này cũng mong mọi thành viên ưu tú thuộc bộ phận kế hoạch sẽ hợp tác tốt cùng với tôi.”

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, không bận tâm lắm tới thái độ giả vờ người tốt của Đồng sự Tăng.

Ông ta lại nói: “Sau đây tôi sẽ tuyên bố giám đốc sáng tạo và giám đốc dự án mới của Spirit Hoàng Hải.”

Mọi người ngẩng đầu lên, căng thẳng nhìn ra cửa. Tử Tề và Sở Sở cùng bước vào. Đồng sự Tăng lên tiếng: “Giám đốc sáng tạo mới của Spirit Hoàng Hải sẽ do Cao Tử Tề đảm nhận, Tăng Sở Sở sẽ tiếp nhận chức vụ giám đốc dự án. Các bạn chắc đã quen thuộc với nhau.”

Tử Tề và Sở Sở gật đầu chào.

“Tôi nghĩ mình và giám đốc Tăng không cần phải tự giới thiệu nữa, hy vọng chúng ta có thể phối hợp tốt, các bạn sẽ nhanh chóng làm quen với phong cách làm việc của chúng tôi.” Thái độ cao ngạo của Tử Tề khiến lòng người bất an.

Trịnh Phàm và Tố Tố thì thảo qua lại, “Hiện giờ nam nữ chính đều không ở đây nữa, vở mới này không biết diễn đến chương nào.”

Đồng sự Tăng liếc nhìn Trịnh Phàm, mỉm cười hỏi: “Có vấn đề gì không?”

Trịnh Phàm vội lắc đầu, “Thưa không. Có thể hợp tác với đồng nghiệp cũ, tôi rất mong đợi ạ.”

Đồng sự Tăng gật đầu, “Hiện nay Hoàng Hải đang ở trong thời kỳ quan trọng, liên quan đến sự tồn vong. Phòng kế hoạch marketing lại là một trong những phòng ban quan trọng nhất, tôi trông chờ vào sự nỗ lực hợp tác, đưa công việc trở lại quỹ đạo ban đầu.”

Tất cả đồng thanh đáp: “Vâng, thưa chủ tịch!”

Những nhân viên này cuối cùng cũng đã thuộc về mình, Đồng sự Tăng đắc ý cười.

Trong phòng làm việc yên tĩnh của chủ tịch Hoàng Hải, trên bàn vẫn còn đặt tấm biển đề tên Thang Lan. Đồng sự Tăng đẩy cửa, ngạo mạn bước vào, Tử Tề và Sở Sở theo sau.

Đồng sự Tăng cầm tấm biển trên bàn vượt xuống thùng rác. Ông hả hê ngồi trên chiếc ghế chủ tịch, hơi ngả người, “Chỗ này thoải mái nhất.”

Sở Sở cười tí mắt, “Xin chào chủ tịch Tăng.”

Đồng sự Tăng sung sướng, “Tốt! Tốt!”

Tử Tề đứng cạnh nhìn hai cha con họ phấn khởi.

Đồng sự Tăng ngồi thẳng lại, đặt hai tay lên bàn, nghiêm túc: “Vui vẻ xong rồi, phải bàn việc chính thôi.”

Sở Sở và Tử Tề khẽ rùng mình, nhìn ông.

“Tử Tề, chú tìm cháu đến Spirit Hoàng Hải là nhờ cháu hỗ trợ. Cháu và Sở Sở là những người mà chú tin tưởng nhất, hy vọng hai đứa hợp tác tốt với nhau, trong khoảng thời gian ngắn nhất biến Hoàng Hải thành công ty của nhà họ Tăng. Những kẻ mà nhà họ Thang để lại, nếu gây cản trở thì sa thải hết.”

Sở Sở gật đầu.

Tử Tề thì chỉ cười, “Cháu nhất định sẽ nỗ lực hết sức giúp Spirit Hoàng Hải trở thành trung tâm thương mại tốt nhất ở Thượng Hải. Nhưng cháu có một yêu cầu.”

Đồng sự Tăng khẽ chau mày, thầm cảnh giác: “Yêu cầu gì?”

Tử Tề bình tĩnh mà quả quyết, “Để công việc nhanh chóng đi vào quỹ đạo, cháu hy vọng mình có quyền quyết định nhân sự trong phòng ban của bản thân, nhân sự trong đội ngũ của cháu sẽ do cháu quyết định.”

Sở Sở nhìn Tử Tề, hơi tò mò.

Đồng sự Tăng gạt bỏ tâm lý đề phòng, thở phào gật đầu đồng ý, “Chỉ cần có lợi cho công ty, cháu làm gì cũng được, chú sẽ không can thiệp. Nếu cháu có thể đem một vài trợ thủ đặc lực ở Đài Bắc tới thì càng tốt.”

“Cảm ơn chủ tịch.”

Chỉ có Sở Sở cảm thấy đằng sau nụ cười của Tử Tề như có che giấu một bí mật.

Trong khách sạn mà Hiếu Khiết đang ở, cô ngồi trên sofa, neho mắt nhìn người đối diện.

Tử Tề mỉm cười.

Hiếu Khiết bức bối: “Anh tìm tôi có việc gì? Chẳng phải đang giờ làm ư?”

Tử Tề vẫn tỏ ra ung dung, chậm rãi đáp: “Anh muốn mời em về Spirit Hoàng Hải làm trợ lý đặc biệt của anh.”

Hiếu Khiết sững sờ, lập tức trả lời: “Tôi từ chối.”

Anh đã sớm đoán sẽ có phản ứng, phớt lờ cầm tài liệu lên đưa cô.

Hiếu Khiết phát hiện đó là danh sách cắt giảm nhân viên, gồm Trịnh Phàm, Tố Tố, Tô Lợi... thì vô cùng kinh ngạc.

Tử Tề thản nhiên: “Nếu em không đồng ý quay lại, anh đành phải gửi cái này đến phòng nhân sự.”

Hiếu Khiết hơi bức bối, “Tôi trở lại hay không thì liên quan gì đến họ chứ? Sao anh có thể làm như vậy?”

Tử Tề cười: “Đương nhiên có liên quan. Anh không quen họ, chủ tịch Tăng yêu cầu anh trong thời gian ngắn phải làm phòng kế hoạch marketing đạt được thành tích nhất định, điều kiện ngặt nghèo như thế, sao có thể làm việc cùng chứ đừng nói việc dẫn dắt? Trừ phi em đồng ý, nếu không anh sẽ liên hệ để một số đối tác ở Đài Bắc tới Thượng Hải, mấy người&sp;kiabuộc phải sa thải.”

Hiếu Khiết khó chịu: “Anh đang uy hiếp tôi bằng bát cơm của đồng nghiệp phòng kế hoạch marketing?”

“Em nghĩ như thế cũng được. Nhưng nếu em không muốn, anh cũng không ép.” Tử Tề đứng dậy, định lấy lại danh sách cắt giảm nhân viên, “Trả danh sách cho anh, anh phải đem về công ty, còn liên hệ với người bên Đài Bắc.”

Chỉ có điều Hiếu Khiết cứ chăm chăm giữ chặt không chịu buông. Tử Tề nhếch mép, biết mình sắp thành công.

“Tại sao anh cứ muốn tôi trở về Hoàng Hải?” Hiếu Khiết ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt của Tử Tề.

Tử Tề cũng không né tránh, “Bởi anh tới Thượng Hải chỉ vì em.”

Hiếu Khiết hít một hơi thật sâu, “Được rồi, tôi đồng ý.”

Tử Tề nở nụ cười đắc thắng.

Việc Hiếu Khiết trở lại Hoàng Hải, Tăng Sở Sở là người đầu tiên phản đối.

Trong phòng khách của nhà họ Tăng, Đồng sự Tăng, Sở Sở và Tử Tề ngồi lại với nhau. Sở Sở không vui, tức giận trừng Tử Tề, “Chẳng dễ dàng gì tôi mới đẩy được Lâm Hiếu Khiết ra khỏi Hoàng Hải, sao anh lại gọi cô ta về? Cả đời này tôi không muốn nhìn thấy cái mặt cô ta! Bố, bố đừng đồng ý.” Cô nắm tay Đồng sự Tăng, lắc qua lắc lại nũng nịu, “Con không thể bình tĩnh làm việc trong một không gian với cô ta được.”

Đồng sự Tăng chau mày, nhìn Tử Tề, “Mặc dù chú đã đồng ý không can thiệp vào việc sắp xếp nhân sự của cháu, nhưng chú muốn biết lý do cháu tìm Lâm Hiếu Khiết về.”

“Lý do rất đơn giản, mục đích lớn nhất của cháu tới Spirit Hoàng Hải là giành lại Lâm Hiếu Khiết từ tay Thang Tuấn.” Tử Tề kiên định hoàn toàn không có ý nhượng bộ.

Sở Sở sững sốt, mặc dù biết đây là sự thật nhưng vẫn chẳng cam tâm.

Đồng sự Tăng im lặng, Sở Sở lo lắng kéo tay ông.

Đồng sự Tăng nhìn Tử Tề, Tử Tề đáp lại bằng ánh mắt kiên quyết, ông đành gật đầu: “Nghĩ kỹ thì Lâm Hiểu Khiết cũng là một nhân tài, nếu có thể kéo cô ta về thì đó là một sự giúp đỡ lớn.”

“Bố!”

Đồng sự Tăng nhìn Sở Sở, lựa lời khuyên nhủ, “Con à, vị trí của con và Lâm Hiểu Khiết đã khác rồi. Con là giám đốc dự án, cô ta là trợ lý giám đốc, xét chức vụ, con là cấp trên, cô ta đã không thể uy hiếp con nữa.”

Sở Sở chu môi: “Nhưng cứ thấy cô ta là con không vui.”

Đồng sự Tăng dỗ dành: “Công tác chuẩn bị cho Hoàng Hải 2 đang gấp rút, hiện giờ chúng ta cần nhất là người thông thạo quy trình mời gọi nhà cung cấp. Con phải nghĩ thoáng ra, đây mới là phong thái của người thắng cuộc.”

Tâm lý vẫn bất bình bực&sp;bội, nhưng Sở Sở không thể phản bác lại bố.

Bên nhà họ Thang, tất cả cũng khó hiểu trước quyết định quay lại Hoàng Hải của Hiểu Khiết.

“Tại sao phải về?” Thang Tuấn không rõ Hiểu Khiết suy nghĩ thế nào, “Hiện nay trong Hoàng Hải đều là người nhà họ Tăng, em quay về chẳng khác nào chui vào miệng cọp? Anh phản đối!”

Hiểu Khiết cười bất đắc dĩ: “Nếu em không về, bọn Trịnh Phàm sẽ bị đuổi việc hết, đến lúc đó Hoàng Hải mới thực sự trở thành công ty nhà họ Tăng.”

“Anh vẫn cảm thấy không thỏa đáng.”

Mọi người đều trầm tư. Thang Mẫn chợt lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng, “Thực ra, chị cảm thấy cũng không có gì không tốt.”

Thang Tuấn kinh ngạc. Thang Lan cũng gật đầu: “Mẹ cũng tán thành. Hiếu Khiết quay về Hoàng Hải, chúng ta mới có cách để bảo vệ nhân viên cũ, khiến nhà họ Tăng không thể muốn làm gì thì làm. Thang Tuấn à, về chuyện công tư phân minh, con phải học tập Hiếu Khiết.”

Thang Mẫn nhìn Thang Tuấn bình tĩnh phân tích, “Theo kế hoạch của em, nếu có người nội ứng trong Hoàng Hải, trong ngoài kết hợp có phải đã thành công một nửa rồi không?”

Thang Tuấn sững lại, nghĩ thấy có lý, nhưng vẫn không yên tâm để Hiếu Khiết một mình quay về, “Chỉ là thiệt thòi cho Hiếu Khiết quá.”

Hiếu Khiết mỉm cười, “Ở Thượng Hải, em luôn nhận được sự giúp đỡ của mọi người, bây giờ là lúc báo đáp.”

Thang Mẫn hân hoan: “Có bước cờ này, kế hoạch của chúng ta sẽ càng hoàn thiện. Sau đây chỉ cần xem màn kịch bắt đầu.”

Đứng ngoài ban công của Spirit Hoàng Hải, Hiếu Khiết ngắm phong cảnh trước mắt, trò chuyện điện thoại với Thang Tuấn. Nụ cười thật dịu dàng, ngọt ngào.

“Vâng, công việc thuận lợi lắm, kế hoạch mời gọi các nhà cung cấp cũng sắp hoàn thành rồi. Anh yên tâm, tiến hành theo hướng mà chúng ta đã thảo luận ngày trước, Hoàng Hải 2 sẽ đi theo phong cách phù hợp với trào lưu giới trẻ. Được chứ, tối nay em không phải làm thêm. Đến nhà anh ăn cơm à? Hay là hẹn ra bến Thượng Hải?”

Sở Sở đứng gần cửa ban công, nghe Hiếu Khiết và Thang Tuấn nói chuyện mà mặt mày sa sầm, buồn bực. Cô cắn môi, sinh lòng ghen tị.

“OK, vậy hết giờ em sẽ gọi cho anh, bye bye.” Hiếu Khiết sung sướng cúp máy, quay người lại thì bắt gặp Sở Sở, cô thoáng bất ngờ.

Sở Sở vênh mặt nhìn Hiếu Khiết, lạnh lùng nói: “Xem ra trợ lý Lâm rất rảnh, nếu có thời gian thì mau chuẩn bị bản báo cáo đánh giá 143 nhà cung cấp gửi tôi đi.”

Hiếu Khiết kinh ngạc, “Nhưng giám đốc đã bảo bản báo cáo này trước cuộc họp tuần sau hoàn thành là được.”

Sở Sở nhếch mép khinh khỉnh: “Tôi muốn xem trước, với năng lực của trợ lý Lâm thì sẽ hoàn thành nhanh thôi.”

“Được, trước sáng mai tôi sẽ giao cho giám đốc.” Hiếu Khiết gật đầu, không hề chịu thua.

Sở Sở tức giận hừ một tiếng, quay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng dáng cô ta, Hiếu Khiết cầm điện thoại lên, bất giác cười khở.

Sở Sở đi vào văn phòng chủ tịch. Đồng sự Tăng đang xem công văn. Cô đẩy cửa ra, tức giận ngồi xuống trước mặt ông, chau mày bức bối tố: “Những việc bố làm hoàn toàn không có tác dụng, Thang Tuấn và Lâm Hiếu Khiết vẫn sống vui vẻ hạnh phúc, thậm chí cả Thang Mẫn cũng đối xử tốt hơn với cô ta. Nhà họ Thang vẫn chưa nhận được bài học! Sao bố lại vô dụng như thế?”

“Sở Sở.” Đồng sự Tăng nghiêm khắc.

Sở Sở biết mình lỡ lời, vội nũng nịu, “Sự việc bày ra trước mắt, Lâm Hiếu Khiết và người nhà họ Thang vẫn đang sống rất tốt. Người bị tổn thương vẫn chỉ là con.”

Đồng sự Tăng khinh bỉ, “Sống tốt? Hừ, chỉ là sự bình yên trước cơn bão!”

Thấy ông như đã có kế hoạch, Sở Sở tò mò: “Bố có ý gì?”

Đồng sự Tăng tính toán: “Kéo sụp nhà họ Thang thì dễ, nhưng khiến chúng chẳng thể trở mình thì chẳng hề đơn giản. Thang Lan đã đứng vững bao lâu tại Thượng Hải, bà ta có đủ mối quan hệ trợ giúp. Lại thêm nữa hai đứa con đủ thông minh... Chúng nhất định đang có ý gom góp một khoản tiền lớn. Trước kia vì Thang Lan hôn mê, lãnh đạo các ngân hàng ở Thượng Hải đương nhiên đứng về phía chúng ta; nhưng đợi Thang Lan khôi phục sẽ bắt đầu sắp xếp thế cục mới.”

Sở Sở hoang mang: “Bố biết thì mau ngăn lại đi! Nếu họ đứng dậy được thì làm thế nào đây?”

Đồng sự Tăng tự tin: “Cho nên chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách khiến nhà họ Thang không còn chỗ đứng tại Thượng Hải nữa! Yên tâm, Sở Sở, con cứ chờ xem, bố sẽ tương kế tựu kế như thế nào, giáng cho bọn chúng một đòn đau!

Trong phòng họp của Hoàng Hải, nhân viên phòng kế hoạch marketing vừa kết thúc cuộc họp, mọi người đứng lên chuẩn bị rời đi.

Tổ Tổ vươn vai, “Cuối cùng cũng kết thúc một ngày họp hành, lâu thật.”

Trịnh Phàm chép miệng, “Đó là vì đang trong thời kỳ biến động, thay đổi chế độ. Chà, nếu có giám đốc Thang và chủ nhiệm Thang thì chúng ta đâu phải vất vả thế này, ngày nào cũng phải họp lâu ời là lâu.”

Hai người thấy Hiếu Khiết đang thu dọn bèn gọi: “Hiếu Khiết.”

Hiếu Khiết dừng bước.

Tố Tố quan tâm hỏi: “Chủ nhiệm Thang dạo này có khỏe không? Dạo này chẳng thấy tin tức gì của cậu ấy.”

Hiếu Khiết đáp: “Anh ấy... vẫn thế thôi!”

Tố Tố thận trọng: “Cô ở lại công ty làm việc cho Đồng sự Tăng, chủ nhiệm Thang không bận tâm à? Giám đốc Thang không có ý kiến? Tôi nghe nói là Đồng sự Tăng đuổi họ rồi mà.”

Hiếu Khiết bỗng thấy khó xử, không biết nên trả lời thế nào.

Trịnh Phàm vội giải vây, “Cũng không thể cả nhà đều thất nghiệp được, phải có người đi làm kiếm tiền chứ!”

Hiếu Khiết mỉm cười bối rối, cầm lấy tài liệu định nhanh chóng rời đi.

Tố Tố không hiểu, vẫn lầu bàu phía sau: “Với tư cách là bạn gái của chủ nhiệm Thang, phải cùng tiến cùng lùi chứ, thế này đâu được?”

Hiếu Khiết cúi đầu, đột nhiên xuất hiện đôi giày da nam giới. Cô ngẩng lên, Tử Tề không vui đứng trước cửa, rõ ràng nghe thấy mấy lời bàn tán.

Anh bước vào phòng họp, lạnh lùng nhìn đám nhân viên, cố kiềm chế cơn giận: “Tôi vốn định đuổi việc cả phòng kế hoạch, các bạn có biết không?”

Mọi người kinh ngạc, lần lượt nhìn về phía Hiếu Khiết, dùng ánh mắt hỏi cô.

Hiếu Khiết mỉm cười như không muốn thừa nhận, nhưng câu trả lời đã rõ ràng.

Tử Tề lạnh lùng pha chút châm biếm, “Trợ lý Lâm vì mấy người mà quay lại. Đây cũng chính là câu trả lời cho những ai muốn biết tại sao đấy! Hiếu chưa hả?”

Không khí bỗng trở nên ngưng ngùn.

Tử Tề điềm tĩnh quay sang Hiếu Khiết: “In các số liệu về nhà cung cấp mà tôi cần khi này ra rồi gửi đến phòng làm việc cho tôi.”

Hiếu Khiết đáp: “Vâng.”

Dứt lời, Tử Tề quay người bỏ đi.

Hiếu Khiết nhìn theo bóng dáng đỉnh đạc đó, bất giác cảm động.

Trong văn phòng của giám đốc sáng tạo, Tử Tề ngồi sau bàn xem tài liệu. Một tập tài liệu đưa tới trước mặt, anh ngẩng lên.

“Tài liệu mà anh cần.”

“Đã đây được rồi.” Tử Tề tiếp tục cúi xuống ký tên lên văn bản.

Hiếu Khiết thắc mắc: “Tại sao anh lại nói giúp tôi.”

Tử Tề tiếp tục công việc, điềm nhiên đáp: “Tôi chỉ nói sự thật. Hơn nữa, trong đội ngũ lưu truyền những tin đồn vô vị đó sẽ làm ảnh hưởng đến tâm lý làm việc của em, tạo ra phiền nhiễu trong công việc, ảnh hưởng đến hiệu quả!”

“Cảm ơn anh đã xử lý rất tốt.”

Tử Tề đặt một tập tài liệu đã ký xong trước mặt Hiếu Khiết, nhắm mắt: “Muốn cảm ơn thì hãy giúp anh làm xong việc. Ngoài ra, đó cũng là mục đích cá nhân! Thấy em vui vẻ, anh cũng vui theo.” Bất giác bật cười.

Nụ cười dịu dàng của anh khiến cô thoáng sửng sờ.

Mãi chưa thấy Hiếu Khiết cầm tập văn bản, Tử Tề vung vẩy nó trước mặt cô. Hiếu Khiết định thần lại, nhận lấy. Quay trở về phòng làm việc, cô

lại bắt đầu luôn chân luôn tay.

Không biết tự lúc nào, trời đã sắp sáng.

Từ phòng in ấn đi ra, cô ngáp dài ngồi vào chỗ, tiếp tục làm việc. Một lon cà phê đặt xuống. Cô ngẩng lên, Tử Tề mỉm cười rạng rỡ, trong tay cũng là một lon cà phê: “Uống đi, nghỉ ngơi một lát.”

“Cảm ơn.” Cô mỉm cười, uống một ngụm.

Đặt lon cà phê xuống, Hiếu Khiết vươn vai. Nhìn đồng hồ, đã bốn giờ đúng. Cô kinh ngạc: “Oa! Bốn giờ! Trời sắp sáng rồi phải không?”

Tử Tề nhìn ra ngoài cửa, vẫn là một màu đen sì, “Ừ, sắp. Khoảng nửa tiếng nữa trời sáng, lại nhớ ngày trước anh cũng thức suốt đêm làm việc với em.”

“Có việc đó à?” Hiếu Khiết nghi ngờ.

Tử Tề xếp lon cà phê của mình lên lon của cô. Hiếu Khiết hiểu ra, “À! Anh nói cái lần xếp tháp bia và chuẩn bị gian trưng bày chứ gì?”

“Ừ. Lúc xếp tháp bia có người uống say, lúc chuẩn bị gian trưng bày người đó cũng ngủ như chết. Em...” Tử Tề soi Hiếu Khiết từ đầu tới chân, trêu chọc: “Thực sự tiến bộ đấy! Giờ này vẫn còn tỉnh táo, còn làm việc suốt đêm với anh được.”

Hiếu Khiết không cam tâm, phản bác: “Có phải mình em ngủ đâu, trong gian trưng bày anh cũng ngủ còn gì? Chúng ta còn chẳng hiểu tại sao lại bị paparazzi chụp ảnh nữa.”

Nói về chuyện cũ, cả hai bất giác đều không nhịn được cười.

Hiếu Khiết cảm khái, “Thời gian trôi nhanh quá, bây giờ em không còn là tiểu thư tháp bia nữa rồi, cũng chẳng phải đi chuẩn bị gian trưng bày. Mà

anh cũng thay đổi rất nhiều.” Cô nhìn Tử Tề.

Tử Tề thắc mắc: “Thế à? Anh thay đổi chỗ nào?”

Hiếu Khiết uống thêm một ngụm, nghĩ một lát mới nói: “Rất lạnh lùng. Tại sao anh lại tới Thượng Hải? Anh biết rõ quan hệ của em và nhà họ Thang, tại sao còn giúp Đồng sự Tăng?”

Tử Tề trầm giọng: “Nếu như anh nói anh không giúp ông ta, anh đến là vì em, em có tin không?”

Hiếu Khiết không hiểu. Anh khẽ nhếch mép, lười giải thích. Nhìn đồng hồ, Tử Tề đột nhiên đứng lên, “Đi cùng anh!”

Chương 34: Là Thù Là Bạn? 3

Hiếu Khiết ngơ ngác: “Nơi nào? Công việc vẫn chưa hoàn thành mà.”

“Đợi lát nữa về làm tiếp.” Tử Tề vội vàng kéo Hiếu Khiết.

Hai người ra ban công, hướng về phía chân trời xa xa, hít một hơi thật sâu.

“Phù, may vẫn kịp xem mặt trời mọc.”

Hiếu Khiết mỉm cười. Hai người dựa vào lan can đợi mặt trời.

Gió sớm mai se lạnh, Hiếu Khiết cầm lon cà phê, bất giác khẽ thu mình lại. Tử Tề để ý, bèn cởi áo, quan tâm khoác lên vai cô.

Anh cười: “Trước kia để lỡ cơ hội ngắm mặt trời mọc cùng em, cuối cùng cũng bù đắp được rồi.”

“Mặt trời ngày nào chả mọc, đâu phải là việc gì to tát, không cần quan trọng hóa như thế.”

Tử Tề nói: “Nhưng chính những việc không to tát này đã làm anh mất hết cơ hội này đến cơ hội khác, mới có sự tiếc nuối ngày hôm nay.”

Hiếu Khiết cảm nhận được sự che chở chu đáo anh dành cho mình, sâu thẳm đáy lòng có chút rung động.

Tử Tề cẩn thận kéo áo khoác lại, ngăn gió giúp cô.

“Khi ở Đài Bắc, chúng ta đã bỏ lỡ lần ngắm mặt trời mọc trên núi Dương Minh. Khi em rời Thượng Hải, anh không tìm thấy em. Khi em đang đau khổ ở Anh Quốc, cơ hội ở bên lau nước mắt cho em anh cũng bỏ lỡ.” Tử Tề gạt nhẹ những sợi tóc dính trước trán Hiếu Khiết. Bốn mắt nhìn nhau.

Anh hứa rất chân thành: “Hiếu Khiết, cho dù trước kia thế nào, anh hứa với em, tương lai nếu em cần, anh nhất định sẽ đến bên em. Anh đã nợ em quá nhiều, anh sẽ bù đắp từng thứ một. Anh không muốn lại bỏ lỡ bất kỳ việc gì liên quan đến em nữa.” Anh chân thành, thốt ra những lời đáy lòng.

Hiếu Khiết cảm động, thắc mắc: “Tại sao anh lại đối tốt với em như vậy? Chúng ta... chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa rồi.”

Tử Tề nhìn về xa xăm, buồn buồn: “Chẳng phải em hỏi anh đến Thượng Hải có mục đích gì sao?” Anh dừng lại một chút, cơn gió lạnh làm áo anh phập phồng.

Hiếu Khiết chờ đợi.

Cuối cùng Tử Tề cũng lấy được dũng khí, thâm tình nói: “Anh muốn giành lại em. Nghĩ thế này có thể hơi quá đáng, nhưng anh hy vọng có một ngày, Thang Tuấn sẽ làm em tổn thương, cũng giống như... giống như anh ngày trước. Lúc đó anh đang bên cạnh em, và em sẽ tình nguyện quay trở về bên anh, đó chính là mục đích của anh!”

Hiếu Khiết rất bất ngờ, nhưng chỉ cúi đầu cười nhạt.

Tử Tề hơi xấu hổ, lại trông về bầu trời xa xa.

Cả hai đều im lặng. Vùng trời phía trước đang sáng dần.

Hiếu Khiết lầm bầm: “Đẹp quá.”

“Đúng thế, chỉ tiếc vẻ đẹp thế này lúc nào cũng chỉ thoáng qua.” Tử Tề ngẩng nét mặt say đắm của cô, bật cười quay sang mặt trời, “Anh không muốn bỏ lỡ những điều tốt đẹp bên cạnh mình nữa.” Khẽ cầm tay cô.

Hiếu Khiết liếc anh, định rút ra nhưng Tử Tề lại nắm rất chặt. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, dịu dàng nói: “Sorry, lần này anh không định buông tay đâu.”

Hiếu Khiết mơ hồ.

Cơn gió sớm mai thổi tới, cô khẽ rung mình, vội rút tay về, hoảng hốt: “Còn rất nhiều việc chưa xong, em về làm nốt đây.” Dứt lời, rời khỏi ban công như kẻ chạy trốn.

Tử Tề cười cười, cũng đi theo cô.

Hai người tiếp tục làm việc.

Không biết bao lâu sau, Tử Tề dừng động tác đánh máy, uống một ngụm cà phê. Đột nhiên anh nghĩ đến vài chuyện, định tìm Hiếu Khiết bàn về phương án của Hoàng Hải 2, phát hiện cô đang ngủ gục, trên người vẫn còn khoác áo của anh.

Tử Tề lắc đầu, vừa bực vừa buồn cười. Anh rón rén tới gần Hiếu Khiết, chăm chú nhìn vẻ mặt say ngủ của cô, giấu sạch vẻ gai góc của mình.

Hiếu Khiết đột nhiên động dậy, anh giật nảy mình, vội cầm tập tài liệu trên máy, giả vờ như đang xem. Một lúc sau, phát hiện cô chưa tỉnh, quay đầu sang nhìn, hóa ra Hiếu Khiết chỉ xoay sang hướng khác.

Tử Tề cười xót xa.

Còn ngoài phòng làm việc, Thang Tuấn không yên tâm nên chạy đến, đúng lúc bắt gặp cảnh Tử Tề nhìn Hiếu Khiết mỉm cười. Anh sững lại.

Tử Tề nghe thấy tiếng động, Thang Tuấn đang bước vào.

Thang Tuấn liếc Hiếu Khiết đang ngủ say, rồi lại chăm chăm vào Tử Tề. Tử Tề ra hiệu im lặng, chỉ ra ngoài rồi rời đi trước.

Thang Tuấn biết ý, theo sau Tử Tề.

Hai người đứng ở hành lang, không khí rất căng thẳng.

Tử Tề khiêu khích, “Anh tới đây làm gì? Hình như anh đã không còn là nhân viên của Hoàng Hải nữa rồi.”

Thang Tuấn dứt khoát thừa nhận: “Đúng, tôi không phải là nhân viên Hoàng Hải. Nhưng bạn gái của tôi Lâm Hiếu Khiết thì phải, tôi tới đón cô ấy.”

Sắc mặt Tử Tề hơi thay đổi, tỏ vẻ không vui, cười lạnh, “Không cần phải nhấn mạnh mối quan hệ của mình và Hiếu Khiết đâu, tôi cũng biết. Vấn đề là anh đã làm hết trách nhiệm của một người bạn trai chưa? Khi Hiếu Khiết bị các nhân viên bàn tán lời ra tiếng vào, anh đang ở đâu?”

Chột dạ nhưng Thang Tuấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Tôi tin với năng lực của Hiếu Khiết, cô ấy sẽ không bị ảnh hưởng bởi mấy cái tin đồn nhảm đó.”

Tử Tề châm chọc, “VẬY Ờ? Tìm có biện minh cho sự vô dụng làm gì ! Anh biết vị trí hiện tại của Hiếu Khiết khó xử thế nào, mà người có thể giúp cô ấy chỉ có tôi. Là cấp trên của cô ấy, tôi cũng là người được chủ nhiệm Tăng tín nhiệm. Giờ chỉ có tôi mới bảo vệ được Hiếu Khiết. Còn anh, không thể!”

Thang Tuấn trừng Tử Tề.

Tử Tề lạnh lùng trừng lại.

Trong phòng làm việc, Hiếu Khiết nghe thấy giọng nói hai người, mở mắt tỉnh dậy. Cô thắc mắc nhìn ra ngoài. Đứng dậy, vẫn khoác chiếc áo của Tử Tề, đi về phía có giọng nói.

Tới hành lang, nhìn thấy Thang Tuấn và Tử Tề đang đứng đối diện, cô ngạc nhiên: “Thang Tuấn? Sao anh lại đến đây?”

Hai người đàn ông đành phải cất thái độ đối đầu đi, giả vờ hòa thuận.

Thang Tuấn mỉm cười, “Anh tới đón em. Em quên là chúng ta hẹn trưa nay ăn cơm ư? Từ sáng sớm chú Châu đã chuẩn bị rồi, em không thể vắng mặt đâu đấy.”

“Phải rồi. Mấy hôm nay bận quá! Suýt nữa em quên mất đấy.” Hiếu Khiết liếc Tử Tề, “VẬY...”

Tử Tề tỏ ra rộng lượng, “Em đi đi. Bận suốt cả đêm rồi, về nghỉ ngơi thôi.”

Hiếu Khiết cảm ơn xong, rời đi cùng Thang Tuấn.

Thang Tuấn rất tự nhiên ôm vai Hiếu Khiết, ra oai với Tử Tề.

Nhìn theo bóng dáng hai người, Tử Tề lạc lõng.

Chợt Hiếu Khiết quay đầu lại, “Tử Tề.”

Thang Tuấn và Tử Tề đều sửng sốt. Hiếu Khiết cởi chiếc áo khoác trên vai xuống, đưa cho Tử Tề, “Trả anh này, cảm ơn nhé.”

“Không cần khách khí.” Tử Tề mỉm cười. Anh đặc ý nhìn Thang Tuấn.

Thang Tuấn không thèm quan tâm, kéo tay cô.

Chiếc xe chạy bon bon trên con đường, Hiếu Khiết ngồi ghế phụ, thấy sắc mặt khó coi của Thang Tuấn mà lo lắng: “Anh không sao chứ?”

Trong đầu Thang Tuấn cứ nghĩ tới những lời Tử Tề vừa nói, không vui chút nào, tự lầm bầm: “Thằng cha đáng ghét, hần nghĩ hần là ai?”

“Anh bảo gì?” Hiếu Khiết lấy làm lạ.

Thang Tuấn cố tỏ ra bình thường, chuyển đề tài: “Không có gì. Hai ngày nay biệt thự nhà họ Thang đã tìm được người mua thích hợp.”

“Quyết định rồi ạ?”

Thang Tuấn gật đầu, “Mẹ đã sai anh đi xử lý. Anh cũng đã liên lạc sang Anh rồi, Doug sẽ giúp anh sắp xếp kiếm nguồn vốn mới.”

Hiếu Khiết thoáng nhẹ lòng, “VẬY THÌ TỐT.”

Thang Tuấn sốt ruột: “Chúng ta nhất định phải nhanh chóng giành lại Hoàng Hải! Anh không muốn để em một mình ở lại đó thêm.”

Anh nhanh chóng xoay vô lăng sang phải, cô nhận ra sự bất an trong anh. Hiếu Khiết động viên: “Đừng sốt ruột, tất cả cứ từ từ, nhất định sẽ thành công.”

Thang Tuấn nhận được sức mạnh bình yên, hít sâu một hơi để bình tĩnh hơn, gật đầu với Hiếu Khiết, đồng ý sẽ không nóng vội.

Chiếc xe đi về phía biệt thự nhà họ Thang, rất nhanh đã đến nơi. Thang Mẫn và Thang Lan đợi đã lâu, hai người vừa về họ bèn dặn chú Châu chuẩn bị dọn cơm.

Thang Lan gấp thức ăn cho Hiếu Khiết, “Cháu ăn nhiều vào, hôm qua ở lại làm thêm mệt lắm phải không?”

Hiếu Khiết cười: “Không đâu ạ.”

Thang Mẫn nói: “Xem ra công ty bận nhiều việc.”

Hiếu Khiết đáp: “Vừa có sự thay đổi nhân sự lớn, hiện nay tâm lý nhân viên đều rất hoang mang, chẳng có lòng dạ làm việc, hiệu quả rất thấp, thành ra thời gian làm việc tự nhiên phải kéo dài.”

Thang Mẫn châm biếm: “Xem ra Đồng sự Tăng hợp với vị trí cố đồng lĩnh cố tức hơn vị trí chủ tịch.”

Thang Lan lên tiếng: “Hoàng Hải càng không ổn định thì kế hoạch quay về của chúng ta càng có lợi. Thang Tuấn, chỗ con sắp xếp thế nào rồi?”

Thang Tuấn đặt bát xuống, nghiêm túc trả lời mẹ, “Đợi sau khi giao nhà, tiền sẽ nhanh chóng được gửi vào tài khoản. Bên Anh, bạn con cũng sẽ tìm giúp những nhà đầu tư mới. Con tính, đợi tiền vào cả hai phía, chúng ta có thể mua lại cổ phiếu công ty, đẩy tỷ lệ nắm giữ cổ phần lên cao.”

“Làm tốt lắm.” Thang Lan khen ngợi, nhưng vẫn không nén được tiếng thở dài, nhìn xung quanh luyến tiếc, “Mấy ngày tới chúng ta cũng phải chuẩn bị chuyển nhà rồi.”

Chợt có tiếng chuông cửa, Châu Văn chạy ra, “Ấy, là Đồng sự Tăng? Cô Sở Sở? Sao hai người lại tới đây?”

Người trong nhà nhìn ra phòng khách. Đồng sự Tăng dẫn theo Sở Sở nghênh ngang bước vào phòng ăn. Châu Văn lúng túng.

“Các người tới đây làm gì?” Thang Lan tức giận đứng lên, nhưng vì căn bệnh, hai chân vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, suýt nữa thì ngã.

Thang Mẫn và Thang Tuấn vội đỡ lấy bà, “Mẹ, cẩn thận!”

Thang Mẫn tức giận trừng Đồng sự Tăng, “Nhà chúng tôi không chào đón các người, mời ra cho!”

Đồng sự Tăng sung sướng, bật cười giễu cợt, “Hạ lệnh đuổi khách? Có nhầm không? Đây đâu còn là nhà họ Thang nữa.”

Thang Mẫn ngơ ngác, “Ý gì?”

Sở Sở cố tỏ ra kinh ngạc: “Lẽ nào các vị chưa biết ai đã mua lại căn biệt thự này?”

Thang Mẫn và Thang Tuấn nhìn nhau, mặt biến sắc.

“Là chúng tôi đấy.” Sở Sở nhướn mày, dù đang mỉm cười nhưng ánh mắt thì lạnh băng, “Chủ tịch, giám đốc, thật sự xin lỗi. Đây không còn là căn nhà tổ tiên của họ Thang nữa, nó đã trở thành tài sản của nhà họ Tăng chúng tôi, các người không có quyền yêu cầu chúng tôi rời đi. Mà ngược lại, phải là chúng tôi mời các người biến khỏi đây. Cút! Hãy cút khỏi căn nhà của họ Tăng chúng tôi.”

Thang Mẫn tức giận: “Tăng Sở Sở, cô nói linh tinh gì vậy?! Hai cha con nhà cô đừng ép người quá đáng!”

“Hừ! Căn nhà này là của ta, con gái ta bảo các người cút, có gì mà ép người quá đáng? Nói cho các người biết...” Ánh mắt của Đồng sự Tăng sắc lạnh lướt qua cả căn phòng, căm hận thốt lên, “Trong vòng một tuần, các người không cút khỏi căn nhà này như lời con gái ta, ta sẽ kiện các người!”

“Ông!” Thang Lan tức giận đến mức sắp bất tỉnh. Trừ hai cha con họ Tăng, ai cũng hoảng hốt đỡ bà.

Đồng sự Tăng cũng hoảng hốt nhưng vẫn cứng họng: “Đừng có diễn kịch trước mặt ta! Một tuần sau ta sẽ tới lấy căn nhà này! Sở Sở, đi thôi!”

Không ai thèm quan tâm đến hai cha con nhà họ Tăng.

Thang Mẫn và Thang Tuấn lo lắng: “Mẹ...”

Hiếu Khiết đứng cạnh, căng thẳng nhìn Thang Lan.

Sở Sở cầm hận lườm Hiếu Khiết một cái rồi mới theo bố.

Thang Tuấn đau khổ quỳ xuống, nghẹn ngào trước mẹ: “Là con ngu dốt, sao lại trúng kế của Đồng sự Tăng chứ... Tại con!”

Thang Lan lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Mẹ hãy đánh con đi, là lỗi của con.”

Thang Lan yếu ớt: “Thôi, trách con thế nào được...” Suýt nữa không thở ra hơi, người chỉ muốn ngất đi.

Mọi người hoảng hốt.

Thang Mẫn vội sai: “Chú Châu, mau gọi cấp cứu.”

“Vâng vâng vâng!” Châu Văn bắn loạn, nghe thấy chỉ thị vội vã chuẩn bị đi gọi điện thoại.

Thang Lan thều thào ngăn lại: “Không... không cần, vẫn chịu được.”

Châu Văn lúng túng.

Thang Mẫn đành nói: “Thôi được, không gọi cấp cứu. Nhưng vẫn phải gọi điện cho bác sĩ Trương đến kiểm tra. Đỡ mẹ vào nghỉ ngơi đã!”

Tất cả nhanh chóng đỡ Thang Lan rời khỏi phòng ăn.

Một lát sau, bác sĩ Trương nhanh chóng xuất hiện, kiểm tra tình trạng của Thang Lan, không có gì đáng ngại. Thang Mẫn, Thang Tuấn và Hiếu

Khiết mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiếu Khiết khuây khoả: “May mà bác sĩ nói chủ tịch Thang vẫn ổn, không cần đưa đi viện.”

Thang Tuấn tự trách, “Là lỗi của anh, anh lại... lại để uncle lừa rồi.”

Hiếu Khiết nắm lấy tay anh, động viên, “Đồng sự Tăng lẫn lộn bao nhiêu năm trên thương trường, là một con cáo già thành tinh, những chiêu trò lừa gạt của ông ta quá nhiều, không trách anh được.”

Thang Tuấn cảm hận: “Không, nếu anh cẩn thận một chút thì đã không trúng kế!”

Thang Mẫn lắc đầu, “Em cẩn thận cũng chưa chắc đã có tác dụng. Hiếu Khiết nói đúng, tuổi uncle gấp đôi em, ông ta muốn đặt bẫy, em không tránh được cũng là dễ hiểu. Điều khiến chị bất ngờ là Sở Sở, sao cô ta lại trở nên như thế chứ?”

“Em chưa xử lý tốt! Nếu như em xử lý tốt mối quan hệ với Sở Sở thì tất cả những việc này sẽ không xảy ra.” Thang Tuấn ảo não.

Nhắc đến Sở Sở, Hiếu Khiết chợt có chút suy nghĩ.

Thang Mẫn bình tĩnh phân tích, “Đừng tự trách nữa, sai lầm đã xảy ra rồi, có ảo não cũng chẳng để làm gì. Chị nghĩ, việc quan trọng bây giờ là nghĩ cách đối phó thế nào!”

Hiếu Khiết gật đầu, “Em đồng ý với suy nghĩ của giám đốc, kế hoạch ban đầu có lẽ cần phải làm nhanh hơn.”

Thang Tuấn tính toán, “Mặc dù hơi gấp nhưng đành liều thôi.”

Thang Mẫn trầm ngâm, “Hiện nay chỉ có thể làm vậy. Uncle đã đoán được chúng ta sẽ bán căn nhà này, chỉ sợ cũng phòng bị trước về kế hoạch

tiếp theo.”

Hiếu Khiết nhìn dáng vẻ lo lắng của hai chị em, lặng lẽ tự hạ quyết tâm, phải cố hết sức giúp bọn họ vượt qua cơn sóng gió này.

Trong phòng khách nhà họ Tăng, hội đồng quản trị vui vẻ trò chuyện. Đồng sự Tăng cười đặc ý, trong đầu chứa đầy mưu cao kế hiểm. Lúc này, quản gia nhà họ Tăng đi vào, “Lão gia, cô Lâm này muốn tìm ông.”

Đồng sự Tăng quay đầu lại, thấy Hiếu Khiết thì rất bất ngờ, cười lạnh: “Ái chà, khách quý, vừa mới gặp lúc trưa, bây giờ đã gặp lại rồi? Cô tới tìm tôi là vì Hoàng Hải hay là vì nhà họ Thang? Việc công hay việc tư vậy?”

Hiếu Khiết nói thẳng, “Chủ tịch Tăng, tôi đến đây là vì nhà họ Thang!”

Đồng sự Tăng cố tỏ ra kinh ngạc, “Ồ, là việc tư à! Vậy thì không cần gọi ta là chủ tịch đâu. Có việc gì? Việc nhà họ Thang có chỗ để ta thò tay vào ư?” Ông ta giễu cợt.

Hai mắt Hiếu Khiết đỏ hoe hạ giọng, “Chủ tịch Thang lại ngất rồi, giám đốc Thang hiện đang nóng ruột như kiến bò trên chảo lửa. Thang Tuấn cũng chuẩn bị đi Anh tìm bác sĩ, nhà họ Thang hiện đang trên dưới đều loạn. Người mà Sở Sở giận là tôi, cho nên tôi thỉnh cầu chủ tịch Tăng hãy tha cho nhà họ Thang đi.”

Đồng sự Tăng cười lạnh, “Ta có thể cho cô một cơ hội cầu xin Sở Sở, nhưng phải xem cô có nắm bắt được hay không.” Ông ta quay sang quản gia, “Đưa cô Lâm đi gặp tiểu thư.”

Quản gia dẫn Hiếu Khiết, cô nghiêng rằng đi theo.

Đồng sự Tăng nhìn bóng dáng Hiếu Khiết, cười đặc ý: “Không ngờ, lần này tôi hả lòng hả dạ rồi. Thang Lan đã già, Thang Mẫn còn non, khi xảy ra

chuyện lớn thì không ai dựa dẫm được. Lần này tất cả sẽ sụp đổ hết. Ha ha ha! Nâng cốc!”

Ông ta vui sướng chạm ly với các thành viên hội đồng quản trị.

Hiếu Khiết đi theo quản gia đến trước phòng Sở Sở,

“Tiểu thư Sở Sở, có người tìm cô.” Quản gia khẽ gõ cửa, sau đó mở cửa ra. Sở Sở cầm kéo, đứng ở cửa sổ tía hoa.

Quản gia cúi người rồi rời đi.

Sở Sở vẫn mãi mê, mặc kệ Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết bối rối, khẽ lên tiếng: “Sở Sở, là tôi.”

Sở Sở cười nhạt, không quay lại: “Tôi biết sớm muộn gì cô cũng sẽ tới tìm tôi.”

“Tôi đến để xin cô tha thứ cho Thang Tuấn.”

Sở Sở hừ một tiếng, “Không bao giờ!”

Hiếu Khiết hạ giọng, “Người cô hận là tôi, đừng phải làm tổn thương những người vô tội. Cô nhẫn tâm dồn nhà họ Thang vào bước đường cùng?”

Sở Sở thản nhiên: “Tại sao lại không? Tôi vì Thang Tuấn mà suýt mất mạng.” Cô cắt phứt một bông hoa. Hoa rơi xuống sàn. Sở Sở đặt chiếc kéo xuống, nhặt bông hoa lên, nhìn về phía Hiếu Khiết, “Lâm Hiếu Khiết, cô nói xem, hoa cắt rồi có thể gắn lại được chăng?”

Hiếu Khiết không đáp.

Sở Sở quay người, cắm cành hoa vào chậu, cắm cốc thủy tinh bên cạnh, chậm chậm tưới nước.

“Chẳng qua họ chỉ mất công ty, so với những đau khổ mà tôi phải chịu thì chẳng là gì, sao tôi không thể nhẫn tâm chứ?” Sở Sở dừng động tác, quay phắt lại Hiếu Khiết, tiến từng bước một về phía cô., “Tình cảm hơn hai mươi năm qua chẳng là gì so với cô, một kẻ qua đường từ đâu chạy tới. Nếu anh ta chẳng coi sự hy sinh của tôi là gì thì tôi hà tất phải nương tay? Nếu cô đã biết tất cả những rắc rối này đều do cô thì tại sao còn thản nhiên tiếp tục ở bên Thang Tuấn?”

Hiếu Khiết cắn môi, nhẫn nại, không phản bác, “Ngoài việc rời xa Thang Tuấn, bất kể cô muốn tôi làm gì, chỉ cần cô hết giận, buông tha cho nhà họ Thang, tôi đều tình nguyện hết!” Cô rất chân thành khẩn cầu.

Sở Sở nhạo báng, “Cô có mang họ Thang đâu, có tư cách gì mà đi cầu xin cho họ?!”

Hiếu Khiết day dứt, phân vân một lúc rồi cắn môi, từ từ quỳ xuống, mắt đỏ hoe, “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Cô nói đúng, tất cả những gì mà nhà họ Thang đang phải đối mặt đều vì tôi mà ra. Nhưng tôi không thể rời xa Thang Tuấn, ngoài tới cầu xin cô, tôi không thể nghĩ ra việc gì khác để làm cho anh ấy.” Cô ngẩng lên nhìn Sở Sở, nước mắt lã chã.

Sở Sở càng thêm tức giận, châm biếm: “Các người đang diễn đôi uyên ương đau khổ phải không? Đừng tưởng tình yêu của các người cao quý! Cô chỉ là một hắc tinh, một hắc tinh chuyên ám hại đàn ông! Đừng có giả vờ vô tội trước mặt tôi.” Dứt lời, cô ta hất luôn chỗ nước trong ly vào mặt Hiếu Khiết.

Bị hất ướt hết mặt mũi, Hiếu Khiết thật thảm hại, kinh ngạc nhìn Sở Sở.

Sở Sở khoanh tay trước ngực, “Dễ chịu hơn chưa? Nếu như cô khó chịu vì tự trách thì để tôi giúp cô giải tỏa! Về đi, tôi không bao giờ tha cho họ,

cô về đi.”

“Sở Sở...”

Cô ta không kìm nén thêm nữa, gào lên: “Tôi bảo cô đi! Cô không đi có phải không?”

Tử Tề nghe thấy tiếng ồn, tò mò sang xem. Hiếu Khiết ướt sũng đang quỳ trước mặt Sở Sở. Anh biến sắc.

Sở Sở vừa giơ tay lên, định tát Hiếu Khiết, Tử Tề lao vào giữ lấy tay Sở Sở.

Cô ta thấy anh muốn ngăn mình, tức giận, “Cao Tử Tề, anh định làm gì?”

Tử Tề đẩy Sở Sở, kéo Hiếu Khiết ra sau lưng, “Đủ rồi!”

Sở Sở sờ tay đau, không dám tin mà nổi điên: “Cao Tử Tề, cô ta đã biến anh thành trò cười trước mặt mọi người, thế mà anh còn bảo vệ cô ta?”

Tử Tề lạnh lùng, “Đó là việc của tôi và cô ấy, cô đừng xen vào! Lần sau đừng để tôi thấy cô đụng chân đụng tay với Hiếu Khiết!” Anh kéo Hiếu Khiết rời khỏi phòng Sở Sở.

Vào phòng của mình, Tử Tề chưa biết phải làm sao, Hiếu Khiết lập tức lảng tránh ánh mắt anh. Cả hai đều im lặng, bối rối hồi lâu.

Hiếu Khiết rút tay ra, cười khổ, “Em phải đi rồi...”

Tử Tề điềm tĩnh: “Mặc thế này ư?” Anh đưa chiếc áo choàng bông cho Hiếu Khiết, không cho cô từ chối, “Cởi bộ quần áo ướt này ra đi, cẩn thận không bị cảm.”

Hiếu Khiết trông vẻ thảm hại của mình, gượng gạo đi vào trong phòng tắm.

Lát sau, cô mặc chiếc áo choàng bông đi ra ngoài, lau khô tóc.

Tử Tề khẽ cười.

Hiếu Khiết ngại ngùng, tiếp tục lau tóc, che giấu cảm xúc.

“Đưa quần áo cho anh.”

“Hả?” Cô không phản ứng kịp.

“Đưa ra đây, lẽ nào em định mặc chiếc áo choàng bông này ra ngoài?”

Cô cầm quần áo ướt đưa cho Tử Tề. Anh treo chúng lên, lấy máy sấy sấy khô.

“Sẽ nhanh thôi.”

Hiếu Khiết nhìn anh, dừng hành động lau tóc lại.

Tử Tề thấy tóc cô vẫn ướt, bèn chĩa máy sấy vào mặt cô, “Nhìn cái gì? Quần áo của mình có gì hay mà nhìn?”

“Cảm ơn anh.” Cô bối rối, “Vừa rồi, việc đó...”

Chương 35: Là Thù Là Bạn? 4

Tử Tề giả ngốc: “Vừa rồi em trong nhà tắm mà, anh không nhìn trộm đâu nhé.”

Cô bật cười, cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

“Xem em kìa, tóc ướt sũng. Trước khi thổi khô quần áo thì phải thổi khô em hăng.” Tử Tề đặt máy sấy tóc xuống, cẩn thận lau tóc cho cô.

Cử chỉ dịu dàng của anh khiến cô cảm động.

Tử Tề xót xa: “Trong trí nhớ của anh toàn thấy em chăm sóc người khác, tại sao chỉ có bản thân mình là không chăm sóc tốt vậy?”

Cô được quan tâm mà kinh ngạc, nhìn Tử Tề, định lấy lại khăn, “Để tự em.”

Tử Tề không cho cô từ chối, “Coi như anh trả ơn em đã bôi thuốc cho anh.” Sau đó anh tiếp tục ân cần.

Hiếu Khiết hơi xấu hổ, “Phiền một người đàn ông như anh lau tóc cho mình, em thấy không quen.”

“Anh mong em sẽ quen dần với những gì anh làm cho em.” Tử Tề hơi nghiêng người về phía trước, chỉ cách cô một hơi thở.

Cô ngại ngùng muốn tránh, Tử Tề lại lợi dụng chiếc khăn bông khiến cô không trốn đi đâu được, “Chẳng phải anh đã nói rồi sao, phải nỗ lực vun đắp từng chút một?” Anh ôm lấy gương mặt cô, “Cuối cùng lúc em cần anh. Anh đã xuất hiện, may mà không sao, nguy hiểm quá.”

Cô bối rối.

Tử Tề xót xa thay cô, “Nếu là anh, anh sẽ không để em một mình cầu xin kẻ thù, không để em bị người ta ức hiếp. Anh sẽ đứng trước em, giúp em chống đỡ hòn tên mũi đạn! Anh đã nói, nếu Thang Tuấn không bảo vệ được em, anh sẽ giành lại em!”

Cô vội vã giải thích, “Là em tự đến, không liên quan gì đến anh ấy, em không muốn để anh ấy biết.”

“Ít nhất cũng có thể tìm anh chứ. Hay là, em không tin anh?”

Cô nhìn Tử Tề, lắc đầu chân thành: “Em tin anh, nhưng em không muốn anh vì giúp em mà trở thành người bị hại.” Khẽ nói ra chỗ khó của mình, “Như Sở Sở mắng đó, em đã hại Thang Tuấn rồi, sao có thể hại cả anh.”

Tử Tề bất giác rất xúc động, “Đến lúc nào rồi em còn muốn bảo vệ Thang Tuấn, bảo vệ anh? Còn em thì sao? Rõ ràng em biết Sở Sở sẽ không để em yên, tại sao còn tới cầu xin cô ta?”

Hiếu Khiết lắc lắc đầu, nước mắt rơi xuống, “Em chỉ muốn làm chút gì đó để bảo vệ người quan trọng mà thôi. Cho dù là tấm lòng chân thành nhưng vô dụng, còn hơn là không có gì. Cầu xin Sở Sở tha thứ là việc duy nhất mà em, một tấm lòng chân thành nhưng vô dụng, có thể làm được. Em rất ngốc mà, ngốc đến mức tin rằng sẽ có kỳ tích.”

Tử Tề đau lòng, nước mắt cũng nhỏ xuống, ôm chặt Hiếu Khiết: “Tin anh, sẽ có kỳ tích. Nhà họ Thang nhất định sẽ vượt qua khó khăn này, anh hứa.”

Cửa phòng Tử Tề hơi hé mở, Sở Sở đứng ngoài, giương điện thoại lên chụp lại.

Cô ta đặc ý, nhấn nút gửi tin nhắn đến Thang Tuấn.

Tại biệt thự nhà họ Thang, Thang Lan yếu ớt nằm trên giường. Thang Tuấn ngồi bên đắp chăn cho mẹ mới rời khỏi phòng.

Điện thoại của anh vang lên âm báo, anh cầm điện thoại xem mà vô cùng kinh ngạc. Hiếu Khiết mặc áo choàng tắm ôm Tử Tề.

Hiếu Khiết thay quần áo sạch, quay trở về khách sạn. Cô cúi đầu mệt mỏi đi về phòng mình, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Thang Tuấn đứng đợi. Cô ngạc nhiên: “Sao anh lại đến đây, có phải là mẹ anh xảy ra chuyện gì không?”

“Mẹ anh vẫn ổn, chỉ là có việc muốn hỏi em.” Lôi điện thoại ra, đưa bức ảnh cho cô xem, nặng nề hỏi, “Tại sao lại làm thế này?”

Hiếu Khiết sợ Thang Tuấn hiểu nhầm, vội giải thích: “Không phải, em tìm Sở Sở...”

Cô mới nói được nửa chừng, Thang Tuấn đã kéo cô vào lòng, “Ngốc ạ, sao anh có thể nghi ngờ em chứ.”

Hiếu Khiết sững sờ cho tới khi Thang Tuấn buông cô ra. Anh xót xa: “Anh chỉ không hiểu, tại sao em lại tới cầu xin bọn họ? Em biết rõ Sở Sở gặp được em nhất định sẽ được nước lã tới.”

Hiếu Khiết mỉm cười, nói ra kế hoạch, “Chính vì vậy cho nên em mới tới cầu xin, cho họ tưởng rằng nhà họ Thang đã bị dồn vào đường cùng.”

Thang Tuấn sững sốt.

Hiếu Khiết giải thích, “Tai mắt của Đồng sự Tăng mai phục bốn phía, lúc nào cũng dán mắt vào nhà anh, trừ phi khiến họ tin rằng nhà họ Thang tan tác.”

“Em phải chịu thiệt rồi.” Thang Tuấn hiểu dụng ý của cô, vô cùng cảm động, “Nhưng mà lần sau đừng để anh nhìn thấy bức ảnh kiểu này nữa, trái tim anh rất yếu đuối đấy.” Thang Tuấn buồn bã, nhấn nút xóa bức ảnh đi, “Ngày mai anh phải đi Anh, ký hợp đồng xong anh sẽ nhanh chóng trở về.”

Hiếu Khiết gật đầu, “Em sẽ giúp anh kéo dài thời gian các nhà thiết kế ký hợp đồng với Hoàng Hải 2, tất cả sẽ tiến hành theo kế hoạch. Việc tiếp theo trông vào anh đấy!”

Thang Tuấn càng thêm tự tin, dịu dàng cầm tay cô: “Ừ, cảm ơn em, làm khổ em rồi, sau này bất kể định làm việc gì phải cho anh biết. Không được một mình chịu ấm ức.”

Hiếu Khiết đồng ý.

Trên hành lang dài của khách sạn, hai người ôm nhau tình cảm.

Ngày hôm sau, Thang Tuấn mặc một bộ comple được cắt may rất tinh tế, vội vã ra cổng cùng Thang Mẫn. Châu Văn theo sau, giúp Thang Tuấn kéo hành lý.

Thang Mẫn mỉm cười dặn dò: “Tới Anh phải cẩn thận, chị sẽ phụ trách ở đây, chờ tin tốt của em!”

Thang Tuấn quyết tâm, “Em xử lý xong sẽ trở về ngay, tuyệt đối sẽ lấy lại gấp đôi những gì Hoàng Hải và nhà họ Thang bị mất, mẹ đành phải trông cậy vào chị rồi.”

Thang Mẫn vỗ vai anh, trêu chọc, “Yên tâm, chị đâu phải em chứ, không để mẹ tức giận đổ bệnh đâu! Mau xuất phát đi, không còn sớm nữa rồi.”

Thang Tuấn định lên xe, vẫn hơi luyến tiếc nhìn xung quanh, chẳng thấy bóng dáng Hiếu Khiết đâu. Hơi buồn, anh lầm bầm: “Giờ này sao vẫn chưa đến?”

Thang Mẫn cười: “Không chừng người ta đi làm rồi cũng nên, sao phải mất thời gian tới tiền em chứ!”

Thang Tuấn nhún nhún vai bất lực, thoáng thất vọng. Đang chuẩn bị bước lên xe, một tiếng còi nhức óc vọng tới. Anh ngoái lại, taxi đang lao tới, đỗ xích trước cổng nhà họ Thang.

Cửa xe bật mở, Hiếu Khiết lao ra, chạy trên đôi cao gót tới bên anh, tay cầm một túi đồ, trông rất vội.

Hai chị em đều thấy buồn cười trước bộ dạng của cô.

Thang Tuấn cố tình: “Sao thế, em không lưu luyến gì anh hả? Còn dám ngủ quên?”

Hiếu Khiết chu môi, “Không phải. Là em lo lắng quá mới thao thức cả đêm, gần sáng thì chợp mắt. Nguy hiểm thật, may mà vẫn tới kịp.” Cô đưa túi đồ cho Thang Tuấn, “Trong này có thuốc dạ dày, thuốc cảm cúm và vài thứ cần thiết khi ở Anh nữa, em chuẩn bị hết cả rồi.”

Thang Tuấn cảm động, tình nghịch nói: “Anh cũng chuẩn bị cho em hết rồi.”

Anh ra hiệu, Châu Văn đưa túi đồ cho Hiếu Khiết. Cô ngơ ngác nhìn đồ vật bên trong, lấy từng thứ ra xem, nào là gậy kích điện, bình xịt hơi cay, còi BB, thêm cả mấy bức hình Thang Tuấn đẹp trai nữa.

Những người đi tiễn đều phì cười.

Hiếu Khiết bực mình, “Cho em mấy thứ này làm gì?”

Thang Tuấn thẳng thắn: “Anh không ở đây, ai bảo vệ em? Chỉ sợ tên Cao Tử Tề háo sắc kia lại động chân động tay, những thứ này phải luôn mang theo bên mình, anh nói rất nghiêm túc đấy! Đúng rồi, hệ thống định

vị của điện thoại lúc nào cũng phải mở, anh muốn biết em đang ở đâu, em nhất định phải ngoan ngoãn đợi anh về.”

Hiếu Khiết bất giác lườm anh.

Thang Tuấn quay sang nhìn Thang Mẫn và Châu Văn, “Nhờ chị với chú thay em chăm sóc bạn gái.”

Trong lòng thì ấm áp nhưng Hiếu Khiết vẫn thấy xấu hổ. Cô bực mình, “Anh mới phải lo chăm sóc bản thân ấy! Việc mà không xong thì đừng có về!”

Thang Tuấn tỏ vẻ sợ hãi.

Thang Mẫn bật cười, gật đầu tán thành, cố ý nghiêm khắc dặn: “Lần này, hy vọng cuối cùng của nhà họ Thang ở em đây, biết chưa?”

Thang Tuấn thu lại thái độ bông đùa, hứa chắc: “Em biết, xin mọi người yên tâm, em sẽ không khiến cả nhà thất vọng đâu.” Anh ngồi lên xe, kéo cửa kính xuống, nhìn tất cả.

Hiếu Khiết lưu luyến. Đột nhiên Thang Tuấn thò đầu ra ngoài, hôn trộm Hiếu Khiết một cái. Mọi người được phen cười trộm.

Hai má cô đỏ bừng, tức giận lườm anh. Thang Tuấn lại cười đắc thắng.

Chiếc xe chậm chậm rời khỏi nhà họ Thang. Thang Mẫn và Hiếu Khiết nhìn chiếc xe đi khuất, vừa hy vọng vừa thấp thỏm lo lắng.

Tại cổng trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải, ba chiếc xe liên tiếp đỗ lại, nhân viên đón tiếp vội vã bước tới mở cửa.

Nhà thiết kế A kiêu hãnh xuống xe.

Nhà thiết kế B thời trang xuống xe.

Nhà thiết kế C quý phái xuống xe.

Hiếu Khiết dẫn các nhà thiết kế đi vào sảnh lớn, mỉm cười giới thiệu, “Các vị đang nhìn thấy Spirit Hoàng Hải 1 của chúng tôi, chuyên phân phối dòng sản phẩm cao cấp. Còn phong cách của Hoàng Hải 2 trong tương lai cơ bản sẽ theo Hoàng Hải 1, xin các vị chờ xem.”

Nhà thiết kế B và C rất hài lòng trước các gian hàng và nội thất trong trung tâm thương mại.

Nhà thiết kế A lại tỏ vẻ không thích, “VẬY nét đặc sắc của Hoàng Hải 2 là gì? Tôi không muốn đến lúc thương hiệu vào lại bị khách hàng hiểu lầm những thiết kế của chúng tôi cũng giống như đại đa số các nhãn hàng khác, chẳng có nét gì độc đáo!”

Hiếu Khiết mỉm cười giải thích, “Xin đừng lo, Hoàng Hải 2 chủ yếu đi theo các thương hiệu sẵn có của các vị, mỗi gian hàng sẽ do các nhà cung cấp tự trang trí để làm nổi bật nét đặc sắc của từng thương hiệu. Độc đáo, chính là cái mà Hoàng Hải 2 cần, điều này lại phụ thuộc cả vào các vị.”

Các nhà thiết kế được Hiếu Khiết tặng bốc mà sung sướng nhìn nhau cười.

Nhà thiết kế C quyết định: “Tốt quá. Trợ lý Lâm, chúng tôi rất hứng thú với kế hoạch Hoàng Hải 2, xin hỏi khi nào có thể ký hợp đồng?”

Hiếu Khiết nheo mày: “Các vị hài lòng thì tốt rồi. Nhưng lúc này, sau khi nói chuyện tôi mới phát hiện để nhà thiết kế tự trang trí gian hàng là điểm được coi trọng nhất, chỉ bằng chúng ta thêm điều khoản này vào trong hợp đồng, sau này càng đảm bảo quyền lợi của nhà thiết kế nhé. Các vị thấy sao?”

Họ suy nghĩ một lát rồi đều gật đầu.

Nhà thiết kế A mỉm cười, “Đương nhiên được, làm phiên trợ lý Lâm!”

Hiếu Khiết cười: “Sau khi phòng pháp chế của chúng tôi sửa lại hợp đồng, tôi sẽ lập tức thông báo cho các vị.”

Các nhà thiết kế gật gù thỏa mãn.

Hiếu Khiết đã có tính toán.

Làm việc vất vả mấy ngày liền, quay trở về khách sạn, tắm rửa xong, Hiếu Khiết nằm trên giường, quay đi quay lại vẫn không sao ngủ được.

Cô nhìn những thứ đầu giường: gậy kích điện, bình xịt hơi cay, còi BB và cả mấy bức ảnh của Thang Tuấn, bất giác phì cười, “Đồ ngốc kia không biết lấy từ đâu ra mấy thứ này!”

Đột nhiên, điện thoại của cô đổ chuông, hiển thị cái tên Thang Tuấn. Hiếu Khiết sung sướng nhấc máy.

Thang Tuấn cầm điện thoại, mặc comple, thanh thoi đi dạo trong công viên nước Anh, quan tâm hỏi: “Em ngủ chưa? Anh có đánh thức em không?”

Hiếu Khiết hờn trách: “Chưa nghe thấy giọng anh thì sao mà ngủ được. Đang xem mấy món quà dỏ hơi của anh đây!”

Thang Tuấn bật cười, “Sao mà dỏ hơi? Rất thiết thực đấy. Cao Tử Tề có làm phiền em không?”

Hiếu Khiết bực mình: “Em với anh ấy chỉ bàn công việc thôi, hợp tác rất tốt!”

Thang Tuấn chưa chịu thôi, “Vậy hả? Không phải lại mời em đi uống cà phê? Không phải lại tặng em quần áo nữa chứ?”

“Đương nhiên không. Đừng chỉ hỏi em, việc chính anh làm đến đâu rồi, thuận lợi không?”

Thang Tuấn bắt đầu khoe, “Đương nhiên, anh đích thân tới London, đương nhiên không vấn đề gì rồi. Đồng sự Tăng có quan hệ rộng thế nào cũng không thể bằng những mối quan hệ của anh ở London được. Doug và quý cô White giúp đỡ anh rất nhiều.”

Hiếu Khiết rất phấn khởi.

“Đợi sáng mai khi em mở mắt ra, sẽ thấy Hoàng Hải có một sự chuyển mình. Ngay cả một người bạn là nhà phân tích của anh cũng ra tay giúp đỡ, sẽ xuất hiện trong chương trình sớm mai!”

Hiếu Khiết cuối cùng cũng thở phào, “Vậy thì tốt rồi, việc ký hợp đồng với các nhà thiết kế cho Hoàng Hải 2 em cũng đã kéo dài thêm được vài ngày, tin chắc là căn chuẩn thời điểm.”

Thang Tuấn ngồi trên chiếc ghế đá cạnh một cây to, nhìn người xung quanh đi đi lại lại, “Cảm ơn em, may mà Hoàng Hải còn có em. Anh bên này cũng tương đối rồi, lát nữa sẽ đáp máy bay về Thượng Hải.”

Hiếu Khiết vui sướng đếm ngón tay, “VẬY... còn 11 tiếng nữa là gặp nhau rồi.”

Thang Tuấn lưu luyến: “Cho nên em ngủ sớm đi, ngày mai còn một trận đánh lớn đấy.”

Hiếu Khiết nũng nịu: “Nhưng nghe được tin tốt lại hưng phấn đến mức không ngủ được. Anh... ru em ngủ đi!”

Thang Tuấn nghĩ nghĩ, thấy mấy con chó trên bãi cỏ trước mặt buột miệng, “Một con chó, hai con chó, ba con chó, bốn con chó...”

Hiếu Khiết cười phá lên, bật dậy, “Làm gì có ai ru ngủ như anh, chán quá!”

Thang Tuấn xấu hổ vò đầu, “Chán lắm hả? Nhưng anh toàn đếm như thế để ngủ, để anh nghĩ thêm nhé?”

Hiếu Khiết thấp thỏm chờ đợi. Đầu dây bên kia Thang Tuấn vẫn im lặng. Một lát sau, điện thoại vang lên tiếng hát: “I feel wonderful. Because I see the love light in your eyes.”

Là anh hát. Hiếu Khiết vừa cảm động vừa bất ngờ.

Thang Tuấn ngồi đó, cất giọng dịu dàng hát bài Wonderful tonight của Eric Clapton, “And the wonder of it all. Is that you just don’t realize how much I love you.”

Hiếu Khiết lắng nghe.

“And then I tell her as I turn out the light. I say, my darling, you were wonderful tonight. Oh my darling, you were wonderful tonight...”

Cô từ từ khép mắt lại, chìm vào giấc mơ ngọt ngào.

Trong giấc mơ, Thang Tuấn nhẹ nhàng lấy điện thoại trong tay cô ra, đặt lên đầu giường, hôn nhẹ lên trán cô, trù mến nói: “Chúc ngủ ngon.”

Sáng ngày hôm sau, Đồng sự Tăng vẫn còn đang nằm ngủ trên giường, đột nhiên điện thoại đổ chuông. Ông miễn cưỡng mở mắt nghe máy, bên kia vang lên giọng nói hoảng hốt của ông A, “Mau bật tivi lên, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Đồng sự Tăng tỉnh cả ngủ, vội ngồi dậy, cầm điều khiển bên cạnh bật tivi lên.

Bản tin đang phát chương trình một nhà phân tích chuyên môn đang dự báo tình hình của Hoàng Hải: “Trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải sau vụ cáo buộc nhà họ Thang tham nhũng, quý III có biểu hiện ổn định trở lại, tăng chút lợi nhuận. Nhưng căn cứ theo thông tin nội bộ lan truyền trong Hoàng Hải mấy ngày qua, Hoàng Hải 2 mà họ định khai trương, việc mời gọi nhà cung cấp không như mong muốn dự tính, dự kiến lợi nhuận quý IV cuối năm sẽ giảm 5%, xem chừng giá cổ phiếu của Hoàng Hải sẽ lại có một sự biến động nữa...”

Đồng sự Tăng ngạc nhiên nhìn tivi, tức giận quát: “Vớ vẩn! Ai đưa tin tức linh tinh vậy?”

Đầu dây bên kia, ông A sốt ruột: “Không chỉ có bản tin, ngay đến báo mạng, báo giấy đều xuất hiện những tin tức bất lợi cho Hoàng Hải. Hiện nay giá cổ phiếu của Hoàng Hải đang lao dốc khủng khiếp. Tại sao lại thế này, lẽ nào... việc mời gọi các nhà cung cấp vào Hoàng Hải 2 gặp vấn đề thật?”

Đồng sự Tăng điên tiết: “Làm gì có! Việc mời gọi các nhà cung cấp rõ ràng rất thuận lợi!”

Ông tức giận cúp máy, thầm thối chí: “Ai to gan dám đấu với ta!” Không ngừng suy nghĩ, đi đi lại lại.

Vào lúc này, giá cổ phiếu của Hoàng Hải trên màn hình toàn là một màu xanh thê lương.

Lát sau, hội đồng quản trị u ám chạy đến nhà họ Tăng. Đồng sự Tăng vẫn còn mặc đồ ngủ, đầu tóc rối bù, xem ra đang mất bình tĩnh.

Ông A lên tiếng: “Cổ phiếu của Hoàng Hải từ lúc mở sàn đến giờ liên tục rớt giá, hiện nay tiền lương hưu của mọi người đều ở đó. Ông bảo phải làm thế nào?”

Ông B trách móc: “Đúng thế. Bình thường chúng tôi đều rất tin tưởng ông, nhưng lần này việc mời gọi các nhà cung cấp vào Hoàng Hải 2 xảy ra vấn đề, sao không biết đường nói trước với chúng tôi, bây giờ tin tức đã được truyền đi, mọi người mới biết. Sau này bảo chúng tôi làm sao tin ông được nữa!”

Đồng sự Tăng vội an ủi hội đồng quản trị, “Đừng nghe cánh nhà báo ăn nói linh tinh. Rõ ràng việc mời gọi các nhà cung cấp rất thuận lợi, nhất định là có nơi đưa thông tin sai lệch.”

Tử Tề ăn mặc chỉnh tề, đi qua phòng khách, định đi làm.

Đồng sự Tăng thấy Tử Tề, vội hỏi han thực hư thế nào, “Tử Tề, việc mời nhà cung cấp vào Hoàng Hải đã xong chưa? Hiện nay các nhà thiết kế của các thương hiệu vào Hoàng Hải được bao nhiêu phần trăm rồi?”

Tử Tề cười khở: “Theo cháu biết, việc mời các nhà cung cấp vẫn đang bàn bạc, nhưng hiện nay họ vẫn chưa ký hợp đồng với chúng ta. Tỷ lệ chưa được 10%.”

Ông B lo lắng: “Những gì báo chí nói là sự thật!”

Ông C thốt lên: “Sắp khai trương đến nơi rồi, tỷ lệ các nhà cung cấp vào vẫn còn thấp vậy, đến lúc khai trương xong chẳng phải thâm thối? Chi phí cho một ngày kinh doanh không chỉ có vài trăm vạn đâu!”

Hội đồng quản trị thì nhau thở dài.

Đồng sự Tăng phản nộ: “Tại sao cả hợp đồng vẫn chưa ký? Việc này do ai phụ trách?”

Tử Tề đương nhiên biết là Hiếu Khiết, nhưng anh không đáp lại.

Đồng sự Tăng đột nhiên nhớ ra trợ lý của Tử Tề là Hiếu Khiết, kích động hỏi: “Là Lâm Hiếu Khiết ư?”

Tử Tề không phủ nhận.

Đồng sự Tăng hồn bay phách lạc ngã phịch xuống ghế, “Lâm Hiếu Khiết quả nhiên là nội gián! Ta đúng là đã chủ quan quá rồi! Đi tin bọn chúng sẽ không phản công, người nhà họ Thang chỉ đang diễn cảnh heo ăn hổ mà thôi!” Ông tức giận đập tay xuống bàn.

Không ai để ý Tử Tề lại lặng lẽ nhếch mép.

Thang Lan cầm kéo tỉa cây cảnh, chăm chú cho chậu cây trước mặt.

Thang Mẫn đứng bên cạnh, tỉa một chậu khác, chỉ có điều đường kéo không nhanh nhạy bằng Thang Lan.

Châu Văn phục vụ, mỉm cười: “Trước đây phu nhân cứ thấy cổ phiếu tuột dốc là lại lo đến mức không ăn nổi cơm, giờ rớt xuống tận đáy mà phu nhân chẳng màng theo dõi thị trường cổ phiếu, vẫn thanh thoi tỉa cây, Châu Văn thực sự khâm phục bản lĩnh phu nhân.”

Thang Lan nhanh gọn tỉa một góc khác, cười: “Bởi biết đây là Thang Tuấn dựng nên, tôi mới yên tâm như thế. Hơn nữa, nhân cơ hội này cho những người đó hiểu rõ, giá cổ phiếu của Hoàng Hải là do mẹ con nhà họ Thang chúng ta xếp từng viên gạch viên ngói. Họ muốn thao túng thì chẳng đơn giản thế đâu!” Bà nhìn chậu hoa trước mặt, xị nước cho nó, cảm thán, “Người ta nói rồi, tưới nước cho cây cảnh còn phải học ba năm mới thạo, huống hồ làm chủ tịch một trung tâm thương mại. Chẳng dễ dàng gì!”

Thang Mẫn cười: “Mẹ nói phải, chắc giờ sắc mặt của Đồng sự Tăng còn xanh hơn cả chậu cây này!”

Thang Lan hả hê, rất hài lòng, “May mà đã buông 40% cổ phiếu lúc đầu, chỉ cần đợi xem lần này thấp tới mức nào, chúng ta sẽ hành động.”

Châu Văn biết ý, nhận cây kéo trên tay Thang Lan, đổi một chiếc khác đưa bà, tò mò hỏi: “Vậy khi nào thì sẽ mua vào ạ?”

Thang Lan suy nghĩ, “Không vội, đây mới chỉ là đợt đầu. Thang Tuấn nói, sẽ để cổ phiếu rớt giá năm ngày liên tiếp, đến lúc đó mới là thời cơ!”

Thang Mẫn quay sang Châu Văn, “Chú Châu, chú có muốn nghe theo đề nghị của Thang Tuấn, lấy chút tiền lương hưu đầu tư vào thị trường cổ phiếu Hoàng Hải không?”

Châu Văn gật gù, “Đương nhiên, thiếu gia nói đầu tư vào đâu đều chính xác cả!”

Thang Mẫn đùa: “Vậy tiền lương của chú nửa năm cuối cháu sẽ lấy để đầu tư mua cổ phiếu hết, thế có được không?”

Châu Văn sững người, vội vã tiếp lời, “Tiểu thư, nửa năm tiền lương có vẻ hơi nhiều, chú Châu còn cần ít vốn sống qua ngày chứ. Mặc dù tôi rất tin thiếu gia, không chút nghi ngờ, nhưng người ta chẳng nói cổ phiếu giống như Tam Giác Quỷ, vào được chưa chắc đã ra được, phải nhiều vốn như phu nhân và tiểu thư mới chịu nổi.”

Châu Văn cứ thế lải nhải, hai mẹ con bật cười, mặc kệ ông.

Ông vội vã sán lại họ, hoang mang đề nghị: “Tiểu thư, đừng lấy cả nửa năm. Ừm, ba tháng, ba tháng tôi còn chấp nhận được. Phu nhân! Phu nhân!”

Thang Lan và Thang Mẫn nhìn nhau cười, để lại Châu Văn với khuôn mặt đau khổ.

Chương 36: Chung Thủy Suốt Đời

Trong văn phòng của bộ phận kế hoạch Hoàng Hải, sắc mặt ai nấy đều buồn thảm, trên bàn đặt vài tờ báo viết về tỉ giá cổ phiếu Hoàng Hải.

Tổ Tổ chau mày, “Lần này thì hỏng thật rồi. Cổ phiếu công ty liên tục sụt giảm năm ngày liền, nghe nói sắp triệu tập cuộc họp đại hội đồng, bỏ phiếu bầu lại chủ tịch.”

Mắt Trịnh Phàm sáng bừng, “Như vậy có nghĩa là chủ tịch Thang sẽ quay về nắm quyền phải không? Vậy chủ nhiệm Thang cũng sẽ quay lại?”

Tô Lợi bình tĩnh: “Triệu tập đại hội cổ đông cũng vô ích, người của chủ tịch Tăng nắm nhiều cổ phần hơn người của chủ tịch Thang. Hơn nữa, chủ tịch Tăng nhiều mưu mô thâm hiểm, là một tên cáo già, chẳng chịu thua dễ dàng thế đâu.”

Trịnh Phàm hơi thất vọng, “Vậy à, tôi vẫn đang chờ ông ta gặp phải báo ửng.”

Tổ Tổ thở dài, “Chà, các lãnh đạo đấu đá, chúng ta chẳng làm được gì! Điều tôi lo lắng vẫn là bát cơm của chúng ta. Tin tức cổ phiếu tụt dốc được truyền đi khiến những nhà cung cấp lúc đầu định ký hợp đồng cũng quyết định tạm thời lùi thời hạn. Trời ơi! Năm nay công ty rốt cuộc bị sao thế? Suốt ngày xảy ra chuyện!”

Người này nhìn người kia, đều lắc đầu thở dài, mặt mũi cau có.

Hiếu Khiết vui vẻ đi vào, cất lời chào tất cả.

Cả phòng chìm đắm trong bầu không khí nặng nề, Hiếu Khiết nhìn thấy mấy tờ báo trên bàn, hiểu ra cười cười: “Mọi người... lấy lại chút tinh thần được không?”

Tố Tố chề môi, “Giờ công ty thế này, chúng tôi sắp thất nghiệp rồi.”

Hiếu Khiết không thấy người ngoài, mỉm cười an ủi, “Đừng lo, đang là thời kỳ quá độ, rồi sẽ tốt đẹp thôi! Chỉ cần tin tưởng công ty là được.”

Cô đập đập chỗ báo trên bàn ám chỉ: “Những rắc rối trước đây chẳng phải đều giải quyết được, nên có niềm tin! Hiếu chưa hả?”

Tố Tố thắc mắc: “Hành động nào thể hiện niềm tin?”

Hiếu Khiết cười bí hiểm, “Mua cổ phiếu.”

Tất cả ngơ ngác, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn cô. Hiếu Khiết nhẹ bằng trở về chỗ.

Tố Tố và Trịnh Phàm nhìn nhau.

Tố Tố suy đoán, “Đây không phải là...”

Trịnh Phàm tiếp lời: “Cái gọi là tin tức nội gián?”

Cả đám lập tức lao về chỗ mình, lặng lẽ đặt mua cổ phiếu.

Hiếu Khiết bất giác mỉm cười.

Trong sân nhà họ Thang, ba mẹ con vui vẻ ngồi uống trà.

Thang Mẫn cười: “Chiều nay sẽ được xem màn kịch cổ đông bầu lại chủ tịch. Lần này uncle sẽ trở thành chủ tịch đoán mệnh nhất trong lịch sử Hoàng Hải. Em này, chuyển đi Anh bay cũng hay mà làm cũng rất tốt.”

“Chị cũng chẳng kém mà. Số tiền bán nhà bỏ hết vào thị trường cổ phiếu, mua vào lúc thấp điểm nhất. Em thấy chúng ta nắm chắc phần thắng rồi!”

Hai chị em nhìn nhau cười.

“Có thể cho ông ta một trận, nghĩ thế đã thấy phần chấn.” Thang Mẫn uống một ngụm.

Thang Lan tỏ thái độ thận trọng, “Hai đứa đừng vui quá sớm. Sự việc vẫn chưa kết thúc, ai thắng ai thua còn chưa biết.”

Thang Tuấn cười: “Mẹ căng thẳng quá. Uncle chẳng còn gì mà nói nữa! Dù ông ta muốn đảo ngược thế cục cũng chẳng phải dễ dàng! Hơn nữa, chiều nay bầu chủ tịch xong, chúng ta sẽ đưa ra một loạt các tin tốt để cổ phiếu tăng trở lại. Đến lúc đó, số cổ phiếu trong tay chúng ta sẽ tăng giá trị với biên độ lớn.”

Thang Mẫn bật cười, “Tới lúc đó, uncle nhất định sẽ tức giận đến bất tỉnh. Ông ta lấy hết tiền của nhà ta, nhưng chớp mắt chúng ta lại kiếm được gấp mấy lần chỗ đó.”

“That’s right!” Thang Tuấn vỗ tay, sung sướng.

Thang Lan thấy các con vui vẻ, chậm rãi uống trà, mỉm cười, “Tóm lại, cái gì thuộc về nhà họ Thang thì không chạy đi đâu được.”

Thang Mẫn đồng ý: “Mẹ nói đúng.”

Thang Lan nhìn Thang Mẫn, vô tình nhắc nhở: “Việc công ty kết thúc rồi, con cũng nên nghiêm túc tìm một người kết hôn thôi chứ?”

Thang Mẫn sửng sốt.

“Cái anh bạn trai hồi học đại học đâu? Hiện giờ sống thế nào, hai đứa còn liên lạc không?” Thang Lan thấy Thang Mẫn kinh ngạc, cố ra vẻ bình thản, che giấu sự quan tâm, “Mẹ không muốn sau này lại bị người ta dùng chuyện hôn nhân của con để uy hiếp Hoàng Hải nữa.”

Thang Mẫn hơi thất vọng, “Con sẽ không để mẹ lo lắng nữa đâu.”

Thang Tuấn nói thầm với chị gái: “Mẹ lo cho chị nhưng làm cao đấy.”

Thang Mẫn lúc này mới hiểu được tấm lòng bà, tâm tình ấm áp trở lại.

Thang Lan trừng con trai, “Đều là con nói đấy! Đến lúc phải tới công ty tham gia hội đồng cổ đông rồi, không thể để lỡ cơ hội tiền uncle của các con lần cuối đâu.”

Thang Lan chậm chậm đứng lên, hai chị em vội đỡ bà.

Ba người phấn khởi và tự tin.

Đại hội cổ đông chuẩn bị triệu tập, Đồng sự Tăng lại có tranh chấp với các thành viên hội đồng quản trị.

“Tại sao các ông lại tự ý bán cổ phiếu chứ!”

Ông A xua tay bất lực, “Nếu không thì chúng tôi phải làm thế nào?! Máy ngày nay cổ phiếu rớt giá, chủ tịch Tăng, chúng tôi còn chưa bắt ông giải thích đấy!”

Các thành viên khác thì nhau góp lời:

“Phải phải! Tại sao lại thế này chứ!”

“Rớt giá liên tiếp năm ngày liền, còn ngồi yên được ư?”

Đồng sự Tăng điên tiết, “Giải thích?! Tôi có gì mà phải giải thích?! Tôi cũng là người bị hại! Toàn bộ việc này đều do Thang Tuấn đã thao túng sàn chứng khoán! Giá cổ phiếu sớm muộn cũng sẽ quay lại đúng giá thị trường.”

Ông A nói: “Với tư cách là chủ tịch, tại sao ông lại thiếu đề phòng như vậy? Lần này thì hay rồi, chúng ta không chỉ phải bù vào số tiền lấy được từ nhà họ Thang, ngay cả lương hưu cũng ở trong đó! Chúng tôi đương nhiên phải bán những cổ phiếu đang giữ rồi!”

Đồng sự Tăng vô cùng tức giận, “Các ông đúng là quá dễ kích động! Tóm lại, lát nữa triệu tập đại hội cổ đông, chúng ta phải vững vàng, không được để bọn Thang Lan đắc ý. Các ông phải tin tưởng tôi.”

Ông ta cố gắng khuyên giải các thành viên trong hội đồng quản trị nhưng ai cũng mang bộ mặt lo lắng.

Ông B lo lắng: “Nhưng hiện nay tỷ lệ cổ phiếu của chúng ta còn đủ sức chống đỡ không?”

Đồng sự Tăng tính toán: “Thêm cổ phiếu trong tay Tử Tề thì tỷ lệ mà chúng ta nắm giữ sẽ nhiều hơn nhà họ Thang. Mọi người hãy nhớ, chỉ cần vượt qua nguy cơ này, chỉ cần tôi vẫn còn ngồi ở vị trí chủ tịch, tôi sẽ có cách tăng giá cổ phiếu. Nhất định phải cố gắng, các vị hiểu chưa?”

Thành viên A đảo mắt, “Thôi nói sau. Đến lúc rồi, bắt đầu họp!” Ông ta quay người bỏ đi, các thành viên khác áy náy nhìn Đồng sự Tăng rồi cũng rời đi.

Đồng sự Tăng nghiêng răng, cất bước.

Phòng họp của Hoàng Hải đã ngồi đông đủ, đại hội cổ đông chuẩn bị bắt đầu, không khí khẩn trương nghiêm túc.

Cửa phòng mở ra, Thang Lan dẫn Thang Mẫn và Thang Tuấn bước vào, ba người ngẩng cao đầu, bản lĩnh phi phàm.

Thang Lan nhiệt tình chào hỏi các thành viên hội đồng quản trị và cổ đông, tất cả đều nhiệt tình đáp lại.

Đồng sự Tăng lạnh lùng quan sát.

Thang Lan bắt gặp Đồng sự Tăng, mỉm cười tự nhiên: “Đồng sự Tăng, lâu lắm không gặp.”

Đồng sự Tăng chẳng vui vẻ gì: “Đúng là lâu lắm rồi, lâu đến mức chủ tịch Thang đã quên tôi đã không còn là Đồng sự Tăng, mà là chủ tịch Tăng mới phải ư?”

Thang Lan giả vờ bất ngờ, “À không sai, vào giờ phút này ông vẫn còn là chủ tịch Tăng. Nhưng khi bước ra khỏi phòng họp, còn là chủ tịch nữa hay không, tôi cũng không chắc!”

Thang Lan cố tình châm biếm. Đồng sự Tăng nổi điên, tức giận đập tay xuống bàn, “Các người đừng đắc chí! Ta đã trúng kế, nhưng cổ phiếu có thể sụt giá bao lâu, một ngày hai ngày? Một tuần hai tuần? Hừ! Chỉ cần Hoàng Hải 2 khai trương, giá cổ phiếu lập tức sẽ ổn định, bà có tin không hả?!”

Thang Lan mỉm cười: “Tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết, thực tế chủ tịch Tăng kinh doanh không tốt, giá cổ phiếu hạ xuống tận đáy. Tôi đã nói với ông rồi, làm chủ tịch và Đồng sự là hoàn toàn khác nhau, không phải chỉ đi đánh golf là sẽ thấy tiền lãi tự động hiện ra.”

Đồng sự Tăng bực bội: “Nói nhiều như thế chẳng phải bà vẫn muốn quay về vị trí chủ tịch Hoàng Hải sao? Đừng có mơ! Tôi sẽ không nhường nó cho bà đâu!”

Thang Lan mặc kệ ông ta, chậm rãi đi tới vị trí của mình, ngồi xuống; Thang Mẫn và Thang Tuấn lần lượt ngồi xuống hai bên mẹ.

Ba người yên chỗ rồi, Thang Lan điềm tĩnh phản bác Đồng sự Tăng, “Việc này không đến lượt chủ tịch Tăng quyết định. Nếu không thì hôm nay đã chẳng phải triệu tập đại hội cổ đông rồi!”

“Hừ! Cổ phần của Đồng sự Lý đã bị Tử Tề mua hết rồi! Bất luận thế nào, hôm nay số phiếu người của tôi cũng sẽ đều qua bà, cho dù có bỏ phiếu cả trăm lần bà cũng không thắng nổi tôi chứ đừng nói tới việc trở về Hoàng Hải.” Đồng sự Tăng có vẻ chắc ăn.

Thang Tuấn và Tử Tề nhìn nhau, ánh mắt Tử Tề sâu thăm thẳm, không thể nhận ra anh đang nghĩ gì.

Thang Lan lên tiếng: “Những lời thừa thãi đó nào có tác dụng? Cứ bỏ phiếu đi rồi sẽ biết!”

Sau đó, Đồng sự Tăng thuyết phục các cổ đông đến bã bọt mép. Thang Lan như nắm chắc phần thắng, cũng làm như thế.

Bắt đầu bỏ phiếu. Trước phòng họp đặt một thùng phiếu, người mở phiếu đứng bên cạnh lần lượt hô:

“Đồng sự Vương lên bỏ phiếu.”

“Đồng sự Trương lên bỏ phiếu.”

...

Các đồng sự đứng dậy theo thứ tự, bỏ phiếu vào thùng.

Tấm bảng trắng phía trước chia thành hai cột “Tăng” – “Thang”, lần lượt được đánh dấu kết quả mở phiếu. Số phiếu của hai cột bằng nhau, bất phân thắng bại.

Thang Tuấn hạ giọng, “Chị, làm thế nào bây giờ? Nếu bỏ phiếu xong, số phiếu của nhà mình và ông ta ngang ngửa...”

Thang Mẫn cắn môi, “Chị thấy, số phiếu quyết định thắng thua nằm ở Cao Tử Tề.” Cô lo lắng đưa mắt nhìn về phía Cao Tử Tề. Thang Tuấn cũng vậy. Hai chị em nhìn nhau, nhẩn mặt lại, thầm lo lắng.

Lúc này, người mở phiếu nói: “Số phiếu của hai bên ngang bằng, chỉ còn lại một lá phiếu cuối cùng của cổ đông Cao Tử Tề.”

Tất cả đều im lặng.

Đồng sự Tăng đặc ý, vỗ vai anh. “Trông cả vào cháu đó!”

Tử Tề mỉm cười với ông ta. Chiến thắng đang ở phía trước, Đồng sự Tăng ngạo mạn nhìn Thang Lan.

Người mở phiếu nhìn khắp hội trường, hít sâu một hơi, tuyên bố: “Các vị cổ đông, kết quả bầu chủ tịch của đại hội cổ đông như sau: Cổ đông Tăng giành được 37% số phiếu bầu; cổ đông Thang giành được 41% số phiếu...”

Lời còn chưa dứt, mọi người đã ồ cả lên, kẻ vui người buồn.

Thang Tuấn vui vẻ: “Mẹ! Chúng ta thắng rồi!”

Cả Thang Lan và Thang Mẫn đều sung sướng.

Thành viên hội đồng quản trị kinh ngạc, thở hắt ra, rồi nhao nhao.

“Cái gì? Sao lại thế được?!”

“Lá phiếu của Cao Tử Tề đã thay đổi cục diện?”

“Cao Tử Tề chẳng phải là người của Đồng sự Tăng ư?”

Đồng sự Tăng tức giận đứng lên, đập mạnh xuống bàn, chỉ vào Tử Tề, gào lên: “Khốn nạn! Lá phiếu này không đúng! Tôi yêu cầu kiểm lại!”

Tử Tề cắt ngang, “Không cần đâu. Số phiếu không sai, lá phiếu cuối cùng tôi bỏ cho bà Thang Lan!”

Đồng sự Tăng kinh ngạc: “Anh đang nói gì vậy? Tử Tề, anh đang làm cái gì?! Tại sao lại giúp người nhà họ Thang?”

Thang Tuấn cũng kinh ngạc không kém.

Tử Tề nhún vai, “Cháu không phải giúp người nhà họ Thang, cháu giúp Hiếu Khiết.”

Đồng sự Tăng tức đến choáng váng, lão đảo ngời xuống ghế.

Trong phòng làm việc của bộ phận kế hoạch, ai nấy đều hồi hộp chờ đợi kết quả.

Tổ Tổ hỗn hển chạy tới, “Bỏ... bỏ phiếu xong rồi!”

Trịnh Phàm lo lắng đứng dậy, “Kết quả thế nào?!”

Mọi người nhìn chăm chăm vào Tổ Tổ, lo lắng nắm chặt tay lại, chờ đợi chị công bố kết quả.

Tổ Tổ vui vẻ: “Chủ tịch Thang thắng rồi.”

“Thật vậy ư? Chủ tịch Thang thắng rồi!”

Hiếu Khiết hân hoan: “Thật hả? Thắng rồi? Tốt quá! Đúng là thắng rồi!”

Cả phòng náo nhiệt.

Sau khi đại hội cổ đông kết thúc, Tử Tề rảo bước rời khỏi phòng họp. Chợt Hiếu Khiết kéo anh lại. Anh bất ngờ, “Hiếu Khiết? Là em à?”

Hiếu Khiết thắc mắc: “Tại sao anh lại làm vậy?”

“Hả?” Tử Tề không hiểu.

“Em nghe nói hết rồi. Cuối cùng anh đã bỏ phiếu cho chủ tịch Thang, để bà giành lại Hoàng Hải. Tại sao anh lại làm vậy? Chẳng phải anh là người của Đồng sự Tăng?”

Tử Tề nheo mắt, “Anh nói mình là người của Đồng sự Tăng à?”

Hiếu Khiết sững người.

Tử Tề mỉm cười, “Chẳng phải anh luôn nói mình tới đây để giúp em ư? Anh không muốn thấy em phải vất vả thế này nữa, nghĩ đi nghĩ lại thì biện pháp duy nhất có thể giúp em là đưa Thang Lan trở lại, Thang Tuấn phục chức. Điều này với em có lẽ là tốt nhất, nhỉ?”

“Phải, nhưng em không ngờ anh...”

Tử Tề đùa: “Lại giúp đỡ tình địch?! Anh cũng bất ngờ. Thật lòng thì lúc bỏ phiếu xong anh đã hối hận. Anh để tâm đến nhà họ Thang nhiều như vậy làm gì? Nhà họ Thang sụp đổ rồi anh mới có cơ hội giành lại em.”

Hiếu Khiết đột nhiên không biết phải nói sao, “Em...”

“Hiếu Khiết sẽ không theo anh trở về Đài Bắc đâu!” Phía sau hai người vang lên giọng nói bức bối của Thang Tuấn.

Anh đi tới, kéo Hiếu Khiết ra sau mình, đứng trong tư thế người bảo vệ cô.

Tử Tề hào hứng: “Tôi vừa mới giúp nhà anh một việc lớn, vậy mà đã trở mặt nhanh như vậy?”

Thang Tuấn tuyên bố, “Cao Tử Tề, tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Nhưng chuyện này chẳng ảnh hưởng gì tới mối quan hệ giữa anh, tôi và Hiếu Khiết. Cô ấy vẫn là bạn gái tôi, tôi sẽ không nhường Hiếu Khiết cho anh.”

“Ha ha, vậy sao? Tôi lại có dự cảm, rất nhanh thôi, hai người sẽ lại phải đến tìm tôi đây.” Tử Tề mỉm cười bí hiểm, ám chỉ sau này sẽ có vấn đề phát sinh.

Ngày hôm sau, trước cửa trung tâm thương mại Spirit Hoàng Hải, rất nhiều quản lý đứng đợi trước cổng. Khi chiếc xe hơi màu đen sang trọng đi tới, một vị vội tới mở cửa.

Thang Lan quý phái xuống xe, Thang Mẫn theo ngay phía sau.

Tất cả mọi người cúi xuống, đồng thanh: “Chào mừng chủ tịch, chào mừng giám đốc.”

Hai người bước vào sảnh lớn, phía sau là một loạt các quản lý. Nhân viên nhìn thấy Thang Lan và Thang Mẫn đều cúi người xuống chào.

Hai mẹ con mỉm cười đáp lại.

Đoàn người bước lên thang cuốn, kiểm tra các tầng lầu. Thang Mẫn báo cáo với bà, “Các nhà thiết kế muốn vào Hoàng Hải 2 đều lần lượt ký hợp đồng với chúng ta rồi, coi như chúc mừng chủ tịch Thang. Hiện nay việc mời các nhà cung cấp vào Hoàng Hải 2 đã đạt tỷ lệ khoảng 90%.”

“Rất tốt, hãy chọn mấy chai rượu vang hảo hạng đáp lễ.” Thang Lan hài lòng.

Thang Mẫn nhìn tài liệu trên tay, “Về kế hoạch Giáng sinh, các trung tâm thương mại khác đưa ra ý kiến muốn Hoàng Hải làm chủ, mô phỏng mùa mua sắm ở Thượng Hải, tổ chức một Giáng sinh liên hợp.”

Thang Lan ngẫm nghĩ: “Được, vậy phải làm quy mô lớn. Ngoài Thượng Hải thì Hàng Châu cũng tham gia đi, hãy liên hệ với các trung tâm thương mại mà chúng ta có hợp tác.”

Thang Mẫn gật đầu, “Con biết rồi, sẽ nhanh chóng sắp xếp.”

Quay trở về phòng làm việc, Thang Lan đang hoàng ngồi lên ghế chủ tịch, ngồi lại vị trí này thể hiện bản lĩnh hơn người.

Trong bản tin, giá cổ phiếu đã tăng trở lại với tốc độ rất nhanh.

Bà an tâm hết thở, cuối cùng cũng nhắc được tảng đá trong lòng.

Một tiếng “Bùm” vang lên, Thang Tuấn vừa bước vào phòng kế hoạch đã bị âm thanh này làm giật mình.

“Chào mừng chủ nhiệm Thang trở lại!”

“Lâu lắm không gặp, anh càng ngày càng đẹp trai đấy!”

Mọi người đều đang cầm ống pháo, hoàn thành ý định làm Thang Tuấn bất ngờ.

Anh vui vẻ nhìn tất cả, trên người vẫn còn dính các dây giấy màu. Hiếu Khiết đi ngay bên anh cũng cười rạng rỡ, như thể đã biết trước.

Trịnh Phàm vui vẻ nịnh bợ: “Chủ nhiệm, cuối cùng anh cũng quay lại, đợt anh không ở đây, phòng làm việc thiếu đi một tác phẩm nghệ thuật đáng chiêm ngưỡng, làm việc chẳng có hứng thú gì cả!”

“Đúng thế đấy, Cao Tử Tề suốt ngày ôm bộ mặt cau có khiến chúng tôi áp lực lắm.” Tổ Tổ bắt chước, “Cầm cái này đi photo, làm lại cái này cho tôi.”

Cả phòng cười ầm lên.

Thang Tuấn nghiêm túc trở lại, áy náy, “Vừa qua việc kinh doanh của công ty bất ổn, cảm ơn các bạn đã cùng chung hoạn nạn với chúng tôi, không lựa chọn ra đi. Hôm nay lại được nhìn thấy mọi người, tôi rất cảm động, cũng rất vui nữa.”

Trịnh Phàm ngân ngấn nước mắt nhìn Thang Tuấn, “Đừng nói thế. Chủ nhiệm, sáng nay chúng tôi nhìn thấy giá cổ phiếu của Hoàng Hải cũng rất cảm-động-đấy! Bất ngờ tăng lên điểm cao nhất trong lịch sử, số tiền tôi còn nợ coi như có thể nói say goodbye rồi.”

“Đúng thế! Có chút tiền này thì con trai tôi được làm phẫu thuật thôi!” Tổ Tổ phụ họa, chớp chớp nhìn Hiếu Khiết, “Cũng phải cảm ơn sự nhắc nhở của giám đốc nữa.”

Hiếu Khiết nhoẻn cười: “Là các bạn có niềm tin ở Hoàng Hải, cùng vượt qua khó khăn. Thông báo thêm một tin tốt lành nữa, vị trí gian lớn nhất của Hoàng Hải 2 đã có một nhà thiết kế nổi tiếng thế giới đang đàm phán, tôi tin rằng rất nhanh thôi, tỷ lệ các nhà cung cấp vào sẽ đạt 100%, lúc đó chúng ta mở tiệc mừng công thật lớn nhé!”

Tất cả sung sướng hoan hô. Thang Tuấn chột sững lại, lúng túng nhìn Hiếu Khiết, “Khoan đã, tạm thời đừng ký hợp đồng với họ. Vị trí gian này anh đã tìm được nhà cung cấp khác rồi.”

Hiếu Khiết ngơ ngác: “Sao em không nghe nói gì hết?”

Thang Tuấn tỏ vẻ bí mật, “Hợp đồng đã làm rồi, đến lúc đó sẽ biết.”

Đúng là tin mừng.

Tổ Tổ thốt lên: “Oa, tốt quá. Cuối cùng cũng happy ending.”

Hiếu Khiết phát hiện thấy Tô Lợi bên cạnh lại bất an bèn hỏi: “Tô Lợi, đợt vừa rồi cô cũng vất vả, mọi chuyện ổn chứ?”

Tô Lợi định thần lại, “Rất ổn, sao ạ?”

Tố Tố cười thầm, trêu chọc Tô Lợi, “Ài chà, cô ấy buồn vì Tiết Thiếu chuyển sang phòng khác. Miệng thì ngậm kín mà lòng lại bận tâm.”

Tô Lợi bực mình lườm Tố Tố.

Hiếu Khiết lôi một chiếc USB ra, đưa cho Tô Lợi: “Đây, sáng nay tôi và Thang Tuấn gặp Tiết Thiếu, anh ta nhờ chúng tôi chuyển cho cô.”

Tô Lợi cầm USB mà thắc mắc.

“Anh ta nói, chỉ có Tô Lợi biết mật khẩu. Phải xem Tô Lợi có muốn giúp anh ta mở nó, lắng nghe tiếng lòng của anh ta hay không.” Thang Tuấn nói.

Mọi người nhìn chăm chăm vào Tô Lợi, cười thầm.

Tô Lợi thản nhiên: “Gì chứ? Mở một cái USB khó khăn lắm hả, tôi mở!”

Cô cắm nó vào chiếc máy tính bên cạnh.

Cả đám hòa theo: “Òa!”

Tô Lợi nhìn màn hình máy tính, mọi người cũng không nén nổi tò mò, nhìn trộm từ phía sau, Tô Lợi tức giận đuổi mọi người đi, “Mấy người đi làm việc đi, đừng có vây quanh đây nữa.”

Trịnh Phàm và Tố Tố cứ đứng sau Tô Lợi, trêu chọc cô.

Thang Tuấn và Hiếu Khiết nhìn nhau cười, phòng làm việc lại trở về vui vẻ như trước.

Mấy ngày sau, vào buổi chiều cuối tuần, trên chiếc bàn nhỏ trong sân, rất nhiều món điểm tâm tinh tế được bày lên. Hiếu Khiết nhận lời mời tới nhà Thang Tuấn ăn mừng.

Thang Lan mở lời: “Lần này nhờ vào kế hoạch của Thang Tuấn, để mọi người nhân lúc giá thấp mà mua vào cổ phiếu Hoàng Hải, sau đó lại bán lúc giá cao, coi như đã thu được hết về rồi!”

Thang Tuấn hớn hờ: “Mẹ à, con không chỉ kiếm được tiền mà còn trả sạch món nợ 750 vạn bằng Anh cho mẹ nữa nhé. Sau này mẹ không được uy hiếp, bắt con phải làm việc gì nữa đâu, con tự do rồi!”

Cả nhà bực mình nhìn anh.

Hiếu Khiết nheo mắt, nghiêm giọng, “Cái gì mà tự do, anh định làm gì?”

Thang Tuấn cuống quýt: “Anh muốn công việc! Công việc!”

Thang Lan và Thang Mẫn bật cười.

Thang Mẫn trêu chọc: “Em chắc chắn trong công việc em là người tự do không hả?”

Thang Mẫn và Thang Lan nhìn nhau, Thang Lan nghiêm nghị: “Thang Tuấn, trách nhiệm này khi nào con có thể gánh vác đây?”

Thang Mẫn hòa theo, “Đúng đấy, chị cũng muốn nghỉ ngơi rồi, để còn theo mẹ đi du ngoạn sơn thủy. Đừng có dựa vào chị!”

Hai mẹ con ngăm hiếu với nhau.

Thang Tuấn nói: “Mẹ, chị, khó khăn lắm mọi việc mới kết thúc, cho con nghỉ ngơi chút đã.”

Thang Lan trừng mắt: “Nghỉ ngơi cái gì? Bây giờ đến lượt mẹ và chị con phải nghỉ ngơi! Sau này công ty giao cho con, hãy chăm chỉ làm việc cho mẹ!” Bà quay sang Thang Mẫn, “Mẹ ủy quyền cho con, ráng sức dạy bảo Thang Tuấn, đuổi nó một lần nữa cũng không sao.”

Thang Tuấn đau khổ. Hiếu Khiết hí hửng cười thầm.

“Nghe thấy chưa hả? Mẹ đã nói rồi, chị không nhận cũng không được.” Thang Mẫn trang nhã uống một ngụm trà, liếc anh rồi cố tình nói với Hiếu Khiết, “Chà, Hiếu Khiết à, chị bảo rồi, chọn đàn ông phải chọn người dám gánh vác trách nhiệm, chứ như cái anh chàng nhu nhược thiếu quyết đoán, suốt ngày chỉ nghĩ đến chơi bời thế này, lấy rồi sớm muộn cũng phải chịu cực!”

Hiếu Khiết đón ý hùa theo: “Có lý đấy chị, một chút trách nhiệm cũng không có này. Hay giám đốc có đối tượng nào phù hợp thì giới thiệu cho em đi?”

Thang Tuấn bực mình nhìn Hiếu Khiết, lại nhìn mọi người, cười khổ, “Trời, lại còn lấy Hiếu Khiết ra uy hiếp em. Em chỉ nói đùa thôi mà, làm sao có thể không quản gia nghiệp chứ? Xin cả nhà yên tâm, con nhất định sẽ coi Hoàng Hải như Hiếu Khiết, chăm sóc thật tốt, chung thủy suốt đời!”

Hiếu Khiết đỏ mặt xấu hổ.

Thang Lan mỉm cười gật gù: “Tốt, mẹ tin con, chủ-tịch-Thang.”

Thang Tuấn đang uống trà, suýt nữa phụt ra, ngại ngùng vò đầu, “Nhưng trước khi nhận chức, con muốn làm một việc trước. Ngày mai con muốn đi tìm Đồng sự Tăng.”

Mọi người chột sững sờ.

“Con muốn đề nghị ông ta bán lại căn biệt thự nhà họ Thang. Dù sao...”
Thang Tuấn nhìn căn nhà đang ở, vẫn khác biệt với căn biệt thự cũ. Hơn nữa, tình cảm đối với căn biệt thự đó không chỉ dùng vài ba lời là diễn đạt hết “Đó là tài sản quan trọng nhất nhà chúng ta.”

Hiếu Khiết lo lắng: “Em đi cùng anh, hai tốt hơn một.”

Thang Lan và Thang Mẫn gật đầu. Thang Lan cười: “Được, vậy trông cả vào hai con. Ồ, còn nữa, gian hàng đặc biệt của Hoàng Hải 2...”

Thang Lan mới nói được một nửa, Thang Tuấn vội ngăn bà lại, thì thầm: “Mẹ đừng nói vội.” Anh dùng ánh mắt ra hiệu.

Thang Lan và Thang Mẫn biết ý, im lặng.

Hiếu Khiết thắc mắc: “Gian hàng đặc biệt gì ạ?”

Thang Tuấn vội chuyển chủ đề, “Mẹ, chẳng phải lát nữa mẹ phải cùng chị đến bệnh viện kiểm tra lại sao? Tối nay con đã hẹn massage Thái cho hai người rồi, mẹ và chị đến bệnh viện xong thì đi thư giãn nhé.”

Họ nháy mắt với anh.

“Được thôi, em mời, mẹ với chị hưởng thụ, đương nhiên phải tận dụng.”
Thang Mẫn cố tình thở dài, giả vờ như một chút ân huệ nhỏ bé này không thể thỏa mãn hai người, “Nhưng chỉ massage thì chưa đủ đâu, quay về nhanh lắm, hay là thêm một bữa tối ở nhà hàng Michelin, mở chai rượu vang hảo hạng mới sẽ lâu hơn một chút, nhỉ? Mẹ, mẹ muốn làm gì nữa không?”

Thang Tuấn vác bộ mặt đau khổ, nhìn vẻ mặt nham hiểm của hai người phụ nữ, lòng thầm than khổ.

Hiếu Khiết hoàn toàn ngỡ ngác, không hiểu mấy mẹ con đang chơi trò gì.

Tối đến, Thang Tuấn cố tình đẩy mẹ và chị gái đi, chỉ còn lại mình anh và Hiếu Khiết ở nhà dùng bữa tối.

Trên bàn ăn được bài trí tinh tế, có nến, hoa hồng và những dụng cụ thưởng thức tinh tế.

Hiếu Khiết nhắm mắt lại, Thang Tuấn dắt cô, chầm chậm bước tới bàn ăn.

Thang Tuấn nói: “Chờ một chút hãy mở mắt nhé.”

Hiếu Khiết cảnh cáo: “Không được trêu em, em sẽ giận đấy!”

Thang Tuấn kéo cô ngồi xuống, còn mình thì ngồi đối diện, “Được rồi, mở mắt đi!”

Hiếu Khiết mở mắt ra, trước mặt mình là bữa tối đầy lãng mạn, cô vừa kinh ngạc vừa vui sướng.

Thang Tuấn ngại ngùng, “Cuối cùng anh cũng tìm được cơ hội đây mấy người phiền phức kia đi, hẹn hò riêng với em một buổi.”

Bây giờ cô mới hiểu ra, bật cười vui vẻ.

Thang Tuấn nắm tay cô, bày tỏ thật lòng, “Từ trước tới nay, những lúc anh cảm thấy không thể làm được, chỉ có em bên cạnh cổ vũ anh, cho nên anh mới giành lại được Hoàng Hải từ tay Đồng sự Tăng.”

Hiếu Khiết e thẹn, “Đó là kế hoạch anh tự nghĩ ra, em chỉ giúp sức thôi.”

Thang Tuấn lắc đầu cười: “Nếu không phải em, anh không thể làm được. Anh muốn tặng em một món quà.”

Châu Văn bước tới, trong tay bưng một món ăn được đẩy nắp lịch sự, không biết bên trong là gì. Ông cung kính đặt đĩa xuống trước Hiếu Khiết, mỉm cười đi ra.

Hiếu Khiết tò mò: “Món gì đây ạ?”

Thang Tuấn tỏ vẻ bí mật, “Có thể ăn không ngon, nhưng chắc chắn là chưa ai ăn bao giờ.”

Hiếu Khiết hồi hộp mở chiếc nắp ra, một chú thỏ Peter đang nằm trên đĩa. Cô vừa tức giận vừa buồn cười, “Thỏ Peter?”

“Ừ.” Thang Tuấn ngầm ám chỉ, “Nhưng lần này, trên tay thỏ Peter có một tờ giấy.”

Hiếu Khiết mới để ý cuộn giấy trong tay chú ta. Cô rút nó ra, đùa: “Không phải là hóa đơn chứ, định bảo em trả tiền à?”

Trên giấy viết: Hợp đồng bảo tàng thỏ Peter ở châu Á. Cô khó tin nhìn Thang Tuấn, ngạc nhiên và sung sướng, lòng dâng lên nỗi xúc động.

Thang Tuấn dịu dàng nói: “Lần này đến Anh, một trong những việc anh đã làm chính là việc này. Anh giữ bí mật vì muốn mang cho em một bất ngờ. Sau này, bảo tàng thỏ Peter ở châu Á sẽ vào Hoàng Hải 2, nhà của thỏ Peter sẽ ở ngay bên cạnh chúng ta. Anh hy vọng, nữ chủ nhân của ngôi nhà đó chính là em.”

Hiếu Khiết phấn khởi.

Dưới ánh nến lung linh, hai người nhìn nhau trìu mến.

Hôm sau, Thang Tuấn và Hiếu Khiết lo lắng bất an đến trước cổng nhà họ Tăng.

Thang Tuấn nhấn chuông. Không lâu sau, cửa được mở ra.

Sở Sở nhìn thấy ai bên ngoài, tức giận định đóng cổng lại.

Thang Tuấn vội ngăn lại, “Sở Sở, anh muốn nói chuyện.”

Sở Sở lạnh lùng: “Tôi không còn gì để nói với các người.”

Cô định đóng cửa lần nữa, Thang Tuấn khẩn cầu: “Khoan đã, anh muốn... Em biết đấy, biệt thự nhà họ Thang rất quan trọng với anh, nó không thể để mất trên tay anh. Xin em hãy bán lại cho anh được không?”

Sở Sở thẳng thừng từ chối: “Không bao giờ!”

Thang Tuấn chau mày: “Sở Sở, em nói đi, phải làm thế nào thì em mới đồng ý?”

Sở Sở cười lạnh, nhìn hai người: “Được thôi, quỳ xuống cầu xin tôi.”

Thang Tuấn khổ sở, tính sẽ quỳ xuống, Hiếu Khiết nhanh tay ngăn anh lại.

Cô lo lắng: “Sở Sở, đừng như vậy...”

“Tôi muốn xem hai người yêu nhau có phải sẽ cùng làm những việc thiếu tự tôn như nhau không. Lần trước Lâm Hiếu Khiết đã tới cầu xin tôi, hôm nay tới lượt anh đấy!”

“Thang Tuấn, đừng, đừng cầu xin cô ta.”

Sở Sở nhìn Thang Tuấn.

Anh cắn răng, do dự một lúc rồi từ từ quỳ xuống.

Hiếu Khiết đau lòng, mắt đỏ hoe.

Sở Sở cuối cùng không nỡ: “Thôi đi! Dù sao sớm muộn gì anh cũng sẽ biết thôi.”

Thang Tuấn kinh ngạc, Hiếu Khiết vội vã kéo anh dậy.

Sở Sở hạ quyết tâm, “Chúng tôi không mua căn nhà đó. Người mua thật sự... là Cao Tử Tề.”

Thang Tuấn và Hiếu Khiết kinh ngạc.

“Nhưng sau đại hội cổ đông, anh ta đã rời khỏi nhà chúng tôi rồi. Các người hãy tự nghĩ cách mà tìm anh ta đi!” Dứt lời, cô đóng sầm cửa lại.

Hai người đứng bên ngoài, lòng rối như tơ vò.

Đồng sự Tăng yếu ớt nửa nằm nửa ngồi trên giường. Từ sau cuộc họp đại hội cổ đông, ông bị chấn động mạnh nên ốm mãi không khỏi. Sở Sở ngồi bên giường, cẩn thận đút từng thìa cháo cho ông.

Đồng sự Tăng ăn được vài thìa thì xua tay, mệt mỏi nói: “Cứ thế đã, bố mệt, muốn nằm.”

“Vâng.” Sở Sở đỡ ông.

Đồng sự Tăng trông dáng vẻ tiêu tụy của con gái, tự trách bản thân, “Bố xin lỗi, cái con muốn bố không thể cho con được, bây giờ còn đổ bệnh, bố thực vô dụng! Rất vô dụng!”

Sở Sở xót xa: “Bố, là con không tốt, là do con nông nổi nên mới hại bố. Con không cần Thang Tuấn nữa, chỉ cần bố mau khỏi bệnh là con thấy mãn nguyện.” Cô nói mà nước mắt rơi xuống từ lúc nào.

Đồng sự Tăng gạt lệ cho cô, tức giận: “Dù phải liều cái mạng già này, ta cũng không cho chúng nó yên ổn. Ta sẽ không tha cho Thang Tuấn, càng không tha cho Lâm Hiểu Khiết!”

Đêm đến, Đồng sự Tăng nhắc máy gọi đến một số. Sau khi kết nối được, ông ta nghiêm túc: “Là tôi, Đồng sự Tăng, tôi muốn anh làm một việc. Yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi anh. Sau khi việc thành, tiền lập tức được chuyển vào tài khoản của anh!”

Ông cúp điện thoại, cười nhạt.

Sở Sở ngơ ngác, không biết bố định làm gì.

Trong quán cà phê ngoài trời, Hiểu Khiết, Thang Tuấn và Tử Tề ngồi cùng một bàn.

Tử Tề mỉm cười nhìn hai người, hài hước mở lời: “Tôi đã nói sẽ nhanh chóng tìm tôi mà, quả nhiên...”

Anh lịch lãm uống cà phê.

Thang Tuấn nheo mắt, “Chắc anh cũng biết chúng tôi tìm anh làm gì, không cần nhiều lời nữa, bán hay không bán, bán bao nhiêu tiền?”

Tử Tề gật đầu, “Tôi bán!”

Thang Tuấn và Hiểu Khiết thở phào.

“Đừng vui quá sớm, nếu chỉ đơn thuần là giúp Hiểu Khiết thì tôi không chút ngần ngại.” Tử Tề liếc Thang Tuấn, “Nhưng với nhà họ Thang, làm ăn là làm ăn. Muốn mua lại căn biệt thự đó thì có thể, nhưng phải dùng giá thị trường cộng thêm 100 vạn tệ nữa phí bảo quản. Dù sao tôi cũng từ xa tới Thượng Hải, không thể về Đài Loan với hai bàn tay trắng!”

Thang Tuấn không chịu lép vế, “OK! Tôi đồng ý.”

Thang Tuấn lôi hợp đồng mua bán đã được chuẩn bị sẵn, Tử Tề xem xong, ký tên, Thang Tuấn cũng ký. Hai bên cất hợp đồng.

Cả ba đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Đừng quên, trong tay tôi có 5% cổ phần quyết định của Hoàng Hải. Hơn nữa, tôi không định từ bỏ việc theo đuổi Hiếu Khiết.” Tử Tề dịu dàng nhìn cô. “Anh sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho em, nhớ nghe điện thoại nhé!”

Hiếu Khiết khẽ cười, Thang Tuấn không vui, kéo cô về phía sau, “Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, không cho anh cơ hội thò tay đâu.”

Tử Tề phớt lờ, thản nhiên bỏ đi.

Thang Tuấn quay lại: “Anh đi lấy xe, em đợi nhé.”

Hiếu Khiết gật đầu, ngồi xuống ghế, đợi Thang Tuấn.

Lúc này, trên một chiếc xe màu đen ở bên kia đường, một người đàn ông bước xuống, ông bước nhanh về phía Hiếu Khiết.

Cô cảm thấy có người đằng sau, quay lại thì thấy một người đàn ông lạ mặt đang cầm dao lao về phía mình, bất giác hét ầm lên.

Thang Tuấn và Tử Tề đi theo hai hướng chưa được bao xa, nghe thấy tiếng hét của Hiếu Khiết, vội quay lại, phát hiện cô bị tấn công thì vô cùng sợ hãi, bất chấp tất cả lao như bay tới, “Hiếu Khiết!”

Người đàn ông đó chuẩn bị đâm một nhát lên ngực cô. Ai đó nhanh chóng chặn trước, mũi dao bén nhọn đâm thẳng vào người ấy.

Thủ phạm biết tình hình không ổn, vội co chân bỏ chạy.

Hiếu Khiết vẫn còn hoảng loạn, sợ hãi nhìn người đang ngã vào lòng mình, thì ra là Tử Tề! Người anh dính đầy máu, đau đớn nhìn cô.

Trong giây phút đó, Hiếu Khiết sợ tới mức nước mắt lã lã, cô ôm lấy anh: “Tử Tề, Tử Tề, anh không được làm sao, anh không được phép làm sao...”

Thang Tuấn đứng trước mặt, sốc đến mức nghẹn lời. Vài giây sau mới tỉnh, nhanh chóng bấm 120.

Xe cấp cứu nhanh chóng xuất hiện, đẩy Tử Tề lên.

Ngoài phòng cấp cứu, ánh đèn không ngừng nhấp nháy, nhân viên y tế đẩy giường lao nhanh vào.

Hiếu Khiết và Thang Tuấn lo lắng.

“Tử Tề! Tử Tề!” Hiếu Khiết gọi, rồi lại quay sang nhân viên y tế, “Xin hãy cứu anh ấy!”

Tử Tề nằm trên giường bệnh, mặt nhợt nhạt, đang chụp mặt nạ oxy, anh hôn hển đau đớn, trên người nhuộm đầy máu.

Hai mắt Hiếu Khiết đỏ hoe. Nếu không phải vì cô, Tử Tề sẽ không thành thế này.

Nhân viên y tế đẩy Tử Tề vào phòng cấp cứu, cô cũng muốn theo nhưng bị cản lại. Hiếu Khiết lo lắng kéo tay họ, không ngừng hỏi: “Anh ấy không sao chứ ạ? Có mất quá nhiều máu không? Có bị thương vào nội tạng không?”

“Vẫn còn chưa rõ.” Nhân viên y tế muốn đẩy cô ra, cô lại cứ nắm chặt không chịu buông.

Cô ghen ghét: “Anh ấy cứu tôi nên mới bị thương, xin hãy cứu anh ấy.”

Thang Tuấn kéo cô ra, để nhân viên y tế đi vào phòng phẫu thuật, “Em đừng thế, để họ chuyên tâm cấp cứu.”

Cô tự trách mình, “Em lại hại Tử Tề rồi. Làm thế nào bây giờ? Liệu anh ấy có làm sao không?”

Thang Tuấn ôm cô vào lòng, khẽ vỗ lên lưng cô an ủi, “Dao chưa đâm vào chỗ nguy hiểm, không sao đâu. Em bình tĩnh đi.”

Cô ngẩng lên, nước mắt lã lã, “Tại sao lại xảy ra chuyện này? Kẻ đó là ai? Tại sao lại muốn tấn công chúng ta?” Cô cứ nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, cô lại sợ hãi run lên.

“Đừng hoảng. Cảnh sát đang điều tra rồi, sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ thôi.” Thang Tuấn ôm chặt lấy cô, để cô dựa vào mình thút thít. Anh chau mày, nghĩ các manh mối.

Trời đã vào đêm.

Tại hành lang bệnh viện, đèn phẫu thuật vẫn sáng, Hiếu Khiết và Thang Tuấn đều mệt mỏi lo lắng, ngồi đợi trên ghế. Thang Mẫn cùng Thang Lan vội chạy tới, vô cùng lo lắng.

Thang Lan nói: “Đã bắt được hung thủ rồi, hắn đã khai ra chủ mưu.”

Hiếu Khiết và Thang Tuấn đứng bật dậy. Thang Tuấn hỏi: “Là ai ạ?”

Thang Lan với Thang Mẫn nhìn nhau. Thang Lan quay đi không đáp, Thang Mẫn bình tĩnh trả lời: “Là Đồng sự Tăng.”

Tất cả kinh ngạc.

“Đồng sự Tăng?!” Hiếu Khiết không dám tin.

Thang Lan thở dài, “Không ngờ lần giã giụa cuối cùng của ông ta lại dùng thủ đoạn bỉ ổi này.”

Thang Tuấn cảm hận: “Ông ta quá đáng rồi!”

Hiếu Khiết lòng rối như tơ vò, vừa phần nộ vừa đau xót.

Thang Mẫn lên tiếng: “Cảnh sát đã bắt ông ta về đồn thẩm tra, sự việc cuối cùng cũng kết thúc.”

Hiếu Khiết cắn răng, “Không... còn chưa biết tình trạng của Tử Tề...”

Đột nhiên, đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ bước ra.

Mọi người vây lấy bác sĩ, “Tình trạng của anh ấy thế nào ạ?”

Bác sĩ mỉm cười: “Anh Cao rất may mắn, nhát dao không trúng nội tạng, đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa rồi.”

Hiếu Khiết nhẹ nhõm hẳn, cả người lão đảo, hơi choáng váng. Thang Tuấn mau đỡ lấy cô.

Thang Lan và Thang Mẫn cùng thở phào.

Bác sĩ nói: “Anh Cao còn trẻ, cơ thể khỏe mạnh, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày, chăm sóc vết thương cho tốt thì sẽ nhanh chóng hồi phục.”

Hiếu Khiết cảm kích: “Cảm ơn...”

“Thuốc mê của anh ấy sắp hết rồi, lát nữa có thể vào thăm. Nghe nói anh ấy đã giúp cô đỡ nhát dao, nhớ phải tạ ơn người ta nhé.” Bác sĩ quay người rời đi.

Cuối cùng Hiếu Khiết cũng cười.

Thang Mẫn nhìn Hiếu Khiết, rồi lại nhìn Thang Tuấn, “Mẹ, chúng ta về thôi, giờ mẹ không thể thức thâu đêm được. Cao Tử Tề để Hiếu Khiết ở lại chăm sóc là được.”

Thang Lan và Hiếu Khiết gật đầu.

Hiếu Khiết nói: “Tử Tề vì em mà bị thương, em ở lại chăm sóc anh ấy, cả nhà về sớm nghỉ đi...”

“Anh cũng ở lại.” Thang Tuấn thấy không ổn, lập tức ngắt lời.

Thang Mẫn lạnh lùng nhìn Thang Tuấn, hoàn toàn không nể tình, nhấn mạnh: “Chủ tịch Thang, việc chuẩn bị cho viện bảo tàng thờ Peter vẫn chưa hoàn thành, sáng sớm mai còn phải họp với nhà cung cấp.”

“Em sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc họp đâu.” Thang Tuấn đang muốn phản đối, Thang Lan lập tức kéo anh lại, “Đi thôi, bảo tàng thờ Peter là trận ra quân đầu tiên của con sau khi lên làm chủ tịch, không thể vì một lý do cớ con làm chủ tịch thức đêm tinh thần phờ phạc mà để xảy ra sai sót.”

Thang Mẫn và Thang Lan mỗi người một bên, kéo Thang Tuấn rời đi.

Thang Tuấn chẳng còn cách nào khác, ngoái lại nhìn Hiếu Khiết, “Em đừng ở lại muộn quá, làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Cao Tử Tề. Anh ta hiện giờ đang cần tĩnh dưỡng, tĩnh dưỡng biết chưa hả?”

Hiếu Khiết nhoẻn cười: “Vâng, được rồi.”

Thang Tuấn bắt buộc phải theo Thang Lan và Thang Mẫn, Hiếu Khiết quay người về phòng bệnh.

Cô nhìn Tử Tề áy náy.

Anh đã tỉnh, nhưng sắc mặt còn nhợt nhạt, thấy thái độ của Hiếu Khiết bèn yếu ớt nhếch mép: “Sao vậy? Anh đã nói sẽ bảo vệ em, chẳng phải làm được rồi ư?”

Hiếu Khiết tự trách, “Em xin lỗi, hại anh bị thương rồi.”

Tử Tề lại tự trào: “Trước kia anh mắng Sở Sở, sao có thể vì tình yêu mà bất chấp cả mạng sống? Thật là ngốc. Không ngờ anh cũng trở nên ngốc nghếch như vậy. Chỉ có thể nói rằng sức mạnh của tình yêu thật kỳ diệu.” Anh nén đau, nửa đùa nửa thật.

“Anh đúng là rất ngốc, em không đáng để anh liều mạng thế đâu.” Hiếu Khiết vừa giận vừa buồn cười, rõ ràng đang vậy mà còn có sức trêu đùa.

Tử Tề lắc đầu, chân thành: “Không, vào giây phút đó, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ là ‘bảo vệ em’, sống chết với anh không còn quan trọng, chỉ hy vọng em bình yên vô sự.”

Hiếu Khiết cảm động: “Anh đã cứu mạng em, em không biết phải cảm ơn anh thế nào.”

Hai người nhìn nhau. Đột nhiên anh yếu ớt chìa tay ra, Hiếu Khiết do dự một lát, rồi nắm lấy tay anh.

Tử Tề mỉm cười, lật bàn tay lại nắm lấy tay cô.

Cô ngơ ngác.

Anh kéo cô lại: “Muốn cảm ơn thì rất đơn giản, hãy đi về Đài Bắc với anh.”

Cô bị kéo mạnh, cả người đổ về phía trước. Nếu không phải dùng tay kia để giữ thành giường, nhất định đã đổ ập xuống người Tử Tề.

Anh bướng bỉnh mỉm cười. Cô không biết có nên tức giận hay không, “Anh muốn về Đà Bắc rồi? Vết thương vẫn chưa khỏi mà.”

“Một chút thương tích thì xá gì, hơn nữa anh đã xin nghỉ một tháng ở Hải Duyệt, cũng đến lúc phải về. Về với anh, anh sẽ đặt vé máy bay cho em.”

Hiếu Khiết hoang mang, ậm ừ đáp: “Đột ngột quá, em vẫn còn công việc.”

Tử Tề thoáng thất vọng, buông tay ra, “Được thôi, anh không ép em. Nhưng anh nhắc lại, anh sẽ đợi em ở Đà Bắc, cánh cửa của Hải Duyệt mãi mãi để mở chờ em.”

Trái tim Hiếu Khiết như bị bóp nghẹt, “Cảm ơn anh.”

Họ trao nhau nụ cười lặng lẽ.

Do không yên tâm, Thang Tuấn không lập tức về nhà, đứng ngoài phòng bệnh đợi thêm lát nữa. Thang Lan và Thang Mẫn không ép được anh, đành cùng đợi.

Hai chị em lo lắng cho Hiếu Khiết, Thang Lan đầy tâm sự hạ quyết tâm, “Thang Mẫn, liên hệ với luật sư Lý, bảo ông ấy đến gặp chúng ta tại nhà của Đồng sự Tăng.”

Thang Mẫn và Thang Tuấn nhìn Thang Lan, rất ngạc nhiên.

Thang Lan lặng lẽ thở dài, “Mẹ biết, con nhất định không thể thông cảm cho việc Đồng sự Tăng thuê người tấn công Hiếu Khiết. Nhưng làm mẹ, mẹ hiểu cảm giác mất con gái của ông ta. Dù gì, Sở Sở cũng là con gái duy nhất của ông ấy.”

Thang Tuấn nghĩ một lát, rồi gật đầu.

Thang Lan quay sang Thang Mẫn, “Từ lúc Sở Sở học đại học đã thực tập ở Hoàng Hải, con nhìn con bé lớn lên, nhất định cũng hiểu tình cảm của nó dành cho Thang Tuấn.”

Hai chị em ngẫm thừa nhận.

Thang Mẫn nói: “Con hiểu rồi. Vụ kiện lần này con sẽ yêu cầu đoàn luật sư của Hoàng Hải cố gắng hết sức biện hộ giúp uncle.”

Thang Lan gật đầu.

Thang Tuấn nhìn mẹ và chị, cuối cùng cũng đồng ý, “Con hiểu rồi. Chuyện của uncle và Sở Sở đành nhờ mẹ với chị xử lý.”

Anh mỉm cười bình thản.

Tại phòng khách nhà họ Tăng, vài chiếc va li ở đó, Sở Sở thay xong quần áo, xách túi đi ra dưới sự hỗ trợ của quản gia.

“Lát nữa sẽ có luật sư Lý tới.”

“Chú Trần, cảm ơn chú. Bố cháu vừa xảy ra chuyện, những người khác đều từ chức, chỉ mình chú ở lại, còn giúp cháu liên hệ với luật sư Lý và cô cháu ở Hàng Châu.”

Quản gia rất xúc động, “Làm sao tôi nghĩ được nhiều thế chứ, thực ra người giúp tiểu thư không phải tôi đâu.”

Sở Sở ngơ ngác.

Quản gia tiếp: “Lát nữa tiểu thư sẽ biết ngay thôi.”

Lúc này, chuông cửa vang lên.

“Nhất định là luật sư Lý rồi.” Quản gia nhanh chóng mở cửa. Ngoài luật sư Lý còn có Thang Mẫn và Thang Lan.

Sở Sở thấy họ thì biến sắc, “Chủ tịch?! Rốt cuộc là chuyện gì?” Cô nhìn về phía luật sư Lý và quản gia.

Quản gia gật đầu chào Thang Lan, Thang Mẫn; lặng lẽ xách hành lý ra ngoài.

Luật sư Lý lên tiếng: “Vụ kiện của chủ tịch Tăng sẽ do đoàn luật sư Hoàng Hải phụ trách biện hộ. Ngoài ra, chủ tịch Thang và giám đốc Thang đều thông cảm cho chủ tịch Tăng, vì một phút nông nổi mới mắc phải sai lầm này, nên có yêu cầu tòa giảm án.”

Sở Sở tròn tròn mắt, không dám tin, nước mắt trào ra.

Thang Lan trông vẻ tiều tụy của Sở Sở mà xót thay, an ủi cô: “Dù cháu không thành con dâu của ta, ta vẫn coi cháu như con gái. Xảy ra bao nhiêu chuyện lớn thế này, cháu nhất định là rất hoang mang.”

Lệ lăn dài trên má Sở Sở, cô sụt sịt: “Chủ tịch, cháu không ngờ bố cháu lại... Cháu không có ý đó, cháu chỉ...”

Thang Mẫn thông cảm, “Em ở bên tôi và chủ tịch bao nhiêu năm rồi, tính cách em thế nào chúng tôi đều rõ hơn ai hết.”

Sự khoan dung độ lượng của họ khiến Sở Sở vừa xấu hổ vừa ân hận, cảm xúc vỡ òa, bật khóc nức nở, “Cháu xin lỗi, chủ tịch. Cháu đã làm bao nhiêu việc có lỗi với nhà họ Thang mà mọi người vẫn tha thứ cho cháu. Cháu thực sự rất xấu hổ, rất hối hận. Chỉ bởi sự nông nổi mà cháu đã làm tổn thương niềm tin của mọi người với cháu, thậm chí còn khiến cho người bố mà cháu yêu thương nhất mắc phải sai lầm động trời như thế.”

Cô khóc lớn. Thang Lan ôm lấy cô, “Ai cũng từng mắc sai lầm, ngoài việc đau khổ, quan trọng là phải nhớ cho kỹ, không mắc lại sai lầm giống thế nữa.”

Sở Sở gật đầu. Thang Lan đỡ cô dậy, lau nước mắt cho cô, “Đừng bao giờ để những người yêu thương cháu phải chịu tổn thương hoặc thất vọng.”

Cô ra sức gật đầu, hỏi lại lần nữa: “Mọi người thực sự tha thứ cho cháu và bố?”

Thang Mẫn và Thang Lan gật đầu đầy thành ý.

Thang Mẫn nói: “Đương nhiên. Nếu không thì tôi và chủ tịch làm sao có thể để luật sư Lý tới giúp chứ?”

Sở Sở cuối cùng đã yên tâm, mỉm cười.

Thang Lan hỏi han: “Bị cánh phóng viên đuổi theo mấy ngày nay rồi phải không? Chuyện của bố cháu hãy giao cho chúng ta và luật sư Lý. Mấy ngày tới cháu đến Hàng Châu lánh đi. Nhân dịp này bình tâm lại, ta tin cháu nhất định có thể tìm lại chính mình, vượt qua được khó khăn đứng dậy.”

Sở Sở cảm động, chân thành: “Cháu xin lỗi, thực sự cảm ơn mọi người.”

Thang Lan khẽ vỗ vào lưng cô, Thang Mẫn cũng nắm lấy tay cô.

Nước mắt giàn giụa, Sở Sở nhìn hai người, vô cùng ân hận vì những hành vi đã làm.

Một tuần sau, Tử Tề rời khỏi Thượng Hải, Sở Sở đi Hàng Châu, đội ngũ kinh doanh mới của Spirit Hoàng Hải bắt đầu hoạt động, Thang Tuấn trở thành chủ tịch mới, mọi thứ đều đi vào trật tự. Công tác xây dựng bảo tàng thờ Peter ở châu Á cũng diễn ra rất thuận lợi.

Cuộc sống của Hiếu Khiết cuối cùng cũng bình yên trở lại. Hằng ngày mặc dù bình yên, nhưng tim cô lại có cảm giác trống rỗng, thi thoảng trên mặt cô còn xuất hiện nét u buồn. Sự trống trải bình yên này rốt cuộc là gì? Bản thân cô cũng không rõ.

Mặc dù không nói ra lời nhưng Thang Tuấn biết cô vẫn thấy áy náy với Tử Tề. Thi thoảng còn nhìn thấy cô lướt qua các trang web du học Anh Quốc, đôi lúc lại ngồi thẩn ra trước những trang web đó.

Tất cả mọi việc, Thang Tuấn đều lặng lẽ quan sát nhưng không nói gì, chỉ dùng hành động để chứng minh, bất kể cô ở đâu, anh nhất định sẽ mang lại sự ấm áp cho cô, càng yêu cô hơn, bảo vệ cô tốt hơn.

Hôm nay, Hiếu Khiết lại thẩn người trước trang thông tin du học. Thang Mẫn cầm tài liệu đi qua, bèn vỗ vào vai cô.

Hiếu Khiết giật mình, vội vã đóng trang web lại.

“Đến phòng làm việc của chị.” Thang Mẫn đi ra khỏi phòng kế hoạch.

Hiếu Khiết lo lắng, vội đi theo giám đốc Thang.

Thang Mẫn ngồi trên ghế của mình, Hiếu Khiết đứng đối diện mà thấp thỏm, lo sẽ bị mắng.

Thang Mẫn không nói gì, lấy trong ngăn kéo ra một tập tài liệu, đặt lên bàn.

Hiếu Khiết hồ nghi, không biết đây là cái gì.

Thang Mẫn chậm rãi, “Khoản nợ đêm WIP, chị đã yêu cầu phòng kế toán dừng việc trừ tiền rồi.”

Hiếu Khiết sững sờ, “Í? Nhưng em vẫn chưa trả hết mà.”

Thang Mẫn mỉm cười, “Những ngày qua, công lao của em đối với Hoàng Hải đã vượt quá giá trị 100 vạn tệ.”

Hiếu Khiết vẫn còn lơ mơ, bỗng chốc chưa nghĩ được rõ ràng, “Cho nên... em... không cần đi làm trả nợ nữa?”

Thang Mẫn gật đầu: “Đúng thế, em tự do rồi.”

Hiếu Khiết bỗng cảm thấy lâng lâng, “Vậy thì sau đây... em phải làm gì?”

Thang Mẫn mở tập tài liệu ra, đó là đơn xin đi học tại Anh.

Hiếu Khiết càng kinh ngạc hơn, “Là... tài liệu của học viện Davis?”

Thang Mẫn gật đầu, “Ừ, Spirit Hoàng Hải quyết định tài trợ cho nhân viên ưu tú sang Anh đào tạo bồi dưỡng, em chính là người chúng tôi lựa chọn.”

Tin vui liên tiếp, Hiếu Khiết như đang nằm mơ, không dám tin nhìn Thang Mẫn, “Em có thể đi du học Anh?”

“Spirit Hoàng Hải cải tử hoàn sinh đều là nhờ công lao của em. Em đã vất vả lâu vậy, hiện giờ nghỉ ngơi đi, tới Anh thôi.”

Hiếu Khiết sung sướng, cảm thấy mọi u ám trong lòng tan biến hết.

Thang Mẫn đã khẳng định.

Hiếu Khiết điều chỉnh lại hơi thở, cố gắng bình tĩnh lại, nhìn những tài liệu của học viện Davis lại do dự, “Nhưng... em đi được sao?”

Thang Mẫn biết Hiếu Khiết lo lắng, chậm rãi nói: “Mọi việc ở Thượng Hải em không cần lo, công ty đã dần dần ổn định rồi. Nếu điều em lo là

Thang Tuấn, chị cho rằng tình cảm của hai đứa sẽ không vì một khoảng cách nhỏ nhoi này mà thay đổi.”

Tâm sự của Hiếu Khiết bị Thang Mẫn nhìn thấu. Cô mỉm cười, hơi xấu hổ.

Thang Mẫn tiếp tục: “Nhưng nếu thực sự thay đổi, thì thứ tình cảm thiếu chắc chắn này không cần cũng chẳng sao.”

Hiếu Khiết ngạc nhiên.

Thang Mẫn vẫn không thay đổi thái độ, sáng khoái: “Đã đến lúc thực hiện mơ ước rồi, đừng do dự nữa.”

Hiếu Khiết nhìn tập tài liệu của học viện Davis, hít một hơi thật sâu, trịnh trọng gật đầu.

Ba ngày sau, cùng với tiếng động ầm ù của máy bay, Hiếu Khiết cất cánh sang Anh.

Lần này, tâm trạng hoàn toàn khác biệt, thoải mái, vui vẻ, thanh thản không chút áp lực nào.

Nước Anh, cô lại tới đây! Cuối cùng cũng có thể thực hiện ước mơ rồi!

Trong bãi đỗ xe, Thang Tuấn đứng cạnh xe, ngẩng đầu nhìn chiếc máy bay vừa cất cánh và đang từ từ khuất khỏi tầm mắt. Anh rất buồn bã. Dù đã đích thân đưa tiễn Hiếu Khiết, nhưng nghìn dặm xa xôi, ít nhất hai năm nữa mới được ở bên cô.

Thang Mẫn ngồi trong xe, nhìn điệu bộ lưu luyến của anh, bất giác trêu ghẹo, “Giờ mới thấy tiếc? Sao còn liên hệ trường học giúp cô ấy? Còn không muốn người ta biết em chọn trường, em muốn đưa người ta đi du

học? Nếu không nỡ rời xa cô ấy thì chị về trước đây, em mua vé máy bay chuyển sau đi. Hành lý sau cốp xe, tự mình lấy đi.”

Trong cốp xe quả nhiên có hành lý của anh, cũng không biết chị gái đã chuẩn bị hộ từ bao giờ.

Anh liếc Thang Mẫn, “Em đã hứa rồi, sẽ chăm sóc Hoàng Hải như chăm sóc Hiếu Khiết, chung thủy suốt đời!”

Dứt lời anh mở cửa xe, ngồi vào.

Thang Mẫn mỉm cười, cảm thấy em trai đã trưởng thành rồi.

Xe chậm chậm rời khỏi sân bay, Thang Tuấn mới buồn buồn nói với Thang Mẫn: “Em đúng là không nỡ rời xa cô ấy. Em giúp cô ấy chọn trường, tiễn cô ấy đi Anh là vì em hiếu Hiếu Khiết, biết cô ấy đang cần cái gì. Tình yêu không phải cứ nắm giữ trong tay, lúc cần thiết cũng phải buông ra để thở. Như chị nói ấy, nếu tình cảm giữa chúng em vì hai năm xa cách mà thay đổi ngoài ý muốn, như thế thì chẳng cần cái tình cảm không chắc chắn này nữa. Cho nên em không giống trước kia nữa, bỏ lại chị và mẹ, bỏ lại Hoàng Hải, chạy theo Hiếu Khiết. Bởi vì em tin, hai năm sau cô ấy sẽ trở về bên em. Sợ xa cách hai năm, coi nó như một kỳ nghỉ đi.”

Thang Mẫn mỉm cười, em trai cô trưởng thành rồi, biết có trách nhiệm. Cô và mẹ cuối cùng cũng không phải lo lắng cho anh nữa.

Anh sẽ không bận tâm về những gì Tử Tề đã làm cho Hiếu Khiết, thậm chí bất chấp tính mạng; cũng không lo ở Anh Quốc có những người đàn ông ưu tú hơn nhiệt tình hơn theo đuổi cô. Anh sẽ lặng lẽ đợi, chờ cô trở về từ Anh.

Cho dù thế nào thì anh sẽ kiên trì, tin tưởng vào cô, chung thủy suốt đời.

Một điều anh còn tin tưởng hơn nữa, trải qua bao sóng gió, Hiếu Khiết cũng đối với anh như anh đối với cô, yêu nhau mãi mãi không thay đổi.

HẾT